

CASSANDRA CLARE

Regina Aerului
si a întunericului

UNELTIRI ÎNTUNECATE Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

CASSANDRA CLARE

Regina Aerului și a întunericului

5

CARTEA A TREIA

UNELTIRI ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de ROXANA OLTEANU

CORINT

BOOKSRedactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Cristina
Gvinda

*Cassandra Clare, QUEEN OF AIR AND
DARKNESS*

Copyright © 2018 by Cassandra Clare, LLC
Reverse-side jacket and interior illustrations
by Alice Duke,

copyright © 2018 by Cassandra Clare, LLC
Illustration on page 633 copyright © 2018 by
Kathleen Jennings

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba
română aparțin

EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

■ ISBN 978-606-793-578-3

**Descrierea CIP
a Bibliotecii
Naționale a
României
Clare,
Cassandra**

**Uneltiri
întunecate /**

Cassandra Clare ;
trad.: Roxana
Olteanu. -

București: Corint
Books, 2016-2019

3 voi.

ISBN 978-606-793-068-9

**Voi. 3 : Regina Aerului și a întunericului
- 2019.**

- ISBN 978-606-793-578-3

I. Olteanu, Roxana (trad.)

PENTRU SARAH.
ȘTIE EA CE A FĂCUT.

*Priviți! Moartea un tron și-a durat
Intr-o cetate din acel îndepărtat;
Singur și întunecos Apus,
Unde cei răi și cei buni, cei de jos, cei de sus
Odihnei de veci demult s-au supus.
Acolo turnuri, altare, palate,
(Roase de vremuri, dar neclătinate!)*

*Nu mai aduc cu nimic de la noi.
De jur împrejur, într-un vast convoi,
Părăsite de vânturile diabolice,
Calme zac apele, melancolice.*

*Nicio rază din sacrul cer nu pătrunde
Noapțile lungi ale cetății din unde;
Doar transparența lugubrei mări
Se scurge livid peste depărtări,
Luminează turnuri și palate Regești,
Temple ce dau babilonice vești,
Bolți de piatră demult părăsite
In iederă cioplită și flori împietrite,
Atâtea și-atâtea altare-minuni
Cu frize, sub care în văgăuni
Violeta cu vița împletesc cununi.
Și, posomorâte sub cer,
Apele resemnate nu se tem de mister.
Turnuri și umbre din același caier
}}}*

*Par toarse, căci totul pendulează în aer,
Iar, între timp, dintr-un turn trușuș
Moartea gigantic privește-n oraș, Templele~acolo, cu morminte căscate,
Stau chiar la nivelul apelor dammate;
Dar nici diamantele ce stau închise
In ochii idolilor ascunși în abise,
Nici morții gătiți cu vechi giuvaiere
Nu atrag apele; căci nicio adiere
Nu se ivește - un cât de mic val
De-a lungul vastului deșert de cristal!
Nicio hulă nu spune că vântul
Pe mări mai fericite ar atinge pământul,
Că mai sunt pe lume și mări uitate
De-o atât de hidoasă seninătate.*

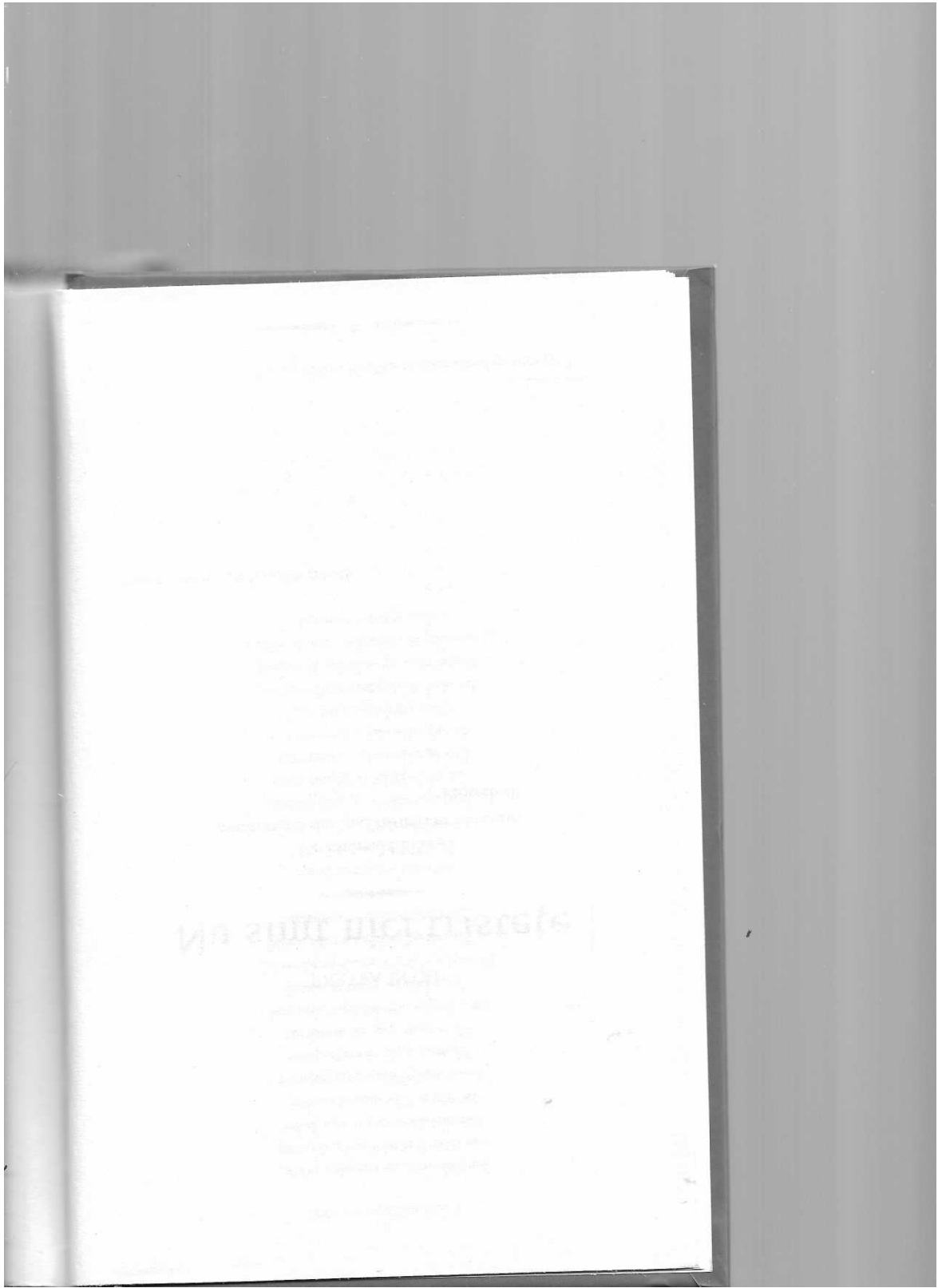
*Dar iată, e o părere în aer!
Valul e o mișcare, un vaier!
Ca și cum turnurile ar fi dat deoparte,
Încet cufundându-se; apele moarte,
Cu vârful lor ce-aufost scoase
Din vidul cerurilor membranoase.
Au valurile-acum o mai roșie față,
Orele respiră jos, fără viață,
Iar când, în subpământestile zvonuri,
Orașul se va cufunda lent, în cadență,
Infernul se va ridica din o mie de tronuri,
Și-i va face o reverență.*

Edgar Allan Poe, *Cetatea din mare*¹PARTEA
ÎNTÂI

Nu simt nici tristete

Pe Tărâmul Elfilor,
muritorii nu simt nici tristețe, nici bucurie.

¹ Traducere în limba română de Emil Gulian (n.
red.).

Proverb elf

MOARTEA PRIVEȘTE'N ORAȘ

ERA SÂNGE PE PODIUMUL DIN SALA CONSILIULUI, SÂNGE PE SCĂRI, SÂNGE pe pereți și pe podea și pe bucățile rupte din Sabia Mortală. Mai târziu, Emma își va aminti de toate acestea ca de un soi de ceață roșie. În minte îi revenea mereu un fragment dintr-o poezie, ceva legat de cum nu îți poți imagina cât sânge au în ei oamenii.

Se spune că șocul te amorțește în fața unei mari lovituri, dar Emma nu se simțea deloc amorțită. Vedeă și auzea totul foarte bine: Sala Consiliului plină de gardieni. Țipetele. încercase să ajungă până la Julian. Gardienii se aliniaseră în fața ei ca un zid. Auzea și alte strigăte: „Emma Carstairs a sfărâmat Sabia Mortală! A distrus un Instrument Mortal! Arestați-o!”

Nu-i păsa ce voiau să-i facă; trebuia să ajungă la Julian. Era tot pe podea, cu Livvy la piept, rezistând în fața tuturor eforturilor pe care le făceau gardienii să-i ia trupul mort din brațe.

— Lăsați-mă să trec, a spus ea. Este *parabatai-ul* meu, lăsați-

mă să trec!

— Dă-mi sabia!

Era vocea Consulului.

Dă-mi Cortana, Emma, și poți să te duci să-l ajuți pe Julian. Ea a icnit și a simțit gust de sânge în gură. Acum pe podium era Alee, îngenuncheată lângă cadavrul tatălui său. Toată sala era plină de lume care se mișca în grabă; printre ei, Emma l-a zărit pe Mark, care ieșea cu Ty pe brațe, inconștient, îmbrâncindu-i pe nefilimii întâlniți pe drum. Arăta mai sumbru decât îl văzuse vreodată. Kit era cu el; unde era Dru? Acolo — singură, pe podea; nu, era Diana cu ea, o ținea în brațe, plângând, și dincolo era Helen, care se lupta să ajungă pe podium.

Emma a făcut un pas în spate și a fost gata să cadă. Podeaua de lemn era alunecoasă din cauza sângelui. Consulul Jia Penhallow era tot în fața ei, cu mâna ei subțire întinsă spre Cortana. *Cortana*. Sabia făcea parte din familia Emmei, făcea parte din memoria ei dintotdeauna. își amintea și acum cum Julian i-o pusese în brațe după ce părinții ei muriseră, își amintea cum ținuse sabia în brațe ca pe un copil, fără să conștientizeze tăietura adâncă pe care lama i-o făcea pe braț.

Jia îi cerea să îi dea o parte din ea.

Dar Julian era acolo, singur, copleșit de durere, scăldat în sânge. Iar el făcea parte din ea mai mult decât Cortana. Emma a predat sabia; când a simțit că îi este luată din mână, tot corpul i

s-a încordat, I s-a părut că sabia țipă când e despărțită de ea.

— Du-te! a spus Jia.

Emma auzea și alte voci, inclusiv vocea lui Horace Dearborn, care striga să fie oprită, să plătească pentru distrugerea Săbiei Mortale și pentru dispariția lui Annabel Blackthorn. Jia țipa la gardieni, le spunea să-i scoată pe toți din sală: era vremea durerii, nu vremea răzbunării — Annabel va fi găsită — *pleacă demn, Horace, altfel vei fi escortat afară, nu e momentul acum* — Aline le ajuta pe Dru și pe Diana să se ridice, le ajuta să iasă afară din sală...

Emma a căzut în genunchi lângă Julian. Mirosul metalic de sânge era peste tot. Liwy era un trup mototolit în brațele lui, cu pielea alb-albăstruie. Acum nu îi mai spunea să se întoarcă, ci o legăna ca pe un copil, cu bărbia lipită de creștetul ei.

Jules, a șoptit Emma, dar cuvântul a sunat nepotrivit din gura ei: era numele pe care îl folosea când erau copii, iar el era acum adult, era un părinte îndurerat. Livvy nu fusese numai sora lui. Ani de zile o crescuse ca pe fiica lui.

— Julian. I-a atins obrazul rece, apoi a atins obrazul lui Livvy, și mai rece. Julian, iubirea mea, te rog, lasă-mă să te ajut...

El a ridicat încet capul. Arăta de parcă cineva aruncase peste el o găleată plină cu sânge. Sângele îi acoperea pieptul și gâtul și îi stropise bărbia și obrații.

— Emma.

Vocea lui abia dacă era o șoptă.

— Am desenat atâtea *iratze*...

Dar Livvy era deja moartă când se prăbușise pe podiumul

de lemn. înainte ca Julian s-o ia în brațe. Nicio rună, nicio *iratzę* n-ar mai fi putut s-o ajute.

— Jules!

Helen reușise, în sfârșit, să-și facă loc printre gardieni; s-a aruncat și ea la pământ, lângă Emma și Julian, fără să-i pese de sângele de pe jos. Emma s-a uitat, amorțită, cum Helen a scos cu delicatețe fragmentul de lamă din Sabia Mortală care era înfipt în trupul lui Livvy și cum l-a pus jos. îi murdărise mâinile de sânge. Cu buzele albite de durere, i-a luat în brațe pe Julian și pe Livvy, șoptind cuvinte duioase.

încăperea se golea în jurul lor.

Intrase și Magnus, și mergea încet, arătând foarte palid. în spatele lui înainta un șir întreg de Frați Tăcuți. Magnus a urcat pe podium și Alee s-a ridicat în picioare, aruncându-se în brațele lui. Au rămas așa, îmbrățișați, fără niciun cuvânt, în timp ce patru dintre Frați s-au aplecat și au luat trupul lui Robert Lightwood. Ii puseseră brațele pe piept și îi înebiseră ochii. Cuvintele „*ave atque vale*, Robert Lightwood”, murmurate de Frații Tăcuți, pluteau în încăpere, în timp ce ieșeau din sală.

Consulul s-a apropiat de ei. Lângă ea erau gardieni. Frații Tăcuți veneau în urma lor ca niște umbre fantomatice, cețoase.

— Trebuie să-i dai drumul, Jules, a spus Helen cu voce blândă. Trebuie să fie dusă în Orașul Tăcut.

— Julian s-a uitat la Emma. Ochii lui erau înnegurați ca cerul de iarnă, dar ea putea să citească în ei. Lăsați-l pe el să facă asta, a spus Emma. Vrea să fie ultima persoană care o duce pe Livvy în brațe.

Helen l-a mângâiat ușor pe păr și l-a sărutat pe frunte, apoi s-a ridicat. A spus:

— Jia, te rog!

Consulul a încuviințat din cap. Julian s-a ridicat încet în picioare, strângând-o pe Livvy la piept. A pornit spre scări, să coboare de pe podium, cu Helen alături și cu Frații Tăcuți în urma lui, dar când s-a ridicat și Emma, Jia a ridicat mâna s-o oprească.

— Doar familia, Emma, a spus ea.

*Eu fac parte din familie.
Lasă-mă să mă duc cu ei.
Lasă-mă să mă duc cu Livvy,* a țipat Emma în sinea ei, dar a strâns ferm din buze: nu putea să mai adauge și tristețea ei la această oroare. Iar regulile Orașului Tăcut erau implacabile.
Legea e dură, dar e lege.

Mica procesiune se îndrepta spre ușă. Cohorta plecase, dar în cameră mai erau câțiva gardieni și vânători de umbre: grupul a fost însoțit de murmurele lor: „Adio și odihnește-te în pace, Livvy Blackthorn!”

Consulul s-a întors, cu Cortana care sclișea în mâna ei, a coborât scările și s-a dus la Aline, care se uita cum era dusă Livvy afară. Emma a început să tremure din tot corpul, scuturată de fiori care porniseră chiar din măduva oaselor. Niciodată nu se simțise atât de

singură — Julian pleca de lângă ea, ceilalți frați Blackthorn i se părea că sunt la milioane de kilometri distanță, ca niște stele îndepărtate, iar ea își dorea părinții cu o intensitate dureroasă, aproape umilitoare, și îl voia pe Jem, și voia să aibă din nou Cortana în brațe și voia s-o uite pe Livvy plină de sânge, moartă și prăbușită la pământ ca o păpușă stricată, în timp ce fereastra de la Sala Consiliului exploda și coroana sfărâmată o lua pe Annabel — nu mai văzuse nimeni asta în afară de ea?

— Emma.

Niște brațe au cuprins-o de umeri, brațe familiare, delicate, care au ridicat-o în picioare. Era Cristina, care probabil o așteptase pe ea în tot haosul acela, rezistând cu încăpățănare acolo, în timp ce gardienii țipau să iasă toată lumea afară, dar ea rămăsese, ca să fie alături de Emma.

Emma, vino cu mine, nu sta aici! O să am eu grijă de tine. Știu unde ne putem duce. Emma. *Corazoncita*. Vino cu mine! Emma a lăsat-o s-o ridice în picioare. Magnus și Alec veneau spre ele. Chipul lui Alec era împietrit și avea ochii roșii. Emma a rămas în picioare, cu mâna în mâna Cristinei, și s-a uitat în sală, care părea să fie acum o încăpere complet diferită. Poate pentru că atunci când veniseră aici era soare, s-a gândit ea, auzindu-i ca prin ceață pe Magnus și pe Alec spunându-i Cristinei s-o ducă pe Emma în casa pregătită pentru familia Blackthorn. Poate

pentru că sala era întunecată acum, iar prin colțuri umbrele se îngroșaseră ca o vopsea.

Sau poate pentru că totul se schimbasese acum. Poate pentru că nimic nu avea să mai fie la fel vreodată.

— Dru? Helen a bătut încet la ușa închisă. Dru, pot să vorbesc cu tine?

Cel puțin, așa credea, că era camera lui Dru. Casa de pe canal, aflată lângă reședința Consulului, pe strada Princewater, fusese pregătită pentru familia Blackthorn înainte de întrunire, pentru că se presupunea că vor petrece în Idris mai multe nopți. Diana le prezentase mai înainte casa lui Helen și lui Aline, și Helen chiar apreciase micile detalii în care se cunoștea mâna afectuoasă a Dianei: la bucătărie erau flori, și numele fiecăruia era scris pe ușa camerei — camera cu două paturi înguste era pentru gemeni, camera lui Tavvy era plină de cărți și de jucării pe care Diana le adusese din casa ei de deasupra magazinului de arme.

Helen se oprise în fața unei camere mici, cu tapet floral.

— Pentru Dru, poate? a întrebat ea. E frumoasă.

Diana păruse să se îndoiască.

— A, Dru nu e genul ăsta, spusese ea. Poate dacă tapetul era cu lilioci sau cu schelete.

Helen clipise din ochi nedumerită.

Aline o luase de mână.

— Nu-ți face griji, îi șoptise ea. O să ajungi să-i cunoști din nou. O să fie floare la ureche.

Și poate așa ar fi fost, s-a gândit Helen, uitându-se la ușa cu bilețelul pe care scria *Drusilla*. Poate, dacă totul ar fi mers bine.

O durere ascuțită i-a înțepat pieptul — se simțea așa cum își imagina că se simte un pește prins în cârlig, răsucindu-se și zbatându-se să scape de acul dureros înfipt în carnea lui. Își amintea de durerea aceasta de la moartea tatălui ei, când doar gândul că va trebui să aibă grijă de familia ei, că va trebui să aibă grijă de copii, a făcut-o să treacă peste ea. Încerca să facă și acum la fel, dar copiii — dacă mai puteau fi numiți așa; numai Tavvy era cu adevărat copil, iar el era în casa Inchizitorului, și nu văzuse, din fericire, ororile petrecute în Sala de Consiliu —, era limpede, nu se simțeau în largul lor lângă ea. Ca și cum ar fi fost o străină.

Ceea ce făcea ca durerea din piept să fie și mai ascuțită. Și-ar fi dorit să fie și Aline alături de ea, dar aceasta se dusese la părinții ei pentru câteva ore.

— Dru, a spus din nou Helen, bătând mai tare în ușă. *Te rog, la- să-mă să intru.*

Ușa s-a dat de perete și Helen și-a tras repede mâna, ca să n-o lovească din inerție pe Dru. Sora sa stătea în fața ei și se uita urât la ea, îmbrăcată în hainele negre de întrunire, care nu i se potriveau, prea strâmte în talie și la piept. Pleoapele îi erau atât de roșii, de parcă ar fi fost acoperite cu machiaj stacojiu.

— Știu că probabil vrei să fii singură, a spus Helen. Dar voiam să știu dacă...

— Dacă sunt bine? a completat Dru, cu vocea cam ridicată.

Sensul era clar: Cum ai putea să jii bine?

— Dacă supraviețuiești.

Dru s-a uitat o clipă în altă parte; buzele ei strânse cu putere tremurau. Helen ar fi vrut s-o ia în brațe pe surioara ei, s-o strângă pe Dru la pieptul ei, așa cum făcea cu mulți ani în urmă, când ea era doar un copil încăpățânat.

— Vreau să știu ce face Ty.

— Doarme, a spus Helen. Frații Tăcuți i-au dat un sedativ, și Mark stă cu el. Vrei să stai și tu cu el?

— Vreau...

Dru a șovăit, iar Helen încerca să spună ceva liniștitor despre Ty. Era îngrozită de ce se va întâmpla când se va trezi. Leșinase în Sala de Consiliu, iar Mark îl dusesse în brațe la Frații Tăcuți, care deja veniseră la Citadelă. Aceștia îl examinaseră într-o muțenie stranie și spuseseră că fizic era sănătos, dar că îi vor da niște ierburi să-l adoarmă. Căuneori mintea noastră știe când să se închidă, ca să se poată vindeca. Deși Helen nu înțelegea cum o noapte de somn, sau chiar un an de somn, ar putea să-l pregătească pe Ty pentru pierderea surorii gemene.

— îl vreau pe Jules, a spus Dru, în cele din urmă. E aici?

— Nu, a răspuns Helen. E tot cu Livvy în Orașul Tăcut.

Ar fi vrut să-i spună că trebuia să apară dintr-o clipă în alta — Aline o anunțase că ceremonia de depunere a defunctului în oraș, în vederea incinerării, era una scurtă —, dar nu voia să-i spună lui Dru ceva ce ar putea să nu fie

adevărat.

— Dar Emma?

Dru vorbea politicos, dar clar: îi vreau pe oamenii pe care îi cunosc, nu pe tine.

— Mă duc să o caut, a spus Helen.

Nici nu s-a întors bine, că ușa de la camera lui Dru s-a închis în urma ei cu un bufnet surd, dar hotărât. A clipit, încercând să-și alunge lacrimile — și l-a văzut pe Mark, stând pe hol, la doar câțiva metri de ea. Avea în mână un cocoloș de hârtie, care părea să fie un mesaj de foc.

— Helen, a spus el.

Vocea îi era răgușită. După atâția ani petrecuți cu vânătorii sălbatici, își manifesta oare durerea precum elfii? Părea boțit la față și obosit: sub ochi avea niște riduri foarte umane, ca și în jurul gurii.

— Ty nu e singur, sunt cu el Diana și Kit — pe urmă, doarme în continuare. Vreau să vorbesc cu tine.

— Trebuie s-o găsec pe Emma, a spus Helen. Dru vrea să stea cu ea.

— Camera ei este chiar acolo; cu siguranță vom avea timp s-o chemăm înainte de a pleca, a spus Mark, arătând spre capătul coridorului.

Casa avea lambriuri de lemn în culoarea mierii, iar lămpile-vriji- toarei dădeau o lumină caldă; în oricare altă zi, ar fi fost un loc foarte plăcut.

— înainte de a pleca? a întrebat Helen, nedumerită.

Am primit un mesaj de la Magnus și Alee, din casa Inchizitorului. Trebuie să mă duc acolo să-l iau pe Tavvy și să-i spun că sora noastră a murit.

Mark a întins mâna spre ea, cu fața schimonosită de durere. Te rog, Helen! Vino cu mine! Când fusese tânără, Diana vizitase un muzeu din Londra în care atracția principală era o Frumoasă Adormită făcută din ceară. Pielea ei avea culoarea palidă a unturii și pieptul i se ridica și cobora, în timp ce „respira” cu ajutorul unui motorăș implantat în trup.

Nemișcarea și paloarea lui Ty aveau ceva care îi aminteau acum de fata de ceară. Stătea întins pe pat, pe jumătate acoperit de pătură, și singura mișcare a lui era respirația. Mâinile erau desfăcute și inerte; Diana ar fi dat orice să-i vadă degetele în mișcare, jucându-se cu vreo creație de-ale lui Julian sau cu firele de la căști.

— O să-și revină? a întrebat Kit, cu voce șoptită.

Camera avea un tapet galben, vesel, și paturile gemenilor erau acoperite cu cuverturi. Kit ar fi putut să se așeze pe patul gol, care îi fusese destinat lui Livvy, dar nu o făcuse. Se așezase pe vine într-un colț, cu spatele lipit de perete și cu genunchii la gură. Se uita fix la Ty.

Diana i-a pus mâna pe frunte; era rece. Se simțea amorțită.

— E bine, Kit, a spus ea.

L-a acoperit mai bine cu pătura; Ty s-a mișcat, a murmurat ceva și a dat-o la o parte. Ferestrele erau deschise — se gândiseră că aerul îi va face bine —, dar acum Diana a traversat încăperea și le-a închis. Mama ei fusese întotdeauna obsedată de ideea că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla

cuiva e să răcească, și se pare că niciodată nu uiți ce ți-au spus părinții.

Pe fereastră se vedeau conturul orașului, profilat pe lumina apusului, și luna care se ridica. S-a gândit la o siluetă călare, în imensitatea cerului. Se întreba dacă Gwyn știa de evenimentele petrecute în această după-amiază, sau dacă n-ar fi trebuit să-i trimită un mesaj. Și ce ar face el, sau ce ar spune când l-ar primi? Mai venise o dată la ea, când Liwy, Ty și Kit erau în pericol, dar atunci fusese chemat de Mark. Nici acum nu știa sigur dacă făcuse asta fiindcă într-adevăr ținea la copii sau dacă, pur și simplu, își achita o datorie.

S-a oprit cu mâna pe draperie. În realitate, știa foarte puține despre Gwyn. Fiind căpetenie a Vânătorii Sălbatice, era mai degrabă o fință mitică decât una umană. Se întreba ce emoții puteau simți niște persoane atât de puternice și de vârstnice, încât deveniseră personaje mituri și de povești. Cum ar putea să-i pese de viața unui muritor, având în vedere experiența lui imensă?

Și totuși o ținuse de mână și o alinase în vechiul ei dormitor, în vreme ce îi povestea lucruri pe care nu i le povestise până atunci decât Catarinei și părinților ei, iar părinții ei erau acum morți. Fusese drăguț cu ea, nu?

Termină! S-a întors în cameră; nu era acum momentul să se gândească la Gwyn, chiar dacă o parte din ea spera că el va veni

să o aline iar. Nu când Ty s-ar putea trezi în orice clipă într-o lume plină de o durere nouă și teribilă. Nu când Kit stătea chircit lângă perete, de parcă abia fusese scos din mare pe o plajă pustie, după un naufragiu.

Tocmai voia să-i pună mâna pe umăr, când Kit a ridicat capul spre ea. Nu erau urme de lacrimi pe fața lui. Ochii lui rămăseseră uscați și după ce îi murise tatăl, și-a amintit ea, atunci când deschisese pentru prima oară ușa Institutului și aflase că e vânător de umbre.

— Lui Ty îi plac obiectele familiare, a spus Kit. N-o să-și dea seama unde se află când se va trezi. Ar trebui să-i punem aici geanta și lucrurile pe care le-a adus de la Londra.

— Sunt acolo.

Diana a arătat spre patul lui Livvy, sub care fusese băgat rucsacul lui Ty. Fără să se uite la ea, Kit s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de pat. A desfăcut rucsacul și a scos din el o carte — o carte groasă, legată ca pe vremuri. Fără un cuvânt, a așezat cartea pe pat, lângă palma stângă, deschisă, a lui Ty, și Diana a zărit titlul scris cu litere aurii pe cotorul cărții și și-a dat seama că până și inima ei amorțită poate să tresară de durere.

întoarcerea lui Sherlock Holmes.

Luna începuse să se ridice, iar turnurile demonilor din Alicante străluceau.

Trecuseră mulți ani de când
Mark fusese în Alicante.
Zburase peste oraș cu
Vânătoarea Sălbatică, și își

amintea cum se vedea
întinzându-se sub el Idrisul, în
timp ce vânătorii chiuiiau și
urlau, amuzați că zboară
deasupra tărâmului nefilimilor.
Dar inima lui Mark bătea
întotdeauna mai repede când
vedea țara natală a vânătorilor
de umbre; pătratul argintiu
strălucitor al Lacului Lyn,
verdele Pădurii Brocelind,
conacelede piatră de la țară și
sclipirea orașului Alicante, pe
deal. Și Kieran era lângă el,
uitându-se gânditor la Mark, în
timp ce Mark se uita la Idris.

*Țara mea, poporul meu. Casa
mea,* se gândea el. Dar de la
nivelul solului părea altfel: mai
prozaic, plin de mirosul apei de
canal în timpul verii, cu străzile
luminate de strălucirea
puternică a lămpilor-vrăjitoarei.
Nu mai era mult până la casa
Inchizitorului, dar ei mergeau
încet. Au trecut multe minute
înainte ca Helen să spună ceva.

— Ai văzut-o pe mătușa
noastră pe Tărâmul Elfilor, a
spus ea. Pe Nene. Numai pe
Nene, nu?

— Era la Curtea Elfilor
Luminii. Mark a dat din cap,
bucuros că s-a spart tăcerea.
Câte surori a avut mama
noastră?

— Șase sau șapte, cred, a răspuns
Helen. Nene e singura mai bună.

— Credeam că nu știi unde se află
Nene.

— Nu mi-a spus niciodată
precis unde se află, dar a
comunicat cu mine de mai
multe ori de când am ajuns pe
Insula Wrangel, a spus Helen.

Cred că în inima ei îi părea rău pentru mine.

— Ne-a ajutat să ne ascundem și l-a vindecat pe Kieran, a spus Mark. Mi-a povestit de numele noastre de elfi.

S-a uitat în jur. Ajunseseră la casa Inchizitorului, cea mai mare casă din zonă, cu balcoane care se ridicau deasupra canalului.

— Nu m-am gândit niciodată că o să mai vin aici. Nu în Alicante. Nu ca vânător de umbre.

Helen l-a strâns de umăr și s-au apropiat împreună de ușă; a bătut, iar Simon Lewis le-a deschis, cu un aer crispat. Trecuseră ani buni de când Mark nu-1 mai văzuse, și acum arăta mai în vârstă: umerii lui erau mai lați, părul castaniu era mai lung, iar obrazul neras.

I-a zâmbit strâmb lui Helen.

— Ultima oară când am fost amândoi aici, eu eram beat și urlam la geamul lui Isabelle. S-a întors spre Mark: Și ultima oară când te-am văzut pe tine, erai într-o cușcă, pe Tărâmul Elfilor.

— Mark și-a amintit: cum se uita Simon la el printre gratiile de fier ale cuștii, cum Mark îi spunea: Eu nu sunt elf. Sunt Mark Blackthorn, de la Institutul din Los Angeles. Nu contează ce spun ei sau ce vor să-mifacă. Tot o să-mi amintesc cine sunt. Da, a încuviințat Mark. Mi-ai povestit de frații și de surorile mele, de căsătoria lui Helen. Ți-am fost recunoscător.

A făcut o mică plecăciune, din obișnuință, și a văzut că Helen îl privea surprinsă.

— Mi-ar fi plăcut să-ți spun mai multe, a zis Simon, pe un ton mai grav. Și îmi pare atât de rău! De Livvy. Și noi suntem triști aici.

Simon a deschis ușa mai larg. Mark a văzut înăuntru un hol vast, cu un candelabru mare care atârna din tavan; în partea stângă era o sufragerie, unde Rafe, Max și Tavvy stăteau în fața unui șemineu stins, jucându-se cu niște jucării. Isabelle și Alee stăteau pe canapea; ea îl ținea de gât și plângea încet la pieptul lui. Un plâns înăbușit, disperat, care stârnea ecouri în propria lui inimă, răspunzând durerii lui.

— Te rog, spune-le lui Isabelle și lui Alee cât de rău ne pare de pierderea tatălui lor, a spus Helen. Nu vrem să deranjăm. Am venit pentru Octavian.

În clipa aceea, Magnus și-a făcut apariția pe hol. I-a salutat din cap, apoi s-a dus la copii și l-a luat pe Tavvy în brațe. Deși Tavvy era destul de mare ca să mai fie purtat în brațe, și-a spus Mark, dar, în multe privințe, era mic pentru vârsta lui, ca și cum durerile suferite din fragedă pruncie îl păstrasera copilăros. Când Magnus s-a apropiat, Helen a întins brațele spre el, dar Tavvy s-a întins spre Mark.

Cumva surprins, Mark l-a luat în brațe pe frățiorul său. Tavvy s-a foit în brațele lui, obosit dar vioi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Toată lumea plânge.

Magnus și-a trecut mâna prin păr. Părea extrem de obosit.

— Nu i-am spus nimic, a spus el. Am crezut că e mai bine să-i spuneți voi.

Mark s-a îndepărtat cu câțiva pași de ușă, Helen l-a urmat, și au rămas amândoi în pătratul de lumină din mijlocul holului. L-a pus pe Tavy jos. Așa dădeau veștile proaste cei de pe Tărâmul Elfilor, față în față.

— Livvy s-a dus, copile, i-a spus el.

Tavy părea nedumerit.

— Unde s-a dus?

A trecut în Lumea Umbrelor, a răspuns Mark. Se chinuia să-și găsească cuvintele; pe Tărâmul Elfilor, moartea era percepută complet diferit față de lumea oamenilor.

Ochii albaștri-verzi ai lui Tavy se făcuseră mari.

— Atunci putem să ne ducem s-o salvăm, a spus el. Putem să ne ducem după ea, nu? Așa cum te-am adus pe tine de pe Tărâmul Elfilor. Așa cum te-ai dus tu după Kieran.

Helen a suspinat.

— Of, Octavian!

— E *moartă*, a spus Mark, neputincios, și a văzut cum Tavy a strâns din ochi când i-a auzit cuvintele. Viața muritorilor e scurtă și... fragilă în fața eternității.

Ochii lui Tavy s-au umplut de lacrimi.

— *Mark*, a zis Helen și a îngenuncheat pe podea, întinzând mâinile spre Tavy. A murit cu atâta eroism! i-a spus ea. Apărându-i pe Julian și pe Emma. Sora noastră... a fost foarte curajoasă.

Lacrimile au început să curgă pe obrajii lui

Tavvy.

— Unde e Julian? a întrebat el. Unde s-a dus?

Helen a lăsat brațele jos.

— E cu Livvy în Orașul Tăcut... o să se întoarcă repede... dă-ne voie să te ducem acasă, la conacul de pe canal...

— Acasă? a făcut Tavvy, disprețuitor. Nimic de aici nu e *acasă*.

Mark a simțit că Simon se oprise lângă el.

— Dumnezeule, bietul copil, a spus el. Ascultă, Mark...

— Octavian.

Era vocea lui Magnus. Stătea nemișcat în cadrul ușii, uitându-se în jos la băiețelul înlăcrimat. În ochii lui se vedea o mare oboseală, dar și o compasiune imensă: genul acela de compasiune care vine odată cu înaintarea în vârstă.

Părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar între timp veniseră lângă el Rafe și Max. În tăcere, copiii au coborât scările și s-au dus la Tavvy; Rafe era aproape la fel de înalt ca el, deși avea doar cinci ani. L-a îmbrățișat pe Tavvy, apoi l-a îmbrățișat și Max, și — spre surprinderea lui Mark — Tavvy a părut să se mai relaxeze, i-a lăsat să-l îmbrățișeze și a dat ușor din cap când Max i-a spus ceva cu voce scăzută. Helen s-a ridicat în picioare, iar Mark s-a întrebat dacă și pe fața lui era aceeași expresie ca pe a ei, de durere și de rușine. Rușine că nu puteau face mai multe să-l aline pe fratele mai mic, care abia dacă îi cunoștea.

— E în regulă, a spus Simon. Voi v-ați străduit.

— Dar nu am reușit, a replicat Mark.

— Nu poți vindeca durerea,

a spus Simon. Mi-a spus asta un rabin, când a murit tata. Singurele lucruri care vindecă durerea sunt timpul și dragostea celor apropiați, iar Tavvy are toate acestea. L-a strâns ușor de umăr pe Mark. Aveți grijă de voi. *Shelo ted'u od tza'ar*, Mark Blackthorn.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Mark.

— E o binecuvântare, a spus Simon. încă o chestie care m-a învățat rabinul acela. „Fie să nu mai aveți parte de alte suferințe.”

Mark
a
încli
nat
capu
l,
mult
umin
du-i;
elfii
cuno
ștea
u

valoa
rea
bine
cuvâ
ntări
lor
date
din
inim
ă.
Dar
tot
își

simț
ea
piept
ul
apăs
at.
Nu-și
pute
a
imag
ina
că
sufer

ințel
e
famil
iei
lui
vor
încet
a
prea
curâ
nd.2

/

APELE MELANCOLICE

CRISTINA STĂTEA ÎN PICIOARE
ÎN BUCĂTĂRIA EXTREM DE

CURATĂ DIN casa de pe canal, pe strada Princewater, și își dorea cu disperare să mai fie ceva de curățat.

Spălase vase care nu aveau nevoie de spălat. Dăduse cu mopul pe podea, aranjase și rearanjase masa. Pusese niște flori în vază, după care le aruncase, apoi le scosese iar din coșul de gunoi și le pusese la loc în vază. Voia să facă bucătăria frumoasă, să facă toată casa frumoasă, dar chiar era cineva căruia să-i pese că bucătăria și casa arată frumos?

Știa că nu. Dar trebuia să facă ceva. Ar fi vrut să stea cu Emma, s-o consoleze pe Emma, dar Emma era cu Drusilla, care adormise plângând, ținând-o de mână. Ar fi vrut să stea cu Mark, să-l consoleze pe Mark, dar Mark plecase cu Helen, iar ea nu putea decât să se bucure că măcar putea să petreacă puțin timp cu sora lui, care îi lipsise atât de mult.

Ușa de la intrare s-a deschis cu zgomot, speriind-o și făcând-o să răstoarne o farfurie de pe masă. Farfuria a căzut pe podea și s-a spart. Tocmai se pregătea să adune cioburile, când l-a văzut pe Julian că intră în casă și închide ușa după el — runele de încuiere erau în Idris maifolosite decât cheile, dar el nu și-a scos stela, rămăsese doar în hol, uitându-se spre scări cu o privire goală.

Cristina îl privea înghețată. Arăta ca o stafie din piesele lui Shakespeare. Era limpede că nu își schimbase hainele cu care

fusese în Sala de Consiliu; cămașa și jacheta erau țepele din cauza sângelui uscat.

Oricum, niciodată nu prea știuse cum să vorbească cu Julian; știa prea multe lucruri despre el, de la Emma, ca să se simtă confortabil în preajma lui. Știa că o iubea cu disperare pe prietena ei; se vedea clar din felul în care se uita la Emma, din felul în care îi vorbea, din cele mai mici gesturi, cum ar fi să-i întindă o farfurie. Nu își dădea seama cum ceilalți nu vedeau lucrul acesta. Văzuse și alți *parabatai*, dar nu se uitau așa unul la altul.

E ciudat, în cel mai bun caz, să deții astfel de informații despre cineva. Iar acesta nu era cel mai bun caz. Julian avea o expresie impenetrabilă; a făcut câțiva pași pe hol și, în timp ce mergea, fragmente din sângele uscat al surorii lui cădeau pe podea.

Dacă ar sta perfect nemișcată, și-a spus Cristina, poate n-ar observa-o și s-ar duce sus, scăpând amândoi, în felul acesta, de un moment aiurea. Dar chiar când își spunea asta, expresia lui goală i-a înmuiat inima. S-a trezit în ușă, înainte să-și dea seama că se mișcase.

— Julian, a spus ea încet.

El n-a părut surprins. S-a întors spre ea încet, ca un robot.

— Cum se simt?

Ce să răspunzi la întrebarea asta?

— Sunt bine îngrijiți, a spus ea în cele din urmă. Au fost aici și Helen, și Diana, și Mark.

-Ty...

— încă doarme.

S-a tras de fustă cu un gest

neliniștit. își schimbase toate hainele cu care fusese îmbrăcată în Sala de Consiliu, doar ca să se simtă curată.

Pentru prima oară, el a privit-o în ochi. Ai lui erau roșii, deși nu-și amintea să-l fi văzut plângând. Sau poate plânsese când o ținuse în brațe pe Livvy — nu voia să-și mai amintească de asta.

— Emma, a spus el. Se simte bine? Tu trebuie să știi. Ție... ți-ar spune. E cu DrusiUa. Dar sunt sigură că s-ar bucura să te vadă.

— Dar se simte bine?

— Nu, a spus Cristina. Cum ar putea să se simtă bine?

El a aruncat o privire spre scări, ca și cum nu-i venea să creadă că ar putea face efortul să le urce.

— Robert urma să ne ajute, a spus el. Pe Emma și pe mine. Tu cunoști povestea noastră, știu că o cunoști, că știi ce sentimente avem.

Cristina a șovăit, de uimire. Nu-și închipuise că Julian va vorbi vreodată cu ea despre asta.

— Poate că următorul Inchizitor...

— Am trecut pe la Citadelă când m-am întors, a spus Julian. Deja s-au întrunit. O mare parte din Cohortă și jumătate din Consiliu. Să stabilească cine va fi noul Inchizitor. Mă îndoiesc că va fi cineva care să ne ajute. Nu după ziua de azi. Ar trebui să-mi pese, a spus el. Dar în clipa asta nu îmi pasă.

În capul scărilor s-a deschis o ușă și lumina din cameră s-a împrăștiat pe palier.

— Julian? a strigat Emma. Julian, tu

ești?

Când i-a auzit vocea, el și-a îndreptat puțin spatele, cu un gest inconștient.

— Vin imediat.

Nu s-a mai uitat la Cristina când s-a îndreptat către scări, dar a dat din cap spre ea, un gest scurt de salut.

Ea a ascultat cum dispărea zgomotul pașilor lui și cum se amestecă vocea lui cu a Emmei. S-a uitat din nou spre bucătărie. Farfuria spartă era într-un colț. Putea să măture cioburile. Ar fi un lucru mai practic de făcut, iar Cristina se considerase întotdeauna o persoană practică.

O clipă mai târziu își aruncase pe ea jacheta de uniformă peste haine. După ce și-a pus la centură câteva pumnale serafice, s-a strecurat fără zgomot pe ușă și a pornit pe străzile din Alicante.

Emma a ascultat sunetul familiar al pașilor lui Julian pe scări. Sunetul acestor pași era ca o melodie pe care o știa dintotdeauna, atât de cunoscută, încât aproape încetase să mai fie muzică. S-a abținut cu greu să nu-ı strige din nou — era în camera lui Dru, care abia adormise, epuizată, îmbrăcată în aceleași haine cu care fusese la ședința de Consiliu. Emma a auzit pașii lui Julian pe hol, apoi zgomotul unei uși care se deschide și se închide.

Cu grijă să n-o trezească pe Dru, s-a strecurat afară din cameră. Știa unde e Julian, fără

să se gândească prea mult: în capătul holului, peste câteva uși, era dormitorul lui Ty.

Înăuntru era o lumină slabă. Diana stătea pe un fotoliu așezat la căpătâiul lui Ty, cu chipul încordat de durere și de oboseală. Kit dormea rezemat de perete, cu mâinile în poală.

Julian stătea în picioare lângă patul lui Ty și se uita în jos, spre el, cu mâinile pe lângă trup. Ty dormea nemișcat, un somn provocat de sedative, și părul lui negru contrasta cu pernele albe. Dar și în somn se poziționase pe partea stângă a patului, de parcă ar fi vrut să-i lase loc lui Livvy lângă el.

— ... are obraji îmbujorați, spunea Julian. Ca și cum ar avea febră.

— Nu are, a spus Diana, ferm. Are nevoie de asta, Jules. Somnul vindecă.

Emma a văzut scepticismul neascuns de pe fața lui Julian. Știa la ce se gândește: Somnul pe mine nu m-a vindecat când a murit mama, sau tata, și nu va vindeca nici de data asta. Rana va rămâne pentru totdeauna.

Diana s-a uitat la Emma.

— Dru? a întrebat ea.

Jules a ridicat capul auzind-o, și ochii lui s-au întâlnit cu ochii Emmei. Ea a simțit durerea din privirea lui ca pe o lovitură în piept. Dintr-odată îi era greu să respire.

— Doarme, a spus ea, aproape în șoaptă. A durat ceva timp, dar până la urmă a adormit.

— Am fost în Orașul Tăcut, a spus el. Am dus-o pe Liwy acolo. I-am ajutat să îi depună trupul.

Diana i-a pus mâna pe braț.

— Jules, a zis ea încet.
Trebuie să te duci să te speli și
să te odihnești puțin.

— Trebuie să stau aici, a spus Julian cu voce scăzută. Dacă Ty se trezește și eu nu sunt aici...N-o să se trezească, a răspuns Diana. Frații Tăcuți știu cu precizie ce doze administreză.

— Dacă se trezește și tu ești aici, acoperit de sângele lui Livvy, Julian, nu-1 vei ajuta cu nimic, a spus Emma.

Diana s-a uitat la ea, în mod clar surprinsă de duritatea cuvintelor ei, dar Julian a început să clipească des din ochi, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

Emma i-a întins mâna.

— Vino! i-a spus ea.

Cerul era un amestec de bleumarin și negru, deasupra munților din depărtare, acolo unde se adunaseră norii de furtună. Din fericire, drumul până la Citadelă era luminat de lampa-vrăjitoarei. Cristina s-a furișat pe lângă drum, rămânând în umbre. În aer se simțea mirosul de ozon al furtunii iminente, miros care îi aducea aminte de mirosul amărui de sânge.

Tocmai când a ajuns în fața Citadelei, ușile s-au deschis și a ieșit afară un grup de Frați Tăcuți. Pe robele lor de culoarea fildeșului păreau că sclipesc stropi de ploaie.

Cristina s-a lipit cu spatele de zid. Nu făcea nimic rău —

orice vânător de umbre putea veni la Citadelă când dorea —, dar, instinctiv, nu voia să fie văzută. Când Frații Tăcuți au trecut prin fața ei, a văzut că sclipirile robelor lor nu veneau de la picături de ploaie, ci de la un praf fin de sticlă.

Probabil fuseseră în Sala de Consiliu. își amintea cum geamul se spărsese spre interior atunci când Annabel dispăruse. își amintea un zgomot difuz și niște scânteieri de lumină: Cristina era atunci concentrată pe frații Blackthorn. Pe Emma, pe expresia ei devastată. Pe Mark, al cărui corp se aplecase în față, ca și cum ar fi resimțit o lovitură fizică.

În interiorul Citadelei era liniște. Cu capul în piept, a înaintat repede pe coridoare, după sunetul vocilor care se auzeau din sală. A luat-o spre scările care duceau la etaj, acolo unde scaunele erau așezate într-un fel de balcon deasupra sălii. Jos, pe podium, mișunau o mulțime de nefilimi. Cineva (Frații Tăcuți?) curățase sala de cioburi și de sânge. Fereastra era acum intactă. *Distrugeți probele cât vreți*, și-a spus Cristina, lăsându-se în genunchi ca să se uite printre stâlpii de la balustrada balconului. *Tot s-a întâmplat.*

Putea să-l vadă pe Horace Dearborn, așezat pe un scaun înalt. Era un bărbat mare, ciolănos, nu foarte musculos, deși pe brațe și pe gât tendoanele ieșeau în evidență ca niște funii. Fiica lui, Zara Dearborn — cu o coadă

împletită fixată în jurul capului, cu uniforma impecabilă —, stătea în picioare în spatele lui. Nu semăna prea mult cu tatăl ei, poate doar la furia care li se citea pe față și la pasiunea comună pentru Cohortă, facțiunea aceea din Conclav ai cărei membri credeau că vânătorii de umbre trebuie să primeze în fața repudiaților, chiar și când era vorba de încălcarea Legii.

În jurul lor se înghesuiau alți vânători de umbre, tineri și bătrâni. Cristina a recunoscut câțiva Centurioni — printre care Manuel Castales Villalobos, Jessica Beausejours și Samantha Larksphear —, dar și pe alți nefilimi care la ședință purtaseră pancartele Cohortei. Erau, totuși, câțiva care, din câte știa ea, nu făceau parte din Cohortă. Ca Lazlo Balogh, asprul director al Institutului din Budapesta, care fusese unul dintre principalii arhitecți ai Păcii Reci, cu măsurile ei punitive pentru repudiați. Pe Josiane Pontmercy o cunoștea de la Institutul din Marsilia. Delaney Scarsbury era profesor la Academie. Pe vreo doi îi știa pentru că fuseseră prieteni cu mama ei — Trini Castel, de la Conclavul din Barcelona, și Luana Carvalho, care conducea Institutul din São Paulo, o cunoșteau de când era mică.

Toți erau membri în Consiliu. Cristina a spus în gând o rugăciune de mulțumire că nu era acolo și mama ei; mult prea ocupată cu atacurile demonilor *halphas* în Alameda Central, îi

încredințase lui Diego sarcina s-o reprezinte.

— Nu e timp de pierdut, a spus Horace. Avea un fel de gravitate intensă, la fel ca fiica lui. Am rămas fără Inchizitor acum, când suntem amenințați și din exteriorul, și din interiorul Conclavului. S-a uitat în sală. Sperăm că după evenimentele de azi, cei care au avut îndoieli legate de cauza noastră vor ajunge să ne susțină.

— Cristina a simțit că se răcește în tot corpul. Nu era doar o întrunire a Cohortei. Era o recrutare pentru Cohortă. In Sala de Consiliu pustie, acolo unde murise Livvy. I se făcea greață. Ce crezi tu că știi, mai exact, Horace? l-a întrebat o femeie cu accent australian. Vorbește clar cu noi, ca să înțelegem cu toții același lucru.

El a rânjit ușor.

— Andrea Sedgewick, a spus el. Tu ai fost în favoarea Păcii Reci, dacă îmi amintesc bine.

Ea a pălit.

— Nu mă interesează prea mult repudiații. Dar ceea ce s-a întâmplat azi aici...

— Am fost atacați, a spus Dearborn. Trădați și atacați, din afară și dinăuntru. Sunt convins că toată lumea a văzut ce am văzut eu...

i sigiliul de la Curtea Elfilor întunericului?

Cristina și-a adus aminte. Când Annabel dispăruse, scoasă pe fereastra spartă a Sălii de Consiliu, ca și cum ar fi fost trasă de o mână nevăzută, în aer se conturase o imagine: o coroană sfărâmată.

Mulțimea a murmurat aprobator. Frica plutea în aer ca o miasmă.

Era limpede că Dearborn se simțea încântat, numai că nu-și lingea buzele când se uita în jur.

— Regele Elfilor întunericului lovește chiar în

I inima patriei noastre. Mârâie la Pacea Rece. Știe că suntem aici. Râde că suntem incapabili să adoptăm legi mai stricte, că nu facem nimic prin care să controlăm poporul elfilor...

— Nimeni nu poate controla poporul elfilor, a rostit Scarsbury.

— Exact atitudinea asta a slăbit Conclavul în toți acești ani, s-a răstit Zara.

Tatăl ei i-a zâmbit indulgent.

— Fiica mea are dreptate, a spus el. Poporul elfilor are slăbiciunile lui, ca toți repudiații. Ei nu au fost creați de Dumnezeu sau de îngerul nostru. Au defecte, și noi nu le-am exploatat niciodată, dar ei ne exploatează mila și râd de noi în pumni.

— Ce propui? a întrebat Trini. Să construim un zid în jurul Tărâmului Elfilor?

S-au auzit câteva râsete amuzate. Tărâmul Elfilor era peste tot și nicăieri: era un alt plan al existenței. Nu putea fi încercuit de un zid.

Horace a îngustat ochii.

— mRâdeți, a spus el, dar niște porți de fier la intrările și ieșirile din Tărâmul Elfilor ar fi foarte utile pentru prevenirea incursiunilor în lumea noastră.

— Acesta e scopul? a întrebat Manuel pe un ton indiferent, ca și cum nu l-ar fi interesat prea tare răspunsul. Să închidem Tărâmul Elfilor?

— Nu avem un singur scop, știi prea bine, băiete, a răspuns Dearborn, apoi a zâmbit pe neașteptate, ca și cum tocmai îi venise o idee. Știi multe despre pârjol, Manuel. Poate ar trebui să ne împărtășești și nouă cunoștințele

tale, din moment ce Consulul nu a făcut-o. Poate că acești oameni buni ar trebui să afle ce se întâmplă când ușile care despart Tărâmul Elfilor de lume se deschid larg.

Ținându-și lăncișorul în mână, Cristina clocotea de furie cât timp Manuel a descris porțiunile de pământ pârjolit din Pădurea Brocelind, faptul că rezistau în fața magiei vânătorilor de umbre, faptul că aceleași petice de pământ pârjolit se găseau și pe Tărâmul întunericului. De unde știa el asta? Cristina se frământa în tăcere. Era ceea ce Kieran urma să spună celor din Consiliu, dar nu mai apucase. Cum de știa Manuel?

Se bucura numai de faptul că Diego făcuse ce îl rugase ea și îl dusese pe Kieran la Școala de Solomonie. Era limpede că aici un elf pursânge n-ar fi fost deloc în siguranță.

— Regele Elfilor întunericului a creat o otravă pe care a început s-o împrăstie în lumea noastră, o otravă care îi va face pe vânătorii de umbre neputincioși în fața lui. Trebuie să ne mișcăm acum, să ne arătăm puterea, a spus Zara, întrerupându-1 pe Manuel înainte ca acesta să poată termina.

— Așa cum v-ați mișcat împotriva lui Malcolm? a întrebat Lazlo.

S-au auzit chicoteli, iar Zara s-a îmbujorat — se lăudase cu mândrie că îl nimicise pe Malcolm Fade, puternicul magician, dar mai târziu se dovedise că mințise. Cristina și ceilalți speraseră că acest lucru o va discredita — dar acum, după ce se întâmplase cu Annabel, minciuna Zarei devenise un simplu subiect de glumă.

Dearborn s-a ridicat în picioare.

— Nu asta e discuția, Balogh. în

familia Blackthorn e sânge de elf. Au adus o creatură în Alicante... un fel de mort-viu necromantic, care l-a ucis pe Inchizitorul nostru și a umplut sala de sânge și teroare. Și sora lor a fost ucisă, a spus Luana. Am văzut cu toții durerea lor. Nu au plănuit să se întâmple asta.

Cristina parcă vedea calculele pe care le făcea Dearborn în minte — i-ar fi plăcut tare mult să dea vina pe frații Blackthorn și să-i vadă aruncați pe toți în temnițele din Orașul Tăcut, dar imaginea lui Julian, ținând în brațe trupul surorii lui muribunde, era prea vie și prea cruntă, astfel că nici cei din Cohortă nu o puteau ignora.

— Și ei sunt victime ale prințului elf în care au crezut, a spus el, și posibil victime ale propriului neam. Poate ar trebui să-i aducem aici să le cunoaștem punctul de vedere. La urma urmelor, sunt vânători de umbre, iar Cohorta asta își propune, să-i protejeze pe vânătorii de umbre. Să-i protejeze pe-ai noștri. Dearborn pus mâna pe umărul Zarei. Când Sabia Mortală va fi refăcută, sunt convins că Zara va fi bucuroasă să vă spulbere orice dubii ați avea în legătură cu realizările ei.

Zara a roșit și a dat din cap. Cristina a avut impresia că pare vinovată până peste poate, dar ceilalți participanți la întrunire erau distrași de referirea la Sabie.

— Să fie refăcută Sabia Mortală? a întrebat Trini. Ea credea mult în înger și în puterea lui, ca și familia Cristinei, iar acum părea neliniștită și își frământa mâinile subțiri în poală. Legătura noastră neprețuită cu îngerul Raziei... tu crezi că ne va fi dată din nou?

— Va fi refăcută, a spus Dearborn liniștitor. Jia se va întâlni mâine cu Surorile de Fier. Așa cum a fost făurită, va putea fi refaurită.

— Dar a fost făurită în Ceruri, a protestat Trini. Nu în Citadela de Adamant.

— Și Cerurile au îngăduit să fie sfărâmată, a spus Dearborn, iar Cristina și-a înăbușit o exclamație de uimire.

Cum putea afirma un lucru atât de nerușinat? Și totuși era limpede că ceilalți îl credeau.

— Nimic nu poate distruge Sabia Mortală, în afară de voința lui Raziei. El și-a îndreptat privirea spre noi și a văzut că suntem nedemni. A văzut că ne-am întors cu spatele la mesajul lui, la servirea îngerilor, a văzut că îi servim în schimb pe repudiați. El a sfărâmat Sabia ca să ne avertizeze.

— Ochii îi străluceau de o sclipire fanatică. Dacă ne vom dovedi iar demni de el, Raziei va permite ca Sabia să fie refăcută. Nu am niciun dubiu.

Cum îndrăznește să vorbească în numele lui Raziei? Cum îndrăznește să vorbească de-parcă arji Ttumnezeu? Cristina s-a cutremurat de furie, dar ceilalți păreau să se uite la el ca și cum le-ar fi oferit o lumină în întuneric. Ca și cum el ar fi fost singura lor speranță.

— Și cum vom demonstra că suntem demni? a întrebat Balogh cu voce gravă.

— Nu trebuie să uităm că vânătorii de umbre sunt aleșii, a spus Horace. Nu trebuie să uităm că noi avem un mandat. Noi stăm cei dintâi în fața răului, și de aceea trebuie să avem grijă mai întâi *de noi*. Să-i lăsăm pe repudiați să-și poarte

singuri de grijă. Dacă lucrăm cot la cot, cu o conducere puternică...

— Dar nu avem o conducere puternică, a spus Jessica Beausejours, una dintre prietenele-Centurion ale Zarei. O avem pe Jia Penhallow, iar ea poartă pecetea asocierii fiicei sale cu elfi și cu corciturile.

S-au auzit exclamații înăbușite și chicoteli. Toate privirile s-au întors spre Horace, dar el s-a mulțumit să clatine din cap.

— Nu voi rosti niciun cuvânt împotriva Consulului nostru, a rostit el cu afectare.

Alte murmure. Era limpede că pretinsa lui loialitate câștigase sprijinul unor membri. Cristina a încercat să nu scrâșnească din dinți.

— Loialitatea ei față de familie este de înțeles, chiar dacă ar putea s-o orbească, a continuat Horace. Ceea ce contează acum sunt legile adoptate de Conclav. Trebuie să impunem reguli stricte repudiaților, și reguli și mai stricte poporului elfilor, care nu se comportă deloc corect.

— Asta nu-1 va opri pe Regele Elfilor întunericului, a remarcat Jessica, iar Cristina a avut impresia că spunea acest lucru nu pentru că se îndoia de spusele lui Horace, ci pentru că voia să-l îndemne să meargă mai departe.

— Problema este să-i împiedicăm pe elfi și pe alți repudiați să se alăture Regelui, a replicat Horace. De aceea trebuie să fie supravegheați,

și, dacă e necesar, să fie încarcerați înainte să aibă ocazia să ne trădeze.

— încarcerați? a repetat Trini. Dar cum...Ah, sunt mai multe posibilități, a spus Horace. Pe Insula Wran- gel, de exemplu, ar putea sta

o mulțime de repudiați. Lucrul cel mai important e să începem să-i controlăm. Să aplicăm Acordurile. Să-i înregistrăm pe toți repudiații, cu nume și locație. Vom începe cu elfii, desigur.

S-au auzit murmure de aprobare.

— Vom avea nevoie, desigur, de un Inchizitor puternic care să adopte și să aplice aceste legi, a adăugat Horace.

— Atunci fii tu acela! a strigat Trini. Am pierdut în seara aceasta o Sabie Mortală și un Inchizitor; cel puțin, unul să fie înlocuit. Avem cvorum... sunt aici destui vânători de umbre care să îl susțină pe Horace pentru funcția de Inchizitor. Putem vota mâine-dimineață. Cine e de acord cu mine?

Scandările „Dearborn! Dearborn!” au umplut sala. Cristina se ținea cu mâinile de balustradă și simțea că îi vuiesc urechile. Așa ceva nu se putea întâmpla. Era imposibil. Trini nu era așa. Prietenii mamei ei nu erau așa. Nu putea fi aceasta adevărata față a Consiliului.

S-a ridicat greoi în picioare, simțind că nu mai poate rămâne nicio secundă acolo, după care a ieșit în goană din balcon.

Camera Emmei era mică, văruiată ciudat într-o nuanță de galben intens. Un pat cu patru stâlpi, vopsit alb, domina tot spațiul. Emma l-a tras pe Julian spre pat, l-a silit să se așeze pe el, cu delicatețe, apoi s-a dus să tragă zăvorul la ușă.

— De ce încui?

Julian a ridicat capul. Era primul lucru pe care îl spusese de când plecaseră din camera lui Ty.

— Ai nevoie de puțină intimitate, Julian.

S-a întors spre el; Dumnezeule,

felul în care arăta îi sfâșia inima. Sângele se închegase în stropi pe fața lui, îi înnegrise hainele și i le întărise, se uscaser în pete mari pe ghețe.

Sângele lui Livvy. Emma își dorea să fi fost mai aproape de ea în acele ultime clipe, să-i fi acordat mai multă atenție ei, în loc să se preocupe de Cohortă, de Manuel, de Zara și de Jessica, de Robert Lightwood și de exil, de propria ei inimă sfâșiată, dată peste cap. Își doreasă o fi strâns în brațe încă o dată pe Livvy, să se mire iar cât de înaltă și de subțire era, cum se transformase ea din copilul acela dolofan pe care Emma și-l amintea de pe vremuri.

— N-o face! a spus Julian răgușit.

Emma s-a apropiat de el; nu se putea abține. El a trebuit să ridice capul ca s-o privească în ochi.

— Ce să nu fac?

— Să te învinovățești, a spus el. Simt că te gândești că ai fi putut face lucrurile altfel. Nu pot să las prăbuși.

gânduri de genul ăsta în mine, m-aș

Stătea chiar pe marginea patului, ca și cum n-ar fi suportat ideea că s-ar putea întinde pe el. Cu multă delicatețe, Emma i-a atins fața, lăsându-și palma să-i alunece pe obraz. El s-a cutremurat și a strâns-o cu putere de încheietura mâinii.

— Emma, a spus el și, pentru prima oară în viața ei, ea nu i-a putut citi vocea — era joasă și sumbră, aspră, fără să fie furioasă, voia ceva, dar ea nu știa ce.

— Ce pot să fac, a șoptit ea. Ce pot să fac eu, sunt *parabatai*-ul tău, Julian, simt nevoia să te ajut.

El o ținea în continuare de

încheietură; pupilele lui erau ca niște discuri mari, care transformau albastrul-verzui al irisului într-un halou.

— îmi fac planurile pe rând, a spus el. Când mi se pare că sunt copleșit, mă întreb care dintre probleme trebuie să fie rezolvată prima. Când se rezolvă aceea, trec la următoarea. Dar aici nici nu pot să încep.

— Julian, a spus ea. Eu sunt partenera ta de luptă. Ascultă-mă. Acesta e primul pas. Ridică-te.

El s-a uitat o clipă la ea cu ochii îngustați, apoi a ascultat-o și s-a ridicat. Stăteau în picioare, foarte aproape unul de altul; Emma îi simțea vigoarea și căldura trupului. I-a tras jacheta de pe umeri, apoi a întins mâinile și l-a prins de tricou. Materialul părea o mușama acum, îmbibat cu sânge. A tras de tricou și l-a rupt, lăsându-1 atârnat de brațele lui.

Julian a privit-o cu ochii mari, dar nu a făcut nicio mișcare s-o oprească. Ea a tras de tricoul sfâșiat și l-a aruncat pe podea. S-a aplecat și i-a scos ghetetele însângerate. Când s-a ridicat, el se uita la ea cu sprâncenele ridicate.

— Chiar ai de gând să-mi rupi și pantalonii? a întrebat-o.

— Sunt plini de sângele ei, a răspuns ea, aproape înecându-se cu cuvintele.

I-a atins pieptul și a simțit cum el respiră adânc. își imagina că poate să simtă sub mușchi conturul inimii lui sfâșiate. Avea sânge și pe piele: pete de sânge uscat pe gât, pe umăr. În locurile în care Livvy îl atinsese, atunci când o ținuse în brațe.

— Trebuie să faci un duș, i-a spus. Te aștept.

El i-a atins ușor maxilarul, cu vârful degetelor.

— Emma, a zis. Amândoi trebuie să ne spălăm.

S-a întors și a intrat în baie, lăsând ușa larg deschisă. După o clipă, Emma l-a urmat.

Își lăsase restul hainelor grămadă pe podea. Stătea în picioare sub duș, numai în chiloți, lăsând să-i cadă apa pe față și pe păr.

Emma a înghițit în sec, și-a scos hainele, rămânând doar în chiloți și în maiou, apoi a intrat sub duș lângă el. Apa era foarte fierbinte și umpluse mica încăpere de piatră cu aburi. El stătea nemișcat sub apa aceea, care îi înroșea pielea.

Emma a întins mâna pe lângă el și a scăzut temperatura apei. Julian, fără să spună un cuvânt, s-a uitat la ea cum ia săpunul și îl freacă în palme. Când și-a pus mâinile pline de clăbuc pe trupul lui, el a inspirat adânc, ca și cum l-ar fi durut, dar nu s-a mișcat niciun milimetru.

Emma i-a curățat pielea, aproape zgâriindu-1 în încercarea de a îndepărta sângele. Apa care se scurgea era roșiatică. Săpunul mirosea puternic a lămâie. Trupul lui era tare sub palmele ei, plin de cicatrice și musculos, nu era deloc trupul unui băiat. Nu mai era. Când se schimbaseră? Nu-și amintea ziua, ora, momentul.

El și-a aplecat capul când a început să-i săpunească părul, trecându-și degetele prin buclele lui. După ce a terminat, i-a ridicat capul și au stat așa, cu dușul curgând peste ei, până când apa care se scurgea a fost limpede. Era udă până la piele și maioul se lipise de ea. A întins mâna pe lângă Julian să închidă apa și a simțit cum el întoarce capul spre ea și își lipește buzele de obrazul ei. Emma a înghețat. Dușul nu mai curgea, dar aburul încă mai plutea în jurul lor.

Pieptul lui Julian se ridica și cobora repede, ca și cum era gata să se prăbușească după o cursă teribilă. Hohote fără lacrimi, și-a dat ea seama. El nu plângea — nu-și amintea când îl văzuse ultima oară plângând. Avea nevoie să se elibereze prin plâns, și-a spus ea, dar el uitase mecanismul plânsului, după atâția ani în care și-l înăbușise.

L-a luat în brațe.

— E-n regulă, i-a spus.

Apa continua să curgă peste ei, și pielea lui era fierbinte, lipită de pielea ei. Ea a înghițit sarea propriilor lacrimi.

— Julian...

El s-a retras puțin când ea a ridicat capul, și buzele lor s-au atins — și a fost ca o prăbușire într-o prăpastie, instantanee, disperată. Buzele lor s-au ciocnit, buzele, dinții, limba, căldura lor, iar Emma s-a cutremurat la acea atingere.

— Emma. Părea șocat, și ținea strâns în pumni materialul maioului ei. Pot...?

Ea a dat din cap și a simțit cum mușchii lui se încordează când o ridică în brațe. A închis ochii, agățată de el, de umerii lui, de părul lui, și mâinile îi alunecau din cauza apei, iar el a dus-o în brațe în dormitor și a așezat-o pe pat. În clipa următoare era deasupra ei, sprijinit în coate, devorându-i febril gura. Fiecare mișcare era violentă, disperată, și Emma a înțeles: erau lacrimile care nu puteau curge, cuvintele de durere pe care nu le putea rosti. Era singura descărcare emoțională pe care și-o putea permite, după suprimarea dorințelor lor.

Cu gesturi înnebunite, și-au scos hainele. Ea și Julian erau acum goi,

lipiți unul de celălalt: ea îl ținea strâns lângă trupul ei, lângă inima ei. Mâna lui a alunecat încet, cu degete tremurătoare, pe șoldul ei.

— Lasă-mă să...

Știa ce voia să spună: Lasă-mă să te bucur, lasă-mă să te fac să te simți bine.

Dar nu asta voia ea, nu acum.

— Vino mai aproape, a șoptit ea. Mai aproape...

Și-a lipit palmele de omoplații lui. El a sărutat-o pe gât, pe claviculă. L-a simțit cum tresare puternic și a șoptit:

Ce...El deja se îndepărtase. S-a ridicat și s-a întins după haine cu mâinile tremurânde.

— Nu putem, a spus el cu voce înăbușită. Emma, nu putem.

— Bine... dar, Julian... S-a ridicat în fund și și-a tras pătura peste ea. Nu trebuie să pleci...

El s-a aplecat peste marginea patului să-și ia tricoul rupt și plin de sânge. S-a uitat la ea, cumva sălbatic.

— Ba trebuie, a spus. Chiar trebuie.

— Julian, nu...

Dar el era deja în picioare, adunându-și restul hainelor și punându-și-le cu gesturi smucite, în timp ce ea îl privea. A plecat fără să-și mai încalțe ghetele, aproape trântind ușa în urma lui. Emma a rămas privind fix în întuneric, șocată și dezorientată, de parcă ar fi căzut de la mare înălțime.

Ty s-a trezit brusc, la fel cum ar exploda cineva la suprafața apei, disperat să respire. Zgomotul l-a trezit pe Kit din moțăială — dormise în reprize și îl visase pe tatăl său plimbându-se prin Piața Umbrelor cu o rană imensă în burtă, din care curgea sânge.

„Asta e, Kit”, îi spunea el. „Așa e viața cu nefilimii.”

încă adormit, Kit s-a ridicat, sprijinindu-se cu mâna de perete. Ty era doar o umbră nemișcată pe pat. Diana nu mai era acolo — probabil încerca să prindă câteva minute de somn în camera ei. Era singur cu Ty.

A avut dintr-odată revelația că era complet nepregătit pentru asta. Pentru moartea lui Liwy, da, deși își văzuse propriul tată murind, și știa că încă mai sunt anumite lucruri legate de moartea lui pe care nu le înfruntase. Dacă nu putuse să treacă niciodată peste pierderea aceea, cum putea să treacă peste asta? Și dacă până acum nu a știut cum să ajute pe cineva, cum să consoleze acum, așa cum se face în mod normal, cum să-l ajute pe Ty?

Ar fi vrut să-l strige pe Julian, dar ceva din mintea lui i-a spus să nu o facă — strigătul acela l-ar alarma pe Ty. Când ochii lui Kit s-au obișnuit cu întunericul, l-a văzut mai clar pe băiat: Ty arăta... „decuplat”, poate ar fi fost cuvântul potrivit, ca și cum nu revenise cu totul la realitate.

Părul lui moale și negru părea încrețit, ca o lână neagră, iar sub ochi avea umbre.

— Jules? a spus el cu voce joasă.

Kit s-a ridicat în picioare, simțind că inima îi bate neregulat.

— Eu sunt, a spus el. Kit.

Era pregătit pentru dezamăgirea lui Ty, dar Ty s-a uitat doar la el cu ochii lui mari și cenușii.

— Geanta mea, a spus el. Unde e? E acolo?

Kit era prea șocat ca să poată vorbi. Oare Ty își amintea ce se întâmplase? Ce era mai rău — să-și amintească sau să nu-și amintească?

— Rucsacul meu, a spus Ty.

în vocea lui acum se simțea clar o crispă.

— Acolo... am nevoie de el.

Rucsacul era sub celălalt pat.

Când s-a dus să ia rucsacul, privirea

lui Kit s-a îndreptat fugar spre fereastră — vârfurile ascuțite de cristal ale turnurilor demonilor care se înălțau până la cer, apa din canal, care sclipea ca gheața, zidurile orașului și câmpurile din depărtare. Nu fusese niciodată într-un loc atât de frumos, atât de ireal.

I-a dus rucsacul lui Ty, care stătea cu picioarele atârinate la marginea patului. Ty l-a luat și a început să răscolească în el.

— Vrei să-l chem pe Julian? l-a întrebat Kit.

— Nu chiar acum, a spus Ty.

Kit habar n-avea ce să facă. De fapt, niciodată în viața lui nu fusese în situația asta, să nu aibă habar ce să facă. Nici atunci când găsisese la ora patru dimineața un golem examinând înghețata din frigider, când avea zece ani. Nici când avea doisprezece ani și o sirenă stătuse săptămâni în șir pe canapeaua lui și nu făcea altceva toată ziua decât să mănânce biscuiți în formă de peștișori.

Nici măcar când fusese atacat de demonii mantizi. Atunci fusese ceva instinctiv, un instinct de vânător de umbre care se trezise și îl făcuse să treacă la acțiune.

Acum nimic nu îl făcea să treacă la acțiune. Era copleșit de dorința de a se arunca la picioarele lui Ty și de a-i lua mâinile în mâinile lui, de a-i îmbrățișa, așa cum făcuse la Londra, pe acoperiș, când Livvy fusese rănită. În același timp, era la fel de copleșit de vocea aceea din capullui, care îi spunea că ar fi o idee groaznic de proastă, că n-are nici cea mai vagă idee ce i-ar trebui lui Ty în clipa aceea.

Ty încă mai căuta în rucsac. Probabil că nu-și amintește, și-a spus Kit, simțind că intră în panică.

Probabil că mintea lui a blocat toate evenimentele care avuseseră loc în Sala de Consiliu. Kit nu fusese acolo când muriseră Robert și Liwy, dar auzise destule de la Diana ca să înțeleagă ce văzuse Ty. Oamenii uită uneori lucrurile groaznice, știa el, creierul lor refuză, pur și simplu, să proceseze și să păstreze ce au văzut.

— Mă duc s-o chem pe Helen, a spus el în cele din urmă. Ea poate să-ți spună... ce s-a întâmplat...

— Știi ce s-a întâmplat, a spus Ty.

Își găsisese telefonul, în fundul rucsacului.

Corpul lui nu mai era tensionat; se vedea limpede că se relaxase. Kit era nedumerit. Nu era semnal nicăieri în Idris; telefonul era inutil.

— Acum mă culc la loc, a spus Ty. Încă mai am droguri în organism. Le simt.

Nu părea mulțumit.

— Vrei să mai stau? l-a întrebat Kit.

Ty aruncase rucsacul pe jos și se culcase pe perne. Ținea telefonul în mâna dreaptă, atât de strâns, încât i se albiseră degetele, dar altfel nu dădea semne evidente de tulburare.

S-a uitat la Kit. Ochii lui păreau argintii în lumina lunii și plăți ca două monede. Kit nu putea să-și dea seama la ce se gândește.

— Da, aș vrea să mai stai, a spus Ty. Și culcă-te, dacă vrei. E în regulă.

A închis ochii. După un lung moment, Kit s-a așezat pe patul de alături, patul pregătit pentru Livvy. Și-a adus aminte de ultima oară când fusese singur cu ea, când o ajutase să-și prindă lăncișorul, înainte de marea întrunire a Consiliului, și-a adus aminte cum zâmbea, și-a adus aminte de culoarea și de viața chipului ei. I se părea absolut cu neputință să nu mai fie. Poate că nu Ty se purta

ciudat — poate că ei erau cei care nu înțelegeau, acceptând faptul că e moartă.

Parcă dormitorul Emmei și camera lui erau la sute de kilometri, și-a spus Julian. O mie. A înaintat pe holurile casei de pe canal ca prin vis.

Umărul îl durea și îl ardea. Emma era singura fată pe care o dorise vreodată, și forța acelei dorințe uneori îl șocase. Dar niciodată mai mult ca în seara asta. Se pierduse din nou total în ea, în ei, pentru un timp; își simțise doar trupul și partea aceea din inimă care iubea și care rămăsese nevătămată. Emma era singurul lucru bun din el, singura lumină, și-a spus el.

Dar apoi durerea apăruse din nou, sentimentul că ceva nu era în regulă, și atunci *știuse*. În timp ce se grăbea să ajungă în camera lui, frica a început să bată la ușa conștientului său, urlând să i se dea drumul și să fie băgată în seamă, precum un schelet care zgârie fereastra cu degetele osoase. Era frica de propria lui disperare. Știa că acum era încă protejat de șoc, că atinsese doar vârful aisbergului de durere și suferință, întunericul și teroarea abia urmau să vină: mai trecuse prin asta, după pierderea tatălui lor.

Iar acum — cu Livvy — avea să fie și mai rău. Nu-și putea controla suferința. Nu-și putea controla sentimentele pentru Emma. Toată viața lui fusese construită în jurul autocontrolului, în jurul construirii unei măști pe care s-o arate lumii, iar acum toate astea începeau să se dezintegreze.

— Jules?

Ajunsese la dormitorul lui, dar nu

scăpase. Mark îl aștepta acolo,

rezemat de uşă. Părea obosit mort, părul îi era ciufulit și hainele șifonate. Nu că Julian ar fi arătat mai bine, cu hainele lui rupte și pline de sânge și cu picioarele goale.

Julian s-a oprit brusc.

— E totul în regulă?

Își vor pune multă vreme întrebarea asta, s-a gândit el. Și niciodată nu va fi cu adevărat în regulă, dar se vor liniști unul pe altul cu lucruri mărunte, măsura victoriilor minuscule: da, Dru a dormit un pic; da, Ty a mâncat puțin; da, toată lumea încă mai respiră. Julian a ascultat mecanic cum Mark i-a povestit că el și Helen l-au luat pe Tavvy, că Tavvy știe acum de Livvy, că nu e bine, dar că o să fie în regulă și Tavvy acum doarme.

Nu voiam să te deranjez în miez de noapte, a spus Mark, dar Helen a insistat. A spus că dacă nu vin la tine, primul lucru care se va întâmpla când te vei trezi dimineață va fi să te panichezi în legătură cu Tavvy.

— Bine, a zis Julian, uimit și el de normalitatea răspunsului său. Mulțumesc că mi-ai spus.

Mark s-a uitat lung la el.

— Erai foarte mic când am pierdut-o pe mama ta, Eleanor, a spus el. Ea mi-a spus odată că în inima părinților e un ceas. În cea mai mare parte a timpului e tăcut, dar poți să-l auzi ticăind atunci când copilul nu e lângă tine și când nu știi unde e, sau când se trezește noaptea și vrea să stea cu tine. Ceasul va ticăi până când vei fi din nou lângă copil.

— Tavvy nu e copilul meu, a replicat Julian. Eu nu sunt părinte. Mark a atins obrazul fratelui său. Era mai degrabă o atingere de elf decât una umană, deși mâna lui era caldă, aspră și reală. De fapt, parcă nici n-a fost o atingere, s-a gândit Julian. Parcă a fost o binecuvântare.

— Știi bine că ești, a spus Mark. Trebuie să-ți cer iertare, Julian. I-am povestit lui Helen despre sacrificiul tău.

— Sacrificiul meu?

Mintea lui Julian parcă se golise.

— De anii în care ai condus în secret Institutul, a spus Mark. Cum ai avut grijă de copii. Cum se bizuie pe tine, și cum i-ai iubit tu. Știu că era un secret, dar am crezut că ea trebuie să știe.

— E-n regulă, a spus Julian.

Nu conta. Nimic nu mai conta.

— S-a supărat?

Mark a părut uimit.

— A spus că e atât de mândră de tine, încât i se rupe inima.

Era ca un mic punct de lumină care se zărește prin întuneric.

— Așa a spus?

Mark părea că e gata să-i răspundă, când prin umărul lui Julian a trecut o săgeată fierbinte de durere, timp de o secundă. Știa exact locul de unde venea durerea. Inima a început să-i bată mai tare; i-a spus lui Mark ceva, că se vor vedea mai târziu, sau cel puțin a crezut că i-a spus, apoi a intrat în dormitor și a încuiat ușa. Într-o clipă a fost în baie, a aprins lampa-vrăjitoarei și s-a uitat în oglindă.

Și-a dat la o parte marginea tricoului, să vadă mai bine — și a rămas cu privirea ațintită acolo.

Era runa lui de *parabatai*. Se vedea clar pe piele — dar nu mai era neagră. În interiorul conturului trasat cu linii groase a văzut ceva ce părea o flacără roșie, strălucitoare, ca și cum runa ar fi început să ardă din interior.

S-a prins cu mâinile de marginea chiuvetei, pentru că îl cuprinsese un val de amețeală. Se chinuise să nu se gândească la semnificația pe care o avea moartea lui Robert, la năruirea planurilor lor de exil. La blestemul care se va abate asupra oricărei persoane care se îndrăgostește de *parabatai-ul* său. Un blestem al puterii și al distrugerii. Se gândise doar la cât de disperat și-o dorea pe Emma, și nu se gândise deloc la motivele pentru care nu o putea avea, și care rămăseseră aceleași.

Uitaseră de asta când se apropiaseră unul de celălalt în abisul durerii, așa cum se apropiaseră întotdeauna unul de celălalt toată viața. Dar asta nu se putea întâmpla, și-a spus Julian, mușcându-și buzele cu putere și simțindu-și propriul sânge. Mai multă distrugere nu putea fi.

Afară începuse să plouă. Auzea răpăitul ploii pe acoperișul casei. S-a aplecat și a rupt o fâșie de material din tricoul pe care îl purtase la ședința Consiliului. Era țeapănă și

neagră de sângele închegat al surorii lui.

Și-a legat-o în jurul încheieturii de la mâna dreaptă. Va rămâne acolo până se va răzbuna. Până când îi va face dreptate lui Livvy. Până când tot haosul acesta nenorocit se va limpezi. Până când toți cei pe care îi iubea vor fi în siguranță.

A trecut din nou în dormitor și a început să-și caute haine și încălțăminte curate. Știa precis unde trebuia să se ducă.

Julian alerga pe străzile pustii din Idris. Ploaia caldă de vară îi lipea părul de frunte și îi uda tricoul și jacheta.

Inima îi bubuia: deja îi era dor de Emma, deja regreta că pleca de lângă ea. Dar nu se putea opri, ca și cum ar fi putut fugi de durerea provocată de moartea lui Livvy. Era aproape o surpriză că putea să sufere pentru Livvy și s-o iubească pe Emma în același timp, și să i se pară că niciunul dintre aceste sentimente nu îl puneau în umbră pe celălalt: și Livvy o iubise pe Emma. Putea să-și imagineze cât de încântată ar fi fost Livvy să știe că el și Emma erau împreună; dacă ar fi fost posibil să se căsătorească, Livvy ar fi fost înnebunită de plăcere la gândul că ar putea să-i ajute să planifice o nuntă. Gândul ăsta a fost ca o lovitură în burtă, ca un cuțit răsucit în măruntaiele lui.

Ploaia cădea în stropi mari pe canale, transformând orașul într-o lume de neguri și ape. Casa Inchizitorului se zărea prin ceață ca o umbră, și Julian a urcat în fugă treptele, cu atâta viteză, încât aproape că s-a izbit de ușă. A bătut

și Magnus a deschis ușa, părând mai slab și mai palid ca de obicei. Era îmbrăcat într-un tricou negru și în blugi, iar pe deasupra avea un halat de mătase albastră. Pe degete nu mai avea inelele pe care le purta de obicei.

Când l-a văzut pe Julian, s-a rezemat ușor de cadrul ușii. Nu s-a mișcat și nu a vorbit, doar s-a uitat la el, de parcă nu la Julian s-ar fi uitat, ci la altceva sau la altcineva.

— Magnus, a spus Julian, puțin alarmat.

Și-a amintit că Magnus nu se simțea bine. Aproape că uitase. Magnus i se păruse întotdeauna la fel: etern, neschimbat, invulnerabil.

— Eu...

— *Am venit pe cont propriu, a spus Magnus, cu o voce joasă și rece. Am nevoie ie ajutorul tău. Nu e absolut nimeni altcineva căruia să~i pot cere ajutorul*

— Nu asta... Julian și-a dat din ochi părul ud și nu a mai continuat fraza, după ce și-a dat seama. Iți amintești de cineva.

Magnus a părut că se scutură un pic, la fel ca un cățel care iese din apă

— O altă noapte, un alt băiat cu ochi albaștri. O vreme umedă la Londra, dar când a fost altfel la Londra?

Julian nu a mai insistat.

— In fine, ai dreptate. Chiar am nevoie de ajutorul tău. Și nu am la cine să apelez.

Magnus a oftat.

— Intră, atunci. Dar nu face zgomot. Toată lumea doarme, și asta e o mare realizare, având în vedere situația.

Evident, și-a spus Julian, urmându-ı pe Magnus într-o sufragerie aflată în mijlocul casei. Și

aceasta era o casă a suferinței. Interiorul casei fusese construit special să arate măreț, cu plafoanele acelea înalte și o mobilă care părea grea și scumpă. Se pare că Robert nu se preocupase prea mult de personalizarea casei și de decorațiuni. Nu existau fotografii de familie, iar puținele tablouri de pe pereți înfățișau peisaje generice.

— Nu l-am mai văzut pe Alee plângând de mult timp, a spus Magnus, după ce s-a așezat pe o canapea și a început să se uite în gol.

Julian rămăsese în picioare, cu apa picurându-i din haine pe covor.

— Sau pe Isabelle. înțeleg cum e să ai un tată ticălos. E totuși ticălosul tău. Iar el chiar i-a iubit, și chiar a încercat să repare situația. Ceea ce nu se poate spune despre tatăl meu. A aruncat o privire spre Julian. Sper că nu te superi că nu-ți fac o vrajă de uscare. încerc să-mi conserv energia. E o pătură pe fotoliul ăla.

Julian a ignorat pătura și fotoliul.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus.

Ochii lui Magnus s-au oprit asupra cârpei însângerate de la încheietura lui Julian. Chipul i s-a îmblânzit.

— E-n ordine, a zis el. Pentru prima oară după mult timp, simt disperare. Asta mă irită. Alee al meu și-a pierdut tatăl, iar Conclavul a pierdut un Inchizitor decent. Dar tu, tu ți-ai pierdut speranța în salvare. Să nu crezi că nu înțeleg.

— Runa mea a început să ardă, a spus Julian. In seara asta. Ca și cum ar fi desenată cu foc pe pielea mea.

Magnus s-a aplecat în față și și-a frecat fața, obosit. In jurul gurii, durerea și epuizarea săpaseră riduri. Ochii păreau înfundați în orbite.

— Mi-aș dori să știu mai multe despre asta, a spus el. Ce fel de distrugere va aduce asta pentru tine și pentru Emma. Pentru ceilalți. A făcut o pauză, apoi: Ar trebui să fiu mai blând cu tine. Ai pierdut un copil.

— Am crezut că asta le va șterge pe toate celelalte, a spus Julian, cu voce răgușită. Am crezut că în inima mea nu va mai fi altceva decât durere, dar acolo e loc și de groaza pentru Ty, și de panica pentru Dru, și e loc pentru mai multă ură decât am crezut că poate simți cineva.

Durerea venită din runa de *parabatai* a explodat, și a simțit că i se înmoaie picioarele. S-a clătinat și a căzut în genunchi în fața lui Magnus. Acesta nu părea surprins că îngenunchează. S-a uitat doar la Julian, cu o răbdare tăcută, senină, ca un preot care ascultă o confesiune.

— Ce doare mai tare, l-a întrebat Magnus, iubirea sau ura?

— Nu știu, a spus Julian.

Degetele lui ude s-au încleștat în covor, lângă genunchi. Simțea că îi e greu să respire.

— încă o iubesc pe Emma mai mult decât credeam că e posibil. O iubesc mai mult cu fiecare zi, o iubesc și mai mult de fiecare dată când încerc să mă opresc. O iubesc ca și cum aș fi rupt în două. Și vreau să le tai gâtul tuturor celor din Cohortă.

— E un discurs de iubire foarte neconvențional, a remarcat Magnus, aplecându-se spre el. Și Annabel?

— Și pe ea o urăsc, a spus Julian, fără emoție. E loc destul în mine să-i urăsc pe toți.

Ochii de pisică ai lui Magnus au sclipit.

— Să nu crezi că nu știu ce simți, i-a spus el. Și e ceva ce pot să fac. Ar fi o măsură provizorie. Una dură. Și n-o s-o fac cu mânuși.

— Te rog.

Îngenuncheat în fața magicianului, Julian a ridicat capul spre el; niciodată în viața lui nu se rugase de cineva; dar acum nu-i păsa.

— Știu că ești bolnav, știu că nici n-ar trebui să-ți cer asta, dar nu am ce să fac și nu am la cine să mă duc.

Magnus a oftat.

— Vor exista urmări. Ai auzit expresia „somnul rațiunii naște monștri”?

— Da, a spus Julian. Dar oricum voi fi un monstru.

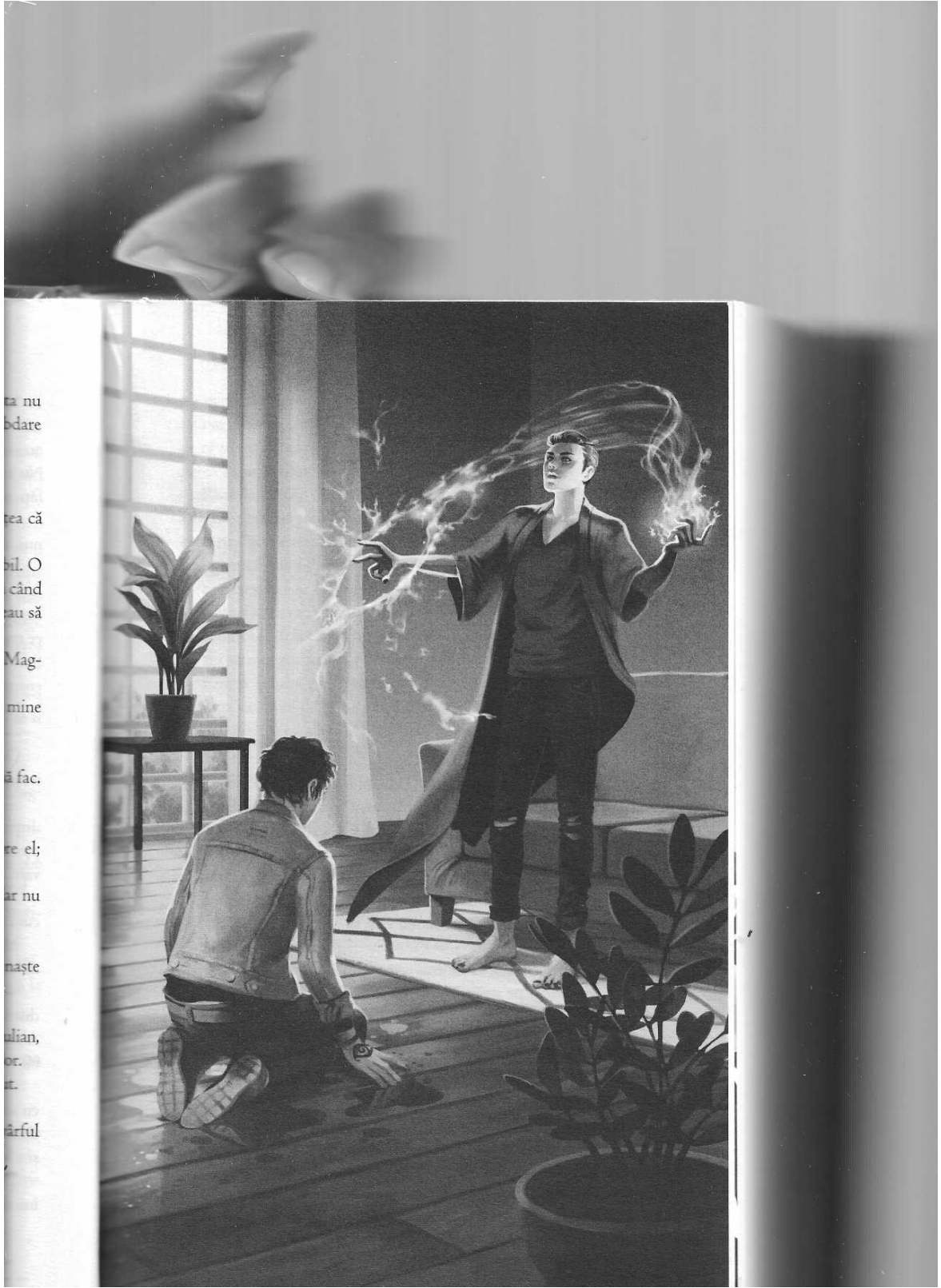
Magnus s-a ridicat în picioare. O clipă, a părut că-1 copleșește pe Julian, așa înalt și întunecat, la fel cum apare moartea în coșmarurile copiilor.

— Te rog, a spus Julian din nou. Nu mai am nimic de pierdut.

— Ba da, ai, a spus Magnus.

A ridicat mâna stângă și s-a uitat la ea, cumva sceptic. Din vârful fiecărui deget au început să apară scânteii de cobalt.

— O, da, mai ai.

ta nu
bdare

tea că

bil. O
când
tau să

Mag-
mine

ă fac.

re el;

ar nu

naște

alian,

or.

at.

ărful

Camera s-a luminat de flăcări albastre, și Julian a închi

3

ODIHNA DE VECI

FUNERALIILE ERAU PROGRAMATE LA AMIAZĂ, DAR EMMA SE ZVÂRCOLEA de la trei sau patru dimineța. Simțea mâncărimi în ochii uscați, iar mâna îi tremura când și-a pieptănat părul și l-a strâns într-un coc la ceafa.

După ce plecase Julian, alergase la fereastră, înfășurată în cearșaf, și se uitase pe geam, șocată, nevenindu-i să creadă. II văzuse ieșind din casă și alergând prin ploaia mărunță, fără să se oprească măcar să-și încheie jacheta.

După asta, nu păruse că ar mai avea ceva de făcut. Nu că Julian ar fi fost în pericol pe străzile din Alicante. Dar așteptase până când îi auzise pașii pe scări, la întoarcere, și ușa dormitorului său, care se deschisese și se închisese.

Atunci se ridicase din pat și se dusesse să vadă ce face Ty, care încă dormea, cu Kit alături. Și-a dat seama că rucsacul lui Livvy rămăsese în cameră și l-a luat de acolo, de teamă că Ty va fi îndurerat să-l vadă când se va trezi. După ce s-a înapoiat în

camera ei, s-a așezat pe pat și a deschis puțin fermoarul. Nu erau multe de văzut printre puținele ei lucruri — câteva tricouri și niște fuste, o carte, o periuță de dinți și un săpun împachetate cu grijă. Unul dintre tricouri era murdar, și Emmas-a gândit că poate ar fi fost bine să spele hainele lui Livvy, că poate asta ar ajuta-o, după care și-a dat seama perfect de ce nu ar ajuta-o și de ce nu ar conta, și s-a prăbușit peste rucsac, plângând cu hohote, de parcă i s-ar fi frânt inima.

Până la urmă, căzuse într-un somn agitat, plin de vise cu foc și sânge. Se trezise când Cristina bătuse la ușa ei, venind cu o cană de ceai și cu neplăcuta veste că Horace fusese ales Inchizitor, după un vot dat la urgență în acea dimineață. Le spusese deja asta celorlalți din familie, care se treziseră și se pregăteau de funeralii.

Ceaiul avea vreo trei sute de lingurițe de zahăr în el, iar asta îl făcea pe el dulce și în același timp era dulce din partea Cristinei, dar dulceața lui nu atenua gustul amar pe care i-l dăduse vestea numirii lui Horace.

Emma se uita pe fereastră când Cristina a venit din nou, de data asta cu un braț de haine. Era îmbrăcată în alb din cap până în picioare, pentru că albul era culoarea suferinței și a doliului la vânătorii de umbre. Jachetă albă de uniformă, tricoul alb, flori albe în părul ei negru, despletit.

Cristina s-a încruntat.

— Vino de acolo!

— De ce?

Emma s-a mai uitat o dată pe fereastră; din casă se vedea toată partea de jos a oraşului. Se vedeau și zidurile, și câmpurile verzi din spatele lor.

Putea să vadă în depărtare un șir de siluete îmbrăcate în alb, intrând pe porțile oraşului. În mijlocul câmpului verde, două grămezi masive de lemne se înălțau precum niște piramide.

— Au construit deja rugurile, a spus Emma, și a simțit că o cuprinde un val de amețală. A simțit apoi mâna caldă a Cristinei pe mâna ei, iar în clipa următoare stăteau amândouă pe pat și Cristina îi

spunea să respire. îmi pare rău, a murmurat Emma. îmi pare rău. Nu am vrut să mă pierd așa.

O parte din păr i se desprinsese din coc. Cu mâini pricepute, Cristina i l-a aranjat la loc.

Când a murit unchiul meu, a spus ea, a fost îngropat în Idris, și eu nu am putut veni la funeralii, pentru că mama credea că oraşul e încă periculos. Când s-a întors acasă, m-am dus s-o îmbrățișez, și hainele ei miroseau a fum. Mi-am spus: asta e tot ce a rămas din unchiul meu acum, fumul ăsta din haina mamei mele.

— Trebuie să fiu tare, a zis Emma. Trebuie să le fiu alături fraților Blackthorn. Julian e...

Rupt, distrus, făcut fărăme. Absent. Nu, nu absent. Doar că nu e lângă mine.

— Și tu poți s-o plângi pe Livvy, a spus Cristina. Ți-a fost

ca o soră. Familia nu înseamnă numai sânge.

— Dar...

— Suferința nu ne face să fim slabi, a spus Cristina, ferm. Ne face să fim umani. Cum ai putea să o consolezi pe Dru, sau pe Ty, sau pe Jules, dacă nu ai ști ce au pierdut? Compasiunea e ceva banal. Să știi exact forma golului pe care dispariția cuiva o lasă în inimă, asta e ceva rar.

— Nu cred că vreunul dintre noi poate înțelege ce formă are golul lăsat în inima lui Ty, a spus Emma.

Frica pentru Ty era atât de intensă, că o simțea permanent în gât ca pe un gust amar, care se amesteca și cu durerea pentru Livvy, până când Emma avea impresia că se îneacă.

Cristina a mai bătut-o o dată pe mână.

— Ar trebui să te îmbraci, i-a spus. Mă găsești jos, la bucătărie.

Emma s-a îmbrăcat, mai mult amețită. Când a terminat, s-a privit o clipă în oglindă. Uniforma albă era acoperită peste tot cu runele roșii ale suferinței, ca un model care se repetă la nesfârșit și care din acest motiv își pierde sensul, așa cum își pierde sensul un cuvânt repetat la nesfârșit. Uniforma aceea făcea ca părul și pielea ei să pară mai deschise la culoare, chiar și ochii ei păreau mai reci. Arăta ca un țurture de gheață, și-a spus ea, sau ca lama unui pumnal.

Dacă ar fi avut Cortana cu ea, s-ar fi dus în Pădurea Brocelind și acolo ar fi urlat și ar fi urlat, și ar fi lovit aerul cu

tăișul săbiei până când s-ar fi prăbușit epuizată la pământ și suferința chinuitoare s-ar fi prelins prin toți porii ei, ca sângele.

A coborât scările, simțindu-se incompletă fără sabia ei.

£Diana era în bucătărie când a coborât Ty. Nu era nimeni cu el, și Diane i s-a încleștat atât de tare mâna pe pahar, încât au început s-o doară degetele.

Nu știa la ce să se aștepte. Stătuse cu el o bună parte din noapte, când Ty dormea un somn mort, mut, inert. încercase să-și aducă aminte cum să se roage la Raziei, dar trecuse atât de mult timp de când o făcuse ultima oară. Dusese ofrande în Thailanda, tămâie și flori, după ce murise sora ei, dar nimic nu o ajutase și nu reușise nici măcar să micșoreze golul din inima ei, acolo unde ar fi fost locul Ariei.

Iar Livvy era sora lui geamănă. Niciunul nu cunoscuse o lume în care să fi existat fără celălalt. Ultimele ei cuvinte fuseseră „Ty, eu...” Nimeni nu va ști vreodată ce a vrut să spună. Cum ar putea să treacă el peste asta? Cum ar putea cineva s-o facă?

Consulul le oferise tuturor haine de doliu, ceea ce era un gest frumos. Diana era îmbrăcată în hainele ei proprii, o rochie și o jachetă albe, iar Ty purta costum complet de doliu. Un sacou alb cu o croială elegantă, pantaloni și ghete albe, și părul lui negru contrasta

puternic cu albul veșmintelor. Pentru prima oară Diana și-a dat seama că Ty va fi superb când se va face mare. Atâta timp se gândise la el ca la un copil adorabil, încât nu-i trecuse nicio clipă prin minte că într-o bună zi i se va putea aplica și lui conceptul adulților de frumusețe și seducție.

El s-a încruntat. Era foarte, foarte palid, aproape alb ca hârtia, dar părul era pieptănat cu grijă și altfel părea calm și chiar liniștit.

— Douăzeci și trei de minute, a spus el.

— Poftim?

— Ne ia douăzeci și trei de minute să ajungem la Câmpii, iar ceremoniile încep în douăzeci și cinci de minute. Unde sunt ceilalți?

Diana era gata să se întindă după telefon, să-i trimită un mesaj lui Julian, dar și-a amintit că telefoanele nu funcționau în Idris. *Concen~ trează~te!* și-a spus ea.

— Sunt sigură că vin acum...

— Voiam să vorbesc cu Julian.

— Nu părea că pretinde ceva; părea mai degrabă că încearcă să-și amintească o listă de lucruri importante de care are nevoie. S-a dus cu Livvy în Orașul Tăcut. Trebuie să știu ce a văzut și ce au făcut acolo cu ea.

Eu nu aș fi vrut să știu lucrurile astea despre Aria, s-a gândit Diana, dar imediat s-a muștrătat. Ea nu era Ty. Pe Ty îl linișteau faptele concrete. Detesta necunoscutul. Trupul lui Livvy fusese dus și închis în spatele

unor uși de piatră. Sigur că voia să știe: îi cinstiseră trupul, îi păstraseră lucrurile, îi spălaseră sângele de pe față? Doar știind toate astea putea să înțeleagă.

S-au auzit pași pe scări. Dintr-odată bucătăria s-a umplut de frații Blackthorn. Ty s-a dat puțin la o parte când a intrat Dru, cu ochii roșii și cu o uniformă cu un număr mai mică. Helen cu Tavvy în brațe, amândoi în alb; Aline și Mark, Aline cu părul ridicat și cu niște cercei mici de aur care aveau forma runelor de doliu. Diana a tresărit, dându-și seama că îl căuta cu ochii pe Kieran, în spatele lui Mark, că se așteptase să fie și el aici și uitase că nu mai e.

Apoi a intrat Cristina, după care Emma, amândouă calme. Diana făcuse pâine prăjită cu unt și cu ceai, iar Helen l-a lăsat jos pe Tavvy și s-a dus să-i aducă de mâncare. Nimeni altcineva nu părea interesat să mănânce.

Ty se uita la ceas, neliniștit. O clipă mai târziu a coborât și Kit, părând incomodat de uniforma lui albă. Ty nu a spus nimic, nici măcar nu s-a uitat la el, dar încordarea umerilor lui s-a atenuat ușor.

Spre uimirea Dianei, ultimul care a coborât a fost Julian. Ar fi vrut să alerge la el, să vadă dacă e bine, dar de multă vreme el nu îi mai permitea asta. Dacă îi permisesse vreodată. Întotdeauna fusese un băiat introvertit, care își ascundea cu încăpățănare orice emoție negativă în fața familiei.

A văzut că Emma s-a uitat la

el, dar el nu și-a întors privirea spre ea. Se uita împrejur, evaluând starea tuturor, și orice calcule mentale pe care și le-ar fi făcut deveneau invizibile în spatele ochilor lui albaștriverzui.

— Ar trebui să plecăm, a spus el. Ne vor aștepta, dar nu prea mult, și trebuie să fim acolo și pentru ceremonia lui Robert.

Vocea lui suna puțin altfel; Diana nu putea spune precis ce anume era diferit. Platitudinea dată de suferință, fără îndoială. Toată lumea s-a întors spre el. El era centrul, s-a gândit Diana, pivotul pe care se sprijinea familia: Emma și Cristina stăteau ceva mai în spate, pentru că nu făceau parte din familia Blackthorn, iar Helen a părut ușurată când Julian a vorbit așa, ca și cum i-ar fi fost teamă să încerce să mobilizeze ea grupul.

Tavy s-a dus la Julian și l-a luat de mână. Au ieșit pe ușă într-o procesiune tăcută, ca un râu alb care curgea pe treptele de piatră ale casei.

Diana nu se putea abține să nu se gândească la sora ei, cum fusese ea incinerată în Thailanda și cum cenușa ei fusese trimisă înapoi la Idris, pentru a fi îngropată în Orașul Tăcut. Dar Diana nu fusese la funeralii. La vremea aceea, credea că nu se va mai întoarce niciodată în Idris.

În timp ce mergeau pe strada care ducea spre Podul Silversteel, cineva a deschis sus o fereastră. De pe fereastră s-a desfășurat în afară un steag lung și alb, marcat cu o rună de doliu;

Ty a ridicat capul, și Diana și-a dat seama atunci că podul și strada care ducea spre porțile orașului erau pline de steaguri albe. Au mers așa printre steagurile acelea; până și Tavvy se uita în sus și în jur cu uimire.

Probabil că majoritatea steagurilor fluturau pentru Robert, Inchizitorul, dar fluturau și pentru Livvy. Cel puțin frații Blackthorn vor rămâne pentru totdeauna cu asta, și-a spus ea, cu amintirea onoarei care i s-a făcut surorii lor.

Spera că alegerea lui Horace în funcția de Inchizitor nu va strica acea zi. Tot timpul fusese conștientă de armistițiul fragil încheiat nu doar de vânătorii de umbre și repudiați, ci și de cel încheiat între nefilimii care considerau că repudiații ar trebui acceptați de Conclav și nefilimii care nu erau de acord cu asta. Mulți dintre ei se bucuraseră când, după Războiul întunecat, repudiații fuseseră acceptați, în sfârșit, în Consiliu. Dar auzise și ce șopteau cei care nu îi voiau acolo — cei precum Lazlo Balogh și Horace Dearborn. Pacea Rece le oferea libertatea de a-și exprima ura pe care o aveau în inimă, convinși fiind că toți nefilimii care judecau drept erau de acord cu ei.

întotdeauna crezuse că ei se înșelau, dar alegerea lui Horace o făcea să se teamă că erau mai mulți nefilimi plini de ură în mod iremediabil decât își imaginase ea. Când au pășit pe pod, Diana a simțit că o atinge

ceva pe umăr. A dat ușor cu palma, să se scuture, și și-a dat seama că e o floare albă — o floare care creștea numai în Idris. S-a uitat în sus; norii se adunaseră pe cer, împinși de un vânt alert, dar ea a văzut silueta unui călăreț dispărând în spatele unui nor.

Gwyn. Gândul la el i-a încălzit inima. A strâns delicat degetele în jurul florii.

Câmpiile Nepieritoare.

Așa se numeau, deși majoritatea oamenilor le spuneau, simplu, Câmpiile. Se întindeau domoale lângă Alicante, de la zidurile orașului, construite după Războiul întunecat, până la copacii din Pădurea Brocelind.

Era o briză slabă, specifică orașului Idris; într-un fel, Emma prefera vântul din Los Angeles, care venea dinspre ocean cu mirosul lui de sare. Vântul ăsta i se părea prea blând pentru ziua funeraliilor lui Livvy. îi ridica părul și îi înfășură rochia albă în jurul genunchilor; facea ca steagurile înălțate de o parte și de alta a rugurilor să fluture pe cer ca niște panglici.

Terenul cobora în pantă de la oraș spre pădure, și când au ajuns mai aproape de rugurile funerare, Cristina a luat-o pe Emma de mână. Emma a strâns-o ușor, recunoscătoare, pe când s-au apropiat suficient de mulțime să-i vadă pe oameni privind și murmurând. Era, cu siguranță, multă simpatie pentru frații Blackthorn, dar erau și

priviri urâte pentru ea și pentru Julian; Julian o adusese pe Annabel la Idris, iar Emma era fata care distrusese Sabia Mortală.

— O armă atât de puternică precum Cortana nu are ce căuta în mâinile unui copil, a spus o femeie cu părul blond când Emma a trecut pe lângă ea.

— Toată povestea asta miroase a magie neagră, a adăugat altcineva.

Emma s-a hotărât să încerce să nu îi asculte. Se uita drept în față:

o vedea pe Jia stând în picioare între ruguri, îmbrăcată toată în alb. Amintirile Războiului întunecat au copleșit-o. Atât de mulți oameni îmbrăcați în alb; atât de multe ruguri care ardeau. Lângă Jia stătea o femeie cu părul lung, roșcat, pe care Emma a recunoscut-o: mama lui Clary, Jocelyn. Lângă ea era Maryse Lightwood, cu părul ei negru lăsat pe spate. Erau o mulțime de fire albe prin el. Părea foarte concentrată la discuția pe care o avea cu Jia, dar erau prea departe de ele ca Emma să poată auzi.

Ambele ruguri erau gata, dar trupurile încă nu fuseseră aduse din Orașul Tăcut. Se adunaseră mulți vânători de umbre — nu era nimeni obligat să asiste la funeralii, dar Robert fusese un om popular, iar moartea lui și a lui Livvy îi șocase cu oroarea ei.

Familia lui Robert stătea lângă rug, în partea dreaptă — sus, pe rug, fusese așezată roba de ceremonie a Inchizitorului. Avea să fie arsă odată cu el. In jurul rugului erau Alee și

Magnus, Simon și Isabelle, toți în haine rituale de doliu, inclusiv micuții Max și Rafe. Isabelle a ridicat capul, a văzut-o pe Emma apropiindu-se și i-a făcut semn cu mâna; ochii îi erau umflați de plâns.

Simon, lângă ea, părea încordat ca un arc. Se uita în jur, la oamenii din mulțime. Emma se întreba dacă îi căuta cu privirea pe aceiași oameni pe care îi căuta și ea — oamenii care ar fi trebuit să fie prezenți la momentul în care Robert Lightwood pleca la cele veșnice.

Unde erau Jace și Clary?

Rareori i se păruseră lui Kit vânătorii de umbre atât de străini ca acum. Erau peste tot, îmbrăcați în hainele lor de culoare albă, culoare pe care el o asocia cu nunțile și cu Pastele. Steagurile, runele, turnurile demonilor, care sclipeau în depărtare — toate acestea combinate îi creau senzația că se află pe o altă planetă.

Ca să nu mai spunem că vânătorii de umbre nu plâneau. Kit mai fusese la înmormântări, și mai văzuse înmormântări și la televizor. Oamenii aveau în mână batiste și plâneau în ele. Dar nu și aici; aici stăteau tăcuți, stăpâniți, și cântecul păsărilor se auzea mai tare decât vorbele sau plânsetele oamenilor.

Nu că el ar fi plâns, nici când murise tatăl lui nu plânsese. Știa că nu e sănătos să-ți înăbuși durerea, dar tatăl lui considerase întotdeauna că dacă te abandonezi suferinței ești

distrus pentru totdeauna. Kit le datora prea mult fraților Blackthorn, în special lui Ty, ca să o plângăacum pe Livvy. Ea nu și-ar fi dorit asta. Ea ar fi vrut ca el să fie alături de Ty.

Unul după altul, nefilimii veneau la frații Blackthorn să le prezinte condoleanțe. Julian se așezase în fața familiei ca un scut și para cu fermitate toate încercările cordiale ale oamenilor de a vorbi cu frații și surorile lui, care stăteau grupați în spatele său. Julian părea mai calm și mai distant ca de obicei, dar nu era surprinzător. Suferința îi face pe oameni să se comporte diferit.

Ii lăsase mâna lui Tawy, totuși, iar acesta se dusese lângă Dru și se lipise de ea. Ii lăsase și pe Ty singur, și atunci Kit s-a dus la el, simțindu-se complet ridicol îmbrăcat în pantaloni și jachetă din piele albă. Știa că este o ținută formală de doliu, dar îi dădea impresia că face cosplay pentru o vedetă de clip muzical din anii '80.

— Funeraliile sunt atât de triste! a spus o femeie care se prezentase Irina Cartwright, uitându-se la Julian cu o privire plină de compătimire. Când a văzut că el nu răspunde, și-a îndreptat privirea spre Kit: Nu crezi?

— N-aș putea să spun, a răspuns Kit. Tatăl meu a fost mâncat de demoni.

Irina Cartwright a părut șocată și a plecat repede de lângă ei, după ce a mai spus câteva cuvinte banale. Julian s-a

uitat la Kit cu sprâncenele ridicate, înainte să-l primească pe următorul nefilm care venea să-și prezinte condoleanțele.

— Mai ai... telefonul? l-a întrebat Kit pe Ty, și imediat s-a simțit ca un idiot.

Cine se duce la cineva care asistă la funeraliile geamănului său să-l întrebe de telefon? Cu atât mai mult cu cât nicăieri în Idris nu e semnal.

— Adică... Nu că ai putea să și suni. Pe cineva.

— Există în Idris un telefon care funcționează. În biroul Consulului, a spus Ty.

El nu părea că face cosplay pentru un cântăreț din anii '80; părea rece și deosebit și...

Cuvântul „frumos” se aprindea și se stingea în capul lui Kit ca o firmă cu lumină intermitentă. L-a ignorat. Elegant. Ty părea elegant. Probabil era firesc ca oamenii bruneți să arate mai bine în alb.

— Nu de semnal am nevoie, a spus Ty. Ci de fotografiile din telefon.

— Fotografiile cu Livvy? l-a întrebat Kit, nedumerit.

Ty s-a uitat la el cu o privire fixă. Kit și-a amintit de zilele petrecute la Londra, când lucrau împreună și rezolvau... în fine, rezolvau mistere. Ca Watson și Holmes. Niciodată nu avusese impresia că nu îl înțelege pe Ty. Dar acum așa i se părea.

— Nu, a spus Ty.

S-a uitat în jur. Kit s-a întrebat dacă nu cumva numărul tot mai mare de oameni îl deranja pe Ty. Detesta mulțimile. Magnus și Alee

stăteau cu copiii lor lângă Consul; mai erau acolo o fată cu părul negru, frumos și cu sprâncenele exact ca ale lui Alee, și un băiat — în fine, poate că avea vreo douăzeci de ani — cu părul șaten, ciufulit. Băiatul s-a uitat atent la Kit, cu o privire care spunea parcă: îmi pari cunoscut. Mai mulți oameni se uitaseră așa la el. Kit presupunea că asta se datora faptului că semăna cu Jace, mă rog, dacă Jace ar fi suferit o reducere bruscă la nivel de înălțime, musculatură și seducție, în general.

— Trebuie să vorbesc cu tine, mai târziu, i-a spus Ty încet, iar Kit nu știa bine dacă trebuia să fie îngrijorat sau bucuros.

Din câte știa el, Ty nu vorbise mai deloc cu cineva de când murise Livvy.

— Nu vrei să... să vorbești cu fratele tău? Cu Julian?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ty a ezitat, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva.

S-a auzit un sunet grav, cumva trist, ca de corn, și toată lumea s-a întors să se uite spre oraș. Kit le-a urmărit privirea și a văzut o procesiune care ieșea pe porțile orașului. Zeci de Frați Tăcuți, în uniformele lor ca de pergament, înaintau pe două șiruri, de o parte și de alta a catafalcurilor, care erau purtate pe sus, la înălțimea umerilor, de gardienii Consiliului.

Erau prea departe ca să vadă care e catafalcul lui Livvy: nu vedea decât trupurile întinse pe platformele acelea, înfășurate în pânze albe. După care procesiunea s-a apropiat, iar Kit

a văzut că imul dintretrupuri era mai mic decât celălalt, și s-a întors spre Ty, incapabil să se abțină.

— ^Aîmi pare rău, i-a spus el. ^Aîmi pare atât de rău!

Ty se uita spre oraș. Una dintre mâinile lui se strângea și se desfăcea, cu degetele lui curbate spre interior, dar cealaltă nu dădea niciun semn de emoție.

— Chiar nu există vreun motiv pentru care să-ți pară rău, a spus el. Așa că, te rog, să nu-ți pară rău.

Kit a rămas acolo, fără să mai spună nimic. Era în el o încordare rece, o groază de care nu putea să scape — groaza că nu o pierduse numai pe Liwy, ci și pe Ty.

— încă nu s-au întors, a spus Isabelle.

Era calmă și arăta impecabil în uniforma ei, cu o panglică albă de mătase care îi strângea părul. îl ținea de mână pe Simon, și degetele i se făcuseră la fel de albe ca floarea de la rever.

Emma își imaginase întotdeauna suferința ca pe o gheară. Ca pe gheara unui monstru uriaș, pe care nu îl poți vedea, și care coboară din cer și te strânge, lăsându-te fără aer, doar cu o durere de care nu poți scăpa, pe care nu o poți evita. Pe care trebuie s-o înduri atâta timp cât gheara aceea te ține strâns.

Vedea bine durerea din ochii lui Isabelle, în spatele calmului afișat, și o parte din ea ar fi vrut să se ducă să o ia în brațe pe fată. Și-ar fi dorit să fi fost aici

Clary — Clary și Isabelle erau ca două surori, și ea ar fi putut s-o mângâie pe Izzy așa cum o putea face doar prietena cea mai bună.

— Credeam că știi, a spus Simon, uitându-se la Emma cu sprâncenele ridicate.

Ea și-a adus aminte de ce îi spusese Clary, că nu putea să-i povestească lui Simon de viziunile ei cu moartea, că dacă i-ar spune, el ar fi distrus.

— Credeam că ți-au spus unde se duc.

— Nimeni nu părea să le acorde prea mare atenție — Jia era și acum prinsă în conversația cu Jocelyn și Maryse, iar ceilalți vânători de umbre se duceau la Julian și la frații lui să le prezinte condoleanțe. Mi-au spus. S-au dus pe Tărâmul Elflor. Știu.

Simon și Isabelle s-au apropiat instinctiv de ea. Emma spera că nu va părea că stau așa, grămadă, ca să-și împărtășească niște secrete, fiindcă exact asta făceau.

— Numai că-mi imaginam că se vor întoarce până acum, a spus Emma.

— Ar trebui să vină mâine.

Isabelle a scos o mică exclamație și s-a aplecat să-l ridice pe Max. L-a ținut în brațe și și-a frecat bărbia de părul lui.

— Știu... e groaznic. Dacă am fi putut să le trimitem un mesaj...

— Nu puteam cere Conclavului să amâne funeraliile, a spus Simon.

Cadavrele vânătorilor de umbre nu erau îmbălsămate; erau incinerate cât mai curând posibil, înainte să intre în putrefacție.

— Jace o să fie distrus, a spus Izzy și s-a uitat înapoi, peste umăr, acolo unde fratele ei îl ținea de mână pe Rafe, care se uita în sus la el și la Magnus. Mai ales pentru că nu a fost alături de Alee.

— Suferința durează mult, a spus Emma, simțindu-și gâtul încordat. Mulți oameni sunt alături de tine la început, când se întâmplă nenorocirea. Dacă Jace va fi alături de Alee mai târziu, după ce se termină cu tot vacarmul funeraliilor și cu toate platitudinile spuse de niște străini, o să fie mai bine.

Ochii lui Izzy s-au împlânzit.

— Mulțumesc. Și încearcă să nu-ți faci griji pentru Clary și Jace. Știam că nu vom putea lua legătura cu ei cât vor fi plecați. Simon e... *parabatai*-ul lui Clary. Ar fi simțit dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Și Alee ar fi simțit dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Jace.

Emma nu putea să conteste puterea legăturilor dintre *parabatai*. S-a uitat în jos, întrebându-se dacă...

— Au venit.

Era Magnus, care întindea mâinile spre Isabelle, să-l ia pe Max. S-a uitat la Emma cu o privire piezișă, ciudată, pe care ea n-o putea descifra.

— Frații, a adăugat el.

Emma a ridicat privirea. Era adevărat: Frații Tăcuți se strecuraseră printre oameni aproape fără zgomot, iar mulțimea se despicase în două precum Marea Roșie. Vânătorii de umbre s-au dat înapoi când catafalcurile pe care se aflau Livvy și Robert au trecut pe lângă ei și s-au oprit lângă ruguri.

Livvy zăcea acolo palidă și lipsită de viață, cu trupul înfășurat într-o rochie de mătase albă și cu o eșarfă albă

de mătase care îi acoperea ochii. Lănțișorul de aur sclipea la gâtul ei. Părul lung și castaniu era plin de flori albe.

Livvy, dansând în pat, îmbrăcată cu rochia de sifon verde-deschis pe care și-o cumpăraseră de la Hidden Treasures. Emma, Emma, uită-te la rochia mea cea nouă! Emma s-a chinuit să-și înăbușe amintirea aceea, să înăbușe adevărul rece: asta era ultima rochie pe care avea s-o poarte Livvy. Asta era ultima oară când va vedea familiarul păr castaniu, curbura obrazului ei, bărbia încăpățânată. Livvy, Livvy, mica mea bufniță înțeleaptă, surioara mea dulce.

Ar fi vrut să țipe, dar vânătorii de umbre nu plâng în fața morții. Rostesc în schimb cuvinte vechi, transmise din generație în generație.

„Ave atque vale.” Murmurul s-a împrăștiat în mulțime. *„Ave atque vale, Robert Lightwood. Ave atque vale, Livia Blackthorn.”*

Isabelle și Alec s-au întors cu fața spre catafalcul tatălui lor. Julian și ceilalți frați Blackthorn erau încă ținuți pe loc de cei care veneau să-i consoleze.

Pentru o clipă, Emma a rămas singură cu Simon.

— Am vorbit cu Clary înainte de a pleca, i-a spus Emma, simțind cuvintele ca pe o presiune fierbinte în gât. își făcea griji că s-ar putea întâmpla ceva rău.

Simon părea nedumerit.

— Ce rău?

Emma a clătinat din cap.

— Spunea că... dacă nu se întoarce atunci când ar trebui...

Simon s-a uitat la ea tulburat, dar înainte să apuce să spună ceva, Jia a făcut un pas în față și a început să vorbească.

— Vânătorii de umbre mor tineri, a spus cineva din mulțime.

Julian nu îl recunoștea pe bărbat: avea probabil vreo patruzeci de ani și niște sprâncene groase, negre. Pe uniformă avea insigna care simboliza Școala de Solomonie, dar nimic altceva nu îl diferenția dezecile de oameni care veniseră la Julian să îi spună cât de mult regretă că sora lui a murit.

— Dar chiar la cincisprezece ani...

Bărbatul a clătinat din cap. Gladstone, și-a amintit Julian. Numele lui de familie era Gladstone.

— Robert a avut o viață plină. Mi-a fost văr, mai de departe, știi. Dar ceea ce s-a întâmplat cu sora ta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Era doar un copil.

Mark a scos un sunet găuit din spatele lui Julian. Acesta i-a spus ceva politicoasă lui Gladstone, ca să plece. Toate i se păreau îndepărtate, cumva înăbușite, ca și cum el sau lumea din jurul lui ar fi fost înfășurați într-un strat de vată.

— Nu mi-a plăcut de el, a spus Dru, după plecarea lui Gladstone.

Pielea de sub ochii ei era lucioasă și întinsă de la lacrimile care lăsaseră urme de neșters.

Era ca și cum ar fi fost doi Julian. Unul era Julian De Dinainte, acel Julian care ar fi întins mâna spre Dru ca s-o mângâie, să-i ciufulească părul. Dar Julian De Acum nu a făcut-o. A rămas nemișcat, în timp ce

mulțimea se dădea la o parte să facă loc procesiunii mortuare, și a văzut-o pe Helen luându-ı pe Tavvy în brațe.

— Are șapte ani, i-a spus el. E prea mare ca să fie ținut în brațe tot timpul.

Ea s-a uitat la el cu o privire pe jumătate surprinsă, pe jumătate încărcată de reproș, dar nu a spus nimic. Frații Tăcuți treceau printre ei cu catafalcurile lor, și frații Blackthorn au rămas nemișcați în timp ce aerul s-a umplut de incantațiile nefilimilor.

„Ave atque vale, Livia Blackthorn. Adio și odihnește-te în pace.”

Dru și-a apăsat ochii cu podul palmelor. Aline a luat-o pe după umeri. Julian l-a căutat din priviri pe Ty. Nu se putea abține.

Mark se dusese la Ty și vorbea cu el; Kit stătea lângă el, cu mâinile înfundate în buzunare, cu umerii aplecați, părând complet dat peste cap. Ty se uita fix la catafalcul lui Livvy, având în obraji două ouncete roșii. Pe drumul dinspre oraș, îl bombardase pe Julian cu întrebări — Cine a atins-o în Orașul Tăcut? Au spălat-o de sânge? I-au pieptănat căruii? Tau luat lănțișorul? Ti-au dat voie să-i iei hainele? Cine a ales rochia cu careva fi îngropată? I-au închis ochii înainte să-i lege eșarfa albă de mătase? — până când Julian ajunsese la epuizare și gata să izbucnească.

Niște scări fuseseră plasate lângă rugurile care erau niște grămezi imense de bușteni și crengi. Unul dintre Frații Tăcuți a luat trupul lui Livvy și a început să urce scara. Când a ajuns sus, i-a așezat trupul pe

rug; la celălalt rug, un alt Frate Tăcut făcuse la fel cu trupul lui Robert Lightwood.

Și Diana se dusesese lângă Ty. La guler avea o floare albă, care părea foarte palidă pe pielea ei închisă la culoare. I-a spus ceva încet, și Ty a ridicat capul spre ea.

Julian simțea o durere interioară, o durere fizică, de parcă primise o lovitură în stomac și acum încerca să-și recapete respirația. Simțea cărpa însângerată legată de încheietura mâinii ca pe un cerc de foc.

Emma. S-a uitat după ea prin mulțime și a văzut-o lângă Simon. Venise și Cristina lângă ei. Scările au fost retrase și Frații Tăcuți au pășit în față cu torțele lor. Flăcările torțelor erau atât de puternice, încât luminau chiar și ziua. Părul Emmei a început să sclipească din cauza strălucirii focului când Frații Tăcuți s-au așezat în jurul rugurilor.

— Flăcările astea, incinerarea asta, a spus Mark, apărând lângă Julian. La Vânătoarea Sălbatică noi practicăm înmormântarea celestă.

Julian s-a uitat la el. Mark era tulburat și buclele lui deschise la culoare erau răvășite. Runele de doliu erau însă realizate cu grijă și precizie, ceea ce însemna că nu le făcuse el. Erau realizate frumos și delicat — opera Cristinei.

— Noi lăsam trupurile în vârfulurile ghețarilor sau ale

copacilor, pentru a fi ciugulite
de păsări, a remarcat el.

— Ce-ar fi să nu mai spui asta și altcuiva de
aici? a zis Julian.

Mark a strâns din ochi.

— Iartă-mă, nu știu întotdeauna ce ar fi bine
să spun.

— Când nu știi, nu spune. Chiar e mai bine
dacă nu spui nimic.

Mark s-a uitat la el cu aceeași privire pe care o
avusese Helen — pe

— jumătate rănită, pe
jumătate uimită —, dar înainte
să spună ceva, Jia Penhallow, cu
roba ei ceremonială de un alb
orbitor, a început să
vorbească. Frați vânători de
umbre, a spus ea, și vocea ei
plină a umplut Câmpiile
Nepieritoare. O mare tragedie
s-a abătut asupra noastră. Unul
dintre cei mai loiali slujitori ai
Conclavului, Robert Lightwood,
a fost ucis în Sala de Consiliu,
acolo unde Legea noastră a fost
mereu mai presus ca orice.

— Bine mai știe să ascundă
că a fost un trădător, a mormăit
cineva din mulțime.

Era Zara. Chicoteli înăbușite
s-au auzit în jurul ei, ca un sunet
de ceainic care explodează.
Prietenii ei, Manuel Villalobos,
Samantha Larksphear și Jessica
Beausejours stăteau strâns lipiți
de ea.

— Nu-mi vine să cred că sunt *aici*.

Era Emma. Cumva, ajunsese
la un moment dat lângă Julian.
El nu își amintea momentul, dar
avea impresia că realitatea
înconjurătoare apare și dispare
precum capacul unui obiectiv
care se așază și se ridică de pe el.
Ea a părut puțin surprinsă când
a văzut că Julian nu răspunde,

dar apoi s-a pierdut din nou în mulțime, dându-ı la o parte din calea ei pe Gladstone.

— De asemenea, unul dintre cei mai tineri și mai promițători vânători de umbre a fost ucis, și sângele ei a fost vărsat chiar sub ochii noștri, spunea Jia când Emma a ajuns la Zara și la prietenii ei.

Zara s-a dat puțin înapoi, dar apoi a încercat să ascundă cu o privire ostilă faptul că și-a pierdut cumpătul.

Emmei îi era indiferent dacă Zara își pierde sau nu cumpătul, s-a gândit Julian. Făcea gesturi spre Zara, spre frații Blackthorn și spre Ty, în timp ce vocea Jiei răsuna peste Câmpii:

— *Nu* vom lăsa nepedepsită moartea lor. *Nu* vom uita cine este responsabil de ea. Suntem luptători și vom lupta și vom riposta.

Zara și prietenii ei afixau un aer încăpățânat — toți, în afară de Manuel, care avea un zâmbet pieziș, ce altădată i-ar fi dat fiori lui Julian. Emma le-a întors spatele și s-a îndepărtat. Avea o expresie sumbră.

Totuși Zara încetase cu comentariile, și asta era ceva.

Ei s-au dus, a spus Jia. Nefilimii au pierdut două suflete mari. Fie ca Raziei să-i binecuvânteze. Fie ca Jonathan, Vânătorul de Umbre, să-i cinstească. Fie ca David cel Tăcut să-și amintească de ei. Iar noi să încredințăm trupurile lor necropolei, unde vor rămâne pe veci. Vocea Consulului se înmuiase. Toată lumea se uita la ea, inclusiv copiii ca Tavvy, Rafe

sau Max, așa că toată lumea a văzut cum i se schimbă expresia și se întunecă la față. Următoarele cuvinte le-a rostit ca și cum le-ar fi simțit amare pe buzele ei.

— Și acum, noul nostru Inchizitor vrea să spună câteva cuvinte.

Horace Dearborn a pășit în față; Julian nu îl observase până în clipa aceea. Purta o robă de doliu albă și avea o expresie gravă, potrivită momentului, deși în spatele ei părea să ascundă un rânjel, ca o umbră în spatele unui geam.

Zara rânjea fără să se ascundă, și acum se adunaseră în jurul ei mai mulți prieteni de la Școala de Solomonie. I-a făcut un mic semn cu mâna tatălui ei, tot zâmbind, și rânjelul lui Manuel s-a întins pe toată fața.

Julian a văzut expresia de greață de pe chipul lui Isabelle și al lui Simon, oroarea de pe chipul Emmei, furia de pe chipul lui Magnus și al lui Alee.

S-a străduit să simtă și el ce simțeau ei, dar nu a putut. Nu simțea absolut nimic.

Horace Dearborn și-a luat un timp să scruteze mulțimea. Kit auzise destule de la ceilalți ca să știe că tatăl Zarei era și mai rău ca ea și că fusese ales ca Inchizitor de majoritatea celor din Consiliu, care păreau că se tem mai mult de Curtea Elfilor întunericului și de repudiați decât să investească un om în mod evident rău cu atâta putere.

Nu că lui Kit i s-ar fi părut ceva surprinzător. Doar trist.

Ty, lângă el, părea că nu se

uită deloc la Horace. Se uita fix la Livvy, sau la ce putea să vadă din ea — doar puțin alb deasupra grămezii imense de lemne. Uitându-se așa la sora lui, își trecea degetul arătător drept peste mâna stângă; altfel, nu facea nicio mișcare.

— Azi, a spus Horace în cele din urmă, așa cum spune Consulul, poate fi într-adevăr o zi a suferinței.

— Frumos din partea lui că recunoaște, a murmurat Diana.

— *Insa!*

— Vocea lui Horace s-a înălțat, și a întins un deget spre oameni, ca și cum i-ar fi acuzat pe toți de o crimă îngrozitoare. Morțile acestea nu au venit de nicăieri. Nu există nicio îndoială referitoare la cine e responsabil pentru ele: deși unii vânători de umbre naivi poate că au permis să se întâmple asta, în spatele acestui act este mâna Regelui Elfilor întunericului, mâna tuturor elfilor și a tuturor repudiaților care au legături cu el!

De ce ar fi așa? s-a întrebat Kit. Horace îi amintea de politicienii pe care îi vedea țipând la televizor, bărbați cu fețele roșii care păreau mereu furioși și care voiau mereu să-ți spună că e ceva de care ar trebui să te temi.

Ideea că dacă Regele Elfilor întunericului era responsabil pentru moartea lui Liwy și a lui Robert, asta însemna că toți repudiații sunt vinovați n-avea niciun sens pentru Kit, dar dacă spera să audă proteste din

mulțime, a fost dezamăgit. Mulțimea era ciudat de tăcută, dar lui Kit nu îi facea impresia că nu ar fi fost de acord cu Horace. Mai degrabă păreau să creadă că ar fi nepolitic să aclame. Magnus privea cu o față lipsită complet de expresie, ca și cum toate expresiile posibile ar fi fost șterse cu o radieră.

— Moartea ne face să nu uităm, a spus Horace, și Kit s-a uitat la Julian, al cărui păr negru flutura în vânt.

Kit se îndoia că Julian ar fi avut nevoie de moarte ca să nu uite.

— Să nu uităm că avem o singură viață și că trebuie s-o trăim ca niște luptători. Să nu uităm că avem o singură șansă să facem alegerea corectă. Să nu uităm că va veni în curând vremea când toți vânătorii de umbre vor trebui să se hotărască de partea cui sunt. Sunt de partea trădătorilor și a celor care îi iubesc pe repudiați? Sunt de partea celor care vor să ne distrugă însuși modul nostru de viață, însăși cultura noastră? Sunt ei... Tinere, ce faci? Dă-te jos de acolo!

— Ah, pentru numele îngerului! a șoptit Diana.

Ty se cățara pe rugul surorii lui. Nu părea să fie prea ușor — lemnul fusese așezat în așa fel, încât să ardă mai bine, nu ca cineva să se cațăre pe el, dar Ty reușea să găsească locuri în care să se agațe cu mâna și în care să-și sprijine picioarele. Ajunsesse deja la o înălțime suficient de mare de pământ ca lui Kit să i se facă frică gândindu-se ce s-ar putea întâmpla dacă vreun lemn s-ar desprinde din grămada aceea și ar cădea. Kit a pornit spre el fără să se mai gândească, dar a simțit o mână apucându-l de guler. A fost tras în spate de Diana.

— Nu, i-a spus ea. Nu tu.

Pe fața ei se așternuse o expresie sumbră.

Nu tu. Kit a văzut imediat ce a vrut să spună: Julian Blackthorn deja o luase la fugă, îl dăduse la o parte pe Inchizitor — care a scos un țipăt indignat — și acum sărise pe rug. A început să urce după fratele lui.

— Julian! l-a strigat Emma, dar se îndoia că el o va auzi.

Toată lumea striga acum — gărzile Consiliului, Consulul, Inchizitorul. Zara și prietenii ei râdeau de se prăpădeau, arătând cu mâna spre Ty. Acesta ajunsese aproape sus și nu părea să audă pe nimeni și nimic: urca pe lemne cu încăpățănare, concentrat. Julian, mai jos, urcând cu mai multă prudență, nu putea ține pasul cu el.

Numai frații Blackthorn nu scoteau un cuvânt. Emma a încercat să se apropie, dar Cristina a prins-o de mână și a clătinat din cap.

— Nu te duce... e periculos, e mai bine să nu-i distragi atenția lui Julian...

Ty ajunsese pe platforma de sus. S-a așezat acolo pe vine, lângă trupul surorii lui.

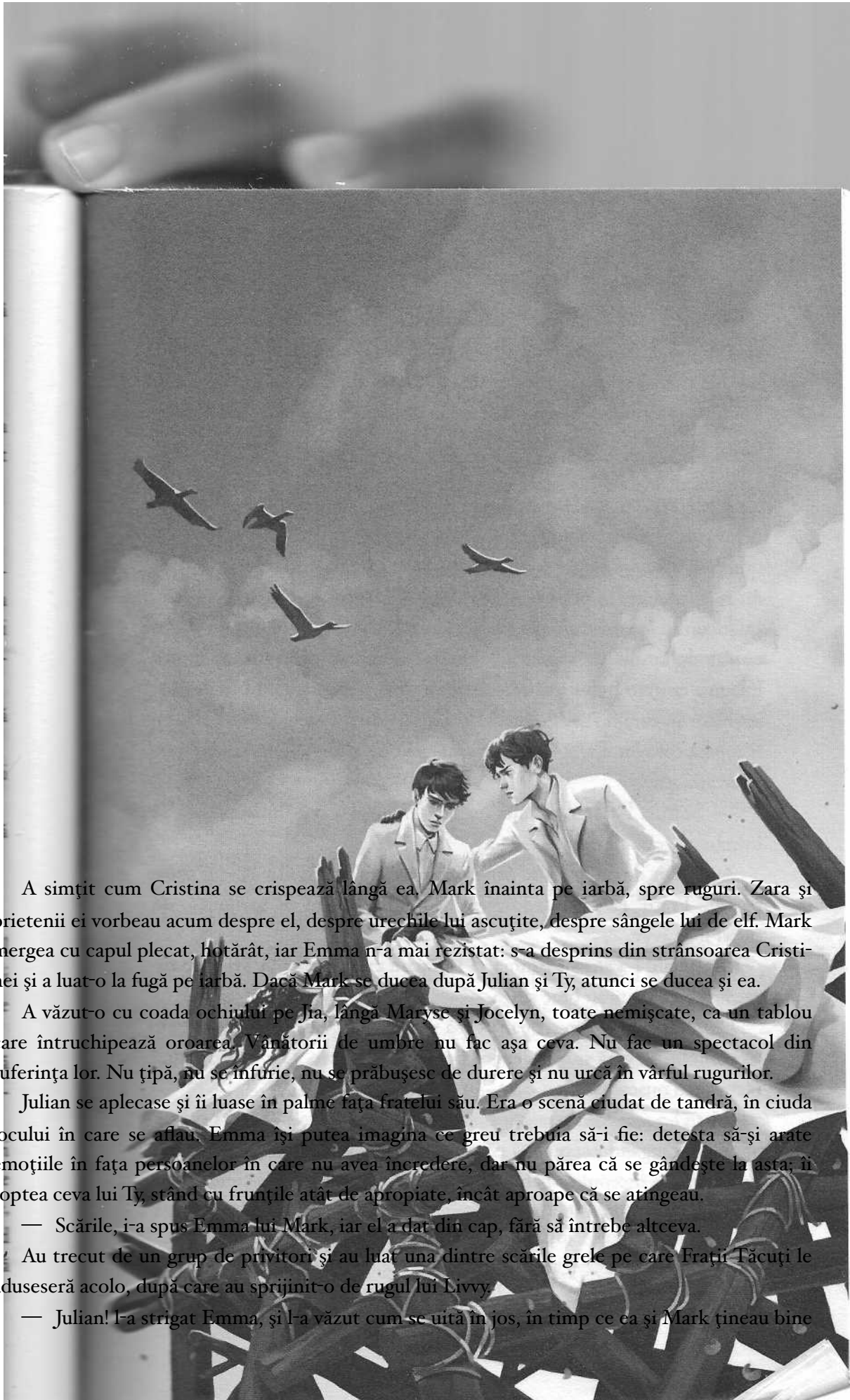
Helen a scos un fel de scâncet gutural.

-Ty.

Sus, pe rug, nu era niciun fel de protecție împotriva vântului. Părul i-a acoperit fața lui Ty când s-a aplecat asupra lui Liwy. Părea că îi atinge mâinile împreunate pe piept. Emma a simțit un val de durere care o izbește direct în stomac, apoi un val de neliniște.

Julian a ajuns pe platformă, lângă Ty și Liwy. A îngenuncheat lângă fratele lui. Păreau amândoi ca niște piese albe de șah, doar culoarea părului lor — a lui Ty puțin mai închisă — îi diferenția.

Emma își simțea inima în gât. Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, să nu o ia la fugă spre rug ca să se urce pe el. În afară de Julian și de Ty, toate celelalte i se păreau îndepărtate, străine, chiar și atunci când i-a auzit pe Zara și pe prietenii ei spunând printre chicoteli că Frații Tăcuți ar trebui să aprindă acum rugul, ca să ardă cu Livvy și Julian cu Ty, dacă vor așa de mult să fie cu ea.

A simțit cum Cristina se crispează lângă ea. Mark înainta pe iarbă, spre ruguri. Zara și prietenii ei vorbeau acum despre el, despre urechile lui ascuțite, despre sângele lui de elf. Mark mergea cu capul plecat, hotărât, iar Emma n-a mai rezistat: s-a desprins din strânsoarea Cristinei și a luat-o la fugă pe iarbă. Dacă Mark se ducea după Julian și Ty, atunci se ducea și ea.

A văzut-o cu coada ochiului pe Jia, lângă Maryse și Jocelyn, toate nemișcate, ca un tablou care întruchipează oroarea. Vânătorii de umbre nu fac așa ceva. Nu fac un spectacol din suferința lor. Nu țipă, nu se înfurie, nu se prăbușesc de durere și nu urcă în vârful rugurilor.

Julian se aplecase și îi luase în palme fața fratelui său. Era o scenă ciudat de tandră, în ciuda locului în care se aflau. Emma își putea imagina ce greu trebuia să-i fie: detesta să-și arate emoțiile în fața persoanelor în care nu avea încredere, dar nu părea că se gândește la asta; îi șoptea ceva lui Ty, stând cu frunțile atât de apropiate, încât aproape că se atingeau.

— Scările, i-a spus Emma lui Mark, iar el a dat din cap, fără să întrebe altceva.

Au trecut de un grup de privitori și au luat una dintre scările grele pe care Frații Tăcuți le aduseseră acolo, după care au sprijinit-o de rugul lui Livvy.

— Julian! l-a strigat Emma, și l-a văzut cum se uită în jos, în timp ce ea și Mark țineau bine

scara.

De undeva, Horace striga la ei să se dea la o parte și să lase gărzile Consiliului să vină și să-i dea jos pe băieți de acolo. Dar nimeni nu a făcut vreo mișcare.

Julian l-a atins din nou pe obraz pe Ty, iar acesta a ezitat și a ridică: brațele, strângându-și o clipă trupul. Apoi le-a lăsat jos și l-a urmat pe Julian, care a început să coboare pe scară. Când a ajuns pe pământ, nu s-a mișcat, doar s-a uitat în sus, pregătit să-l prindă pe fratele lui, daci ar cădea.

Ty a ajuns jos și s-a îndepărtat imediat de rug, fără să stea să-ș: tragă sufletul, îndreptându-se pe iarbă spre Kit și Diana. Cineva striga la ei să ia scara de acolo: Mark a luat-o și a dus-o Fraților Tăcuți, iar Emma l-a luat pe Julian de mână și l-a tras încet de lângă ruguri.

El părea șocat, ca și cum primise o lovitură care îl amețise. Emma s-a oprit ceva mai departe de ceilalți și i-a luat mâinile în mâinile ei.

Nimănui nu i s-ar fi părut ceva ciudat în gestul acesta; era afecțiunea firească dintre doi *parabatai*. Cu toate astea, Emma s-a cutremurat, de atingerea lui, de oroarea situației și de expresia goală de pe fața lui.

— Julian, a murmurat ea, și el a strâns din ochi.

— Mâinile mele, a spus, părând surprins. Nu am simțit.

Ea s-a uitat în jos și i s-a tăiat respirația. Palmele lui erau pline de sânge și de așchii de lemn. Unele erau micuțe și se vedeau ca niște linii negre pe sub piele, dar altele erau mari, ca niște scobitori, și intraseră adânc în carnea din care șiroia sângele.

— îți trebuie *iratze*, a spus Emma, dându-i drumul uneia dintre mâini ca să ia de la centură stela. Lasă-mă să...

— Nu!

El și-a retras și cealaltă mână. Expresia lui era mai rece decât gheața dintr-un ghețar.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună.

S-a îndepărtat, în timp ce Emma respira cu greu. Ty și Mark ajunseseră în locul unde stăteau ceilalți frați Blackthorn: Ty era lângă Kit, așa cum era aproape întotdeauna, ca un magnet care se lipește în locul lui.

Emma a văzut cum Mark o ia de mână pe Cristina și rămâne așa, ținând-o de mână, și și-a spus: Eu ar trebui să-l țin de mână pe Julian, ar trebui să jiu lângă el, să-i aduc aminte că încă mai există pe lume lucruri pentru care merită să trăiești.

Dar mâinile lui Julian erau însângerate și rănite, și el nu voia ca ea să le atingă. Așa cum și sufletul lui era sfâșiat și însângerat, și poate că nici de sufletul lui nu voia să se apropie nimeni, dar ea nu era oricine, era *parabatai*-ul lui, nu?

E timpul. Vocea mută a unuia dintre Frați a străbătut Câmpiile: toți au auzit-o — cu excepția lui Magnus și a lui Max, care se uitau în jur nedumeriți. Emma abia a avut timp să se pregătească mintal înainte ca Frații Tăcuți să apropie torțele de partea de jos a rugurilor. Flăcările s-au ridicat cu repeziciune, scânteind auriu și roșu, și pentru o clipă a fost chiar frumos.

Apoi a fost izbită de vuietul focului, care semăna cu zgomotul unui val ce se sparge, iar fierbințeala lui s-a împrăștiat pe iarbă, și trupul lui Livvy a dispărut în spatele unei perdele de fum.

Kit abia mai auzea incantațiile slabe ale nefilimilor peste pârâiturile făcute de flăcările lacome: „*Vale, vale, vale!* Adio, adio, adio!”

Fumul era gros. Ochii îl înțepau și îl ardeau, și singurul lucru la care se gândea era că tatăl

lui nu avusese parte de funeralii, că rămăsese prea puțin din el ca să fie îngropat, carnea lui se transformase în cenușă din cauza veninului de mantid, și rămășițele lui fuseseră preluate de Frații Tăcuți.

Kit nu îndrăznea să se uite la frații Blackthorn, așa că se uita la cei din familia Lightwood. Aflase de acum numele tuturor: știa că sora lui Alec e Isabelle, fata cu părul negru care îi ținea de mijloc pe Alee și pe mama lor, Maryse. Rafe și Max se țineau de mână; Simon și Magnus stăteau aproape de ceilalți, ca niște mici luni de mângâiere care orbi-tează în jurul unei planete de suferință. Și-a amintit cum spusese cineva că funeraliile se fac pentru cei vii, nu pentru cei morți, ca cei vii să-și poată lua rămas-bun. Se întreba ce semnificație are incinerarea: oare nefiliile preferau să-și ia rămas-bun printr-un foc ce le amintea de îngeri?

A văzut un bărbat care se apropia de familia Lightwood și a clipit des din ochii care începuseră să-i lăcrimeze. Era un bărbat tânăr, frumos, cu un păr ondulat, castaniu, și cu maxilarul pătrășos. Nu era îmbrăcat în alb, ca ceilalți, ci într-o uniformă simplă, neagră. Când a ajuns lângă Maryse, s-a oprit și i-a pus mâna pe umăr.

Ea nu s-a întors și nu a părut să-l observe. Nici ceilalți. Magnus i-a aruncat o privire scurtă, s-a încruntat, dar apoi s-a uitat în altă parte; simțind o răceală în piept, Kit și-a dat seama că e singurul care îl vede pe tânăr — și că fumul părea să treacă prin străinul acela, ca și cum ar fi fost făcut din aer.

O fantomă, și-a spus el. *Ca Jessamine*. S-a uitat în jur speriat: probabil că aici, pe Câmpiile Nepieritoare, sunt mai multe fantome, iar picioarele lor moarte nu lasă nicio urmă pe iarbă. Dar nu i-a văzut decât pe frații Blackthorn, strânși unul în altul, pe Emma și Cristina, stând alături, pe Julian, care stătea cu Tavvy și fumul care se ridica peste tot. Mai mult fără voie, și-a întors din nou privirea: tânărul cu părul negru era acum îngenuncheat lângă rugul lui Robert Lightwood. Stătea mai aproape de foc decât ar fi putut sta o ființă umană, iar flăcările păreau că se învârtesc în interiorul lui, lu-minându-i ochii în care se vedeau lacrimi cumplite.

Parabatai, și-a dat el seama brusc. În umerii lui aplecați, în mâinile lui întinse, în durerea întipărită pe fața lui, Kit îi vedea pe Emma și pe Julian, îl vedea pe Alee vorbind despre Jace; știa că se uită la fantoma *parabatai-ului* lui Robert Lightwood. Habar nu avea de unde știa, dar știa.

O legătură cam crudă, și-a spus el, care făcea din doi oameni o singură persoană și care lăsa în urmă devastare când unul dintre cei doi murea.

Și-a întors privirea de la fantomă, dându-și seama că fumul și focul se transformaseră acum într-un zid, iar rugurile nu se mai vedeau. Livvy dispăruse în spatele întunericului aceluia involburat. Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca lacrimile să-l orbească a fost Ty, ridicând capul și închizând ochii, lângă el, o siluetă întunecată în spatele căreia se vedea strălucirea focului ca un halou de aur. **NU ADUC CU NIMIC DE LA NOI**

RUGURILE ÎNCĂ MAI ARDEAU CÂND PROCESIUNEA S-A ÎNTORS ȘI A PORNIT ÎNAPOI SPRE ORAȘ.

Obiceiul era ca fumul să se ridice toată noaptea, iar familiile să se adune în Piața Ingerului, priveghind alături de ceilalți.

Nu că Emma și-ar fi imaginat că familia Blackthorn va face asta. Aveau să rămână în casa lor, izolați de ceilalți: fuseseră prea multă vreme despărțiți ca să caute mângâiere la niște vânători de umbre pe care abia dacă îi cunoșteau.

Se îndepărtase de restul grupului, prea speriată să mai încerce să vorbească cu *Julian de față cu ceilalți*.

— Emma, s-a auzit o voce în spatele ei.

S-a întors și l-a văzut pe Jem Carstairs.

— *Jem*. Era prea uluită ca să vorbească. Jem fusese odinioară Frate Tăcut și, cu toate că se numea Carstairs, îi era rudă foarte îndepărtată, datorită faptului că avea mai mult de o sută de ani. Părea însă de vreo douăzeci și cinci, era îmbrăcat în blugi și în picioare avea niște pantofi uzați. Purta un hanorac alb, care, presupunea ea, era un fel de concesie la albul funerar al vânătorilor de umbre. Jem nu mai era vânător de umbre, deși fusese mulți ani. Jem, a șoptit ea, pentru că nu voia să-i deranjeze pe ceilalți din

procesione. Iți mulțumesc că ai venit.

— Aș vrea să știi cât de rău îmi pare, a spus el. Părea palid și obosit. Știi că ai iubit-o pe Livia ca pe o soră.

— A trebuit s-o văd murind, a spus Emma. Ai văzut vreodată cum moare o ființă pe care o iubeai?

— Da, a spus Jem.

Asta era chestia cu ființele aproape nemuritoare, s-a gândit Emma. Rareori se putea întâmpla să ai o experiență pe care ei să n-o fi avut-o.

— Putem să vorbim? l-a întrebat ea dintr-odată. Doar noi?

— Da. Și eu voiam să vorbesc cu tine.

I-a arătat o mică ridicătură aflată ceva mai departe, un fel de dâmb ascuns parțial de copaci. După ce i-a spus în șoaptă Cristinei că se duce să vorbească cu Jem — „Cu *avel* Jem? Cu cel bătrân-bătrân? Care e căsătorit cu o magiciană? *Serios?*” —, s-a îndreptat spre dâmbul unde o aștepta Jem, stând pe iarbă, între niște pietre vechi.

Au rămas un moment tăcuți, privind amândoi spre Câmpiile Nepieritoare.

— Când ai fost Frate Tăcut, a spart Emma tăcerea, ai incinerat oameni?

Jem s-a uitat la ea. Ochii lui erau foarte întunecați.

— Am ajutat la aprinderea rugurilor, a spus el. Un înțelept pe care l-am cunoscut odată spunea că noi nu putem înțelege viața, și de aceea nu putem spera să înțelegem moartea. Am pierdut mulți oameni pe care i-am iubit, dar asta nu înseamnă că ți-e mai ușor când moare cineva sau că e mai ușor să vezi rugurile arzând.

— *Suntem praf și umbră*, a spus Emma. Presupun că suntem cu toții și cenușă.

— Ideea a fost să fim toți egali, a spus Jem. Toți suntem incinerați. Cenușa noastră e folosită la construirea Orașului Oaselor.

— Mai puțin a criminalilor.

Jem s-a încruntat.

Livia nu a fost criminală. Și nici tu nu ești, sau ai de gând să comiți vreo crimă? *Deja am făcut-o. Sunt îndrăgostită ca o criminală de parabatai-wZ meu*. Dorința de a spune aceste cuvinte, de a se confesa — mai ales lui Jem — era ca o presiune în spatele ochilor. A spus repede:

— *Parabatai-ul* tău s-a ferit vreodată de tine? Adică atunci când ai fi vrut să vorbești cu el?

— Oamenii fac lucruri ciudate când suferă, a spus Jem cu blândețe. Mai devreme am

privit de la distanță. L-am văzut pe Julian urcând pe rug după fratele lui. Știu cât de mult i-a iubit întotdeauna pe copiii aceia. Nimic din ce spune sau ce face el acum, în aceste prime zile, și cele mai grele, nu e cu adevărat el. Pe urmă, a adăugat el cu un mic zâmbet, a fi *parabatai* e un lucru complicat. Eu i-am dat *parabatai-ului* meu un pumn în față la un moment dat.

— Ce-ai făcut?

— Exact ce ți-am spus. Jem părea încântat de uimirea ei. L-am lovit pe *parabatai-ul* meu — îl iubeam cum nu mai iubeam pe nimeni din lumea asta, în afară de Tessa, și l-am lovit pentru că aveam inima frântă. Nu cred că pot să judec eu pe altcineva.

— Tessa! a exclamat Emma. Unde e ea?

Jem a strâns pumnul, în iarbă.

— Ai auzit de boala magicienilor?

Emma și-a amintit că auzise vorbindu-se de slăbiciunea lui Magnus, de faptul că-și pierdea cu repeziciune puterea magică. De faptul că acest lucru nu se întâmpla numai cu el, ci și cu alți magicieni.

— Tessa e bolnavă? a întrebat ea.

— Nu, a spus Jem. A fost, dar și-a revenit.

— Deci magicienii pot să-și revină?

— Tessa a fost singura care a învins boala asta. Ea e convinsă că a fost protejată de sângele ei de vânător de umbre. Dar acum tot mai mulți magicieni se îmbolnăvesc — iar cei bătrâni, care au folosit mai multă magie, și magie mai puternică, sunt primii care suferă.

— Cum e Magnus, a șoptit Emma. Ce știe Tessa despre asta? Ce s-a aflat?

Tessa crede că s-ar putea să aibă legătură cu vrăjile folosite de Malcolm Fade pentru a o învia pe Annabel, a spus Jem. A folosit liniile de convergență pentru a da mai multă forță magiei luinecromante — dacă liniile de convergență sunt contaminate de întunericul acela, e posibil ca toți magicienii care le folosesc să fie la rândul lor contaminați.

— Și magicienii n-ar putea să nu le mai folosească?

— Există foarte puține surse de putere, a spus Jem. Liniile de convergență sunt cele mai accesibile. Mulți magicieni au încetat să le folosească, dar asta înseamnă că puterile lor se epuizează rapid, ceea ce iar e nesănătos. Jem i-a zâmbit, cumva nesigur. Tessa o să rezolve problema, a spus el. L-a descoperit pe Kit, o să descopere și soluția pentru asta.

Jem a lăsat capul în piept. Avea părul scurt, și Emma putea să vadă urmele cicatricelor pe care le avea de când fusese la Frații Tăcuți, de la runele tăcerii care fuseseră tatuate de-a lungul obrazului.

— De fapt, chiar voiam să vorbesc cu tine despre Kit, a spus el. În parte, pentru el am și venit.

— Serios? Pentru Kit? Kit e bine, din câte știu eu. E trist, ca noi toți.

— Kit e mai mult decât un Flerondale, a spus el. Familia fderon- dale e importantă pentru mine, dar la fel de importante sunt și familiile Carstairs și Blackthorn. Numai că Tessa și cu mine am știut că băiatul ăsta este în pericol din clipa în care am aflat care este moștenirea lui. Ne-am grăbit să-l căutăm, dar Johnny Rook îl ascunsese bine.

— Moștenirea lui? Johnny Rook a fost un escroc, și Kit spune că mama lui a fost dansatoare în Vegas.

— Johnny a fost într-adevăr un escroc, dar a avut și ceva sânge de vânător de umbre în familie — cu mult timp în urmă, poate cu sute de ani înainte. Dar nu asta e semnificativ

pentru Kit. Semnificativ este ce a moștenit de la mama lui. Jem a șovăit. Familia mamei lui Kit a fost vânată de elfi vreme de generații. Regele Elfilor întunericului a urmărit cu îndârjire distrugerea familiei, iar Kit este ultimul vlăstar.

Emma s-a lăsat pe o parte în iarbă.

— Nu mai vreau elfi, a mormăit ea.

Jem a zâmbit, dar ochii lui erau tulburați.

— Mama lui Kit a fost ucisă de un Călăreț, a spus el. Fal. Cred că îl cunoști.

— Cred că l-am ucis, a spus Emma. S-a ridicat din nou în fund, lângă Jem. Și acum mă bucur. A ucis-o pe mama lui Kit? îngrozitor.

— Nu pot să-ți spun câte aș vrea să-ți spun. Nu încă. Dar pot să-ți spun că în familia lui Kit curge și sânge de elf. Mama lui Kit a fost vânată, la fel a fost și tatăl lui, toată familia, generație după generație. Kit este acum în viață pentru că mama lui a făcut multe eforturi ca să ascundă faptul că fiul ei s-a născut. A șters toate legăturile dintre ei, și când ea a murit, Regele Elfilor întunericului a crezut că odată cu ea s-a stins toată familia.

— Și acum s-a schimbat ceva?

— Ne temem că da, a spus Jem. Tessa și cu mine l-am lăsat pe Kit la Institut pentru că deja boala magicienilor apăruse. Atunci nu știam dacă e sau nu o boală care poate fi contractată și de oameni. Pe urmă, trebuia să ne ducem în Labirintul Spiralat, și acolo nu ne-ar fi dat voie să venim cu Kit. Intenția noastră a fost să ne întoarcem să-l luăm — nu ne-am gândit că vor fi trimiși după tine Călăreții. Nu putem ști dacă l-au recunoscut sau nu pe Kit. Seamănă foarte mult cu mama lui.

— Nu prea cred, a spus Emma.

Kit semăna perfect cu Jace, după părerea ei.

— Și deci vrei să-l iei cu tine pe Kit? a întrebat Emma. N-am vrea să plece de lângă noi, dar dacă trebuie...

— Boala magicienilor e tot mai gravă. Tessa și cu mine lucrăm zi și noapte în Labirintul Spiralat, încercând să găsim un remediu. Și mai e ceva. Jem a ezitat puțin. Tessa e însărcinată.

— *Oh! Felicitări!*

Era prima veste bună pe care o primea Emma, parcă după o veșnicie.

Jem a zâmbit cu un zâmbet care părea cumva să-l lumineze din interior. Fusese singur atât de mult timp, știa Emma, și crezuse că nu va avea niciodată o familie. Și acum, să aibă o soție și, cât de curând, un copil — genul acela de miracol banal, care apare într-o viață obișnuită — pentru el era probabil extraordinar. ~~Vreau doar să te rog să stai cu mine pe mine, ea.~~ Am încredere în tine, Emma. Vreau doar să te rog să stai cu mine pe mine, ea. Vezi ceva dubios — dacă observi vreun semn că ar fi căutat —, te rog să-mi spui. Voi veni imediat.

— Să-ți trimit un mesaj de foc? l-a întrebat Emma, simțind cum se risipește fericirea pe care o simțise când aflase de copil.

— Uneori nu e posibil să trimiți un mesaj de foc. Există căi mai simple.

I-a pus ceva în palmă. Un inel simplu, din argint, cu o piatră clară.

— E sticlă, a spus el. Sparge inelul, iar Tessa va ști; ea are perechea lui.

Emma și-a pus inelul pe deget. S-a gândit la Kit, la cum a stat el la funeralii, devotat, lângă Ty. S-a gândit la părul lui ondulat, deschis la culoare, la ochii lui albaștri și la aerul lui poznaș; oare ar fi trebuit să-și dea seama că are ceva sânge de elf? Nu. Nu semăna deloc cu Mark. Semăna cu un Herondale. Ca și cum ar fi fost un Herondale pursânge.

- Poți să ai încredere în mine, a spus ea. O să am grijă de el. Aș putea să fac și eu ceva în legătură cu liniile de convergență?
- Ne-ar fi de folos să avem un vânător de umbre în Los Angeles care să verifice punctul-cheie al magiei lui Malcolm, a spus Jem. Când ajungi acasă, ia legătura cu Catarina Loss. S-ar putea să vrea s-o ajuti.
- Așa voi face, l-a încredințat Emma. Mi-ar prinde bine să am ceva de făcut, cred. Livvy a murit, Jace și Clary sunt plecați în misiune, nu pot fi contactați, iar Horace Dearborn este acum Inchizitor. În clipa asta mi se pare că nu mai am la ce să sper.
- *întotdeauna* există speranță, a spus Jem. Când eram foarte tânăr, încă era permisă prada de război — proprietățile repudiaților puteau fi confiscate de vânătorii de umbre. Am cunoscut pe cineva care păstra în Institutul pe care îl conducea capetele elfilor uciși. Emma a scos un geamăt îngreșat.
- întotdeauna au existat în inima Conclavului personaje întunecate. Dar mai numeroși sunt cei care știu că repudiații sunt frații noștri. Suntem toți copiii îngerului. Jem a oftat. Și chiar dacă nu pot rămâne cu tine, pur și simplu sparge inelul ăsta și eu voi veni, oricât aș fi de departe. A luat-o pe după umeri și a îmbrățișat-o strâns pentru o clipă. Ai grijă de tine, *mei mei*.
- Ce înseamnă asta? l-a întrebat el.
- Dar el deja plecase, dispăruse printre copaci la fel de repede precum apăruse.

Kit stătea în picioare la fereastră, în camera pe care o împărțea cu Ty, și privea fumul care se ridica în depărtare.

Cel puțin așa presupunea, că era camera lui și a lui Ty. Rucsacul lui era acolo, aruncat într-un colț, și nimeni nu se obosise până acum să-i spună că trebuia să se ducă în altă cameră. În dimineața aceea, se îmbrăcase în baie, și când ieșise îl văzuse pe Ty scoțându-și tricoul. Pecețile de pe corpul lui păreau neobișnuit de negre, poate pentru că avea pielea foarte albă. Părea atât de fragil — Kit a trebuit să-și mute privirea de la conturul omoplaților lui, de la delicatețea coloanei vertebrale. Cum putea să arate așa și să fie în același timp atât de puternic, încât să se poată lupta cu demonii?

Acum Ty era jos, cu restul familiei. Oamenii simt impulsul să gătească atunci când moare cineva, iar vânătorii de umbre nu făceau excepție. Cineva făcea probabil o tocană. O tocană din demoni. Kit și-a lipit fruntea de geamul rece.

Fusese o vreme când voia să fugă, s-a gândit el. Când ar fi fugit și i-ar fi lăsat în urmă pe vânătorii de umbre, ca să se piardă în lumea subterană a Pieței Umbrelor. Ca să fie ca tatăl său, să nu facă parte din nicio lume, să trăiască între lumi.

Kit a văzut în geam cum se deschide ușa de la dormitor și cum Ty intră în cameră. Era încă îmbrăcat cu hainele de doliu, deși își scosese jacheta și acum era doar într-un tricou cu mâneci lungi. Iar Kit și-a dat seama că acum era prea târziu să mai fugă, că acum ținea la oamenii aceștia, în special la Ty.

— Mă bucur că ești aici. Ty s-a așezat pe pat și a început să-și dezlege șireturile de la ghete. Voiam să vorbesc cu tine.

Ușa rămăsese întredeschisă și Kit auzea vocile care veneau din bucătăria de la parter. Vocea lui Helen, vocea lui Dru, vocea Emmei, vocea lui Julian. Diana se dusese acasă la ea. Aparent locuia într-un magazin de arme, sau ceva de genul ăsta. Se dusese acasă să caute ceva cu care să scoată așchiile din mâinile însângerate ale lui Julian. Mâinile lui Ty erau nevătămate, pentru că

avusese mănuși. Kit văzuse mâinile lui Julian când se dusese să se spele la chiuvetă; ziceai că-i explodase un șrapnel în palme. Emma stătea lângă el, cu un aer îngrijorat, dar Julian spusese că nu vrea nicio *iratzte*, că asta nu ar face decât să îi lipească pielea peste așchiile de lemn. Vorbise cu o voce atât de seacă, încât lui Kit i se păruse de nerecunoscut.

— Știi cum o să sune asta, a spus Kit, întorcându-se spre Ty și lipindu-se cu spatele de geamul rece. Dar nu te porți deloc așa cum m-aș fi așteptat.

Ty și-a aruncat ghetetele din picioare.

— Pentru că m-am urcat pe rug?

— Nu, asta a fost singura chestie la care m-aș fi putut aștepta, a zis Kit. Vreau să spun...

— M-am urcat ca să iau asta, a spus Ty și a dus mâna la gât.

Kit a recunoscut lăntșorul de aur și discul subțire de metal agățat de el: medalionul lui Livvy, cel pe care o ajutase să și-l pună la Londra. Pe partea din față era o coroană de ghimpi, simbolul familiei, iar pe spate îi spusese că Julian mai gravase ceva: două săbii încrucișate, armele lui Livvy.

Kit își amintea perfect cum își ridicase ea părul când el îi încheia lăntșorul; își amintea perfect parfumul ei. Stomacul i s-a strâns de tristețe.

— Lăntșorul lui Livvy, a spus el. Mă rog, presupun că are sens. Dar eu credeam că o să...

— Că o să plâng? Ty nu părea înfuriat, dar cenușul ochilor lui a devenit mai intens. Încă mai ținea medalionul în mână. E normal să fie toți triști. Dar asta numai fiindcă acceptă că Livvy e moartă. Dar eu nu. Nu accept.

— Cum?

— O s-o aduc înapoi, a spus Ty.

Kit s-a lăsat greu cu fundul pe pervaz.

— Cum o să faci asta?

— Kit a lăsat medalionul din mână și și-a scos telefonul din buzunar. Astea erau în telefonul lui Julian, a spus el. Le-a făcut când era în bibliotecă cu Annabel. Sunt fotografii cu pagini din Cartea Neagră a Morții.

— Când le-ai luat? Kit știa că în Idris nu se puteau trimite mesaje pe telefon. Julian știe că le-ai luat?

— I-am programat telefonul în așa fel încât tot ce apare la el apare și la mine. După aceea, când am văzut fotografiile astea la Londra... Ty s-a uitat la Kit îngrijorat. Nu îi spui, nu?

— Sigur că nu.

— Vrei să vii lângă mine să le vezi?

Kit ar fi vrut să spună nu; n-a putut să spună. Ar fi vrut ca nimic din toate astea să nu se întâmple, dar se întâmpla. Când s-a așezat lângă Ty, salteaua s-a lăsat și Kit i-a atins din greșeală cotul. Pielea lui Ty se simțea fierbinte chiar și prin tricou, ca și cum băiatul ar fi avut febră.

Nicio clipă nu se gândise că Ty minte sau că se înșală, și se părea că nu se înșelase. După ce trăise cincisprezece ani cu Johnny Rook, Kit știa destul de bine cum arată cărțile de farmece rele, iar cele din fotografii păreau de-a dreptul demonice. Paginile erau pline de vrăji scrise mărunț, de ilustrații sinistre, cu morți care ies din mormânt, cu chipuri care urlă și cu schelete arse.

Dar Ty nu se uita la ele ca la niște desene înfiorătoare; le privea de parcă ar fi fost Sfântul Graal.

— E cartea cu cele mai puternice vrăji de aducere la viață a morților, a spus el. De-asta nu contează că i-au incinerat trupul lui Livvy. Cu vrăjile astea, ea poate fi readusă la viață, indiferent de ce s-a întâmplat cu ea, indiferent cât de mult timp a trecut... S-a întrerupt, respirând precipitat. Dar eu nu vreau să aștept. Vreau să încep imediat ce ajungem la Los Angeles.

— Dar Malcolm nu a trebuit să ucidă o grămadă de oameni ca s-o readucă la viață pe Annabel?

E corelație, nu cauzalitate, Watson, a spus Ty. Cea mai simplă metodă de a face necromanție este folosirea energiei morții. Viață pentru moarte, practic. Dar mai sunt și alte surse de energie. Eu n-aș ucide niciodată pe cineva. A făcut o față care probabil se voia disprețuitoare, dar care, de fapt, era doar simpatică.

— Eu nu cred că Livvy ar fi vrut să faci necromanție, a spus Kit.

Ty a pus telefonul deoparte.

— Eu nu cred că Livvy ar fi vrut să fie moartă.

Kit a simțit cuvintele lui ca pe o lovitură în piept, dar înainte să apuce să răspundă, s-au auzit de jos zgomote puternice. Au fugit împreună pe palier, Ty numai în șosete, și s-au uitat spre bucătărie.

Prietenul spaniol al Zarei Dearborn, Manuel, era acolo, îmbrăcat în uniformă de ofițer de Gardă, și rânjea. Kit s-a aplecat mai mult peste balustradă, ca să vadă cu cine vorbește. L-a văzut pe Julian rezemat de masa din bucătărie, cu o față inexpresivă. Ceilalți erau împrăștiați prin cameră — Emma părea mândră, iar Cristina o ținea de mână, ca și cum ar fi vrut s-o calmeze.

— Chiar așa? a spus Helen, furioasă. N-ați putut să așteptați până după funeraliile lui Livvy ca să-i târâți la Citadelă pe Emma și pe Jules?

Manuel a ridicat din umeri, fiind clar indiferent.

— Trebuie să vină acum. Consulul a insistat.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Aline. Vorbești despre mama mea, Manuel. Cu siguranță nu le-ar cere să vină fără un motiv întemeiat.

— E vorba despre Sabia Mortală, a spus Manuel. E un motiv destul de întemeiat pentru voi?

Ty l-a apucat pe Kit de braț și l-a tras de lângă balustradă. S-au dus ceva mai departe, pe hol, unde vocile din bucătărie se auzeau mai slab, dar tot se auzeau.

— Crezi că se duc? a întrebat Kit.

— Emma și Jules? Trebuie să se ducă. Le-o cere Consulul, a răspuns Ty. Dar e vorba de Consul, nu de Inchizitor, așa că o să fie bine. S-a aplecat spre Kit, care stătea rezemat cu spatele de perete; mirosea a fum. Pot să fac asta și fără tine, a spus. Adică s-o aduc înapoi pe Livvy. Dar nu vreau. Sherlock nu face ceva fără Watson.

— Ai mai vorbit cu cineva despre asta? l-a întrebat Kit.

Nu. Ty își trăsese mânecile tricoului peste degete, și acum frământa în mâini materialul. Știu că trebuie să fie secret. Lor nu le-ar plăcea, dar când Livvy se va întoarce, toată lumea va fi fericită și nu le va mai păsa.

— Mai bine să ceri iertare decât să ceri permisiunea, a spus Kit, simțindu-se amețit.

— Da.

Ty nu se uita direct la Kit — niciodată nu se uita direct la el —, dar ochii lui s-au aprins de speranță; în lumina palidă de pe hol, ochii lui aveau o nuanță de gri atât de deschisă, încât

păreau că sunt înlăcrimați. Kit și-a adus aminte cum dormise o zi și o noapte întreagă după moartea lui Livvy, și cum se uita la el cum doarme, îngrozit de ce se va întâmpla când se va trezi.

Toată lumea fusese îngrozită. Ty va fi distrus, se gândeau toți. Kit își amintea cum stătea Julian lângă Ty când dormea, mângâindu-ı pe păr și rugându-se — Kit nici măcar nu știuse că vânătorii de umbre se roagă, dar Julian sigur se rugase atunci. Ty nu va rezista într-o lume în care sora lui nu mai e, își spuneau toți; se va face cenușă, la fel ca trupul lui Livvy.

Și acum îi cerea lui Kit asta, și îi spunea că nu vrea s-o facă fără el, și dacă el ar spune nu, atunci Ty nu ar fi strivit de greutatea de a face singur asta? Dacă i-ar lua și această ultimă speranță, nu cumva abia atunci ar fi distrus?

- Ai nevoie de mine? l-a întrebat Kit încet.
- Da.
- Atunci, a spus Kit, știind deja că face o uriașă greșeală, o să te ajut

Era frig în Școala de Solomonie, chiar și vara. Școala fusese săpată într-un munte și avea ferestre lungi pe toată fațada. Acestea ofereau lumină, la fel ca și candelabrele cu lampa-vrăjitoarei care se găseau aproape în toate camerele, dar nu și căldură. Răceala lacului din fața școlii, care în lumina lunii se vedea adânc și negru, părea să fi pătruns prin pereții și podelele de stâncă, iradiind în camere, și de aceea, chiar dacă era abia la începutul lui septembrie, Diego Rocio Rosales purta peste blugi un hanorac gros și o haină.

Lumina din candelabrele prăfuite îi lungea și îi subția umbra în fața lui în timp ce mergea grăbit spre bibliotecă. După părerea lui,

Școala de Solomonie avea nevoie urgentă de renovare. Singura dată când fratele lui, Jaime, vizitase școala, spusese că arăta ca și cum ar fi fost decorată de Dracula. Din păcate, era adevărat. Peste tot erau candelabre de fier (care îl făceau pe Kieran să strănute), sfeșnice de perete din bronz în formă de dragoni care țineau pietre de lampa-vrăjitoarei și șemineuri cavernoase de piatră care aveau de o parte și de alta niște îngeri uriași, cu un aer lugubru. Toată lumea mânca la o masă lungă, la care ar fi putut sta toată populația Belgiei, deși la momentul acela erau mai puțin de douăzeci de persoane în școală. Cei mai mulți dintre profesori și elevi erau fie acasă, fie în Idris.

Iar din acest motiv, lui Diego îi era mai ușor să ascundă un prinț al elfilor. Avusese emoții la gândul că va trebui să păstreze secretul prezenței lui Kieran în Școala de Solomonie — în general nu se pricepea să mintă, iar efortul de a păstra „relația” cu Zara deja îl obosise. Dar Cristina îl rugase să-l ascundă pe Kieran, iar el ar fi făcut orice pentru Cristina.

A ajuns în capătul holului, unde era ușa de la bibliotecă. Cu mult timp în urmă, cuvântul „Bibliotecă” fusese scris acolo cu litere de aur. Acum nu mai rămăsese decât conturul literelor, și balamalele ușii au scârțâit ca un șoarece agitat când Diego a deschis-o.

Prima oară când i se arătase biblioteca, Diego crezuse că era o glumă. Camera imensă se afla la ultimul etaj al școlii, iar acoperișul era făcut din sticlă groasă, prin care pătrundea lumina. În perioada în care școala fusese părăsită, crescuseră din pământul podelei niște copaci uriași: Kieran făcuse observația că arborii aceia aveau forța stejarilor de pe Tărâmul Elfilor. Nimeni nu a avut timp și bani să-i îndepărteze de acolo. Au rămas în praful de piatră spartă; rădăcinile lor au crăpat podeaua și s-au strecurat printre scaune și rafturi. Ramurile lor s-au întins în toate părțile, formând un fel de baldachin peste rafturi și umplând podeaua și scaunele cu frunze uscate.

Uneori, Diego se gândea că lui Kieran îi plăcea aici fiindcă semăna cu o pădure. Cu siguranță își petrecea cea mai mare parte a timpului stând pe un scaun lângă fereastră, citind cu un aer sumbru tot ce găsisese în secțiunea „Elf”. Pusese deoparte cărțile care, după el, conțineau informații corecte. Nu erau multe.

A ridicat privirea când a intrat Diego. Părul lui era negru-albăstrui, culoarea lacului care se vedea pe fereastră. Mai adăugase două cărți la cele cu informații corecte, și acum o citea pe a treia: *Ritualuri de împerechere la Elfi în tunicul lui*.

— N-am auzit să se fi căsătorit vreun elf cu o capră, a spus el iritat. Nici la Curtea Luminii, nici la Curtea întunericului.

— N-o lua personal, a spus Diego.

Și-a tras un scaun și s-a așezat în fața lui Kieran. Vedea cum imaginea lor se reflectă în geam. Încheieturile osoase ale lui Kieran ieșeau din mânecile uniformei împrumutate. Hainele lui Diego erau prea mari pentru Kieran, așa că Rayan Maduabuchi se oferise să-i dea haine de la el — nu părea să fie deranjat că Diego ascunde în camera lui un elf, dar în general puține lucruri reușeau să perturbe calmul lui Rayan. *Divya, însă, cealaltă bună prietenă pe care o avea Diego la școală, tresărea neliniștită ori de câte ori cineva spunea că se ducea la bibliotecă, în ciuda abilității deosebite cu care Kieran reușea să se ascundă.*

Divya și Rayan erau singurii cărora Diego le spusese de Kieran, pentru că la momentul acela erau singurii din Școala de Solomonie în care putea avea încredere. Era un singur profesor în școală — profesorul Gladstone, care momentan era plecat la Idris pentru funeraliile Inchizitorului. În afară de asta, dacă fusese o vreme când Diego ar fi avut încredere deplină într-un profesor, vremea aceea trecuse.

— Ai vreo veste din Idris? l-a întrebat Kieran, cu ochii în carte.

— Adică de la Mark, a spus Diego. Nu, nu am nicio veste de la el. Nu sunt favoritul lui.

Kieran a ridicat privirea.

— Ești favoritul cuiva?

Reușea cumva să întrebe asta fără să pară jignitor, ca și cum ar fi vrut, pur și simplu, să știe.

Diego, care își pusese de multe ori întrebarea asta, nu i-a răspuns.

— Credeam că poate vei primi vreo veste de la Cristina. Kieran a închis cartea, ținând degetul pe pagina la care ajunsese. Să-ți spună dacă sunt bine și ea, și Mark... Credeam că funeraliile au fost azi.

Au fost, a spus Diego. Și el crezuse că va primi vești de la Cristina; știa că ținuse mult la Livvy Blackthorn. Dar funeraliile la noi sunt perioade foarte încărcate. Sunt foarte multe ceremonii și vin o mulțime de oameni să-și prezinte condoleanțele. Probabil că nu a avut timp.

Kieran părea îndurerat.

— Pare să fie foarte supărător. Pe Tărâmul Elfilor noi îi lăsăm singuri cu durerea lor pe cei loviți.

— E supărător, și nu e, a spus Diego.

Și-a amintit de moartea bunicului său, când casa fusese plină de *velas*, lumânările care dădeau o lumină superbă. Și-a adus aminte de cei care veniseră la ei cu daruri și cu mâncare, și-a amintit cum mâncaseră și băuseră împreună și și-a amintit de *abuelo*. Peste tot erau gălbenele, peste tot mirosea a scorțișoară, de la *atole*¹, și peste tot se auzeau râsete.

Lui i se părea că a suferi singur înseamnă răceală și izolare. Dar elfii erau altfel.

Privirea lui Kieran a devenit mai scrutătoare, ca și cum descoperise ceva în expresia lui Diego.

— S-a făcut un plan pentru mine? Unde voi fi dus, după ce se va termina perioada asta de

ascundere?

— Eu credeam că vrei să te duci înapoi la Los Angeles, a spus Diego, surprins.

Kieran a clătinat din cap. Câteva șuvițe de păr se făcuseră albe; culoarea părului părea că se schimbă odată cu dispoziția lui.

— Nu. Nu mă voi duce în locul unde e Mark.

Diego a tăcut — de fapt, nu avea niciun plan. Cristina îl rugase să-l ascundă, dar nu-i spusese pentru cât timp. Voise neapărat să facă asta pentru ea, fiindcă se simțea dator; se gândise la Zara și își adusese aminte de durerea de pe fața Cristinei atunci când o cunoscuse pe Zara.

Fusese vina lui. Nu îi spusese nimic de Zara fiindcă păstrase speranța nebună că se va întâmpla ceva care să-l scape de logodnă, și atunci n-ar mai fi fost nevoie să-i spună nimic. Familia Dearborn îl presase să încheie contractul de mariaj. II amenințaseră că vor dezvălui secretele familiei Rocio Rosales dacă el nu va face ceva să le demonstreze că e

¹ Băutură groasă de origine mexicană, făcută din mălai, apă, zahăr nerafinat, scorțișoară și vanilie și servită caldă (n. red.).sincer când spune că nu știe unde se află fratele lui și artefactul pe care îl luase Jaime.

Niciodată nu se pusese problema ca el s-o iubească pe Zara sau Zara să-l iubească pe el. Pentru ea părea să fie o realizare că e logodită cu cineva care provine dintr-o familie importantă, dar nu era niciun strop de pasiune în ea, cu excepția pasiunii pentru cauza oribilă pe care o susținea tatăl ei.

Kieran a făcut ochii mari.

— Ce e asta?

Asta era o luminiță puternică, ce apăruse ca un mic felinar deasupra umărului lui Diego. Un mesaj de foc. A luat-o din aer și a desfăcut biletul: a recunoscut imediat scrisul.

— Cristina, a spus el. Un mesaj de la Cristina.

Kieran s-a ridicat atât de repede, încât cartea pe care o avea pe genunchi s-a rostogolit pe podea.

— Cristina? Ce spune? E bine?

Curios, și-a spus Diego; și-ar fi imaginat că va întreba dacă *Mark* e bine. Dar gândul i-a zburat din minte aproape imediat, gonit de cuvintele pe care le citea.

Cu senzația că a primit o lovitură în stomac, Diego i-a întins biletul lui Kieran și s-a uitat cum acesta se întunecă la față când află că Horace Dearborn fusese numit Inchizitor.

— Este o palmă dată familiei Blackthorn, a spus Kieran, cu mâna tremurătoare. Inima lor va fi sfâșiată de durere, la fel ca inima Cristinei. Iar el e un om periculos. Un om care poate aduce moartea. S-a uitat la Diego cu ochii negri ca noaptea și cenușii ca furtuna. Ce putem face?

— E limpede că nu cunosc deloc oamenii, a spus Diego, gândindu-se la Zara, la Jaime, la toate minciunile pe care le spusese și care nu îl ajutaseră cu nimic, ba, dimpotrivă, înrăutățiseră situația. Nimeni nu ar trebui să mă întrebe pe mine cum să rezolve ceva.

Și, în timp ce Kieran se uita la el, uluit, și-a acoperit fața cu palmele.

— Știu că în clipa aceasta par niște cuvinte goale, dar îmi pare foarte rău pentru Livvy, a spus Jia.

Intr-adevăr, a spus Julian. Așa par. Era ca și cum durerea îl aruncase pe Julian într-o apă înghețată, și-a spus Emma. Totul la el părea rece — ochii lui, expresia lui, tonul vocii lui. A încercat să-și amintească de băiatul care o strânsese în brațe cu atâta pasiune noaptea trecută,

dar i se părea că de atunci trecuse o veșnicie.

Era după-amiază, și turnurile demonilor străluceau deasupra orașului Alicante ca niște diamante colțuroase. Emma s-a uitat în jur, amin- tindu-și de ultima oară când fusese aici — avea doisprezece ani și fusese teribil de impresionată de plușul canapelelor, de covorul pufos de pe jos și de luciul biroului de mahon. Ea, Julian și Diana stăteau pe fotolii în fața biroului Jiei. Diana părea furioasă. Julian părea doar indiferent.

— Copiii ăștia sunt obosiți și îndurerați, a spus Diana. Iți respect judecata, Jia, dar chiar trebuie să facem asta acum?

— Da, a spus ea, fiindcă Horace Dearborn vrea să-i interogheze pe Helen și pe Mark și pe toți repudiații sau parțial repudiați din Alicante. Magnus și Alec deja își fac bagajele ca să treacă prin Portal în noaptea asta. Evelyn Highsmith s-a întors la Institutul din Londra, ca să se poată duce acasă, la New York. Jia și-a apăsât fruntea cu degetele. Credeam că veți dori să plece și Helen cu Mark.

— *Ce* vrea să facă? a întrebat Emma, indignată. Nu poți să-i per- miți așa ceva!

— Nu am de ales. A fost votat cu majoritate. Jia s-a încruntat. Interogarea oamenilor face parte din sarcinile Inchizitorului, totul e la discreția lui.

— Horace Dearborn are orice în afară de discreție, a spus Diana.

— Tocmai de aceea am vrut să vă previn. Sugestia mea e ca Helen și Mark — împreună cu Aline, fiindcă nu va vrea să se despartă de Helen — să plece în seara aceasta prin Portal la Los Angeles.

A urmat o clipă de tăcere.

— Te oferi s-o trimiți pe Helen la Los Angeles? a spus Julian, în cele din urmă. Nu pe Insula Wrangel?

— Eu propun ca Helen și Aline să conducă, temporar, Institutul din Los Angeles, a spus Jia, și Emma a simțit, efectiv, cum îi pică fața.

In calitate de Consul *pot* face asta, și cred că pot face asta acum, cât timp Dearborn are alte preocupări.

— Deci spui că ar trebui să plecăm *cu toții*? a întrebat Emma. Iar Helen și Aline pot să vină cu noi? E minunat, e...

— Nu asta vrea să spună, a întrerupt-o Julian.

Ambele mâini îi erau bandajate. își scosese aproape toate așchiile singur, cu un cuțit ascuțit, și pansamentele erau pătate de sânge. Părea să nu fi simțit durerea — Emma o simțise, când se uitase cum se despica pielea sub lama cuțitului, dar el nu șovăise nicio clipă.

— Vrea să spună că Diana, tu și cu mine o să rămânem la Idris.

— întotdeauna ai fost inteligent, Julian, a spus Jia, dar nu ca și cum ar fi admirat prea mult acea calitate.

— Dacă Helen și Mark nu vor mai fi aici, ne va interoga pe noi, a spus Julian. Așa e?

— Nu, a protestat Diana, ferm. Sunt *copii*.

— Da, a spus Jia. Iar unul dintre ei a distrus Sabia Mortală. Inchizitorul, la fel ca toți ceilalți, vrea cu disperare să afle cum a fost posibil. Cortana e o sabie legendară, dar e totuși o simplă sabie. Nu ar fi trebuit să poată distruge o Maellartach.

— Poate să mă întrebe, dar nu *știu* cum a fost posibil, a spus Emma. Am ridicat sabia în fața lui Annabel pentru că voia să măucidă. A fost autoapărare...

— Oamenii sunt înfricoșați. Iar frica nu e logică, a spus Jia. Slavă îngerului că nu au fost

afectate Cupa și Oglinda. A oftat. A fost cel mai prost moment posibil în care Sabia Mortală să fie distrusă, într-o perioadă de gravă instabilitate și având în față perspectiva unui eventual război cu elfii. Și după ce Regele Elfilor întunericului a răpit-o pe Annabel din Sala de Consiliu, vă dați seama ce înseamnă pentru membrii Conclavului faptul că voi ați adus-o aici?

— Numai eu, a spus Julian.

Pielea din jurul gurii se albise.

— Emma n-a avut nimic de-a face cu asta.

Cu toată groaza, Emma a simțit o mică ușurare. *Încă îmi ia apărarea*

— Jia s-a uitat în jos, la mâini. Dacă ar fi să vă trimit acum pe toți înapoi, s-ar stârni un scandal. Dacă Dearborn vă va putea interoga, ceilalți își vor abate atenția de la voi. Cohorta vă bănuiește de lipsă de loialitate, mai ales din cauza lui Helen și a lui Mark.

Julian a scos un hohot de râs răgușit.

— Ne bănuiesc din cauza fraților noștri? Mai mult decât din cauza faptului că am adus creatura aceea... că am adus-o pe Annabel în oraș? Și că am promis că totul va fi bine? Contează mai mult sângele pe care îl au Mark și Helen?

— Sângele contează întotdeauna mai mult pentru anumiți oameni, a spus Jia, și în vocea ei se simțea o amărăciune rară. Și-a trecut mâna peste față. Nu vă cer să fiți de partea lui. Dumnezeule, nu vă cer asta. Dar faceți-1 să înțeleagă că sunteți victimele lui Annabel. Cei care nu fac parte din Cohortă vă compătinesc acum foarte mult pentru Liwy... Nu va dori să irite prea tare opinia publică.

— Deci facem un fel de joc gratuit? a întrebat Emma. Ii dăm voie Inchizitorului să ne interogheze, mai mult de ochii lumii, după care putem pleca acasă?

Jia a zâmbit trist.

— Acum ai înțeles politica.

— Dar nu ți-e teamă să le pui pe Aline și pe Helen la cârma Institutului din Los Angeles? Având în vedere ce cred cei din Cohortă despre Helen? a întrebat Diana.

— Doar Aline va conduce Institutul. Julian s-a uitat în ochii Jiei. Fata Consulului. Helen nu va conduce nimic.

— Așa e, a spus Jia, și nu, nici mie nu-mi place asta. Dar așa am avea șansa să le aducem înapoi pentru totdeauna de pe Insula Wrangel. De aceea vă cer să mă ajutați... toți trei.

— Voi fi și eu interogată?

În vocea Diane se simțea bine încordarea.

— Nu, a spus Jia. Dar aș vrea să mă ajuți. Cum m-ai mai ajutat până acum cu dosarele acelea.

— Cu dosare? a repetat Emma. Cu ce ar putea ajuta niște dosare?

Dar Diana părea că înțelege un soi de limbaj codificat pe care îl

— folosea Jia. Sigur că voi rămâne aici, a spus ea. Atâta timp cât va fi limpede că te ajut pe tine, și că în niciun caz nu susțin cauza Inchizitorului.

— înțeleg, a răspuns Jia.

Cuvintele „nici eu”, nerostite, păreau că plutesc în aer.

— Dar copiii, a spus Emma. Nu se pot duce înapoi la Los Angeles fără noi.

S-a întors să se uite la Julian, așteptându-se ca acesta să spună că nu acceptă să fie despărțit de frații lui. Că au nevoie de el și că ar trebui să rămână și ei în Idris.

— Helen poate avea grijă de ei, a spus el, fără să se uite la Emma. Ea vrea. O să fie bine. E sora lor.

— Atunci am stabilit, a spus Jia, ridicându-se de la birou. Puteți merge să le pregătiți bagajul, vom deschide Portalul pentru ei la noapte.

Julian s-a ridicat și el, dându-și la o parte părul care îi alunecase pe frunte cu mâna bandajată. *Ce naiba e cu tine?* s-a întrebat Emma. Se întâmpla cu Julian și altceva, nu era numai durerea. Nu doar că știa asta, o și simțea acolo, în adâncul inimii ei, unde era legătura de *parabatai*.

Și mai târziu în noaptea aceea, după plecarea celorlalți, avea să afle despre ce e vorba.

90 -s5

VASTUL DEȘERT DE CRISTAL

CÂND EMMA A INTRAT ÎN CAMERA CRISTINEI, A GĂSIT-O PE PRIETENA ei deja împachetând. Cristina împacheta așa cum făcea toate celelalte lucruri, cu atenție și cu precizie. Își rula toate hainele cu grijă, să nu se șifoneze, pe cele umede le punea în pungi de plastic, iar încălțăminte o așeza în sacoșe, ca să nu murdărească lucrurile.

— Iți dai seama că atunci când fac eu bagajele, arunc toate lucrurile în geantă și apoi mă așez pe ea, ca Julian să poată trage fermoarul?

Cristina a ridicat ochii spre ea și a zâmbit.

— Numai când mă gândesc mă ia cu frisoane.

Emma s-a rezemat de perete. Se simțea obosită moartă și ciudat de singură, ca și cum Cristina și frații Blackthorn plecaseră deja.

— Te rog, spune-mi că vei fi la Institutul din L.A. când mă voi întoarce, a spus ea.

Cristina s-a oprit din împachetat. S-a uitat în jos, la valiza pe care i-o oferise familia Penhallow și care stătea deschisă pe pat, și și-a mușcat buza de jos.

— Știi cât va dura povestea asta?

— Câteva zile.

— Crezi că familia va vrea să rămân? Cristina a întors spre Emma ochii ei mari și negri. Aș putea să mă duc acasă. Anul meu de studiu nu s-a încheiat, dar ai mei vor înțelege. Am senzația că deranjez...

Emma s-a desprins de perete și a clătinat din cap cu vigoare.

— Nu, nu, nu deranjezi, Tina, nu. Apoi i-a relatat repede discuția pe care o avusese cu Jem despre contaminarea liniilor de convergență. Jem credea că mă întorc la Los Angeles, a spus. M-a rugat să iau legătura cu Catarina și s-o ajut să afle mai multe despre liniile de convergență, dar va trebui s-o faci tu. Aline și Helen vor fi ocupate până peste cap cu copiii și cu durerea lor, și cu a celorlalți... Știu că tu poți s-o faci, Cristina. Am încredere în tine.

Cristina a schițat un zâmbet.

— Și eu am încredere în tine.

Emma s-a așezat pe pat. Acesta a protestat, scârțâind, iar ea l-a lovit cu piciorul; și-a învinețit călcâiul, dar parcă s-a mai liniștit.

— Nu vreau să spun că Helen și Aline nu se vor putea descurca. Doar că toți sunt devastați de durere. Vor avea nevoie de ajutorul cuiva care nu e atât de distrus... vor avea nevoie de *tine*. A respirat adânc și a adăugat: Mark va avea nevoie de tine.

Cristina a făcut ochii mari, și Emma și-a amintit brusc de fața lui Mark, cu o oră în urmă, la bucătărie, când Julian și cu ea le dăduseră vestea că familia se va întoarce la Los Angeles fără ei doi.

Se crispase la față. Clătinase din cap și spusese:

— Vești proaste. Nu pot să...

Se oprise apoi și se așezase la masă, cu mâinile tremurându-i ușor. Helen, care era deja la masă, se albise la față, dar nu spusese nimic, în timp ce Aline pusese mâna pe umărul soției sale.

Dru ieșise din cameră fără să spună un cuvânt. După o clipă, Mark se dusese după ea. Tavvy protesta și aducea sute de argumente pentru care Julian ar fi trebuit să vină cu ei, și întreba de ce trebuie să rămână, când ar putea veni Inchizitorul la Los Angeles, sau ar putea să facă interogatoriul pe Skype, lucru care ar fi făcut-o pe Emma să râdă dacă nu s-ar fi simțit atât de oribil.

Ne ducem acasă? întrebuse Helen.

Julian se aplecase să vorbească cu Tavvy, cu voce scăzută; Emma nu îi mai putea auzi.

— înapoi la Los Angeles?

— Mă bucur sincer pentru voi, și Jia crede că veți putea rămâne pentru totdeauna, spusese Emma.

— *Speră*, spusese Aline. Speră că putem rămâne.

Părea calmă, dar o strângea tare de umăr pe Helen.

— Dar nu fără voi, spusese Helen, părând tulburată. Ar trebui să rămânem și noi aici până când...

— Nu. Spre uimirea tuturor, Ty fusese cel care vorbise. Ar fi periculos pentru Mark și pentru tine. Planul ăsta are logică.

Kit se uitase la Ty cu o privire aproape indescifrabilă, cu îngrijorare și încă ceva...

— Acasă, spusese Helen, cu ochii sclipind de lacrimi.

Se uitase la Julian, dar acesta tocmai îl lua în brațe pe Tavvy, care încă protesta. Apoi plecase cu el din cameră.

— Nu știu dacă plâng de tristețe sau de bucurie, adăugase ea, ștergându-și lacrimile cu degetele ude.

Aline o sărutase pe creștet.

— De ambele, îmi imaginez.

Emma ajunsese la jumătatea scării, în drum spre camera Cristinei, când îl văzuse pe Mark pe palier, rezemat de perete, cu un aer deprimat.

— Dru nu vrea să mă lase să intru, să vorbesc cu ea, spusese el. Sunt neliniștit. Să suferi în singurătate e ceva caracteristic elfilor, dar, din câte am înțeles, nu și vânătorilor de umbre.

Emma șovăise. Se pregătea să spună că nu era ceva de mirare pentru Dru să se încuie în cameră, iar când plecase de la bucătărie păruse mai mult decât supărată.

— Mai încearcă, îl sfătuisese ea. Uneori trebuie să bați la ușă și douăzeci de minute. Sau ai putea să-i propui să vă uitați împreună la un film de groază.

Mark se posomorâse.

— Nu cred că i-ar face plăcere acum un film de groază.

— Nu se știe niciodată, spusese Emma.

El se întorsese să urce din nou, dar apoi se oprise.

— Sunt îngrijorat și pentru tine și Jules, spusese el încet. Nu îmi place Inchizitorul și nici

ideea că veți fi interogați de el. îmi amintește de Regele Elfilor întunericului.

Emma tresărise.

— Serios?

— Amândoi îmi dau aceeași senzație, spusese Mark. Nu pot să explic, dar...

Pe palierul de sus se deschisese o ușă: ușa de la camera Cristinei. Ea ieșise din cameră și se uitase în jos:

— Emma? Chiar mă întrebam dacă...

Se opriese când îl văzuse pe Mark, după care ea și Mark se uitaseră unul la celălalt cu o privire care o făcuse pe Emma să se simtă ca și cum dispăruse complet.

— N-am vrut să vă întrerup, spusese Cristina, dar încă se uita la Mark, iar Mark se uita la ea și părea că privirile lor sunt unite pentru totdeauna.

Mark se scuturase, ca și cum încerca să scape de o pânză de păianjen sau de un vis.

— Nu-i nimic, eu trebuie să mă duc să vorbesc cu Drusilla.

Urcase repede scările și ieșise din raza ei vizuală, dispărând după colțul coridorului.

Cristina ieșise și ea din transă și o invitase pe Emma în camera ei, iar acum se comportau ca și cum momentul acela cu Mark nici nu existase, deși pe Emma o mânca limba să o întrebe despre asta.

— Mark va avea nevoie de tine, a repetat ea, iar Cristina și-a răsucit mâinile în poală.

— Mark, a spus ea și s-a oprit. Nu știi ce gândește Mark. Dacă nu cumva e supărat pe mine.

— De ce să fie supărat pe tine?

— Din cauza lui Kieran, a spus ea. Relația lor nu s-a încheiat cu bine, iar acum Kieran e la Școala de Solomonie, adică foarte departe, și asta e opera mea.

— Nu l-ai despărțit tu de Kieran, a protestat Emma. Dimpotrivă, i-ai ajutat să rămână mai mult timp împreună. Adu-ți aminte de pasionalele relații în trei ale elfilor.

Cristina și-a acoperit fața cu mâinile.

— Mrfufffff, a spus ea.

— Ce?

— Am spus, a repetat Cristina, ridicând capul, că Kieran mi-a trimis un bilet.

— Pe *bune*? Cum? Când?

— Azi-dimineață. într-o ghindă.

Cristina i-a întins Emmei o bucată de hârtie.

— Nu e prea lămuritor.

Doamnă a Trandafirilor■

Cu toate că Școala de Solomonie e rece, iar Diego e plictisitor, îți sunt totuși recunoscător că ai găsit destulă valoare în viața mea ca să mă salvezi. Ești la fel de bună, pe cât ești de frumoasă. Gândurile mele sunt cu tine.

Kieran.

— De ce ți-a trimis asta? Emma i-a înapoiat bilețelul Cristinei, clătînând din cap. E ciudat! El e ciudat!

— Cred că a vrut, pur și simplu, să-mi mulțumească pentru că l-am salvat, a protestat Cristina. Atâta tot.

— Elfilor nu le place să le mulțumească oamenilor, a spus Emma. Asta e un bilețel romantic.

Cristina a roșit.

- Așa vorbesc elfii. Nu înseamnă nimic.
- Când e vorba de elfi, a spus Emma cu un aer sumbru, *totul* înseamnă ceva.

Dru a ignorat bătăile din ușă. Nu era greu — de când murise Livvy, avea impresia că se afla undeva sub apă și că toate se întâmplau departe, mult deasupra apei. Cuvintele i se păreau ecouri, iar oamenii erau niște umbre care veneau și plecau ca niște fulgerări de lumină sau de umbră.

Uneori rostea cuvintele în gând: *Livvy, sora mea Livvy, e moartă.*

Dar nici ele nu i se păreau reale. Chiar și când se uitase la rugul în flăcări avusese senzația că asta i se întâmpla altcuiva.

S-a uitat pe geam. Turnurile demonilor străluceau ca niște așchii superbe de cristal. Dru le detesta — de fiecare dată când fusese în Alicante, se întâmplaseră lucruri oribile. Muriseră oameni. Helen fusese exilată.

S-a așezat pe pervaz, ținând și acum în mână un tricou împăturit. Helen. Atâta timp și-au dorit cu toții să se întoarcă. Fusese obiectivul familiei, așa cum fuseseră și revenirea lui Mark și desființarea Păcii Reci și fericirea lui Jules și dispariția definitivă a liniei aceleia dintre sprâncenele lui, săpate de griji. Dar acum Helen chiar se întorsese. Se întorsese și, după câte se părea, urma să-i ia locul lui Jules.

Helen va avea grijă ie voi, spusese el. Ca și cum ar fi putut să-i lase așa. pur și simplu, și Helen ar veni să-i ridice de jos, ca și cum n-ar fi fost o familie, ci o monedă pe care o arunci fără prea multă atenție. Sau un gerbil. *Mă tratezi ca pe un gerbil,* a spus ea în gând, și s-a întrebat ce-ar fi fost dacă i-ar fi spus asta lui Julian. Dar nu putea. De când murise Livvy, linia dintre sprâncenele lui fusese înlocuită de o expresie goală, care era de o mie de ori mai rea.

Revenirea lui Mark fusese una. Mark se bucura să fie lângă ei, chiar și atunci când era ciudat și spunea ciudățeni dintr-alea de elfi, și îi spusese Drusillei că e frumoasă, și încercase să facă mâncare, deși nu știa cum. Dar Helen era subțire și frumoasă și îndepărtată; Dru își amintea de momentul în care Helen se pregătea să plece în Europa pentru anul ei de studiu, când le făcuse repede cu mâna, atât de nerăbdătoare să plece, încât Dru simțise asta ca pe o palmă. Revenise împreună cu Aline, radiind de fericire, dar Dru nu uitase niciodată cât de bucuroasă fusese că pleacă de lângă ei.

Ea n-o să vrea să se uite cu mine la filme de groază și să mâncăm floricele cu caramel, s-a gândit Dru. Probabil că nu mănâncă nimic altceva decât petale de flori. N-o să priceapă nimic despre mine și nici n-o să încerce s-o facă.

A desfăcut tricoul pe care îl ținea în mână și a scos pumnalul și biletul pe care i le dăduse Jaime Rocio Rosales la Londra. Citise bilețelul acela de atâtea ori, încât hârtia se subțiasse și se uzase. A rămas așa pe

96pervaz, aplecată asupra hârtiei, în timp ce Mark batea la ușă și o striga în zadar.

Casa părea atât de pustie, că parcă stârnea ecouri.

Drumul până la camera Portalului de la Citadelă fusese un haos, cu Tavvy care se văicărea, cu Helen care îi puna disperată tot felul de întrebări lui Julian legate de conducerea Institutului, cu electricitatea stranie dintre Cristina și Mark, și cu Ty care făcea ceva și mai ciudat cu telefonul lui. Pe drumul de întoarcere, Diana se îndurase de ei și rupsese tăcerea care se așternuse între Emma și Julian, vorbindu-le despre magazinul de arme de pe strada

Flintlock, dacă îl va vinde sau nu. Emma își dădea seama că Diana făcea eforturi conștiente să evite tăcerea stânjenitoare, dar și așa îi era recunoscătoare.

Acum Diana plecase, iar Emma și Julian au urcat scările din casa de pe canal în tăcere. În jurul casei fuseseră plasați mai mulți gardieni, dar tot părea pustie. În dimineața aceea, casa fusese plină de oameni; acum casa era doar a ei și a lui Julian. El a tras zăvorul cu un gest repezit și s-a întors să urce scările, fără un cuvânt.

— Julian, a spus Emma. Noi doi trebuie... Eu trebuie să vorbesc cu tine.

El s-a oprit acolo unde era, cu mâna pe balustradă. Nu s-a întors să se uite la ea.

— Asta nu e un soi de clișeu? a remarcat el. „Trebuie să vorbim”?

— Mda, de asta l-am și înlocuit cu „eu trebuie să vorbesc cu tine”, dar, indiferent cum ar fi, adevărul e că trebuie să vorbim și tu știi asta. Cu atât mai mult cu cât în următoarele zile vom fi doar noi doi. Și va trebui să-l înfruntăm împreună pe Inchizitor.

— Dar discuția ta nu are legătură cu Inchizitorul. S-a întors, în sfârșit, să se uite la ea cu ochii aprinși, de un verde-albastru care părea acid. Nu-i așa?

— Nu, a răspuns Emma.

O clipă, s-a întrebât dacă el chiar va refuza să stea de vorbă cu ea, dar până la urmă Julian a ridicat din umeri și a pornit pe scări, fără să spună ceva. În camera lui, Emma a închis ușa, iar el a râs, cu un râs care părea cumva obosit.

— Nu e nevoie să faci asta. Nu mai e nimeni aici.

Emma își amintea că fusese o vreme în care ar fi fost încântați să aibă o casă doar a lor. O vreme în care aveau același vis. O casă doar a lor, pentru totdeauna, o viață doar a lor, pentru totdeauna. Dar acum, că Livvy murise, aproape că i se părea o blasfemie să se gândească la asta.

Mai devreme răsese cu Cristina. Un licăr de bucurie în întuneric. Acum era gata să se cutremure când Julian s-a întors și s-a uitat la ea cu fața aceea goală.

S-a apropiat de el, incapabilă să reziste tentației de a-i studia fața. El îi explicase odată că ceea ce îl fascina pe el la pictură și desen era momentul în care o ilustrație prindea viață. Stropul de vopsea sau urma de tuș care transforma un desen dintr-o copie temă într-o interpretare vie, care respira — zâmbetul Mona Lisei, privirea din ochii *Fetei cu cerceș de perla*.

Asta dispăruse la Julian, și-a spus Emma, cutremurându-se din nou. Miile de emoții care trăiseră întotdeauna în spatele expresiilor lui, iubirea din ochii lui — pentru ea, pentru frații lui. Până și îngrijorarea părea că dispăruse, iar asta era mai ciudat ca orice.

El s-a așezat pe marginea patului. Era acolo un caiet de desen cu spirală; Julian l-a împins neglijent mai încolo, vârându-l aproape sub pernă. El era de obicei foarte grijuliu cu caietele lui; Emma și-a stăpânit impulsul de a se duce să recupereze caietul. Se simțea pierdută pe mare.

Se pare că se schimbaseră atât de multe lucruri.

— Ce se întâmplă cu tine? l-a întrebat ea.

— Nu știu ce vrei să spui. Sufăr după sora mea. Cum ar trebui să mă port?

— Nu așa, a spus Emma. Eu sunt *parabatai-xA* tău. Îmi dau seama când ceva nu e în regulă. Și suferința e perfect în regulă. Suferință simt și eu, suferință ai simțit și tu noaptea trecută, dar, Julian, ce simt eu acum la tine *nu e suferință*. Și asta mă sperie mai mult ca orice.

Julian a tăcut un moment lung. O să te para ciudat, a spus el în cele din urmă. Dar îmi da: voie să te ating?

Emma s-a apropiat și a rămas între genunchii lui, cam la o lungime de braț.

— Da, a spus.

El și-a pus mâinile pe umerii ei, chiar deasupra beteliei de la blugi. A tras-o mai aproape, iar ea i-a pus delicat mâinile pe obraji și i-a strâns ușor pomeții.

Julian a închis ochii, și Emma i-a simțit genele pe degete. *Ce este?* a spus ea în gând. *Julian, ce este?* Nu că până atunci el nu-i ascunsese nimic; ascunsese de ea o întreagă viață secretă, ani de zile. Uneori fusese ca o carte scrisă într-o limbă indescifrabilă. Dar acum era ca o carte care fusese închisă și încuiată cu zeci de lacăte grele.

El și-a lipit capul de ea, și Emma i-a simțit părul pe piele, acolo unde se termina tricoul. Julian a ridicat puțin capul, și ea i-a simțit căldura respirației prin materialul tricoului. A simțit un frison când el a sărutat-o ușor chiar deasupra umerului; când a ridicat ochii spre ea, străluceau ca de febră.

— Cred că am rezolvat problema noastră, a spus el.

Ea și-a înăbușit dorința, confuzia și încălceala de sentimente neidentificate.

— Ce vrei să spui?

— Când Robert Lightwood a murit, a spus el, am pierdut șansa la exil. Am crezut că poate suferința și durerea copleșitoare o să acopere dragostea pentru tine.

Mâinile lui erau și acum pe umerii ei, dar Emma nu simțea nicio plăcere în asta: vocea lui era înspăimântător de plată.

— Dar nu s-a întâmplat așa. Tu știi. Noaptea trecută...

— Ne-am oprit, a spus Emma, îmbujorându-se când și-a amintit: dușul, cearșafurile mototolite, gustul de sare și de săpun al săruturilor.

— Nu e vorba de acte, ci de emoții, a spus Julian. Nimic nu m-a oprit să te iubesc. Nimic nu a reușit măcar să mă potolească. Așa că a trebuit s-o rezolv.

Emma a simțit în stomac un fel de ghem rece de frică.

— Ce ai făcut? M-am dus la Magnus. A acceptat să-mi facă o vrajă. Magnus a spus că genul ăsta de magie, care afectează sentimentele cuiva, poate avea consecințe grave, dar...

— Care afectează sentimentele cuiva? Emma a făcut un pas în spate, și mâinile lui au căzut jos. *Ce vrei să spui?*

— Mi le-a luat, a spus Julian. Sentimentele. Sentimentele mele pentru tine. S-au dus.

— Nu înțeleg.

Emma se întrebese întotdeauna de ce spuneau oamenii replica asta când era clar pentru toată lumea că înțelegeau perfect. Acum și-a dat seama: pentru că nu voiau să înțeleagă. Era ca și cum ai spune: *Nu, nu se poate să spui asta. Nu se poate să spui ce ai spus.*

Spune-mi că nu e așa.

— Cât timp sentimentele nu sunt reciproce, a zis el, nu e o problemă, nu? Blestemul nu ne poate afecta.

— Probabil. Emma a respirat adânc, întretăiat. Dar nu e vorba doar de sentimentele tale pentru mine. Ești schimbat. Nu te-ai împotrivit deloc atunci când Jia ți-a spus să-i lași pe copii...

El a părut puțin surprins.

— Cred că nu, a spus el, apoi s-a ridicat și a întins mâna spre ea, dar ea s-a retras. Julian a lăsat mâna jos. Magnus a spus că vraja asta nu e foarte precisă. Că de asta e o problemă. Farmecele de dragoste, adevăratele farmece de dragoste, prin care faci pe cineva să se îndrăgostească, sunt magie neagră. Prin ele forțezi pe cineva să aibă un sentiment. Vraja pe care mi-a făcut-o mie a fost exact opusul: nu a încerca: să mă forțeze, eu i-am cerut s-o facă,

»E.vnus a
p- poate

c pas în

r.e mele

I:ca asta
și-a dat -
Nu, nu

t o pro-

e vorba
pmotri-

spre ea,
pa asta
tagoste,
a'Aos- C
s e n t i -
fccercat
rentele t
..anule-
sunt

jde ma-

jpapte a
M spus

dar el mi-a spus că sentimentele nu sunt *singulare*, de aceea nu există vreun farmec prin care să se „anuleze” iubirea. Toate sentimentele noastre sunt legate între ele, sunt legate de gândurile noastre și de persoana noastră.

Ceva a fluturat la mâna lui când a gesticulat: părea o fâșie de material roșu.

— Așa că a zis că face tot ce poate ca să afecteze doar o parte ; sentimentelor mele. Partea de *eros*. De iubire romantică. Dar mi-a sp_ că probabil vor fi afectate și celelalte sentimente.

— Și au fost afectate?

-100-s

El s-a încruntat. Și văzându-l, ea a simțit o durere în inimă: încruntarea aceea era o *emoție*, chiar dacă era o simplă frustrare sau o mirare.

— Am senzația că mă aflu în spatele unui geam de sticlă, a spus el.

Și că toți din jurul meu sunt de partea cealaltă a geamului. Furia mea e tot acolo, o simt bine. Am fost furios pe Jia. Și când m-am urcat pe rug, după Ty, a fost un gest atavic, o nevoie de a-l proteja, fără vreun gând conștient. S-a uitat în jos, la mâinile lui bandajate. încă mai sufăr pentru Livvy, dar suferința pe care o simt e tolerabilă. Nu mai simt că mi se taie respirația. Iar pentru tine...

— Pentru noi, l-a corectat Emma, posomorâtă.

— Știu că te-am iubit, a spus el. Dar nu o mai *simt*.

Te-am iubit. Folosirea timpului trecut a fost ca o lovitură; Emma a mai făcut un pas înapoi, spre ușă. Trebuia să iasă din camera asta.

— „Roagă-mă să nu te las”, a spus ea, apucând mânerul ușii, dar m-ai lăsat. M-ai lăsat, Julian.

— Emma, stai! Noaptea trecută... când m-am dus la Magnus... blestemul *începuse* să se manifeste. Am simțit asta. Și *știi*, știu că n-aș putea suporta să mai văd pe cineva murind.

— N-aș fi acceptat niciodată să stau aici cu tine dacă aș fi știut ce ai făcut, i-a spus Emma. Puteai măcar să-mi spui, Julian. Sinceritatea nu e un sentiment.

La asta a tresărit, și-a spus ea, deși era posibil să fi tresărit de uimire.

— Emma...

— Nu mai vreau, a spus ea și a fugit din cameră. >

Nu îl aștepta pe Gwyn, și-a spus Diana. Sigur nu stătea pe pat la primele ore ale dimineții, îmbrăcată într-un maiou frumos de mătase pe care îl găsisese în șifonier, cu toate că în mod normal și-ar fi pus de mult pijamaua, având vreun alt motiv decât acela că trebuia să curețe săbiile.

Avea vreo trei sau patru săbii întinse pe cuvertură și le lustruia, încercând să le aducă ceva din gloria de odinioară. Fuseseră gravate cu ghirlande de trandafiri, cu stele, cu flori și cu ghimpi, dar peste ani gravurile se înnegriseră și își pierduseră culoarea. A avut un sentiment de vină că neglijase magazinul tatălui ei, amestecat cu mai vechiul sentiment de vină pe care îl avea când se gândea la părinții ei.

Fusese o vreme nu voia să fie decât Diana și să dețină magazinul Săgeata Dianei, când visa doar la Idris și la șansa de a fi ea însăși pe pământul natal al vânătorilor de umbre. Acum simțea o neliniște și mai mare; vechile ei speranțe păreau să-i îngrădească mișcările, ca o haină care îi rămăsese mică. *Poate și visele tale trebuie să crească, pe măsură ce lumea ta devine mai mare.*

Cioc'rioc. Diana s-a ridicat în picioare de cum a auzit ciocănitul de la fereastră. A ridicat repede fereastra și s-a aplecat peste pervaz. Gwyn plutea la nivelul ochilor ei, iar calul lui pestriț strălucea în lumina turnurilor demonice. Casca era atârnată de grumazul calului; în spate avea agățată o sabie masivă, cu mânerul înnegrit de atâția ani de folosire.

— N-am putut veni mai devreme, a spus el. Am văzut azi fumul pe cer și am privit de deasupra norilor. Nu vrei să vii cu mine într-un loc sigur?

Ea a început să se urce pe fereastră înainte ca el să termine întrebarea. Acum i se părea un lucru familiar să încalce pe cal în fața lu: și să fie înconjurată de brațele lui enorme. întotdeauna fusese înaltă și puține persoane o făceau să se simtă mică și delicată, dar Gwyn așa o făcea să se simtă. Era o senzație inedită, dacă nu altceva.

Și-a lăsat gândurile să hoinărească în timp ce zburau în tăcere pe deasupra orașului, peste zidurile lui și peste Câmpiile Nepieritoare. Rugurile arseseră complet, nu mai rămăsese decât cenușa care acoperea iarba cu niște cercuri stranii, alb-cenușii. A simțit că o înțeapă ochi: și și-a mutat repede privirea spre pădure: copacii verzi s-au apropiat, apoi s-au întins sub ei, cu albiile râurilor argintii și, ici-colo, câte o casă de piatră la marginea pădurii.

S-a gândit la Emma și la Julian, la expresia șocată care se așternuse pe chipul Emmei când Consulul le spusese că trebuie să rămână în Idris, la îngrijorătoarea lipsă de expresie a feței lui Julian. Știa că șocul pierderii te poate afecta puternic. Vedea asta și la Ty, în tăcerea și nemișcarea lui, provocate de o durere atât de mare, încât nu putea fi atenuată de vaiete și de lacrimi. își amintea de ea, atunci când o pierduse pe Aria și se așezase pe jos, în casa Catarinei, și se zbătea acolo, ca și cum ar fi putut scăpa cumva de durerea pe care i-o adusese moartea surorii ei.

— 102 -SAm ajuns, a spus Gwyn, în timp ce coborau spre luminișul de care își amintea.

Gwyn a descălecat și a întins mâinile ca s-o ajute să coboare.

Diana a bătut ușurel calul pe grumaz, iar acesta a atins-o cu botul lui moale.

— Calul tău are un nume?

Gwyn părea nedumerit.

— Nume?

— O să-i zic Orion, a spus Diana, așezându-se pe jos.

Iarba era verde și proaspătă și aerul mirosea a pin și a flori. S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în palme, și a simțit că trupul i se eliberează puțin de tensiunea acumulată.

— Mi-ar face plăcere. Ca armăsarul meu să fie botezat de tine.

S-a așezat în fața ei, cu mâinile lui mari pe lângă trup și cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. înălțimea și soliditatea lui îl făceau să pară mai neajutorat ca niciodată.

— Am aflat ce s-a întâmplat, a spus el. Când vine moartea într-un mod

deosebit și neașteptat, Vânătoarea Sălbatică știe. Auzim poveștile spuse de sângele vărsat.

Diana nu știa ce să spună — că moartea era nedreaptă? Că Livvy nu merita să moară așa, sau în oricare alt fel? Că inimile rănite ale fraților Blackthorn nu vor mai fi niciodată la fel? I se păreau niște banalități, spuse și înțelese deja de sute de ori.

în schimb, a spus:

— Cred că mi-ar plăcea dacă m-ai săruta.

Gwyn nu a avut nicio ezitare. într-o clipă a fost lângă ea, mișcându-se cu grație în ciuda dimensiunilor sale; a luat-o în brațe și ea s-a simțit înconjurată de căldură și de miros de pădure și de cai. A încrețit ușor din nas și i-a zâmbit, iar el i-a sărutat buzele zâmbitoare.

Era un sărut delicat, pentru dimensiunea lui. Moliciunea buzelor lui contrasta cu asprimea bărbii și cu mușchii tari pe care îi simțea sub palmele ei când le-a așezat timid pe umerii lui și l-a mângâiat ușurel.

El a savurat atingerea cu un geamăt slab de plăcere. Diana i-a luat obrazii în palme, uimită de senzația pe care i-o dădea contactul cu pielea lui. Trecuse mult timp de când avusese vreo relație, și niciodată nu-și imaginase așa ceva: lumina lunii și florile erau pentru alții.

Dar se părea că nu e așa. Mâinile lui mari i-au mângâiat părul. Niciodată nu simțise atâta căldură și afecțiune, nu se simțise atât de iubită de cineva. Săruturile s-au oprit la fel de natural cum începuseră, și Gwyn a tras-o mai aproape de el, lipind-o de trupul lui. A râs încetșor.

— Ce e? a întrebat ea, ridicând capul.

— Mă întrebam dacă sărutul unui elf e diferit de sărutul unui vânător de umbre, a spus el cu un zâmbet surprinzător de copilăresc.

— N-am sărutat niciodată vreunul, a spus ea.

Era adevărat; cu mult timp în urmă, fusese prea timidă ca să sărute pe cineva, și prea tristă, iar mai târziu...

— Am sărutat câțiva mundani. I-am cunoscut în Bangkok; câțiva erau transsexuali, ca mine. Dar pe vremea aceea eram inhibată pentru că voiam să nu se afle că sunt neflim, și asta rămânea ca o umbră într-o mine și ceilalți... A oftat. Cred că ești singura persoană, în afară de Catarina, care știe totul despre mine.

Gwyn a pufnit ușor, meditativ.

— îmi place tot ce știi despre tine.

Și mie îmi plăci, ar fi vrut ea să spună. Era uluită de cât de mult îi plăcea acest elf ciudat, care era capabil de multă tandrețe, la fel cum era capabil de violențe crude. Ea îi văzuse partea blândă, dar din poveștii-: lui Mark știa că mai exista o latură a caracterului său: acea parte prin care conducea Vânătoarea Sălbatică pe drumul sângeros dintre stele.

— O să le spun totul, a spus ea. Emmei și lui Julian. Suntem obligați să rămânem aici, în Idris, și îi iubesc ca și cum ar fi frații mei nu mici. Ar trebui să știe.

— Spune-le, dacă asta îți aduce pace, a încuviințat Gwyn. Nu i datorezi nimic; ai avut grijă de ei și i-ai ajutat, și ei știu cum ești tu. Nimeni nu e dator să dea cuiva fiecare fărâma din sufletul lui.

— O fac pentru mine. M-aș simți mai bine.

— Atunci trebuie s-o faci.
Gwyn a sărutat-o pe creștet. Diana stătea în căldura bratelor lui : se gândea la Livvy, se gândea la cum puteau conviețui în inima un om și suferința, și plăcerea. Se întreba dacă Gwyn suferise în viață. Er.

evident că avusese și el un tată, o mamă, frați și surori, dar nu și-i putea imagina și nu-i venea să îl întrebe.

Mai târziu, când se îndrepta spre calul lui Gwyn, pentru a porni înapoi spre Alicante, a văzut că vârfurile degetelor ei sunt murdare de cenușă, și s-a încruntat. Probabil că cenușa fusese adusă de vânt de la rugurile aprinse în dimineața aceea, dar, oricum, era foarte ciudat.

Nu s-a mai gândit la asta când Gwyn a ridicat-o pe spatele lui Orion și au zburat spre stele.

Camerele din Școala de Solomonie nu erau nici frumoase ca cele din majoritatea Institutelor, nici urâte ca cele din Academia Vânătorilor de Umbre. Erau curate și modest mobilate și, după părerea lui Diego, aveau un aer monahal. În fiecare cameră erau două paturi, două birouri din lemn masiv și, pentru că nu era niciun dulap în perete, două șifoniere imense.

Cum studenții erau puțini, Diego nu avea de obicei un coleg de cameră, dar la momentul acela, Kieran stătea morocănos pe podea, înfodolit în pături.

Cu mâinile sub cap, Diego se uita în tavan. învățase toate crăpăturile și denivelările din tencuială. Pentru prima oară în viața lui îi lipsea concentrarea pentru a putea citi sau medita; mintea lui hoinărea ca un păianjen nervos, trecând de la Jaime la Cristina, la familia Dearborn și la noul Inchizitor.

Ca să nu mai vorbim de nefericitul prinț elf care momentan se agita pe podeaua din camera lui.

— Cât ai de gând să mă ții aici?

Vocea lui Kieran era înăbușită. A dat la o parte colțul păturii de pe față și s-a uitat atent la tavan, ca și cum ar fi vrut să înțeleagă ce vedea Diego acolo.

— Să te țin aici? Diego s-a întors spre el. Nu ești prizonier. Poți să pleci când vrei.

— Nu pot, a spus Kieran. Nu mă pot întoarce la Vânătoarea Sălbatică fără să atrag mânia Regelui asupra ei. Nu mă pot întoarce pe Tărâmul Elfilor, pentru că Regele m-ar găsi și m-ar ucide. Nu pot să umblu prin lume ca un elf sălbatic, pentru că aș fi recunoscut, și nici acum nu știu dacă Regele a trimis să mă caute.

— De ce nu te întorci la Institutul din Los Angeles? Chiar dacă ești supărat pe Mark, Cristina o să...

— Tocmai din cauza lor nu mă pot întoarce acolo.

Părul lui Kieran își schimba culoarea în lumina slabă, de la albas-tru-închis la alb.

— Și nu sunt supărat pe niciunul dintre ei. Numai că nu vreau să... S-a ridicat în fund. Sau poate vreau prea multe.

— O să vedem la momentul potrivit, a spus Diego. Cum e ma: bine pentru tine.

Kieran s-a uitat la el cu o privire ciudată, atentă, care l-a făcut pe Diego să se ridice într-un cot.

— Nu așa faci întotdeauna? Spui că o să găsești soluția la momentul potrivit, dar când se întâmplă ceva rău, te trezești că ești nepregătit.

Diego a deschis gura să protesteze, când s-a auzit o bătaie puternică în ușă. Kieran s-a făcut nevăzut într-o fracțiune de secundă, atât de rapid, că Diego doar putea să bănuiască unde s-a ascuns. Și-a dreis glasul și a strigat:

— *Păsale!*

Divya a intrat în cameră, urmată de Rayan. Erau îmbrăcați în uniformă, iar Rayan avea pe deasupra și un pulover gros. Și el, și Diwt suportau greu frigul din școală.

Divya avea în mână o lampa-vrăjitoarei, a cărei lumină îi dezvăluit expresia îngrijorată.

— Diego, a spus ea. Kieran e aici?

— Cred că e sub pat.

— Ce ciudat! a remarcat Rayan.

El nu părea neliniștit, dar fața lui trăda rareori vreo emoție.

— Ar putea fi în șifonier, a spus Diego. De ce?

— Cohorta, a răspuns Divya. Zara și alți câțiva — Samantha, Mr- nuel și Jessica — au venit acum prin Portal cu profesorul Gladstor. :

Kieran a ieșit de sub pat. Avea în păr un ghem de praf.

— Ei știu că sunt aici? S-a ridicat în fund, cu ochii aprinși. Dați-n o armă. Orice fel de armă.

— 106 Stai ușor! Divya a ridicat mâna. Noi ne gândeam la o abordare mai pașnică. Cum ar fi să te ascundem.

— Deja mă ascund, a observat Kieran.

— *Ura* sub pat, a spus și Diego.

— Da, dar cum Zara Dearborn o să vină aici să vorbească cu Diego, camera asta nu e cea mai sigură, a zis Rayan. Și, oricum, cei din Cohortă îl suspectează pe Diego de lipsă de loialitate pentru cauza lor.

— Așa e, a spus Divya. I-am auzit vorbind.

I-a întins mâna lui Kieran, să-l ajute să se ridice.

El s-a uitat uimit la mâna ei, apoi s-a ridicat în picioare fără ajutor.

— Nu aș ucide-o dacă ar fi neînarmată, a spus Kieran. Aș chema-o la luptă dreaptă.

— Da, sigur, și atunci toată lumea ar ști că ai fost aici, inclusiv cei din Conclav, a spus Divya. A pocnit din degete. Haide! Să mergem! Nu mai pierde timpul.

Kieran părea puțin surprins. S-a uitat pieziș spre Diego, iar Diego a dat din cap.

— Ar fi mai bine pentru amândoi.

— Atunci, cum poruncești, a spus Kieran și a ieșit din cameră în urma Divyei și a lui Rayan, în lumina licăritoare a lămpii-vrăjitoarei.

S-au îndepărtat pe coridoarele întunecate și au dispărut; Diego abia a avut timp să se dea jos din pat și să-și pună un tricou, când ușa s-a dat de perete.

Zara stătea în ușă cu mâinile în șolduri și se uita la el încruntată. Diego s-a gândit să-i spună că îi mulțumește că a bătut la ușă, dar s-a gândit că probabil ea nici nu va înțelege ironia.

— M-am cam săturat de tine, a spus ea.

Diego s-a rezemat cu spatele de șifonier și și-a încrucișat brațele la piept. Privirea Zarei s-a oprit o clipă pe bicepsii lui. A rânjit.

— Chiar îmi pusesem speranțe în alianța noastră, a spus ea. Dar ai face bine să-

ți revii și să nu mai simpatizezi atâta cu repudiații, cu criminalii și cu ingrații.

— Ingrații? a repetat Diego. Am voie să stau doar cu recunoscătorii?

Zara a clipit des din ochi.

— Poftim?

— Nu sunt sigur că acest cuvânt are semnificația pe care o știi tu, a spus Diego. Engleza nu e limba mea maternă, dar...

— Frații Blackthorn sunt ingrați, a clarificat ea. Trebuie să rupi legăturile cu ei și cu toți asociații lor.

L-a străpuns cu privirea.

— Dacă te referi la Cristina, să știi că suntem doar prieteni...

— Nu mă interesează. Familia Blackthorn e oribilă. Mark e o corcitură, Ty e un aerian ciudat, Dru e grasă și proastă, iar Julian e un fel de... un fel de Sebastian Morgenstern.

Diego a izbucnit în râs.

— Q e?

Ea a roșit.

— A înviat morții!

— De fapt, nu el a făcut asta, a spus Diego, deși știa că nu are nicio importanță.

Cei din Cohortă schimbau mereu regulile jocului când voiau să aibă dreptate. Nu le păsa prea mult dacă dovezile lor erau sau nu corecte, și nu îi va interesa nici acum că era o diferență între a învia un mort și a avea doar o legătură cu mortul înviat.

— O să-ți pară rău când o să distrugă lumea, a spus ea, cu un aer sumbru.

— Sunt convins că da, a spus Diego. Ascultă, mai ai să-mi spu: ceva? Fiindcă e miezul nopții și aș vrea să mă culc și eu puțin.

— Nu uita de ce ai acceptat să te logodești cu mine, a spus ea cu un zâmbet răutăcios. Poate trebuia să te gândești de atunci care ar fi consecințele dacă aș fi obligată să rup logodna.

S-a întors să plece și Diego a văzut că se oprește, ca și cum ar fi observat ceva care a surprins-o. S-a mai uitat urât la el o dată, după care a pornit pe coridor.

Ușa nu se încuia. Diego n-a putut decât să-i dea un picior ca s-o închidă, apoi s-a trântit pe pat. A fixat din nou tavanul cu privirea, dar de data aceasta nu s-a mai putut relaxa.

6

DINTR-UN TURN TRUFAȘ

EMMA A FOST TREZITĂ DE O BĂTAIE ÎN UȘĂ ȘI S-A RIDICAT CU O DURERE năucitoare de cap. Adormise pe podea, îmbrăcată; părul îi era jilav și i se lipea de obraz. Se simțea o epavă, și bănuia că așa și arăta.

— Intră! a strigat ea, și ușa s-a deschis.

Era Julian.

Ea s-a ridicat în fund. O clipă au stat așa și s-au privit. Emma a simțit o răceală în tot corpul; el va observa fața ei umflată de plâns, hainele ei boțite. Chiar dacă nu o mai iubea, tot va simți...

— Ai face bine să te speli și să te îmbraci, a spus el.

Purta blugi și un hanorac albastru și părea că dormise bine. Ba chiar arăta bine. Ca un străin frumos, cineva pe care nu-i cunoștea.

În vocea lui nu era pic de asprime, doar un pragmatism calm. Și-a dat seama că nu trebuia să-și facă griji că i se va face milă de ea, sau că se va simți vinovat; nu *simțea* absolut nimic.

— Dane Larksphear tocmai a venit cu un mesaj, a spus el. Inchizitorul vrea să ne vadă numaidecât.

În clipa în care Cristina a deschis ușa de la bucătărie, Helen a apărut din spatele unui dulap cu un polonic în mână și cu un zâmbet radios.

— Bună dimineața!

Cristina se trezise devreme, dată peste cap de diferența de fus orar dintre Idris și L.A., și venise la bucătărie ca o somnambulă, să-și facă niște pâine prăjită și o cafea. Salutul plin de energie al lui Helen o făcea să-și dorească să se întindă pe masă și să se culce acolo. Niciodată nu înțelesese persoanele matinale, și mai ales pe cele care puteau funcționa fără o injecție de cafeină.

— Fac porridge, a continuat Helen.

— A, a făcut Cristina.

Nu prea îi plăcea porridge-ul.

— Aline e în birou, încearcă să priceapă ce-i cu hârtiile de acolo. Se pare că Centurionii au distrus de tot Institutul, a zis Helen și s-a strâmbat.

— Știu.

Cristina s-a uitat cu jind la cafetieră. Oare ar fi nepoliticos din partea ei dacă ar trece pe lângă Helen să ia boabele de cafea și filtrul?

— Nu te mai gândi, a spus Helen. Centurionii au lăsat cana plină de cafea mucegăită.

A arătat spre chiuveta în care cana de cafea stătea la înmuiat.

Instantaneu, Cristina i-a urât pe Centurioni mai mult ca oricând.

— Mai e ceva ce n-au stricat?

— Au lăsat rufe murdare, a spus Mark, intrând în bucătărie cu părul ud.

Probabil făcuse duș. Cristina a simțit imediat tresărirea necontrolată a nervilor din stomac și s-a așezat pe un scaun. Încă mai putea vedea pielea roșie a răni pe care Mark o avea la încheietura mâinii, acolo unde fusese tăiat de vraja de legare; avea și ea una la fel. Ochi: lui străluceau în lumina dimineții, albastru și auriu ca inima oceanului: ea a întors repede privirea și a început să studieze o placă de faianță pe care era ilustrată târârea cadavrului lui Hector pe lângă zidurile Troiei.

— O mulțime de rufe murdare. Grămezi peste gămezi.

— Le spăl eu. Helen era acum la aragaz și amesteca viguros în oală. Fac porridge.

— A, a făcut Mark.

S-a uitat o clipă la Cristina. Și-au împărtășit preț de o clipă antipatia pentru porridge. În bucătărie au început să apară și ceilalți frați Blackthorn: Ty, urmat de Kit, apoi Dru și Tavvy. Era o cacofonie de voci și pentru o clipă lucrurile au părut aproape normale. Aproape. Cristina știa că fără Emma, Institutul nu va mai fi normal pentru ea. Emma fusese prima persoană pe care o întâlnise în Los Angeles; Emma se împrietenise cu ea imediat și fără ezitare. Făcuse cunoștință cu orașul ducându-se cu Emma în toate locurile ei preferate, pe plajele ei secrete și pe cărările din canion; se plimbaseră cu mașina, cu aparatul de radio pornit și cu părul lăsat pe spate, mâncaseră hotdogi la Pink's și plăcintă la Apple Pan, la miezul nopții.

Era dificil ca acum să nu se simtă fără ancoră, ca o barcă în largul oceanului. Dar se agăța de ce îi spusese Emma: *Vor avea nevoie de tine. Mark va avea nevoie de tine.*

Ty a luat o pungă de chipsuri de pe bufet și i-a întins-o lui Kit, care a făcut un gest de aprobare, cu degetul mare în sus. Aveau un stil de a comunica fără cuvinte, aproape la fel ca Julian și Emma.

— Nu vă trebuie astea, a spus Helen. Fac porridge!

A arătat cu lingura spre masă; pusese acolo castroane asortate, ba chiar și o vază cu flori de câmp.

— A, a făcut Kit.

— Eu vreau clătite, a spus Tavvy.

— Nu rămânem la masă, a anunțat Ty. Eu și Kit mergem pe plajă. Ne vedem mai târziu.

— Dar..., a început Helen, însă era inutil, băieții deja plecaseră — Ty îl țâra pe Kit după el, ținându-și strâns de încheietura mâinii.

Kit a ridicat din umeri, ca și cum și-ar fi cerut scuze, apoi a dispărut pe ușă.

— Urăsc porridge-ul, a spus Dru.

S-a așezat la masă, încruntată.

— Și eu îl urăsc, a spus Tavvy, așezându-se lângă sora lui.

S-a încruntat și el, și pentru o clipă asemănarea dintre ei a fost aproape comică.

— Ei, acum avem porridge, a spus Helen. Dar pot să fac și pâine prăjită. Nu pâine prăjită, a protestat Tavvy. Clătite.

Helen a stins aragazul. A rămas o clipă așa, cu ochii în oala în care se răcea porridge-ul. Cu o voce mică, a spus:

— Nu știu să fac clătite.

Cristina s-a ridicat repede de pe scaun.

— Helen, dă-mi voie să te ajut să faci niște ouă și pâine prăjită, a spus ea.

— Julian știe să facă clătite, a spus Tavvy.

Helen i-a făcut loc Cristinei la dulapul de lângă aragaz. Cristina i-a întins pâinea; când Helen a pus-o în prăjitor, Cristina a văzut că-i tremură mâinile.

— Chiar nu vreau să mănânc ouă, a spus Dru.

A luat o floare din vază și i-a rupt corola. Petalele s-au scuturat în ploaie pe masă.

— Potoliți-vă, amândoi, a spus Mark, apropiindu-se de frații lui și ciufulindu-le părul cu afecțiune. Abia ne-am întors. Nu îi faceți greutăți lui Helen.

— Păi, nici nu *trebuie* să pregătească micul dejun, a spus Dru. Putem să-l pregătim singuri.

Helen s-a apropiat grăbită cu farfuria plină de pâine prăjită și a pus-o pe masă. Dru s-a uitat la farfurie fără nicio expresie.

— Haide, Dru, a spus Helen. Mănâncă pâinea.

Dru s-a încordat toată.

— Nu -mi spui tu mie ce să mănânc și ce să nu mănânc!

Helen a tresărit. Tavvy a întins mâna după borcanul de gem, l-a întors cu fundul în sus și l-a agitat până când dulceața lipicoasă s-a împrăștiat peste tot, pe farfurie, pe masă, pe mâinile lui. A chicotit.

— Nu face asta... *nul* a strigat Helen, luându-i borcanul din mână. Tavvy, nu face asta!

— Nu sunt obligat să ascult de tine, a spus Tavvy, și fețișoara lui s-a înroșit. Nici măcar nu te *cunosc*.

A trecut pe lângă Dru și a ieșit în fugă din bucătărie. După o clipă, Dru i-a aruncat lui Helen o privire plină de reproș și a fugit după el. Helen a rămas cu borcanul de gem gol în mână și lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Cristinei i se rupea inima de ea. Nu dorea decât să le facă plăcere fraților, dar ei nu puteau s-o ierte că nu era Julian.

A vrut să se ducă la ea, dar Mark deja ajunsese acolo și o luase în brațe pe sora lui, murdărindu-se de gem pe tricou.

— Nu-i nimic, l-a auzit Cristina spunând. Când m-am întors eu, mereu mă încurcam. Nimic nu făceam bine...

Simțindu-se ca un intrus, Cristina s-a strecurat afară din bucătărie; unele momente de familie erau intime. A pornit încet pe coridor (era *convinsă* că mai era o cafetieră în bibliotecă), cu mintea la ce îi spusese Mark lui Helen. Se întreba dacă într-adevăr așa se simțise. Și-a amintit de prima oară când îl văzuse, când stătea ghemuit lângă perete, în camera lui, iar vântul umfla perdelele în jurul său ca pe niște pânze de corabie. Se simțise imediat legată de el — nu îl cunoscuse înainte de a fi luat la Vânătoarea Sălbatică și nu avusese nicio așteptare, ce fel era sau ce fel ar fi trebuit să fie. Legătura aceea îi unise la fel de tare ca și vraja de legare, dar dacă se schimbese totul? Dacă ceea ce au avut ei s-a rupt și nu se va mai putea repara vreodată?

— Cristina!

S-a întors. Mark era în spatele ei, aprins la față; alergase după ea. S-a oprit când ea s-a întors și a avut o clipă de ezitare, ca cineva care se pregătește să sară într-o prăpastie.

— Trebuie să stau cu Helen acum, a spus el. Dar vreau să vorbesc cu tine. Am vrut să vorbesc cu tine de când... de mult timp. Vino în parcare la noapte, când luna e sus.

Ea a dat din cap, prea uimită ca să spună ceva. Când și-a dat seama că expresia „când luna e sus” nu o ajuta prea mult — dacă era înnorat? —, el deja dispăruse pe hol. Oftând, a plecat să-i trimită un mesaj de foc Catarinei Loss.

Trecuseră puține zile de la moartea lui Robert Lightwood, dar Horace Dearborn deja redecorase complet biroul.

Primul lucru pe care l-a observat Emma a fost că nu mai exista tapiseria care ilustra Bătălia de la Burren. Acum focul ardea în șemineu și, deasupra lui, portretul lui Alee Lightwood fusese înlocuit cu portretul Zarei Dearborn. Apărea acolo în uniformă, cu părul ei lung, casta- niu-deschis împletit în două cozi ca de viking, care îi ajungeau până la mijloc. ZARA DEARBORN, EROU AL CONCLAVULUI, scria pe plăcuța aurie de pe rama tabloului.

— Subtil, a mormăit Julian.

El și Emma abia intraseră în biroul lui Horace; Inchizitorul stătea aplecat peste masă, făcându-și de lucru și părând că nu îi observă. Măcar masa de lucru era aceeași, deși acum în spatele ei era un banner mare, pe care scria: PURITATEA E PUTERE. PUTEREA E VICTORIE, AȘADAR, PURITATEA E VICTORIE.

Dearborn și-a îndreptat spatele.

— „Erou al Conclavului” cred că e cam simplist, a spus el, meditativ, arătând clar că auzise comentariul lui Julian. Mă gândeam la „Boadicea modernă”. În cazul în care nu știi cine a fost...

— Știu cine a fost Boadicea, a spus Julian, așezându-se; Emma s-a așezat și ea.

Fotoliile erau și ele noi, cu tapițeria tare.

— O mare regină războinică din Britania.

— Unchiul lui Julian a fost specialist în clasicism, a zis Emma.

— A, da, mi-a spus Zara.

Horace s-a trântit greoi pe spătarul fotoliului, în spatele biroului de mahon. Era un om mare, ciolănos, cu o față banală. Numai dimensiunea lui era neobișnuită — mâinile erau enorme și umerii mari făceau să țipe pe ei materialul uniformei. Probabil că nu avuseseră timp să-i facă una pe măsura lui.

— Acum, copii. Trebuie să spun că m-ați surprins. întotdeauna a existat un parteneriat atât de... vibrant între familiile Blackthorn și Carstairs și Conclav.

— Conclavul s-a schimbat, a spus Emma.

— Nu toate schimbările sunt rele, a replicat Horace. Schimbarea asta trebuia să fie făcută de mult.

Julian a ridicat picioarele și le-a pus pe biroul lui Horace. Emma a clipit din ochi, uimită. Julian întotdeauna fusese un rebel în esență, dar niciodată nu se arătase așa în public. El a zâmbit angelic și a spus:

Ce-ar fi să ne spui tu ce vrei? Ochii lui Horace au scăpărat. Era furie în ei, dar vocea

lui era calmă când a vorbit.

— Voi doi ați dat de dracu, a spus el. Mai mult decât credeți.

Emma era șocată. Vânătorii de umbre adulți, mai ales cei care aveau funcții de conducere, rareori vorbeau urât în prezența unor copii.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea.

El a deschis un sertar de la birou și a scos de acolo un caiet cu coperte de piele neagră.

— Notițele lui Robert Lightwood. Le scria după fiecare întâlnire pe care o avea. A scris și după întâlnirea pe care a avut-o cu *voi*.

Julian s-a albit la față; era limpede că recunoscuse caietul. Robert probabil notase în el după ce plecase Emma din birou cu Manuel.

— Știi ce i-ai povestit despre relația voastră, a spus Horace cu încântare. *Parabatai* îndrăgostiți. Dezgustător! Și știi ce ați vrut de la el. Exilul.

Deși de pe fața lui Julian dispăruse orice culoare, vocea lui era calmă.

— Eu tot cred că ar trebui să ne spui ce vrei de la noi.

— Să te îndrăgostești de *parabatai*-ul tău este, să zicem așa, o nerepectare a contractului. Contractul pe care voi, ca nefilimi, l-ați încheiat cu Conclavul. Este o profanare a celei mai sfinte uniuni. Dearborn a pus caietul înapoi în sertar și a continuat: Dar eu nu sunt un om nerezonabil. Am găsit o soluție bună pentru ambele părți, care poate rezolva toate micile noastre probleme. Și pe unele mai mari.

— De obicei, o soluție nu poate fi bună pentru ambele părți când una dintre părți deține toată puterea, a remarcat Julian.

Dearborn l-a ignorat.

— Dacă veți accepta să fiți trimiși în misiune pe Tărâmul Elfilor, dacă promiteți că o veți găsi acolo și o veți ucide pe Annabel Blackthorn și veți aduce înapoi Cartea Neagră a Morților, voi onora promisiunile făcute de Robert. Exilul și secretul. Nu va ști nimeni nimic.

— N-ai cum să fii sigur că e pe Tărâmul Elfilor..., a început Julian.

— Cred că glumești, a spus Emma în același timp cu el.

— Sursele mele spun că se află la Curtea Elfilor întunericului, și nu, nu „glumesc”, a spus Dearborn. Aș fi putut să jur pe Sabia Mortală, dacă n-ar fi distrus-o Carstairs.

Emma a roșit.

— De ce vrei Cartea Neagră? Ai de gând să învii pe cineva?

— Nu mă interesează deloc cărțile jalnice cu care se distrează magicienii făcând necromanție, a spus Horace, vreau doar să nu rămână în mâna lui Annabel Blackthorn și a Regelui Elfilor întunericului. Să nu vă treacă prin minte să mă păcăliți cu vreo imitație sau un fals. Voi ști dacă e un fals și vă voi pedepsi. Vreau ca această carte să fie sub controlul nefilimilor, nu al repudiaților.

— Eu cred că ai oameni mai maturi și mai capabili să facă asta, a spus Julian.

— Această misiune trebuie să se desfășoare în cel mai mare secret, s-a răstit Dearborn. Cine are mai multe motive ca voi să păstreze secretul?

— Dar pe Tărâmul Elfilor timpul se scurge altfel, a spus Julian. E posibil să ne întoarcem și peste zece ani. Asta nu te-ar ajuta prea mult.

— Ah.

Dearborn s-a rezemat de spătarul fotoliului. În spatele lui, într-un colț al încăperii,

se afla un morman de stofă: Emma și-a dat seama cu o tresărire că era tapiseria care înfățișa Bătălia de la Burren, aruncată ca o zdreanță oarecare. Era ciudat pentru cineva care pretindea că ține atât de mult la istoria nefilimilor.

— Cu mult timp în urmă, Conclavul a primit trei medalioane de la poporul elfilor. Ele pot împiedica trecerea timpului pe Tărâmul Elfilor. Unul dintre acestea a dispărut, dar vă pot da unul dintre celelalte două. Mi-1 veți înapoia când vă întoarceți.

Un medalion? Emma și-a amintit de lăntșorul Cristinei care putea controla timpul pe Tărâmul Elfilor. *Unul dintre ele a dispărut...*

— Și cum am putea să ne întoarcem? a întrebat Emma. Pentru un om nu e așa de simplu să revină de pe Tărâmul Elfilor.

Vă veți folosi de harta pe care o să v-o dăm noi ca să ajungeți la un punct numit Răscrucea lui Bram, a spus Horace. Acolo veți găsi un prieten care vă va putea aduce acasă. Și-a lipit vârful degetelor și a urmat: Eu voi ascunde faptul că nu sunteți în Alicante, plasând gardieni la casa de pe Pricewater. Voi lansa zvonul că sunteți în arest la domiciliu până când se clarifică povestea cu Sabia Mortală. Dar insist, trebuie să găsiți cartea și să vă întoarceți în patru zile. Altfel voi presupune că ați decis să acționați de capul vostru, iar în acest caz nu voi avea încotro și vă voi dezvălui secretul.

— Ce te face să crezi că vom putea face toate astea în patru zile? a întrebat Julian.

— Faptul că nu aveți de ales, a răspuns Horace.

Emma a schimbat o privire cu Julian. Bănuia că sentimentele lui, așa cum erau ele, le oglindeau pe ale ei: suspiciune și neputință. Nu puteau avea încredere în Horace Dearborn, dar dacă nu acceptau planul lui, el le-ar fi distrus viața. Le-ar fi șters Pecețile. Nu i-ar mai fi văzut niciodată pe frații Blackthorn.

— Nu trebuie să faceți fețele astea bănuitoare, a spus Dearborn. Suntem implicați cu toții în povestea asta. Niciunul dintre noi nu vrea ca Annabel Blackthorn sau Regele Elfilor întunericului să aibă în posesie un instrument atât de puternic precum Cartea Neagră. Le-a zâmbit, arătându-și dinții gălbui. În afară de asta, eu am crezut că vei fi încântat, Julian. Ai șansa s-o ucizi pe Annabel Blackthorn și să iei de la ea cartea aceea prețioasă. Eu credeam că vrei să te răzbuni.

Neputând să mai suporte felul în care Inchizitorul se uita la Julian, Emma s-a ridicat în picioare.

— Vreau să-mi dai Cortana, a spus ea. înainte să fie a mea, a fost a tatălui meu, a fost a familiei mele înainte să se nască Jem sau Cordelia Carstairs. Dă-mi-o înapoi!

— Nu! a refuzat Horace, strângându-și buzele subțiri. încă mai investigăm, să vedem cum a fost posibil să distrugă Sabia Mortală. O să vă asigurăm arme, hrană, o hartă și tot echipamentul necesar, dar nu și Cortana.

— Pumnalele serafice nu funcționează pe Tărâmul Elfilor, a spus Julian. Și nici runele noastre.

Dearborn a pufnit.

— Atunci veți primi pumnale, săbii și arbalete. Știți că avem arme de toate felurile, a replicat și s-a ridicat în picioare. Nu-mi pasă ce armă veți folosi ca s-o ucideți pe Annabel Blackthorn. Doar s-o omorâți. Voi ați adus-o aici pe scârba aia. E responsabilitatea voastră să ne scăpați de ea.

Julian și-a dat jos picioarele de pe birou.

— Când ar trebui să plecăm?

— Și cum o să ajungem acolo? a adăugat Emma.

— Asta e treaba mea, a spus Dearborn. In privința plecării, puteți pleca și acum. Oricum nu aveți ceva de făcut în Alicante. A făcut semn spre ușă, ca și cum abia aștepta să scape de ei. Duceți-vă acasă și lu- ați-vă ce vă trebuie. Și nu pierdeți timpul. Gardienii vor veni să vă ia în scurt timp. Să fiți gata.

— Bine, a spus Emma. S-a dus în colțul camerei și a luat tapiseria cu Alee. Dar pe asta o iau eu.

Era surprinzător de grea. Dearborn a ridicat din sprâncene, dar nu a spus nimic când ea a ieșit din cameră cu tapiseria în brațe.

— Unde ne ducem? a întrebat Kit.

Avea în mână punga cu chipsuri de cartofi și degetele îi erau pline de sare și grăsime. Era un mic dejun ciudat, dar avusese el altele și mai ciudate. In plus, briza oceanului îi ridica părul de pe frunte, plaja era pustie, iar el mergea cu Ty ca într-o ceață aurie de nisip și soare. în ciuda tuturor problemelor, devenise mai bine dispus.

— Iți aduci aminte de peștera? l-a întrebat Ty. Peștera în care eram noi când i-am văzut vorbind pe Zara și Manuel?

— Da, a spus Kit, gata să adauge „când eram cu Liwy”, dar știa că asta voise să spună și Ty când folosisse pluralul.

în acel „noi” pentru el va fi inclusă întotdeauna și Livvy. Umbra amintirii ei i-a întunecat buna dispoziție. își amintea de noaptea aceea, când Liwy râdea, când Ty ținea în mână o stea-de-mare — aerul sărat îi încrețise părul de obicei drept, iar ochii lui reflectau lumina argintie a lunii. Zâmbea, cu zâmbetul lui caracteristic, adevărat, care îl facea să strălucească. Kit se simțise atunci mai aproape de ei doi decât se simțise vreodată față de cineva.

— Stai puțin, de ce ne ducem acolo?

Ajunseseră acum în porțiunea aceea de plajă în care stâncile de granit se întindeau ca niște degete lungi spre apă. Valurile veneau dinspre ocean și se izbeau de stânci, spărgându-se în perdele de stropi alb-argintii.

— Ty a băgat mâna în punga cu chipsuri, atingându-i ușor brațul lui Kit Pentru că avem nevoie de ajutor ca să facem necromanție. Nu putem s-o facem singuri.

— Te rog, spune-mi că nu avem nevoie de ajutorul unei armate de morți. Urăsc armatele de morți.

— Nu de o armată de morți. De Hypatia Vex.

Kit era gata să scape punga din mână.

— Hypatia Vex? Magiciana din Londra?

— Dap, a spus Ty. Gândește, Watson!

— Aici nu e vorba de gândire, a spus Kit. De unde era să știu că tu ai luat legătura cu ea? Aveam impresia că nu ne simpatizează prea tare.

— Contează?

— Aici ai dreptate. Kit s-a oprit, ridicând un val de nisip cu tenișii. Am ajuns.

In fața lor se deschidea gura întunecată a peșterii. Ty s-a oprit și el și a început să caute ceva în buzunarul hanoracului.

— Am ceva pentru tine.

Kit a cocoloșit punga de chipsuri și a îndesat-o într-o crăpătură îngustă din stâncă.

— Da?

Ty a scos din buzunar o piatră mică, albă, cam de dimensiunea unei mingi de golf, și

care era inscripționată cu o rună.

— Piatra ta rună cu lampa-vrăjitoare. Toți vânătorii de umbre au așa ceva.

I-a luat mâna lui Kit cu un gest dezinvolt și i-a pus piatra în palmă. Kit a simțit o căldură în stomac, care l-a surprins. Nu mai simțise niciodată așa ceva.

— Mersi, a spus el. Cum o activez?

— Strângi degetele în jurul ei și te gândești la lumină, a spus Ty. Îți imaginezi un întrerupător care aprinde lumina; așa mi-a spus Julian. Hai, o să-ți arăt eu.

Kit se simțea ciudat cu piatra aceea în mână când au pornit pe cărarea care ducea spre peșteră. Au făcut doar câțiva pași, și întinericul i-a învăluit ca o cortină de catifea, înăbușind zgomotul valurilor de afară. Kit abia îl mai vedea pe Ty, era ca umbra unei umbre lângă el. *Cum ai apăsă un întrerupător*, și-a spus el în gând și a strâns în mână piatra-rună.

A simțit un mic zvâcnet în palmă, după care razele de lumină au dat la iveală coridorul acela cunoscut. Era la fel cum îl știa, cu pereții zgrunțuroși de piatră și întortocheat, așa cum erau tunelurile subterane din primul film din seria *Indiana Jones*.

Măcar de data asta știa unde se duc. Au mers pe coridor până la prima cotitură și au ajuns într-o încăpere imensă de piatră. Pereții erau de granit, dar liniile negre care îi brăzdau indicau locul în care crăpaseră cu mult timp în urmă. Încăperea mirosea a ceva dulce — probabil de la fumul care se ridica din lumânările puse pe masa de lemn din mijlocul încăperii. Cineva cu o pelerină neagră, cu glugă, și cu fața ascunsă în umbră stătea la masă în locul în care o văzuseră prima oară pe Zara.

— Hypatia? a spus Ty, apropiindu-se.

Persoana a ridicat un deget, făcându-i semn să tacă. Kit și Ty au început să șovăie când două mâini înmănușate s-au ridicat să dea gluga la o parte.

Ty și-a umezit buzele uscate.

— Tu... nu ești Hypatia. S-a întors spre Kit. Nu e ea.

— Nu, a încuviințat Kit. Pare să fie un individ verde, cu coarne.

— Nu sunt Hypatia, dar ea m-a trimis, a spus magicianul. Noi ne-am mai întâlnit odată. În Piața Umbrelor din Londra.

Kit și-a amintit de niște mâini verzi, care se mișcau repede. Trebuie să spun că nu am crezut că voi avea plăcerea să jiu vizitat de pierdutul Herondale.

— Shade, a rostit el.

Magicianul părea amuzat.

— Nu e numele meu adevărat, dar merge.

Ty a clătinat din cap.

— Eu vreau să vorbesc cu Hypatia. Nu cu tine.

Shade s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Majoritatea magicienilor nu se ating de necromanție, a spus el încet. Hypatia nu e altfel; de fapt, e mai isteasă ca mulți dintre ei. Vrea să conducă Piața Umbrelor într-o zi, așa că n-o să-și pericliteze șansele.

Fața lui Ty a părut că se crapă, așa cum se crapă o statuie.

— N-am vorbit niciodată de necromanție...Sora ta geamănă a murit de curând, a spus Shade. Și tu apelezi la un magician cu o cerere disperată. Nu trebuie să fii un geniu ca să ghicești ce vrei.

Kit a pus mâna pe umărul lui Ty.

— Nu trebuie să stăm aici. Putem să plecăm...

— Nu, a spus Shade. Mai întâi mă ascultați, vânătorășilor de umbre, dacă vreți să vă ajut. Înțeleg. Suferința îi înnebunește pe oameni. Tu cauți o cale să pui capăt suferinței.

— Da, a spus Ty. Vreau s-o aduc pe sora mea înapoi. O *voi aduce* pe sora mea înapoi. Ochii negri ai magicianului erau reci.

— Vrei s-o aduci din morți. Știi câți oameni ar dori să facă asta? Nu e un plan bun. Eu îți sugerez să renunți la el. Te-aș putea ajuta altfel. Ai dorit vreodată să muți obiecte cu puterea minții?

— Minunat, a spus Kit. Sună bine.

Orice, în afară de asta.

— Am Cartea Neagră a Morții, a spus Ty. Sau cel puțin o copie.

Nu părea să-și dea seama de expresia de uluială care se așternuse pe fața lui Shade, dar Kit a văzut-o. Expresia aceea l-a făcut să fie mândru de Ty, dar în același timp i-a sporit neliniștea.

— Ei, a spus Shade în cele din urmă. E mai bine decât să ai originalul.

Cîndatâ chestie, și-a spus Kit.

— Deci nu avem nevoie de ajutor pentru vrăji, a spus Ty. Ne trebuie ajutor ca să facem rost de obiectele necesare pentru vrajă. Unele sunt ușor de găsit, dar vânătorii de umbre nu sunt bine-veniți în Piața Umbrelor, deci, dacă ai vrea să te duci tu, eu ți-aș da bani, sau avem la Institut niște arme foarte valoroase...

Kit era încântat.

— Și eu mă gândisem odată că am putea să vindem armele alea.

Shade a ridicat o mână înmănușată.

— Nu, a spus el. O să vă ajut, e în regulă, dar nu se va întâmpla repede și nu va fi ușor.

— Bine, a spus Ty, dar Kit a devenit imediat suspicios.

— De ce? l-a întrebat el. De ce ai vrea să ne ajuți? Nu ești de acord cu...Nu sunt, a spus Shade. Dar dacă nu voi fi eu, va fi altcineva, un magician cu mai puține scrupule. Măcar eu aș putea face asta cât mai curat posibil. Pot să vă arăt cum să faceți vraja corect. Pot să vă găsesc un catalizator — o sursă curată de energie care nu va altera ceea ce faceți.

— Dar la Piața Umbrelor nu vrei să te duci, a spus Kit.

— Vraja are efect doar atunci când cel care o face își procură singur cele trebuincioase, a replicat Shade. Și voi veți fi cei care fac vraja, chiar dacă aveți nevoie de îndrumările mele. Așa că, indiferent ce problemă aveți cu cei din Piața Umbrelor — și am văzut și eu că e ceva, deci știu că e o problemă personală —, rezolvați-o.

Vocea lui era răgușită.

— Sunteți isteți, puteți găsi o soluție. Când faceți rost de cele trebuincioase, veniți la mine. Voi rămâne aici, în peșteră, atâta timp cât veți fi implicați în acest plan nebunesc. Dar să-mi trimiteți un bilet dacă vreți să veniți. Țin la intimitatea mea.

Fața lui Ty era radioasă de ușurare, și Kit știa ce gândește: primul pas a fost făcut, acum e mai aproape de momentul în care o va aduce pe Livvy înapoi. Shade s-a uitat la el și a clătinat din cap; părul alb îi strălucea în lumina lumânării.

— Desigur, dacă vă răzgândeți și nu mai aud niciodată de voi, va fi și mai bine, a adăugat el. Gândeți-vă la asta, copii. Unele lumini nu au fost menite să ardă mult.

A strâns cu degetele înmănușate flacăra celei mai mari lumânări și a stins-o. Un

norișor alb de fum s-a ridicat spre tavan. Kit s-a uitat din nou la Ty, dar el nu avusese nicio reacție; poate că nici nu-ı auzise pe Shade. Zâmbea: nu cu zâmbetul acela luminos de care Kit își adusese aminte pe plajă, ci cu un zâmbet liniștit, pentru el însuși.

Dacă o să mergem înainte cu asta, va trebui să~mi asum tot, și-a spus Kit. Vinovăția și teama trebuie să le țin pentru mine.

Și-a mutat privirea de la magician înainte ca Shade să vadă îndoiala din ochii lui. Unele lumini nu au fost menite să ardă mult.— Nu-mi vine să cred că Centurionii au lăsat în urmă atâta *mizerie*, a spus Helen.

De ani de zile Helen îi promisese lui Aline că îi va face turul complet al Institutului, ca să-i arate locurile ei preferate din copilărie.

Dar acum mintea lui Helen stătea doar parțial la asta.

Se gândea la mizeria pe care o făcuseră Centurionii în Institut — prosoape peste tot, mese pătate, mâncare putrezită în frigiderul din bucătărie. Se gândea la elful pe care îl plătise ca să-i ducă un mesaj mătușii ei, Nene, la Curtea Luminii. Dar cel mai mult se gândea la familia ei.

— Nu ticăloșii ăia te frământă pe tine, a spus Aline.

Stăteau pe un promontoriu aflat destul de departe de Institut. De acolo puteau vedea deșertul presărat cu flori de câmp și tufișuri verzi, dar și oceanul cu apele lui albastre, strălucitoare. Ocean avuseseră și pe Insula Wrangel, rece, cu sloiuri de gheață, frumos, dar în niciun caz plăcut. Aici era oceanul copilăriei lui Helen — oceanul în ale cărui valuri se bălăcise zile întregi cu frații și surorile ei.

— Poți să-mi spui orice, Helen.

— Mă urăsc, a murmurat Helen.

— Cine te urăște? a întrebat-o Aline. Ii omor pe toți.

— Frații și surorile mele, a spus Helen. Dar te rog să nu-i omori.

Aline părea șocată.

— Cum adică te urăsc?

— Ty mă ignoră, a spus Helen. Dm mârâie la mine. Tavvy mă disprețuiește pentru că nu sunt Julian. Iar Mark... bine, Mark nu mă urăște, dar mintea lui pare să fie foarte departe. Nu pot să-l trag și pe el în povestea asta.

Aline și-a încrucișat mâinile la piept și s-a uitat spre ocean, gânditoare. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Helen la soția ei. Dacă Helen îi vorbea de o problemă, Aline o analiza din toate unghiurile, nu o trata niciodată cu superficialitate.

I-am spus lui Julian să le spună copiilor că am fost fericită pe Insula Wrangel, a continuat Helen. Nu voiam să-și facă griji. Dar acum... cred că ei își închipuie că în toți acești ani mie nu mi-a păsat de ei. Nu știu cât de dor mi-a fost de ei. Nu știu cât de groaznic mă simțeam când mă gândeam că Julian trebuia să ducă totul pe umerii lui, atâția ani. Nu mi-am dat seama.

— Problema e, a spus Aline, că pentru ei nu ești numai persoana care îl înlocuiește pe Julian. Tu ai intrat în viața lor exact când Livvy a ieșit.

— Dar și eu am iubit-o pe Liwy! Și mie mi-e dor de ea...

— Știu, a spus Aline cu blândețe. Dar ei sunt copii. Suferă și își varsă nervii pe tine. Nu își dau seama de ce se simt furioși. Pur și simplu sunt furioși.

— Nu pot să fac asta.

Helen încerca să-și păstreze vocea calmă, dar îi era aproape imposibil. Spera ca zgomotul valurilor care se spărgeau la picioarele lor să ascundă încordarea din vocea ei,

dar Aline o cunoștea mult prea bine. Când Helen era supărată, simțea, chiar dacă ea încerca din răspuțeri să se ascundă.

— E prea greu.

— Iubito. Aline s-a tras mai aproape de ea, a luat-o în brațe și a sărutat-o ușor pe buze. Poți s-o faci. Tu poți să faci orice.

Helen s-a relaxat în brațele soției sale. Când o întâlnise prima oară pe Aline, avusese impresia că e mai înaltă decât ea, dar mai târziu și-a dat seama că doar părea mai înaltă datorită faptului că întotdeauna își ținea spatele foarte drept. Consulul, mama ei, avea aceeași postură și același aer mândru — nu că vreuna dintre ele ar fi fost arogantă, dar cuvântul acesta i se părea lui Helen puțin mai aproape de ceea ce pentru ea era mai mult decât simplă siguranță de sine. Și-a amintit de prima scrisoare de dragoste pe care i-o trimisese Aline. *Lumea s-a schimbat pentru că tu ești făcută din fildeș și aur. Conturul buzelor tale rescrie istoria* Mai târziu, aflase că era un citat din Oscar Wilde și îi spusese zâmbind lui Aline: *Ai un tupeu...!*

Aline se uitase la ea fără nicio tresărire. *Știu. Am.*

— Amândouă avuseseră tupeu, și tupeul acesta le ajutase să treacă pest: multe. Dar acum nu era o situație în care curajul să conteze mai mult: decât răbdarea. Helen se așteptase ca frații și surorile ei s-o iubească: într-un fel, avea nevoie de iubirea lor. Acum își dădea seama că mai întâi trebuia să le arate ea că îi iubește. într-un fel, furia lor are și ceva bun, a spus Aline. Așa vor ști că tu îi vei iubi mereu, indiferent ce-ar fi. Până la urmă vor renunța să te mai testeze.

— Există vreo modalitate de a face ca acest „până la urmă” să vină mai repede?

— Crezi că dacă spun „într-o bună zi” te ajută?

Helen și-a înăbușit un hohot de râs.

— Nu.

Aline a mângâiat-o ușor pe umăr.

— A meritat să încerc.

Erau mai bine de zece gardieni când Emma și Julian s-au întors acasă. Era o zi senină și lumina soarelui se reflecta în lamele săbiilor atârinate pe umărul lor și în apa canalului. După ce au urcat scările, l-au văzut pe Dane Larksphear rezemat de ușă, cu fața lui de ogar și cu părul negru vâlvoi. I-a făcut cu ochiul Emmei, în timp ce Julian și-a scos stela, ignorându-l.

— Mă bucur să te văd.

— Nu pot să spun la fel, a spus Emma. Unde ți-e geamăna demonică? Și mă exprim literal. Chiar e sora ta geamăna și chiar e demonică.

— Da, da, am înțeles, a spus Dane, dându-și ochii peste cap. Samantha e la Școala de Solomonie. Și tu ai musafiri.

Emma s-a încordat.

— În casă? Gardienii nu au misiunea să nu lase pe nimeni să intre? Dane a chicotit.

— Te rog. Misiunea noastră e să vă ținem pe voi înăuntru.

Julian a scrijelit o rună de deschidere pe ușă și i-a aruncat lui Dane o privire întunecată.

— Cincisprezece contra doi?

Rânjetul lui Dane a devenit mai larg.

— Vrem doar să vă arătăm cine are puterea, a spus el. Noi vă controlăm viața. Și nu pot să spun că îmi pare rău.

— N-ai cum, a spus Julian și a intrat în casă.

— Asta în caz că nu era destul de oribilă situația asta, a bombănit Emma și a intrat după Julian.

Era neliniștită — nu îi plăcuse cum rostise Dane cuvântul „musafiri”. A închis încet ușa de la intrare, cu mâna pe mânerul pumnalului de la centură.

L-a auzit pe Julian strigând-o.

— în bucătărie, a spus el. E în regulă, Emma.

De obicei avea mai multă încredere în Julian decât în ea însăși. Dar acum situația se schimbase. S-a apropiat cu prudență de bucătărie și a luat mâna de pe pumnal doar când a văzut-o pe Isabelle așezată pe masă, cu picioarele ei lungi încrucișate. Avea pe ea o haină scurtă de catifea și o fustă lungă de tul. Brățările de argint străluceau la încheietura mâinilor și a picioarelor.

Simon stătea pe un scaun, cu coatele pe masă și cu ochelarii de soare pe cap.

— Sper că nu vă supărați, a spus el. Gardienii ne-au lăsat să intrăm.

— Deloc, a răspuns Julian, rezemându-se de un dulap. Sunt doar surprins că au acceptat.

— Cu puțină persuasiune de la prieteni, a spus Isabelle și a zâmbit cu zâmbetul acela al ei, numai dinți. Cohorta încă nu are toată puterea. Mai cunoaștem și noi niște oameni în funcții importante.

— Unde ați fost? a întrebat Simon. Gardienii n-au vrut să ne spună nimic.

— Inchizitorul a dorit să stea de vorbă cu noi, a spus Emma.

Simon s-a încruntat.

— Dearborn? Adică a vrut să vă interogheze?

— Nu chiar. Emma și-a scos jacheta și a atârnat-o de spătarul unui scaun. Vrea să-i facem o favoare. Dar voi ce faceți aici?

Isabelle a schimbat o privire cu Simon.

— Avem niște vești proaste, a spus Simon.

Emma s-a uitat la ei mai atent. Izzy părea obosită, Simon părea tensionat, dar asta nu era o surpriză. Putea doar să-și închipuie cum arăta și ea.

— Frații și surorile mele..., a început Julian, crispat, și Emma s-a uitat la el; și-a amintit ce îi spusese despre gestul de a se urca pe rug după Ty; *a fost ceva atavic, nevoia de a-1 proteja, n-afost acolo niciungând conștient*. N-are legătură cu ei, a spus Simon. Jace și Clary nu au apărut la momentul stabilit.

Fără o vorbă, Emma s-a lăsat pe un scaun în fața lui Simon.

— Interesant, a spus Julian. Ce crezi că s-a întâmplat?

Simon s-a uitat la el ciudat. Isabelle l-a împins ușor cu genunchiul și, spre uimirea și îngrijorarea ei, Emma a auzit-o spunându-i în șoaptă lui Simon că sora lui Julian abia murise și că probabil era încă șocat.

— Poate au întârziat pentru că timpul trece altfel pe Tărâmul Elfilor, a spus Emma. Sau au avut un medalion?

— Pe ei nu-i afectează magia timpului pe Tărâmul Elfilor, pentru că au sânge de înger, a spus Isabelle. De aceea Conclavul i-a trimis pe ei. Runele lor funcționează chiar și pe tărâmurile pârjolite. S-a încruntat. Ce medalion?

— A. Emma a schimbat o privire cu Julian. Conclavul are niște medalioane care împiedică trecerea accelerată a timpului pe Tărâmul Elfilor. Dearborn ne-a dat și nouă unul.

Isabelle și Simon s-au uitat unul la celălalt, uluiți.

— Poftim? De ce v-ar da vouă...

— Pentru favoarea pe care ne-a cerut să i-o facem, a spus Julian. Implică plecarea pe Tărâmul Elfilor.

Simon și-a îndreptat spatele. își încleștase fălcile într-un fel care o făcea pe Emma să-și aducă aminte că nu era doar logodnicul manierat al lui Isabelle Lightwood. Era un adevărat erou. Stătuse față în față cu însuși îngerul Raziei. în afară de Clary, puțini se puteau lăuda cu asta.

— Ce a făcut?

— Iți explic, a spus Julian și le-a explicat sec, în câteva cuvinte lipsite de emoție.

Dar când a terminat, Isabelle și Simon păreau furioși.

— Cum îndrăznește? a făcut Simon. Cum poate să-și închipuie că...

— Dar el e acum Inchizitor. Ar trebui să știe că Jace și Clary nu s-au întors, l-a întrerupt Isabelle. Conclavul știe cât e de periculos, mai ales acum. De ce să vă trimită pe voi?

— Pentru că Annabel a ajuns pe Tărâmul Elfilor, și el consideră că Annabel e problema noastră, a spus Emma. E ridicol; sunteți niște copii, a protestat Simon.

Isabelle l-a lovit ușor cu piciorul.

— Și noi am făcut destule când eram copii.

— Fiindcă am fost obligați, a spus Simon. Fiindcă n-am avut încotro. S-a întors spre Emma și spre Julian: Noi putem să vă scoatem de aici. Să vă ascundem undeva.

— Nu, a spus Julian.

— Vrea să spună că nici noi nu avem încotro, a explicat Emma. Sunt șanse mari ca Annabel sau Regele Elfilor întunericii să facă niște lucruri groaznice cu Cartea Neagră. Nu poți să știi cine va avea de suferit, iar noi avem mai multe șanse să găsim cartea. Nimeni altcineva nu a mai avut de-a face cu Annabel de secole... E ciudat, dar Julian o cunoaște cel mai bine.

— Și am putea să-i căutăm pe Jace și pe Clary. Horace n-o să trimită pe cineva să-i caute, a spus Julian.

Isabelle s-a uitat la el cu o privire dură.

— Fiindcă e un ticălos, asta vrei să spui?

— Fiindcă nu-i place sprijinul de care se bucură ei și nu îi place că oamenii îi admiră, ca pe Alee și pe voi, a spus Julian. Dacă sunt plecați mai multă vreme, pentru el e mai bine. Vrea să-și consolideze puterea... nu are nevoie de întoarcerea eroilor. Sunt convins că Jia va încerca să îi ajute, dar el îi va pune bețe în roate. Poate să-i pună tot felul de piedici.

Julian era foarte palid și ochii lui semănau cu pietrele albastre de la brățara lui. Poate că *parabatai-ul* ei nu simțea nimic, și-a spus Emma, dar încă înțelegea sentimentele celorlalți, poate chiar prea bine. A reușit să aducă singurul argument pe care Simon și Isabelle nu aveau cum să-l combată: siguranța lui Jace și a lui Clary.

Dar Simon a mai făcut o încercare.

— Am putea să ne gândim și noi la ceva, a spus el. La o modalitate prin care să-i căutăm. încă mai e valabilă oferta de a vă ascunde.

— Se vor răzbuna pe familia mea dacă eu dispar, a spus Julian. Acesta e noul Conclav.

128^c

— Sau poate că exact ceea ce s-a ascuns întotdeauna în cel vechi, a spus Emma. Jurați să nu mai spuneți nimănui, nici măcar Jiei, că plecăm pe Tărâmul Elfilor?

Nu trebuie să știe nimeni. Dacă Jia îl va înfrunța pe Horace, el ne va dezvălui secretul.

Simon și Isabelle au părut cam încurcați, dar au promis că nu vor spune nimic.

— Când vi s-a cerut să plecați? a întrebat Isabelle.

— Curând, a spus Julian. Am venit doar să ne facem bagajul.

Simon a înjurat în surdină. Isabelle a clătinat din cap, apoi s-a aplecat și și-a scos un lăntșor de la glezna subțire. I l-a întins Emmei.

— Este fier binecuvântat. Pentru elfi e toxic. Poartă-1 și o să ai o lovitură de picior dată naibii.

— Mersi.

Emma a luat lăntșorul și l-a înfășurat de două ori în jurul gleznei, apoi l-a închis.

— Eu am ceva de fier? Simon s-a uitat în jur, alarmat, apoi a băgat mâna în buzunar și a scos de acolo o mică figurină care înfățișă un arcaș. Âsta-i personajul meu din Dungeons & Dragons, lordul Montgomery..

— O, Doamne! a făcut Isabelle.

— In general, figurinele se fac din cositor, dar asta e din fier. Am luat-o de pe Kickstarter. Simon i-a întins figurina lui Julian. Ia-o. S-ar putea să te ajute.

— Nu înțeleg nici jumătate din ce ai spus, dar mersi, a spus Julian și a băgat jucăria în buzunar.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Isabelle a fost cea care a rupt-o, uitându-se cu ochii ei negri de la Emma la Julian.

— Vă mulțumesc, a spus ea. Amândurora. Este o faptă incredibil de curajoasă. A inspirat adânc. Când îi veți găsi pe Clary și pe Jace, și sunt convinsă că îi veți găsi, să-i spuneți lui Jace de Robert. Trebuie să știe și el ce s-a întâmplat cu familia lui.

r

FLORI ÎMPIETRITE

ERA O NOAPTE CALIFORNIANĂ SENINĂ, CU UN VÂNT CALD CARE BĂTL- dinspre deșert, iar luna strălucea și era clar că ajunsese sus pe cer cân: Cristina s-a strecurat pe ușa din spate a Institutului și a rămas șovăir.: în capul scărilor.

Fusese o seară ciudată — Helen și Aline pregătiseră spaghetti și lisaseră cratița pe aragaz, ca cine voia să mănânce să vină să se servească Cristina mâncase împreună cu Kit și cu Ty, care erau pierduți în lumina lor, distanți și cu ochii strălucitori; la un moment dat a apărut și Chris cu niște castroane pe care le-a pus în chiuvetă.

— Am mâncat cu Tavvy în camera lui, a anunțat ea, iar Cristin_L luată prin surprindere, a bâlbâit ceva, că se bucură că au mâncat.

Mark nu apăruse deloc.

Cristina așteptase să se facă miezul nopții înainte de a-și pune rochie și o jachetă de blugi ca să plece să se întâlnească cu Mark. Iar ei părea ciudat să aibă din nou hainele ei, camera ei cu acel *ârbol de cearșafurile* și așternuturile ei. Nu era chiar ca o întoarcere acasă, căci era pe aproape.

S-a oprit în capul scării. În depărtare, valurile oceanului foșneau și se spărgeau la țărniș. Tot aici stătuse odată și îi privise pe Kieran pe Mark sărutându-se, și cum îl ținea Kieran în brațe, ca și cum era totul pentru el.

Părea că trecuse o veșnicie de atunci.

A coborât scările, și vântul îi ridica ușor poalele rochiei galben-deschis, făcând-o să se umfle ca o floare. „Parcarea” era de fapt un spațiu dreptunghiular, acoperit cu nisip, unde stătea mașina Institutului — măcar Centurionii nu îi dăduseră foc, tot era ceva. Lângă parcare erau statuile filosofilor și dramaturgilor greci și latini puse acolo de Arthur Blackthorn, și care luceau palid în lumina stelelor. Păreau nelalocul lor în mijlocul vegetației sălbatice de pe dealurile din Malibu.

— Doamnă a Trandafirilor, s-a auzit o voce din spatele ei.

Kieran! și-a spus ea și s-a întors. Și, evident, nu era Kieran — era Mark, cu părul lui ondulat, blond-deschis, îmbrăcat cu niște blugi și o cămașă de flanel la care câțiva nasturi erau încheiați greșit. Faptul că era Mark a făcut-o să roșească, în parte pentru că era atât de aproape de ea, în parte pentru că o clipă se gândise că era altcineva.

Dar numai Kieran îi spunea Doamna Trandafirilor.

— Nu pot să sufăr atâta fier, a spus Mark, și în vocea lui era mai multă oboseală decât auzise vreodată în vocea cuiva. Nu pot să sufăr spațiile astea închise. Și mi-a fost atât de dor de tine! Vrei să vii cu mine în deșert?

Cristina și-a adus aminte de ultima oară când fuseseră în deșert și de ce îi spusese el atunci. îi atinsese fața. *Ești doar imaginația mea? Tocmai la tine mă gândeam, și acum ești aici.*

Elfi nu puteau să mintă, dar Mark putea, cu toate acestea exact sinceritatea lui dureroasă îi înmuiase inima Cristinei.

— Sigur că vin, i-a spus ea.

El a zâmbit, și zâmbetul acela i-a luminat fața. A traversat parcarea cu Cristina lângă el, înaintând pe cărarea aproape invizibilă dintre tufișurile încalcite și bolovanii acoperiți de ferigi.

— Mereu mă plimbam pe aici când eram mai mic, a spus el. înainte de Războiul întunecat. Mă obișnuisem să vin aici ca să mă gândesc la problemele mele. Să le rumeg, oricum vrei să spui.

— Ce fel de probleme? I-a tachinat ea. Romantice?

— El a râs. Pe atunci nu aveam nicio prietenă. Am ieșit cu Vanessa Ashdown cam vreo săptămână, dar nu prea... În fine, nu era prea simpatică. Pe urmă m-am îndrăgostit de un băiat care era în Conclav, dar după Războiul Mortal familia lui s-a întors la Idris, iar acum nici nu-mi mai amintesc cum îl chema.

Conclav,
cum nici

Tris și te

.> Mark.

: la rând!
s i b i l .
bucură, se
el, și zile și
să tdeauna
îi alvie, cu
din de-
de vene a
nui deal r.
în de- r-un
vis

k și s-a
aua sunt

lumina
degetele

rline de

rul, sau
altceva.

— Vai de mine! a spus ea. Acum te uiți la băieții din Idris și te gândești că ar putea fi el?
— Acum ar trebui să aibă vreo douăzeci de ani, a răspuns Mark. După mine, acum e căsătorit și are vreo doisprezece copii.

— La douăzeci de ani? Ar fi trebuit să facă tripleți patru ani la rând!

— Sau două rânduri de câte șase, a spus el. Ar putea fi posibil.

Acum râdeau amândoi, încet, așa cum râd oamenii care se bucură.
pur și simplu, că sunt împreună. *Mi-a fost dor de tine*, îi spusese el, și: pentru o clipă Cristina și-a permis să uite de acele ultime zile și si se bucură că era cu Mark în noaptea aceea frumoasă. întotdeauna : plăcuseră contururile aspre ale deșertului: tufele încălcite de salvie, cu frunzele lucioase, și arbuștii țepoși, umbra masivă a munților din depărtare, mirosul de pin și de cedru aromat, nisipul auriu care devine: argintiu în lumina lunii. Când au ajuns pe platoul din vârful unui deal cu pante abrupte, a văzut dedesubt povârnișul întins și oceanul, în depărtare, cu apele lui încrețite de vânt atingând orizontul ca într-un val colorat în argintiu și negru.

— Asta e unul dintre locurile mele preferate, a spus Mark și s-a așezat pe nisip, lăsându-se pe spate în mâini. Institutul și șoseaua sura ascunse și toată lumea dispare. Ești numai tu și deșertul.

Cristina s-a așezat lângă el. Nisipul era și acum cald de la lumina soarelui pe care o absorbise în timpul zilei. Și-a înfundat în el degete, de la picioare, bucurându-se că e încălțată cu sandale.

— Aici stăteai tu să te gândești?

El nu a răspuns. Părea absorbit de propriile lui mâini; erau pline de cicatrice, bătătorite, cum erau mâinile tuturor vânătorilor de umbre, rana Vederii se contura clar pe mâna lui dreaptă.

E-n regulă, a spus ea. E-n regulă că nu poți suferi fierul, spațiile închise, sau camerele încuiate, sau oceanul, sau orice altceva ■: Sora ta a murit de curând. Orice ai simți acum e-n regulă. Pieptul lui se ridica neregulat, din cauza respirației întretăiate.

— Dacă ți-aș spune că... dacă ți-aș spune că sufăr după moartea ei, dar că de acum cinci ani am decis că ea e moartă, că toți din familia mea sunt morți, că am plâns deja moartea ei, într-un fel? Că suferința mea e diferită de suferința celorlalți din familie, și din acest motiv nu pot să vorbesc cu ei despre ea? Am pierdut-o, și apoi am recăpătat-o și iar am pierdut-o. Am senzația că perioada în care am avut-o alături a fost mai degrabă un vis scurt.

— Poate că ți-e mai ușor dacă gândești așa, a spus ea. Când l-am pierdut pe Jaime... deși nu e același lucru... dar când a dispărut și prietenia noastră s-a sfârșit, am suferit din cauza lui, cu toate că eram furioasă, iar după aceea ajunsesem să mă întreb uneori dacă nu cumva a fost doar un vis. Nimeni nu mai vorbea despre el, și uneori mă gândeam că poate nici n-a existat. Cristina și-a ridicat genunchii și i-a cuprins cu brațele. Și apoi am venit aici, unde nimeni nu îl cunoștea, și am avut mai mult ca niciodată senzația că nu a existat.

Acum Mark se uita la ea. Era argintiu și alb în lumina lunii și ei i se părea atât de frumos, încât parcă o durea inima.

— A fost prietenul tău cel mai bun.

— Urma să fie *parabatai-ul* meu.

— Deci nu doar pe el l-ai pierdut, a spus Mark. Ai pierdut-o și pe Cristina aceea. Cea care avea *parabatai*.

— Și tu l-ai pierdut pe acel Mark, a replicat ea. Pe cel care era fratele lui Liwy. Zâmbetul lui era ironic.

— Ești înțeleaptă, Cristina.

Ea s-a încordat din cauza senzației pe care i-a dat-o zâmbetul lui.

— Nu. Sunt foarte naivă.

El a privit-o mai atent.

— Și Diego. Și pe el l-ai pierdut.

— Da, a spus ea. Și îl iubeam... A fost prima mea iubire.

— Dar nu îl mai iubești acum?

Ochii lui se întunecaseră; din albastru și auriu, deveniseră de un negru intens.

N-ar trebui să mă întrebi asta, a șoptit ea. A întins mâna spre ea; părul ei era lăsat pe spate, iar el a luat o șuviți și a răsucit-o pe deget, cu o atingere incredibil de ușoară.

— Trebuia să știu, a spus el. Trebuia să știu dacă pot să te sărut să fie în regulă.

Ea nu putea vorbi; a dat din cap, iar el și-a cufundat mâinile A părul ei, a prins câteva șuvițe și le-a ridicat, după care le-a sărutat.

— Doamnă a Trandafirilor, a șoptit el. Părul tău e ca trandafir _ negri. Te-am dorit.

Atunci, dorește-mă. Sărută-mă. Fă totul. Totul, Mark. Toate gândurile q au dispărut când el s-a aplecat spre ea; când a murmurat cu buze. lipite de gura lui, în spaniolă.

— *Besame, Mark.*

S-au întins amândoi pe nisip, îmbrățișați, iar el își trecea mâin prin părul ei. Cristina i-a simțit buzele mai întâi calde, apoi fierbinți is gesturile delicate au dispărut, înlocuite de unele pasionale. Era mir _ ■ nat, ca într-o cădere; a tras-o sub el și ea a simțit nisipul mișcându-s dedesubt și a început să-l atingă peste tot unde își dorise de mult si-. atingă: pe păr, pe spatele arcuit, pe omoplați.

El deja părea mult mai *prezent* decât fusese vreodată de când verr la Institut, atunci când părea că o pală de vânt ar fi putut să-l zboare Se mai îngrășase, devenise mai musculos, și ea se bucura de solidita:. lui, de mușchii prelungi de pe lângă șira spinării, de lărgimea și căldur umerilor lui. Și-a strecurat mâinile pe sub cămașa lui, acolo unde pieii _ era fină și fierbinte, iar el a scos un geamăt, cu buzele lipite de gura .

— *Te adoro*, a șoptit, și ea a chicotit.

— Unde ai învățat asta?

— Am căutat în dicționar, a spus el, prinzându-i ceafa în palmi și sărutându-i delicat obraji și linia maxilarului. E adevărat. Te ad: - Cristina Mendoza Rosales, fiică a munților și a trandafirilor.

— Și eu te ador, a șoptit ea. Chiar dacă accentul tău e îngrozit:: te ador, Mark Blackthorn, „fiu al ghimpilor”. Și-a trecut mâinile pe>;; fața lui și a zâmbit. Cu toate că nu ești chiar așa de țepos.

— Ai prefera să-mi las barbă? a glumit el, frecându-și obrazul c obrazul ei, iar ea a râs și i-a spus în șoaptă că nu s-a încheiat bine Ir cămașă.Pot să rezolv asta, a spus el și și-a scos cămașa; ea a auzit cum se rup câțiva nasturi și a sperat că nu e cămașa lui favorită.

I-a privit cu uimire pielea frumoasă, pe care se vedeau câteva cicatrice. Ochii lui aveau acum o culoare și mai intensă; erau negri ca adâncul oceanului, și cel albastru, și cel auriu.

— îmi place cum mă privești, i-a spus el.

Acum niciunul nu mai râdea; ea și-a trecut palmele peste pieptul lui, peste abdomen, până la betelia blugilor, iar el a închis ochii. A întins mâinile spre nasturii de pe pieptul rochiei. Ea a continuat să-l atingă cât timp el a desfăcut toți nasturii, de sus până jos, până când rochia a alunecat și ea a rămas cu spatele pe ea, doar în sutien și în bikini.

S-ar fi așteptat să se rușineze. întotdeauna fusese rușinoasă cu Diego. Dar Mark se uita la ea de parcă era uluit, de parcă despachetase un cadou și descoperise acolo unicul lucru pe care și-l dorise.

— Pot să te ating? a întrebat-o el, și când ea a spus da, a expirat cu respirația tăiată.

S-a ridicat deasupra ei, sărutându-i buzele, iar ea i-a strâns șoldurile între picioare, simțind aerul deșertului ca o mătase pe pielea ei descoperită.

El a tras o cărare de săruturi pe gâtul ei; a sărutat-o acolo unde vântul îi atinge pielea, pe abdomen și pe sâni, pe șolduri. Când a revenit din nou cu buzele pe gura ei, tremura. *Vreau să-l ating, trebuie să-l ating*, își spunea ea, ușor amețită; și-a strecurat mâna jos, pe lângă betelia blugilor. El a respirat precipitat și i-a murmurat printre sărutări să nu se oprească. Trupul lui se mișca la unison cu mâna ei, și șoldurile lui se lipeau de ea tot mai mult. Apoi el s-a retras și s-a ridicat, respirând precipitat.

— Trebuie să ne oprim... altfel se termină *acum*, a spus el, și ei i s-a părut mai uman și mai puțin elf ca niciodată.

— Tu mi-ai spus să nu mă opresc, a spus ea, zâmbind.

— Așa am spus? a întrebat el, părând surprins. Vreau să fie bine și pentru tine, Cristina. Nu știi dacă tu și Diego...

— Nu am făcut-o, l-a întrerupt ea. Sunt virgină.

— Da?

Părea absolut șocat.

— Nu eram pregătită, a spus ea. Acum sunt pregătită.

— Eu am crezut că... dacă ați fost prieteni atâta timp...

— Nu în toate relațiile e vorba despre sex, a zis ea, după care s-a întrebat dacă nu pare neconvingător să faci o astfel de afirmație stând întinsă pe un deal, pe jumătate dezbrăcată. Oamenii ar trebui să facă sex numai dacă vor, și eu vreau să fac cu tine.

— Și eu vreau, a răspuns el, cu o privire mai caldă. Dar ai runa?

Runa.

Runa de prevenire a sarcinii. Cristina nu-și făcuse runa; nu se gândise că se va ajunge până aici.

— O, *nu*, a spus ea. Stela mea e la Institut.

— Și a mea la fel, a spus și Mark.

Cristina era gata să izbucnească în râs văzându-i expresia dezamăgită, cu toate că și ea simțea aceeași dezamăgire.

— Totuși, a spus el, luminându-se la față, sunt multe alte lucruri: pe care pot să le fac ca să te simți bine. Îmi dai voie?

Cristina s-a înfundat mai tare în nisip, având impresia că o să moară de rușine.

— Bine.

El a revenit în brațele ei și toată noaptea s-au îmbrățișat și s-au sărutat, și el a atins-o și i-a arătat că într-adevăr știa cum s-o facă să se simtă bine — atât de bine, încât tremura în brațele lui și își înăbușea țipetele în umărul lui. Și ea a făcut același lucru pentru el, și de dau aceasta el nu i-a mai spus să se oprească, și-a arcuit spatele și i-a striga: numele, iar apoi i-a șoptit că o adoră și că îl face să se simtă întreg.

Când zorii dimineții au început să coloreze cerul în roz și câteva raze de lumină au ajuns la ei, s-au hotărât să revină la Institut. A: coborât de pe deal ținându-se de mână și și-au dezlipit degetele dea: când au ajuns la ușa din spatele Institutului. Când Mark a împins-: nu s-a deschis, și atunci și-a scos stela să deseneze pe lemn runa de d-: s- chidere. Ușa s-a deschis și el a ținut-o pentru Cristina, care s-a strecurat pe hol. Se simțea incredibil de răvășită, cu nisip lipit pe jumăta: din corp și cu părul încurcat groaznic. Nici Mark nu arăta mai bir-: mai ales dacă te uitai că majoritatea nasturilor de la cămașă erau rup-:

— El i-a zâmbit, cu un zâmbet care îți topea inima. Măine-seară...

— Ai stela la tine.

El a clipit nedumerit.

— Poftim?

— Ai stela la tine. Mi-ai spus că nu o ai la tine, când am avut nevoie să fac runa de prevenire a sarcinii. Și acum ai folosit-o să deschizi ușa.

El și-a ferit privirea, și orice speranță ar fi avut Cristina că poate el uitase sau se înșelase, crezând că nu o are la el, a dispărut.

— Cristina, eu...

— Pur și simplu nu înțeleg de ce m-ai mințit.

S-a întors și a urcat scările spre camera ei. Trupul ei fremătase de fericire; acum se simțea amețită și lipicioasă și murdară. L-a auzit pe Mark strigând-o, dar nu s-a întors.

Diego dormea un somn agitat, visând bazine cu ape albastre în care plutea o femeie moartă. Așa că nu s-a supărat prea mult când a fost trezit cu o gheată aruncată în el.

S-a ridicat în fund, întinzând mâna cu un gest automat spre toporișca rezemată de pat. Apoi a fost lovit cu niște șosete făcute ghem, ceea ce nu era dureros, dar era enervant.

— Ce e? a țipat el. Ce se întâmplă?

— Trezește-te! i-a spus Divya. Pentru numele îngerului, sforăi ca un motor de barcă. A făcut un gest cu mâna spre el. Imbracă-te!

— De ce? a întrebat Diego într-o manieră care lui i s-a părut foarte rezonabilă.

— L-au luat pe Kieran, a spus Divya.

— Cine l-a luat?

Diego s-a ridicat în picioare, și-a pus repede un hanorac pe el, apoi și-a tras șosetele și ghetetele.

— Cohorta, a spus Divya; arăta ca și cum ea însăși abia se trezise; părul des și negru era încurcat și peste uniformă avea o jachetă descheiată. Au dat buzna în camera mea și l-au luat. Am încercat să ne luptăm cu ei, dar erau prea mulți.

Inima lui Diego batea nebunește: Kieran fusese sub protecția lui. Dacă pătea ceva, ar fi dezamăgit-o nu doar pe Cristina, ci și pe el însuși. Și-a luat toporișca.

— Diego, oprește-te! a spus Divya. Nu poți să te duci să-l omori cu toporul pe Manuel. Totuși e *student*.

— Bine. Atunci o să iau o armă mai mică. A aruncat toporul, care s-a izbit cu zgomot de perete, și a luat un pumnal. Unde l-au dus pe Kieran?

— La Locul Reflecției, cel puțin așa au spus. Rayan s-a dus să-i caute. Haide!

Diego și-a alungat ultimele urme de somn și a ieșit repede după Divya. Au alergat pe coridor, strigându-și pe Rayan.

— Locul Reflecției, a spus Diego. Nu sună prea rău. E o cameră de meditație sau...

— *Nu*. Nu pricepi. Se numește Locul Reflecției pentru că acolo e un bazin cu apă în care se reflectă lumina, dar nu e un bazin obișnuit. Unii îi spun Hăul.

Ab. Diego știa ce era Hăul, o cameră secretă unde se spunea că se afla un bazin plin cu apă fermecată. Dacă te uitai în apa aceea, îți vedeai sufletul: vedeai tot ce ai făcut vreodată rău, intenționat sau nu.

— E oribil pentru oricine, a spus Divya. Dar pentru cineva din Vânătoarea Sălbatică ar putea fi mortal.

— *Cum?*

Au trecut de cotul unui coridor și au dat peste o lumină puternică. Era Rayan, care stătea în mijlocul holului lung, cu un aer sumbru. Avea atârnată pe spate o sabie imensă.

— Tocmai au intrat în Hău, a spus el. N-am putut să mă duc după ei, nu am stela la mine. Voi aveți?

— Am eu, a spus Diego și au luat-o cu toții la fugă pe un coridor scurt, care cobora în pantă până la niște uși închise.

Dinăuntru se auzeau hohote de râs.

Diego a scrijelit repede runa de Deschidere. Ușile s-au deschis stârnind un praf de rugină, iar ei au năvălit în cameră.

Hăul era o încăpere mare, cu podea de granit, în care nu se afla nicio piesă de mobilier. Pereții erau din piatră aspră în care scilpea mica. În mijlocul încăperii era un bazin cu marginea de gresie și cu o apă atât de limpede și de curată, încât reflecta totul ca o oglindă. Podeaua era decorată cu o inscripție făcută cu litere de aur: *Și Dumnezeu a despiciat hăul, iar din el a ieșit apa.*

— Ei, slavă îngerului, a spus Manuel, târăganat, stând rezemat de perete și vrând să pară total dezinteresat. Uite cine a venit să ne salveze pe toți.

Zara a râs. Era înconjurată de câțiva membri ai Cohortei — printre ei, Diego a recunoscut mai mulți studenți de la Școala de Solomonie și rudele acestora. Mallory Bridgestock și Milo Coldridge. Anush Joshi, vărul Divyei. Erau și câțiva Centurioni: Timothy Rockford, Samantha Larkspear și Jessica Beausejours stăteau acolo și se uitau cum Anush îl țâra pe Kieran spre bazinul din mijlocul încăperii. Kieran se zbătea și încerca să scape din strânsoarea lui; era sânge pe fața și pe cămașa lui.

— E o pedeapsă meritată pentru prințișor, nu credeți? a spus Zara. Dacă te uiți sau înoți în apa bazinului, o să simți durerea pe care le-ai provocat-o altora. Așa că dacă e nevinovat, n-o să pățească nimic.

— Nimeni nu e atât de nevinovat, a spus Rayan. Rostul bazinului este să le permită studenților să caute adevărul în ei înșiși și trebuie folosit cu precauție. Nu ca pe un instrument de tortură.

— Ce idee interesantă, Rayan, a spus Manuel. Iți mulțumim că ne-ai împărtășit-o. Dar nu îl văd pe Gladstone alergând aici să ne oprească, tu îl vezi? Poate că nu ți-ai dorit să ai necazuri pentru ascunderea unui elf fugar.

— Mie mi se pare interesant că știi atât de multe despre Kieran, a spus Divya. Poate ai știut că e aici și n-ai vrut să raportezi, ca să-l torturezi și să-l omori tu singur?

Avea dreptate, și-a spus Diego, dar nimic din toate astea nu îl ajutau pe Kieran, care se îneca în propriul sânge.

Am jurat că am să-l protejez. Diego a dus mâna la topor, doar ca să-și dea seama că nu era acolo. A văzut că Zara și-a îngustat ochii și s-a întors; Divya luase sabia lui Rayan și o ținea îndreptată spre cei din Cohortă.

— Destul, a spus ea. Opriți-vă! Și în special tu, Anush, mă faci să-mi fie jenă, a adăugat ea, aruncându-i vărului ei o privire întunecată. Tu știi bine cum e să nu fi tratat corect. Când o să audă mama ta...

Anush i-a dat drumul lui Kieran, îmbrâncindu-l. Acesta a aterizat la marginea bazinului cu un geamăt agonic. *Pleacă de lângă apă!* i-a spus Diego în gând, dar era limpede că elful era rănit; stătea în genunchi și gemea amețit.

— Ne distram și noi un pic, a protestat Anush.

— Ce ai de gând să faci, Divya, vrei să ne ataci? a întrebat Samantha. Doar pentru că ne-am distrat și noi?

— E plin de sânge, a spus Diego. E ceva mai mult decât „puțină distracție”. Și ce se întâmplă dacă moare? Chiar vreți să suportați consecințele? Este fiul Regelui Elfilor întunericului.

Printre membrii Cohortei s-au auzit murmure nemulțumite. Era limpede că nu se gândiseră deloc la asta.

— Bine, bine, a spus Zara. Strică-ne tu cheful. Dar eu am știut că e aici și se ascunde în camera ta. Am văzut o ghindă goală pe podea la tine. Așa că e vina ta. Dacă nu l-ai fi adus aici, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Las-o baltă, Zara, a spus Divya, ținând în continuare sabia îndreptată spre ei. Diego, du-te și ia-ți pe Kieran!

Diego a pornit spre Kieran exact când Manuel a spus:

— De ce nu te uiți și tu în apă, Rocio Rosales? Dacă tu crezi că ești așa de curat la suflet. N-ar trebui să te doară.

— *Collate la pinche boca!* s-a răstit Diego la el când aproape ajunsese lângă Kieran; prințul elf tușea și avea sânge pe buze.

Tocmai se pregătea să-l ridice de jos, când Manuel s-a apropiat cu viteza unui șarpe: l-a izbit cu putere pe Kieran în spate și l-a aruncat în apă.

Diego s-a întins după el și l-a prins de cămașă, dar nu înainte ca acesta să fi căzut cu fața în apă. Diego l-a tras afară, tușind și gemând, și a încercat să-l facă să stea în picioare; Kieran s-a clătinat pe picioare și Rayan l-a sprijinit.

— Ieșiți afară de aici, a spus Samantha, apropiindu-se de ei. Când o să afle Inchizitorul de asta...

— Samantha! a țipat Jessica, alarmată, dar era prea târziu; Samantha a alunecat pe gresia udă a bazinului și a căzut în apă urlând.

† „**Tacă-ți naibii gura!**” (în lb. spaniolă în original) (n. red.).

5-140

— în numele îngerului! Divya a lăsat sabia jos, privind uluită. Nu cumva...

Samantha a ieșit la suprafață, urlând. Era un urllet teribil, ca și cum ar fi fost pe moarte sau ar fi văzut cum moare cineva drag. Era un urllet de groază, de repulsie și de durere.

Membrii Cohortei stăteau încremeniți; doar câțiva dintre ei s-au apropiat puțin de Samantha. Niște mâmi s-au întins spre apă, au prins-o de brațe și au tras-o afară.

Mâinile lui Kieran. Tot scuipând sânge, a pus-o pe Samantha pe marginea bazinului. Ea s-a rostogolit pe o parte, vomitând și scuipând apă, în timp ce Zara s-a interpus între ea și prințul elf.

— Pleacă de lângă ea, a mârâit Zara.

El s-a întors și a pornit șchiopătând spre Diego. Acesta l-a prins exact înainte de a se prăbuși. Cei din Cohortă erau ocupați cu Samantha; nu mai era timp de pierdut. În timp ce Diego ieșea grăbit din cameră, susținându-și pe Kieran împreună cu Rayan și cu Divya care venea în urmă cu sabia ei, a fost aproape convins că l-a auzit pe Manuel râzând.

— OK, a spus Julian. Să vedem ce avem aici.

Se aflau într-un loc despre care Emma ar fi putut să spună doar că era un luminiș. Luminișuri nu văzuse ea prea des — nu erau prea multe în L. A. —, dar acesta era sigur un luminiș: un spațiu deschis, cu iarbă, înconjurat de copaci, plin de soare și de un zumzet slab, care putea să vină de la insecte sau de la niște spiriduși minusculi.

Niciodată nu puteai fi sigur pe Tărâmul Elfilor.

Era încă amețită după trecerea prin poarta elfilor, ascunsă în adâncul Pădurii Brocelind. De unde știa Horace de ea, nu-și dădea seama. Poate că era o informație pe care o primeau toți înalții oficiali ai Conclavului. Fusese grăbit și păruse gata să le facă vânt pe poartă fără vreo ceremonie, dar nu atât de grăbit încât să uite să îi dea Emmei medalionul și câte un rucsac negru pentru amândoi, unde erau arme, echipament și mâncare.

Ultimul lucru pe care-1 spusese a fost:

— Țineți minte, vă duceți la Curtea Elfilor întunericului. Urmați indicațiile de pe hartă.

Hărțile nu arată nimic pe Tărâmul Elfilor, își spusese Emma, dar Horace o împinsese pe poarta din ramuri împletite și în clipa următoare se trezise în genunchi pe iarba verde, simțind în nări și în gură parfumul aerului elf.

A dus mâna la gât și a atins medalionul. Nu avea un înger pe el, ca medalionul Cristinei; de fapt, părea că avusese pe el blazonul unei familii de vânători de umbre, dar acum gravura era ștearsă. Altfel, semăna foarte bine cu medalionul Rosales. Senzația pe care i-o dădea atingerea lui era liniștitoare.

— Conclavul ne-a făcut sandviciuri, a spus Julian, răscolind în rucsac. Pentru azi, cred, că mai mult nu vor ține. Avem brânză, pâine, carne uscată și fructe. Plus câteva sticle de apă.

Emma s-a apropiat de el să vadă ce despachetează și întinde pe iarbă. Scosese două pături cenușii, un bogat sortiment de arme — mai aveau și ei arme la centură — și câteva haine împăturite. Când Julian le-a desfăcut, au văzut că erau niște haine din pânză moale, în tonuri pământii, care se legau cu șnururi, fără fermoare sau nasturi.

— Haine de elf, a spus Emma.

— E o idee bună, a remarcat Julian.

Ținutele amândurora erau alcătuite dintr-o cămașă lungă, o pereche de pantaloni care se legau în față și o vestă din piele groasă.

— Ar trebui să ne schimbăm. Cât timp vom rămâne cu haine de vânători de umbre vom fi o țintă.

Emma a luat hainele ceva mai mici și s-a dus în spatele unor copaci, să se schimbe. I-a părut rău că nu i-a spus lui Julian să vină cu ea, mai ales când sărea într-un picior, trăgând cu o mână de pantaloni și cu cealaltă ținându-și centura cu arme. Rareori se simțise mai vulnerabilă la atacuri, dar chiar dacă Julian o mai văzuse dezbrăcată până atunci, acum i s-ar fi părut ciudat. Nu știa cum va reacționa acest nou Julian, lipsit de sentimente, și nu era sigură că voia să afle.

Măcar hainele de elf erau comode, moi și largi. După ce a ieșit din spatele copacilor, a rămas o clipă orbită de lumina soarelui și l-a căutat

142 «din ochi pe Julian. L-a văzut când se întorcea; ținea în mâini ceva care semăna cu un pergament vechi și era încrunțat. Își pusese pantalonii de elf, dar era gol de la mijloc în sus.

Emmei i s-a strâns stomacul. Îl mai văzuse de multe ori pe Julian cu pieptul gol pe plajă, dar acum parcă era altfel. Poate pentru că acum știa cum era să-și treacă mâinile peste umerii lui, care păreau puțin aurii în lumina soarelui. Mușchii se conturau frumos peste tot, iar cei de pe abdomen erau foarte bine definiți. Sărutase toată pielea aceea, în timp ce el își cufundase mâinile în părul ei și spunea *Emma, Emma*, cu cea mai caldă voce. Iar acum se holba la el ca un spectator curios.

Dar nu se putea reține. I se părea cumva ilegal, cumva înfricoșător, ca și cum Julian ar fi

fost un străin periculos. L-a cercetat cu privirea: părul lui, moale, negru și des, care se ondula la ceafa; șoldurile și claviculele care se arcurau grațios pe sub piele; runele care descriau spirale și curbe pe pieptul și pe bicepșii lui. Runa de *parabatai* părea că strălucește în lumina soarelui. La încheietura mâinii avea legată aceeași pânză roșu-maronie.

El a ridicat capul în momentul acela și a văzut-o. A lăsat jos pergamentul din mână, orientându-î în așa fel, încât să acopere pânza de la mână.

— Vino aici, a chemat-o el, să te uiți pe hartă, apoi s-a întors și s-a întins să-și ia cămașa.

Când Emma s-a apropiat de el, deja era îmbrăcat și pânza nu se mai vedea.

I-a întins harta și atunci ea a uitat de toate celelalte. A studiat harta, în timp ce el se așezase în genunchi și scotea mâncare dintr-un rucsac.

Pergamentul conținea o schiță a Tărâmului Elfilor — Munții Spi- noși, diverse lacuri și râuri, Curtea Elfilor Luminii și Curtea Elfilor întunericului. Se vedea acolo și un punct de un roșu aprins, care părea că tremură ușor, ca și cum n-ar fi fost pe hârtie.

— Punctul arată locul în care ne aflăm, a spus Julian, punând sandviciurile pe pătură. Am înțeles ce e cu harta: ne arată unde suntem în raport cu cele două Curți. O hartă normală n-ar fi funcționat aici. Topografia se modifică permanent pe Tărâmul Elfilor, și Curtea întunericului se mută mereu. Dar cum harta asta ne arată unde suntem noi și unde e Curtea întunericului, o să fie în regulă dacă mergem spre ea.

Emma s-a așezat pe iarbă în fața lui și a luat un sandvici. Era un sandvici cu brânză, salată verde și roșii — nu era exact ce îi plăcea ei, dar nu îi păsa, pentru că era atât de flămândă, încât ar fi mâncat orice.

— Și cum rămâne cu Jace și cu Clary? Le-am promis lui Simon și lui Isabelle că o să-i căutăm.

— Avem numai patru zile, a spus Julian. Mai întâi trebuie să găsim Cartea Neagră, altfel Horace ne va distruge viața.

Și pe a copiilor. Și pe a lui Helen și a lui Aline. Și chiar și pe a Cristinei, pentru că ea a știut secretul nostru și nu a spus nimic. Emma știa că toate acestea erau adevărate și că Julian era doar practic. Și totuși, i-ar fi plăcut să vadă la el o urmă de regret că nu își puteau căuta prietenii.

— Dar dacă găsim cartea, putem să-i căutăm? I-a întrebat Emma.

— Dacă mai avem timp pe ceasul lui Horace, a răspuns Julian, nu văd de ce n-am putea s-o facem.

— Patru zile nu e mult, a spus Emma. Crezi că planul ăsta poate să meargă? Sau Horace vrea doar să ne omoare?

— Ar fi un plan cam prea sofisticat ca să ne omoare, a remarcat Julian. A mușcat din sandvici și s-a uitat gânditor în zare. El vrea Cartea Neagră. L-ai auzit. Nu cred că îl interesează cum o obține, și probabil că va trebui să fim prudenți. Dar atâta timp cât vom avea cartea... A arătat spre hartă. Uite! Răscrucea lui Bram.

Faptul că punctul lor de extragere chiar apărea pe hartă o făcea pe Emma să se simtă ceva mai bine.

— Aș vrea să știu ce are de gând să facă cu Cartea Neagră, a murmurat Emma.

— Nimic, probabil. Vrea s-o aibă el, ca să n-o aibă elfii. Pentru ei ar fi o lovitură politică. Consulul n-a putut s-o obțină, el a obținut-o. și la prima ședință a Consiliului se va duce s-o arate și să se laude.

— Probabil va spune că a găsit-o Zara, a spus Emma, apoi s-a întrerupt și s-a uitat uimită la Julian. Mănânci salată verde!

— Da?

— Julian se aplecase deasupra hărții și o întindea cu degetele. Urăști salata verde. Ea și-a adus aminte de câte ori mâncase el salată verde în fața copiilor, ca să le dea exemplu, după care i se plângea că avea gust de hârtie de ambalaj. întotdeauna ai urât salata.

— Da? Părea nedumerit. S-a ridicat în picioare și a început să strângă lucrurile. Ar trebui să pornim. De data asta vom călători pe lumină. Noaptea sunt prea multe ciudățenii pe Tărâmul Elfilor.

E doar salată, și-a spus Emma. Nu e chiar așa de important. Totuși, când s-a aplecat să-și ia rucsacul, s-a trezit că-și mușca buzele. Julian își punea arcul în spate; pe umărul celălalt și-a pus rucsacul.

Din pădure s-a auzit un pârâit, ca și cum s-ar fi rupt o creangă. Emma s-a răsucit rapid, cu mâna la șold, să ia pumnalul.

— Ai auzit?

Julian a întins coarda arcului. Au rămas așa mult timp, gata să tragă, dar nu s-a mai auzit niciun sunet și nu s-a văzut nimic. Emma și-ar fi dorit atât de mult să aibă runa Vederii sau a Auzului.

— Poate n-a fost nimic, a spus Julian în cele din urmă, și, deși Emma știa că de fapt nu încerca s-o liniștească pe ea, ci voia doar să plece mai departe, tot i s-a părut că era ceva ce ar fi spus acel Julian pe care îl știa ea.

S-au îndepărtat în tăcere de luminișul care cu câteva clipe în urmă strălucea în lumina soarelui și care acum părea de-a dreptul amenințător și plin de umbre. BOLȚI DE PIATRĂ DEMULT PĂRĂSITE

DIANA MERGEA GRĂBITĂ SPRE CASA DE PE STRADA PRINCEWATER ȘI vântul rece al dimineții îi flutura părul. Se simțea plină de adrenalină și era încordată la gândul că le va dezvălui lui Julian și Emmei povestea ei. Atâția ani o ținuse ascunsă, încât atunci când îi povestise lui Gwyn fusese ca și cum și-ar fi rupt coastele ca să-i arate inima.

Spera că a doua oară va fi mai ușor. Emma și Julian o iubeau, și-a spus ea. Ei ar fi...

S-a oprit brusc, și tocurile ghetelor au pocnit pe dalele de piatră. Casa de pe canal, vopsită într-un albastru vioi, se ridica în fața ei, dar era înconjurată de un șir de gardieni ai Consiliului. De fapt, nu erau numai gardieni ai Consiliului. O bună parte dintre ei erau Centurion; și toți erau înarmați cu câte un *bo*, bastonul lung de stejar.

S-a uitat în jur. Câțiva vânători de umbre treceau grăbiți pe stradal dar niciunul nu se uita la casă. S-a întrebat câți știa, de fapt, că Emma și Julian erau și acum în Alicante — pe de altă parte, Inchizitorul voia ca mărturia lor să fie un exemplu, așa că până la urmă tot vor afla.

În capul scărilor era Amelia Overbeck, cea care râdea cu Zara la funeralii. Iritarea a făcut-o pe Diana să grăbească pasul, a trecut de primul rând de gardieni și a urcat scările. Amelia, care stătea rezemată de ușă și vorbea cu o fată cu părul lung, roșu-portocaliu, s-a întors spre Diana cu un zâmbet fals.

- Domnișoară Wrayburn, a spus ea. Doriți ceva?
- Vreau să îi văd pe Julian Blackthorn și pe Emma Carstairs, a spus Diana, încercând să-și păstreze pe cât posibil calmul.
- Ei, drăcie, a făcut Amelia, și se vedea clar că savura momentul. Chiar nu cred că se poate.

— Amelia, am tot dreptul, a spus Diana. Lasă-mă să intru!

Amelia și-a îndreptat privirea spre roșcată.

- Ea e Diana Wrayburn, Vanessa, a spus ea. Se crede *foarte* importantă.
- Vanessa Ashdown? Diana a privit-o mai atent pe fată: verișoara lui Cameron era o fetiță firavă când plecase la Academie, iar acum era de nerecunoscut. îl cunosc pe vărul tău, Cameron.

Vanessa și-a dat ochii peste cap.

- Un tip plictisitor. Marioneta Emmei. Și nu, să nu-ți imaginezi că o să intri în casă dacă te porți frumos cu mine. Nu-mi plac frații Blackthorn și nici indivizii care sunt prieteni cu ei.

- O veste minunată, când s-ar presupune că tu trebuie să-i protejezi, a spus Diana.

Adrenalina se transformase în furie.

- Ascultă, o să deschid ușa asta. Dacă încerci să mă împiedici...

— Diana!

Diana s-a întors și și-a dat la o parte părul de pe față: Jia stătea în fața șirului de gardieni, cu mâna ridicată, ca și cum ar fi salutat-o.

- Consulul. Vanessa a făcut ochii cât cepele. La dra...

- Taci din gură, Vanessa! a șuierat Amelia.

Nu părea îngrijorată sau speriată de Jia, doar iritată.

Diana a coborât scările și s-a dus la Jia. Consulul avea o bluză și pantaloni de mătase și își prinsese părul la spate într-o clamă cu pietricele. Gura ei era ca o linie trasată cu furie.

- Nu te mai obosi, a spus ea încet, apucând-o pe Diana de cot și îndepărtându-se împreună cu ea de mulțimea de gardieni care le luau în râs. I-am auzit când spuneau că Emma și Julian sunt la Inchizitor.

- >147-Păi, și nu puteau să spună așa? a izbucnit Diana, exasperată. S-a uitat peste umăr la Vanessa Ashdown, care râdea. Vanessa Ashdown. Mama mea obișnuia să spună că unii oameni au mai mult păr decât bun-simț.

- Fata aia pare să demonstreze corectitudinea teoriei, a spus Jia, sec.

Se oprise la ceva distanță de casă, lângă un mic dig de piatră care cobora în pantă spre apă. Digul era plin de mușchi, și mușchiul acela părea de un verde strălucitor sub apa argintie care izbea ușor piatra.

- Ascultă, Diana, trebuie să vorbesc cu tine. Unde putem sta de vorbă fără să fim auzite?

Diana s-a uitat mai atentă la Jia. își închipuise doar, sau când Consulul s-a uitat la Centurionii care înconjurau casa de pe canal părea... speriată?

- Nu-ți face griji, a spus Diana. Știu foarte bine ce trebuie făcut.

Urca pe o scară în spirală care părea să ajungă până la stele. Cristina nu își amintea cum descoperise scara asta, și nici care fusese destinația ei. Scara se ridica din întuneric și urca până în nori; își ținea cu mâinile poalele rochiei lungi, ca să nu se împiedice în ea. Își simțea părul dens, greu, și aerul era încărcat de mirosul

trandafirilor albi.

Scara s-a terminat brusc și ea a pășit cu uimire pe un acoperiș pe care îl cunoștea foarte bine: era pe acoperișul Institutului din Ciudad de Mexico. De acolo putea vedea tot orașul: El Angel, cu strălucirea lui de aur pe Monumento a la Independencia, parcul Chapultepec, Palacio de Bellas Artes, care era iluminat, și turele lucioase, în formă de clopot, de la Guadalupe Basílica. Și în spatele tuturor munții, care păreau că țin orașul în palmă.

O siluetă întunecată stătea la marginea acoperișului: suplă și masculină, cu mâinile împreunate la spate. Și-a dat seama că e Mark înainte ca el să se întoarcă: nimeni nu avea un as fel de păr ca de aur bătut cu foiță de argint. Avea o tunică lungă, o centură de care era prinsă teaca de piele a unui pumnal și pantaloni de bumbac. Era desculț când a venit la ea și a luat-o în brațe.

Ochii lui erau umbriți, plini de dorință, și se mișca atât de încet, de parcă ar fi fost amândoi sub apă. A tras-o lângă el, și-a trecut mâinile prin părul ei și ea și-a dat seama de ce i se păruse atât de greu: era plin de coarde lungi, încărcate de trandafiri roșii, desfăcuți. Erandafirii au început să cadă pe jos când Mark a strâns-o la piept și cu cealaltă mână i-a mângâiat părul, buzele, clavicula, strecurându-și degetele în decolteul rochiei. Mâinile lui erau calde, noaptea era răcoroasă, iar buzele lui erau și mai calde pe buzele ei. S-a agățat de el și mâinile ei și-au găsit drumul spre ceafa lui, acolo unde părul era cel mai fin și îi acoperea cicatricele...

El s-a îndepărtat puțin.

— Cristina, a murmurat. întoarcere!

Ea s-a întors în brațele lui și l-a văzut pe Kieran. Hainele lui erau de catifea, în timp ce hainele lui Mark erau din bumbac simplu, și pe degete avea inele masive de aur, iar ochii îi străluceau, conturați cu dermatograf. Era o bucată ruptă din cerul nopții: argintiu și negru.

Unul din brațele lui Mark au cuprins-o pe Cristina. Celălalt l-a cuprins pe Kieran. Cristina și-a trecut și ea brațul după mijlocul lui, simțind în palmă moliciumea hainei, și l-a tras spre ea și spre Mark, iar el i-a învăluit cu catifeaua lui neagră. L-a sărutat pe Mark, apoi s-a aplecat spre ea, și ea stătea în brațele lui Mark când buzele lui i-au găsit gura...

— Cristina.

Vocea a pătruns prin somnul Cristinei, și ea s-a ridicat instantaneu în fund, strângând la piept pătura, cu ochii mari din cauza șocului.

— Cristina Mendoza Rosales?

Era o voce de femeie. Cu respirația tăiată, Cristina s-a uitat în jur, începând să-și recunoască dormitorul: mobila Institutului, lumina puternică a soarelui care pătrundea pe fereastră, pătura împrumutată de la Emma, îndoită la marginea patului. O femeie stătea așezată pe pervazul ferestrei. Avea pielea albastră și părul alb ca hârtia. Pupilele ochilor ei erau de un albastru foarte intens.

— Am primit mesajul de foc de la tine, a spus ea, în timp ce Cristina se uita la ea uluită.

Ce am visat eu adineauri?

Nu acum, Cristina. Te gândești la asta mai târziu.

— Catarina Loss? Cristina voia să stea de vorbă cu magiciana, sigur că voia, dar nu se așteptase ca ea să apară, pur și simplu, în camera ei, și cu siguranță nu într-un moment atât de aiurea. Cum ai intrat aici?

— Nu am intrat. Sunt o Proiecție.

Catarina și-a mișcat mâna prin fața ferestrei luminate de soare; razele soarelui au trecut prin ea ca printr-un vitraliu. Cristina și-a trecut discret mâna prin păr. Nu erau trandafiri. Ay.

— Cât e ceasul?

— Zece, a răspuns Catarina. Scuză-mă, chiar am crezut că ești trează. Uite! A făcut un gest cu degetele și pe noptiera Cristinei a apărut un pahar din carton. De la Pete's Coffee,

a spus ea. Preferata mea pe Coasta de Vest.

Cristina a strâns paharul la piept. Catarina era noua ei persoană preferată.

— Chiar mă întrebam dacă vei lua legătura cu mine. Cristina a luat o gură de cafea și a adăugat: Știu că a fost o întrebare ciudată.

— Nici eu n-am fost prea sigură. Catarina a oftat. Într-un fel, e treabă de magicieni. Vânătorii de umbre nu folosesc liniile de convergență.

— Dar folosim magicieni. Sunteți aliații noștri. Dacă vă îmbolnăviți, suntem datori să facem ceva pentru voi.

Catarina a părut surprinsă, apoi a zâmbit.

— Nu mă așteptam... Mi-a făcut plăcere să te aud spunând asta. A lăsat privirea în jos. Situația s-a agravat. Tot mai mulți magicieni sunt afectați.

— Cum se simte Magnus Bane? a întrebat Cristina.

Nu îl cunoștea de multă vreme pe Magnus, dar îl simpatiza.

S-a speriat când a văzut lacrimi în ochii Catarinei.

— Magnus e... în fine, Alec are mare grijă de el. Dar nu, nu se simte bine.

Cristina a lăsat jos paharul cu cafea.

— Atunci dați-ne voie să vă ajutăm. Care ar fi indiciul că liniile de convergență sunt contaminate? Ce ar trebui să căutăm?

— Ei bine, în locul în care liniile de convergență au fost compromise, ar trebui să existe o activitate mai sporită a demonilor, a spus Catarina.

— Asta sigur putem verifica.

A).

ești
apă-
mea

luat

astei,
peste

mai multe persoane. Voi, vânătorii de umbre, sunteți uneori atât de neglijenți.

— Nu toți suntem Jace Herondale, a spus Cristina, care de obicei era persoana cea mai puțin neglijentă pe care o cunoștea.

— Te rog. Am predat la Academia Vânătorilor de Umbre. Am...

Catarina a început să tușească și umerii i se cutremurau. Făcuse ochii mari.

Cristina s-a dat jos din pat, alarmată.

— Te simți bine?

Dar Catarina dispăruse. Nu rămăsese nici măcar un vârtej de aer care să arate locul în care fusese Proiecția ei.

Cristina și-a pus repede hainele: niște blugi și un tricou mai vechi de-ale Emmei. Mirosea a parfumul ei, care era un amestec de lămâie și rozmarin. Cristina își dorea din tot sufletul ca Emma să fi fost acolo, să poată vorbi cu ea de cele întâmplate în noaptea trecută, și Emma să o sfătuiască și să-i ofere un umăr pe care să plângă.

Dar nu era și ea nu putea face asta. Și-a atins lăntișorul și a spus o rugăciune scurtă pentru înger, apoi a pornit pe hol spre camera lui Mark.

Stătuse și el până târziu, la fel ca ea, așa că erau șanse mari ca încă să mai doarmă. A bătut la ușă, mai întâi șovăitor, apoi mai tare; până la urmă, Mark a deschis ușa căscând, gol pușcă.

— *Hijole!* a țipat Cristina și și-a acoperit fața cu gulerul tricoului. Pune-ți niște pantaloni pe tine!

— Scuze, a strigat el, ascunzându-se după ușă. Dar cel puțin m-ai mai văzut așa.

— Nu în plină lumină!

Cristina încă îl mai vedea pe Mark prin crăpătura ușii; își pusese niște boxeri și acum trăgea pe el un tricou. Capul i-a răsărit din tricou cu părul lui blond adorabil de ciufulit.

Nu, nu adorabil, și-a spus ea. Oribil. Enervant.

Gol.

însemnau nimic, și-a spus ea. Nu, nici la asta nu se va mai gândi. *Oare sunt trează?* s-a întrebat ea. Probabil era ceva legat de anxietatea ei, nu avea nicio legătură cu încă se mai simțea confuză după visul pe care îl avusese. Visele nu Mark și Kieran.

Mark a apărut din nou în cadrul ușii.

— îmi cer scuze. Eu... noi de multe ori dormim dezbrăcați la Vânătoarea Sălbatică, și am uitat că...

Cristina și-a tras tricoul în jos.

— Hai să nu mai vorbim despre asta.

— Vrei să vorbim despre noaptea trecută? Părea că abia aștepta. Pot să-ți explic.

— Nu. Nu vreau, a spus ea ferm. Am nevoie de ajutorul tău și nu pot să... în fine, nu am la cine să apelez. Ty și ceilalți sunt prea mici, iar Aline și Helen cred că s-ar simți obligate să-i spună Jiei.

Mark părea dezamăgit, dar a trecut peste asta.

- E ceva de care Conclavul nu trebuie să știe?
 - Nu știu. Pur și simplu... în clipa asta nu știu dacă putem să le spunem ceva.
 - Măcar îmi spui despre ce e vorba? Despre demoni?
 - De data asta pot să spun da, i-a spus Cristina, și i-a povestit de liniile de convergență, de boala magicienilor și de discuția pe care o avusese cu Catarina. Tot ce avem de făcut e să vedem dacă găsim ceva neobișnuit de raportat. Probabil că nici nu ne vom da jos din mașină.
- Mark a ridicat capul repede.
- Conduci tu? O să fim numai noi?
 - Da, a spus ea. Să fii gata diseară la șapte. A dat să plece, dar s-a oprit și s-a uitat la el peste umăr. Nu s-a putut abține. Dar fa-mi o favoare în noaptea asta, a adăugat. Pune-ți niște pantaloni!

Când Kit a intrat în bucătărie, Ty nu era acolo.

Era gata să se întoarcă și să plece, dar ceilalți îl văzuseră. Aline, în jeanși negri și un tricou, era la aragaz, cu părul prins în creștetul capului și cu o încruntătură de concentrare pe față. Dm, Mark, Cristina și Tavvy stăteau la masă; Dru se ocupa de Tavvy, dar Mark și Cristina l-au salutat cu o fluturare de mână.

S-a așezat la masă și s-a simțit imediat copleșit de o senzație de jenă. Niciodată nu petrecuse prea mult timp cu frații Blackthorn, cu excepția lui Ty și a lui Livvy. Cum niciunul dintre ei nu era acolo, avea senzația că a nimerit în mijlocul unei petreceri cu o mulțime de oameni pe care abia dacă îi cunoștea, dar cu care ar fi trebuit să discute ceva.

- Ai dormit bine? l-a întrebat Cristina.

Era greu să te simți stânjenit în preajma Cristinei — părea că iriază din ea blândețe. Dar Kit a reușit totuși să se simtă stânjenit. Johnny Rook păcălise o mulțime de oameni amabili la viața lui, iar Kit se îndoia că lui i-ar lipsi capacitatea de a face la fel.

A mormăit ceva ca răspuns și și-a pus niște suc de portocale. Dacă dormise bine? Nu chiar. Jumătate din noapte și-o petrecuse făcându-și griji la gândul de a merge cu Ty în Piața Umbrelor, și cealaltă jumătate de noapte a fost ciudat de bucuros că se va duce cu Ty în Piața Umbrelor.

- Unde e Helen? a întrebat Dru încet, cu ochii la Aline.

Kit se întrebase același lucru.

Păruse destul de stresată cu o zi înainte. N-ar fi putut s-o condamne dacă și-ar fi luat lumea în cap și ar fi fugit urlând prin deșert.

- Azi e ședința Conclavului, a spus Mark. Helen e la ședință.
- Dar nu Aline trebuia să conducă Institutul?

Dru părea uimită.

- Helen a considerat că cei din Conclav trebuie să se obișnuiască cu ea, a răspuns Mark. Să le aducă aminte că este un vânător de umbre ca oricare altul. Și că face parte din familia Blackthorn, mai ales că acolo s-ar putea discuta despre anumite lucruri, cum ar fi dacă e cazul ca Diana să fie înlocuită ca tutore...

- Eu nu vreau un alt tutore! a exclamat Tavvy. O vreau pe Diana!

- Dar sigur nu va lipsi mai mult de câteva zile? a întrebat Cristina, neliniștită.

Maximum?

Mark a ridicat din umeri.

- Faptul că noi ne învățăm pe aici fără un tutore și fără program e genul de treabă care

îi frământă pe cei din Conclav.

— Dar Tavvy are dreptate, a spus Dru. Noi deja am început să studiem cu *Diana*. Nu e cazul să începem cu altcineva. Nu e așa, Kit?

Kit a fost atât de surprins că vorbește cu el, că aproape a scăpat paharul cu suc din mână. Până să răspundă, Aline le-a întrerupt discuția apropiindu-se de masă cu o tigaie. Veneau din ea niște mirosuri fantastice. Lui Kit a început să-i lase gura apă.

— Ce-i asta? a întrebat Tavvy, cu ochii mari.

— Asta, a spus Aline, e o frittata. Și toată lumea o să mănânce.

A pus tigaia pe un suport metalic din mijlocul mesei.

— Nu-mi place frittata, a spus Tavvy.

— Ghinion, a replicat Aline și s-a uitat urât la fiecare în parte. Ieri ați făcut-o să plângă pe Helen, așa că o să mâncați frittata asta — care apropo, e al naibii de bună — și o să vă placă. Asta e micul dejun, și cum eu nu sunt Helen, n-o să mă intereseze dacă muriți de foame sau mâncați Cheetos la toate mesele. Noi două avem foarte mult de lucru, Conclavul nu ne lasă să respirăm, și ea nu-și dorește decât să fie cu voi, iar voi n-o s-o mai faceți niciodată să plângă. S-a înțeles?

Dru și Tavvy au dat amândoi din cap, cu ochii mari.

— Îmi pare foarte rău, Aline, a spus Cristina încet.

— Nu la tine mă refeream, Cristina. Aline și-a dat ochii peste cap. Și Ty unde e? N-am de gând să repet predica. S-a uitat urât la Kit. Tu ești mereu lipit de el. Unde e?

— Probabil doarme, a spus Kit.

Presupunea că Ty stătuse până târziu, căutând informații despre magia neagră. Nu că ar fi spus asta cu glas tare.

— Bine. Când se trezește, să-i transmiți ce am spus. Și să puneți tigaia în chiuveta aia nenorocită după ce mâncați.

Aline și-a luat jacheta de pe spătarul scaunului, și-a pus-o pe ea și a ieșit din cameră.

Kit era pregătit sufletește ca Tavvy sau Dru să înceapă să plângă. Niciunul dintre ei n-a plâns.

— A fost tare, a spus Dru, luându-și o porție de frittata, care s-a dovedit a fi un amestec de ouă, cârnați, brânză și ceapă caramelizată. Mi-a plăcut cum i-a luat apărarea lui Helen.

— Tu ai țipat ieri la Helen, a precizat Mark.

— E sora mea, a spus Dru, punând o porție mare de frittata în farfuria lui Tavvy.

— Mark a pufnit exasperat. Cristina a luat o gură de frittata și a închis ochii de plăcere. Pun pariu că și tu țipai la taică-tău, i-a spus Dru lui Kit. Vreau să zic, în fiecare familie apar uneori certuri.

— Noi n-am fost o familie de-asta, în care se țipă. De cele mai multe ori tata nu mă băga în seamă, sau câteodată încerca să mă învețe să sparg încuietori.

Fața lui Dru s-a luminat. Și acum părea palidă și obosită, și foarte copilăroasă în tricoul mult prea mare pentru ea, dar când a zâmbit, lui Kit i s-a părut că seamănă cu Livvy.

— Știi să spargi încuietori?

— Pot să-ți arăt, dacă vrei.

Ea a lăsat furculița și a bătut din palme.

— Da! Mark, pot să mă duc acum să învăț cum se sparg încuietorile?

— Avem rune de Deschidere, Dru, a spus Mark.

— Și? Dacă mă răpește un demon cu tentacule și scap stela și el îmi prinde mâinile cu cătușele de scaun? Atunci ce fac?

- Asta nu se va întâmpla, a spus Mark.
- S-ar putea întâmpla, a remarcat Tavvy.
- Chiar nu. Demonii cu tentacule nu pot manevra cătușe.

Mark părea exasperat.

- *Te rog?* îl implora Dru cu privirea.
- Eu... presupun că nu e nimic rău în asta, a spus Mark, vizibil scos din elementul lui. S-a uitat pieziș spre Cristina, ca și cum ar fi vrut să obțină aprobarea ei, dar ea a întors repede capul. Numai să nu comiți și vreo infracțiune cu noua ta pricepere, Dru! Ultimul lucru de care avem nevoie e să mai apară ceva care să-i irite pe cei din Conclav.

— Apa aia e magie rea, a spus Kieran.

Se rezema greoi de Diego în timp ce mergeau cât puteau de repede pe coridoarele Școlii de Solomonie. Divya și Rayan rămăseseră în spate, la ușa Hăului, ca să-i împiedice pe cei din Cohortă să vină după Kieran și Diego.

- I-am auzit cum râdeau vorbind despre asta, când m-au târât pe holuri, legat la ochi.

Era în tonul lui un fel de dispreț trufaș; încă avea tonul unui prinț. Dar sub disprețul acesta se simțeau furie și rușine.

- Nu am crezut că știi despre ce vorbesc, dar ei știau.
- îmi pare rău, a spus Diego și a pus șovăitor o mână pe umărul prințului. A avut impresia că bătăile inimii lui Kieran se simțeau chiar și prin oase și mușchi. Era datoria mea să te protejez. Am clacat.
- Nu ai clacat, a spus Kieran. Dacă nu erai tu, aș fi murit.

Părea puțin incomodat. Elfilor nu prea le plăceau scuzele și datoriile.

- Nu putem să ne întoarcem în camera ta, a adăugat Kieran, când au pornit pe un alt coridor. Ne vor căuta acolo.

- Trebuie să ne ascundem, a spus Diego. Undeva unde să te putem bandaja. Sunt zeci de camere libere.

Kieran s-a îndepărtat de el. Mergea ca un om beat, nesigur pe pașii lui.

- Bandajele sunt pentru cei care merită să se vindece, a spus el.

Diego s-a uitat la el îngrijorat.

- Te doare rău?
- Nu mă doare, a spus Kieran.

De undeva, de pe coridor, a răsunat un țipăt. Un țipăt chinuit de femeie, care a fost curmat brusc.

- Fata care a căzut în apă, a spus Kieran. Am încercat să ajung ma: repede la ea...

Samantha. Diego nu o simpatiza prea mult, dar nimeni nu merită o durere care să te facă să țipi așa.

- Poate că ar trebui să plecăm de la Școala de Solomonie, a spus Diego.

Intrarea principală era în coasta muntelui, dar era întotdeauna păzită. Însă mai erau câteva căi — chiar și un tunel din sticlă care mergea șerpuit prin apele lacului, până pe celălalt mal.

Kieran a ridicat capul.

- Vine cineva.

Diego l-a prins cu o mână pe Kieran, iar cu cealaltă și-a luat pumnalul, dar a înghețat când l-a văzut pe omul din fața lui. Părul negru, fălcile încordate, sprâncenele ridicate și ochii fixați asupra lui Kieran.

Martin Gladstone.

- N-o să părăsiți Școala de Solomonie, a spus el. Nu prea curâr.c
- Nu înțelegi, a zis Diego. Ceilalți... grupul Zarei... au vrut si-, omoare pe Kieran...Ochii lui Gladstone s-au uitat cu dispreț la Diego și însoțitorul lui.
- Deci chiar ai avut îndrăzneala să îl aduci aici, a spus el, referin- du-se, evident, la Kieran. Elful este membru al unei armate inamice. Ba chiar unul cu funcție înaltă.
- Urma să depună mărturie împotriva Regelui Elfilor întunericului! a spus Diego. Avea de gând să-și riște viața... să riște furia Regelui Elfilor întunericului... ca să-i ajute pe vânătorii de umbre!
- Dar n-a avut ocazia să facă asta, nu? a șuierat Gladstone. Așa că nu știm ce ar fi făcut.
- Aș fi depus mărturie, a vorbit Kieran, rezemându-se de perete. Nu-i port iubire tatălui meu.
- Elfi nu pot minți, a spus Diego. Cum poți să nu-ı ascuți?
- Elfi pot să te păcălească, să te înșele și să te manipuleze. Cum de te-a convins să-l ajuți, Diego Rocio Rosales?
- Nu m-a „convins” cu nimic, a răspuns Diego. Știu și singur în cine pot avea încredere. Și dacă îl vei ucide pe Kieran, sau îi vei lăsa pe ticăloșii ăia s-o facă, vei încălca Acordurile.
- Interesantă pledoarie, a spus Gladstone. Nu e intenția mea să-l ucid sau să-i fac rău fiului de Rege. în schimb, vă voi sechestra în bibliotecă până când va veni Inchizitorul să se ocupe de voi.

Emma și Julian mergeau de câteva ore, când Emma și-a dat seama că sunt urmăriți.

De fapt, fusese o plimbare chiar plăcută pe cărarea ușoară din pădure. Fusese destul de simplu să discute cu Julian, fiindcă Emma încerca să nu se mai gândească la vrajă, sau la ce simte el pentru ea, sau la ce simte el, punct. Au evitat să vorbească despre Livvy și despre blestemul *țarabatai*-lor, și au vorbit despre Conclav și despre posibilele lui planuri, și despre locul pe care Zara l-ar putea avea în ele. Julian mergea în față, cu harta în mână, consultând-o ori de câte ori razele soarelui pătrundeau prin frunzișul copacilor suficient de mult ca să poată vedea.

Am putea ajunge la Curtea Elfilor întunericului mâine-dimi- neață, a spus el, oprindu-se în mijlocul unui luminiș.în jurul lor erau pâlcuri de flori albastre și verzi care se legănau ușor, iar în lumina soarelui, frunzișul copacilor părea un voal verde.

— În funcție de cât vom merge și noaptea...

Emma s-a oprit brusc.

— Suntem urmăriți.

Julian s-a oprit și el și s-a întors spre ea, punând harta în buzunar.

— Ești sigură?

Vorbise încet. Emma a ciulit urechile, încercând să audă ceea ce auzise mai devreme: zgomotul slab al unor crenguțe rupte și niște pași.

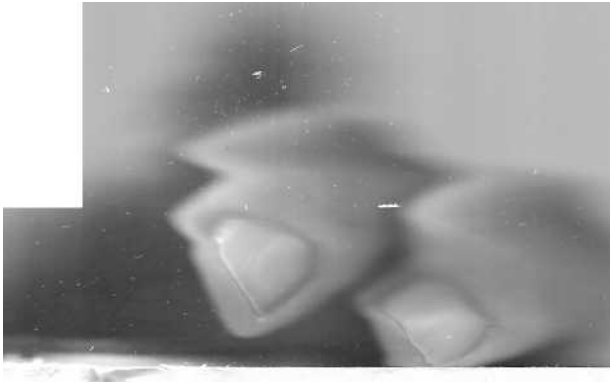
— Sunt sigură.

În ochii lui Julian nu era nicio îndoială; Emma a avut o mică mulțumire, pentru că el, chiar și în starea lui vrăjită, avea încredere deplină în abilitățile ei.

— Nu putem fugi, a spus el.

Avea dreptate, cărarea era prea bolovănoasă și vegetația prea deasă ca să poată fi siguri că vor scăpa de urmăritor prin fugă.

— Vino!

Emma l-a luat de mână pe Julian; în clipa următoare se cățarau amândoi în cel mai înalt stejar din apropierea luminișului. Emma a găsit o creangă solidă și s-a instalat acolo; în secunda următoare, Julian s-a așezat pe creanga de alături. S-au ținut amândoi de trunchiul copacului și s-au uitat în jos.

Pașii se auzeau mai aproape. Copite, și-a dat seama Emma, și apoi un spirit de apă verde, cu o coamă de alge strălucitoare, a pătruns în luminiș, cu un călăreț în spate. Emma a inspirat adânc. Călărețul era un om îmbrăcat în uniformă de vânător de umbre.

S-a aplecat, curioasă. Nu era un bărbat, a văzut ea, ci un băiat — cu fața îngustă și lungă de ogar și cu o claie neagră de păr.

— Dane Larksphear călare pe un spirit de apă, a murmurat Julian. Ce mai e și asta?

— Dacă o văd și pe Zara călare pe monstrul din Loch Ness, plecăm acasă, a șoptit Emma. Spiritul s-a oprit brusc în mijlocul luminișului. își rotea ochii — de un negru adânc, fără niciun pic de alb. De aproape, nu mai semăna cu un cal, chiar dacă avea coamă și coadă și patru picioare, ci părea mai REGINA AERULUI ȘI A ÎNTUNERICULUI

mult o creatură înfricoșătoare, o creatură care n-ar fi trebuit niciodată să iasă din apă.

— Grăbește-te!

Dane l-a tras de căpăstru și Emma și-a amintit vag ceva de genul că dacă îi pui căpăstru unui spirit de apă, îl vei obliga să ți se supună. Se întreba cum de reușise Dane asta.

— Trebuie să le dăm de urmă lui Blackthorn și lui Cartstairs înainte de lăsarea serii, altfel îi pierdem.

Spiritul a vorbit. Emma a tresărit. Vocea lui semăna cu zgomotul pe care îl fac valurile care se sparg de stânci.

— Nu cunosc creaturile astea, stăpâne. Nu știu cum arată.

— Nu contează! Căută urma!

Dane a lovit spiritul pe umăr și apoi a revenit la locul lui, încruntat.

— OK, o să ți-i descriu: Julian e genul de tip care are o față ca *parabatai*. Ai înțeles?

— Nu, a răspuns spiritul.

— își petrece tot timpul alegând după copii. Are un milion de copii și se poartă de parcă ar fi tatăl lor. E ciudat. Iar Emma e o fată care ar fi foarte sexy dacă ar tăcea o clipă din gură.

— O să-l omor, a murmurat Emma. O să-l omor în timp ce *vorbesc*.

— Nu înțeleg cum se raportează oamenii la frumusețe, a spus spiritul. Mie la o femeie îmi place luciul plăcut al algelor de pe ea.

— Tacă-ți gura! Dane a tras de căpăstru și spiritul a șuierat, ară- tându-și dinții subțiri ca niște ace. Trebuie să-i găsim înainte de apusul soarelui.

Zâmbetul lui era urât.

— Când mă voi întoarce cu Cartea Neagră, Horace o să-mi dea tot ce vreau. Poate mi-o

— Deci Horace te-a trimis să iei de la noi Cartea Neagră, să ne omori și după aia să te întorci singur?

— Ca apoi să le spună tuturor că am fost uciși de poporul elfilor, a spus Julian. Un extra bonus pentru el.

Un licăr de teamă s-a văzut pe fața lui Dane.

— De unde știi asta?

— Sunt mai deștept decât tine, a spus Julian. Dar nu m-aș lăuda prea mult cu asta. Și o tufa e mai deșteaptă ca tine.

— Una e să trimiți pe cineva într-o misiune periculoasă, și alta e să trimiți pe altcineva după ei ca să-i înjunghie pe la spate, a spus Emma. Când vor afla cei din Conclav..

— Nu vor afla! a pufnit Dane. Nu vă veți întoarce niciodată de aici! Credeți că sunt numai eu?

S-a ridicat cu greu în picioare; Emma s-a dat un pas înapoi, neștiind ce să facă. Puteau să-l anihileze pe Dane, dar pe urmă ce puteau să-i facă? Să-l lege? Să-l trimită înapoi la Idris, într-un fel sau altul?

— Cohorta are mâinile lungi și nu avem nevoie de trădători ca voi. Cu cât sunt mai puțini ca voi pe lume, cu atât mai grozav... Am început bine cu Livvy, dar...

Sabia lui Julian a strălucit ca un fulger când a înfipt-o adânc în inima lui Dane.

Emma a știut că i-a nimerit inima, deoarece corpul lui Dane s-a arcuit spasmodic, ca un pește în cârlig. A început să tușească, împrăștiind

stropi de sânge, cu ochii fixați asupra lui Julian, părând că nu-i vine să creadă ce se întâmplă.

Julian și-a tras sabia. Dane s-a prăbușit la pământ, cu gura întredeschisă, nemișcat și cu ochii sticloși.

Emma s-a răsucit spre Julian.

— *Ce-ai făcut?*

Julian s-a aplecat să ștergă lama săbiei pe iarbă și pe flori.

— Am ucis o persoană care avea de gând să ne ucidă pe noi.

— L-ai omorât!

— Emma, fii practică. A fost trimis aici să ne ucidă. Ar fi făcut-o, dacă nu l-aș fi ucis eu. Și a spus că mai sunt și alții, mai mulți membri ai Cohortei. Dacă îl lăsam în viață, în scurt timp ar fi trebuit să ne confruntăm și cu alți adversari.

Emma avea impresia că nu-și poate regăsi respirația. Julian își băgase sabia în teacă; florile de la picioarele lui erau pătate de sânge. Nici nu se putea uita la trupul lui Dane.

— Nu ucizi un alt vânător de umbre, așa, pur și simplu. Nu se face asta. Un om care are sentimente nu face asta.

— Se poate, a spus Julian. Dar el a fost o problemă, și acum nu mai e.

S-a auzit un foșnet printre frunze. În clipa următoare a apărut din nou spiritul de apă, strălucind verde în lumina soarelui. S-a apropiat de Dane. Preț de o secundă, Emma s-a gândit dacă nu cumva îl plânge pe fostul lui stăpân.

S-a auzit un pârâit când spiritul de apă și-a înfipt dinții ca niște ace în trupul însângerat al lui Dane. Mirosul de cupru al sângelui a umplut dintr-odată aerul. Spiritul de apă a înghițit ce avea în gură și s-a uitat la Julian, cu dinții care, acum, din verzi, erau roșii — o tulburătoare combinație care îi amintea de Crăciun.

— O, Doamne!

Emma a făcut un pas înapoi, revoltată.

— Scuze, a spus spiritul. Vreți și voi? E foarte gustos.

— Nu, mersi.

Julian nu părea nici deranjat, nici amuzat de spectacolul oribil. REGINA AERULUI ȘI A ÎNTUNERICULUI

— Ești foarte generos, Julian Blackthorn, a spus spiritul. Să fi sigur că te voi răsplăti într-o bună zi.

— Trebuie să plecăm, a murmurat Emma, stăpânindu-și greața. A întors capul, dar nu înainte să zărească sclipirea albă a oaselor lui Dane în lumina soarelui. Trebuie să plecăm de aici chiar acum.

S-a răsucit pe călcâie, orbește. Avea mereu în ochi sângele de pe flori și felul în care ochii lui Dane se dăduseră peste cap. I se părea că aerul devenise greu de mirosul de cupru al sângelui, și s-a rezemat de trunchiul unui mesteacăn din apropiere.

— Emma? a spus Julian din spatele ei, și dintr-odată s-a auzit un zgomot de potcoave ca o explozie, iat în lumină au apărut doi cai, unul cenușiu și unul brun.

Pe cai erau niște elfi: călare pe cel cenușiu era o femeie cu părul blond, iar pe cel brun era un bărbat cu fața albă.

— Asta e gara centrală de pe Tărâmul Elflor? a întrebat Emma, rezemându-se cu fruntea de copac. Toată lumea trece pe aici?

— Emma Carstairs? a întrebat femeia cu părul blond.

Emma și-a amintit de ea vag: era mătușa lui Mark, Nene. Lângă ea era unul dintre

curtenii Reginei Elfilor Luminii, Fergus, care privea încruntat.

- E cumva un *vânător de umbre* mort? a întrebat el.
- M-a luat prizonier și oamenii ăștia drăguți m-au eliberat, a spus spiritul.
- Du-te, spiritule, a spus Fergus. Părăsește acest loc. Cuvintele elfilor de la Curtea Luminii nu sunt pentru tine.

Spiritul a scos un scâncet ca un suspin și a început să tragă cadavrul lui Dane în tufișuri. Emma s-a întors încet, rămânând cu spatele lipit de copac. Era foarte bucuroasă că nu mai era acolo cadavrul, deși pământul încă era plin de sânge și florile se turtiseră de greutatea lui.

- Emma Carstairs și Julian Blackthorn, a spus Nene. Vă îndreptați spre Curtea Elfilor Luminii. De ce?

- Nu, ne îndreptam spre Curtea Elfilor întunericului, a spus Emma. Voiam să...

Noi știm către ce anume duc cărările de aici, a spus Fergus cu asprime. Nu încercați să ne păcăliți cu înșelătoriile voastre umane. Emma a încercat să protesteze — și l-a văzut pe Julian clătinând din cap spre ea, ca o mică negație, dar ea a știut imediat ce înseamnă. Chiar mergeau pe un drum greșit. Din cine știe ce motiv, el o mințise; de fiecare dată când consultase harta, nu făcuse decât să-i aducă mai aproape de Curtea Elfilor Luminii.

A simțit în gură gustul amar al trădării, mai amar decât gustul de cupru al sângelui.

- Avem Cartea Neagră, le-a spus Julian lui Nene și lui Fergus, iar Emma s-a uitat la el complet șocată.

Ce tot spunea acolo?

- De aceea ne-am întors pe Tărâmul Elfilor. Regina ne-a rugat să i-o aducem, și i-am adus-o, iar acum am venit să ne dea ce ne-a promis.

Și-a îndreptat spatele și a ridicat capul sus. Era foarte palid la față, dar ochii îi străluceau puternic, verde-albastru, și era frumos; chiar și murdar de sânge pe față era frumos, iar Emma și-ar fi dorit să nu vadă asta, dar vedea.

Cerem în mod oficial audiență la Regina Elfilor Luminii, a spus el.

9

PALATE REGEȘTI

PLUTIND PRIN AER CU GWYN, DIANA SE SIMȚEA LIBERĂ, ÎN CIUDA grijilor pe care și le făcea pentru Emma și Julian. Presupunea că în casă sunt în siguranță, dar nu îi plăcea că nu poate să-i vadă. Asta o facea să-și dea seama că în ultimii cinci ani ea ajunsese să-i considere propria ei familie și că acum se simțea ruptă cu totul de Alicante.

Când mergea pe străzi, chiar și fețele cunoscute i se păreau măștile unor necunoscuți. L-ai votat pe Horace Dearborn ca Inchizitor? li consideri vinovați pe frații Blackthorn pentru moartea surorii lor? Crezi că elfii sunt niște monștri? Cine ești tu, de fapt?

Se ținea și mai strâns de Gwyn când au aterizat în micul luminiș, de acum familiar, dintre tei. Luna se subțiasă, și în luminiș era liniște deplină și umbră adâncă. Gwyn a descălecat și a ajutat-o pe Diana să coboare; de data aceasta nu mai avea agățări la oblânc saci cu mâncare, ci doar o sabie boantă atârnată de mijloc. Diana știa că avea încredere în ea, și nu îi pusese nicio întrebare când ea îl rugase s-o aducă aici. În alți vânători de umbre, însă, nu avea încredere, iar ea nu putea să-l condamne pentru asta.

Printre umbre s-a văzut o lumină și, din spatele unei stânci înclinate, a apărut Jia. Diana s-a încruntat când Consulul s-a apropiat de ei. Ultima oară când fusese aici Diana, pământul era verde sub picioarele ei. Acum ghetele Jiei scârțâiau călcând pe mușchiul maroniu și uscat. Poate era așa doar pentru că se apropia toamna, dar mana...

— Diana, a spus Jia. Am nevoie de ajutorul tău.

Diana a ridicat o mână.

— Mai întâi, vreau să știu de ce nu mi se dă voie să-i văd pe Emma și pe Julian. De ce sunt ținută departe de ei?

— Toată lumea trebuie să stea departe de ei, a spus Jia.

S-a așezat pe o piatră netedă, cu gleznele încrucișate. Părul ei arăta impecabil.

— Horace spune că nu vrea să le fie influențată mărturia.

Diana a pufnit, neîncrezătoare.

— Și cum are de gând să-i oblige să mărturisească? Sabia Mortală nu mai există!

— Înțeleg că ești îngrijorată, a spus Jia. Dar am vorbit cu Simon înainte să plece la New York. El și Isabelle au reușit să-i vadă pe Emma și pe Julian dimineață, și Simon mi-a spus că sunt în regulă și că întâlnirea cu Horace a decurs bine.

Diana s-a simțit cuprinsă de ușurare, dar și de iritare.

— Jia, trebuie să faci ceva. Dearborn nu poate să-i țină izolați până la un moment imaginar în care Sabia Mortală ar fi reparată.

— Știu, a spus Jia. De aceea am vrut să mă întâlnesc cu tine. Ți-aduci aminte când ți-am spus să rămâi aici?

— Da, a spus Diana.

— Cei din Cohortă au aflat de pârjolul din pădure, a spus Jia. Până la urmă, Patrick l-a luat cu el pe Manuel când s-a dus să vadă ce se întâmplă, și atunci nu știam cât sunt de periculoși, chiar și copiii.

A oftat și i-a aruncat o privire lui Gwyn, care nu avea pe față nicio expresie. Diana se întreba ce credea el despre toate astea, având atâția ani de experiență în duelurile politice de la Curțile elfilor.

— Au hotărât să folosească situația asta ca pe un instrument politic. Vor să spună că aici e mâna elfilor. Vor să incendieze pădurea pentru a distruge mana. Asta nu va distruge mana, a spus Gwyn. Va distruge doar pădurea. Mana înseamnă moarte și putreziciune. Nu poți distruge distrugerea, după cum nu poți trata otrăvirea cu otravă.

Jia s-a uitat iar la Gwyn, de data asta privindu-l în ochi, scrutător.

— Este într-adevăr o magie a elfilor? Mana?

— Nu am văzut niciodată o astfel de magie, și am trăit multă vreme, a răspuns Gwyn. Nu spun că Regele Elfilor întunericului n-ar putea fi implicat. Dar este o magie mai demonică decât oricare magie de pe Tărâmul Elfilor. Nu e naturală, dar nici nenaturală.

— Deci incendierea pădurii nu va rezolva nimic? a întrebat Diana.

— Ceva va rezolva, a spus Gwyn. Ii va izgoni de aici pe toți repudiații care consideră Pădurea Brocelind casa lor —, pe toți elfii și pe toți vârcolacii care trăiesc aici de generații.

— Cred că e o scuză ca să poată începe izgonirea repudiaților din Idris, a spus Jia. Dearborn intenționează să se folosească de atmosfera de teamă în care trăiesc acum nefilimii ca să forțeze impunerea unor legi mai stricte împotriva repudiaților. Sunt convinsă că ar face asta, dar nu mă așteptam ca tentativa lui de a curăța Idrisul de repudiați să aibă loc atât de repede.

— Crezi că cei din Conclav vor fi de acord cu ei? a întrebat-o Diana.

— Mă tem că da, a răspuns Jia cu o amărăciune cum rar arătase. Sunt atât de concentrați pe frica și pe ura lor, încât nici nu-și dau seama că-și fac rău singuri. Ar fi în stare să se otrăvească ei înșiși dacă ar ști că la festinul otrăvit iau parte și repudiații.

Diana și-a strâns brațele în jurul corpului, încercând să nu mai tremure.

— Deci, ce putem face?

— Horace a stabilit o ședință peste două zile. Ar fi prima ocazie să-și prezinte public intențiile. Oamenii te respectă — familia Wrayburn a fost o familie proeminentă și tu ai luptat cu mult curaj în Războiul Întunecat. Trebuie să găsim printre noi oameni care să i se opună. Sunt mulți care se tem să vorbească deschis.

— Mie nu mi-e teamă, a replicat Diana, și a văzut că Gwyn se uită la ea cu o privire caldă, plină de admirație. Lumea se poate schimba foarte ușor, a spus Jia. Dacă acum viitorul poate părea plin de speranțe, mâine norii de ură și de bigotism se pot aduna deasupra noastră ca și cum ar fi aduși de vânt de pe o mare despre care nici nu știi că există.

— Norii aceștia au fost întotdeauna acolo, Jia, a spus Diana. Chiar dacă noi nu ne-am dat seama. Au fost mereu la orizont.

Jia părea foarte obosită, și Diana s-a întrebat dacă venise pe jos până aici, cu toate că se îndoia că doar efortul fizic era cel care o epuizase.

— Nu știu dacă putem aduna destulă forță ca să curățăm cerul din nou.

— OK, a spus Kit. Mai întâi facem un șperaclu dintr-o agrafa de hârtie.

— Să facem ce din ce?

Dru își dăduse părul după urechi și acum se uita la Kit cu ochii mari. Se așezaseră amândoi pe o masă lungă din bibliotecă, cu un lacăt și o grămadă de agrafe între ei.

El a scos un geamăt.

— Să nu-mi spui că nu știi ce e o agrafa.

Ea a părut indignată.

— Normal că știu. Astea — și a arătat cu un deget — Dar ce facem cu ele?

— O să-ți arăt. Ia o agrafa.

Dru a luat o agrafa.

— Îndoaie-o în formă de „L”, a instruit-o el. Partea dreaptă e partea de sus. OK, bine.

Dru era încruntată de concentrare. Avea pe ea un tricou negru pe care scria DE DINCOLO DE MORMÂNT și un desen care ilustra o piatră de mormânt crăpată.

Kit a luat o altă agrafa și a îndreptat-o.

— Cu asta deschizi, a spus el. Iar cea din mâna ta e șperaclu.

— OK, a spus ea. Și cum forțezi lacătul?

El a râs.

Ai răbdare. Bun, acum ia lacătul și bagă șperaclu în gaura cheii, până la fund, care se numește capătul cilindrului. Dru a făcut ce i s-a spus. Scosese vârful limbii într-un colț al gurii și semăna cu o fetiță care citește concentrată o carte.

— Răsuțește-ți în direcția de deschidere, a spus el. Nu spre stânga... așa. Acum ia cu cealaltă mână agrafa asta.

— Nu, stai... A început să râdă. M-ai zăpăcit.

— OK, îți arăt eu.

A strecurat în gaura cheii cealaltă agrafă și a început s-o răsucescă, încercând să împingă în sus contragrifele din mecanismul încuietorii. Tatăl lui îl învățase să simtă contragrifele cu agrafa — și el a început să miște agrafa ușor, ridicându-le una după alta.

— Răsuțește agrafa, a spus el pe neașteptate și Dru a tresărit. Răsuțește-o spre dreapta.

Ea a răsucit agrafa și lacătul s-a deschis. Dru a scos brusc un strigăt înăbușit.

— Ce mișto!

Lui Kit i-a venit să zâmbescă — niciodată nu se gândise că și-ar dori o soră mai mică, dar era plăcut să fie cineva pe care să-l înveți chestii.

— Ty știe să facă asta? l-a întrebat Dru.

— Nu cred, a spus Kit, apoi a închis lacătul și i l-a întins. Dar probabil ar învăța repede.

Apoi i-a dat și agrafele și s-a așezat mai bine pe masă. Acum fă tu!

Ea a scos un geamăt.

— Nu e corect.

— înveți doar dacă o faci tu singură.

Asta îi spunea întotdeauna tatăl lui.

— Zici că ești Julian.

A pufnit ușor în râs și s-a pus pe meșterit la lacăt. Oja de pe unghii era ciobită. Kit a fost impresionat de delicatețea cu care mânuia agrafele.

— Nu mi-am imaginat vreodată că-mi va spune cineva că semăn cu Julian Blackthorn.

Dru a ridicat privirea la el.

Știi la ce m-am referit. Te porți ca un tată. A răsucit agrafa. Îmi pare bine că ești prieten cu Ty, a spus ea pe neașteptate. Kit a simțit că-i bate inima mai tare.

— Vreau să spun, el a fost mereu cu Livvy. Așa că nu a avut niciodată nevoie de alți prieteni. Ei doi erau ca un mic club în care nu putea intra nimeni, și apoi ai apărut tu și ai putut să intri.

Se oprise, cu lacătul în mână. Se uita la el cu niște ochi care semănau atât de mult cu ochii lui Liwy, mari și albaștri-verzui, străjuți de gene negre.

— îmi pare rău, a spus el.

— Nu trebuie să-ți pară. Eu sunt prea mică. Ty nu m-ar fi primit niciodată în clubul lui, chiar dacă nu apăreai tu. Dru spunea toate astea pe un ton degajat. II iubesc pe Julian. El e ca un... ca cel mai bun tată. Știi sigur că se gândește mai întâi la tine. Dar Ty a fost întotdeauna cel mai mișto frate al meu. În camera lui erau numai chestii tari, și animalele îl iubeau, și știa totul...

S-a întrerupt și s-a îmbujorat. Ty intrase în bibliotecă, cu părul umed atârând în bucle moi, iar Kit a simțit o mișcare ușoară în interiorul corpului, ca și cum i s-ar fi strâns stomacul. Ty intrase în cameră tocmai când vorbeau despre el.

— învăț să sparg lacăte, a spus Dru.

— OK. Ty s-a uitat în treacăt la ea. Dar acum trebuie să vorbesc cu Kit.

Kit s-a dat jos de pe masă repede, gata să răstoarne și grămada de agrafe.

— Dru s-a descurcat foarte bine, a spus el.

— OK, a repetat Ty. Dar trebuie să vorbesc cu tine.

— Păi, vorbește, a zis Dru.

Puse pe masă instrumentele de spargere a lacătului și se uita la Ty cu o privire ostilă.

— Nu cu tine aici, a spus el.

Asta fusese destul de evident, dar Dru a pufnit, totuși, jignită și s-a dat jos de pe masă. A ieșit din bibliotecă și a trântit ușa în urma ei.

— Asta n-a fost prea... ea nu a..., a început Kit.

Dar n-a putut să termine; nu putea să-l certe pe Ty. Nu acum. Ty și-a desfăcut fermoarul de la hanorac și a băgat mâna în buzunarul interior, cu un gest bruscat.

— Trebuie să mergem în Piața Umbrelor în seara asta, a spus el.

Kit și-a forțat creierul să revină în prezent.

— N-am voie să intru în Piață. Presupun că nici tu.

— Putem cere voie la poartă, a spus Ty. Am citit că unii oameni fac asta. Piața Umbrelor are poartă, nu?

— Da, are poartă. Sunt niște linii de demarcare. Nu țin oamenii afară sau înăuntru; sunt mai degrabă niște puncte de întâlnire. Și da, poți cere voie la șeful Pieței, numai că în cazul ăsta șeful Pieței e Barnabas, iar el mă urăște.

Ty a luat o agrafa de pe masă și s-a uitat la ea cu interes. Avea vâ- nătăi pe gât, a observat Kit cu uimire. Nu-și amintea de când le avea, și asta i s-a părut ciudat, dar, pe de altă parte, cine observă fiecare vânătaie de pe pielea cuiva? Probabil că Ty le avea de când se luptaseră la Londra cu Călăreții.

— Trebuie doar să-i convingem că este în interesul lor să ne lase să intrăm, a spus Ty.

— Și cum ai de gând să faci asta? Nu suntem chiar niște măștri la capitolul negocieri.

Ty, care până atunci îndreptase agrafa, i-a zâmbit lui Kit cu unul dintre zâmbetele lui rare, care erau ca un soare ce răsare din apă.

— Tu ești.

— Eu...

Kit și-a dat seama că începuse să zâmbească, și n-a mai continuat, întotdeauna tonul lui avusese ceva sarcastic și niciodată nu știuse să primească un compliment cu grație, dar Ty Blackthorn avea ceva care părea să pătrundă în el și să desfacă toate legăturile cu care Kit încerca să se protejeze. Se întreba dacă la asta se referă oamenii când spun că se simt descoperiți în fața cuiva.

Ty s-a încruntat, ca și cum nu ar fi observat zâmbetul lui stupid.

— Problema e, a spus el, că niciunul dintre noi nu știe să conducă. Nu avem cum să ajungem la Piață.

— Dar tu ai un iPhone, a spus Kit. De fapt, sunt mai multe iPho- ne-uri în Institut. Le- am văzut eu.

— Da, a spus Ty, dar...

— O să-ți prezint o invenție minunată, care se cheamă Uber, a spus Kit. Viața ta se va schimba, Ty Blackthorn.

— Ah, Watson, a spus Ty, punând agrafa în buzunar. Poate nu ești luminos tu însuși, dar ești un extraordinar conductor de lumină.

Diego fusese surprins că Gladstone voia să-i încuie în bibliotecă. Nu se gândise niciodată că biblioteca ar fi o încăpere deosebit de sigură. După ce au fost duși acolo, și după ce lui Diego i s-au luat armele și stela, abia atunci și-a dat seama ce avantaje avea încăperea ca închisoare.

Pereții erau groși și nu exista nicio fereastră în afară de tavanul de sticlă groasă, aflat la câțiva metri deasupra lor. Netezimea pereților făcea imposibilă cățărarea și spargerea geamului, și niciun obiect din cameră nu putea fi folosit ca armă — puteau încerca să arunce cu cărți, s-a gândit Diego, sau să răstoarne niște mese, dar nu-și imagina că ar putea realiza ceva cu asta.

S-a îndreptat spre copacul uriaș care creștea din podeaua bibliotecii, unde Kieran stătea fără vlagă. Măcar dacă ar fi crescut suficient de înalt cât să ajungă la tavan, s-a gândit Diego.

Kieran stătea rezemat de trunchiul copacului. își apăsa cu putere palmele peste ochi, ca și cum ar fi vrut să își piardă vederea.

— Te simți bine? l-a întrebat Diego.

Kieran a lăsat mâinile jos.

— îmi pare rău.

S-a uitat la Diego, care vedea pe obrajii lui urmele palmelor.

— N-ai de ce. Tu ești rănit. Pot să caut și singur o modalitate de a scăpa de aici, a spus Diego, prefăcându-se că nu înțelege.

— Nu, vreau să spun că îmi pare rău, a spus Kieran cu voce înecată. *Nu pot.*

— Ce nu poți?

— Să scap de asta. Simt vina ca pe o cortină de spini în care sunt prins. Oricum m-aș întoarce, spinii pătrund în mine.

Bazinul te face să simți toate suferințele pe care le-ai provocat celorlalți.

— Niciunul dintre noi nu e fără vină, a spus Diego, și s-a gândit la familia lui, la Cristina. Toți am rănit pe cineva, cu sau fără intenție.

— Nu înțelegi.

172 «Kieran a clătinat din cap. Pe frunte îi alunecase o șuviță de păr care începea să se facă din argintie, albastră.

— Când am fost la Vânătoarea Sălbatică, am fost ca un fulg care plutește pe apă sau prin aer. Nu făceam decât să stau aproape de alți fulgi ca mine. Credeam că nu influențez lumea cu nimic. Credeam că sunt atât de neimportant, încât nu pot să fac nici bine, nici rău. Kieran și-a încleștat pumnii. Acum am simțit durerea Emmei și tristețea lui Mark, durerea provocată tuturor atunci când am fost la Vânătoarea Sălbatică, chiar și durerea simțită de Erec atunci când a murit. Dar cum am putut fi eu cel care a provocat atâta durere, când destinul meu e scris pe apă?

Ochii lui, unul negru și unul argintiu, păreau hăituiți. Diego a spus:

— Kieran. Nu ești singurul din lume care a provocat durere. Doar că apa aceea nu arată nimic din ce a fost bun, îți arată doar răul.

— De unde știi? a țipat Kieran. Tu și cu mine abia ne-am cunoscut, iar eu...

— Datorită Cristinei, a spus Diego. Ea are încredere în tine. Are o încredere nezdruccinată și deplină. De ce crezi că am acceptat să te ascund aici? Pentru că ea crede că ești bun, iar eu cred în ea.

S-a oprit înainte să spună prea multe, dar Kieran deja tresărise când rostise numele Cristinei. Următoarea lui întrebare l-a nedumerit.

— Cum aș putea să mai dau ochii cu ea?

— Iți pasă atât de mult de părerea ei?

Nu îi trecuse prin minte că i-ar păsa. Cu siguranță nu avea cum s-o cunoască atât de bine pe Cristina.

— Mai mult decât îți poți imagina sau decât poți crede, a spus Kieran. Cum ai mai putut da tu ochii cu ea, după ce te-ai logodit cu Zara și i-ai frânt inima?

— Serios? Diego se simțea rănit. Chiar trebuie să vorbim despre asta?

Kieran s-a uitat la el cu o privire înnebunită. Diego a oftat.

— Da, am dezamăgit-o pe Cristina și am pierdut respectul ei... cred că înțelegi ce înseamnă asta. Să dezamăgești persoana pe care o iubești. Să te dezamăgești pe tine. Poate nu înțeleg prea bine, a spus Kieran, cu o umbra din vechiul lui sarcasm. Mie nu-mi spune nimeni Kieran cel Perfect.

— Nu *eu* îmi spun așa! a protestat Diego, simțind că discuția s-a îndepărtat de subiect. Nimeni n-ar putea să se autointituleze așa!

S-a auzit un zgomot la ușa. Amândoi s-au întors, pregătiți să întâmpine pericolul, dar când ușa s-a deschis, Diego a fost șocat s-o vadă pe Divya în prag.

Părea că fusese implicată într-o luptă. Plină de zgârieturi și de sânge, le-a arătat cheia.

— Am luat-o de la Gladstone în haosul din infirmerie, a spus ea. Mă îndoiesc că o să avem prea mult timp până să-și dea seama că a dispărut.

Diego a trecut pe lângă ea, deschizând larg ușa bibliotecii, care scârțâia. Coridorul era pustiu.

— Ce se întâmplă? Unde e Rayan?

— Încearcă să afle ce știi ceilalți, cei care au venit din Alicante și *nu* fac parte din Cohortă. Tuturor li s-au confiscat stelele. Zara a trecut prin Portal înapoi în Idris imediat după ce l-ai luat pe Kieran. Iar Gladstone este la infirmerie cu Samantha, a spus Divya. Țipă întruna. Și-a mușcat buzele și a adăugat: E rău de tot.

Kieran s-a ridicat în picioare, deși tot se folosea de trunchiul copacului ca să se sprijine.

— Trebuie să fugiți, a spus el. Plecați de aici. Ei pe mine mă vor, și ați riscat destul pentru mine.

Divya s-a uitat la el ironic.

— Pentru numele îngerului, se tot sacrifică de când a căzut în bazin. Elfule, *mie* nu mi-ai făcut niciun rău. Suntem OK.

— Te-am făcut să-ți faci griji și să-ți fie teamă, a spus Kieran, cu o privire care era în același timp poruncitoare și speriată. Te-ai temut de ce ți se poate întâmpla ție și celorlalți, ca pedeapsă că m-ați ascuns pe mine. Te-ai temut pentru Rayan. S-a uitat la Diego. Iar tu...

— Nu! Diego a ridicat mâna. Nu vreau să aud nimic de sentimentele mele.

Cum spun toți bărbații, a zis Divya în glumă, dar ochii ei erau extrem de strălucitori. Uite, trebuie să vă mai spun ceva. Și amândoitrebuie să mă ascultați. Am auzit-o pe Zara râzând cu Gladstone la infirmerie, înainte s-o aducă pe Samantha. Inchizitorul a trimis doi vânători de umbre pe Tărâmul Elfilor, în misiunea sinucigașă de a aduce Cartea Neagră.

— Pe Jace și Clary? a întrebat Diego, nedumerit. Nu e o misiune sinucigașă.

— Nu pe ei. Pe Emma și pe Julian Blackthorn. Ieri au plecat.

— Nu ar accepta niciodată o misiune sinucigașă, a spus Kieran. Julian nu și-ar părăsi niciodată frații și surorile. *Niciodată.*

— Ei nu *știu* că e o misiune sinucigașă... Dearborn a trimis pe cineva după ei să-i omoare înainte de a se întoarce.

— Dar asta e împotriva Legii!

A fost singurul lucru pe care a putut să-l spună Diego, și s-a simțit imediat ridicol.

— Lui Elorace Dearborn nu-i pasă de legile voastre, a spus Kieran.

Obrajii lui căpătaseră o culoare intensă.

— Nu-i pasă de nimic, decât de interesele lui. Pentru el, un nefilim care nu e de acord cu el este la fel ca un repudiat. Cu toții sunt niște viermi care trebuie să fie striviți.

— Kieran are dreptate, a aprobat Divya. El e Inchizitorul, Diego. Va schimba toate legile, le va schimba în așa fel, încât să poată face ce vrea.

— Trebuie să plecăm, a spus Kieran. Nu e nicio clipă de pierdut. Trebuie să le spunem fraților Blackthorn... lui Mark, Cristinei...

— Toate ieșirile sunt păzite, a spus Divya. Nu spun că e imposibil, dar avem nevoie de Rayan și Gen și ceilalți. Nu putem să ne luptăm singuri cu cei din Cohortă. Mai ales că nu avem stele. Va trebui să plănuim...

— Nu avem timp să plănuim..., a început Kieran.

— Diego și-a adus aminte brusc de Cristina, de felul în care îi vorbise despre Kieran în scrisoarea în care îl ruga să-l ascundă. Și-a adus aminte de cât era de fascinată de elfi încă din copilărie, de cum plânseese când fusese votată Pacea Rece și îi spunea întruna lui Diego că elfii sunt buni și că puterea lor face parte din magia binecuvântată a lumii. Kieran, a spus Diego cu asprime. Ești un prinț elf. Poartă-te ca un prinț elf!

Kieran s-a uitat la el cu ochi sălbatici, întunecați. Respira greu. Divya i-a aruncat lui Diego o privire care parcă spunea „ce-i cu tine?”, exact când Kieran s-a întins și a prins în mână o creangă din copac.

A închis ochii, negru și argintiu. Fața lui era ca o mască palidă. A încleștat fălcile și atunci frunzele copacului au început să foșnească, de parcă ar fi fost furtună. Aveai impresia că strigă.

— Ce se întâmplă? a șoptit Divya.

Pe trunchiul copacului a început să circule de sus în jos o lumină — nu un fulger, ci scânteii de lumină strălucitoare. Scânteile acelea l-au înconjurat pe Kieran ca un halou de aur. Părul lui căpătase o culoare ciudată, verde-aurie, cum Diego nu mai văzuse până atunci.

— Kieran..., a început Diego.

Kieran a ridicat brațele în sus. Ochii lui erau și acum închiși; din gura lui au început să curgă cuvinte rostite într-o limbă pe care Diego nu o mai auzise. Își dorea să fi fost Cristina aici. Ea ar fi putut traduce. Kieran striga; lui Diego i s-a părut că aude repetându-se cuvintele „Suliță de Vânt”.

Suliță de Vânt? s-a mirat Diego. Asta nu e...

— Vin spre noi! a țipat Divya. A fugit la ușa bibliotecii, a închis-o repede și a încuiat-o, dar apoi a clătinat din cap. Sunt prea mulți. Diego...

Sticla tavanului s-a făcut țandări. Diego și Divya au rămas cu gura căscată de uimire.

Din tavan a coborât un cal alb. Un cal alb *zburător*, mândru și frumos. Când cioburile de sticlă au început să cadă în ploaie peste ei, Diego s-a aruncat sub cea mai apropiată masă, trăgând-o după el și pe Divya. Kieran a deschis ochii; a desfăcut brațele în semn de bun-venit spre Suliță de Vânt, care cobora repede ca săgeata și ușor ca puful de pădăie.

— Pe îngerul meu! a șoptit Divya. Dumnezeu, chiar îmi plăceau poneii când eram mică.

Săreau din mâinile lui când făcea o mișcare. A întins mâna spre Diego, care a ieșit de sub masă, urmat de Divya, și cioburile de sticlă se sfărâmau sub ghetele lor.

— Veniți cu mine! le-a strigat

Kieran a sărit pe spatele lui Suliță de Vânt. Părul reven

Kieran.

În cameră bătea un vânt puternic și se făcuse frig, se simțea mirosul Munților Carpați și al apei din lac. Deasupra lor, prin fereastra spartă se vedea cerul plin de stele.

— Nu veți fi în siguranță aici.

Dar Divya a clătinat din cap. Înăbușindu-și dorința de a pleca, Diego a făcut la fel.

— Rămânem să ne luptăm, a strigat el. Suntem vânători de umbre. Nu putem să fugim cu toții și să-i lăsăm pe cei mai răi dintre noi să acapareze puterea. Trebuie să rezistăm.

Kieran a șovăit, dar chiar atunci ușa de la bibliotecă s-a dat de perete. Gladstone și vreo doisprezece membri ai Cohortei au năvălit înăuntru și au făcut ochii mari.

— Opriți-l! a strigat Gladstone, întinzând brațul spre Kieran. Manuel.. Anush...

— Kieran, *pleacă!* a urlat Diego, iar Kieran s-a prins cu mâinile de coama lui Suliță de Vânt și cei doi au țâșnit în aer înainte ca Manuel să facă mai mult de un pas.

Lui Diego i s-a părut că elful s-a mai uitat o dată la el, înainte ca Suliță de Vânt să se înalțe și să zboare pe cer, lăsând în urmă o dâră albă.

Diego a auzit că cineva se apropie în spatele lui. În cealaltă parte a camerei, Divya se uita la el. Avea lacrimi în ochi. Vărul ei, Anush, îi prindea mâinile la spate în cătușe.

— O să regreti că ai făcut asta, a spus Manuel, și șoapta lui plină de încântare i-a zgâriat

urechea. Ce-o să mai regreți,
Rocio Rosales!
Apoi n-a mai fost decât întuneric.

Emma călărea în spatele lui Nene pe calul ei cenușiu, iar Julian era în spatele lui Fergus, așa că nu aveau cum să vorbească. Emma era chinuită de frustrare în timp ce înaintau pe sub copacii verzi și razele aurii de soare care treceau prin frunzișul lor deveneau ca de bronz pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit. Voia să vorbească cu Julian, voia să stabilească cu el ce vor face când vor ajunge la Curtea Elfilor Luminii. Ce îi vor spune Reginei? Cum vor ieși de acolo de data asta? Ce voiau ei de la ea?

Pe de altă parte, era prea furioasă ca să vorbească cu el — cum de îndrăznise să îi ascundă ceva atât de important din planul lor? Cum îndrăznise s-o lase să meargă orbește pe Tărâmul Elfilor, facând-o să creadă că au o misiune, când, de fapt, aveau o altă misiune? Iar o parte mai mică și mai rece din ea îi spunea: *Singurul motiv pentru care nu ți-a spus este pentru că era convins că nu vei fi de acord cu planul lui.* Oricare ar fi fost planul acesta, Emmei nu îi plăcea.

Și, undeva, mai în adâncul ei, acolo unde abia dacă găsea cuvinte prin care să exprime ce simțea, știa că, dacă n-ar fi fost vraja aceea, Julian nu ar fi făcut niciodată asta, pentru că ea nu fusese niciodată unul dintre oamenii pe care Julian îi mințea

și îi manipula. Ea era un membru al familiei, facea parte din cercul celor pe care el îi proteja, și din acest motiv ea îi iertase întotdeauna minciunile și urzelile, pentru că nu fuseseră îndreptate împotriva ei, ci împotriva dușmanilor familiei. Acel Julian care era nevoit să mintă și să manipuleze era un personaj creat de un copil înfricoșat, pentru a-i proteja pe cei dragi. Dar dacă vraja aceea făcuse ca personajul să devină real? Dacă așa era Julian acum?

Lăsaseră pădurea în urmă și ajunseseră pe niște câmpii verzi, unde nu se vedea vreun semn că ar fi locuite. Doar kilometri întregi de ierburi verzi care se unduiau în adierea vântului, presărate cu flori albastre și violet, și, în depărtare, silueta ușor movulie a munților. În fața lor a apărut brusc un munte, ca un talaz verde, și Emma a aruncat o privire spre Julian când coasta muntelui s-a ridicat ca o hersă, dând la iveală o intrare imensă de marmură.

Pe Tărâmul Elfilor, lucrurile arătau rareori la fel când le vedeai a doua oară, Emma știa asta; ultima oară când au intrat în Curtea Elfilor Luminii printr-un munte se treziseră într-un coridor îngust. Acum pătrundeau călare pe o poartă elegantă din bronz, pe care erau gravate imagini cu cai cabrați. Nene și Fergus au descălecat, și Emma a văzut abia după ce a coborât pe podeaua de marmură că frâiele cailor fuseseră luate acum de niște elfi micuți, cu

aripi fluturânde, albastre, roșii și aurii.

Caii au pornit înainte tropăind, conduși de spiridușii zumzăitori.

— Mi-ar fi de folos un spiriduș ca ăsta să-mi aranjeze părul dimineața, i-a spus Emma lui Nene, care i-a aruncat un zâmbet cu o semnificație indescifrabilă.

Era tulburător cât de bine semăna Nene cu Mark — același păr blond-deschis, ondulat, și aceeași osatură fină.

Fergus și-a mijit ochii.

— Fiul meu este căsătorit cu un spiriduș minuscul. Te rog să nu pui întrebări indiscrete despre ei.

Julian a ridicat mirat din sprâncene, dar nu a spus nimic. El și Emma ajunseseră să meargă unul lângă altul în spatele lui Nene și al lui Fergus, și din holul de marmură intraseră acum pe un coridor cu pământ pe jos, care înainta șerpuit prin munte.

— Presupun că totul a decurs conform planului tău, nu-i așa? i-a spus Emma cu răceală, fără să se uite la el.

Dar îl simțea totuși lângă ea, îi simțea căldura și silueta lui familiară. *Parabatai*-ul ei, pe care l-ar fi recunoscut și surdă, și legată la ochi.

— Dacă o să minți și o să spui că ai Cartea Neagră, o să fie rău pentru amândoi.

— Nu mint, a răspuns el. Lângă Institutul din Londra era un copiator. O să vezi.

— Nu aveam voie să *părăsim* Institutul, Julian...

— A fost cea mai bună

variantă, a spus el. Poate tu ești prea sentimentală ca să vezi clar, dar asta o să ne aducă mai aproape de ceea ce dorim.

— Cum o să ne aducă mai aproape? a șuierat Emma. Ce rost are să mergem la Regina Elfilor Luminii? Nu putem avea încredere în ea mai mult decât în Horace sau Annabel.

Ochii lui Julian au strălucit ca pietrele prețioase cu care erau decorați pereții lungului tunel. Acestea faceau dungi sclipitoare de jasp și cuarț. Acum podeaua era de gresie lucioasă, de un alb-verzui lăptos.

— Emmei îi venea să dea cu piciorul în perete. N-ar fi trebuit să faci un plan în care să fie inclusă și Regina, nu pricepi? Pacea Rece a fost creată tocmai din cauza trădării ei.

— Ce sentimente puternice ai împotriva elfilor, a remarcat Julian, aplecându-se să treacă pe sub o draperie de dantelă cenușie. Mă surprinzi.

Emma a pășit după el.

— Nu m-am referit la elfi în general. Dar Regina n-are limită... aaa, salut, Maiestate!

Rabat! Se pare că draperia pe sub care trecuseră era intrarea spre Curtea Reginei. Regina însăși stătea pe tronul ei, în mijlocul camerei, și o privea pe Emma cu răceală.

Încăperea îi dădea aceeași impresie ca atunci când o văzuse prima oară, de parcă fusese mistuită de foc în urmă cu mulți ani și nu fusese în întregime refăcută. Podeaua era din marmură crăpată și înnegrită.

Tronul Reginei era făcut dintr-un bronz mătuit, cu spătarul ridicat mult deasupra capului ei, ca un evantai. Pereții aveau găuri din loc în loc, ca și cum o fiară uriașă ar fi scos cu ghearele de acolo bucăți de marmură.

Regina era flacăra și os. Claviculele osoase ieșeau din corsajul rochiei ei cu desene sofisticate, albastre și aurii; brațele lungi, goale, erau subțiri ca niște bețe. Peste tot în jurul ei se revărsa părul bogat și roșu, ca niște valuri dense de sânge și foc. De pe fața îngustă, ochii albaștri străluceau ca o flacăra de gaz.

Emma și-a dres glasul.

— Regina n-are limită în frumusețe, a spus ea. Asta voiam să spun.

— N-o să mă saluți în maniera aceasta informală, Emma Carstairs, a spus ea. Ai înțeles?

— Au fost atacați pe drum, a intervenit Nene. Am trimis spiriduși înainte să-ți spună...

— Am auzit, a spus Regina. Dar asta nu scuză lipsa de politețe.

— Cred că blonda se pregătea să spună că Regina arată ca un tâm, i-a șoptit Fergus lui Nene, care părea mai exasperată decât orice curtean elf.

— Chiar așa, a încuviințat Emma. În genunchi! S-a răstit Regina. În genunchi, Emma Carstairs și Julian Blackthorn, arătați-mi respectul cuvenit!

Emma a simțit că bărbia i se ridică în sus de parcă ar fi fost trasă de o sfoară.

— Noi suntem nefilimi, a spus ea. Nu stăm în genunchi.

— Pentru că odinioară nefilimii erau uriașii pământului, având forța a o mie de oameni?

Tonul Reginei era ușor batjocoritor.

— Cum au mai decăzut cei puternici!

Julian a făcut un pas spre tron. Regina l-a privit din cap până în picioare, evaluându-l, măsurându-l.

— Preferi un gest care nu înseamnă nimic, sau ceva ce îți dorești cu adevărat? a întrebat-o el.

Ochii albaștri ai Reginei au scăpărat.

— Vrei să spui că ai ceva ce-mi doresc cu adevărat? Gândește-te bine. Nu e ușor să ghicești ce își dorește un monarh.

— Am Cartea Neagră a Morții, a spus Julian.

Regina a râs.

— Am auzit că ai pierdut-o, a spus ea râspicat. împreună cu viața surorii tale.

Julian s-a albit, dar expresia nu i s-a schimbat.

— Niciodată nu ai precizat ce copie după Cartea Neagră vrei.

în timp ce Regina și Emma se uitau la el, Julian a băgat mâna în rucsac și a scos de acolo un manuscris cu copertă albă. Pe partea stângă fuseseră date găuri, și hârtiile erau ținute laolaltă prin fâșii groase de plastic. Regina s-a rezemat de spătarul tronului și părul ei roșu contrasta puternic cu metalul înnegrit.

— Aceasta nu este Cartea Neagră.

— Cred că vei vedea că e, dacă îi vei examina paginile, a spus Julian. O carte nu e altceva

decât cuvintele care sunt în ea. Am fotografiat cu telefonul fiecare pagină din Cartea Neagră și apoi am tras-o la imprimantă și am legat-o la un magazin.

— Regina a înclinat capul și cercul subțire de aur de deasupra sprâncenelor a sclipit. Nu înțeleg vorbele vrăjilor și ritualurilor voastre de muritori, a spus ea.

Ridicase vocea, acum aspră. În spatele ochilor ei, uneori batjocoritori, alteori plini de râs, Emmei i s-a părut că zărește adevărata față a Reginei și ce s-ar întâmpla dacă cineva ar supăra-o, și s-a înfiorat.

— Pe mine nu mă păcălești și nu mă iei peste picior, Julian Blackthorn, și nu cred în înșelăciunile tale. Nene, ia cartea de la el și cerceteaz-o!

Nene s-a apropiat și a întins mâna. Prin colțurile întunecate ale încăperii s-a simțit mișcare; Emma și-a dat seama că de-a lungul pereților erau postați gardieni elfi în uniforme cenușii. Nu era de mirare că li se permisesse să intre înarmați. Erau acolo vreo cincizeci de gardieni, probabil, și mulți alții prin tuneluri.

Dă-i cartea lui Nene, Julian, i-a spus Emma în gând și, într-adevăr, el i-a înmănat cartea fără nicio împotrivire. A privit cu calm cum Nene se uită la ea, dând paginile cu ochii sclipitori. În cele din urmă, a spus:

— Această carte a fost făcută de un caligraf deosebit de iscusit. Trăsăturile condeiului sunt exact așa cum mi le

aminteam.

— Un caligraf iscusit pe nume *OfficeMax*, a spus în șoaptă Julian, dar Emma nu a zâmbit.

Regina a tăcut multă vreme. Singurul sunet care s-a auzit în timpul în care o așteptau să vorbească a fost cel făcut de pantoful cu care bătea în podea. În cele din urmă a spus:

— Nu este prima oară când te-ai prezentat la mine cu chestiuni derutante, Julian Blackthorn, și am bănuiala că nu va fi nici ultima oară.

— N-ar trebui să fie derutant, a spus Julian. Este Cartea Neagră. Și tu ai spus că, dacă îți dăm Cartea Neagră, o să ne ajuți.

— Nu chiar, a spus Regina. Îmi amintesc că am făcut niște promisiuni, dar unele dintre ele s-ar putea să nu mai aibă relevanță.

— Eu îți cer să-ți amintești că ne-ai promis ajutorul, a spus Julian. Îți cer să ne ajuți s-o găsim pe Annabel Blackthorn aici, pe Tărâmul Elfilor.

— Suntem deja aici pentru asta, a spus Emma. Nu avem nevoie de ajutorul acestei... acestei persoane.

— S-a uitat urât la Regina. Avem o hartă care nu ne ajută prea mult, a spus Julian. Regina are iscoade peste tot pe Tărâmul Elfilor. Ar putea să ne ia săptămâni de zile s-o găsim pe Annabel. Am putea rătăci pe Tărâmul Elfilor o veșnicie, și ne-am termina proviziile. Regina ar putea să ne îndrume la ea. Nu se întâmplă nimic pe tărâmul acesta fără știrea ei.

Regina a rânjit.

— Și ce vrei de la Annabel, după ce o găsești? A doua Carte Neagră?

— Da, a spus Julian. Tu poți păstra exemplarul acesta. Eu trebuie să duc înapoi la Idris cartea originală, pentru a dovedi Conclavului că nu se mai află în mâinile lui Annabel Blackthorn. A făcut o pauză. Apoi a adăugat: Și vreau răzbunare. Pur și simplu răzbunare.

— Nimic nu e simplu când e vorba de răzbunare, și nimic nu e pur, a spus Regina, dar ochii ei s-au aprins de interes.

Dacă Regina știa atât de multe, de ce nu pusese pe cineva s-o ucidă pe Annabel ca să-i ia Cartea Neagră? se întreba Emma. Pentru că era implicată Curtea Elfilor întunericului? Dar și-a ținut gura — era limpede că ea și Julian aveau păreri diferite despre Regină.

— Prima oară ai dorit o armată, a spus Regina. Acum vrei doar să ți-o gălesc pe Annabel?

— E un târg mai avantajos pentru tine, a spus Julian, și Emma a observat că nu spusese „da”.

Voia mai multe de la Regină.

— Se poate, dar nu voi avea eu ultimul cuvânt referitor la meritele acestei cărți, a spus Regina. Mai întâi trebuie să fie văzută de un expert. Iar voi trebuie să rămâneți la Curte până se va întâmpla asta.

— Nu! a spus Emma. N-o să stăm pe Tărâmul Elfilor pentru o perioadă nedeterminată de timp! S-a

răsucit spre Julian. Așa te păcălesc! Cu perioade nedeterminate de timp.

— Voi veghea eu asupra voastră, a spus Nene pe neașteptate. De dragul lui Mark. Voi veghea asupra voastră și voi avea grijă să nu vi se întâmple nimic.

Regina i-a aruncat lui Nene o privire ostilă, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra lor.

— Ce spui? Nu sunt sigur, a spus Julian. Am plătit un mare preț, în sânge și pierdere, pentru cartea asta. Ca să ne spui să așteptăm...

— O, prea bine, a spus Regina, și în ochii ei Emma a văzut o strălucire ciudată de nerăbdare.

Poate că își dorea cartea asta mai mult decât crezuse ea, s-a gândit Emma.

— Ca să-ți dovedesc bunăvoința mea, o să-ți dau o parte din ce am promis. Îți voi spune, Julian Blackthorn, cum pot fi rupte anumite legături. Dar *ei* nu îi voi spune. A făcut semn spre Emma. Asta n-a făcut parte din înțelegerea noastră.

Emma a auzit cum Julian inspiră adânc. Poate că sentimentele lui pentru ea muriseră, și-a spus Emma, dar, din nu se știe ce motiv, tot își dorea asta cu disperare. Să știe cum s-ar putea anula legătura dintre ei. Poate era o dorință atavică, așa cum descriesese el dorința de a-1 proteja pe Ty — un fel de instinct de supraviețuire.

— Nene, a spus Regina. Te rog s-o escortezi pe Emma în

odaia în care a stat ultima dată când a fost oaspete al Curții.

Fergus a scos un geamăt. Data trecută, Emma și Julian dormiseră în camera lui.

Nene s-a apropiat de Regină, a depus Cartea Neagră la picioarele ei și apoi s-a îndepărtat și s-a dus lângă Emma.

Regina zâmbea cu buzele ei roșii.

— Julian și cu mine vom rămâne aici și vom discuta între patru ochi, a spus ea. Gărzi, puteți pleca. Lăsați-ne singuri!

— Nu e nevoie să plec, a spus Emma. Știu despre ce e vorba. Despre desfacerea legăturii de *parabatai*. Nu mai trebuie să aflăm cum se face. Nu se va întâmpla.

Privirea Reginei era plină de dispreț.

— Neroadă ce ești! a spus ea. Tu probabil crezi că aperi ceva sacru. Ceva bun.

— Știu că e ceva ce tu nu ai cum să înțelegi, a replicat Emma.

Ce-ar fi dacă ți-aș spune așa: în inima legăturii de *parabatai* e ceva putred. O otravă. O parte întunecată la fel de mare ca partea luminoasă. Există un motiv pentru care *parabatai-i* nu se pot iubi, și este mai monstruos decât îți poți închipui tu. Buzele ei au strălucit ca un măr otrăvit când a zâmbit.

— Runa de *parabatai* nu v-a fost dată de înger, ci de oameni, iar oamenii nu sunt perfecți. David cel Tăcut și Jonathan Vânătorul de Umbre au creat runa și ceremoniile. Ți închipui că lucrul acesta nu are nicio urmare?

Era adevărat, și Emma știa asta. Runa de *parabatai* nu exista în Cartea Cenușie. Dar nici runa Alianței, pe care o crease Clary, nu era acolo, și ea era

considerată bună de toată lumea.

Regina distorsiona adevărul în favoarea ei, cum făcea mereu. Ochii ei, care priveau fix în ochii Emmei, erau ca niște cioburi de gheață.

— Văd că nu înțelegi, a spus ea. Dar vei înțelege.

Înainte ca Emma să poată protesta, Nene a luat-o de braț.

— Vino, i-a șoptit ea. Cât mai e Regina în toane bune.

Emma s-a uitat la Julian. Nu se mișcase din locul în care era, stătea cu spatele drept și cu privirea fixată ferm asupra Reginei. Emma știa că ar fi trebuit să spună ceva. Să protesteze, să-i spună să nu asculte cuvintele înșelătoare ale Reginei, să-i spună că în niciun caz, indiferent care ar fi fost miza, nu se putea justifica distrugerea legăturilor care existau între toți *parabatai-i* din lume.

Chiar dacă asta i-ar elibera. Chiar dacă așa l-ar recăpăta pe Julian.

Nu a reușit să spună nimic. A ieșit din sala tronului alături de Nene, fără niciun cuvânt.

to

ATÂTEA ALTARE MINUNI

KIT A TRESĂRIT CÂND A VĂZUT FAMILIARA PIAȚĂ A UMBRELOR. ERA O noapte obișnuită pentru Los Angeles — temperatura scăzuse imediat după apusul soarelui și un vânt rece bătea prin parcare goală în care era Piața, făcând să sune zecile de clopoței ai elfilor, atârnați în colțurile tarabelor cu prelate albe.

Ty își reprimase cu greu încântarea pe drumul înapoi, când stăteau pe bancheta din spate a mașinii de la Uber, și încercase să se descarce ridicându-i mâneca lui Kit și desenându-i câteva rune. Kit avea trei: Vederea Nocturnă, Agilitatea și încă una numită Talent, despre care Ty spunea că îl va face să fie mai convingător. Acum stăteau la marginea Pieței, după ce mașina îi lăsase pe alea Kendall. Amândoi se îmbrăcaseră pe cât posibil ca mundanii, cu blugi, jachete cu fermoare și ghete Frye.

Dar la Ty se vedea încă bine că este vânător de umbre. Avea postura respectivă, mergea și arăta ca un vânător de umbre, ba avea și niște rune care se vedeau

pe pielea delicată de la gât și de la încheieturile mâinilor. Și vânătăi — peste tot pe mâini, un gen de vânătăi pe care niciun băiat mundan nu le-ar fi putut avea decât dacă ar fi făcut parte dintr-un club de lupte în afara legii.

Dar n-ar fi avut niciun rost să le acopere. Vânătorilor de umbre părea să le iasă prin toți porii moștenirea lor angelică. Kit se întreba dacă acum se întâmpla asta și cu el.

— Nu văd nicio poartă, a spus Ty, lungindu-și gâtul.

— Poarta e... metafizică. Nu e tocmai reală, i-a explicat Kit.

Se îndreptau către acel sector din piață unde se vindeau poțiuni și amulete. La o tarabă acoperită de trandafiri curgători, roșii, roz și albi, se vindeau amulete de dragoste. La una cu prelată verde cu alb se vindeau amulete pentru noroc și bunăstare, iar la una cenușie, care avea o draperie de dantelă, menită să protejeze intimitatea, se vindeau obiecte mai periculoase. Necromanția și magia morții erau interzise în Piața Umbrelor, dar regula aceasta nu fusese niciodată respectată prea mult.

Un puca stătea rezemat de un felinar din apropiere și fuma. În spatele lui, aleile dintre tarabe semănau cu niște străduțe luminoase, de pe care Kit era îmbiat cu câte un „Poftiți!”. Se auzeau voci, bijuterii care clinchețeau și zornăiau, iar condimentele și tămâia parfumau aerul. Kit a simțit un dor amestecat cu neliniște și s-a

uitat repede la Ty. încă nu intraseră în Piață; oare Ty se gândea la Piața din Londra, pe care o detestase, se gândea cum îl făcuse să transpire și să intre în panică de la prea mult zgomot, prea multă lumină, prea multă presiune, prea mult din toate?

Ar fi vrut să-l întrebe dacă se simțea bine, dar știa că băiatului nu i-ar fi plăcut. Ty se uita țintă spre Piață, încordat din cauza curiozității. Kit s-a întors spre puca.

— Portarule, i-a spus el. Solicităm intrarea în Piața Umbrelor.

Ty și-a întors privirea, atent. Puca era înalt, întunecat și subțire, și

avea în părul lui lung și negru şuvițe arămii și aurii. Avea niște pantaloni violeți și era desculț. Felinarul de care se rezema se afla între două tarabe, blocând aproape complet accesul spre Piață.

— Kit Rook, a spus puca. Ce compliment am primit, să fiu recunoscut de unul care ne-a părăsit ca să trăiască printre îngeri.

— Te cunoaște, a murmurat Ty.

— Toată lumea din Piață mă cunoaște, a replicat Kit, sperând să-l impresioneze.

=>188 <3Puca și-a stins țigara. în urma ei a rămas un miros grețos de dulce, de ierburi arse.

— Parola, a cerut el.

— N-o să spun asta. Ție ți se pare distractiv să încerci să-i faci pe oamenii s-o spună.

— Ce să spună? Care e parola? a vrut să știe Ty.

Puca a zâmbit.

— Așteaptă aici, Kit Rook, a spus el și a dispărut în umbra Pieței.

— Se duce să-l aducă pe Hale, a zis Kit, încercând să-și ascundă nervozitatea.

— Ei ne pot vedea? l-a întrebat Ty. Se uita în Piața Umbrelor, unde printre tarabe treceau o mulțime de repudiați, vrăjitoare și diverși alți făptuitori de magie subterană. Ne văd stând aici?

Era ca și cum ar fi stat pe întuneric în fața unei camere luminate, s-a gândit Kit. Și, chiar dacă Ty nu o spusese așa, Kit bănuia că are această senzație.

— Dacă ne pot vedea, n-o vor arăta niciodată, a răspuns Kit.

Ty s-a întors brusc spre el. Privirea lui a alunecat peste urechea lui Kit, peste obraji, fără să se uite în ochii lui.

— Watson...

— Kit Rook și Ty Blackthorn, s-a auzit o voce răstită din umbră.

Era Barnabas Hale, șeful Pieței.

— De fapt, cred că în realitate nu sunteți Kit Rook și Ty Blackthorn, fiindcă ei n-ar fi chiar atât de proști să apară aici.

— Asta a sunat ca un compliment, a remarcat Ty, care părea sincer uimit.

— Sigur, poate nu suntem noi. Poate suntem niște băieți care au venit să te întrebe ce fel de bomboane vrei să comanzi.

Hale s-a încruntat, enervat. Arăta la fel ca întotdeauna: scund și solzos, cu pupila îngustă, ca a șerpilor. Era îmbrăcat cu un costum vărgat, despre care Kit presupunea că avusese nevoie de multe modificări ca să i se potrivească.

Majoritatea oamenilor nu aveau un metru înălțime și un metru lățime.

— Puca se întorsese și el cu Hale. Fără un cuvânt, se rezemase iar de stâlp, cu ochii lui negri sclipitori. Dovedește că ești Kit Rook, a spus Hale. Care e parola?

— Tot n-o spun. N-o s-o spun niciodată.

— Care e? l-a întrebat Ty.

— Lasă-ne să intrăm, a spus Kit. Nu vrem să facem probleme nimănui.

Hale a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— Nu vreți să faceți probleme? Voi doi? Cred că glumiți. Mai știți ce haos ați creat la Londra? Ați distrus proprietăți, i-ați atacat pe vânzătorii, iar tu... — a arătat spre Ty — ai distrus o mulțime de mărfuri ale elfilor. Vă urăsc pe amândoi. Plecați de aici!

— Ascultă-mă, a spus Kit. Îți aduci aminte când femeia aceea elf a incendiat jumătate din Piață și în anul următor a fost primită cu brațele deschise pentru că avea o recoltă bogată de chestii rare? Îți aduci aminte de vârcolacul cu lama, și cum s-a terminat povestea? Și nu i s-a interzis accesul în Piață, fiindcă avea o linie de producție pentru pulbere *yinfen*?

— Unde vrei să ajungi? a întrebat Hale. A oftat. Doamne, ce-aș vrea un trabuc! A trebuit să mă las!

— Spiritul Pieței e simplu, a spus Kit. Totul e OK atâta timp cât ai profit. Nu-i așa?

— Ba da, a spus Hale. Tocmai de-aia l-am tolerat întotdeauna pe Johnny Rook. Te-am tolerat pe tine, pentru că vânzătorii de umbre încă nu te găsiseră. Dar acum te-au găsit, și

nu mai e mult până când o să
afli și tu cine ești cu adevărat...

— Ce-ar vrea să însemne asta? a întrebat Ty.

Vântul se întetise și îi ridica părul în sus, ca pe o
beteală.

— Nimic nu e gratis, a spus
Hale, cu enervarea celui care
spusese prea multe, și care mai
voia și un trabuc, dar nu îl putea
avea. Pe urmă, banii tăi nu sunt
buni aici, Rook. A fluturat mâna
în direcția lui Ty. Poate pe
amicul tău slăbănog aș putea lua
ceva în anumite cercuri, dar nu
destul.

— Cât de mult, vorbind teoretic? a întrebat Ty,
plin de interes.

Hale se întunecase la față.

— Nu cât aș putea lua
pentru Emma Carstairs...
pentru capul ei aș lua chiar mai
mult.

Ty s-a albit. Kit și-a dat seama că acum Ty și-a amintit cât de periculoasă era
REGINA AERULUI ȘI A ÎNTUNERICULUI
Piața Umbrelor. Cu adevărat periculoasă.

■ : ev. aia
ire spusese
prea a - Pe urmă, banii
-u: Ty. Poate pe rar
dar nu destul. T : hr.
de interes pentru ca pul

- i ii mtit cât de perii Kit a simțit că discușiune se îndepărtase vălul, a spus Horace Dearborn, că Regis — Fără capete. Repudiații pe care nu am propus, este gata să dea în o realitate. domnule Hale. Tu știi asta. Și-a ascuns cele mai prețioase lucruri peste tot în Los Angeles, le-a îngropat în locuri în care știa că nimeni nu le-ar putea găsi vreodată.

— Ascult, a spus Hale.

Kit știa că acum vine partea riscantă.

— Unul dintre obiectele astea e în Piața Umbrelor. Un exemplar din Papirusurile Roșii ale Magiei, incrustate cu rubine.

Puca a fluierat lung, încetișor.

— Nu numai că o să ți-i dau, dar o să ți-i dau gratis, a spus Kit. Nu trebuie decât să ne lași să intrăm în Piața Umbrelor. Un târg cinstit.

Hale a clătinat din cap cu regret.

— Acum chiar că aș vrea un trabuc, ca să sărbătoresc, a spus el.

Murmurul care a străbătut rândurile de nehlimi aflați în Sala de Consiliu era greu de interpretat. Dianei i se părea asemenea urletului unui animal sălbatic care încerca să alunge un alt animal flămând de lângă pradă. ^{Am găsit deja manuscrisul, fraiere. Am făcut săpături sub taraba tatălui tău după ce a fost ucis de demonii mantizi.}

Horace stătea în picioare, cu mâinile la spate și cu un zâmbet neutru pe față. În stânga lui stătea Zara, îmbrăcată în uniformă de gală a Centurionilor, cu parul împletit și aranjat ca o coroană în jurul capului. ^{Se întors, dar apoi s-a oprit și a aruncat o privire peste umăr.}

În dreapta lui era Manuel, cu o expresie căutat indiferentă, dar cu ochii plini de răutate. Toți trei alcătuiau o oribilă caricatură a unui tablou de familie.

— Toate Institutele vor avea puțin timp pentru a-i înregistra pe repudiații din zonă, a spus Horace. Directorii de Institut trebuie să atingă cota de înregistrări, bazate pe cunoștințele noastre referitoare la populația locală, în primele săptămâni după intrarea legii în vigoare. ^{Lumina lunii părea că ricoșează din solzii lui albi.}

Diana stătea pe scaun și simțea cum cuvintele acestea o copleșeau cu un val de oroare. Nu și putea lua ochii de la Jia, care era așezată pe un scaun mat de lenin, la marginea podiumului. ^{V-ați băgat în ceva care vă depășeste, copii. Ieșiți din Lumea de}

Fața ei era rigidă, ca o mască. Diana se întreba dacă nu cumva propunerea lui Horace este parte Jiei și mai gravă decât își închipuise. ^{AssCxUxsSsx. sssewiRxsxssajKk. ia. a s. A x s s x . . ex*}

— Și dacă repudiații refuză să se înscrie? a întrebat cineva din sală. ^{Eu... a început el.}

— Atunci nu vor mai beneficia de protecția asigurată prin Acorduri, a răspuns Zara, și Diana a simțit că se răcește toată. ^{Trebuia să fi spus parola a zis puca.}

A nu mai beneficia de protecția oferită de Acorduri însemna că un vânător de umbre putea ucide fără niciun motiv pe un repudiat pe stradă și nu pățea nimic. ^{Pierzându-și cumpătul, Kit i-a arătat degetul mijlociu.}

— înțelegem că va fi foarte mult de lucru la Institut, dar este important ca toată lumea să coopereze, pentru binele tuturor vânătorilor de umbre, a adăugat Zara. ^{Uite parola!}

— Fiecare repudiat care este înregistrat va primi un număr. Dacă un repudiat va fi oprit de un vânător de umbre undeva, pentru orice motiv, i se va cere acest număr. ^{Ty și-a înăbușit un hohot de râs și l-a apucat de mânecă.}

Acum murmurele din sală păreau în mod sigur mai alarmate. ^{Hai, a spus el. Hai să plecăm de aici!}

— Gândiți-vă că sunt un fel de cărți de identitate, a spus Manuel. Siguranța și sentimentul răspunderii sunt două dintre cele mai importante preocupări pentru noi. Vreau să aud ce spune Consulul! a strigat din public Carmen Rosales Delgado, directorul Institutului din Ciudad de Mexico.

Era mama Cristinei, și semăna foarte mult cu fiica ei.

Horace a părut iritat; teoretic, ca propunător al unei Legi noi, ar fi trebuit să poată avea cuvântul și să vorbească un anumit număr de minute fără să fie întrerupt. Diana era convinsă

că vorbea despre asta de ani de zile.

A făcut un gest lipsit de grație spre Jia, care și-a încleștat mâinile pe brațele scaunului.

— Opinia mea este că adoptarea acestei Legi nu e o idee bună, a spus ea. Repudiații se vor opune unei Legi care li se va părea o încălcare gravă a drepturilor din partea nefilimilor. S-ar crea o atmosferă de neîncredere.

— Asta pentru că nu avem încredere în ei, a replicat Manuel.

S-au auzit hohote de râs din fundul sălii.

Diana n-a mai putut suporta. S-a ridicat în picioare.

— Am o întrebare pentru Inchizitor!

Horace s-a uitat la ea printre gene.

— Vom lua întrebări și comentarii mai târziu, *Diana*.

Dianeii nu i-a plăcut felul în care a pus accentul pe numele ei. Ca și cum i s-ar fi părut dezgustător. Probabil că Zara îi spusese tatălui ei tot felul de minciuni despre ea; o umilise odată în fața camarazilor ei Centurioni. Narcisiștii precum Zara nu uită niciodată insultele.

— Las-o să vorbească, a spus Jia. Toată lumea din Consiliu are o voce.

Perfect conștientă de privirile ațintite asupra ei, Diana a spus:

— Poate vouă vi se pare un demers minor, dar repudiaților nu li se va părea așa. Vor fi repercusiuni. Chiar dacă registrul e temporar, vor apărea întotdeauna motive pentru care menținerea lui să fie prelungită. Este mult mai greu să desființezi o astfel de construcție decât s-o creezi. Am putea să ne trezim în situația că repudiații vor insista să fie înregistrați și vânătorii de umbre, în numele egalității. Sunteți pregătiți pentru situația în care *nefilimii* vor trebui să-și ia peste tot documentele cu ei?

— Cuvintele ei au avut efectul scontat. În rândul membrilor Consiliului s-au auzit șoapte furioase. Nul Niciodată! a izbucnit Dearborn.

— Atunci Legea aceasta creează, efectiv, o clasă inferioară, a repudiaților, a spus Diana. Noi vom avea drepturi pe care ei nu le au. Gândiți-vă la asta.

— Și de ce te deranjează așa de tare ideea asta, Diana Wray burn? a întrebat-o Manuel cu vocea aceea caldă și seducătoare.

Ochii îi sclipeau ca niște mărgele.

— Există vreun repudiat care ți-e drag și care ar fi afectat?

— Mulți vânători de umbre au persoane dragi printre repudiați, a răspuns Diana, calmă. Nu puteți să ne rupeți de un grup de oameni care au mai multe în comun cu noi decât mundanii.

Diana știa care va fi răspunsul: *Noi nu ne temem de mundani. Ne temem de repudiați, și vrem să-i ținem sub control pe cei care ne sperie.* Dar era puțin probabil ca Horace să spună deschis acest lucru. S-a uitat la ea cu o ură neascunsă, când Diana și-a reluat locul în bancă.

— Este evident că această chestiune e una complexă, a spus Jia, ridicându-se în picioare.

Propun să amânăm cu o săptămână votarea Legii, ca membrii Consiliului să aibă timp să analizeze toate implicațiile.

Horace și-a transferat spre ea privirea dușmănoasă, dar nu a spus nimic. Din Sala de Consiliu se auzeau acum murmure mai destinate, și până și Horace Dearborn își dădea seama că n-ar fi fost bine să forțeze votul, în fața unor opinii adverse. A rămas pe podium după ce ședința a fost suspendată, iar numeroșii lui susținători l-au înconjurat din toate părțile.

Diana s-a îndreptat spre una dintre ieșiri, simțindu-se obosită până peste poate. Se simțea de parcă fusese chemată să asiste la o execuție sângeroasă, numai ca să vadă că victima fusese cruțată pentru o săptămână. Se simțea ușurată, dar și speriată pentru viitor.

— Diana! s-a auzit în spatele ei o voce ușoară, cu un vag accent.

Diana s-a întors și a văzut-o apropiindu-se pe una dintre persoanele de la Institutul din Barcelona, Trini Castel. I-a pus pe braț o mână subțire, ca de pasăre.

M-am simțit inspirată de ce ai spus, domnișoară Wrayburn, a zis ea. Ai dreptate când spui că drepturile... drepturile oricui... nu pot fi interzise atât de ușor.— Mulțumesc, a spus Diana, mai mult decât surprinsă.

Trini Castel i-a zâmbit și s-a îndepărtat în grabă, permițându-i Di-anei să vadă acum tot podiumul.

Zara stătea la marginea lui, cu ochii țintă la ea. în lumina palidă care se filtra prin fereastră, ura fățișă de pe chipul ei — care depășea cu mult ceea ce ar putea simți o persoană insultată — era cât se poate de limpede. Străbătută de un fior, Diana s-a întors și a ieșit repede din sală.

Liniile de convergență față de care Catarina avea suspiciuni s-au dovedit a fi într-un mic parc nisipos din apropierea autostrăzii Antelope Valley, zonă celebră pentru masivele ei formațiuni

de gresie. Helen și Aline au părut puțin surprinse că Mark și Cristina s-au gândit să iasă în patulare, dar nu au făcut nimic să-i oprească, de parcă ar fi fost nevoite să recunoască faptul că patrularea era un lucru normal în viața vânătorilor de umbre, și, cu cât mai repede reveneau cu toții la viața normală, cu atât era mai bine.

Drumul din Malibu până acolo — luaseră camioneta Dianei, care rămăsese în parcare Institutului — i-a amintit Cristinei de lungile plimbări pe care le făcuse cu Emma. Cu geamurile lăsate, cu muzica ce se auzea încet în difuzoare, cu plaja care lăsa locul autostrăzii și cu autostrada care lăsa locul deșertului, în timp ce soarele cobora spre apus într-o ceață de foc. Mark își urcase picioarele lungi pe bord și uneori întorcea capul să se uite la ea, în timp ce mergeau în tăcere; greutatea privirii lui era ca o atingere. Ca o mângâiere.

Parcul Vasquez Rocks se închidea la lăsarea serii, iar parcare nepietruită era pustie când Cristina a intrat acolo cu camioneta și a oprit motorul. Și-au luat armele din spatele mașinii, apoi și-au prins la încheietura mâinilor manșetele de protecție și și-au pus centurile pentru arme. Cristina avea acolo o sabie lungă și cuțitul ei de aruncat, în care avea încredere, în timp ce Mark și-a luat un bici negru, inscripționat cu rune, cu care a plesnit în aer de câteva ori. Părea încântat cum se mișca șerpuit coarda biciului pe cerul întunecat.

Își făcuseră rune înainte de a pleca. Cristina a văzut cum lucea runa neagră a Vederii Nocturne pe gâtul lui Mark când au trecut pe lângă

luminile de la biroul de gardă al parcului și au apucat pe o cărare care înainta șerpuit printre tufe și bolovani înghesuiți.

Cristina a inspirat adânc. Dintre toate lucrurile care îi plăceau în California, cel mai mult iubea mirosul deșertului: aerul curat, în care se simțeau arome de ienupăr, de iarbă neagră și de salvie. Cerul se deschidea deasupra lor ca un secret împărțit, presărat cu milioane de stele.

Au trecut pe lângă o pancartă din lemn cu trasee și imediat a apărut în fața lor o formațiune masivă de stânci care aproape că acoperea luna.

— Linia de convergență, a spus Mark, arătând cu mâna spre stânci. Cristina nu l-a întrebat de unde știa; elfii simțeau astfel de lucruri.

S-au apropiat de stâncile care se ridicau în fața lor ca niște lespezi sparte, ca rămășițele unei nave extraterestre prăbușite în deșert. Ghetele Cristinei făceau să scârțâie nisipul, și zgomotul acela era amplificat în urechile ei datorită runei Auzului.

A auzit în spatele ei un zumzet ascuțit, ca de insectă. S-a întors. Mark se uita încruntat la Senzorul pe care îl avea în mână.

— Bâzâie, dar nu am mai auzit niciodată un astfel de bâzâit, a spus eL Cristina s-a întors încet, să se uite în jur. Deșertul se întindea în fața

lor ca un covor în culori negre, brune și ușor aurii.

— Nu văd nimic.

— Ar trebui să așteptăm aici, a spus Mark. Să vedem dacă se mai aude. Cristina nu avea niciun chef să stea cu Mark în lumina romantică

a lunii.

— Eu cred că ar trebui să mergem mai departe.

— Cristina, a spus Mark. Pari supărată pe mine.

Cristina și-a dat ochii peste cap.

— Nimic nu-ți scapă, Mark Blackthorn.

Mark a lăsat jos Senzorul.

— Noaptea trecută... nu că nu am vrut s-o fac... chiar am *vrut*... Cristina a roșit, furioasă.

— Nu e vorba de asta, Mark. Poți să vrei sau să nu vrei. E treaba ta. Dar m-ai mințit.

Oamenii mint, a spus el, și ochii lui bicolori au început să scapere. Muritorii mint în fiecare zi, mai ales în probleme care țin de iubire. Poate minciuna mea n-a fost destul de bună? Ar fi trebuit să am mai multă experiență?

— Nu! S-a răsucit spre el. Îmi place că tu nu minți, Mark. De-asta am fost atât de... Mark, chiar nu înțelegi? Nu mă așteptam să mă minți.

— M-ai văzut mințindu-ți pe Kieran, a spus el.

— Da, dar ai făcut-o ca să salvezi niște vieți, a replicat ea. Doar dacă nu vrei să-mi spui' că atunci când ai mințit că vrei să faci sex cu mine ai făcut-o să salvezi niște vieți, ceea ce mi-ar fi greu să cred...

— Am vrut s-o fac! a izbucnit Mark. Trebuie să înțelegi un lucru... chiar am vrut să fiu cu tine în felul acela, și în toate felurile, iar asta nu e o minciună.

Cristina s-a așezat pe un bolovan. Inima îi bătea cu putere. Și tocmai rostise cuvântul „sex”, lucru care o făcea să se simtă groaznic de rușinată.

— Atunci nu pricep de ce ai făcut-o, a spus ea încet. Încearci să protejezi pe cineva? Pe Kieran?

— Încercam să te protejez pe tine, a spus el cu o voce dură și întunecată, precum gheața din toiul iernii.

— Să mă protejezi de ce?

— Știi cine ești! a țipat el, facând-o să tresară.

A ridicat capul spre el, fără să înțeleagă — nu era o străină, nici pentru el, nici pentru ceilalți. Ce voia să spună?

— Kieran ți-a spus prințesa nefilimilor, și pe bună dreptate, a spus el.

Acum, luna răsărise complet și lumina ei alb-argintie înconjura

capul lui Mark precum un halou. Îi lumina și ochii — mari, auriu și albastru, și plini de durere.

— Tu ești una dintre cele mai bune persoane din câte cunosc... strălucitoare, dreaptă, virtuoaasă. Ești întruchiparea tuturor lucrurilor bune la care mă pot gândi, a tuturor lucrurilor bune pe care aș vrea să le am și eu și știu că nu le voi putea avea. Nu vreau să-ți fac ceva ce poate mai târziu vei regreta. Nu vreau ca mai târziu să-ți dai seama cât de jos ai coborât de la standardele tale când ai fost cu mine.

— *Mark!*

1. S-a ridicat repede de pe piatră și s-a dus la el. A auzit o bufnitură, ca și cum ceva ar fi căzut jos, l-a luat în brațe și l-a strâns cu putere. Clipă, el a rămas țeapăn și înghețat. Apoi s-a înmuiat în brațele ei, a prins-o de mijloc și a sărutat-o ușor pe obraz, pe șuvițele părului fin care i se desprinseseră din coadă.

— Cristina, a șoptit el.

Ea s-a retras cât să-i poată atinge fața și și-a trecut degetele peste obrajii lui. Pielea lui avea finețea incredibilă a elfilor, datorată faptului că nu erau niciodată nevoiți să folosească lama de ras.

— Mark Blackthorn, a spus ea, și a simțit fiori în tot trupul când s-a uitat în ochii lui. Mi-aș dori să te vezi așa cum te văd eu. Ai atât de multe lucruri pe care nu am știut niciodată că le vreau, dar le vreau. Vreau totul de la tine.

El a strâns-o mai tare în brațe; a strâns-o la pieptul lui cum ar fi strâns un buchet de flori. Și-a trecut delicat buzele pe obrajii ei, spre gât; în cele din urmă buzele lor s-au întâlnit, fierbinți ca focul în noaptea rece, iar Cristina a suspinat simțind dorința care îi străpungea trupul, ascuțită ca o săgeată.

Buzele lui aveau gust de miere și de vin de pe tărâmul elfilor. S-au dat înapoi, mergând împleticit, până când s-au lipit cu spatele de o stâncă. Mâinile lui Mark erau pe jacheta ei de uniformă; i-a deschiat fermoarul și și-a strecurat mâinile pe sub ea, pe sub cămașă, ca și cum ar fi fost disperat să-i atingă pielea. Murmura ceva, gen „frumos”, sau „perfect”, iar ea a zâmbit și și-a trecut încet limba peste buza lui de jos, facându-1 să icnească, ca și cum l-ar fi înjunghiat. A scos un geamăt chinuit și a strâns-o mai tare.

Senzorul a început să bâzâie lung și puternic.

S-au despărțit repede, respirând precipitat. Cristina și-a tras fermoarul de la jachetă cu mâini tremurătoare, iar Mark s-a aplecat cu o mișcare nefirească să ridice Senzorul de jos. A bâzâit din nou și amândoi s-au răsucit, cu ochii mari.

— *No mames!!* a șoptit Cristina.

Senzorul a mai scos un bâzâit insistent și Cristina a simțit o lovitură puternică dintr-o parte.

În spaniolă, în argou, o expresie a uluirii (atât în sens pozitiv, cât și negativ) (n. red.). Era Mark. O doborâse la pământ; s-au rostogolit împreună pe pământul plin de bolovani, în timp ce deasupra lor apăruse o umbră imensă. Două aripi negre s-au desfăcut ca niște umbre sfâșiate pe margini. Cristina s-a sprijinit într-un cot, a scos din spate un pumnal gravat cu rune și l-a

aruncat înspre ele.

S-a auzit un țipăt ca de pasăre. Lampa-vrăjitoarei a luminat cerul; Mark era în genunchi, cu piatra-rună în mână. Deasupra lui era un demon uriaș, cu fața albă, care își mișca aripile ca pe o mantie sfâșiată; mânerul pumnalului aruncat de Cristina ieșea din pieptul lui. Conturul demonului deja începuse să dispară când a țipat iar, încercând să-și scoată pumnalul cu ghearele, după care s-a cocoloșit ca o hârtie și a dispărut.

— Demon harpie, a spus Mark, sărind în picioare. A întins mâna, ajutând-o și pe Cristina să se ridice. Probabil se ascundea în stânci. De-asta Senzorul nu a prins bine semnalul.

— Ar trebui să plecăm. Cristina s-a uitat în jur. Judecând după Senzor, mai sunt și alții.

Au pornit grăbiți pe cărare, Cristina întorcând mereu capul să vadă dacă nu sunt urmăriți.

— Vreau să-ți fie foarte clar că nu eu am pus la cale întreruperea provocată de demonul harpie, a spus Mark, și chiar îmi doream foarte mult să continuăm contactul nostru sexual. Cristina a oftat.

— E bine de știut.

A tăiat drumul și a luat-o printre niște tufe de salvie. Vedea în depărtare sclipirea metalică a mașinii lor parcate.

Mark a încetinit pașii.

— Cristina. Uite!

Ea s-a uitat în jur.

— Nu văd ni...

— Uită-te în jos! a spus el și ea s-a uitat.

Și-a adus aminte că i se păruse că ghetele ei scârțâiau ciudat pe nisip. Acum și-a dat seama că nu era nisip. În jurul lor, pe o rază de șase metri, era o zonă pustie care semăna cu un peisaj lunar. Plantele suculente și tufele de salvie erau uscate și albe ca niște oase străvechi. Părea că nisipul fusese ars într-un incendiu, iar printre stânci se vedeau schelete de iepuri și șerpi.

— E pârjolul, a spus Mark. Același pârjol pe care l-am văzut pe Tărâmul Elfilor.

— Dar ce să caute aici? l-a întrebat Cristina, uimită. Ce legătură e între liniile de convergență și pârjol? Nu e magie de elf?

Mark a clătinat din cap.

— Nu cred că...

Un cor de țipete ascuțite a sfâșiat aerul. Cristina s-a întors, înălțând un nor de praf, și a văzut o mulțime de umbre care se ridicau din deșert în jurul lor. Acum Cristina putea să vadă mai bine demonii: semănau cu păsările doar pentru că aveau aripi. Ceea ce i se păruseră a fi pene erau de fapt niște mantii negre și lungi care le acopereau corpul alb și subțire. Gura lor era atât de plină de niște dmți strâmbi și ascuțiți, încât păreau că zâmbesc într-un mod grotesc. Globul ocular era galben, cu niște pupile mici, negre.

— Dar Senzorul..., a șoptit ea. Nu s-a declanșat. Nu a...

— Fugi! a spus Mark, și au luat-o la fugă, în timp ce demonii harpie s-au ridicat spre cer țipând și râzând.

O piatră a căzut cu un bufnet lângă Cristina, iar o alta a ratat cu puțin capul lui Mark.

Cristina ar fi vrut să se întoarcă și să-și arunce pumnalul în cel mai apropiat demon, dar era greu să țintească din fugă. L-a auzit pe Mark înjurând în timp ce se ferea de pietrele care aveau dimensiunea unei mingi de baseball. Una a lovit-o dureros pe Cristina în mână, când a ajuns la mașină și a deschis portiera; Mark s-a urcat pe partea cealaltă, și o clipă au stat așa, respirând precipitat, în timp ce pietrele aterizau pe capota mașinii ca grindina.

— Diana n-o să fie prea încântată de mașină, a spus Mark.

— Avem probleme mai mari decât asta.

Cristina a băgat cheile în contact; mașina a pornit cu o smucitură, a dat înapoi... și s-a oprit. Zgomotul provocat de pietrele care cădeau pe mașină nu se mai auzea nici el și liniștea aceea părea acum stranie.

— Ce se întâmplă? a întrebat Cristina, apăsând pedala de accelerație.

A apucat-o pe Cristina de

Dă-te jos! a țipat Mark. Trebuie să ne dăm jos!

mână și a tras-o spre mijlocul consolei. S-au rostogolit amândoi pe ușa din dreapta, în timp ce mașina se ridica în aer; Cristina a aterizat prost, jumătate peste Mark.

S-a întors și a văzut cum demonii harpie le luaseră mașina, și cum ghearele lor ascuțite străpunseseră capota metalică și cadrul portierei. Autovehiculul plutea în aer și demonii harpie țipau și râdeau; au ridicat-o mult în sus, apoi i-au dat drumul.

Mașina a plonjat spre pământ învârtindu-se și s-a prăbușit cu un zgomot infernal de metal și sticlă zdrobite, după care s-a răsturnat cu fundul în sus. Unul dintre demonii harpie stătuse pe ea în cădere ca pe o placă de surf, iar acum se cățăraseră și stătea ghemuit pe mașina răsturnată, croncănind și dând din aripi.

Cristina a sărit în picioare și s-a dus spre mașină. Când s-a apropiat, a simțit mirosul benzinei care se scurgea din rezervor. Demonul harpie, prea prost să-și dea seama de pericol, și-a întors spre ea fața albă ca de mort, rânjind.

— *Stâncile sunt locul nostru, i-a spus el suierând.*
Otrăvit. Cel mai bun loc.

— *Caliate!* Tacii! a strigat ea, apoi și-a scos din teacă sabia lungă și i-a retezat capul.

Lichidul vâscos a țâșnit din rană, iar trupul demonului s-a îndoit și a dispărut. Ceilalți demoni au început să urle și s-au repezit spre ei de sus: Cristina l-a văzut pe unul care plonja spre Mark ca o bombă, și a strigat la

el să-l facă atent; Mark a sărit pe o stâncă și l-a plesnit cu biciul. Pe pieptul demonului a apărut o tăietură lungă din care țâșnea limfa, după care demonul s-a prăbușit la pământ, chirăind, dar un alt demon deja se apropia. Biciul lui Mark s-a înfășurat în jurul gâtului său, și capul desprins s-a rostogolit printre stânci ca un ghem de iarbă uscată.

Ceva a izbit-o pe Cristina în spate; a țipat, în timp ce picioarele ei părăseau pământul. Un demon harpie își înfipse ghearele în jacheta ei și o ridică în aer. Și-a adus aminte de poveștile acelea cu vulturi care se ridică sus, pe cer, cu prada lor, după care îi dau drumul să se zdrobească de pământ. Deja pământul de sub ea se îndepărta cu o viteză înspăimântătoare.

Cu un țipăt de teamă și de furie, a lovit în spate cu sabia, retezându-i laba demonului de la încheietură. Demonul a țipat ascuțit și Cristinaa început să se rostogolească prin aer; sabia i-a căzut din mână, și ea a întins mâinile ca și cum ar fi vrut să se agațe de ceva care să-i încetinească prăbușirea...

Ceva din cer a prins-o.

Ea a scos o exclamație înăbușită când a simțit cum o mână o înșfacă de cot și o trage într-o parte, facând-o să aterizeze pe ceva cald și viu. Un cal zburător. A început să bâjbâie cu mâinile, încercând să se agațe de ceva, și și-a înfipt degetele în coama calului care zbura repede spre pământ.

— Cristina! Stai potolită!

Kieran era cel care strigase la ea. Kieran era în spatele ei, și a prins-o cu un braț de mijloc ca să o tragă mai aproape de el. Iar asta a făcut-o să simtă un curent electric care îi străbătea corpul. Kieran avea o privire sălbatică și părul lui căpătase o culoare intensă, de negru-albăstrui, iar Cristina și-a dat seama că armăsarul era Suliță de Vânt exact când acesta s-a repezit în mijlocul demonilor, spre Mark.

— Kieran, ai grijă! a țipat ea când a văzut că demonii harpie își îndreaptă acum atenția spre Suliță de Vânt, cu ochii lor bulbucăți și galbeni scânteind ca niște lanterne.

Kieran a ridicat brațul și Cristina a simțit din nou unda aceea de curent electric prin corp. Au apărut niște flăcări albe, și demonii s-au retras, în vreme ce Suliță de Vânt ateriza lin în fața lui Mark.

— Mark! La mine! a strigat Kieran.

Mark s-a uitat la el și i-a zâmbit — un zâmbet de Vânător, un zâmbet de bătălie, cu toți dinții —, apoi a decapitat un ultim demon cu o lovitură de bici. Cu stropi de sânge și limfa pe el, Mark a sărit pe cal, în spatele lui Kieran, și l-a prins de mijloc. Suliță de Vânt a țâșnit în aer și demonii harpie l-au urmat, cu gurile lor deschise într-un rânjet care le dezvelea șirurile de colți ca de rechin.

Kieran a strigat ceva într-o limbă elfa pe care Cristina n-o cunoștea, și Suliță de Vânt s-a ridicat într-un unghi care părea imposibil. Calul s-a înălțat în sus ca o săgeată, exact când mașina

lor exploda în sfârșit sub ei,
înghițindu-i pe demoni într-o
coroană imensă de flăcări.

Diana chiar va fi furioasă din cauza mașinii, și-a spus Cristina și s-a aplecat pe coama lui Suliță de Vânt, în timp ce calul fermecat s-a rotit pe sub nori, a schimbat direcția și s-a îndreptat spre ocean. Kit nu mai fusese niciodată pe acoperișul Institutului din Los Angeles. Trebuia să admită că era o panoramă mai frumoasă decât cea de la Institutul din Londra, asta dacă nu te dădeai în vânt după zgârie-nori. De aici puteai vedea deșertul care se întindea din spatele clădirii până la munți. Vârful munților se contura pe cer datorită luminilor orașului din spatele lor, iar văile lor erau întunecate. Cerul strălucea de stele.

în fața clădirii era oceanul, cu imensitatea lui terifiantă și măreață, în seara aceasta, vântul părea că atinge suprafața apei ca niște degete delicate, lăsând în urmă vălurile argintii.

— Pari trist, a spus Ty. Ești?

Stăteau așezați pe marginea acoperișului, cu picioarele atârinate în gol. Așa ar fi trebuit, probabil, să-și petreacă anii de liceu, și-a spus Kit, făcând chestii prostești și riscante care să-i îngrijoreze pe părinți. Numai că el nu avea părinți care să se îngrijoreze, iar chestiile riscante pe care le făcea erau cu adevărat riscante.

Nu era îngrijorat pentru el, era îngrijorat pentru Ty. Ty, care se uita acum concentrat la el,

plimbându-și pe fața lui ochii cenușii, ca pe o carte pe care o citea cu greutate.

Dai, sunt trist, a spus Kit în gând. M-am blocat și sunt frustrat. Am vrut să te impresionez la Piața Umbrelor, și am fost atât de obsedat de asta, încât am uitat de toate celelalte. De faptul că într-adevăr n-ar trebui să facem asta. De faptul că nu pot să-ți spun că n-ar trebui să facem asta.

Ty a întins mâna și i-a dat părul de pe față, cu un soi de gest absent, dar care l-a făcut pe Kit să se cutremure, de parcă ar fi atins un gard electric. S-a uitat la el și Ty a spus:

— Trebuie să te tunzi. Pe Tavvy îl tunde Julian.

— Julian nu e aici, a spus Kit. Și nu știu dacă vreau să mă tundă el.

— Se pricepe. Ty a lăsat mâna jos. Ai spus că tatăl tău a ascuns tot felul de chestii prin Los Angeles. Printre chestiile alea nu e ceva care să ne fie de folos?

Tatăl *tău*. Ca și cum Julian era tatăl lui Ty. Pe de altă parte era, într-un fel.

Nimic de necromanție, a spus el. Ty a părut dezamăgit. Încă amețit de la șocul acela ca de curent electric, Kit n-a putut suporta. Trebuia să facă ceva să dispară expresia aceea de pe fața lui Ty.

— Uite ce-i, am încercat o abordare directă. Acum trebuie să încercăm metoda escrocilor.

— Nu prea înțeleg cum e cu escrocii, a spus Ty. Am citit o carte despre ei, dar nu înțeleg cum se lasă oamenii păcăliți așa.

Privirea lui Kit s-a oprit pe

medalionul de la gâtul lui Ty. încă mai avea sânge pe el. Ai fi zis că sunt pete de rugină.

— Nu trebuie să-i faci pe oameni să creadă ce vrei tu. Trebuie să-i lași să creadă ce vor ei. Să le dai ceea ce cred ei că le trebuie.

Ty a ridicat ochii; cu toate că nu i-a întâlnit privirea, Kit a putut să citească expresia lor, faptul că începea să înțeleagă. *Oare își dă seama?* s-a întrebat Kit, ușurat, dar și temător.

Ty a sărit în picioare.

— Trebuie să-i trimit un mesaj de foc Hypatiei Vex, a spus el. Era ceva la care Kit nu se așteptase deloc.

— De ce? A spus deja că nu vrea să ne ajute.

— A spus. Dar Shade a zis că ea și-a dorit dintotdeauna să devină șeful Pieței. Ty a zâmbit cu un colț al gurii, și în clipa aceea, în ciuda diferențelor de culoare dintre ei, semăna cu Julian. Asta e ce crede ea că îi trebuie.

Cerul era un drum și stelele marcau cărări; luna era un felinar, un far care îți călăuzea pașii spre casă.

Să stea pe spatele lui Suliță de Vânt era pentru Mark ceva extrem de ciudat, dar, în același timp, extrem de familiar. La fel și faptul că îl ținea de mijloc pe Kieran. Zburase pe atâtea ceruri ținându-și așa pe Kieran, simțindu-i trupul lipit de al lui, simțindu-i forța trupului, parfumul discret de sare de mare al părului și al pielii, încât toate acestea îi intraseră în sânge.

In același timp o auzea pe Cristina, o auzea râzând, o

vedea aple- cându-se și arătând
cu mâna diverse locuri peste
care treceau. II întrebase pe
Kieran dacă ar putea să zboare
peste literele care
alcătuiacuvântul „Hollywood”,
iar el îi făcuse pe plac; Kieran,
care nu facea nimănu pe plac.

Iar inima lui Mark tresărea la
râsul ei; tresărea și când îl
atingea pe Kieran; era din nou
între ei, cum fusese la Londra,
și, deși când se gândea la asta
devenea puțin agitat, nu putea
pretinde că nu se bucura că el s-
a întors.

Kieran a aterizat cu Suliță de
Vânt în spatele Institutului. Era
liniște deplină, nu se auzeau
decât sunetele făcute de cicade.
Era greu de crezut că în urmă cu
zece minute se luptau pe viață și
pe moarte cu demonii harpie.

— Te simți bine? l-a
întrebat Cristina, încrunțată,
după ce a descălecat. Nu arăți
prea bine.

Mark și-a dat seama cu
surprindere că vorbea cu
Kieran. Și că avea dreptate.
Kieran venise la Stâncile
Vasquez aproape aprins de
energie. Era genul acela de
magie sălbatică, spirituală, pe
care Mark o asocia cu familia
regală, însă niciodată nu îl
văzuse pe Kieran folosindu-se
de ea.

Dar acum energia părea că îl
părăsise; se sprijinea cu mâna de
coastele lui Suliță de Vânt și
respira greu. Avea sânge pe
mâini, pe gulerul cămășii și pe

piele; culoarea se scursese de pe fața lui.

Mark a făcut un pas spre el, apoi a ezitat. Și-a amintit că îi spusese lui Mark că relația lor s-a terminat.

— N-am știut că ai fost rănit la stânci, Kier, a spus el.

— Nu. Asta s-a întâmplat la Școala de Solomonie.

— De ce ai plecat de-acolo? l-a întrebat Cristina.

— Trebuie să vă spun ceva.

Kieran a strâns din ochi și l-a plesnit ușor pe Suliță de Vânt. Calul a nechezat și a pornit spre umbre, topindu-se în întuneric.

— Mai întâi să te ducem sus. Cristina s-a uitat la Mark, de parcă s-ar fi așteptat să vină să-l ajute pe Kieran. Când a văzut că nu o face, s-a apropiat de Kieran și i-a pus brațul pe umărul ei. Trebuie să vedem cât de grave sunt rănila, a spus.

— E foarte important..., a început Kieran.

Și asta e foarte important. Cristina a pornit, cu Kieran rezemat de ea. Mark n-a mai putut suporta; a trecut în partea cealaltă să-l sprijine și au intrat împreună în clădire, cu Kieran șchiopătând între ei.

— h luțumesc, Mark, a spus Kieran încet.

Când Mark a îndrăznit să se uite la el, nu a văzut niciun strop de supărare în ochii lui, dar nu fusese Kieran supărat ultima oară când s-au văzut? Oare Kieran uitase că Mark îi greșise? Nu era în firea unui prinț să uite sau să ierte.

Cristina spunea ceva despre mâncare și apă; în mintea lui

Mark era parcă un vârtej, și în prima clipă când au intrat în bucătărie a clipit de mai multe ori, confuz. Crezuse că îl vor duce într-un dormitor. Cristina l-a ajutat pe Mark să-l așeze pe Kieran pe un scaun, apoi s-a dus la chiuvetă să aducă niște prosoape ude și un săpun.

— Trebuie să vă spun ce am aflat, spunea Kieran.

Stătea cocoțat pe un scaun, cu picioarele lui lungi, cu niște haine ciudate pe el și cu ochii arzători. Părul îi sclipea, albastru intens. Arăta ca un elf care nu-și găsește locul în lumea oamenilor, iar gândul acesta l-a umplut pe Mark de o compasiune dureroasă, dar și de teama că și el ar putea arăta la fel.

— Dă-mi voie să mă uit la fața ta.

Cristina i-a atins fața cu degete delicate; el s-a abandonat acelei atingeri, iar Mark nu putea să-l condamne.

— Ce se întâmplă?

Lumina s-a aprins brusc în bucătărie; era Helen, care avea în mână o lampa-vrăjitoare.

— E cineva rănit?

Mark și Cristina au schimbat o privire speriată; Kieran s-a uitat la Helen și la Mark, și când a înțeles cine e, a deschis ușor gura.

— Ne-ai așteptat? a întrebat-o Mark. E trecut de miezul nopții.

— Nu... nu v-am așteptat.

Helen s-a uitat în jos la pantalonii ei de trening cu un aer vinovat. Voiam un sandwich. S-a uitat cu ochii mișiți la Kieran. Ați dat la schimb mașina Diane pentru un prinț

elf?

Kieran se uita și acum la ea cu aceeași expresie, și Mark și-a dat seama ce vedea: o persoană care era evident sora lui Mark, care era în mod evident acea Helen despre care Mark îi vorbise cu atâta durere în toți anii aceia din Vânătoarea Sălbatică.

S-a ridicat în picioare și a traversat camera până la ea. I-a ridicat mâna liberă și i-a sărutat-o.

— Preaiubita soră a preaiubitului meu Mark. E o bucurie să văd că ești bine și că ai revenit alături de familie.

— Îmi place de el, i-a spus Helen lui Mark.

Kieran i-a lăsat mâna.

— Permite-mi să-mi exprim tristețea pentru trecerea în neființă a surorii voastre, Livia, a spus el. E foarte trist să vezi o stea atât de strălucitoare și de frumoasă stingându-se înainte de vreme.

— Da.

Ochii lui Helen s-au umezit.

— Mulțumesc.

Nu înțeleg. Mark avea impresia că visează. Își imaginase de multe ori cum ar fi fost ca prințul să-i întâlnească familia, dar niciodată Kieran nu fusese atât de grațios, nici măcar în imaginația lui.

— Poate ar trebui să ne așezăm cu toții, a spus Helen. Cred că ar fi mai bine să îmi spuneți ce s-a întâmplat astă-seară, în patrularea voastră „normală”.

A ridicat o sprânceană spre Mark.

— Mai întâi trebuie să vă spun eu ce s-a întâmplat la Școala de Solomonie, a spus

Kieran, ferm. E crucial.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cristina. Am crezut că o să fii în siguranță acolo...

— Am fost, pentru o scurtă perioadă de timp, a spus Kieran. Apoi cei din Cohortă s-au întors de la Idris și m-au descoperit. Dar povestea asta trebuie să mai aștepte. Am venit să vă aduc vești. S-a uitat în jur, la fețele lor nerăbdătoare, și a urmat: Inchizitorul i-a trimis pe Emma și pe Julian într-o misiune secretă pe Tărâmul Elfilor. Nu se așteaptă ca ei să revină de acolo sau să supraviețuiască.

Mark a simțit că îi amortește tot trupul.

— Ce vrei să spui?

Este o misiune periculoasă... și cineva a fost trimis după ei să se asigure că nu își vor încheia misiunea...Cu un geamăt, Kieran s-a prăbușit pe spătarul scaunului, extrem de palid.

Mark și Cristina s-au repezit la el să-l sprijine în același timp. S-au uitat oarecum surprinși unul la celălalt, peste capul lui plecat.

— Kieran, sângerezi! a exclamat Cristina, luând mâna de pe umărul lui.

Mâna se pătase de sânge.

— E un nimic, a spus Kieran cu voce răgușită.

Nu era de fapt o minciună —

Mark era sigur că asta credea Kieran, dar chipul lui cenușiu și ochii lui febrili spuneau o altă poveste.

— Kier, nu ești teafăr, a spus Mark. Trebuie să te odihnești. Nu faci nimănui vreun bine în situația asta.

— Așa e. Cristina s-a ridicat în picioare, cu mâna încă pătată de sângele lui. Trebuie să

ne uităm imediat la rănilile tale.

— Te-ai schimbat, fiu al spinilor, a spus Regina.

Nu spusese nimic vreo câteva minute, cât timp sala se golise de gardieni și de curteni. Chiar și atunci, Julian nu era convins că sunt cu adevărat singuri. Cine știe ce spirite și duhuri se ascundeau în umbre?

Julian începuse să se plimbe prin sală, cuprins de o agitație pe care nu și-o putea explica. Pe de altă parte, prea puține putea să-și explice din ceea ce simțise în ultimele zile. Erau niște impulsuri pe care le urma, altele pe care nu le respingea, furii și antipatii și chiar speranțe, dar nu ar fi putut explica emoția care l-a făcut să-l ucidă pe Dane, sau ceea ce a simțit ulterior. Era ca și cum cuvintele de care avea nevoie să descrie ceea ce simțise dispăruseră din vocabularul lui mintal.

Își amintea că cineva îi spusese că ultimele cuvinte rostite de Sebastian Morgenstern fuseseră: „Niodată nu m-am simțit atât de ușor.” Și el se simțea ușor, după ce scăpase de apăsarea constantă a fricii și a dorului pe care o simțise atât de mult timp, încât se obișnuise cu ea și nici n-o mai observa. Cu toate acestea, s-a înfiorat amintindu-și de Sebastian. Oare era rău că se simțea ușor?

Era conștient acum de agitația lui, și undeva, în străfundurile minții, era conștient că se juca cu focul. Dar această conștientizare nu era însoțită de frică și nici de

frenezie. Era ceva îndepărtat.

Detașat.

Suntem singuri, a spus ea. Putem să ne distrăm. De data asta s-a uitat la ea. Tronul ei se schimbase, la fel și ea. Părea că stă culcată pe perne, pe o sofa roșie, și părul arămiu îi cădea în valuri pe umeri. Era de o frumusețe izbitoare, chipul ei slab era acum plin de tinerețe și de sănătate și ochii căprui îi străluceau.

Ochii Reginei sunt albaștri. Ochii Emmei sunt căprui.

Dar asta nu a schimbat cu nimic ceea ce vedea; ochii Reginei aveau culoarea pietrelor ochi-de-tigru și străluceau uitându-se la el. Rochia era din satin alb, și când a ridicat încet un picior, trecându-și degetele de la picior peste cealaltă gleznă, rochia s-a desfăcut și i-a dezvelit picioarele până la șold.

— E o vrajă, a spus Julian. Știu ce este dedesubtul ei.

Ea și-a sprijinit bărbia în mână.

— Puțini ar îndrăzni să-i vorbească astfel Reginei Elfilor Luminii.

— Puțini au cea ce vrea Regina Elfilor Luminii, a spus Julian.

Nu simțea nimic când se uita la ea: era frumoasă, dar simțea la fel de puțină dorință ca pentru o piatră frumoasă sau un apus frumos.

Ea l-a privit printre pleoapele îngustate și ochii i-au devenit din nou albaștri.

— într-adevăr, ești indiferent, a spus ea, semeni mai mult cu un elf.

— Sunt mai bine, a spus Julian.

— Chiar așa? Regina s-a ridicat încet în fund, și rochia mătăsoasă a revenit la locul ei.

Supușii mei au o zicală, care se referă la muritorii pe care îi aducem aici: *Pe Tărâmul Elfilor, muritorii nu simt nici tristețe, nici bucurie.*

— Și asta de ce? a întrebat Julian.

Ea a râs.

— Te-ai întrebat vreodată cum îi ademenim pe muritori să vină să trăiască printre elfi și să ne servească, fiu al spinilor? îi alegem pe cei care au pierdut ceva și le promitem acel lucru pe care oamenii și-l doresc cel mai mult, să înceteze chinul și suferința. Nu își dau seama că, odată intrați pe Tărâmul Elfilor, sunt prinși ca într-o cușcă și nu vor mai simți niciodată fericirea. S-a aplecat spre el. Tu ești acum în cușcă, băiete.

— Lui Julian i-a trecut un fior pe șira spinării. Era ceva atavic, primitiv, la fel ca și impulsul care îl făcuse să se urce pe rugul lui Liwy. Încerci să-mi distragi atenția, doamna mea. Ce-ar fi să-mi dai ce mi-ai promis?

— De ce te mai interesează acum legătura de *parabatai*? Se pare că nu mai ții la Emma. Am văzut asta din felul în care te privea. Ca și cum i-ar fi fost dor de tine, deși erai chiar lângă ea.

— Legăturile, a spus Julian printre dinți. Cum pot fi desfăcute? Capul îi bubuia. Poate era deshidratat.

— Prea bine. Regina s-a rezemat de speteaza sofalei, lăsându-și părul să se reverse până la podea. Deși s-ar putea să nu-ți placă.

— Spune-mi!

— Runa de *parabatai* are o slăbiciune pe care nicio altă rună nu o are, pentru că ea a

fost creată de Jonathan, Vânătorul de Umbre, nu de îngerul Raziei, a spus Regina; în timp ce vorbea, trasa încet cu degetul spirale în aer. Păstrată în Orașul Tăcut, se află runa originală de *para-batai*, făcută de Jonathan, Vânătorul de Umbre, și de David cel Tăcut. Dacă ea e distrusă, toate runele de *parabatai* din lume vor fi distruse.

Julian abia mai putea să respire. Inima îi batea în piept ca un ciocan. Toate legăturile din lume. Distruse. încă nu-și putea explica ce simțea, dar intensitatea sentimentului îi dădea impresia că avea să țâșnească din propria piele.

— De ce credeai că n-o să-mi placă ce aud? a întrebat el. Pentru că e dificil?

— Nu dificil. Imposibil. Ah, nu a fost întotdeauna imposibil, a spus Regina, îndreptându-și spatele și rânjind. Când am vorbit cu tine prima oară despre asta, am fost de bună-credință. Dar acum lucrurile s-au schimbat.

— Cum adică? În ce fel s-au schimbat?

Adică există o
singură
modalitate de a
distruge runa, a
spus Regina. Să
fie tăiată de sus
până jos cu
Sabia Mortală.tt

PE MĂRI MAI
FERICITE

RANA ERA LUNGĂ, DAR NU
ADÂNCĂ, O TĂIETURĂ CARE SE
ÎNTINDEA PE brațul lui drept.
Kieran stătea cu dinții strânși pe
patul uneia dintre camerele de
oaspeți din Institut, cu mâneca
tăiată de pumnalul Cristinei.
Mark se rezema de peretele de
lângă pat și privea neliniștit.

Cristina fusese puțin surprinsă să vadă cât de musculos era brațul lui Kieran; chiar și după ce o dusese în brațe la Londra, tot își imagina că elfii aveau osatură fină și delicată. Și chiar așa era, dar exista acolo și duritate. Mușchii lui păreau să stea mai lipiți de os ca mușchii oamenilor, conferindu-i corpului un aspect suplu și elastic, dar puternic.

A încheiat ștergerea delicată a sângelui din jurul răniei și și-a trecut ușor degetele pe pielea lui. Kieran s-a cutremurat și a închis ochii pe jumătate. Ea s-a simțit vinovată că i-a provocat durere.

— Nu văd niciun semn de infecție, și nici nu e nevoie de copci, a spus ea. Un pansament e de ajuns.

Kieran s-a uitat la ea pieziș. Era greu să-i deslușești expresia în umbră: în cameră era o singură veioză, cu un abajur care estompa lumina.

— îmi pare rău că v-am făcut atâtea necazuri, a spus Kieran încet.

— Cu o voce de noapte, atent să nu-i trezească pe cei care dormeau. Pentru amândoi.

— Nu ne-ai făcut necazuri, a spus Mark, cu vocea răgușită de oboseală. Ne-ai adus niște informații care ne pot ajuta să-i salvăm pe cei

dragi. Iți suntem recunoscători.

Kieran s-a încruntat, ca și cum nu i-ar fi plăcut cuvântul „recunoscători”. Înainte să apuce și Cristina să spună ceva, noaptea a fost sfâșiată de un țipăt — un urlet de mare groază.

Chiar dacă știa despre ce era vorba, Cristina tot s-a cutremurat.

— Tavy, a spus ea.

— Are coșmaruri, a confirmat Mark.

— Bietul copil, a murmurat Kieran. Teroarea nopții este într-adevăr grea.

— O să-și revină, a spus Mark, deși îngrijorarea îi umbrea fața. Nu a fost acolo când a murit Livvy, slavă îngerului, dar cred că a auzit vorbindu-se despre asta. Poate că nu trebuia să-l luăm la funeralii. Să vadă rugurile...

— Eu cred că astfel de lucruri fac bine, a spus Cristina. Eu cred că în felul ăsta sufletul nostru poate să-și ia rămas-bun.

Ușa s-a deschis scârțâind — cineva va trebui să se ocupe de balamalele acelea — și Helen a băgat capul în cameră, cu un aer tulburat.

— Mark, vrei să te duci tu la Tavvy?

Mark a șovăit.

— Helen, nu cred că eu...

— Te rog!

Mark a tăcut. Helen s-a rezemat, sfârșită, de cadrul ușii.

— încă nu s-a obișnuit cu mine și nu se oprește din plâns.

— Am eu grijă de Kieran, a spus Cristina, cu mai multă siguranță decât simțea.

Mark a ieșit din cameră după Helen cu o reticență vizibilă. Simțindu-se ciudat că rămăsese singură cu Kieran, Cristina a luat un pansament din trusa de prim-ajutor și a început să-i bandajeze brațul.

— Se pare că mereu ajung să-ți îngrijesc rănile, a spus ea, jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Dar Kieran nu a zâmbit. Probabil că de aceea acum, de câte ori sufăr, mi-e dor de atingerea mâinilor tale.

Cristina s-a uitat la el surprinsă. Era evident că se afla într-o stare mai febrilă decât crezuse ea. I-a pus mâna pe frunte: ardea. S-a întrebat care era temperatura normală pentru un elf.

— Intinde-te! Cristina a legat capetele pansamentului. Trebuie să te odihnești.

Părul i-a venit în față când s-a aplecat deasupra lui. El a întins mâna și i-a dat o șuviță după ureche. Ea a înțepenit, cu inima bătându-i nebunește.

— M-am gândit la tine când am fost la Școala de Solomonie, a spus el. Mă gândeam la tine ori de câte ori cineva îi spunea lui Diego pe numele de familie, Rosales. Nu mă puteam opri.

— Voiai?

Ii tremura vocea.

— Să nu te mai gândești la mine?

El i-a atins din nou părul, și degetele lui erau foarte ușoare când i-a mângâiat și obrazii. Atingerea aceea i-a făcut pielea de găină.

— Știu că tu și Mark sunteți împreună. Nu știu unde e locul meu în povestea asta.

Obrazii lui erau îmbujorați de febră.

— Știu cât de mult v-am rănit pe amândoi. Am simțit-o până în măduva oaselor. Nu vreau să vă rănesc și a doua oară. Măine voi pleca de aici, și niciunul dintre voi nu va mai trebui să mă vadă vreodată.

— Nu! a strigat Cristina, cu o forță care a surprins-o și pe ea. Nu pleca, nu singur.

— Cristina.

A ridicat și mâna dreaptă și i-

a cuprins celălalt obraz; îi ținea fața în palme. Pielea lui era fierbinte; Cristina vedea bine roșeața pe care febra i-o adusese pe obraji și pe gât.

— Prințesă. îți va fi mai bine fără mine.

— Nu sunt prințesă, a spus ea; s-a aplecat deasupra lui, sprijinindu-se cu o mână de patul acoperit cu pătură.

Fața lui era aproape de a ei, atât de aproape, că putea să-i vadă genele negre.

— Și nu vreau să plec.

El s-a ridicat în fund, ținându-i în continuare obraji în palme. Ea și-a înăbușit o exclamație și a simțit că îi crește și ei temperatura de la fierbințeala mâinilor lui, care s-au mutat de pe față pe umeri și apoi pe mijlocul ei, trăgând-o spre el. S-a lăsat să cadă peste el, s-a lungit lângă trupul lui, cu șoldurile și pieptul lipite de ale lui. El era încordat ca un arc, încordat și arcuit sub ea. Mâinile lui erau fierbinți de febră și îi mângâiau părul moale.

Ea și-a pus palmele pe pieptul lui tare. Se ridica și cobora cu repeziciune. Cristina simțea că i se învârte capul. Voia să-și lipească buzele de pielea fină de pe pomeții lui, să-i sărute obraji. Voia asta, iar dorința o șoca, intensitatea dorinței o șoca.

Nu simțise niciodată o dorință atât de intensă, decât cu Mark.

Mark. S-a retras de lângă Kieran atât de brusc, încât era să cadă din pat.

— Kieran, eu... noi n-ar trebui să... Ai febră.

El s-a întors pe o parte și s-a uitat la ea cu ochii strălucitori.

— Am într-adevăr febră, a

spus el. Dar nu mi-am pierdut mințile. De mult timp îmi doresc să te strâng în brațe.

— Nu mă cunoști de atât de mult timp, a șoptit ea, deși știa că minte într-o manieră foarte umană, ascunzând ceea ce simte sub lucruri irelevante.

Adevărul era că și ea îl dorea pe Kieran, și bănuise asta de mult timp.

— Culcă-te! Trebuie să te odihnești. Vom avea timp destul să... vorbim, dacă nu pleci. Cristina s-a ridicat. Promite-mi că nu pleci!

Kieran nu se uita la ea și genele lui semănau cu razele unei stele întunecate.

— N-ar trebui să stau. Vă voi aduce numai suferință ție și lui Mark.

— *Promite-mi!* a șoptit Cristina.

— Promit că rămân, a spus el în cele din urmă. Dar nu pot promite că nu vei regreta că am rămas.

Nene a condus-o pe Emma în camera în care stătuse împreună cu Julian ultima oară când fuseseră la Curtea Elfilor Luminii. Pereții argintii de cuarț păreau că pulsează de o lumină scăzută, iar trandafirii agățători

— de care ea își amintea nu mai erau. În schimb, cascada ale cărei ape curgeau vijelios pe zidul de stâncă părea un torent care se vărsa într-un bazin descoperit aflat cam la un metru sub nivelul podelei.

— A fost drăguț din partea lui Fergus că ne-a lăsat să stăm în camera lui, a spus Emma, după ce a intrat acolo cu Nene.

— Fergus nu are de ales, a spus Nene cu seninătate. A fost dorința Reginei.

Emma a clipit din ochi. Asta i se părea ciudat și de rău augur. De ce o interesa pe Regină unde stăteau ei? S-a uitat prin cameră — era o masă pe care își putea pune bagajul, o canapea făcută din nuiete împletite. .. S-a încruntat.

§

— Unde e patul?

— In spatele cascadei, în alcovul lui Fergus.

— In ce?

— In alcov.

Nene a arătat cu mâna. Se vedeau într-adevăr niște trepte care mergeau până în spatele cortinei de apă. După câte se părea, lui Fergus îi plăcuse s-o incorporeze în designul camerei.

— Ce ai împotriva alcovului?

— Nimic, a spus Emma. Mă gândeam să-mi fac și eu unul.

Nene s-a uitat la ea, bănuitoare, apoi a ieșit din cameră. Emma a

auzit cheia răsucindu-se în ușă după ce a plecat și nu s-a mai obosit să verifice clanța. Chiar dacă ar fi reușit să iasă din cameră, i-ar fi fost imposibil să găsească drumul pe coridoarele acelea. Și, oricum, n-ar fi plecat nicăieri fără Julian, iar el voia să stea aici.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să doarmă, dar învățase să fure câteva minute de somn oricând, atunci când se afla în misiune. Și-a pus cămașa de noapte și a urcat treptele de piatră care ajungeau în spatele cascadei. Treptele duceau către o platformă de piatră ascunsă de apă.

în ciuda dispoziției oribile pe

care o avea, Emma a fost uimită de frumusețea locului. Patul era imens, plin de pernuțe albe, pufoase, și acoperit cu o cuvertură grea. Cascada care curgea la picioarele patului părea o draperie de argint strălucitor; zgomotul apelor care cădeau împrejur îi amintea Emmei de valurile oceanului care se spargeau la țarm.

S-a așezat pe pat.

216 -*s— Drăguță cameră, a spus ea, fără să se adreseze cuiva în mod special. Scuze. Alcov.

Era timpul să se culce, s-a hotărât ea. S-a întins pe pat și a închis ochii, dar prima imagine care i-a apărut în spatele pleoapelor închise a fost imaginea lui Julian cu trupul lui Livvy în brațe, în Sala de Consiliu. Fața lui lipită de părul ei ud de sânge. Emma a deschis ochii brusc și s-a întors pe partea cealaltă, agitată. Nu a ajutat-o cu nimic; când a încercat iar să închidă ochii, a văzut ochii lui Dane, deschiși, cu privirea fixă, în timp ce spiritul acvatic își înfigea colții în el.

Prea mult. Prea mult sânge, prea multă teroare. Îl dorea atât de tare pe Julian; îi era dor de el ca și cum nu l-ar mai fi văzut de o săptămână. Până și runa de *parabatai* îi dădea o senzație ciudată — era obișnuită cu pulsația ei de energie, dar chiar și înainte de a ajunge pe Tărâmul Elfilor, încercarea de a accesa acea energie fusese ca o lovitură într-un zid inert.

S-a întors iar, și s-a gândit la Cristina, cu care putea să vorbească. La Cristina, care ar fi putut s-o înțeleagă. Dar ar fi putut să-i spună chiar și ei de vraja care îi luase lui Julian toate emoțiile? Dar despre înțelegerea făcută de el cu Regina? într-un fel, fusese un geniu, un geniu malefic, și-a spus ea, să facă o copie după carte și s-o aducă aici. Elfii erau destul de șmecheri și pragmatici ca să considere că această copie e suficientă pentru scopul lor. Păcat că Julian nu-i dăduse copia lui Horace, dar acesta le-ar fi răs în nas: până și un Dearborn și-ar fi dat seama că e o copie făcută la imprimantă. El nu avea de gând să facă farmece după cartea aceea, de fapt; pur și simplu voia să aibă obiectul pe care el considera că Annabel îl furase, acea Carte Neagră care se aflase ani de zile pe rafturile bibliotecii din Institutul din Cornwall.

A auzit ușa camerei deschizându-se, voci, pașii lui Julian pe scări, după care l-a văzut lângă pat; nu-și dădea seama cum lumina care se filtra prin perdeaua de apă îl putea transforma într-o efigie de argint. Până și părul lui negru devenise argintiu, și era ca și cum ar fi văzut cum va arăta el peste treizeci de ani.

S-a ridicat în fund. El nu a făcut nicio mișcare și nu părea că are de gând să spună ceva. Stătea așa și se uita la ea, iar când a ridicat mâna să-și dea părul de pe frunte, Emma a văzut din

nou cârpa aceea pătată de la încheietura lui.

— Deci, cum a mers? a întrebat ea în cele din urmă. Ai aflat cum poți rupe toate legăturile de *parabatai* din lume?

— După cât se pare, nu e posibil. S-a rezemat de stâlpul din colțul patului. Probabil că ești încântată.

— Da. Emma a lovit cu piciorul o pernuță, trimițând-o spre capătul patului. Vreau să spun, sunt ușurată, dar tot sunt curioasă cum de te-ai hotărât așa de brusc să ai încredere în Regina Elfilor Luminii, când ea, efectiv, nu va fi niciodată o persoană de încredere.

— Până acum nu ne-a trădat, a spus Julian. Am făcut o înțelegere cu ea, dar nu i-am adus Cartea Neagră... până acum.

— Le-a făcut niște chestii oribile lui Jace și lui Clary..

— Poate că nu au știut ei cum să negocieze cu ea.

Ochii lui albaștri-verzi au sclipit.

— Reginei nu-i pasă decât de Regină. Nu o interesează să provoace suferință de dragul de a provoca suferință. Vrea doar ce vrea ea. Dacă nu uiți asta, poți negocia cu ea.

— Dar de ce a trebuit noi să...

— Ascultă, era clar de la bun început că nu putem avea încredere în Dearborn. Asta nu era pur și simplu o misiune secretă, ca cea pe care au avut-o Clary și Jace. Ne-a dus singur în Pădurea Brocelind. Ne-a trimis pe Tărâmul Elfilor fără niciun martor. Horace Dearborn nu e de partea noastră, a spus Julian.

Ne consideră dușmani. Simpatizanți ai repudiaților. Sigur, el crede că putem să-i aducem Cartea Neagră... dar a plănuit să murim după ce facem asta. Ce crezi că o să se întâmple. Emma, dacă ne întoarcem acasă, fără ea? De fapt, cum crezi tu că o să ne întoarcem acasă... Chiar ți se pare că poți avea încredere în nu știu ce tip care stă la Răscrucea lui Bram și ascultă de ordinele lui Horac-;

Fusese atât de furioasă pe Julian, încât nu se oprise nicio clipă să s: gândească cum se vor întoarce acasă de pe Tărâmul Elfilor.

— Dane a spus că nu e numai el, și-a amintit Emma. Crezi că s vrut să spună că ne așteaptă cineva la Răscrucea lui Bram să ne omor -:'

La orice colț ar putea fi cineva care să ne omoare, a replicat Julian. Dane era un idiot, a venit după noi prea repede, înainte să facemrost de cartea originală. Dar poate nu sunt toți idioți. Viața noastră e în pericol în fiecare clipă. Dacă avem o înțelegere cu Regina, vom rămâne sub protecția ei.

— Ne trebuie un aliat, a spus Emma. Iar ea e ciudată și oportunistă și groaznică, dar tot e mai bine decât nimic. Asta vrei să spui?

— Oricare plan presupune riscuri, a răspuns Julian. Riscant era să nu mergem la Regină. Strategia înseamnă să alegi între riscuri... nu există nicio cale sigură, Emma, nu pentru noi. Din clipa în care Horace ne-a

chemat în biroul lui, nu mai există o cale sigură.

— Și dacă ne întoarcem cu adevărata Carte Neagră, el oricum ne va omorî și ne va lua cartea, a spus Emma. De la început ăsta a fost planul lui.

— Nu. A fost planul lui crezând că poate controla întoarcerea noastră. Dacă stabilim noi cum și unde ne întoarcem, am putea să ne ducem la orice ședință de Consiliu și să prezentăm Cartea Neagră, salvată cu bravură din mâinile inamicilor elfi. Horace și-a închipuit că poate să scape de noi ușor pentru că am căzut în dizgrație. Ii va fi mult mai greu să facă asta dacă ne întoarcem victorioși.

— Bine, a zis ea. înțeleg ce vrei să facem. Nu știu dacă sunt de acord să colaborăm cu Regina, dar măcar înțeleg. Dar știi ce ar fi fost mai bine? Să mă fi inclus și pe mine în partea aceea cu alegerea riscurilor pe care urmează să ni le asumăm.

— Nu vedeam care e rostul, a replicat el. Ți-ai fi făcut griji, și pentru ce?

Emma a simțit cum îi ard ochii de lacrimi.

— Nu ești tu însuși. Tu n-ai fi spus niciodată așa ceva. Ochii lui Julian au scăpărat.

— Știi ci întotdeauna am făcut tot ce am putut ca să fim în siguranță. Credeam că ai înțeles asta până acum.

Asta e altceva. Iți aduci aminte... Julian, îți aduci aminte ce a spus Dane, că tu ești genul de băiat care are o fată drept *parabatal*? Emma s-a lăsat în genunchi pe pat și a ridicat bărbia ca să-l poată privi în ochi.

Asta am iubit întotdeauna la tine, chiar și înainte să te iubesc. Niciodată nu ți s-a părut înjositor ca partenerul tău de luptă să fie o fată, niciodată nu te-ai purtat cu mine ca și cum nu am fi fost egali. Nicio clipă nu m-ai făcut să cred că trebuie să fiu slabă, ca tu să pari puternic.

El și-a ferit privirea. Emma a insistat.

— Ai știut întotdeauna că împreună suntem mai puternici. întotdeauna m-ai făcut să cred că părerea mea contează. întotdeauna ai respectat abilitatea mea de a lua decizii singură. Dar acum nu te mai porți așa. Nu e un lucru mărunț că m-ai mințit, Julian, e o încălcare a tuturor jurămintelor pe care le-am făcut în cadrul ceremoniei de *parabatai*. Una este să nu vrei să mă tratezi ca pe iubita ta, și e cu totul altceva să nu vrei să mă tratezi ca pe *parabatai-ul* tău.

Julian s-a urcat în pat lângă ea.

— Nu am intenționat asta, a spus el. Eram îngrijorat că vei refuza să mergem la Curtea Elfilor Luminii, și am încercat doar să ne mișcăm repede.

Strălucirea cascadei s-a diminuat, și părul lui Julian a devenit din nou închis la culoare, iar genele îi lăsau umbre pe obraji.

— Nu m-am gândit că o să fi așa de supărată pentru... toate astea.

— Sigur că nu te-ai gândit.

Cu Julian atât de aproape, avea senzația că îi explodează toți nervii. Stăteau amândoi în genunchi, față în față; era atât de aproape de ea, că ar fi putut să-l ia în brațe fără măcar să fie nevoie să se aplece.

— Nu te-ai gândit, pentru că nu ai sentimente. Pentru că ți-ai închis toate emoțiile, nu doar cele legate de mine, toate — *și pe cele legate de Livvy, chiar și pe cele legate de Livvy*, și-a spus ea în gând —, iar asta se va întoarce împotriva ta până la urmă.

— Nu e așa, a spus el.

— Ce nu e așa?

El a mișcat încet palma pe care o avea lipită de pat și i-a atins ușor vârful degetelor. Inima Emmei a început să bată mai tare.

— Nu mi-am închis toate emoțiile, a răspuns; părea pierdut și puțin confuz. Dar nu înțeleg prea bine ce simt mai exact. Doar că... am nevoie ca tu să nu fii supărată, Emma.

Ea a înghețat. El i-a strâns ușor încheietura mâinii. Emma a avut impresia că toate terminațiile nervoase din corpul ei s-au concentrat în locul acela, unde o atingeau degetele lui. Ii atingea pulsul. Inima.— îmi pare rău, Emma, a spus el. îmi pare rău.

Inima ei părea că sare din piept. A scos un strigăt slab și s-a întins spre el; s-au îmbrățișat, stând așa, în genunchi. El și-a plecat capul s-o sărute, iar ea a simțit că nu mai are aer.

Buzele lui aveau gustul unui fruct de pe Tărâmul Elfilor, așa cum și-l imagina ea, mai dulce decât orice fel de zahăr de pe pământ. Era amețită de amintirea primului lor sărut, când fusese un sărut cu gust de apă de mare, flămând și disperat. Acesta era un sărut languros, fierbinte, în care se simțea dorința: buzele lui păreau că îi cercetează gura, degetele lui îi mângâiau obraji și îi prindeau în mâini ca să-i dea capul pe

spate.

A tras-o mai aproape. Corpul lui reacționează la fel, s-a gândit ea. Cu sau fără sentimente.

Era o satisfacție imensă în asta. El simțea ceva pentru ea, chiar dacă era ceva doar la nivel fizic.

Dar îi spusese că îi părea rău. Asta sigur însemna ceva. Poate că vraja începea să se destrame. Poate că nu era permanentă. Poate...

El i-a sărutat colțul gurii și locul acela de pe gât unde îi zvâcnea pulsul. Îi simțea buzele moi pe piele; el a prins în mână poalele cămășii de noapte și i-a ridicat-o pe coapse.

Lasă să se întâmple, îi spunea trupul Emmei. Ia acum tot ce poți de la el, fiindcă s-ar putea ca altă dată să nu mai fie nimic.

Măinile lui erau sub cămașa ei de noapte. Știa unde îi place să fie atinsă. Știa ce o face să se cutremure și să-l sărute mai tare.

Nimeni nu o cunoștea mai bine ca Julian. A deschis puțin ochii, cu privirea ușor încețoșată de dorință. A vrut să... Julian se uita la ea cu ochii larg deschiși, cu o privire rece și meditativă. A avut impresia că i-a aruncat cineva cu o găleată de apă rece în față; era gata să țipe.

Am nevoie ca tu să nu fii supărată, îi spusese el.

Măinile lui erau și acum pe coapsele ei, ținând-o lipită de el. Cu buzele pe gura lui, ea a șoptit:

— Nu-ți pare rău cu adevărat, nu-i așa?

Julian a închis ochii. Emma cunoștea expresia asta: el se

gândea ce era mai bine să spună. Nu cel mai adevărat lucru, ci lucrul cel mai bun: cel mai isteț și mai eficient lucru. Lucrul acela care l-ar ajuta să obțină ceea ce voia sau ceea ce îi trebuia.

Întotdeauna fusese mândră de inteligența lui; o adorase și îi înțeleșese necesitatea. Era ca praștia lui David, singura apărare pe care o avea Julian în fața unei lumi întregi pornite împotriva lui și a familiei lui. Era singurul mod în care putea să-i protejeze pe cei dragi.

Dar fără o iubire care să-l împingă să facă asta, de ce ar fi capabil? Un Julian fără sentimente era un Julian care ar fi putut manipula pe oricine.

Chiar și pe ea.

El s-a lăsat pe călcâie, cu mâinile pe lângă corp și cu expresia încă indescifrabilă. Înainte să spună ceva, s-au auzit răsunând pașii cuiva care intrase în cameră.

S-au dat jos din pat repede, alarmați. În câteva secunde stăteau amândoi, puțin cam confuzi, pe treptele care duceau spre camera principală.

Acolo era Nene, care se uita în sus la ei, cu o cheie în mână. Purta o uniformă de paj de la Curte. Când i-a văzut, și-a ridicat sprâncenele blonde.

— Cum spuneți voi, oamenii? E un moment nepotrivit?

— E în regulă, a spus Julian.

Expresia îi redevenise normală, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Emma nu știa cum arăta fața ei, dar știa cum se simțea: ca și cum în pieptul ei ar

fi făcut cineva o gaură imensă.

— Mă bucur să aud asta, a spus Nene, care a înaintat spre mijlocul camerei și s-a întors cu fața la ei. Pentru că trebuie să vorbim. Veniți jos repede. Regina v-a trădat, și nu avem mult timp să acționăm.

Tavvy adormise în cele din urmă, strângând o carte la piept, cu obrazii încă uzi de lacrimi. Mark stătea în genunchi lângă pat și îi mângâia părul fin. Helen simțea că o doare inima — de iubire pentru Tavvy, de grijă, de dor de Julian, care ar fi putut să-l liniștească pe Tavvy în doar câteva minute, nu în câteva ore, cât îi luase ei.

In timp ce Mark îl învelea cu o pătură pe fratele lui mai mic, Helen s-a dus să deschidă fereastra, ca să intre puțin aer curat. Nu primise

222 -snicio veste de la Julian și de la Emma de când plecaseră din Alicante, deși Jia îi jurase cu cerul și cu pământul lui Aline că erau bine.

Și totuși, Helen nu se simțise niciodată atât de departe de familia ei. Chiar și când era pe Insula Wrangel, unde se simțise izolată de lume, era convinsă că Julian avea grijă de copii — că erau atât de fericiți cât puteau fi —, și tabloul acesta cu familia fericită, pe care îl avea în minte, o făcuse să reziste.

Iar acum realitatea era pentru ea un șoc. Fără Julian, ei așteptau ceva de la ea, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee ce.

Tavvy țipa când îl atingea. Dru se uita urât la ea. Ty abia dacă o băga în seamă. Iar Mark...

— Nu ar fi trebuit să-i las să ne despartă, a spus Helen. La Idris. Când au spus să rămână Julian și Emma, nu trebuia să accept.

— Conclavul ne-a forțat, a răspuns Mark, ridicându-se în picioare. Nu ai avut de ales.

— întotdeauna avem de ales, a replicat Helen.

— Nu trebuie să te învinovățești. E foarte greu să îl contrazici pe Julian când se încăpățânează. Are o voință foarte puternică. Și el a vrut să rămână.

— Chiar crezi asta?

— Cred că nu a vrut să se întoarcă cu noi. Se comporta ciudat înainte să plecăm din Idris, nu crezi?

— E greu de spus. Helen a închis fereastra. Julian a fost întotdeauna capabil să facă mari sacrificii și să-și ascundă durerea.

— Da, a încuviințat Mark, dar chiar și atunci când se ascundea, era plin de iubire, nu rece. înainte de a pleca noi, era rece. Mark vorbea simplu, fără nicio îndoială. S-a uitat din nou la Tavvy și s-a ridicat în picioare. Trebuie să mă întorc la Kieran, a spus. E rănit, iar Tavvy s-a liniștit.

Helen a dat din cap.

— Vin și eu cu tine.

— Holurile Institutului erau întunecate și mute. Undeva, în capătul holului, Aline dormea. Helen s-a gândit o clipă cât de mult și-ar dori să se urce în pat

lângă soția ei, să se ghemuiască lângă trupul ei cald și să uite de toate. Poate ar trebui să încercăm o rună Familias, a spus Helen. Ceva care să ne îndrume spre Julian.

Mark părea nedumerit.

— Știi că nu va funcționa odată ce am trece granița pe Tărâmul Elfilor. Pe urmă, ar trebui să aibă și Julian o rună la fel.

— Desigur.

Helen se simțea așa cum se simțise cu mulți ani în urmă, când Eleanor Blackthorn murise — ca și cum ar fi înghețat pe dinăuntru și i-ar fi fost greu să gândească.

— Știu... știu asta.

Mark i-a aruncat o privire îngrijorată și au intrat amândoi în camera în care îl culcaseră pe Kieran. În cameră era penumbră, iar Cristina stătea pe un fotoliu, lângă pat, ținându-și de mână; Kieran stătea nemișcat sub pătură, dar pieptul i se ridica și cobora regulat, ușor, respirația normală pentru un elf. Helen nu știa prea multe lucruri despre Kieran, doar ce îi spusese Mark în scurtele discuții pe care le avuseseră după ce el venise de pe Tărâmul Elfilor, înainte ca ea să ajungă la Idris; în noaptea în care îl aduseseră pe Tavvy, au stat de vorbă până târziu în casa de pe canal, și atunci aflase toată povestea. Știa cât de complicate sunt sentimentele lui Mark pentru Kieran, dar în clipa aceea, când Mark se uita îngrijorat la băiat, ar fi putut presupune că sunt mai simple.

Dar nimic nu era simplu, nu? Helen a văzut cum Mark îi aruncă o privire rapidă, printre gene, după care se așază lângă Cristina: o privire plină de îngrijorare și neliniște — pentru Kieran, pentru Julian, pentru toți. Erau destule motive pentru care să fie îngrijorat.

— Știu că o să vrei să te duci pe Tărâmul Elfilor după Julian, a spus Helen. Te rog să nu faci ceva riscant.

Ochii lui Mark ardeau în întuneric. Albastru și auriu, mare și soare.

— O să fac tot ce trebuie ca să-i salvez pe Julian și pe Emma. Dacă e nevoie, mă duc iar la Vânătoarea Sălbatică.

— Mark! Helen era îngrozită. Să nu faci asta niciodată!

— O să fac ce trebuie să fac, a spus el din nou, iar în vocea lui nu l-a mai auzit pe băiețelul pe care îl crescuse ea, ci pe adultul care se întorsese de la Vânătoarea Sălbatică. Știu că ai trăit ani de zile la Vânătoarea Sălbatică și cunoști lucruri pe care eu nu le cunosc, a spus Helen. Dar eu am ținut legătura cu mătușa noastră, Nene, și știu niște lucruri pe care tu nu le știi. Știu cum sunteți priviți pe Tărâmul Elfilor, tu, și Julian, și ceilalți: nu sunteți priviți ca niște copii, ci ca niște inamici periculoși. V-ați luptat cu Călăreții lui Mannan. L-ați umilit pe Regele Elfilor în tunericului chiar la Curtea lui, iar Emma l-a ucis pe Fal, care, pentru poporul elf, era ca un zeu. Cu toate că veți găsi câțiva prieteni pe Tărâmul Elfilor, veți

găsi mulți, foarte mulți dușmani.

— Lucrul ăsta a fost întotdeauna adevărat, a replicat Mark.

— Nu înțelegi, a spus Helen cu o șoaptă aspră. Toate intrările pe Tărâmul Elfilor din jurul orașului Idris sunt acum păzite, după dezastrul din Sala de Consiliu. Poporul elf știe că nefilimii îi consideră vinovați de ce s-a întâmplat. Chiar dacă ai lua-o pe cărarea lunii, paznicul puca de la poartă ar raporta imediat că ai intrat și ai fi întâmpinat cu săbii în partea cealaltă.

— Și atunci, ce propui? a întrebat-o Mark. Să-l las pe fratele nostru și pe Emma să moară și să putrezească pe Tărâmul Elfilor? Am fost și eu abandonat pe Tărâmul Elfilor, știu cum e. Nu voi permite niciodată să li se întâmple așa ceva!

— Nu. Iți propun să mă duc eu după ei. Eu nu sunt considerată un dușman pe Tărâmul Elfilor. Mă voi duce direct la Nene. Ea mă va ajuta.

Mark a sărit în picioare.

— Nu poți să te duci. Copiii au nevoie de tine aici. Trebuie să aibă cineva grijă de ei.

— Aline poate să aibă grijă de ei. Deja face o treabă mai bună ca mine. Copiii nici măcar nu mă plac, Mark.

— Poate nu te plac, dar te iubesc, a spus Mark, furios, și eu te iubesc, și nu am de gând să mai pierd o soră pe Tărâmul Elfilor!

Helen și-a îndreptat spatele

— deși nu era nici pe departe la fel de înaltă ca fratele ei, lucru

care în clipa asta o irita — și s-a uitat urât la el.

— Nici eu.

S-ar putea să am eu o soluție, a intervenit Cristina. Familia Rosales a primit o moștenire, un artefact. Noi îi spunem Etemidad, adică timpul care nu are nici început, nici sfârșit, la fel ca timpul de pe Tărâmul Elfilor. Acesta ne va permite să pătrundem pe Tărâmul Elfilor fără să fim detectați.

— Ai vrea să mi-ți dai mie? a întrebat Mark.

— Deocamdată nu îl am... și numai un membru al familiei Rosales se poate folosi de el, așa că voi pleca eu.

— Atunci vin cu tine, a spus Kieran, care se ridicase în coate.

Părul îi era ciufulit și avea umbre întunecate sub ochi.

— Te-ai trezit? l-a întrebat Mark.

— Sunt treaz de ceva timp, a recunoscut Kieran. Dar m-am prefăcut că dorm, fiindcă era o discuție stânjenitoare.

— Hmm, a făcut Helen. Cred că la asta se referă Aline când vorbește despre sinceritate radicală.

— Cristina nu poate călători singură pe Tărâmul Elfilor, a spus Kieran cu încăpățănare. E prea periculos.

— Sunt de acord, l-a aprobat Mark și s-a întors spre Helen. Voi pleca și eu cu ei. Vom lucra mai bine în echipă, noi trei.

Helen a șovăit. Cum putea să-i lase să plece într-un loc atât de periculos? Și totuși exact asta făceau vânătorii de umbre, nu? Se repezeau cu capul înainte

spre orice pericol. Și-ar fi dorit cu disperare să poată vorbi cu mama ei. Poate că adevărata întrebare pe care ar fi trebuit să și-o pună era: cum să-i fi oprit, când Mark și Kieran se descurcau pe Tărâmul Elfilor mai bine ca oricine? S-o trimită acolo pe Cristina, singură, însemna s-o trimită la moarte; să-i trimită pe toți, însemna că ar fi putut să-l piardă și pe Mark, nu doar pe Julian. Dar să nu le dea voie să plece însemna să-l abandoneze pe Julian pe Tărâmul Elfilor.

— Te rog, Helen, a spus Mark. Fratele meu s-a dus pe Tărâmul Elfilor să mă salveze pe mine. Trebuie să pot face și eu asta pentru el. Am mai fost prizonier. Nu mă face din nou prizonier.

Helen a simțit că se înmoaie. Mark avea dreptate. S-a așezat pe pat, reținându-și plânsul.

— Când vreți să plecați?

Imediat ce Jaime ajunge aici cu moștenirea, a spus Cristina. A trecut aproape o oră de când i-am trimis un mesaj de foc prin care l-am chemat aici, dar nu știu cât timp îi va lua să ajungă. REGINA AERULUI ȘI A ÎNTUNERICULUI

— Jaime Rosales? au întrebat în același timp Mark și Kieran. Helen s-a uitat pe rând la fiecare. Amândoi păreau surprinși și cumva atenți, ca și cum ar fi fost geloși. A îndepărtat gândul acela, începea să-și piardă mințile din cauza grijilor.

— Of, Mark! a spus ea.

În perioadele grele, vocea ei, la fel ca a lui Mark, căpăta muzicalitatea ancestrală a elfilor.

— Nu pot suporta gândul că vei pleca, dar presupun că trebuie să te las.

Ochii lui Mark s-au împlânzit.

— Helen. îmi pare rău. îți

promit că o să mă întorc la tine teafar, și o să-i aduc cu mine pe Julian și pe Emma, tot teferi.

Înainte ca Helen să poată spune că nu avea cum să facă o astfel de promisiune, Kieran a tușit ușor. Sunetul acela a fost atât de banal și de omenesc, încât aproape că a făcut-o pe Helen să zâmbească, în ciuda grijilor.

— Mi-aș fi dorit să am și eu un frate care să mă iubească la fel de mult cum vă iubiți voi, a spus el, cu tonul specific unui prinț elf.

Dar aerul princiar a dispărut totuși repede când a tușit din nou și a spus:

— Dar până atunci, Helen, trebuie să te rog să te ridici de pe piciorul meu. Te-ai așezat pe el și acum devine chiar dureros.

— Unii monștri sunt oameni, a spus Gwyn.

Erau în apartamentul Dianei de pe strada Flintlock. Ea stătea de-a curmezișul patului, cu capul pe genunchii lui, iar el îi mângâia părul.

— Horace Dearborn este unul dintre ei.

Diana și-a trecut palma peste tunica de lână pe care o purta Gwyn. Ii plăcea să-l vadă așa — fără cască, fără platoșă, doar un bărbat îmbrăcat într-o tunică ponosită și încălțat cu niște ghete scâlciate. Un bărbat cu urechi ascuțite și cu ochi bicolori, dar Dianei lucrurile astea nu i se mai păreau ciudate. Făceau pur și simplu parte din Gwyn.

— Sunt convinsă că sunt și oameni buni în Consiliu, a zis ea. Oameni speriați. Speriați de

Horace și de prezicerile lui sumbre. A acaparat deja foarte multă putere într-un timp scurt. A făcut din Idris un loc nesigur, a spus Gwyn. Aș vrea să pleci din Alicante, Diana.

Ea s-a ridicat, uimită.

— Să plec din Alicante?

— Am fost mult timp martor la istorie, a spus Gwyn. De obicei, legile teribile trec ușor și nu sunt abrogate decât după multă suferință, îngustimea de minte și frica reușesc să învingă. Mi-ai spus că Horace și fiica lui nu te plac.

— Nu, a încuviințat Diana. Deși nu înțeleg de ce...

— Se tem de influența ta, a spus Gwyn. Știu că ceilalți te ascultă. Ești foarte convingătoare, Diana, și uimitor de inteligentă.

Ea s-a strâmbat.

— Lingușitorule!

— Nu te lingușesc. Gwyn s-a ridicat în picioare. Mă tem pentru tine. Horace Dearborn poate nu a ajuns încă un dictator, dar își dorește să fie. Prima mișcare pe care o va face va fi să scape de toți cei care l-au înfruntat. Și mai întâi va dori să stingă luminile cele mai puternice, luminile care le arată drumul celorlalți.

Diana s-a cutremurat. Auzea copitele calului lui, care se plimba înapoi și-ncolo pe acoperiș.

— Ești pesimist, Gwyn.

— Se poate să nu văd întotdeauna partea bună din oameni, a spus el, când vânez sufletele războinicilor uciși în luptă.

Diana a ridicat din sprâncene.

— Acum glumești?

— Nu. Părea nedumerit.

Am vorbit serios. Diana, lasă-mă să te duc de aici. Pe Tărâmul Elfilor ai fi în siguranță. Noaptea, stelele au mii de culori, iar ziua câmpurile sunt pline de trandafiri.

— Nu pot, Gwyn. Nu pot să renunț la lupta asta.

El s-a așezat din nou pe pat, clătinându-și capul cu îngrijorare.

— Diana...

Era ciudat, după atâta timp, să simtă dorința de a se apropia de cineva, atât fizic, cât și emoțional.

Nu mi-ai spus tu că prima oară când m-ai văzut, ți-a plăcut de mine pentru că eram atât de curajoasă? Acum ți-ar plăcea să fiu lasă? El s-a uitat la Diana, și pe fața lui ridată se citea limpede emoția.

— Acum e altceva.

— De ce e altceva?

El a prins-o de mijloc cu mâinile lui mari.

— Pentru că acum știu că te iubesc.

Inima ei a început brusc să bată mai repede. Niciodată nu se așteptase să audă asemenea cuvinte de la cineva, și considerase că acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că era transsexuală și nefilim. În mod sigur nu se așteptase să audă asta de la cineva ca Gwyn: de la cineva care știa totul despre ea, de la cineva care nu putea să mintă, de la un prinț al magiei sălbatice.

— Gwyn, a spus ea și i-a prins obrazii în palme, apoi s-a aplecat spre el să-l sărute.

El s-a lăsat pe spate și a tras-o delicat spre el, apoi s-au întins amândoi pe pat, și inima ei bătea cu putere, lipită de tunica

lui aspră. El s-a aplecat peste ea și trupul lui solid a făcut o umbră peste trupul ei. Iar în umbra aceea, ea a închis ochii și a început să se miște la unison cu săruturile și atingerile lui delicate, până când acestea au devenit mai dulci și mai intense, până când au ajuns împreună într-un loc în care frica dispăruse, unde era doar uniunea plăcută a două suflete care lăsaseră în urmă singurătatea.

Helen plecase să-i spună lui Aline ce se întâmplă; Mark nu-și dădea seama ce oră era, dar lumina lunii nu se mai vedea pe fereastră. Stătea pe pat, lângă Kieran, iar Cristina se ghemuise în fotoliul de lângă pat.

Mark evita să-i întâlnească privirea. Știa că nu greșise cu nimic când o sărutase, și nici ea, sărutându-ı pe el. Și-a adus aminte de ultima oară când vorbise singur cu Kieran, în Sanctuarul din Londra. Cum atinsese atunci Kieran vârful de săgeată agățat la gâtul lui Mark. Acesta devenise cumva un simbol al relației lor. Ceea ce îi spusese apoi Kieran îi răsuna și acum în urechi: *Nu vom mai fi împreună.*

— Nu știa dacă ar fi putut să explice ceea ce simțea pentru Kieran, sau chiar pentru Cristina. Știa numai că nu avea impresia că se terminase: nici cu Kieran, nici cu Cristina, în cazul în care Kieran ar fi decis să se întoarcă la el. Te simți mai bine, Kieran? a întrebat el încet.

— Da... Cristina este un doctor foarte bun. Cristina și-a dat ochii peste cap.

— Ți-am pus un pansament. Nu exagera cu talentele mele.

Kieran s-a uitat cu tristețe la brațul lui bandajat.

— Mă simt puțin ciudat fără o mânecă la cămașă.

Mark nu și-a putut stăpâni zâmbetul.

— E foarte șic. Se poartă la mundani o singură mânecă.

Kieran a făcut ochii mari.

— E adevărat?

Mark și Cristina au izbucnit în râs. Kieran s-a încruntat.

*

— N-ar trebui să râzi de mine.

— De toată lumea se râde la un moment dat, a spus Cristina, pe un ton glumeț. Așa se face între prieteni.

Fața lui Kieran s-a luminat auzind-o, s-a luminat atât de mult, încât Mark a simțit o dorință dureroasă de a-1 îmbrățișa. Prinții de pe Tărâmul Elfilor nu au prieteni, a presupus el; nu vorbise cu Kieran prea mult despre asta. Fusese o vreme când ei doi erau prieteni, dar iubirea și durerea schimbaseră prietenia lor într-un fel despre care acum Mark știa că nu era inevitabil. Erau mulți oameni care ajungeau să se iubească, dar rămâneau prieteni — Magnus și Alec, Clary și Jace sau Helen și Aline.

Zâmbetul lui Kieran a dispărut. S-a mișcat neliniștit pe sub pătură.

— Trebuie să vă spun ceva. Să vă explic.

Cristina a părut îngrijorată.

— Nu trebuie, dacă nu vrei...

— Este vorba despre Școala de Solomonie, a spus el, și cei doi au tăcut.

L-au ascultat pe Kieran povestindu-le despre Hău. Mark avea în general tendința de a se pierde în poveștile celorlalți. întotdeauna fusese așa, de când

era mic, și își amintea cât de mult îi plăcea să-i spună Kieran povești când erau la Vânătoarea Sălbatică — cum adormea cu degetele lui Kieran în părul lui și cu vocea lui în urechi, care îi spunea povești cu Bloduwedd, prințesa din flori, cu cazanul negru care avea puterea de a învia morții, sau cu bătăliile date de Gwyn ap Nudd și Herne Vânătorul, care doborâseră copacii la pământ.

Cristina probabil că nu se pierduse niciodată așa într-o poveste, s-a gândit Mark; era permanent prezentă, întunecându-se la față și făcând ochii mari în timp ce Kieran le povestea despre Cohortă, despre lupta de lângă bazin, despre felul în care Diego îl salvase și despre cum evadase el din bibliotecă.

— Sunt oribili, a exclamat Cristina, aproape înainte ca el să fi terminat. Oribili. Să ajungă până aici!

— Trebuie să vedem ce face Diego, ce fac ceilalți, a spus Mark, deși Diego Rocio Rosales era unul dintre oamenii pe care îi simpatiza cel mai puțin. Să vedem dacă sunt bine.

— îi voi scrie lui Diego, a decis Cristina. Kieran, îmi pare atât de rău! Am crezut că o să fii în siguranță la Școala de Solomonie.

— Nu aveai de unde să știi, a răspuns Kieran. Când eram acolo, îl certam pe Diego că nu are un plan de viitor, dar un astfel de viitor nu-și poate imagina nimeni.

— Kieran are dreptate. Nu

e vina ta, a spus Mark. Cohorta a scăpat de sub control. Pot să bănuiesc că unul dintre ei s-a dus după Emma și Julian pe Tărâmul Elfilor.

Kieran și-a aruncat pătura la o parte cu un gest violent, neașteptat.

— Le sunt dator Emmei și lui Julian să mă duc după ei. Acum înțeleg. Începusem să regret ce am făcut înainte ca apa aceea să mă atingă. Dar nu am avut ocazia să depun mărturie. Nu am avut ocazia

/

să obțin de la ei iertarea sau să răscumpăr ce am făcut.

— Emma te-a iertat, a spus Cristina.

Kieran nu părea convins. Când a început din nou să vorbească, se poticnea.

— Vreau să vă arăt ceva.

Când a văzut că nici Cristina, nici Mark nu fac vreo mișcare, el s-a întors, a îngenuncheat lângă pat și și-a scos cămașa, dezvelindu-și spatele. Mark a auzit cum Cristinei i se oprește respirația când i-a văzut spinarea.

Era plină de urme de bici. Păreau abia vindecate, ca și cum rănilor ar fi fost făcute doar de câteva săptămâni, nu mai sângerau, dar erau încăroșii. Mark a înghițit în sec. Cunoștea fiecare semn și fiecare cicatrice de pe trupul lui. Acestea erau noi.

— Cei din Cohortă te-au biciuit? a șoptit el.

— Nu. Kieran și-a lăsat jos cămașa, dar nu s-a mișcat, a rămas așa, cu fața la perete. Rănilor astea au apărut pe spatele meu când apa din bazin mi-a atins trupul. Sunt rănilor Emmei. Sunt semne care trebuie să-mi amintească mereu de chinul pe care nu l-ar fi trăit

dacă nu eram eu. Când apa din bazin mi-a atins pielea, am simțit spaima și durerea ei. Cum ar putea să mă ierte pentru asta?

Cristina s-a ridicat în picioare. Ochii ei căprui străluceau, tulburați; i-a pus mâna pe spate cu un gest delicat.

— Kieran, a spus ea. Așa cum toți avem capacitatea infinită de a face greșeli, la fel avem capacitatea infinită de a ierta. Emma poartă aceste cicatrice cu bucurie, deoarece pentru ea sunt un simbol al curajului. Poartă-le și tu la fel. Ești prinț al elfilor. Te-arn văzut compor- tându-te cu mai mult curaj ca oricine. Uneori, cel mai curajos lucru este să ne recunoaștem greșelile.

— Ești prinț al elfilor. Kieran a zâmbit un pic, deși era un zâmbet cam forțat. Mi-a mai spus cineva asta aseară.

— Să ne dăm seama că am făcut greșeli și să încercăm să le reparăm, asta e tot ce putem spera, a spus Mark. Uneori, poate că avem cele mai bune intenții... tu ai încercat să-mi salvezi viața când te-ai dus la Gwyn și Iarlath... dar rezultatul este groaznic. Toți am avut cele mai bune intenții când ne-am dus la ședința de Consiliu, iar acum Livvy e moartă și Alicante e în mâinile Cohortei.

Kieran a strâns din ochi și s-a întors spre ei.

— Vă jur, a promis el, voi lupta până la ultima suflare să vă ajut să-i salvați pe cei dragi.

Cristina a zâmbit, evident impresionată.

— Hai să ne concentrăm acum asupra lui Julian și a

Emmei, a spus ea. Iți suntem recunoscători că vei fi mâine lângă noi pe Tărâmul Elfilor.

Mark a dus mâna la ceafa și și-a desfăcut lăntișorul cu vârful de săgeată.

Vreau să-l porți tu, Kieran. Nu vreau să mai fii niciodată lipsit de apărare. Kieran nu a întins mâna să-l ia.

— Ți l-am dat pentru că am vrut să-l ai tu.

— Iar acum eu vreau să-l ai tu, a spus Mark. Sunt mulți care vor să-ți facă rău, și aici, și pe Tărâmul Elfilor. Vreau să fiu sigur că vei avea întotdeauna o armă la îndemână.

Kieran a întins încet mâna și a luat lăntișorul de la Mark.

— Atunci îl voi purta, dacă îți face plăcere.

Cristina i-a aruncat lui Mark o privire indescifrabilă, în timp ce Kieran își atârna lăntișorul de gât. Era ceva aprobator în expresia ei, ca și cum s-ar fi bucurat de generozitatea lui Mark.

Kieran și-a trecut mâinile prin păr. Șuvițele de păr, negre ca tușul, alunecau printre degetele lui.

— Oboseala mă ajunge, a spus el. îmi pare rău.

La Vânătoarea Sălbatică, Mark l-ar fi luat în brațe și l-ar fi strâns. Ar fi pus pe pământul tare perne pentru fiecare.

— Vrei să-ți facem un pat de pături pe podea? s-a oferit Mark.

Kieran a ridicat capul, și ochii lui sclipeau ca niște oglinzi bine șlefuite: unul albastru, unul argintiu.

— Cred că aș putea dormi pe pat dacă rămâi cu mine.

Cristina a roșit.

— dine, a zis ea. Atunci eu îți spun noapte bună...

— Nu, a spus repede Kieran. Mă refeream la amândoi. Aș vrea să stați amândoi cu mine.

Mark și Cristina au schimbat o privire. Era prima oară, și-a spus Mark, când se uita într-adevăr la ea de când se întorseseră de la Stâncile Vasquez: se simțise prea ciudat, prea jenat de propria lui tulburare. Acum își dădea seama că ea părea la fel de jenată și de confuză ca el.

Umerii lui Kieran s-au lăsat puțin în jos.

— Dacă nu vreți, voi înțelege.

Cristina a fost prima care și-a scos ghetele din picioare și s-a urcat în pat lângă Kieran. Era și acum îmbrăcată cu blugii și cu maioul care avea o bretea ruptă de un demon harpie. Mark a urcat în partea cealaltă și și-a culcat capul pe brațul îndoit.

Au stat mult timp așa, în tăcere. Căldura care venea dinspre trupul lui Kieran îi era familiară — atât de familiară, încât se abținea cu greusă nu se ghemuiască lângă el. Să tragă pătura peste ei și în întunericul acela să uite de toate.

Dar Cristina era acolo, și prezența ei părea să modifice componența atomilor din aer, echilibrul chimic dintre el și Kieran. Nu mai era posibil să se scufunde în uitare. Acum era acum, iar Mark simțea acut apropierea lui Kieran, într-un fel pe care nu-l mai simțise de prima oară când îl văzuse, ca și cum ceasul ar fi fost dat înapoi până la începutul relației lor.

Și nu mai puțin acut simțea prezența Cristinei. O dorință stângace, timidă îl ținea paralizat. S-a uitat la ea; vedea strălucirea părului ei negru pe pernă și un umăr măsliniu. Fierbințeala îl amețea pe Mark, îi încâlcea gândurile.

— Voi visa la Ținuturile de Graniță, a spus Kieran. Adaon avea acolo o cabană, pe pământurile care nu țin nici de Curtea Elfilor Lumunii, nici de Curtea Elfilor întunericului. O căsuță mică de piatră, cu trandafiri care se ridică pe ziduri. La Vânătoarea Sălbatică, atunci când eram flămând sau înghețat, îmi spuneam că nimic nu e real, și încercam să fac să fie reală acea căsuță în mintea mea. Mă prefăceam că sunt acolo, uitându-mă pe geam, și nu acolo unde mă aflam cu adevărat. Pentru mine devenise mai reală decât însăși realitatea. Cristina i-a atins ușor obrazul.

— *Ya duermete*, a murmurat ea. Culcă-te, prostuțule!

Mark a zâmbit fără să vrea.

— Ți-a mai spus vreodată cineva „prostuțule”, prințule Kieran? a șoptit el, în timp ce Cristina închisese ochii să se culce.

Dar Kieran se uita la Cristina, cu părul lui negru ciufulit, cu ochii blânzi de oboseală și de încă ceva.

— Cred că e cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, a rostit el cu o voce gânditoare.

— Și eu am crezut asta întotdeauna, a spus Mark.

— Vă purtați altfel acum, a remarcat Kieran. Se vede clar. Ați fost împreună cât am fost eu plecat.

Nu era un lucru despre care Mark să fi mințit vreodată.

— E adevărat.

Kieran a întins mâna și i-a atins părul lui Mark. O atingere ușoară, care i-a aprins o mulțime de scântei în trup lui Mark. Gura lui Kieran era somnoroasă și moale.

— Am sperat că va fi așa, a spus el. Gândul acesta mi-a dat alinare când am fost la Școala de Solomonie.

Kieran s-a așezat mai bine sub pătură și a închis ochii, dar Mark a rămas multă vreme treaz, cu ochii în

întuneric. 1 2

DE JUR ÎMPREJUR, ÎNTR'UN VAST CONVOI

MARK, KIERAN ȘI CRISTINA ERAU ÎN BIBLIOTECĂ, FĂCÂNDU-ȘI BAGAJUL pentru plecarea pe Tărâmul Elfilor. Toți erau acolo, de fapt; sau toți, cu excepția lui Dru, care îl luase pe Tawy și se dusese cu el pe plajă, ca să-i distragă atenția de la ce se întâmpla. Kit bănuia că Dru oricum n-ar fi vrut să stea să se uite cum se pregăteau de plecare.

Îi părea rău pentru ea — avea încă ochii roșii când plecase cu Tavvy și cu un rucsac plin de jucării și găletușe de nisip, deși își păstrase o voce veselă când îi promitea lui Tavvy că îl va ajuta să facă un castel.

Dar mai rău îi părea de Ty.

Nu era numai faptul că Mark se ducea înapoi pe Tărâmul Elfilor. Doar asta și era rău. Dar mai era și pentru ce se ducea. Când Mark și Helen le spusese că Emma și Julian erau plecați

într-o misiune pe Tărâmurile Eterne și că aveau nevoie de ajutor, Kit se încordase tot de spaimă. Ty nu numai că-l iubea pe Julian, dar avea nevoie de el așa cum are un copil nevoie de părinții lui. Mai ales după ce se întâmplase cu Livvy, cum avea el să facă față?

Erau în bucătărie, în dimineața aceea, și încăperea era inundată de soare. Pe masă încă mai erau rămășițele micului dejun, iar Dru îl păcălea pe Tavvy să mănânce, făcându-i pumnale serafice din pâine, pe care îl mușca în dulceață. Apoi Aline se ridicase ca la un semnal nevăzut dat de Helen și îl luase pe Tavvy cu ea, să-i arate în bibliotecă o carte ilustrată care îi plăcea ei.

Și apoi Helen le spusese care era situația. Mark și Cristina interveniseră și ei din când în când, dar Kieran rămăsese tăcut în picioare, lângă fereastră, cât au vorbit, cu părul lui albastru-închis cu bucle albe.

Când au terminat de vorbit, Dru plângea încetișor. Ty stătea într-o muțenie absolută, dar Kit vedea că mâna lui dreaptă se mișca sub masă ca mâna unui pianist, întinzând și strângând degetele. Se întrebese dacă Ty uitase de jucăriile lui — pe internet se chemau jucării sau obiecte de stimulare. S-a uitat în jur, să vadă dacă nu găsește ceva să-i dea, în timp ce Mark s-a aplecat spre el și i-a atins ușor fața.

— Tiberius, a spus el. Și Drusilla. Știu cât trebuie să vă fie de greu, dar o să-l aducem înapoi pe Julian și atunci vom putea să fim din nou împreună cu toții.

Dru a schițat un zâmbet. Nu spune asta, a zis în gând Kit. Dacă «o să-l poți aduce înapoi? Dacă moare acolo, pe Tărâmul Elfilor? T mai rău să faci o promisiune pe care n-o poți respecta, decât să nu faci nicio promisiune.

Ty s-a ridicat și a ieșit din bucătărie fără un cuvânt. Kit și-a împins scaunul, gata să se ridice, dar apoi a ezitat. Poate n-ar fi trebuit să se ducă după el. Poate Ty n-ar fi vrut. Când a ridicat privirea, a văzut că Mark și Cristina se uitau amândoi la el — de fapt, și Kieran se uita la el, cu ochii lui stranii, unul deschis și altul închis la culoare.

— Ar trebui să te duci după el, a spus Mark. Pe tine te vrea.

Kit a clipit din ochi și s-a ridicat. Cristina i-a zâmbit încurajator când el se pregătea să iasă din bucătărie.

Ty nu se îndepărtase prea mult; era pe hol, rezemat de perete. Ținea ochii închiși și buzele i se mișcau fără să spună ceva. Avea în mâna dreaptă un pix retractabil și îl apăsa încontinuu, *fac, tac.*

— Ești OK? l-a întrebat el, oprindu-se stânjenit chiar în fața ușii de la bucătărie.

Ty a deschis ochii și s-a uitat spre el.

— Mda.

Kit nu a mai spus nimic. I se părea absolut imposibil ca Ty să fie într-adevăr OK în clipa aia. Era prea mult. Pierderea lui Livvy, și acum

»237<sfriica de a-i pierde pe Julian și pe Mark, ba chiar și pe Emma și pe Cristina. Avea impresia că este martor la distrugerea familiei Blackthorn. Ca și cum distrugerea pe care o dorise Malcolm se întâmpla

REGINA AERULUI ȘI A ÎNTUNERICULUI

acum, chiar dacă Malcolm nu mai era, și avea impresia că vor dispărea toți, unul câte unul.

Dar nu Ty. Te rog, nu-ți face asta lui Ty. El e bun, nu merită asta.

Nu că oamenii ar primi întotdeauna ce merită, Kit știa asta. Era unul dintre primele lucruri despre viață pe care le învățase.

— Sunt OK, a spus Ty, ca și cum i-ar fi auzit gândurile frământate. O să fiu OK pentru Livvy. Și dacă i se întâmplă ceva lui Julian, sau lui Mark, sau Emmei pe Tărâmul Elfilor, tot e OK, pentru că îi voi putea aduce pe toți înapoi. Avem Cartea Neagră. Putem să-i aducem înapoi.

Kit rămăsese cu ochii la el; avea senzația că în capul lui erau numai zgomote și șoc. Ty nu vorbea serios, și-a spus el. N-avea cum să vorbească serios. Ușa de la bucătărie s-a deschis în spatele lui și a ieșit Mark; a spus ceva, dar Kit nu a auzit, apoi s-a dus la Ty și l-a luat în brațe.

Ty l-a strâns și el, rezemându-și fruntea de umărul lui. Încă mai avea pixul în mână. Kit i-a văzut din nou vânătăile de pe mâini și de pe încheieturi, pe care probabil le căpătase atunci când se cățăraseră pe rugul lui Livvy. Contrastau atât de puternic cu pielea lui albă, încât Kit avea impresia că îi putea simți durerea.

Și acum Kit și Ty stăteau la una dintre mesele din bibliotecă, uitându-se cum ceilalți își făceau bagajele. Kit nu-și putea reprimă senzația că totul era ciudat. Ultima oară când Mark și Cristina dispăruseră pe Tărâmul Elfilor, o făcuseră fără să-i avertizeze și fără să facă pregătiri. Dispăruseră într-o noapte, cu Julian și Emma. De data aceasta nu numai că știa toată lumea, dar toți îi ajutau să împacheteze, de parcă ar fi plecat într-o excursie cu cortul.

Mark, Cristina și Kieran erau îmbrăcați cu niște haine care să semene cât mai puțin posibil cu hainele vânătorilor de umbre. Cristina purta o rochie albă, până la genunchi, iar Mark și Kieran aveau niște cămăși și niște pantaloni pe care Aline îi hăcuise cu foarfecă, pentru a părea cât mai ponosiți. Aveau niște încălțări dintr-un material moale, fără cataramă de metal, iar Cristina își legase părul la spate cu o panglică.

batoane de cereale, mere, chestii care nu se strică prea repede. Aveau acolo pături, pansamente, ba chiar și un spray antiseptic, fiindcă pe Tărâmul Elfilor stelele nu funcționau. Și, evident, toate armele posibile, pumnalul Cristinei, zeci de cuțite și junghere cu teacă din piele fină, un arc cu săgeți pentru Mark și chiar o sabie scurtă de bronz pentru Kieran, pe care acesta și-a pusese la centură cu aerul încântat al celui care n-a mai avut de mult timp o armă.

— Poate n-ar trebui să punem mâncarea de acum, a spus Helen, agitată, și a scos din rucsac o casoletă pe care abia o băgase. Poate ar trebui să așteptăm până la plecare.

Aline a oftat. Toată ziua oscilase între stări, ba părea că o să plângă, ba părea că e gata să țipe la Mark, la Kieran și la Cristina, fiindcă o făceau pe Helen să plângă.

— Majoritatea alimentelor nu se strică repede. Tocmai asta e ideea, i-a răspuns.

— Nu putem să întârziem cu plecarea, a spus Mark. E urgent.

S-a uitat repede spre Kit și spre Ty; Kit s-a întors și și-a dat seama că Ty dispăruse. Dar nimeni nu ieșise din bibliotecă, așa că trebuia să fie pe undeva, prin cameră.

— Jaime va veni cât va putea de repede, a spus Cristina.

Lega cu îndemânare un pachetel plin de pumnale.

— Dacă nu ajunge până diseară, va trebui să apucăm pe drumul lunii, a zis Kieran.

— Și să riscați să fiți raportați la Curți? a întrebat Helen. E prea periculos. Nu. Nu plecați nicăieri până nu vine Jaime Rosales.

— Va veni, a asigurat-o Cristina, îndesând cu destulă greutate pachetul cu pumnale în rucsac. Am încredere în el.

— Dacă nu vine, e prea riscant. Mai ales unde vă duceți voi.

Kit s-a dat jos de pe masă chiar când Kieran a început să protesteze; oricum nu-1 băga nimeni în seamă. A luat-o pe lângă rafturile pline, până când l-a văzut pe Ty între două teancuri de cărți, aplecat deasupra unei hârtii.

S-a oprit o clipă și a rămas așa, uitându-se doar la el. Era conștient că din partea cealaltă a camerei Kieran îl privea, și se întreba de ce;

avuseseră odată o discuție foarte interesantă pe acoperișul Institutului din Londra, când ajunseseră amândoi la concluzia că sunt niște străini în familia Blackthorn.

Kit nu era convins că mai era valabil și acum, însă. Nici pentru el, nici pentru Kieran. Și de atunci nu mai vorbiseră niciodată.

S-a strecurat printre șirurile de cărți și nu a putut să nu observe că, ironic într-un fel, se aflau la secțiunea intitulată CREATURI MARINE și SPIRITE ACVATICE.

— Ty, a spus el. Ty, ce se întâmplă?

Poate că, până la urmă, cedase,* poate că greutatea suferinței, a durerii și a fricii îl doborâse. Era ceva incredibil de vulnerabil în subțirimea degetelor lui și în îmbujorarea obrazilor când a ridicat capul spre el. Poate că...

Kit și-a dat seama că ochii lui Ty străluceau, și nu de lacrimi. A ridicat hârtia pe care o ținea în mână; era o scrisoare.

— E de la Hypatia Vex, i-a spus el încet. Este de acord să ne ajute cu Piața Umbrelor.

— Ce se întâmplă?

Julian a coborât repede treptele de la alcovul lui Fergus, punându-și tricoul din mers. Emma l-a urmat mai calmă, având grijă să se îmbrace și să-și ia rucsacul.

Nene stătea în mijlocul camerei lui Fergus, într-o rochie lungă, verde, și cu o pelerină verde groasă, care avea pe margini pene verzi și albastre. Și-a dat gluga jos cu un gest de nerăbdare și s-a uitat la ei.

— Regina v-a trădat, a spus ea din nou. Chiar în clipa asta se pregătește să plece la Curtea Elfilor întunericului cu Cartea Neagră.

Emma a tresărit.

— La Curtea Elfilor întunericului? Dar de ce?

Nene s-a uitat aspru la ei.

— înțelegeți că îmi trădez Curtea și stăpâna vorbindu-vă așa, a spus ea. Dacă se va afla, pentru mine va fi mai rău decât vă puteți imagina.

— Tu ai venit la noi, a remarcat Julian.

>-240 <3Era din nou el însuși, calm, măsurat. Poate asta însemna să nu ai emoții; poate că niciodată nu te pierzi, în nicio situație.

— Nu noi am venit la tine.

— Am venit pentru că sunt datoare familiei Blackthorn, a spus ea. Pentru răul pe care i l-a făcut sora mea, Celithe, lui Arthur, când l-a torturat și i-a tulburat mințile prin magie astfel încât să nu se poată vindeca vreodată. Și pentru că nu vreau ca Regele Elfilor întunericului să aibă Cartea Neagră a Morții.

— Dar e posibil s-o aibă deja, a spus Emma. A luat-o pe Annabel, și Annabel avea cartea.

— Avem iscoade la Curte, desigur, a spus Nene. O are pe Annabel.

Dar ea nu vrea să-i dea Cartea, și cum ea îi știe numele adevărat, el nu poate s-o oblige.

— Atunci de ce a rămas la Curtea lui? a întrebat Julian.

— Asta nu pot să spun. Pot să spun doar ce face Regina. Ea nu se consideră legată de vreo promisiune, pentru că i-ați adus o copie a Cărții, și nu originalul.

— Asta-i o chichiță stupidă, a spus Emma.

— Elfi apelează mereu la chichițe stupide, a replicat Nene. Regina va face ceea ce dorește Regina. Așa este la Curtea Elfilor Luminii.

— Dar de ce să vrea să-i dea Cartea Regelui? II urăște! A spus că nu vrea să ajungă în mâinile lui..., a început Emma.

— într-adevăr, a spus că nu vrea să ajungă în mâinile lui, a întărit Julian. Era palid. Dar nu a spus că nu i-o va da.

— Nu, a confirmat Nene. Nu a spus asta.

Cuvintele Reginei îi răsunau Emmei în cap. Cartea Neagră e mai mult decât necromanție. Ca conține vrăji care îmi vor permite să aduc înapoi ostatici de la Curtea Elfilor întunericului.

— O să-i dea Regelui Cartea în schimbul unui ostatic de la Curtea lui, indiferent cine o fi el, a spus Emma. Sau ea.

— El, a spus Nene. Fiul Reginei este captiv.

Julian a inspirat adânc.

— De ce nu ne-ai spus până acum? Dacă aș fi știut asta...

— Nene s-a uitat la el cu o privire ostilă. Pentru mine nu e ușor să-mi trădez Regina! Dacă nu era vorba despre copiii surorii mele, eu niciodată n-aș fi...

— Mă așteptam ca Regina să ne trădeze, a spus Julian. Dar nu mă așteptam s-o facă atât de repede, și nu în asemenea mod. Probabil e disperată.

— Pentru că încearcă să-și salveze copilul, a adăugat Emma. Câți ani are?

— Nu știu, a spus Nene. Ash a fost ascuns întotdeauna de noi. Nu l-aș recunoaște dacă l-aș vedea.

— Regele nu poate avea Cartea, a zis Emma. Regina a spus că el a pârjolit Tărâmul Elfilor și a umplut râurile de sânge cu ajutorul magiei negre. Imaginează-ți ce-ar face dacă ar avea Cartea Neagră.

— Dacă putem s-o credem pe Regină, a replicat Julian.

— E adevărat, din câte știu eu, a confirmat Nene. De la Pacea Rece, Tărâmul întunericului a devenit malefic. Se spune că e acolo o armă puternică, o armă pe care numai o vrajă din Cartea Neagră poate s-o aducă la viață. O armă care ar putea anula orice magie angelică.

— Trebuie să ajungem la Curtea Elfilor întunericului, a spus Emma. Trebuie s-o oprim pe Regină.

Ochii lui Julian au scăpărat. Emma știa la ce se gândea. Că la Curtea Elfilor întunericului se afla Annabel, și pe ea voia să se răzbune pentru moartea lui Livvy.

— Sunt de acord, a răspuns el. Am putea s-o urmărim pe Regină...

— Nu vă puteți mișca atât de repede ca niște cai fermecați, a spus Nene. Nici măcar nefilimii nu pot alerga așa. Trebuie s-o interceptați pe Regină înainte de a ajunge la turn.

— La turn? a repetat Emma.

— Este una dintre fortărețele permanente de la Curtea Elfilor în tunicul, un loc unde se retrag ei când sunt asediați. Fortificațiile acelea nu au egal pe Tărâmul Elfilor; nimeni nu poate să se urce pe ziduri și nimeni nu poate trece de spini, iar sala tronului, aflată în vârful turnului, este păzită de gardieni. Trebuie să vă infiltrați în alai ca să puteți ajunge la Regină înainte de a intra în turn, pentru că atunci ar fi prea târziu. Să ne infiltrăm în alai? O să ne vadă! a exclamat Emma, dar Nene deja luase o pelerină cu glugă care fusese agățată pe ușă și i-o aruncase lui Julian.

— Pune-ți asta, i-a spus ea. E a lui Fergus. Trage-ți gluga peste ochi. Nimeni nu se va uita la tine de aproape. Și-a scos propria pelerină și i-a întins-o Emmei. Iar tu vei fi îmbrăcată ca mine. S-a uitat la ea cu un ochi critic cât Emma și-a pus pelerina, strângând-o la gât. Cel puțin ai părul blond.

Julian dispăruse sus, pe scări; a revenit cu centurile lor de arme. Pelerina lui Fergus — neagră, cu niște aripi de corb care străluceau ca uleiul pe piept și pe glugă — îl ascundeau cu totul.

— Nu plecăm fără astea.

— Să le țineți sub pelerină, a spus Nene. Se vede clar lucrătura vânătorilor de umbre. I-a măsurat din cap până în picioare și a adăugat: După cum se vede și pe voi. În fine. Facem ce putem.

— Și dacă va trebui să fugim de pe Tărâmul Elfilor? a întrebat Emma. Dacă reușim să luăm Cartea Neagră și trebuie să ne întoarcem la Idris?

Nene a șovăit.

— Ai trădat deja secrete ale elfilor, a spus Julian. Ce mai contează unul?

Nene s-a uitat la el cu ochii mijiți.

— Te-ai schimbat, a spus ea. Pot doar să sper că e numai suferința.

Suferința. Toată lumea din Alicante credea că suferința schimbase comportamentul lui Julian, reacțiile lui. Și Emma crezuse asta la început.

— Trebuie să ajungeți la cascada Branwen, a spus Nene. În spatele cascadei veți găsi cărarea care duce spre Alicante. Și dacă veți mai spune acest secret vreunui alt suflet, blestemul meu va cădea asupra voastră.

A deschis ușa și ei s-au strecurat pe coridor.

Tavvy nu fusese niciodată satisfăcut cu castelele de nisip. îl plictiseau. Lui îi plăcea să construiască ceea ce el numea orașe de nisip — șiruri de cuburi de nisip, făcute cu ajutorul cutiilor goale de lapte. Erau acolocate, magazine și școli, fiecare cu câte o firmă făcută din bucăți de hârtie

rupte de pe cutiile de chibrituri.

Dru alerga de colo-colo pe plajă, desculță, să caute bețișoare, pietre și scoici care urmau să devină felinare, ziduri și stații de autobuz. Câteodată mai găsea și câte o sticlă de mare, roșie, verde sau albastră, și pe aceea o băga în buzunarul de la salopetă.

Pe plajă nu mai era nimeni în afară de ea și de Tavvy. Se uita la el cu coada ochiului, văzându-î cum stă în genunchi pe nisipul ud, construind un zid masiv care să împrejmuiască orașul — după ce se întâmplase atunci, cu Malcolm, era hotărâtă să nu-și ia ochii de la el. Dar mintea ei era mai mult la Mark, la Emma și la Julian. Mark urma să plece pe Tărâmul Elfilor, și pleca pentru că Julian și Emma erau în pericol. Mark nu le spusese asta, dar Dru era destul de sigură că se aflau în pericol. Nu ieșea nimic bun dintr-o călătorie pe Tărâmul Elfilor, iar Mark, Cristina și Kieran nu ar fi dat fuga să-i salveze dacă ar fi crezut că se pot descurca și singuri.

Oamenii mă părăsesc unul după altul, și-a spus ea. Mai întâi Livvy, apoi Julian și Emma, și acum Mark. S-a oprit să se uite la ocean: la valurile albastre, strălucitoare, care se rostogoleau mereu. Odinioară se uita la ocean și se gândea că undeva, dincolo de el, era Helen pe insula ei, protejând granițele lumii. își amintea de râsul surorii ei, de părul ei blond, și și-o imagina ca pe un fel de Valkirie, stând cu o lance în mână la intrarea în lume, împiedicându-i pe demoni să intre.

În ultimele zile, fusese convinsă că de câte ori Helen se uita la ea, se întrista că sora ei nu era mai prietenoasă și mai deschisă cu ea. Dru știa că era adevărat, dar nu se putea schimba. Oare Helen nu înțelegea că dacă Dru și-ar fi permis s-o iubească din nou pe sora ei mai mare, atunci Helen ar fi devenit încă o persoană pe care ea ar pierde-o?

— Vine cineva, a spus Tavvy.

Se uita în josul plajei, cu ochii strânși din cauza luminii puternice a soarelui.

Dru s-a întors și s-a uitat atent. Era un băiat care se plimba pe plaja pustie, cercetând din când în când un obiect pe care îl ținea în mână. Un băiat înalt, subțire, cu o claie de păr negru, cu o piele măslinie, care lucea în lumina soarelui, și cu brațele goale, pline de rune. Dru a aruncat scoicile pe care le adunase.

— Jaime! a strigat ea. Jaime!

El a ridicat capul și a părut că o vede pentru prima oară. Pe fața lui a apărut un zâmbet larg și a luat-o la fugă prin nisip până a ajuns la ea. A luat-o în brațe, chiuind și învărtindu-se cu ea.

Ea încă își mai amintea visul ciudat pe care îl avusese înainte ca Jaime să plece din Institutul din Londra, când era undeva — avea impresia că se afla pe Tărâmul Elfilor, dar de unde era ea să știe cum e pe Tărâmul Elfilor? încercase să nu se mai gândească la visul acela, dar acum, că el era aici, amintirea acelui vis revenise — împreună cu alte amintiri: el, uitându-se împreună cu ea la filme, el, vorbind cu ea despre familia ei, el, ascultând-o.

— Ce bine îmi pare să te văd, prietena mea! a spus el, după ce a pus-o din nou pe nisip și i-a ciufulit părul. Ce bine îmi pare!

Părea obosit, extrem de obosit, de parcă nu făcuse altceva decât să alerge de când îl văzuse ultima oară. Avea cearcăne negre sub ochi.

Tavvy a venit în fugă la ei să vadă cine e, Jaime a întrebat-o dacă mai are și acum pumnalul pe care i-l dăduse, iar ea nu-și putea stăpâni zâmbetul, singurul zâmbet adevărat de când murise Livvy.

5-a *întors*, și-a spus ea în gând. în sfârșit, cineva nu mai pleacă, ci se întoarce.

S-au furișat pe coridoare împreună cu Nene, căutând locurile întunecoase. Și Emma, și Julian aveau gluga pusă pe cap; Nene își ascunsese părul într-o tichie și, îmbrăcată așa, cu niște pantaloni și o cămașă largă, părea la prima vedere un mic paj.

— Dar Fergus? a întrebat Emma.

Nene a zâmbit cu un aer întunecat.

— Fergus e ocupat cu o driadă din cele care îi plac lui. Un tânăr vlăstar.

— Au! a făcut Julian. Ce înțepături!

Nene l-a ignorat.

Îl cunosc de mult timp pe Fergus, știu totul despre înclinațiile lui. Va fi ocupat multă vreme. Ajunseseră la un coridor în pantă care i se părea cunoscut Emmei. A simțit mirosul aerului de noapte venind dinspre capătul holului, mirosul de frunze, de sevă și de toamnă. Se întreba dacă pe Tărâmul Elfilor era același anotimp ca acasă. Avea impresia că aici era ceva mai târziu, ca și cum toamna ar fi adus deja pe Tărâmul Elfilor primul îngheț.

Coridorul s-a terminat pe neașteptate, deschizându-se spre un luminiș plin de verdeață și de stele. Copacii înalți alcătuiau un cerc, și din ei se scuturau frunze aurii și roșcate, care cădeau peste o mulțime de curteni elfi și peste caii lor.

Regina însăși stătea pe un armăsar alb, călărind într-o parte, în fruntea procesiunii. Un văl de dantelă albă îi acoperea fața și umerii, iar mâinile îi erau ascunse în mănuși albe. Părul ei roșu cădea în valuri

pe spate. Curtenii ei, îmbrăcați în haine de mătase aurie și catifea lucioasă, călăreau în urma ei: cei mai mulți pe cai, dar unii pe niște feline cu labe imense sau pe niște lupi cu ochi înguști, mari cât o mașină. O driadă cu pielea verde și cu frunze pe post de păr stătea așezată între ramurile unui copac mergător.

Emma nu putea să-și stăpânească uimirea. Era vânător de umbre, deci era obișnuită cu magia; cu toate acestea, era ceva atât de straniu la Curțile elfilor, încât era uluită.

Nene i-a condus prin întuneric spre locul în care îi așteptau calul ei și al lui Fergus, deja instalați în alai, între un spirit care călărea pe o ciupercă otrăvitoare cu aripi și două fete-elf cu rochii roșcate și cu păr negru, identic, ce călăreau pe același armăsar murg. Emma a sărit

în șa pe calul cenușiu al lui Nene.

Nene l-a bătut ușurel pe grumaz, cu mândrie.

— O cheamă Coamă de Argint. Să te porți frumos cu ea. Știe să vină singură acasă.

Emma a dat din cap, în timp ce Julian urca pe armăsarul lui Fergus.

— Cum îl cheamă? a întrebat el, în timp ce calul lovea cu copita în pământ și pufnea.

— Văduvi torul, a spus Nene.

Julian a pufnit în râs, pe sub glugă.

— Li face văduvi pe cei care îl călăresc, sau pe cei pe care apucă să-i antipatizeze? Și una, și alta, a spus Nene. A băgat mâna sub pelerină și a scos două sticluțe de cristal, fiecare legată de un lăntișor de aur. I-a dat una Emmei și una lui Julian. Atârnați-le la gât, a spus ea încet. Și țineți-le la îndemână.

Emma și-a atârnat sticluța de gât, supusă. Era cam cât degetul ei mare de la mână. Se vedea în ea un lichid auriu, care strălucea când sticluța se mișca.

— Pentru ce sunt?

— Dacă sunteți în pericol la Curtea Regelui, scoateți dopul și beți lichidul.

— E otravă? a întrebat Julian, curios, în timp ce își încheia lăntișorul. Sticluța a căzut pe pieptul lui.

— Nu, o să vă facă invizibili pentru elfii întunericului, cel puțin o perioadă. Nu știu cât de mult durează magia. Nu am avut niciodată motiv s-o folosesc.

Un spiriduș cu o voce pițigăiată, care avea în mână un pergament și o pană de scris, alerga pe lângă cei din procesiune, bifându-le numele. A aruncat o privire scurtă spre Emma și Julian.

— Lady Nene și Lord Fergus, a spus el. Noi suntem gata de plecare.

— Noi? a spus Julian cu o voce plictisită.

Emma a clipit din ochi, uimită de vocea lui, care semăna atât de bine cu vocea unui elf.

— Ne vei însoți și tu, spiridușule? Crezi că ți-ar plăcea o vacanță la Curtea Elfilor întunericului?

Spiridușul l-a privit atent.

— Vă simțiți bine, Lord Fergus? Vorbiți altfel.

— Poate pentru că vreau să găsesc niște capete de spiriduși cu care să-mi decorez alcovul, a spus Julian. Taie-o de aici!

S-a prefăcut că-i dă un picior, iar spiridușul, care a scos un șuierat înspăimântat, s-a îndepărtat în grabă de el, îndreptându-se repede spre ceilalți din alai.

— Ai grijă la masca pe care o porți, copile, a spus Nene, să nu-ți pierzi pentru totdeauna chipul adevărat.

Adevărat sau fals, e totuna, a spus Julian și a apucat calul de căpăstru, în timp ce alaiul a pornit prin noapte. A

înainte să apuce Kit să-i răspundă lui Ty, zgomotele care s-au auzit din bibliotecă i-au făcut să iasă dintre rafturi.

Dru revenise în bibliotecă și rămăsese lângă ușă, cu un aer timid, dar zâmbitor. Un băiat frumos, cu ochii negri, care părea versiunea mai subțirică a lui Diego Rocio Rosales, o îmbrățișa pe Cristina. Mark și Kieran priveau scena cu un aer neliniștit. Imediat ce Cristina s-a desprins din îmbrățișare, Helen s-a apropiat de el să-i strângă mâna.

— Bine ai venit la Institutul din Los Angeles, Jaime! a spus ea. Iți mulțumesc mult că ai venit așa de repede.

— Jaime Rocio Rosales, i-a spus în șoaptă Ty lui Kit.

— L-am găsit pe plajă și l-am adus imediat aici, a spus Dru cu mândrie.

Helen părea uimită.

— Dar cum l-ai recunoscut?

Dru a schimbat o privire cu Jaime, pe jumătate speriată, pe jumătate resemnată.

— A stat la mine câteva zile când am fost la Institutul din Londra.

Toată lumea a părut uimită, deși Kit nu înțelegea prea bine de ce. Relațiile dintre familiile vânătorilor de umbre erau extrem de derutante: unii, cum erau Emma, Jace sau Clary, erau tratați ca niște membri de familie; alții, nu. Dar trebuia să-i recunoască meritele lui Dru, dacă reușise ea să ascundă pe cineva în camera ei de la Londra. Asta arăta un talent pentru înșelătorii. Dacă mai punea la socoteală și faptul că se pricepea să spargă lacăte, fata avea sigur acea iscusință de infractor pe care el o admira.

— Vrei să spui că a stat în camera ta? a întrebat-o Mark, nevenin- du-i să creadă. S-a întors spre Jaime, care se rezemase de una dintre mesele lungi. Are doar treisprezece ani!

Jaime a părut șocat.

— Am crezut că are cel puțin șaisprezece...

Helen a înșpirat adânc. Mark i-a întins rucsacul lui Kieran, care i-a luat, nedumerit.

— Rămâi acolo unde ești, Jaime Rosales.

De ce? a întrebat acesta, bănuitor. Mark s-a apropiat de el.

— Ca să pot să te omor în pumni.

Ca un acrobat, Jaime a făcut un salt pe spate și a aterizat pe masă.

S-a uitat urât la Mark.

— Nu știu ce crezi tu că s-a întâmplat, dar n-a fost nimic. Dru este prietena mea, indiferent ce vârstă are. Asta e tot.

Ty s-a întors să-i șoptească lui Kit la ureche.

— Nu înțeleg... de ce e furios Mark?

Kit s-a gândit puțin la asta. Asta era una dintre chestiile mișto la Ty, de fapt — te făcea să te gândești la firele logicii subconștiente care se țeseau sub o conversație obișnuită. La supozițiile și presupunerile pe care le făceau oamenii fără să se întrebe măcar de ce, la implicațiile

pe care le aveau anumite cuvinte sau gesturi. Kit credea că niciodată nu va mai trata superficial aceste lucruri.

— Știi poveștile alea în care cavalerii apără onoarea unei doamne? i-a șoptit el. Mark crede că îi apără onoarea lui Dru.

— Masa aia o să se rupă, a spus Ty.

Avea dreptate. Picioarele mesei pe care Jaime stătea urcat se clătinau îngrijorător.

Dm a sărit între Mark și Jaime, cu brațele deschise larg.

— Opriți-vă! le-a cerut ea cu asprime. Nu i-am spus lui Jaime câți ani am pentru că era prietenul meu. M-a ascultat și s-a uitat cu mine la seriale horror și s-a purtat cu mine ca și cum ce spuneam eu era foarte important și n-am vrut să mă trateze ca pe un copil.

— Dar *ești* un copil, a spus Mark. Nu trebuia să te trateze ca pe un adult.

— M-a tratat ca pe un prieten, a replicat Dru. Sunt eu mică, dar nu sunt mincinoasă.

— îți spune că trebuie să ai încredere în ea, Mark, a intervenit Kieran.

Rareori scotea vreun cuvânt în preajma fraților Blackthorn; Kit a fost surprins, dar nu putea să nu fie de acord cu el.

— Cristina a trecut pe lângă Mark și s-a dus lângă Dru. Mai diferite de atât nu puteau fi — Cristina, cu rochia ei albă, Dru în salopetă și tricou —, dar pe fața lor era aceeași expresie dură. Mark, a spus Cristina. Eu înțeleg că ai sentimentul că nu ai fost aici, să-ți protejezi familia, atâția ani. Dar asta nu înseamnă că acum nu poți avea încredere în ei. Iar Jaime nu i-ar face niciun rău lui Dru.

Ușa de la bibliotecă s-a deschis: era Aline. Nimeni, în afară de Kit, nu s-a uitat la ea cum se duce și îi spune ceva la ureche lui Helen. Nimeni, în afară de Kit, nu a văzut cum lui Helen i se schimbă expresia și i se albesc buzele.

— Dru e ca o soră mai mică pentru mine, a spus Jaime, și fata a strâns imperceptibil din ochi.

Mark s-a întors spre ea.

— îmi pare rău, surioară. Trebuia să te ascult. S-a uitat în sus, la Jaime, și i-au scăpărat ochii. Te cred, Jaime Rocio Rosales. Dar nu pot să vorbesc în numele lui Julian, atunci când va afla.

— Voi, copii, chiar mă motivați să vă dau voie să vă folosiți de Eternidad ca să ajungeți pe Tărâmul Elfilor, a spus Jaime.

— Gata cu cearta, s-a auzit vocea lui Helen. Am trimis mai devreme un mesaj la Curtea Elfilor Luminii, pentru mătușa mea, Nene. Adineauri mi-a răspuns la mesaj. Spune că Emma și Julian au fost acolo, dar acum au plecat. Au plecat de la Curtea Elfilor Luminii spre Curtea Elfilor întunericului.

Ochii lui Kieran s-au întunecat. Cristina a întrebat:

— De ce ar face asta?

— Nu știu, a spus Helen. Dar asta înseamnă că știm sigur unde

vor fi.

Kieran și-a atins sabia atârnată de mijloc.

— Știu eu un loc pe drumul dintre Curți, unde i-am putea intercepta. Dar odată trecuți de locul acela, e prea târziu. Dacă e să mergem, trebuie să plecăm acum.

Jaime a sărit de pe masă cu ușurința unei feline.

— Aduc obiectul. A început să scoțocească prin sacul lui. Cristina, numai tu îl poți folosi, pentru că cine îl folosește trebuie să aibă sângele familiei Rosales.

Cristina și Jaime au schimbat o privire pe care Kit n-a putut-o descifra.

Îl puteți folosi ca să ajungeți pe Tărâmul Elfilor și ca să vă întoarceți de acolo, a spus Jaime. Trecerea voastră peste graniță nu va putea fi detectată. Dar nu vă poate proteja cât timp sunteți acolo. I-a întins ceva Cristinei; Kit nu a apucat să vadă prea bine. Părea un obiect dintr-un lemn neted, răsucit într-o formă ciudată.

Kieran și Mark își puneau sacii pe umăr. Dru se apropiase de Helen, care părea că ar vrea să o ia de umeri pe sora mai mică, dar aceasta stătea prea departe de ea ca s-o poată face.

Ceva din scena asta l-a făcut pe Kit să-i pună mâna pe umăr lui Ty. Îi simțea căldura pielii și prin tricou. Ty s-a uitat la el pieziș.

— Mai bine te-ai duce să le spui la revedere, sau drum bun, a spus Kit, stânjenit.

Ty a ezitat un moment, apoi s-a dus la ei, alunecând ușor de sub mâna lui Kit, ca și cum nici n-ar fi fost pe umărul lui. Kit s-a ținut deoparte cât timp și-au luat la revedere, s-au îmbrățișat cu ochii în lacrimi, și-au făcut promisiuni în șoaptă și și-au ciufulit părul. Helen îl strângea tare în brațe pe Mark, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul, în timp ce Aline s-a dus să-l aducă pe Tavvy, care se juca în camera lui.

Jaime a stat și el deoparte, deși se uita la Kit cu coada ochiului cu o privire curioasă, de parcă s-ar fi întrebat: „Cine-i individul ăsta?”

Când Aline s-a întors, Tavvy i-a îmbrățișat conștiincios pe toți cei care plecau — chiar și pe Kieran, care părea uimit și impresionat. A lăsat mâna în jos și l-a mângâiat ușor pe păr.

— Griji să nu-ți faci, micuțele!

Și apoi a venit momentul ca Ty și Mark să-și ia rămas-bun, iar Mark l-a atins ușor pe obraz, o singură dată — așa cum își iau rămas-bun elfii.

— Să nu mori! i-a spus Ty.

Zâmbetul lui Mark părea îndurerat.

— N-am să mor.

Helen a întins mâna după Ty și micul grup al celor rămași s-a strâns laolaltă, în timp ce Cristina a dus la piept obiectul numit

Eternidad. Era clar o bucată de lemn lustruit, a văzut acum Kit, răsucit cumva pentru a alcătui simbolul infinitului — fără început și fără sfârșit.

Strângeți-vă mai mult, cei care plecați pe Tărâmul Elfilor, a spus Jaime. Trebuie să vă atingeți. Mark și Kieran au pus mâna pe umerii Cristinei. Ea părea chiar micuță între ei. Mark i-a mângâiat ceafa cu degetul mare: un gest tandru, aproape absent; intimitatea gestului l-a făcut pe Kit să tresară.

Jaime a părut că observă și el; privirea i-a devenit mai intensă. Dar nu a spus decât:

— Trebuie să îi spuneți artefactului unde să vă ducă. Nu-l lăsați pe el să aleagă.

Kieran s-a întors spre Cristina.

— Mergem la Răscrucea lui Bram.

Cristina a lăsat ochii în jos și și-a trecut ușor palmele peste obiect.

— Du-ne la Răscrucea lui Bram, a spus ea.

Magia elfilor era silențioasă, și-a spus Kit. Nu a fost niciun zgomot, nicio agitație și nicio lumină care să strălucească precum lumina magicienilor. Între două respirații, Mark, Kieran și Cristina au dispărut, pur și simplu.

Altă ședință, și-a spus Diana. Și una urgentă, de data asta: fusese trezită dis-de-dimineață cu un mesaj de foc prin care era convocată la o ședință a Consiliului care se ținea la Citadelă.

Gwyn încercase s-o convingă să se întoarcă în pat, dar Diana era mult prea îngrijorată. Îngrijorată pentru Jia. Îngrijorată pentru Emma și Julian. Știa că Horace voia să dea un exemplu prin arestarea lor la domiciliu, dar erau doar niște copii. Cât timp trebuia să dureze pedeapsa asta? Și cât timp va rezista Julian să fie despărțit de frații lui?

L-a lăsat pe Gwyn cu un sărut și a plecat în grabă la Citadelă, unde a văzut cu uimire o mulțime de vânători de umbre de peste tot — nu numai din Alicante — care curgeau pe porțile păzite de Centurioni. Abia a reușit să-și găsească un loc mai în față, lângă Kadir Safar din Conclavul din New York.

După ce ușile s-au închis, toți și-au îndreptat privirea spre podiumul pe care nu se aflau decât un singur scaun de lemn cu spătar înalt și o masă acoperită cu un material negru. Materialul acela părea că acoperă ceva — stătea puțin umflat —, iar asta a făcut-o pe Diana să simtă un fior pe șira spinării. Și-a spus că nu era posibil să fie ceea ce părea. Poate era doar o grămadă de arme. După ce membrii Consiliului și-au luat locurile, încet, încet, în sală s-a așternut liniștea. Horace Dearborn, gătit cu toată pompa în roba lui de Inchizitor, s-a îndreptat spre podium, urmat de Manuel și de Zara, care purtau uniforma de gală a Centurionilor și erau înarmați cu câte o sabie lungă, pe care erau gravate cuvintele „*primus pilus*”.

— Primele săbii, i-a tradus Kadir.

Diana îl mai întâlnise: era un bărbat cam tăcut, care fusese ani de zile adjunctul lui Maryse, dar care reușise să ajungă cumva să conducă acum Conclavul din New York. Părea obosit și încordat, iar pielea lui măslinie avea o nuanță pământie, pe care nu o mai văzuse până atunci.

— înseamnă că au fost promovați și au devenit Centurionii care alcătuiesc garda personală a Inchizitorului și a Consulului.

— Apropo de Consul, i-a spus Diana în șoaptă, unde e Jia?

Șoapta ei a fost ca o scânteie care aprinde un lemn uscat, și în curând tot Consiliul șușotea. Horace a ridicat mâna, făcându-le semn să tacă.

— Bun găsit, nefilimi, a spus el. Consulul nostru, Jia Penhallow, vă transmite salutări. Ea se află la Citadela de Adamant, ca să se consulte cu Surorile de Fier în legătură cu Sabia Mortală. în curând va fi turnată din nou, și astfel procesele vor putea fi reluate.

Zgomotele din sală au devenit murmure.

— Este o coincidență nefericită că ambele ședințe au trebuit să fie ținute în același timp, a continuat Horace, dar timpul este esențial. Va fi dificil să ținem această ședință fără Jia, dar eu cunosc poziția ei și o voi susține aici.

Vocea lui a răsunat în sală. *Probabil folosește o rum de Amplificare*, și-a spus Diana.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, am discutat despre implementarea unor legi mai stricte prin care repudiații să primească un număr, pentru a le putea ține evidența mai ușor, a spus Horace. Consulul nostru, cu blândețea și generozitatea sa, a dorit să amânăm decizia de a implementa aceste legi, dar repudiații nu reacționează la blândețe!

Fața lui s-a făcut roșie pe sub părul blond și rar.

Ei reacționează la forță! Și noi trebuie să-i facem din nou puternici pe vânătorii de umbre! Sala a început să se umple de murmure. Diana s-a uitat în jur după Carmen, cea care vorbise cu atâta curaj la ședința trecută, dar nu a văzut-o nicăieri. I-a șoptit lui Kadir:

— Ce-i asta? Ne-a adus aici să țipe la noi?

Kadir avea un aer sumbru.

— întrebarea e: unde vrea să ajungă?

Diana a cercetat cu atenție chipurile lui Manuel și al Zarei, dar în afară de aroganța acesteia din urmă, nu a văzut nimic. Manuel era inexpressiv, ca o coală albă de hârtie.

— Cu tot respectul pentru Consulul nostru, eram dispus să accept amânarea, a continuat Horace, dar evenimentele din ultimul timp fac așteptarea imposibilă.

Un murmur de nerăbdare s-a auzit în sală — despre ce vorbea?

S-a întors spre flica lui.

— Zara, arată-le atrocitatea pe care poporul elfilor a făcut-o împotriva noastră!

Cu o expresie sumbră, dar încântată, Zara a traversat podiumul până la masă și a tras materialul de pe ea cu un gest rapid, ca și cum ar fi fost un magician care își facea numărul într-un spectacol.

Gemete oripilate s-au auzit din mulțime. Diana a simțit că o cuprinde furia. Sub materialul negru se aflau rămășițele lui Dane Lark spear, întinse pe masă ca un cadavru pregătit de autopsie.

Capul era dat pe spate și gura era deschisă parcă într-un strigăt mut. Cutia toracică era sfâșiată, și printre creștăturile oribile se vedeau bucăți de oase albe și de tendoane galbene. Pielea era cenușie și uscată, ca și cum ar fi fost mort de multă vreme.

Vocea lui Horace era acum un strigăt.

— Aveți în fața ochilor un tânăr brav, care a fost trimis pe Tărâmul Elfilor cu o misiune de pace, și iată cum ni l-au trimis înapoi. Un cadavru măcelărit!

Un țipăt îngrozitor a sfâșiat tăcerea. O femeie cu același păr negru și aceeași osatură ca Dane Lark spear se ridicase în picioare, urlând. Elena Lark spear, și-a dat seama Diana. Un bărbat solid, desfigurat de șoc și de oroare, a luat-o în brațe; cu privirile tuturor ațintite asupra lor, bărbatul a scos-o din încăperea pe femeia care continua să țipe. Diana a simțit că i se face rău. Nu îl simpatizase pe Dane Lark spear, dar era doar un copil, iar suferința părinților lui era reală.

— *Așa a aflat familia?*

în tonul lui Kadir era amărăciune.

— E ca un spectacol de teatru. Dearborn a fost întotdeauna mai degrabă actor decât politician.

Din partea cealaltă a sălii, Lazlo Balogh s-a uitat la ei cu o privire urâtă. Oficial, nu facea parte din Cohortă, dar cu siguranță era un simpatizant al acesteia.

— Și cum a fost măcelărit! a strigat Zara, cu ochii sclipitori. Uitați-vă la urmele de mușcăături... opera spiritelor de apă! Ajutați, poate, și de vampiri, sau de vârcolaci...

— încetează, Zara! a murmurat Manuel.

Dar nimeni nu a părut că ia în seamă cuvintele Zarei. Era prea mult haos în mulțime. Vânătorii de umbre înjurau și blestemau în zeci de limbi diferite. Diana s-a simțit cuprinsă de o disperare rece.

— Asta nu e tot... Doar în ultimele zile au ieșit la lumină mai multe crime comise de repudiați, a spus Horace. Un grup de bravi Centurioni, care respectă moștenirea primită de la vânătorii de umbre, au descoperit un prinț elf, ascuns în Școala de Solomonie. S-a întors spre Zara și Manuel. Aduceți-i pe trădători!

— Nu se face așa ceva, a șoptit Diana. Vânătorii de umbre nu se comportă așa, nu așa ne rezolvăm problemele...

S-a întrerupt, înainte să răspundă Kadir.

Zara și Manuel dispăruseră pe unul dintre coridoarele de lângă podium; acum reveniseră împreună cu Timothy Rockford. Între ei venea un șir de studenți pe care Diana îi cunoștea — Diego Rosales, Rayan Maduabuchi și Divya Joshi.

Aveau mâinile legate la spate și buzele le erau pecetluite cu rana Tăcerii, rană pe care în mod normal numai Frații Tăcuți o aveau. Diana i-a întâlnit privirea lui Diego. A văzut în ochii lui o spaimă pură.

— Runa Tăcerii, a spus Kadir, dezgustat, în timp ce sala s-a umplut de țipete. Închipește-ți să fii tratat așa, redus la tăcere, incapabil de a protesta.

— Diana a sărit în picioare. Ce faci aici, Horace? Aceștia sunt niște copii! Copii *vânători de umbrei*! E datoria noastră să-i protejăm!

Vocea amplificată a lui Horace a făcut ca șuieratul lui de iritare să răsună în toată încăperea.

— Da, sunt copiii noștri, speranța noastră de viitor! Și simpatia noastră pentru repudiați i-a transformat într-o pradă ușoară. Sufletele acestea greșit îndrumate au făcut scăpat un „prinț” elf din Școala de Solomonie, după un atac murdar asupra uneia dintre cele mai promițătoare minți tinere.

În sală s-a așternut tăcerea. Diana a schimbat cu Kadir o privire uluită. Despre ce vorbea Horace?

Manuel a aruncat o privire scurtă spre stânga. Rânjea. În secunda următoare și-a făcut apariția Gladstone, care aducea aproape pe sus o fată cu o rochie ruptă și cu o pelerină de Centurion pe umeri.

Era Samantha Larkspear. Părul ei negru atârna în șuvițe peste față și ochii i se mișcau repede, ca niște insecte prinse în capcană. Degetele erau încovoiate ca niște gheare: a ridicat o mână și a început să dea din ea, ca și cum ar fi alungat niște muște.

Diana a simțit că-i vine să vomite.

Manuel s-a apropiat de fată, ținându-și dezinvolt mâinile la spate.

— Samantha Larkspear, a spus el.

Din mulțime s-a auzit parcă un geamăt, când oamenii și-au dat seama că fata era sora băiatului mort și mutilat de pe masă.

— Povestește-ne despre prințul Kieran!

Samantha a început să dea din cap repede, cu părul fluturând.

— Nu, nu! Ce durere îngrozitoare! a gemut ea. Nu mă pune să mă gândesc la prințul Kieran.

— Biata fată, a spus Lazlo Balogh, cu voce tare. Traumatizată așa de repudiați!

Diana a văzut că Diego clatină din cap și Rayan încearcă să vorbească, dar nu s-a auzit nicio vorbă, nici măcar un sunet. Divya se mulțumea să îl fixeze cu privirea pe Manuel, cu un aer care exprima limpede ura.

Poate dorești să vorbești cu prizonierii? a întrebat-o Manuel pe Samantha, pe un ton onctuos. Cu cei care l-au eliberat pe prințul

Kieran? Samantha s-a îndepărtat brusc de Diego și de ceilalți, cu fața crispată.

— Nu! Nu-i lăsa să se apropie de mine! Nu-i lăsa să se uite la mine!

Diana s-a prăbușit pe scaunul ei. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat Samanthei, știa că nu fusese vina lui Kieran sau a celorlalți, dar simțea starea pe care o aveau acum oamenii: oroare pură. Nimeni nu ar fi fost dispus să asculte ce au de spus în apărarea lor.

— Dumnezeule, ce are de gând să facă? a șoptit ea, mai mult pentru sine. Ce are de gând să facă Horace cu Diego și cu ceilalți?

— Să-i bage la închisoare, a spus Kadir, sec. Să facă din ei un exemplu. Nu pot fi judecați acum, când Sabia Mortală e distrusă. Horace îi va lăsa acolo, la închisoare, pentru a inspira ură și frică. Simbolic, pentru a sugera ce pățește cineva care îi pune la îndoială politica. Adică, *uite ce s-a întâmplat*.

Pe podium, Samantha începuse să plângă. Manuel a luat-o în brațe, ca și cum ar fi vrut s-o liniștească, dar Diana vedea cu câtă forță o ține.

încerca s-o oprească să facă vreun gest, în timp ce oamenii din sală îi strigau lui Horace să vorbească.

Acesta a făcut un pas în față, și vocea lui amplificată a răsunat puternic peste vacarmul sălii, în timp ce Zara se uita la oameni cu mândrie și cu plăcere.

— Nu putem tolera ca alți tineri vânători de umbre să mai sufere și să mai moară! a strigat el, iar mulțimea a izbucnit în strigăte de aprobare.

Ca și cum Diego, sau Divya și Rayan n-ar fi tineri vânători de umbre. Ca și cum ei nu suferă.

— Nu putem tolera ca lumea noastră să fie furată, a țipat Horace, în timp ce Manuel își înfigea unghiile în umerii Samanthei. Trebuie să fim suficient de puternici pentru a ne apăra copiii și țara. E momentul să îi punem pe primul loc pe nefilimi! Horace a ridicat pumnii, cu un gest victorios. Cine va vota cu mine înregistrarea tuturor repudiaților?

Strigăt
ul care
a
răsuna
t ca
răspun
s a fost
ca
vuietul
unui
râu
ieșit

din
matcă,
spulbe
rându-
i
Dianeii
orice
speran
ță.B

BABILONICE VEȘTI

LUNA ERA DOAR CA O SECERĂ, DAR STELELE MULTICOLORE DE PE
Tărâmul Elfilor aprindeau cerul ca niște focuri, luminând procesiunea
Reginei, care înainta prin ținutul tăcut, peste dealuri verzi și șesuri

întinse.

Din când în când traversau râuri pline de sânge, și lichidul roșu-intens stropea picioarele cailor. Din când în când traversau zone pârjolite de mană, ce păreau fantomatice datorită întinderilor cenușii și negre. Elfi de la Curtea Luminii începeau să şușotească nervoși de fiecare dată când mai apărea la orizont un alt petic de pământ mort, dar Emma nu reușise niciodată să afle ce își spuneau.

Când au început să se audă zgomote, Emma aproape că adormise călare pe Coamă de Argint. Au trezit-o sunetele muzicii îndepărtate și niște strigăte. A clipit des din ochi, trezită doar pe jumătate, și și-a tras din nou gluga pe ochi.

Se apropiau de o răscruce, prima răscruce pe care o văzuse în noaptea aceea. Ceața atârna deasupra drumului, ascunzându-ı privirii. Pe lângă drumurile care se intersectau erau copaci înalți, de ramurile cărora erau agățate niște cuști de fier, goale. Emma s-a cutremurat. Cuștile erau suficient de mari ca să încapă acolo o fință umană. S-a uitat la Julian. El stătea atent pe spatele Văduvitorului, cu părul negru acoperit de gluga pelerinei lui Fergus. Nu vedea decât o fâșie din pielea lui, la fel ca semiluna de pe cer.

— Muzică, a spus el încet, apropiindu-se de ea cu calul. O bacanală, probabil.

Avea dreptate. Au trecut de răscruce, și ceața densă s-a dispersat imediat. Muzica se auzea acum mai tare, cimpoaie, viori și niște instrumente asemănătoare cu flautul, cum Emma nu mai auzise. Câmpul aflat la nord de drum era dominat de un pavilion imens, de mătase, de care atârna steagul Regelui întunericului, împodobit cu coroana sfărâmată.

În jurul pavilionului se dansa nebunește. Cei mai mulți dintre dansatori păreau goi, sau aproape goi, având pe ei niște veșminte diafane. Nu era chiar un dans — păreau mai degrabă că se învârteau chicotind și improșcând apă într-un bazin imens, înconjurat de stânci argintii. Deasupra apei era o ceață care ascundea parțial trupurile pe jumătate dezbrăcate.

Emma a roșit, mai mult pentru că era Julian acolo, și și-a întors privirea. Fetele care călăreau în spatele ei — și care erau cu siguranță surori — au început să chicotească, jucându-se cu panglicile de la gât.

— Bacanala prințului Oban, a spus una dintre ele. Nu poate fi alta. Sora ei a părut nostalgică.

— Tare aș vrea să putem merge, dar Regina nu ar fi de acord.

Emma și-a întors din nou privirea spre petrecăreți. Îi auzise pe Mark povestind despre bacanele elfilor, când spunea că erau mai mult decât o simplă petrecere sălbatică. Erau o modalitate de a invoca magia sălbatică, îi spusese el. Se descătușau forțe înfricoșătoare, care cu greu puteau fi ținute în frâu. Uitându-se la elfii care dansau, Emma nu-și putea stăpâni senzația că ceea ce i se părise la început a fi râs era, de fapt, un strigăt agonizant.

— în fața noastră, a spus Julian, trezind-o la realitate. E turnul de la Curtea Elfilor întunericului.

Emma s-a uitat într-acolo, și o clipă a fost asaltată de o amintire încețoșată: pictura murală din dormitorul lui Julian, care înfățișa un castel înconjurat de garduri cu spini. În fața lor se ridica dintre dealuri și umbre un turn cenușiu. Numai vârful lui era vizibil. Peste tot în jurul lui se înălța un zid uriaș de spini, care se vedeau chiar de la distanță.

— Ei, asta e, a spus Helen cu o voce curios de calmă.

S-a așezat în capul mesei din bibliotecă. Aline s-a încruntat și i-a pus mâna pe spate.

— Au plecat.

Dm a încercat să-i prindă privirea lui Jaime, dar el nu se uita la ea. Se uita intrigat la Kit și la Ty, în vreme ce-și lega sacul.

— Nu poți să pleci acum, i-a spus ea, puțin disperată. Probabil că ești așa de obosit...

— Sunt OK.

Tot nu se uita la ea. Dru se simțea jalnic. Nu avusese intenția să-l mintă pe Jaime. Pur și simplu nu-i spusese câți ani are, de teamă că el o s-o creadă doar un copil stupid. Și acum Mark țipase la el din cauza asta.

— Nu, Dru are dreptate. Helen a zâmbit, cu oarecare efort. Dă-ne voie măcar să-ți oferim ceva de mâncare.

Jaime a șovăit. A rămas așa, nehotărât, răsucind în mâini șnururile cu care se lega sacul, în timp ce Kit și Ty au trecut pe lângă el, cel din urmă spunând ceva de o ieșire pe acoperiș. Kit a făcut cu mâna și amândoi au ieșit din bibliotecă. Înapoi în lumea lor privată, și-a spus Dru. Ty nu i-ar permite niciodată să intre acolo — nu ar permite nimănui să-i ia locul lui Livvy.

Nu că ar fi vrut să facă asta. Ea voia doar să fie prietenă cu fratele ei. *Așa cum vrea Helen să fie prietenă cu tine*, i-a șoptit o voce enervantă din străfundul minții. A ignorat-o.

— Aline gătește foarte bine, a spus ea în schimb.

Aline și-a dat ochii peste cap, dar Dru nu a băgat-o în seamă. Jaime era chiar slab — mai slab decât fusese când îl văzuse atunci, la Londra. Probabil că era flămând. Dacă reușea să-l convingă să mai stea, poate că i-ar explica...

S-a auzit un zgomot ca o mică explozie. Dru a scos un țipăt ușor.

— și din tavan a căzut un plic care a aterizat pe masă. În aer a rămas un mic norișor de fum. E pentru tine, iubito, a spus Helen, întinzându-i plicul. Aline Penhallow, directorul Institutului.

Aline a desfăcut plicul, încruntată. Fața i s-a crispat. A citit apoi cu glas tare:

Aline Penhallow:

Ca urmare a deciziilor luate în ultima ședință a Consiliului, ținută în Alicante, Registrul Repudiaților intră acum în vigoare. Directori de Institute și de Conclavuri, este responsabilitatea voastră să vă asigurați că repudiații din zona voastră sunt înregistrați și primesc numere de identificare. Veți primi o ștampilă pe care o veți folosi pentru înregistrare, ștampilă care va fi utilizată cu cerneală vizibilă numai la lumina lămpii~vrăjitoarei. Repudiații trebuie să fie pregătiți în orice moment să~și prezinte documentele de identificare. Dosarele de înregistrare vor fi trimise la Biroul Inchizitorului. Nedeplinirea acestor obligații poate atrage după sine suspendarea privilegiilor sau rechemarea la Alicante. Sed lex, dura lex. Legea e dură, dar e lege. In aceste vremuri tulburi, toți trebuie să fim responsabili. Mulțumesc pentru înțelegere.

Horace Dearborn.

N. B. Ca o consecință a noii noastre politici de responsabilizare, toți directorii de Institut sunt informați că trădătorii Diego Rosales, Divya Joshi și Rayan Maduabuchi își așteaptă condamnarea la Citadelă, pentru că au fost complici la evadarea unui repudiat fugar. Imediat ce Sabia Mortală va fi refăcută, va începe procesul lor.

S-a auzit un bufnet. Jaime scăpase sacul din mână. Drusilla a vrut să i-1 ia de jos, dar el l-a ridicat înaintea ei.

— Ticălosul ăsta de Dearborn! a spus el printre buzele albite de furie. Fratele meu nu e trădător. Este dureros de onest și de bun... S-a uitat la chipurile înmărmurite ale celor din jur. Ce mai contează? a șoptit el. Niciuna dintre voi nu-1 cunoaște.

Helen a dat să se ridice în picioare.

— Jaime...

Jaime a ieșit în fugă din bibliotecă. O clipă mai târziu, Dru a ieșit după el. Se mișca repede, dar nu cunoștea casa, și nici nu știa cum se înțepenește ușa de la intrare. Dru l-a ajuns din urmă chiar în clipa în care se chinuia s-o deschidă.

— Jaime! l-a strigat ea.

El a ridicat mâna.

— Oprește-te! Trebuie să plec, Drusilla. E fratele meu, înțelegi?

— Știu. Dar te rog, ai grijă.

A băjbăit la centură și i-a întins ceva. îi tremura mâna.

— Ia-ți pumnalul. Tu ai mai multă nevoie de el ca mine.

El s-a uitat în jos la pumnal; i-1 oferise ei, i-1 lăsase în camera de la Institutul din Londra, înainte de a pleca. Un cuțit de vânatoare din aur, gravat cu trandafiri.

A prins-o cu delicatețe de mână, strângându-i degetele pe mânerul pumnalului.

— Este al tău. Ți l-am dăruit, i-a spus.

Vocea ei era mică.

— Asta înseamnă că încă suntem prieteni?

Zâmbetul lui fugar era trist. A tras de mânerul ușii și de data asta s-a deschis; Jaime s-a strecurat pe ușă, trecând pe lângă ea, și a dispărut în întuneric.

— Dru? Te simți bine?

S-a întors, frecându-se furioasă la ochii care începuseră s-o înțepe. Nu voia să plângă în fața lui Helen — și Helen era, sora ei, cea care stătea pe ultima treaptă a scării, uitându-se la ea cu o privire tulburată.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, a spus ea cu vocea tremurătoare. Știi că tu crezi că e o prostie, dar el a fost primul meu prieten adevărat și...

— Nu cred că e o prostie!

Helen a traversat camera spre ea, cu pași repezi.

Pe Dru o durea gâtul atât de tare, că abia mai putea vorbi.

— Am senzația că toată lumea pleacă, a șoptit ea.

Văzută așa, de aproape, Helen i s-a părut și mai subțire și mai frumoasă, și mirosea a flori de portocal. Dar, pentru prima oară, nu i s-a mai părut atât de îndepărtată, precum o stea de pe cer. I s-a părut tulburată și îngrijorată și foarte prezentă. Ba chiar avea pe mâncă o pată de cerneală.

— Știi ce simți, a continuat Helen. Mi-a fost așa de dor de tine cât am stat pe Insula Wrangel, că nu puteam să respir. Mă gândeam mereu la tot ce pierd, la faptul că nu te văd crescând, la toate lucrurile mărunte, și când te-am văzut în Sala de Consiliu, îmi tot repetam în minte...

Dru era pregătită să audă orice.

— ... cât de frumoasă te-ai făcut. Semeni așa de mult cu mama. Helen și-a tras nasul. Îmi plăcea să mă uit la ea când se pregătea să iasă în oraș. Era așa de elegantă, așa de stilată... iar eu nu mă îmbrac decât în blugi și tricou.

Dru s-a uitat la ea, uimită.

— Acum voi rămâne pentru totdeauna, a spus Helen, cu înverșunare. N-o să vă mai părăsesc niciodată.

A întins mâna spre Dru — iar Dru a făcut un semn cu capul, doar unul mic. Helen a luat-o în brațe și a strâns-o cu putere.

Dru s-a rezemat cu fruntea de sora ei și și-a permis, în sfârșit, să-și aducă aminte cum o lua Helen în brațe când era mică și o învățea, răsând, îi lega fundițe în păr și îi căuta pantofii pe care îi rătăcea invariabil pe plajă. Acum se potriveau altfel așa, lipite una de alta, și-a spus Dru, luând-o în brațe. Aveau o altă înălțime și o altă siluetă, erau altfel decât fuseseră.

Dar chiar dacă erau altfel decât atunci, tot se potriveau ca surori.

Nu semăna deloc cu o trecere prin Portal,* nu era tumultul acela

vijelios, și nici senzația că ești luat pe sus de o tornadă care te învâрте nebunește. Acum era în biblioteca Institutului, și în clipa următoare Cristina s-a trezit pe un câmp verde, avându-i pe Mark și pe Kieran de-o parte și de alta, și muzica răsuna în aer.

Mark și-a retras mâna de pe umărul ei; la fel și Kieran. Cristina a băgat artefactul în sac, apoi și-a pus sacul pe umăr, fixându-1 bine, în timp ce băieții se uitau uimiți în jur.

— E o bacanală, a spus Mark, uluit. Am aterizat chiar în mijlocul unei bacanale.Ei, nu chiar în mijloc, a spus Kieran.

Practic, avea dreptate; erau chiar la marginea unui câmp plin de dansatori care se roteau nebunește. Pe câmpul verde erau o mulțime de pavilioane, unul mai mare decât toate, pe care fluturau multe steaguri de mătase.

— Am crezut că ne ducem la Răscrucea lui Bram, a spus Cristina.

— Suntem aproape de ea, a arătat Kieran cu mâna.

La capătul câmpului, Cristina a văzut o intersecție de drumuri înconjurată de stejari masivi.

— Este locul în care se întâlnește Tărâmul Luminii cu Tărâmul întunericului.

— Cine e Bram? a întrebat Cristina.

— Bram a fost Rege înainte tatălui meu, cu mulți ani în urmă, a spus Kieran. A arătat cu mâna spre drumul din sud. Emma și Julian trebuie să vină de acolo. Dinspre Tărâmul Luminii. Orice procesiune oficială trebuie să treacă pe la răscruce.

— Deci trebuie să ajungem la drumul acela, a spus Mark. Trebuie să trecem prin bacanală. S-a întors apoi spre Kieran: Deghizează-te, prințe Kieran!

Kieran s-a uitat la el cu o privire întunecată. Cristina, care nu mai voia să piardă timpul, a desfăcut rucsacul prințului, a scos de acolo o pelerină împăturită și i-a întins-o.

Kieran și-a pus pelerina și și-a ridicat gluga pe cap.

— Sunt deghezizat?

Cristina mai putea și acum să vadă puțin din strălucirea părului său negru-albăstrui, pe sub glugă, dar nimeni nu avea să se uite la el așa de atent. Dacă s-ar uita, și-ar da seama imediat că era prinț. Se vedea din postura lui, din felul în care se mișca, din expresia feței lui.

Probabil că Mark se gândise la același lucru, pentru că s-a aplecat, a luat de jos un pumn de noroi și a frecat cu gesturi ferme fața uimită a lui Kieran, lăsându-i dăre negre pe nas și pe obraz.

Kieran nu a fost prea bucuros. S-a uitat urât la el.

— Ai făcut asta fiindcă ți-a făcut plăcere.

— Mark a zâmbit ca un băiețel și a aruncat restul de noroi. Kieran s-a frecat pe nas, cu aceeași privire urâtă. Dar arăta ceva mai puțin princiar.încetați! a spus Cristina.

— Mulțumesc, a zis Kieran.

Zâmbind, Cristina a luat de jos puțin noroi și l-a mânjit pe

celălalt obraz.

— Ca să fie uniform.

Mark a început să râdă; Kieran a părut scandalizat câteva clipe, după care a izbucnit și el în râs.

— Acum hai să nu mai pierdem timpul, a spus Cristina, cu regret parcă.

Și-ar fi dorit să stea acolo toți trei, pur și simplu, fără să fie nevoiți să meargă în mijlocul petrecăreților.

Dar nu aveau de ales. Au intrat în mijlocul petrecerii, printr-o zonă în care mulți dintre dansatori deja se prăbușiseră la pământ, epuizați. Un băiat mânjit pe față cu o vopsea metalizată și cu niște nădragi vărgați stătea jos și se uita cum își mișca încet mâinile prin aer, părând amețit ca de droguri. Au trecut pe lângă un bazin cu apă fierbinte, înconjurat de ceață; prin spărturile ceței se vedeau trupuri ude. Cristina a simțit că roșește.

Au mers mai departe, și mulțimea i-a înconjurat ca niște plante agățătoare ce se întindeau rapid. Nu semăna deloc cu petrecerea pe care o văzuse Cristina ultima oară pe Tărâmul Elfilor. Aceea fusese o mare petrecere dansantă. Aceasta semăna cu un tablou de Bosch. Un grup de bărbați elfi se băteau; partea de sus a trupului lor, goală, plină de sânge, lucea în lumina stelelor. Un spirit de apă se înfrupta lacom din cadavrul unui hobbit, care rămăsese cu ochii deschiși, îndreptați spre cer. Pe iarbă se vedeau trupuri goale, îmbrățișate, care se mișcau lent. Cimpoaiele și viorile țipau și aerul mirosea a sânge și a vin.

Au trecut peste un gigant care zăcea inconștient la pământ. Pe tot trupul lui mișunau sute de spiriduși care dansau, semănând cu o apă mișcătoare. Nu, și-a dat seama Cristina, nu dansau. Făceau...

Și-a întors privirea. Avea impresia că îi iau foc obrazii.

— Aici e mâna fratelui meu, a spus Kieran, uitându-se posomorât spre pavilionul cel mare, pe care se afla emblema Curții întunericului.

— În interiorul pavilionului era un fel de tron cu multe ornamente, dar pe el nu stătea nimeni. Prințul Oban. Bacanalele lui sunt faimoase pentru durata lor și pentru dezmăț. Kieran s-a încruntat când un grup de acrobați goi au început să strige dintr-un copac din apropiere și a adăugat: El îl face pe Magnus Bane să pară o călugăriță sfioasă.

Mark avea o expresie de parcă tocmai auzise că există un alt soare, de nouă milioane de ori mai fierbinte decât cel al Pământului.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre Oban.

— Mi-e rușine cu el, a răspuns Kieran.

Deasupra lor s-a frânt o creangă, și în fața lor a căzut un cal de dimensiunea unui spiriduș, cu jartiere. Avea niște ciorapi de lână cu rune și apărătoare de copite din aur.

— înțeleg de ce, a spus Mark, în timp ce calul s-a îndepărtat, amu-șinând cu botul prin iarbă.

Evita cu multă grijă cuplurile care se îmbrățișau prin tufișuri.

Pe lângă Cristina se roteau niște dansatori în jurul unui copac împodobit cu panglici, dar niciunul dintre ei nu părea vesel. Fețele lor erau inexpresive, ochii mari deschiși și brațele lor fluturau prin aer. Din când în când, câte un cavaler elf beat lua din cerc pe vreun dansator și se ducea cu el în iarba înaltă. Cristina s-a cutremurat.

În vârful copacului era agățată o cușcă. Înăuntru se vedea o siluetă gheboșată, albă și lipicioasă ca un limax decolorat, cu corpul plin de puncte cenușii. *Seamănă cu un demon Eidolon înforma lui reală*, și-a spus Cristina. Dar de ce ar avea un prinț elf un demon Eidolon în cușcă?

A început să sune un corn. Muzica devenise acum mai sumbră, aproape sinistră. Cristina s-a uitat iar la dansatori și și-a dat seama bruc că se aflau sub influența unei vrăji. Și-a amintit că ultima oară când fusese la bacanală se simțise furată de muzică; acum nu mai simțea asta, și i-a mulțumit în gând amuletei Eternidad.

Citise despre bacanele elfilor, în care muritorii erau forțați să danseze până când li se frângeau oasele de la picioare, dar nu se gândise că elfii ar putea să facă asta și celor din același neam cu ei. Frumoșii tineri, băieți și fete, care dansau în cerc, erau epuizați prin dans, iar partea de sus a trupurilor lor părea să se prăbușească, în timp ce picioarele lor se mișcau fără odihnă pe ritmul muzicii.

— Kieran avea o expresie posomorâtă. Lui Oban îi face plăcere să fie martor la durerea altora. Aceia sunt spinii trandafirilor lui, otrava din floarea generozității și darurilor lui.

Cristina a dat să se apropie de dansatori, îngrijorată.

— O să moară cu toții...

Kieran a apucat-o de mânecă și a tras-o spre el și spre Mark.

— Cristina, nu! Părea sincer alarmat. Oban o să-i last să trăiască, după ce îi va fi umilit destul.

— Cum poți să fii sigur? l-a întrebat Cristina.

— Sunt nobili. Oameni de la Curte. Oban ar avea probleme cu tata dacă i-ar ucide.

— Kieran are dreptate, a spus Mark, și luna făcea ca părul lui să pară de argint. Nu îi poți salva, Cristina. Și noi nu putem să mai zăbovim aici.

Cristina i-a urmat, cam fără voie, după ce ei au început să-și facă loc prin mulțime. Aerul era plin de un fum aspru și dulceag care se amesteca ușor cu ceața din bazinele de apă.

— Prinț Kieran.

O femeie-elf, cu părul ca puful de pădăie, s-a apropiat plutind de ei. Avea o rochie făcută parcă din filamente albe și ochii îi erau verzi ca iarba.

— Ai venit la noi străvestit.

Mâna lui Mark se îndreptase deja spre centura cu arme, dar Kieran i-a făcut semn să se calmeze.

— Pot avea încredere în tine că ai să pătrezi taina, nu-i așa?

— Dacă îmi vei spune de ce un prinț de la Curtea Elfilor

întinericului vine străvestit la petrecerea propriului său frate, poate, a spus femeia, cu ochii aprinși de curiozitate.

— Caut un prieten, a spus Kieran.

Privirea femeii s-a îndreptat repede asupra Cristinei și a lui Mark.

Buzele ei s-au întins într-un zâmbet.

— Pare că ai mulți prieteni.

— Destul! a spus Mark. Prințul va merge nestingherit unde dorește.

Acum, dacă ar fi să cauți un elixir ai iubirii, ai putea veni la mine, a continuat femeia, ignorându-și pe Mark. Dar pe care dintre acești doi nefilimi îi iubești? Și care te iubește pe tine? Kieran a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut s-o avertizeze.

— Destul!

— Ah, văd, văd.

Cristina se întreba ce vedea ea.

— Niciun elixir de iubire nu te poate ajuta la asta.

Ochii îi sclipeau de veselie.

— Acum, pe Tărâmul Elfilor, ai putea să-i iubești pe amândoi, și ai putea să-i faci pe amândoi să te iubească. N-ar fi nicio problemă. Dar în lumea îngerului...

— Destul, am spus! Kieran roșise. Ce ar trebui să fac să te opresc din tortura asta?

Femeia-elf a râs.

— Un sărut.

Cu un aer exasperat, Kieran și-a aplecat capul și a sărutat-o ușor pe gură. Cristina a simțit că se încordează, că i se strânge stomacul. Era o senzație neplăcută.

Și-a dat seama că și Mark, aflat lângă ea, se încordase, dar niciunul dintre ei nu a făcut vreo mișcare când femeia s-a retras, a făcut cu ochiul și a plecat dansând spre mulțime.

Kieran și-a șters buzele cu dosul palmei.

— Se spune că un sărut de la un prinț aduce noroc, a remarcat el. Chiar și de la un prinț căzut în dizgrație, după cât se pare.

— Nu trebuia să faci asta, Kieran, a spus Mark. Puteam să scăpăm de ea.

— Nu fără zarvă, a spus Kieran. Și presupun că Oban și oamenii lui sunt pe undeva pe aici, prin mulțime.

— Cristina s-a uitat în sus, spre pavilion. Kieran avea dreptate

— pavilionul era tot gol. Unde era prințul Oban? Printre cuplurile înfierbântate din iarbă? Au pornit din nou spre luminiș: fețe de toate felurile apăreau prin ceață, schimonosite de grimase; Cristinei i s-a părut chiar că-și vede pe Manuel, și și-a amintit că ultima oară când fuseseră pe Tărâmul Elfilor, Emma fusese forțată să vadă imaginea tatălui ei. S-a cutremurat, și când s-a uitat iar, a văzut că nu era Manuel, ci un elf cu corp de om și cu cap de tigru bătrân și înțelept, cu ochii aurii. Ceva de băut,

doamnă, domnilor? O licoare care să vă răcorească după dans? a spus elful cu cap de tigru, cu o voce moale, catifelată.

Cristina a rămas cu ochii la el, amintindu-și. La bacanala la care fusese, Mark îi adusese o băutură de la elful cu cap de tigru. Și atunci avea tava aceasta aurie, cu pocale. Până și costumul edwardian vechi era același.

— Fără băuturi, Tom Tildrum, Rege al Felinelor, a spus Kieran.

Vocea lui era fermă, dar se vedea clar că îl recunoscuse pe elful-tigru.

— Trebuie să găsim un alai de la Curtea Luminii. Te-ai putea căpăta cu câteva monede dacă ne-ai conduce la drum.

Tom a scos un șuierat slab.

— Ați întârziat. Alaiul Reginei a trecut pe aici acum o oră.

Mark a tras o înjurătură și și-a dat gluga jos. Cristina nici n-a avut timp să fie uimită că Mark înjură, el, care de obicei vorbea atât de frumos; a simțit brusc un gol în piept. Emma. Emma și Jules. Ii rataseră. Și Kieran părea dezamăgit.

— Atunci, dă-mi ceva să beau, Tom, a spus Mark și a luat un pocal de pe tavă, cu un lichid rubiniu.

Kieran a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să-l oprească.

— Mark! Ar trebui să știi!

— E doar suc de fructe, a spus Mark, cu ochii la Cristina.

Ea a roșit și a întors capul cât a golit el paharul.

În clipa următoare Mark s-a prăbușit la pământ cu ochii dați peste cap.

— Mark! a țipat Cristina și s-a aruncat asupra lui.

Era limpede că e inconștient, dar era la fel de limpede că respiră. De fapt, chiar sforăia puțin.

— Dar era suc de fructe! a protestat ea.

— îmi place să servesc băuturi variate, a spus Tom.

Kieran a îngenuncheat lângă Cristina. Gluga aproape că îi căzuse, și Cristina putea să vadă îngrijorarea care i se așternuse pe față când a atins ușor pieptul lui Mark. Dărele de noroi de pe față îi subliniau și mai mult ochii.

— Tom Tildrum, a spus el, încordat. Aici nu e un loc sigur. Nu pentru voi, căci fiii Regelui întunericului s-ar unul la beregata celuilalt ca niște tigri, a răspuns Tom Tildrum, arătându-și colții.

— Atunci înțelegeți de ce trebuie să ne duci la drum, a spus Kieran.

— Și dacă nu vă duc?

Kieran s-a ridicat în picioare, reușind să-și compună o figură princiară amenințătoare, în ciuda noroiului de pe față.

— Atunci te voi trage de coadă până când vei începe să urlă.

Tom Tildrum a scos un șuierat, iar Cristina și Kieran s-au aplecat să-l ridice pe Mark, sprijinindu-și între ei.

— Veniți atunci cu mine, și veniți repede, înainte să vadă prințul Oban. Nu i-ar plăcea deloc că te ajut, prințe Kieran. Nu i-ar

plăcea absolut deloc.

Kit stătea întins pe acoperișul Institutului, cu mâinile puse sub cap. Vântul bătea dinspre deșert, cald și catifelat ca o pătură care îi mângâia pielea. Dacă întorcea capul într-o parte, putea să vadă Malibu, un șir de luminițe strălucitoare care se întindeau de-a lungul țărmului.

Acesta era Los Angelesul despre care oamenii făceau melodii pop și filme de cinema, s-a gândit el; mare și nisip și case scumpe, vreme perfectă și adiere de vânt fină ca pudra. Nu îl cunoscuse până atunci, trăind cu tatăl lui în umbra smogului și a zgârie-norilor din centru.

Dacă întorcea capul în partea cealaltă, putea să-l vadă pe Ty, o siluetă în alb și negru, stând lângă el, la marginea acoperișului. își trăsese în jos mânecile hanoracului și degetele lui frământau neîncetat marginile lor uzate. Genele lui negre erau atât de lungi, încât Kit vedea cum adierea vântului le făcea să se unduiască precum iarba de mare.

Senzația aceea, că inima părea să i se rostogolească, devenise de acum atât de familiară, că nici nu a mai stat să se întrebe ce însemna.

— Nu-mi vine să cred că Hypatia a acceptat planul nostru, a spus el. Chiar crezi că e de acord?

— Trebuie să fie de acord, a spus Ty, cu ochii la ocean.

— Luna era ascunsă în nori, iar oceanul părea că absoarbe lumina și o duce în adâncimile lui negre. Acolo unde apa se întâlnea cu țărmul era o spumă albă care semăna cu o panglică zimțată. Nu ne-ar fi trimis bani, dacă nu era de acord. Mai ales bani fermecați.

Kit a căscat.

— Așa e, a zis. Când un magician îți trimite bani, poți fi sigur că vorbește serios. Îți garantez că dacă nu facem cum am spus, o să vină după noi... măcar pentru bani.

Ty și-a strâns genunchii la piept.

— Problema aici e că trebuie să ne întâlnim cu Barnabas, și el ne urăște. Am văzut deja asta. Nu putem să ne apropiem de el.

— Poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să faci înțelegerea, a spus Kit.

Ty a părut o clipă confuz, dar apoi a zâmbit.

— Amănunte, Watson. Și-a trecut mâna prin păr. Poate ar trebui să ne deghizăm.

— Eu cred că ar trebui să vorbim cu Dru.

— Cu Dru? De ce cu Dru? Acum Ty părea uimit. Ce să vorbim?

— Să-i spunem să ne ajute. Barnabas n-o cunoaște. Și pare mai matură decât e.

— Nu. Nu cu Dru.

Kit și-a amintit de chipul lui Dru atunci când vorbea despre Jaime, în bibliotecă. *M-a ascultat și s-a uitat cu mine la filme de groază și se*

purta ca și cum ce spun eu e important. Și-a amintit ce fericită era că învăț să spargă lacăte.

— De ce nu? Putem avea încredere în ea. E singură și plictisită. Cred că i-ar plăcea să o includem și pe ea.

— Dar nu putem să-i spunem despre Shade. Ty era palid ca luna. Sau de Cartea Neagră.

E adevărat, și-a spus Kit. In mod sigur nu~i voi povesti lui Dru despre un plan care sper să pice înainte de a fi pus în aplicare.

S-a ridicat în fund.

— Nu, nu, sigur că nu. Ar fi periculos pentru ea să știe ceva despre. .. despre asta. Nu trebuie să-i spunem decât că încercăm să reluăm relațiile cu cei din Piața Umbrelor.

Ty s-a uitat pe lângă Kit.

— Tu chiar o plăci pe Drusilla. Cred că se simte foarte singură, a răspuns Kit. Eu așa am înțeles.

— Nu vreau s-o pun în pericol, a rostit Ty. Ar putea fi tot felul de pericole. A tras iar de mânecile hanoracului. Când Livvy o să se întoarcă, o să-i spun că vreau să facem imediat ceremonia de *parabatai*.

— Credeam că vrei să te duci la Școala de Solomonie, a spus Kit, fără să gândească.

Kit și-ar fi dorit ca Ty să își dea seama că acum era o posibilitate pentru el — și imediat s-a detestat că a putut gândi asta. Sigur că Ty ar fi refuzat să considere moartea lui Livvy ca pe o formă de libertate.

— Nu, a spus Ty, aspru. Adu-ți aminte, ți-am zis că nu mai vreau să mă duc acolo. Pe urmă, la Școala de Solomonie nu poți avea *parabatai*. E o regulă. Iar regulile sunt importante.

Kit nici nu voia să se gândească la câte reguli încălcau ei acum. Ty se gândise la tot ce trebuia să facă pentru a o aduce înapoi pe Livvy, dar lucrurile de genul ăsta nu mergeau niciodată perfect. Acum frământa agitat mânecile hanoracului și degetele îi tremurau ușor.

Kit l-a atins pe umăr. Stătea puțin mai în spate ca el. Ty și-a arcuit spinarea, aplecându-se ușor în față, dar nu a evitat atingerea.

— Câte ferestre sunt pe fațada Institutului? l-a întrebat Kit.

— Treizeci și șase, a răspuns Ty. Treizeci și șapte, dacă o punem la socoteală și pe cea de la mansardă, dar aia e acoperită cu hârtie. De ce?

— Pentru că asta îmi place mie la tine, a spus Kit încet, și tremuratul lui Ty parcă s-a mai atenuat. Cum le observi tu pe toate. Cum nu uiți nimic. Nimic — *și nimeni*, își zise el în gând — nu e trecut cu vederea.

Emma începuse iar să moțăie, mergând prin noapte. S-a trezit când calul s-a oprit brusc și și-a dat puțin gluga pe spate, să se uite în jur.

Ajunseseră la turn. Se făcea dimineață și, în primele raze ale

soarelui, aspectul Curții întunericului nu mai semăna cu pictura lui Julian, ci mai degrabă cu o imagine dintr-un coșmar. Gardul de spini care înconjură turnul nu semăna deloc cu tufele modeste de trandafiri din pictură. Spinii aveau culoarea oțelului și cel puțin treizeci de centimetri lungime. Din loc în loc era ceva care semăna cu o floare albă, imensă. Zidurile turnului erau netede, negre precum antracitul, și nu aveau ferestre. Emma respira întretăiat din cauza aerului rece. S-a cutremurat și și-a strâns mai bine pelerina lui Nene; de peste tot începeau să se audă murmure, pentru că cei din procesiunea Reginei se trezeau din somn. Fetele din spatele ei sporovăiau, cam ce fel de camere or fi în palatul Regelui și ce fel de primire ar putea să le facă el. Julian stătea nemișcat lângă ea, cu spatele drept și cu gluga trasă peste ochi.

S-a auzit un dangăt puternic, ca de clopot. Emma s-a uitat spre turn și a văzut că în gardul de spini erau niște porți înalte de bronz, care tocmai se deschideau. A văzut o curte mare în spatele porților și o boltă lungă, neagră, care ducea până la turn.

De o parte și de alta a porților stăteau cavaleri de la Curtea întunericului. Îi opreau pe rând pe fiecare membru al procesiunii, înainte să le permită să pătrundă în curte, acolo unde drumul către porțile palatului era flancat de elfi ai întunericului.

Stelele multicolore începuseră să dispară și, în lipsa lor, lumina soarelui care răsărea arunca un fel de umbră aurie peste turn, de o frumusețe stranie ce semăna cu țeava lucioasă a unui tun. În jurul gardului cu spini era un câmp neted, plin de iarbă, punctat din loc în loc de tufe de păducel. Alaiul de la Curtea Luminii s-a pus din nou în mișcare și au început să se audă tot mai multe mormăieli, acoperind foșnetul mățăsurilor și al catifelelor, fluturările de aripi și pocnetele copitelor. Fetele care călăreau în 'patele ei bombăneau: „Ce încet se mișcă cei de la Curtea Noapții. Ce nepoliticoși sunt, să ne lase să așteptăm!”

Emma a simțit aerul rece al dimineții pătrunzându-i pe sub glugă când s-a întors spre ele.

— Ce se întâmplă aici?

Una dintre fete a clătinat din cap.

— Regele este bănuitor, desigur. E multă vreme de când între Curți e vrăjmășie. Călăreții verifică fiecare oaspete.

Emma a înghețat.

— Călăreții lui Manaan?

Cealaltă fată a râs.

— De parcă ar mai fi și alții!

— Julian s-a aplecat spre Emma și i-a spus în șoaptă: E imposibil să trecem de poartă cu restul procesiunii fără să fim recunoscuți. Mai ales tu. Trebuie să plecăm de aici.

Locul în care de obicei stătea Cortana, pe spatele Emmei, o durea

ca un membru amputat. II ucisese pe unul dintre Călăreți cu sabia ei — era imposibil să nu-și amintească de ea.

— De acord. Ai idee cum să facem asta?

Julian s-a uitat în lungul procesiunii. Alaiul se întindea de la porțile turnului până departe, cât vedeai cu ochii.

— Momentan, nu.

Din față s-a auzit gălăgie. Driada din copac se certa cu doi spiriduși. De fapt, se părea că în tot convoiul se stârneau mici certuri. Din când în când, un cavaler elf trecea încet cu calul pe lângă ei și le spunea să facă liniște, dar nimeni nu părea prea interesat să calmeze situația.

Emma s-a uitat în zare, neliniștită; se făcuse dimineată și în curând avea să fie mai multa lumină, iar asta nu putea să-i ajute deloc în tentativa lor de a pleca de acolo. Ar fi putut să încerce să intre cu forța, dar gardienii le-ar bloca drumul; dacă ar fi încercat să fugă spre gardul de spini sau dacă ar fi ieșit din coloană, sigur ar fi fost văzuți.

Atunci împacă-te cu ideea că vei fi văzută, și-a spus ea. S-a întors spre Julian și și-a luat un aer autoritar.

— Fergus, idiotule! a strigat ea. Regina ți-a cerut clar să ordonezi coada alaiului!

Buzele lui Julian au rostit fără sunet cuvântul „Ce?”. Nu a făcut nicio mișcare, iar fetele au început să chicotească din nou.

Emma l-a atins ușor pe umăr și a desenat cu degetul pe spatele lui un simbol pe care amândoi îl cunoșteau. însemna: *Am un plan.*

— Te-ai lăsat distras de o driadă, nu-i așa? A lovit calul în burtă cu călcâiele, iar acesta, speriat, a început să tropăie pe loc. Regina o să-ți ia capul pentru asta! Vino cu mine!

Elfi din jurul lor au început să râdă. Emma a tras-o de căpăstru pe Coamă de Argint și a pornit cu ea spre capătul alaiului. După o clipă, Julian a urmat-o. Râsetele se auzeau tot mai slab în urma lor, în timp ce ei mergeau la pas pe lângă șirul de elfi; Emma nu voia să atragă prea mult atenția, mergând mai repede. Spre ușurarea ei, nimeni nu îi băga în seamă. Pe măsură ce se îndepărtau de turn, alaiul elfilor nu mai era așa de ordonat. Elfi stăteau în grupuri, râdeau, glumeau sau jucau cărți. Niciunul nu părea interesat să avanseze spre turn, și cu atât mai puțin de ceea ce se întâmpla lângă ei.

— Pe aici, a murmurat Julian.

S-a aplecat pe grumazul Văduvitorului și calul a pornit în galop spre pâlcul de copaci din apropiere. Emma a strâns mai tare frâul în mână când Coamă de Argint a țâșnit după armăsar. Totul în jur devenise o ceață — alerga în galop, și parcă zbura, copitele calului păreau că nici nu ating pământul. Emma a simțit că i se taie respirația. Era ca senzația de groază și de libertate pe care o avea în ocean, ca și când stătea la mila unei forțe mult mai puternice ca ea.

Gluga îi căzuse pe spate și vântul îi flutura părul blond ca pe un steag.

S-au oprit spre marginea păduricii, unde elfii nu îi mai puteau vedea. Emma s-a uitat la Julian cu respirația tăiată. Obrajii lui erau îmbujorați și lucioși de la aerul rece. În spatele lui, orizontul devenise auriu.

— Bună treabă! a spus el.

Emma nu și-a putut reține un zâmbet, în vreme ce descăleca de pe Coamă de Argint.

— N-om avea noi magie angelică aici, dar tot vânători de umbre suntem.

Julian a descălecat și el. Niciunul dintre ei nu trebuia să spună că nu puteau ține caii cu ei; Emma a plesnit-o ușor pe Coamă de Argint pe crupă, și iapa a pornit în galop spre orizontul luminos. *Știe drumul spre casă.*

Văduvitorul a dispărut după ea ca în ceață, iar Emma și Julian s-au întors cu fața spre turn. Lungile umbre ale zorilor începuseră să se întindă pe iarbă. Turnul se ridica în fața lor, cu gardul de spini care îl înconjură ca un lăntișor mortal.

Emma s-a uitat neliniștită la șesul plin de iarbă care se întindea de la copaci la gardul de spini. Nu aveau deloc acoperire și, cu toate că ieșiseră din raza vizuală a celor de la poartă, oricine s-ar fi uitat din turn i-ar fi văzut apropiindu-se.

Julian s-a întors spre ea și și-a dat gluga jos. Emma presupunea că acum nu mai conta; de-acum nu se mai prefăcea că ar fi Fergus. Părul lui era ciufulit și umed de transpirație de la glugă. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el a spus:

— Nu te mai gândi la acoperire. Va trebui să mergem astfel până la gard.

A luat-o de mână. Emma a încercat să-și ascundă tresărirea. Palma lui era caldă în palma ei; a tras-o spre el și au pornit împreună pe iarbă.

— Ține capul întors spre mine, i-a spus el încet. Elfii sunt romantici în felul lor.

Emma a înțelese cu uimire că urmau să joace rolul unui cuplu care face o plimbare idilică în lumina dimineții. Umerii lor s-au atins și ea s-a cutremurat; soarele se ridicase mai sus și începea să încălzească aerul.

S-a uitat dintr-o parte la Julian. Nu semăna cu cineva care face o plimbare romantică; privirea lui era atentă și fălcile îi erau încheștate. Semăna cu propria lui statuie, o statuie sculptată de cineva care nu îl cunoscuse prea bine, care nu-i văzuse niciodată sclipirea ochilor, pe care o păstra pentru familie, care nu-i văzuse niciodată zâmbetul, pe care odinioară îl păstra doar pentru Emma.

Au ajuns la gardul de spini. Acesta se ridica în fața lor, ca o

țesătură deasă de crengi, iar Emma și-a retras palma din mâna lui Julian, respirând adânc. De aproape, gardul părea făcut din oțel strălucitor, și spinii ieșeau din toate părțile, orientați în toate direcțiile. Unii erau lungi ca niște săbii. Ceea ce crezuse Emma că ar fi flori, erau de fapt scheletele celor care încercaseră să se cațere pe zid și care stăteau acum ca un avertisment pentru intruși.

— Cred că e imposibil, a spus Julian, uitându-se în sus. Am putea aștepta până la lăsarea serii, ca să încercăm să ne strecurăm pe poartă.

— Nu putem aștepta atât... e abia dimineață. Trebuie s-o oprim pe Regină.

Emma a scos un pumnal de la centură. Nu era Cortana, dar era tot oțelul vânătorilor de umbre, lung și ascuțit. A atins cu lama un ghimpe și l-a tăiat. Se așteptase să întâmpine rezistență; nu s-a întâmplat. Spinul a fost retezat imediat, și în urma lui a rămas un nod din care picura o sevă cenușie.

— Bleah! a făcut ea, aruncând spinul tăiat.

— Un miros ciudat, greoi, de iarbă, a început să vină dinspre gard.OK. O să-mi fac loc cu pumnalul prin gard. Chiar pot să văd turnul printre crengi.

Era adevărat; de aproape se vedea clar că gardul nu e un zid solid, și printre crengi erau goluri prin care ar fi putut încăpea un om.

— Emma...

Julian a întins mâna spre ea, ca și cum ar fi vrut s-o oprească, dar apoi a lăsat-o jos.

— Nu-mi place asta. Nu suntem noi primii care au încercat să treacă de gard.

A făcut un semn cu bărbia spre scheletele care atârnavă pe gard.

— Dar suntem primii vânători de umbre, a spus Emma, cu o bravadă pe care nu o simțea.

A lovit cu pumnalul în gard. Spinii au curs pe lângă ea ca o ploaie.

Lumina începea să se estompeze pe măsură ce înainta printre crengile gardului. Era lat cât o bandă de autostradă, și crengile păreau că se împletesc deasupra ei, alcătuiind un scut în fața soarelui. I s-a părut că o strigă Julian, dar vocea lui se auzea înfundat. S-a uitat în spate, surprinsă — și a înlemnit de groază.

Gardul se închisese în urma ei ca o apă. Era înconjurată de un zid gros, verde-cenușiu, presărat cu spini mortali. A început să lovească înnebunită cu pumnalul, dar lama lui s-a izbit cu zgomot de primul spin întâlnit, care părea făcut din oțel.

A simțit o durere ascuțită în piept. Crengile se mișcau și începeau să se strângă în jurul ei. Vârful tăios al unui spin a înțepat-o deasupra inimii; altul a înțepat-o în încheietura mâinii; și-a smuls mâna repede și a scăpat pumnalul; mai avea pumnale în rucsac, dar era imposibil să ajungă la ele acum. Inima îi bătea tot mai tare, în timp ce crengile se

strângeau din ce în ce mai mult în jurul ei; printre crengile care se mișcau putea să vadă niște sclipiri albe — scheletele celor care rămăseseră captivi în inima gardului de spini.

Vârful unui spin i-a sfâșiat obrazul și sângele cald a început să se prelingă pe fața ei. Emma a dat să se retragă, dar alți spini i s-au înfipt în umeri și în spate. O *să mor*; și-a spus Emma, simțind că i se întunecă mintea de groază. Dar vânătorii de umbre nu trebuiau să se teamă, nu trebuiau să simtă frică. În mintea ei, Emma le-a cerut iertare părinților, *paraba*~ to'-ului ei, prietenilor ei. Mereu își imaginase că va muri în luptă, nu strivită mortal de mii de spini, singură și fără Cortana în mână.

Ceva i s-a înfipt în gât. S-a răscuit, încercând să scape de durerea chinuitoare; l-a auzit pe Julian cum o strigă...

Ceva s-a lovit de palma ei. Degetele i s-au strâns cu un gest reflex, pentru că trupul ei a recunoscut senzația pe care ți-o dă mânerul unei săbii în mână, înainte ca mintea să-și dea seama ce e.

Era o sabie. O sabie cu lamă albă, care părea tăiată din lună. A recunoscut-o imediat din ilustrațiile cărților vechi: era Durendal, sabia lui Roland, soră cu Cortana.

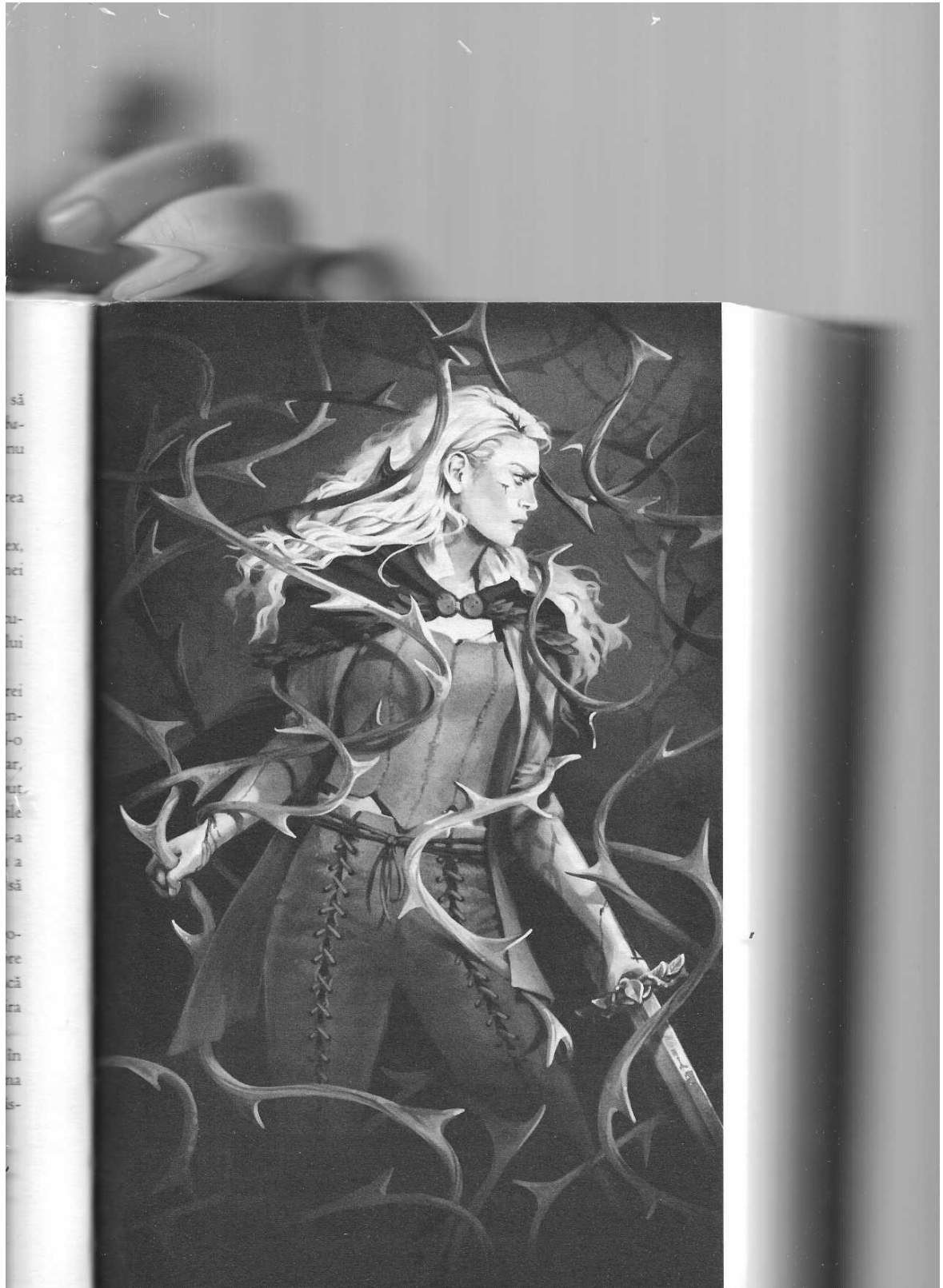
Nu era timp de întrebări. A ridicat spre spini brațul cu sabia a cărei lamă părea o ceață argintie. S-a auzit un scrâșnet metalic când Durendal a trecut prin crengi și spini. Seva a țâșnit în toate părțile, făcând-o să simtă usturimi în rănilor proaspete, dar ei nu-i păsa; a tăiat iar și iar, lovind cu sabia ca și cum ar fi plesnit cu un bici, și crengile au început să cadă la pământ. Gardul părea să se chircească de durere și crengile păreau că se retrag, înfricoșate de Durendal. În fața și în spatele ei s-a deschis o cărare, ca cea deschisă odinioară în Marea Roșie. Emma a luat-o la fugă pe cărarea aceea, printre crengi, strigându-i lui Julian să vină după ea.

A ieșit ca din pușcă într-un univers plin de culoare, lumină și zgomot: iarbă verde, cer albastru și zgomotele îndepărtate venite dinspre procesiunea care înainta spre turn. A căzut în genunchi, ținând încă strâns sabia în mână. Mâinile îi erau pline de sânge și de sevă; respira greu și prin tunica lungă, sfâșiată, curgea sânge.

O umbră a întunecat cerul deasupra ei. Era Julian. S-a prăbușit în genunchi în fața ei, cu fața albă ca hârtia. A luat-o de umeri și Emma și-a stăpânit tresărirea. Mâinile lui Julian pe umerii ei păreau să-i răscumpere durerea, la fel și expresia lui.

— Emma, a spus el. A fost incredibil. Cum ai...

Ea a ridicat sabia.

Sângele din rănilile ei a început să picure pe sabia exact în clipa în care sclipirea acesteia a început să pâlpeie și să dispară. În clipa următoare avea în mână doar aer, căci degetele ei rămăseseră îndoite în gol, acolo

A venit la mine Durendal.

unde fusese mânerul de aur al săbiei.

— Am avut nevoie de Cortana, și ea mi-a trimis-o pe Durendal.

— „Eu sunt Cortana, călită din același oțel și iuțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal”, a murmurat Julian. Săbiile îngemănate. Interesant.

I-a lăsat umerii și a rupt o fâșie de material de la poalele tunicii, după care i-a tamponat rana de pe obraz cu o delicatețe surprinzătoare.

Emma s-a simțit cuprinsă de o bucurie mai intensă ca durerea. Știa că el nu o poate iubi, dar în clipa aceea i se părea că o iubește.

— Mamă? a întrebat Aline. Mamă, ești acolo?

Helen a mijit ochii. Stătea la masa din biroul Institutului, lângă Aline. Jia părea că încearcă să apară ca Proiecție pe zidul din fața lor, dar în clipa aceea nu era decât o umbră neclară, ca o fotografie mișcată.

— Mamă! a exclamat Aline, vizibil exasperată. Vrei să apari, te rog? Chiar trebuie să vorbim cu tine.

Imaginea a început să se contureze mai clar. Acum Helen putea s-o vadă, era îmbrăcată tot în roba de Consul. Părea trasă la față și îngrijorător de slăbită.

Textura peretelui încă se mai vedea prin ea, dar imaginea era destul de compactă ca Helen să-i poată descifra expresia: aceeași iritare pe care o avea și Aline.

— Nu e ușor să faci Proiecție din Citadelă, a spus ea. Puteam vorbi la telefon.

— Voiam să te văd, a spus Aline.

Vocea îi tremura puțin.

— Vreau să știu ce e cu Registrul ăsta. Cum de a aprobat Consiliul o astfel de porcărie?

— Horace..., a început Jia.

Vocea lui Aline a sunat răgușit.

— Tu unde erai, mamă?

Cum ai permis să se întâmple asta? Nu am permis nimic, a spus Jia. Horace m-a mințit. În dimineața asta a fost fixată o întâlnire foarte importantă, cu Sora Cleophas, de la Surorile de Fier, în legătură cu Sabia Mortală.

— Au refăcut-o? a întrebat Aline, distrasă pe moment.

— Nu au reușit nimic până acum. A fost creată de îngeri, nu de oameni, și probabil că numai un înger ar putea s-o refacă. Jia a oftat. Horace ar fi trebuit să prezideze o ședință ordinară, în care să se discute protocoalele de graniță, cât eram eu la Citadela de Adamant. Și în loc să facă așa, a venit cu nenorocirea asta.

— Pur și simplu nu pricep cum i-a convins pe oameni că e o idee bună, a spus Helen.

Jia a început să se plimbe prin cameră. Umbra ei se mișca nesigur de colo-colo pe perete, ca o marionetă care era trasă încolo și-ncoace pe o scenă.

— Horace n-ar fi trebuit să ajungă niciodată politician. Trebuia să-și facă o carieră în teatru. A speculat frica oamenilor. A trimis un spion pe Tărâmul Elfilor și, după ce acesta și-a pierdut viața, a pretins că era un copil inocent

care a fost ucis. A afirmat că din cauza lui Kieran, Fiul Regelui, Samantha Larkspear și-a pierdut mințile...

— Mark mi-a spus că fata și-a pierdut mințile pentru că a căzut în bazinul din Hău când cei din Cohortă îl torturau pe Kieran, a spus Helen, indignată.

Ea a încercat să-l omoare pe el

Jia părea amuzată într-un fel sumbru.

— Aș putea să întreb unde e acum Kieran?

— înapoi pe Tărâmul Elfilor, a răspuns Aline. Acum poate îmi spui unde e Horace, ca să-i trag un pumn cum n-a mai primit el în viața lui.

— Pumnul nu te ajută cu nimic, a spus Jia.

Era o discuție pe care ea și Aline o purtau adesea.

— Trebuie să mă gândesc la niște pași constructivi prin care să pot repara răul pe care îl face.

— De ce i-a arestat pe copiii de la Școala de Solomonie? a întrebat Helen. După Mark, Rayan, Divya și Diego sunt cei mai buni dintre Centurioni. Ca să dea un exemplu. Că asta se întâmplă dacă îi ajuți pe repudiați.

— Nu putem să facem Registrul ăsta, a spus Aline. E inuman. Asta o să le spun celor din Conclav.

Proiecția Jiei a început să tremure pe margini, ca de furie.

— Să nu îndrăznești, a spus ea. N-ai auzit ce-am spus? Dearborn e pornit împotriva lui Helen, fiindcă are sânge de elf. O să ajungi și tu la închisoare dacă faci asta, și va pune în locul tău pe cineva mai maleabil. Va trebui măcar să vă prefăceți că sunteți de partea lui.

— Și cum să facem asta?

Lui Helen îi fusese întotdeauna puțin cam teamă de soacra ei Consul. Mereu își închipuise că Jia nu avea cum să fie încântată de faptul că Aline hotărâse să se mărite cu o femeie, cu atât mai mult una care era pe jumătate elf. Jia nu arătase niciodată, verbal sau prin fapte, că era dezamăgită de alegerea lui Aline, dar Helen rămăsese la impresia ei. Totuși, nu se putea abține acum să vorbească.

— Repudiații ar trebui să vină în Sanctuar, iar registrele ar trebui să le predăm Conclavului.

— Știu, Helen, a spus Jia. Dar nu puteți să nesocotiți ordinele. Horace va sta cu ochii pe Institutul din Los Angeles, să vadă dacă vă faceți datoria. Abia am reușit să vă aduc din exil. N-am de gând să vă pierd iar. Sunteți inteligente. Găsiți o soluție creativă prin care să subminați înregistrările, fără să vă încălcați mandatul.

În ciuda tuturor problemelor, Helen a simțit un mic fior de bucurie. *Să vă aduc din exil*, spusese Jia. Ca și cum nu i-ar fi fost dor numai de Aline, ci și de ea.

— Există și un punct luminos, a continuat Jia. Eram cu Sora Clephas când am primit vestea, și a fost foarte furioasă. Surorile de Fier sunt clar de partea noastră. Pot fi o forță formidabilă atunci când vor. Nu cred că Horace ar fi încântat să le aibă ca dușmani.

— Mamă, a spus Aline. Tu

și tata trebuie să plecați din Idris. Veniți la noi o vreme. Acolo nu sunteți în siguranță.

— Helen i-a luat mâna lui Aline și a strâns-o ușor, fiindcă știa care va fi răspunsul. Nu pot să plec așa, pur și simplu, a spus Jia, nu cu tonul mamei lui Aline, ci cu tonul Consulului din Conclav. Nu pot să-i abandonez pe oameni. Am depus un jurământ să-i protejez pe nefilimi, iar asta înseamnă că trebuie să potolesc furtuna asta și să fac tot ce pot pentru a repara ce a făcut Horace... să-i scot pe copiii aceia din închisoare... Jia s-a uitat peste umăr. Trebuie să plec. Dar nu uitați, fetelor, membrii Consiliului sunt în general buni, la fel și inimile multor oameni.

A dispărut.

— Mi-ar plăcea să cred asta, a spus Aline. Mi-ar plăcea să înțeleg cum reușește mama mea să creadă asta, chiar și după atâția ani de consulat.

Părea că e furioasă pe Jia, dar Helen știa că nu ea era motivul.

— Mama ta e deșteaptă. Se va descurca.

— Sper, a spus Aline, uitându-se la mâinile lor împreunate pe masă. Și acum trebuie să ne gândim cum putem să-i înregistrăm pe oameni fără să-i înregistrăm. Să ne gândim la un plan care nu implică pumni pentru Horace. De ce nu pot niciodată să fac ce-mi doresc?

În ciuda tuturor problemelor, Helen a izbucnit în râs.

— De fapt, am o idee. Și cred că s-ar putea să-ți placă.

Din luminiș se vedea drumul aflat mai jos, care trecea prin pădure ca o panglică albă.

Razele lunii pătrundeau printre crengile de deasupra capetelor lor și luminau suficient cât să se vadă clar: iarba de sub picioarele lor era viguroasă și rece, umedă de rouă, și în jurul pajiștii creșteau tufe de păducel. Cristina întinsese pe jos pătura lui Mark, iar acum el dormea pe ea, ghemuit pe o parte, cu obrazii îmbujorați.

Cristina s-a așezat în fund lângă el, cu picioarele întinse pe iarba udă. Kieran era lângă ea, rezemat cu un umăr de trunchiul unui arbust. Din depărtare, Cristina auzea sunetele bacanalei, purtate pe aripile vântului.

— Nu mă așteptam la această desfășurare a evenimentelor la revenirea noastră pe Tărâmul Elfilor, a zis Kieran, cu ochii țintă la drum.

Cristina i-a dat lui Mark părul de pe față. Ii ardea pielea ca și cum ar fi avut febră; ea bănuia că și febra era un efect secundar pe care îl avea băutura oferită de elful-tigru.

Cât timp crezi că va rămâne Mark inconștient? Kieran s-a întors și s-a rezemat cu spatele de arbust. În întuneric, chipul lui părea o hartă cu umbre albe și negre. Nu mai spusese nimic de când ajunseseră în luminiș și îl culcaseră pe Mark. Cristina putea doar să-și imagineze ce-i frământa.

— încă vreo oră, probabil.

Cristina simțea o apăsare ca de plumb în piept.

— Fiecare clipă care trece ne îndepărtează tot mai mult de Emma și de Julian, a spus ea. Nu

văd cum am mai putea să-i ajungem din urmă acum.

Kieran a întins mâinile în față. Mâini de elf, care păreau să aibă degete de două ori mai lungi ca ale oamenilor.

— Aș putea să-l chem pe Suliță de Vânt, a spus el, nu prea convins. E destul de rapid să-i poată ajunge din urmă.

— Am impresia că nu-ți place prea mult ideea asta, a observat Cristina, dar Kieran s-a mulțumit să ridice din umeri.

S-a desprins de copac și s-a apropiat de Mark, apoi s-a aplecat și i-a învelit umărul cu colțul păturii. Cristina s-a uitat la el meditativ. Suliță de Vânt era armăsarul unui prinț, și-a spus ea. Ar fi atras atenția aici, pe Tărâmul Elfilor. Tot regatul ar afla de prezența lui aici, și atunci ar fi în pericol. Dar el părea dispus să-l cheme oricum.

— Nu pe Suliță de Vânt, a spus ea. Chiar dacă l-am avea, ce-am putea să facem? Să venim din zbor și să-i răpim din mijlocul procesiunii? Am fi observați, și gândește-te ce pericol ar fi... pentru Mark, pentru Jules și pentru Emma.

Kieran a netezit pătura pe umărul lui Mark și s-a ridicat.

— Nu știu, a spus el. Nu am răspunsuri. Și-a strâns pelerina pe lângă corp. Dar ai dreptate. Nu putem aștepta.

Cristina s-a uitat în sus la el.

— Dar nici pe Mark nu-î putem lăsa aici.

— Știu. Cred că ar trebui să-mi dai voie să mă duc singur. Tu rămâi aici, cu Mark.

— Nu! a exclamat Cristina. Nu, nu te duci singur. Și nu fără

artefact. Doar cu el putem scăpa
de aici.

— Nu are importanță, a spus Kieran. S-a aplecat, și-a luat sacul și l-a pus pe umăr. Nu are importanță ce se întâmplă cu mine. Ba are!

Cristina a dat să se ridice și a strâns tare din ochi; picioarele amortite o înțepau cu mii de ace. Dar s-a grăbit să plece după Kieran, șchiopătând puțin.

Kieran pornise cu pași mari, și l-a ajuns din urmă când era deja la marginea pajiștii. L-a prins de braț și și-a înfipt degetele în mâneca lui.

— Kieran, *stai!*

El s-a oprit, dar nu a întors capul spre ea. Se uita fix la drum și la petrecerea care se desfășură dincolo de el. Cu o voce îndepărtată, a spus:

— De ce vrei să mă împiedici?

— E periculos să pleci singur pe drumul ăsta.

Kieran nu a părut s-o audă.

— Când am atins apa din bazin, la Școala de Solomonie, am simțit tulburarea și durerea pe care ți le-am provocat, a spus el.

Cristina a așteptat. El nu a mai adăugat nimic.

— Și?

— Și? a repetat el, uimit. Și nu pot să suport! Că te-am rănit astfel, v-am rănit pe tine și pe Mark astfel și... nu pot să suport.

— Dar trebuie, a spus Cristina.

Kieran a rămas cu gura căscată de uimire.

— Cum?

— Asta înseamnă să ai un suflet, Kieran, și o inimă. Toți bătăm prin întuneric și ne provocăm durere unii altora și încercăm să ne răscumpărăm greșelile cât se poate. Toți suntem confuzi.

— Atunci lasă-mă să-mi răscumpăr greșeala. Cu un gest delicat, dar ferm, și-a smuls mâneca din mâna ei. Lasă-mă să mă duc după ei.

A început să coboare coasta dealului, dar Cristina a alergat după el și i-a blocat drumul.

— Nu... nu poți să...

El a încercat să treacă pe lângă ea. Cristina s-a așezat în fața lui.

— Lasă-mă să...

— Nu-ți dau voie să-ți riști viața! a strigat ea și l-a prins de pieptul cămășii, al cărei material îl simțea aspru sub degete.

L-a auzit cum inspiră adânc, uimit. A trebuit să-și dea capul pe spate ca să se uite în ochii lui; străluceau, negru și argintiu, și distanți ca luna.

— De ce nu? a vrut el să știe.

Ii simțea căldura corpului prin materialul cămășii. Fusese o vreme când îl considerase fragil și diafan ca razele de lună, dar acum știa că e puternic. Se vedea reflectată în ochiul lui negru; în cel argintiu se reflectau stelele. Pe fața lui se vedea o oboseală care sugera durere, dar și fermitate, iar acestea erau mai frumoase decât o simetrie a chipului. Nu era de mirare că Mark se îndrăgostise de el când fusese la Vânătoarea Sălbatică. Cine nu s-ar fi îndrăgostit?

— Poate nu ești confuz, a șoptit ea. Dar eu sunt. Tu mă faci să fiu confuză.

— Cristina, a șoptit el.

I-a atins fața ușor; ea s-a lipit de mâna lui caldă, și degetele lui au alunecat de pe obraz spre gură. I-a urmărit conturul buzelor cu vârful degetelor, cu

ochii pe jumătate închiși. Ea s-a întins și l-a luat de gât.

A tras-o spre el și buzele lor s-au atins atât de repede, încât Cristina nu ar fi putut să spună cine a sărutat pe cine. Era doar foc: gustul lui pe buzele ei, pielea lui fină de pe gât, unde își strecurase degetele pe lângă gulerul pelerinei. Buzele lui erau delicate și moi, dar ferme; părea că o soarbe, așa cum ar sorbi un vin. Mâinile ei i-au găsit părul și s-au înfundat în buclele lui moi.

— Doamna mea, a șoptit el, cu buzele lipite de gura ei, iar ea s-a înfiorat când i-a auzit vocea. Doamnă a Trandafirilor.

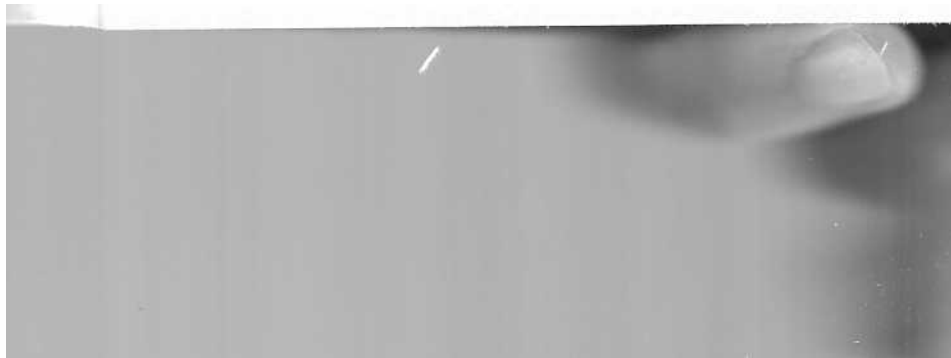
Mâinile i-au alunecat pe trupul ei, peste rotunjimile și moliciunea ei, iar ea s-a pierdut în fierbințeala aceluia foc, în

senzația pe care i-o dădea

REGINA AERULUI SI A ÎNTUNERICULUI

atingerea corpului lui, atât de diferită de atingerea lui Mark, dar la fel de minunată. A prins-o de mijloc și a lipit-o strâns de el,

iar ea s-a cutremurat: era atât de cald și de uman, deloc îndepărtat.

— Kieran, a suflat ea, și a auzit în mintea ei vocea lui Mark, care îi spunea: *Kier* } *Kieran, întunecatul meu*, și și-a amintit cum îl sărutase Kieran în deșert și a simțit o undă de excitare care i-a ajuns până în oase.

— Ce se întâmplă?

Era vocea lui Mark — nu doar în capul ei, ci acolo, sfâșiind noaptea și ceața dorinței. Cristina și Kieran s-au îndepărtat repede, gatasă se împiedice, iar Cristina s-a uitat la Mark, la silueta aceea aurie și argintie din întuneric, care se uita la ei clipind nedumerit din ochi.

— Mark, a spus Kieran cu voce șovăitoare.

Brusc, luminișul s-a umplut de lumină. Mark a ridicat brațul, încercând să se apere de strălucirea nefirească.

— Mark! a spus din nou Kieran, și de data asta în vocea lui se simțea îngrijorarea.

S-a îndreptat spre Mark și a tras-o pe Cristina după el, ținând-o de mână. Au ajuns grăbiți în mijlocul luminișului chiar când dintre copaci și-a făcut apariția un regiment de gardieni elfi, ale căror torțe păreau niște steaguri în flăcări pe cerul nopții.

În fruntea lor era Manuel Villalobos. Cristina s-a uitat la el, șocată. Era îmbrăcat în uniformă elfilor: o livrea pe care se vedea emblema cu coroana

sfârâmată, plutind desupra unui tron. Părul lui nisipiu era ciufulit, iar zâmbetul avea ceva surescitat. La gâtul lui strălucea un medalion identic cu cel pe care îl avea Cristina.

— Prințe Kieran, a spus el, în timp ce gardienii i-au încercuit pe toți trei. Ce încântat va fi fratele tău Oban să te vadă!

Kieran ținea mâna pe mânerul săbiei. A răspuns sec:

— Ar fi pentru prima oară.

Până acum n-a fost niciodată încântat să mă vadă.

— Ce cauți aici, Manuel? l-a întrebat Cristina.

Manuel s-a întors la ea, rânjind.

— Am venit cu treabă. Spre deosebire de tine.

— Habar n-ai de ce sunt eu aici, s-a răstit ea.

— După câte se vede, ca să fi târfă pentru un elf și corcitura lui de amant, a spus Manuel. Interesante activități pentru un vânător de umbre.

Sabia lui Mark a strălucit, scoasă din teacă. S-a repezit la Manuel, care a făcut un salt în spate și le-a strigat un ordin gardienilor princiari. Aceștia au năvălit spre ei; Cristina abia a avut timp să-și scoată pumnalul și să-l arunce, făcându-i unui gardian cu părul în şuvițe violet și albastre o tăietură lungă pe piept. Mark și Kieran deja se luptau cu sabia în mână. Erau superb de rapizi și de mortali; câțiva gardieni s-au prăbușit la pământ, urlând de durere, iar Cristina a contribuit și ea cu încă doi la grămada de răniți.

Dar erau prea mulți. Printre flăcările orbitoare ale torțelor și sclipirea săbiilor, Cristina l-a văzut pe Manuel rezemat

dezinvolt de un copac. Când i-a prins privirea, el a zâmbit și i-a făcut un semn obscen. Era limpede că nu era deloc îngrijorat de victorie.

Mark a țipat. Trei gardieni îl prinseseră pe Kieran, care se zbătea să se elibereze, în timp ce ei îi răsuceau mâinile la spate. Alți doi s-au apropiat de Mark, și unul s-a apropiat de Cristina; ea i-a înfipt pumnalul în umăr și a trecut pe lângă trupul lui, care se prăbușea, apoi s-a îndreptat spre Kieran și spre Mark.

— Legați-i! a strigat Manuel. Prințul Oban o să-i trimită la Rege, pentru interogatoriu! Nu le faceți rău. A rânjit: Regele vrea să facă asta singur.

Cristina i-a întâlnit privirea lui Mark exact când doi gardieni au pus mâna pe el. El a dat din cap spre ea, înnebunit, și a strigat tare, acoperind tot vacarmul:

— Cristina!, la artefactul! Pleacă!

Cristina a clătinat din cap — *nu pot să vă las aici, nu pot* —, dar ochii i s-au oprit asupra lui Kieran, care se uita la ea cu o privire plină de speranță și de implorare. Înțelegând sensul privirii lui, Cristina s-a repezit la sacul ei, care era pe jos.

Câțiva dintre gardienii lui Oban au alergat spre ea cu săbiile scoase, în timp ce Manuel țipa la ei s-o oprească. A băgat repede mâna în sac și a luat artefactul. Cu toată voința pe care o avea, și-a concentrat mintea asupra unicei persoane care ar fi putut să le vină în ajutor.

Du~mă la el! Du~mă!

Lumișul a dispărut exact în momentul în care gardienii ajunseseră lângă ea.Î4

VIOLETA CU VIȚA ÎMPLETESC
CUNUNI

A DURAT MAI MULT S-O
GĂSEASCĂ PE DRU DECÂT SE
AȘTEPTA KIT. Nu era în
bibliotecă, nici în dormitor, nici
pe plajă. Până la urmă, au găsit
o în camera cu televizor, sortând
o grămadă de casete video vechi,
cu titluri precum *Țipă și iar țipă*
sau *Aniversarea însângerată*.

Privirea cu care s-a uitat la ei
când au intrat nu era
prietenoasă. Avea ochii umflați,
a văzut Kit, ca și cum ar fi plâns
recent. Kit s-a întrebat dacă
plânsese pentru că Emma și
Julian erau pe Tărâmul Elfilor,
sau din cauza lui Jaime, sau
poate și de una, și de alta. Părea
îndurerată când Jaime a fugit.

— Ce e? i-a întrebat ea.
Helen și Aline sunt cu Tavvy, în
caz că ați venit să-mi spuneți să
stau cu el.

— De fapt, a spus Ty,
așezându-se pe scaunul de la
pian, avem nevoie de ajutorul

tău într-o altă problemă.

— Lasă-mă să ghicesc. Dm a lăsat jos caseta video pe care o avea în mână, și Kit s-a abținut să comenteze faptul că el nu-și imaginase că mai exista cineva sub optzeci de ani care să dețină casete video. Să spăl vasele? Să spăl rufe? Să mă întind pe jos în fața Institutului ca să mă folosiți pe post de treaptă?

— Ty a ridicat din sprâncene.Ce...

Kit a intervenit repede.

— Nimic de genul ăsta. E vorba despre o misiune.

Dru a ezitat.

— Ce fel de misiune?

— O misiune secretă, a spus Ty.

Ea și-a luat în mână una dintre codițe. Avea două codițe scurte, care stăteau aproape orizontal de o parte și de alta a capului.

— Nu puteți să mă ignorați așa până când vreți ceva de la mine, a zis ea, dar părea nehotărâtă.

Ty a început să protesteze. Kit l-a întrerupt, ridicând mâna ca să-i oprească pe amândoi.

— Am mai vrut să ne ajuți și înainte, a spus el. Ty nu a vrut să te pună în pericol.

— în pericol? Dru a devenit atentă. O să fie periculos?

— Foarte periculos, a spus Kit.

Dru și-a mijit ochii.

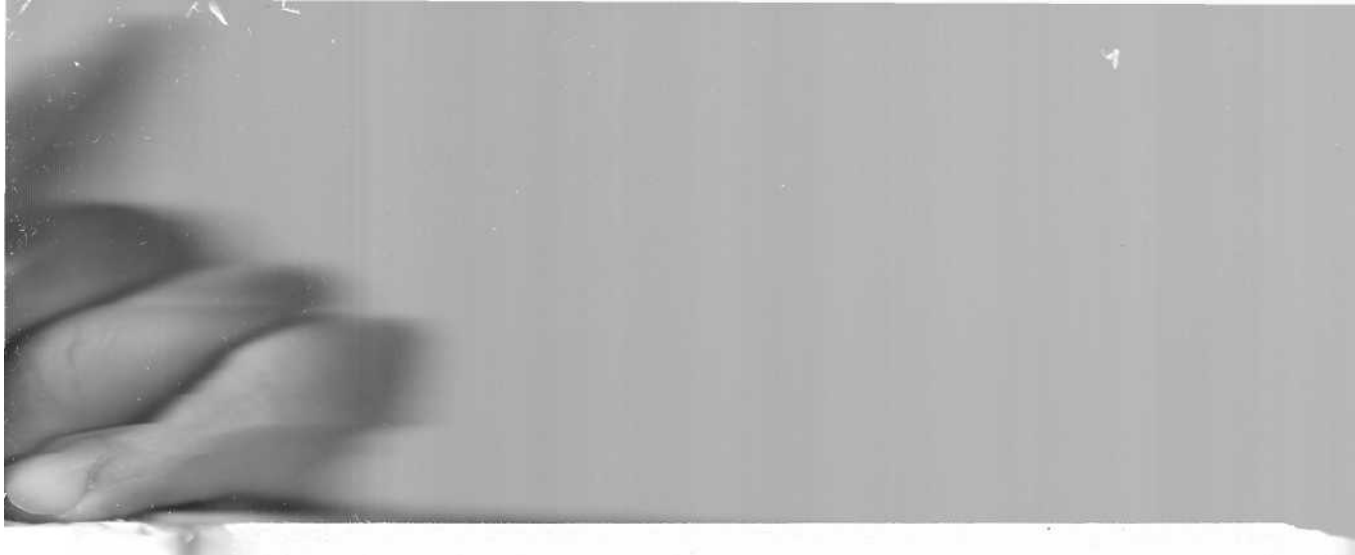
— Despre ce vorbim aici, mai exact?

— Trebuie să ne îmbunătățim relațiile cu cei din Piața Umbrelor, a spus Ty. Cum nu putem să ne ducem pe Tărâmul Elfilor, vrem să vedem dacă nu am putea face ceva să-i ajutăm pe Emma și pe Julian de aici. Să obținem niște

informații, de orice fel.

— Mi-ar plăcea să-i ajut pe Emma și pe Jules, a răspuns Dru încet.

— Noi credem că în Piața Umbrelor putem găsi niște răspunsuri, a continuat Kit. Dar șeful Pieței este magicianul ăsta

oribil, Barnabas Hale. A
REGINA AERULUI SI A
ÎNTUNERICULUI

acceptat să se întâlnească cu
Vanessa Ashdown.

— Vanessa Ashdown? Dru părea uimită. Și ea e băgată în asta?

— Nu, nu e, a spus Ty. L-am mințit noi, ca să accepte întâlnirea.

Dru a pufnit.

— Nu semănați cu Vanessa. Niciunul din voi.

— Aici intervii tu, a spus Kit. Chiar dacă n-am pretinde că suntem Vanessa Ashdown, n-ar accepta niciodată să se întâlnească cu noi, fiindcă ne urăște.

Dru a zâmbit puțin.

— Poate vrei să zici că *pe tine* te urăște, i-a spus ea lui Kit. Și pe mine mă urăște, a spus Ty cu mândrie. Pentru că eu și Livvy am fost cu Kit la Piața Umbrelor din Londra.

Dru s-a îndreptat puțin.

— Livvy ar fi făcut asta pentru voi dacă era aici, nu?

Ty nu a spus nimic. își ridicase ochii în tavan, acolo unde ventilatorul se mișca leneș, și se uita la el de parcă toată viața lui depindea de asta.

— Nu semăn deloc cu Vanessa Ashdown, a adăugat Dru, șovăitoare.

— El nu știe cum arată, a spus Kit. Știe doar că ea are o grămadă de bani pentru el.

— Probabil că nu-și imaginează că are treisprezece ani, a replicat Dru. Cred că-și închipuie că e adultă, mai ales dacă are o grămadă de bani. Și, apropo, de unde aveți voi o grămadă de bani?

— Arăți mai matură decât ești, i-a spus Kit, ignorându-i întrebarea. Și ne-am gândit că...

Ty s-a ridicat și a ieșit pe hol. Amândoi s-au uitat după el, și Kit s-a întrebat dacă nu cumva menționarea numelui lui Livvy l-a făcut să plece. Dacă nu cumva au început să apară niște fisuri în convingerea lui că Livvy se va întoarce.

— L-am supărat? a întrebat Dru cu o voce mică.

Până să apuce Kit să răspundă, Ty s-a întors. Avea în brațe un teanc de haine cenușii.

— Am observat că oamenii se uită mai mult la hainele cuiva decât la fața lui. M-am gândit că ai putea să te îmbraci cu hainele mamei. I-a întins o fustă și o jachetă de culoarea ardeziei. Cred că aveți cam aceeași măsură.

Dru s-a ridicat și a întins mâna după haine.

— OK, a spus ea și a luat hainele cu grijă în brațe.

Kit se întreba cât își mai amintea Dru de mama ei. Oare avea și ea frânturi de amintiri, ca el, o voce caldă, blândă, care cânta?

- OK, o s-o fac. Unde ne ducem?
 - La Hollywood, a spus Kit. Mâine.
- Dru s-a încruntat.

— Helen și Aline nu știu nimic despre asta. Și au spus că o să fie în Sanctuar toată noaptea de mâine. Ceva legat de repudiați.

— Perfect, a spus Kit. Deci n-o să se întrebe unde suntem.

— Sigur... dar cum ajungem acolo?

Ty a zâmbit și a bătut cu palma peste buzunarul în care își ținea telefonul.

— Drusilla Blackthorn, fă cunoștință cu Uber!

Emma și Julian s-au oprit pentru a treia oară în umbra unei uși, să consulte harta. În interiorul turnului nu era mai nimic care să poată fi folosit ca punct de reper — dacă nu ar fi fost harta, bănuia Emma, probabil ar fi rătăcit pe acolo zile în șir.

Strângea din ochi de durere la fiecare mișcare. Julian făcuse tot ce se putea să o panseze, când erau afară, folosind pe post de bandaj fâșii rupte din cămașa lui. Se obișnuiseră atât de mult să se folosească de runele de vindecare și de priceperea Fraților Tăcuți, și-a spus Emma, că nu se așteptaseră vreodată să acționeze având dureri care să țină mai mult de câteva clipe. Încercarea de a trece peste durerile provocate de spini o epuizase, și Emma a fost bucuroasă că putea să se odihnească puțin cât timp Julian consulta harta.

Interiorul turnului semăna cu interiorul unei scoici. Coridoarele mergeau în spirală și deveneau tot mai înguste pe

măsură ce ei urcau, încercând să meargă pe cât posibil prin părțile mai întunecate. Discutaseră dacă să folosească poțiunea lui Nene, dar Julian spusese că era mai bine s-o păstreze până când nu vor mai avea încotro — în clipa aceasta, holurile erau pline de elfi de la Curtea întunericului și de la Curtea Luminii, dar niciunul nu acorda prea multă atenție celor două persoane grăbite cu pelerinele lor sfâșiate.

— Holurile se despart aici, a spus Julian. Unul merge în jos, altul, în sus. Sala Tronului nu e marcată pe hartă...

— Dar noi știm că e aproape de vârful turnului, a spus Emma. Regina e deja acolo, probabil. Nu-ı putem lăsa pe Rege să pună mâna pe Cartea Neagră. Atunci, presupun că o luăm pe acolo, a spus Julian, arătând spre coridorul care urca. Mergem înainte, și să sperăm că găsim pe drum vreun semn care să ne ajute.

— Sigur. Fiindcă elfii lasă o grămadă de semne care să te ajute. Julian aproape că a zâmbit.

— Bine. Ține gluga pe ochi.

Au pornit, cu gluga trasă pe ochi, pe coridorul care urca destul de abrupt. Pe măsură ce înaintau, mulțimea de elfi se împuțina, de parcă ar fi ajuns într-o zonă cu aer rarefiat. De-a lungul pereților au început să apară uși, una mai decorată ca alta, cu pietre rare și cu aur. Emma auzea din spatele ușilor voci, râsete și sporovăieli; presupunea că acolo locuiau curtenii.

Una dintre uși era pe jumătate acoperită de o tapiserie cu stele. De o parte și de alta a ușii erau doi gardieni cu niște armuri neobișnuite, auriu cu negru, și cu fețele ascunse de căști de metal. Emma a simțit un fior când au trecut pe lângă ei și au ajuns într-o zonă în care coridorul se îngusta și mai mult, exact cum ar fi fost dacă ar fi mers în interiorul unei cochilii de melc. Torțele de pe pereți luminau mai slab, și Emma se chinuia să vadă ce era în față, gândindu-se cu jind la o rună a Vederii Nocturne.

Julian a luat-o de braț și a tras-o într-o nișă din perete.

— Căștile Roșii, i-a spus el în șoaptă.

Emma s-a uitat după colțul zidului. Într-adevăr, erau acolo două rânduri de gardieni din Căștile Roșii, care stăteau de pază în fața unei uși înalte, cu arcadă. Căștile Roșii erau unii dintre cei mai cruzi războinici ai elfilor. Purtau uniforme roșii, înmuiate în sângele celor uciși. Un lucru neobișnuit pentru elfi, acești soldați aveau barbă și fețele tăbăcite. Aveau niște sulite înalte, pe al căror vârf se vedea sânge închegat.

— Asta trebuie să fie, a șoptit Julian. Sala Tronului.

A luat de la gât lăntișorul cu sticluța, i-a scos dopul și a băut lichidul din ea. Emma s-a grăbit să facă la fel și și-a înăbușit un țipăt. O ardea, ca și cum ar fi înghițit foc lichid. A văzut durerea și pe fața lui Julian, înainte să bage sticluța în buzunar.

S-au uitat unul la celălalt. În afară de arsura din gât și din

stomac, Emma se simțea la fel.
încă își vedea mâinile și
picioarele, clar calumina zilei,
iar la Julian nu vedea decât o
ușoară estompare a conturului.
Nu era chiar cum își imaginase
ea.

— Nene a spus că vom *fi*
invizibili doar pentru elfii
întunericului, a spus Julian încet,
după câteva clipe. Apoi a
îngustat brusc ochii. Emma...

— Ce e? a șoptit ea. Ce s-a întâmplat?

El a ridicat mâna încet și a
bătut ușor cu palma în piept,
acolo unde, pe sub haine, era
rana de *parabalai*. Emma a clipit
des din ochi. Vedea acolo o
strălucire de un roșu-închis, de
parcă inima însăși începuse să
lumineze. Lumina aceea se
mișca ușor și își schimba forma,
ca o mică furtună de nisip.

— Julian...

S-a uitat în jos. Și rana ei era
înconjurată de lumină. Era
suficient de straniu cât să-i dea
fiori, dar a trecut peste senzația
aceea și a pornit pe coridor. În
clipa următoare, Julian a fost
lângă ea.

Șirul de soldați de la Căștile
Roșii era tot acolo, în fața
arcadei întunecate. Emma s-a
îndreptat spre ei, conștientă de
prezența lui Julian lângă ea. II
vedea foarte clar, îi auzea și
pașii, cu toate acestea, cât au
mers spre soldați și au trecut
printre ei spre sala tronului,
niciunul nu a întors capul spre
ei. Se părea că nici măcar o
cască roșie nu îi aude și nu îi
vede.

Emma vedea lumina
întunecată de pe pieptul lui

Julian ca pe o broșă. Dar de ce oare o poțiune care te facea invizibil ar provoca strălucirea runei de *parabatail* Nu avea niciun sens, dar Emma nu avea timp acum de asta — tocmai treceau de ultima pereche de căști roșii. Se simțea ca un șoricel care trece cu veselie prin fața unei mâțe surde.

O clipă mai târziu au pășit peste prag și au intrat în sala tronului.

Nu era așa cum se așteptase Emma. În loc să sclipească de aur și de decorațiuni, camera era goală, cu o podea de piatră cenușie. Nu exista decât o fereastră, pe peretele dinspre nord: un dreptunghi imens, pe care se vedea un peisaj nocturn straniu. În sală erau din loc în loc niște blocuri de piatră, unele mari cât un elefant, altele sparte în bucăți. Păreau a fi ruinele unui loc de joacă destinat uriașilor.

Nu era niciun scaun în încăpere, în afara tronului, care și el era un bloc de piatră în care se cioplise un loc de stat. În spatele tronului seridicau o mulțime de blocuri de piatră, ca un fel de scut pentru Regele care stătea acolo nemișcat.

În mâna lui era copia făcută de Julian de pe Cartea Neagră.

Când au intrat, Regele a ridicat capul, încruntat, și pentru o clipă de groază, Emma a crezut că i-a văzut. Fața lui era la fel de oribilă cum și-o amintea: despărțită exact la mijloc, ca și cum ar fi fost tăiată, jumătate fața unui bărbat de o frumusețe izbitoare, jumătate craniu. Avea o tunică de catifea roșie, frumos ornată, o pelerină

care se prindea de umeri cu eghileți de aur și o coroană de aur deasupra frunții. La gât se vedea un lanț de care atârna o fiolă din sticlă transparentă, plină cu un lichid purpuriu.

Instinctiv, Emma și Julian s-au ascuns în spatele celui mai apropiat bloc de piatră, exact în clipa în care au intrat în sală patru gardieni care înconjurau o femeie cu părul negru, îmbrăcată în alb. În spatele ei venea un tânăr cu o coroniță de aur pe frunte. Îi însoțeau doi gardieni. Aceștia aveau neobișnuita armură negru cu auriu pe care Emma o văzuse mai devreme la soldații de pe coridor.

Dar nu a avut prea mult timp să se gândească la toate astea, pentru că femeia în alb a înaintat în sală, a întors capul, și Emma a recunoscut-o.

Era Annabel Blackthorn.

Amintirile au năpădit-o pe Emma ca un val de amărăciune pe care îl simțea în gât. Annabel pe podiumul din Sala de Consiliu. Annabel, cu o privire sălbatică, aruncând țandările de la Sabia Mortală spre pieptul lui Livvy. Annabel, plină de sânge, podiumul scaldat în sânge, Julian, cu Livvy în brațe.

Lângă Emma, Julian a respirat greu, parcă înecat. încremenise. Emma i-a pus mâna pe umăr. Era ca granitul: dur, inuman.

Ținea mâna la centură, pe mânerul unei săbii scurte. Ochii lui erau fixați pe Annabel. Tot corpul îi era încordat de o energie abia ținută în frâu.

O 5-o *omoare*. Emma știa asta, așa cum știa fiecare mișcare pe care urma s-o facă el într-o luptă, așa cum știa ritmul respirației lui în bătălii. L-a tras puțin, încercând să-l întoarcă cu fața spre ea, dar era ca și cum ar fi vrut să urnească o stâncă.

— Nu, i-a șoptit ea cu asprime. Nu poți s-o faci. Nu acum. Julian respira greu, ca și cum ar fi alergat.

— Lasă-mă, Emma!

— Ea ne vede, a șoptit Emma. Nu e elf. O să ne vadă când ne apropiem.

El s-a uitat la ea cu o privire înnebunită.

— O să dea alarma, și vom fi opriți. Dacă încerci s-o omori acum pe Annabel, o să ne prindă pe amândoi. Și nu vom mai putea să recuperăm Cartea Neagră.

— Trebuie să moară pentru ce a făcut.

Pe umerii obrajilor îi apăruseră două pete roșii.

— Lasă-mă s-o omor și Regele n-are decât să păstreze nenorocita aia de carte...

Emma l-a tras de pelerină.

— O să murim amândoi aici dacă încerci să faci asta!

Julian a tăcut, flexându-și încontinuu degetele de la mână. Lumina roșie din jurul runei de *parabatai* lucea ca o flacără, și în ea apăruseră mici linii negre care se mișcau, ca într-o bucată de sticlă ce era gata să se spargă.

— Chiar e mai importantă răzbunarea decât Tawy, și Dru, și Ty? Emma l-a scuturat cu asprime și i-a dat drumul. Ți-ar plăcea să afle ce-ai făcut?

Julian s-a lăsat cu spatele pe piatră. A clătinat încet din cap, parcă nevenindu-i să creadă, dar strălucirea roșie din jurul runei

se mai estompase. Poate că fusese o lovitură sub centură să-i amintească de copii, s-a gândit Emma, dar nu-i păsa; merita s-o facă dacă așa îl împiedica pe Julian să se arunce cu capul înainte spre moarte. Încă îi mai tremurau picioarele când s-a întors să se uite în sală printr-o deschizătură dintre pietre.

Annabel și tânărul se apropiaseră de tron. Annabel nu mai arăta deloc ca până atunci — avea o rochie decolorată de în, strânsă sub piept și lungă până la glezne. Părul îi curgea pe spate în valuri moi. Părea liniștită și normală și inofensivă. Îi ținea cu grijă de mână pe tânărul cu coroană, ca și cum ar fi fost gata să-l apere dacă ar fi fost nevoie.

— Erau încă înconjurați de gardienii cu armuri aurii și negre. Regele le-a zâmbit cu o jumătate de față, un zâmbet oribil. Annabel, a spus el. Ash. Azi am primit niște vești interesante.

Ash. Emma s-a uitat atentă la băiat. Deci acesta era fiul Reginei Lumunii. Avea părul alb-argintiu și niște ochi de un verde intens, ca frunzele pădurii; purta o tunică de catifea cu guler înalt, iar cerul de aur de pe fruntea lui era versiunea miniaturală a coroanei Regelui. Probabil nu era mai mare ca Dru, slab într-un fel care nu părea sănătos, și avea o vânătaie pe obraz. Avea aceeași postură dreaptă ca prințul Kieran. Probabil că prinților nu li se permitea să stea cocoșați.

I se părea cumva cunoscut, deși nu-și dădea seama de ce. Poate doar pentru că semăna cu mama lui?

— În această zi am primit vizita Reginei de la Curtea

Elfilor Luminii, a spus Regele.

Ash a ridicat capul brusc.

— Ce dorea mama mea?

— După cum știi, de multă vreme încercă să încheie cu mine o înțelegere în schimbul revenirii tale, și numai azi mi-a adus ceea ce am cerut. Regele s-a aplecat puțin în față și a spus cu încântare: Cartea Neagră a Morților.

— E imposibil! a exclamat Annabel, și obrajii ei palizi s-au îmbujorat. *E u* am Cartea Neagră. Regina minte.

Regele s-a bătut ușurel pe obraz cu două degete de la mâna înmănușată.

— Așa să fie? a meditat el. Aici avem o întrebare filosofică interesantă, nu-i așa? Ce este o carte? Legătura, cerneala, paginile, sau totalitatea cuvintelor pe care le conține?

Annabel s-a încruntat.

— Nu înțeleg.

Regele a luat copia Cărții Negre de lângă el. A ridicat-o, astfel încât Annabel și Ash să o vadă.

— Aceasta este o copie a Cărții Negre, a spus el. A cărții care se mai numește și Uneltiri întunecate, pentru că în ea se găsesc câteva dintre cele mai formidabile vrăji care au existat vreodată. Regele a mângâiat cu palma prima pagină a cărții. Regina spune că este o copie exactă. A fost făcută cu ajutorul unui magician foarte puternic, pe nume OfficeMax, de care eu nu știu nimic. Dumnezeule! a murmurat Julian.

— Regina mi-a încredințat-o doar pentru o zi, ca să mă pot decide dacă în schimbul ei îl voi elibera pe Ash. Am jurat că i-o voi returna la răsăritul soarelui, mâine.

— Regina te înșală. Annabel l-a tras pe Ash mai aproape de ea. Vrea să te păcălească și să i-ți dai pe Ash în schimbul acestei... copii imperfecte.

— Poate. Regele și-a coborât pleoapele. încă nu am luat o decizie. Dar tu, Annabel, ai și tu de luat o decizie. Am observat că te-ai apropiat foarte mult de Ash. Presupun că ți-ar fi dor de el dacă v-ați despărți. Nu e așa?

Pe chipul lui Annabel s-a așternut o expresie furioasă, dar o clipă Emma a fost mai interesată de expresia lui Ash. Era ceva în ochii lui care i se părea mai familiar ca niciodată. Un fel de răceală care arăta uimitoare la o persoană atât de tânără.

— Dar tu ai nevoie de Ash, a spus Annabel. Ai spus asta de zeci de ori. Îi consideri o armă.

Era dispreț în vocea ei.

— I-ai făcut vrăji încă din clipa în care l-ai luat de la Curtea mamei lui. Dacă i-ți dai înapoi...

Regele s-a lăsat pe spate în tronul lui de piatră.

— Nu i-ți voi da înapoi. Regina va înțelege de ce. E nevoie de ceva timp ca această Carte Neagră să-și impună voința în fața lui Ash. Dar când o va face, nu vom mai avea nevoie de Portal. Vom putea să răspândim pârjolul și distrugerea chiar cu mâinile lui. Regina îi urăște pe vânătorii de umbre la fel de mult ca mine. Într-o lună, preaiubitul lor Idris va arăta așa...

A făcut un gest cu mâna spre

fereastră. Dintr-odată, peisajul care se vedea pe geam se schimbase — de fapt, nici nu era geam. Aveai impresia că se căscase o gaură în univers, și prin ea se vedea un deșert măturat de vânturi și un cer cenușiu brăzdat de fulgere. Nisipul avea pete roșii de sânge și copacii păreau niște sperietori de ciori care se profilau pe cerul sinistru.

Asta nu e lumea noastră, a murmurat Julian. Este o altă dimensiune, oarecum Edom, dar Edomul a fost distrus. Emma nu-și putea lua ochii de la imaginea aceea. Siluete de oameni pe jumătate acoperite de nisip; albeață de oase.

— Julian, se văd cadavre...

Regele a fluturat din nou mâna, și Portalul s-a întunecat din nou.

— Precum este Thule acum, așa va fi Idris.

Thule? Cuvântul suna cunoscut. Emma s-a încruntat.

— Tu crezi că o vei putea convinge pe Regină să-și pună copilul în pericol doar pentru putere, a spus Annabel. Nu toată lumea e ca tine.

— Dar Regina e, a răspuns Regele întunericului. Știu asta, pentru că Ash nu ar fi primul. A rânjit cu fața lui scheletică. Annabel Blackthorn, te-ai jucat cu mine pentru că ți-am permis eu. Tu nu ai aici putere adevărată.

— Îți știu numele! a strigat Annabel. Malcolm mi l-a spus. Pot să te oblig...

— Vei pieri în clipa în care numele va părăsi buzele tale, iar după tine va pieri și Ash. Dar pentru că nu doresc vărsare de sânge, îți voi da o noapte să te

decizi. Dă-mi adevărata Carte Neagră și vei putea rămâne aici cu Ash, să-i fii gardian. Dacă nu, atunci îmi voi uni forțele cu Regina și te voi izgoni de pe pământurile mele, și niciodată nu-ți vei mai vedea pe Ash.

Ash s-a smuls din mâinile lui Annabel.

— Și dacă *eu* am să spun nu? Dacă am să refuz?

Regele și-a întors privirea spre băiat.

— Tu ești persoana ideală pentru Uneltirile întunecate, a spus el. Dar, până la urmă, chiar crezi că aș șovăi să-i fac rău plodului lui Sebastian Morgenstern?

Numele a venit ca o lovitură. *Sebastian Morgenstern*. Dar cum...

— Nu! a țipat Annabel. Să nu cumva să te atingi de el!

— Gărzi! a spus Regele, și soldații au luat poziția de drepți.

Luați de aici femeia și băiatul.

Am terminat cu ei.

Julian s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să ne ducem după ei.

Nu putem, a șoptit Emma. Elixirul începe să-și piardă efectul. Uite. Lumina roșie aproape a dispărut. Julian s-a uitat în jos. Strălucirea de flacără din jurul runei era acum ca un jar.

Gardienii i-au înconjurat pe Annabel și pe Ash și i-au scos din sală. Emma l-a luat pe Julian de mână și au ieșit din spatele bolovanului.

Gardienii îi scoteau pe Annabel și pe Ash pe sub arcadă. O clipă, Emma și Julian s-au oprit în mijlocul sălii, chiar în raza privirii Regelui.

El se uita drept în față. În jumătatea neatinsă a feței lui, Emma a avut impresia că vede puțin din Kieran — un Kieran

rupt în două, pe jumătate torturat și inuman.

A simțit că Julian o strânge mai tare de mână. Fiecare nerv din trupul ei îi striga că Regele ar putea să-i vadă, că din clipă în clipă își va striga gardienii, că vor muri aici înainte ca ea să poată scoate sabia.

Și-a spus că cel puțin va încerca să-și înfigă pumnalul în inima Regelui, înainte să moară.

Julian a tras-o de mână. Incredibil, în mâna cealaltă avea harta; a făcut un gest cu bărbia spre arcada prin care dispăruseră Annabel și Ash.

Nu mai era timp. Au luat-o la fugă pe sub arcadă.

Nu mai avea sens să se lupte; erau cel puțin trei elfi care îl țineau pe Mark de fiecare parte, și strânsoarea lor era cruntă. A fost târât prin mijlocul petrecerii, încă amețit de poțiunea pe care o avea în sânge. I se părea că vin asupra lui niște forme ciudate: dansatori care se roteau și pe care îi vedea ca prin ceață, ca prin lacrimi. Regele Tigrilor, care se uita la el cu ochii vărgați, strălucitori. Mai mulți cai care se îndepărtau de scânteile unui foc, mergând cu spatele.

Nu-1 putea vedea pe Kieran. Era undeva în spatele lui; Mark îi auzea pe gardieni țipând la el, și strigătele lor abia puteau pătrunde prin vacarmul de muzică și râsete. Kieran. Cristina. Inima lui era un ghem de frică pentru ei când a fost împins printr-o baltă murdară spre niște trepte de lemn.

O ramură cu frunze verzi l-a

plesnit peste față; Mark a scos un sunet nearticulat și gardianul de lângă el a râs. Simțea niște mâini pe mijlocul lui, care îi desfăceau centura cu arme.

A lovit instinctiv cu picioarele și a fost aruncat la podea.

— În genunchi, corcitură! a strigat la el unul dintre gardieni. I-au dat drumul, și Mark a rămas ghemuit pe loc, în genunchi, simțind cum îi zvâcnește pieptul de furie. În spatele lui stăteau doi gardieni cu sulile îndreptate spre ceafa lui. La vreun metru de el era Kieran, care stătea în aceeași poziție, sângerând din buza tăiată. Expresia lui încremenise într-un rânjet amar.

Se aflau în pavilionul lui Oban. Pereții erau din catifea groasă, iar covoarele scumpe de pe jos erau bătătorite și murdare de la nenumăratele ghete care călcaseră pe ele. Pe mesele de lemn erau zeci de sticle de vin, golite complet sau pe jumătate; unele fuseseră răsturnate și umpluseră încăperea cu miros de alcool.

— Măi, măi, măi! s-a auzit o voce târăgănată.

Mark a ridicat capul; în fața lor era o sofa de catifea roșie, și pe ea stătea întins un tânăr cu un aer indolent. Părul lui cu șuvițe negre și violet îi cădea peste urechile ascuțite, și ochii argintii erau conturați cu dermatograf negru. Avea tunica și ciorapii din mătase argintie și volănașe de dantelă la mâneci.

— Frățiorul Kieran. Ce bine-mi pare să te văd!

Ochii lui argintii s-au îndreptat spre Mark.

— Și cu încă unul. A făcut un gest disprețuitor spre el și și-

a îndreptat rânjetul spre Manuel. Bună treabă!

— Ți-am zis că i-am văzut, a spus Manuel. Erau la petrecere.

— Mărturisesc că nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că pot fi atât de proști încât să pună piciorul pe Tărâmul întunericului, a spus Oban. Aici ai câștigat, Villalobos.

— Vor fi un cadou excelent, a zis Manuel. Stătea între gardienii cu sulițele, cu mâinile încrucișate la piept, și rânjea. Tatăl tău va fi încântat.

— Tata? Oban a bătut cu degetele în brațul canapelei. Crezi că ar trebui să-l trimit pe Kieran la tata? N-o să facă altceva decât să-l omoare. Plicticos!

Mark s-a uitat la Kieran printre gene. Stătea în genunchi. Nu părea speriat de Oban, dar el niciodată nu și-ar fi arătat frica.

Un dar e mai mult decât un dar, a spus Manuel. Este o metodă de persuasiune. Tatăl tău, în mod greșit, te crede slab, prințe. Dacă i-1 duci pe prințul Kieran și pe vânătorul de umbre corcit, o să-și dea seama că trebuie să te ia în serios. A adăugat cu o voce coborâtă: Am putea să-l convingem să-i ucidă pe prizonieri și să mergem mai departe cu planul nostru.

Pe prizonieri? Ce prizonieri? Mark s-a încordat. Oare se referea la Julian și la Emma? Dar era imposibil. Ei se aflau în alaiul de la Curtea Luminii.

Cel puțin Cristina era în siguranță. Reușise să dispară, scăpând de gardieni. Doar îngerul știa unde era acum. Mark a riscat o privire spre

Kieran: oare nu intrase și el în panică? Nu era la fel de speriat ca el pentru Cristina? Ar fi trebuit să fie, având în vedere felul în care s-au sărutat.

Oban a întins mâna spre masa de alături și a început să răscolească printre sticle, căutând una care să mai aibă alcool în ea.

— Tatăl meu nu mă respectă, a spus el. Crede că frații mei sunt mai demni de tron ca mine. Deși nu sunt.

— Sunt convins că și ei cred același lucru despre tine, a murmurat Mark.

Oban a găsit o sticlă și a ridicat-o în lumină, uitându-se cu ochii mijiți la cele două degete de lichid purpuriu care mai era acolo.

— Un captiv pe care și-l dorește ar putea să-l facă să se răzgândească, dar e posibil să nu fie de ajuns.

— Dar vrei să intri în grațiile tatălui tău, nu? l-a întrebat Manuel.

Oban a luat o gură de vin din sticlă.

— Desigur. Oarecum.

Mark avea impresia că Manuel își dă ochii peste cap în sinea lui.

— Atunci e nevoie să-i arăți că trebuie să te ia în serios. Prima dată când te-ai dus la el, nici n-a vrut să te asculte.

— Boșorog idiot, a bolborosit Oban, aruncând sticla.

Sticla s-a făcut țandări.

— Dacă îi vei duce prizonierii ăștia, te va asculta. Vin și eu cu tine... o să-i spun că împreună le-am dat de urmă. O să-i explic iar că, în calitatea mea de reprezentant al Cohortei, doresc să colaborez numai cu

tine, că numai tu vei fi omul nostru de legătură pe Tărâmul întunericului. Asta te va face să pari important.

— Să par? a făcut Oban.

— Kieran a pufnit pe nas, inelegant. O să-l facă să înțeleagă cât ești de important, s-a corectat Manuel din mers. Tatăl tău își va da seama ce valoros ești pentru el. Captivii sunt esențiali pentru un acord între nefilimi și elfi care nu are precedent în istorie. Când vânătorii de umbre vor vedea că tu vei reuși să impui o pace benefică pentru toți, toată lumea își va da seama că tu și Horace Dearborn sunteți cei mai mari lideri, capabili să încheie o alianță pe care înaintașii voștri nu au putut s-o facă.

— Ce? a făcut Mark, nemaiputând să se stăpânească. Despre ce vorbești?

— Și chiar n-ar mai fi război? Oban mai găsisse o sticlă. Războiul mi se pare o idee proastă.

Cu o răbdare exasperată, Manuel i-a spus:

— Nu va mai fii niciun război. Ți-am zis. S-a uitat la Kieran și apoi la Mark și a continuat: Nu de război e vorba aici. Și cred că Regele îl vrea mort pe Kieran mai mult decât îți imaginezi tu.

— Pentru că lumea îl iubește, a spus Oban, pe un ton duios. Vor să fie el Rege. Fiindcă e blând.

— Blândețea nu e o calitate pentru un Rege, a replicat Manuel. Așa cum va înțelege toată lumea când tatăl tău îl va

atârna în ștreag pe Kieran în grădinile din turn.

Mark a tresărit atât de tare, încât a fost gata să se înfigă în sulilele din spatele lui.

— Nemernicule...

— Blândețea poate că nu e o calitate pentru un Rege, dar mila e, a intervenit Kieran. Nu trebuie să faci asta, Oban. Manuel nu merită eforturile tale, iar urzelile lui sunt numai minciuni.

Oban a oftat.

— Ești plictisitor de previzibil, mezinule. A aruncat pe jos sticla din mână, și lichidul purpuriu s-a împrăștiat pe podea ca sângele. Vreau tronul și îl voi avea, iar Manuel mă va ajuta să-l obțin. Doar asta mă interesează. Doar asta contează.

Colțurile gurii lui s-au întins ușor într-un zâmbet.

— Spre deosebire de tine, n-am ajuns să iubesc și să alerg după umbre, doar după ce e real.

Adulți aminte, și-a spus Mark. Adulți aminte că nimic din toate astea nu e real. Oban a făcut un gest spre cei doi, în timp ce Manuel a râs aproape zgomotos.

— Legați-i laolaltă și găsiți-le niște cai. În noaptea asta pornim spre Curtea întunericului.

Bamabas era deja la 101 Coffee Shop, în Hollywood, când a ajuns Drusilla. Stătea într-un separeu și mânca o porție de *buevos rancheros* care părea delicioasă. Avea o pălărie neagră de cowboy și un șnur care părea să-l strângă de gât, dar arăta foarte mândru de el.

Dru s-a oprit să se privească

în vitrina localului. Înăuntru se vedea un perete de prost gust, care semăna cu o stâncă; într-un colț erau un tonomat și zeci de fotografii înrămate, cu prietenii și familia proprietarului, după cum bănuia Dru.

Afară era întuneric, și vitrina îi oferea o imagine clară. Părul negru strâns și netezit, taior cenușiu, serios, pantofi cu toc înalt, clasic (furați din șifonierul Emmei). Se dăduse cu un ruj roșu, dar altfel de machiaj nu avea; Kit o asigurase că mai puțin înseamnă mai mult. „Nu vrei să arăți ca un clown”, îi spusese el, aruncându-i peste umăr cutia de blush de la Racy Rose de parcă ar fi fost o grenadă.

Undeva, în întuneric, Kit și Ty o urmăreau, gata să sară în apărarea ei dacă s-ar fi întâmplat ceva. Știind lucrul acesta, se simțea mai puțin îngrijorată. Strângând mânerul servietei în mână, a traversat localul, printre scaunele de piele de culoare crem și caramel, apoi s-a strecurat în separeul lui Barnabas și s-a așezat în fața lui.

Ochii lui de șarpe s-au ridicat spre ea și o studiază. De aproape nu arăta bine. Solzii erau mătuiți și ochii aveau pleoapele roșii.

— Vanessa Ashdown?

— Eu sunt, a spus Dru, așezând servieta pe masă. În carne și oase.

Limba lui bifurcată s-a strecurat printre buze.

— Și ce de came! Nicio grijă, îmi place o femeie cu rotunjimi. Voi, femeile vânător de umbre, sunteți în general așa

de slăbănoage!

Bleah, a făcut Dm, în gând. A bătut cu degetele în servietă.

— Să trecem la afaceri, domnule Hale.

— Da.

— Limba a dispărut în gură, spre uşurarea ei. Deci, scumpico. Ai dovezi că Hypatia Vex le oferă informații secrete vânătorilor de umbre?

— Chiar aici.

Dm a zâmbit și a împins servieta spre el.

El i-a desfăcut încuietorile și a deschis-o, apoi s-a încruntat.

— Aici sunt bani.

— Da.

Zâmbetul lui Dru era larg. A încercat să nu se uite în jur ca să vadă dacă nu vine cineva pe la spatele ei.

— Sunt bani marcați, pe care îi va primi Hypatia în schimbul informațiilor secrete.

El și-a dat ochii peste cap.

— în mod normal, sunt fericit când văd o ladă de bani, nu mă înțelege greșit. Dar eu speram să văd niște fotografii cu ea când le dă informații vreunui din familia Blackthorn.

— De ce Blackthorn? l-a întrebat Drusilla.

— Pentru că, a spus Barnabas, sunt niște șobolani lingușitori. S-a rezemat de spătar. Trebuie să-mi dai ceva mai bun de atât, Vanessa.

— Dar uită-te mai bine la bani. Dru încerca să câștige timp. Pentru că, ah, nu sunt niște bani obișnuiți.

Cu un aer plictisit, Barnabas a luat un teanc de bancnote de douăzeci de dolari. Dru s-a încordat. Kit îi spusese să-l țină de vorbă, dar nu era ca și cum i-ar fi putut distrage atenția

povestindu-i filmul *Aniversare însângerată* sau ce drăgălășenie a mai făcut Church.

— Nu e nimic deosebit la banii ăștia, a început Barnabas, dar s-a oprit când ușa localului s-a dat de perete și a intrat o magiciană înaltă, cu pielea închisă la culoare și cu părul de bronz.

Avea un costum lucios, cu pantaloni, și niște pantofi cu tocuri extrem de înalte. Era urmată de încă doi repudiați — un vârcolac mascul, plin de mușchi, și o vampiriță palidă, cu părul negru.

— La naiba! a exclamat Barnabas. Hypatia... ce...

— Am auzit că vinzi informații secrete vânătorilor de umbre, Hale, a spus ea. Ia te uită, te-am prins cu mâna în sad

— I-a făcut cu ochiul lui Dru. Pupilele ei erau ca niște stele aurii. Cum ai putut să faci asta? I-a întrebat vampirița. Am crezut că sunt doar minciuni, Barnabas! A adulmecat puțin și s-a uitat la Dru. Chiar cumpărai informații secrete de la el? Până la urmă, cine ești tu?

— Drusilla. Drusilla Blackthorn.

— Un Blackthorn? a strigat Barnabas, indignat.

— Și sigur vinde informații secrete, a spus Dru. De exemplu, acum mi-a spus că după ce a murit Johnny Rook, a dezgropat de sub taraba lui o copie după Papirusurile Roșii ale Magiei. Și că a păstrat-o pentru el.

— E adevărat? a tunat vârcolacul. Și mai spui că ești șeful Pieței?

— Nemerni....

Barnabas s-a repezit peste masă la Dru.

Ea a ieșit repede din separeu și s-a lovit cu un bufnet de pieptul cuiva. A ridicat capul. Era Ty, cu o sabie scurtă în mână, îndreptată direct spre pieptul lui Barnabas.

A luat-o protector de umăr, fără să-și ia privirea de la vrăjitor.

— Lasă-mi sora în pace! i-a cerut el.

— Exact, a spus Kit. I-a făcut cu mâna din separeul alăturat. Mi-am uitat armele acasă. Dar am furculița asta. A clătinat furculița în aer. Ești mâncat! i-a spus el lui Barnabas.

— Mai taci din gură! s-a răstit Barnabas.

Dar părea învins; vârcolacul deja îl înhățase și îl ținea cu mâinile la spate. Hypatia a luat servieta și banii de pe masă.

Le-a făcut semn lui Ty și lui Dru cu ochii ei înstelați.

— E timpul să plecați, vânătorilor de umbre, a spus ea. Acesta e sfârșitul micii voastre înțelegeri cu repudiații. Și spuneți-i noului vostru Inchizitor că noi nu vrem să avem nimic de-a face cu el sau cu regulile lui bigote. O să ne ducem unde vrem noi și când vrem noi.

Ty a lăsat încet sabia jos. Kit a aruncat furculița pe masă și toți trei au ieșit din local.

Odată ajunși pe trotuar, Dru a inspirat adânc, ușurată — era o noapte caldă și luna strălucea sus, deasupra bulevardului Franklin. Era înfiorată de fericire — reușise! îl păcălise pe un vrăjitor celebru. Reușise să facă o înșelăciune. Acum era o șmecheră!

— Cred că Hypatia a

vorbit serios, a spus Kit,
uitându-se în local prin vitrină.

-306-Hypatia și cei doi repudiați îl escortau spre ușa din spate pe Barnabas, care se zbatea.

— Chestia aia, cu ce să-i spunem Inchizitorului — asta nu facea parte din schemă. E un mesaj real.

— Ca și cum am putea să i-l transmitem noi Inchizitorului, a spus Ty. Și-a dus mâna la medalion, cu un gest inconștient. A fost bine. Te-ai descurcat foarte bine, Dru.

— Dap. Ai fost tare, a încuviințat Kit. S-a uitat în lungul străzii. Aș propune să ne luăm câte un milkshake, sau ceva, să sărbătorim, dar ăsta e un loc cam dubios.

— Vânătorii de umbre nu se sperie de locurile dubioase, a spus Dru.

— N-ai învățat nimic din felul în care au murit părinții lui Batman? a întrebat Kit, prefacându-se șocat.

Ty a zâmbit. Și, pentru prima oară de la moartea lui Livvy, Dru a râs.

Ajutată de Aline și de Tavvy, Helen a așezat în Sanctuar o masă mare. În spatele ei au pus două scaune și au umplut masa cu obiecte de birotică: pixuri și formulare trimise de Conclav, dosare și ștampile de cauciuc. Totul părea teribil de mundan, după părerea lui Helen.

O coadă lungă la care stăteau vârcolaci, magicieni, vampiri și elfi se întindea de la masă până afară, la ușa Institutului. își instalaseră „Biroul de înregistrare” deasupra runei Putere Angelică gravată în

podea, blocând ușile care duceau spre interiorul Institutului.

Primul repudiat care a pășit în biroul lor improvizat a fost un vârcolac. Avea un mustață enormă, care lui Helen îi amintea de filmele polițiste din anii '70. Era supărat.

— Mă numesc Greg...

— Te numești Elton John, a spus Aline și a început să scrie.

— Nu, a spus vârcolacul. Greg. Greg Anderson.

— Elton John, a spus Aline

și a luat o șampilă. Ai treizeci și șase de ani și ești un coșar care locuiește în Bel Air.

A pus șampilă cu tuș roșu, pe care scria ÎNREGISTRAT, și i-a înmănat hârtia.

Vârcolacul a luat-o, clipind din ochi, uimit.

— Ce faceți?

— 307^3Asta înseamnă că cei din Conclav nu te vor putea găsi, i-a explicat Tavvy, care stătea sub masă și se juca cu o mașinuță. Dar ești înregistrat.

— Teoretic, a spus Helen, sperând ca el să accepte farsa.

Dacă nu ar fi acceptat, ar fi avut probleme cu ceilalți.

Greg s-a uitat din nou la hârtie.

— E doar părerea mea, a spus el, dar tipul din spatele meu seamănă cu Humphrey Bogart.

— Humphrey să fie! a încuviințat Aline, agitând șampilă. Vrei să fi Humphrey Bogart? I-a întrebat ea pe următorul repudiat, un magician înalt și slab, cu o față tristă și urechi de pudel.

— Cine n-ar vrea? a replicat magicianul.

Cei mai mulți dintre

repudiați erau circumspecți cât au stat la coadă, dar au fost cooperanți. Ba au existat chiar și câteva zâmbete și mulțumiri. Păreau să înțeleagă că Aline și Helen încercau să submineze sistemul, chiar dacă nu pricepeau de ce.

Aline a arătat spre o femeie-elf, înaltă și blondă, care purta o rochie transparentă.

— Aia e Taylor Swift.

Helen a zâmbit și i-a întins documentul ștampilat unui vârcolac.

— Câte neazuri o să avem pentru asta?

— Mai contează? a întrebat Aline. Oricum o facem.

— E adevărat, a spus Helen și a luat un alt formular.

Du-mă la el! Du-mă!

Mai întâi a fost liniște și calm — și apoi lumină și mii de înțepături ascuțite, dureroase. Cristina a țipat și a încercat să se elibereze din ceea ce i se părea a fi o tufa plină de spini, s-a rostogolit într-o parte și a căzut cu un bufnet pe pământ acoperit cu iarbă.

S-a ridicat în fund și s-a uitat cu jale la mâinile și la brațele ei pline de înțepături minuscule, din care picura sânge. Aterizase pe o tufa de trandafiri, iar asta i se părea mai mult decât o ironie a sorții.

S-a ridicat în picioare și și-a scuturat hainele. Era tot pe Tărâmul Elfilor, dar aici părea să fie ziua. Un soare auriu lumina o colibă dinpiatră gălbuie, acoperită cu paie. Un râu de culoare turcoaz curgea pe lângă căsuță, iar pe malurile lui erau

flori albastre și violet.

Cristina nu știa prea bine la ce se așteptase, dar în mod sigur nu își închipuise o astfel de imagine pastorală. A început să-și tamponeze ușor rănilor de pe mâini și de pe brațe, apoi a renunțat și s-a uitat în lungul micii cărări ce înainta șerpuit prin iarba înaltă. Cărarea pornea de la ușa căsuței, traversa pașiștea și se pierdea în negura depărtării.

Cristina s-a apropiat de ușă și a ciocănit ferm.

— Adaon! a strigat ea. Adaon, Fiul Regelui!

Ușa s-a deschis imediat, ca și cum Adaon ar fi așteptat în spatele ei. Când îl văzuse ultima oară Cristina, era împopoțonat cu toate însemnele Curții întunericului și avea pe piept emblema cu coroana sfărâmată.

Acum purta o tunică simplă de bumbac și pantaloni. Pielea lui brună părea caldă în lumina soarelui. Era prima oară când vedea că seamănă cu Kieran.

Poate pentru că arăta furios.

— Cum e posibil să fii aici? a întrebat-o el, uitându-se în jur, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e singură.

— Am căutat ajutor, a spus ea. Eram pe Tărâmul Elfilor...

El a mijit ochii. Părea să se uite cu suspiciune la o mierlă albastră.

— Intră în casă imediat. E riscant să vorbim afară.

Imediat cum a intrat în casă, Adaon a închis ușa și s-a apucat să fixeze câteva încuietori complicate.

— Tărâmul Elfilor este acum un loc periculos. Există tot felul de modalități prin care poți fi urmărit și găsit.

Erau într-un mic hol cu lambriuri din lemn. O ușă cu arcadă ducea către restul casei.

Adaon bloca ușa aceea, stând acolo, cu brațele încrucișate la piept. Era supărat. După un moment de șovăire, Cristina i-a arătat artefactul.

- Nu puteau să mă urmărească. Am folosit asta. Dacă se aștepta ca el să fie ușurat, ei bine, nu a fost.
- De unde ai asta?

E o moștenire de familie, a spus Cristina. Ne-a fost dăruită de o familie de *badas* pe care a ajutat-o un strămoș al nostru. Adaon s-a încruntat.

- Este o amuletă Rhiannon. Trateaz-o cu grijă.

A plecat din hol și a intrat într-o mică sufragerie, și acolo era o masă de lemn bine lustruit, ce strălucea în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele largi, cu rame de plumb. Se vedea și o mică bucătărie: pe masa de acolo erau o vază plină cu flori multicolore și un vraf de castronele de porțelan pictat.

Cristina se simțea într-un fel ca în căsuța piticilor din Albă-ca-Ză- pada: totul era miniatural, iar Adaon părea un uriaș care aproape atingea tavanul cu capul. I-a făcut semn să ia loc. Ea și-a tras un scaun și, după ce s-a așezat, și-a dat seama cât de obosită era și cât de tare o dureau toate. Grija pentru Emma și Julian, la care se adăugase acum și teama pentru Mark și Kieran, o simțea ca pe un zvâcnet al inimii.

- De ce ești aici? a întrebat-o Adaon.

El nu se așezase. Brațele lui mari erau și acum încrucișate la piept.

- Am nevoie de ajutorul tău, i-a spus Cristina.

Adaon a lovit cu palma în masă, și Cristina a tresărit.

- Nu. Nu pot să ajut sau să-i fiu de folos unui nefilim. Poate nu sunt de acord cu tatăl

meu în privința multor lucruri, dar nu voi acționa împotriva voinței lui, conspirând cu un vânător de umbre.

A rămas tăcut un moment. Soarde lumina marginile perdelei de dantelă de la fereastră. Cristina vedea pe geam un câmp plin de maci, care se întindea până departe, unde erau niște stânci lucioase și o apă albastră. În casă mirosea a salvie și a ceai, o aromă dulce, plăcută, care părea că îi intensifică durerea.

— Știi de ce am venit la tine? l-a întrebat ea.

— Nu știu, a spus el, posomorât.

— La Londra, l-am urmărit pe Kieran de la Institut pentru că nu aveam încredere în el. Am crezut că vrea să ne trădeze. Am aflat că voia să vorbească cu tine.

Adaon a rămas la fel de încruntat.

— Cât ați vorbit, mi-am dat seama că e îndreptățit să aibă încredere în tine și că ești singurul lui frate care ține la el. Spunea că tu i l-ai dat pe Suliță de Vânt. Ești singurul membru de familie de care vorbește cu afecțiune.

Adaon a ridicat mâna, ca și cum s-ar fi ferit de cuvintele ei.

— Destul! Nu vreau să mai ascult.

— Trebuie să ascuți.

— Nu îmi trebuie un nefilim care să-mi vorbească despre Kieran!

— Ba da. Chiar acum, când vorbim, gardienii îl duc pe Kieran la tatăl tău. Cu siguranță va fi ucis dacă nu facem ceva.

Adaon nu s-a mișcat. Dacă nu l-ar fi văzut înghițind în sec,

Cristina ar fi putut să creadă că e o statuie. O statuie mare, furioasă.

— Dacă l-aș ajuta, ar însemna să-l trădez cu adevărat pe tata.

— Dacă nu îl vei ajuta, înseamnă că îți trădezi cu adevărat fratele, a spus Cristina.

Uneori nu poți fi loial tuturor.

Adaon și-a sprijinit mâinile mari pe spătarul unui scaun.

— De ce ai venit aici? De ce mi-ai dat vestea asta? E posibil ca tatăl meu să-l cruțe. Kieran e iubit de popor.

— Știi bine că tatăl tău îl va ucide exact din acest motiv, a spus Cristina.

Ii tremura vocea.

înainte să fie la
Vânătoarea
Sălbatică, nimeni
nu l-a iubit pe
Kieran, și nimănui
nu i-a pasat de el,
cu excepția ta.
Chiar vrei să-l
abandonezi acum?

1 5

TURNURI SI UMBRE

1

V

— FIUL LUI SEBASTIAN, A ȘOPTIT EMMA. A AVUT UN FIU.

Se adăpostiseră într-o încăpere care semăna cu o cămară abandonată. Pe pereți erau rafturi și podeaua era plină de coșuri goale. Emma s-a gândit la fructele și la pâinea care fuseseră vreodată în ele și a încercat să ignore protestele stomacului ei. Nu mai mâncase nimic de la sandviciurile din ziua trecută.

— ^A întotdeauna au fost zvonuri despre o posibilă aventură a lui cu Regina, a spus Julian.

Stătea rezemat cu spatele de peretele camării. Vocea îi suna îndepărtată, ca din fundul unei fântâni. Așa îi sunase vocea încă de când plecaseră din sala tronului. Emma nu știa dacă era vreun efect secundar al elixirului, sau fiindcă o văzuse pe Annabel și fusese nevoit s-o lase să plece.

— Dar el a murit abia de cinci ani.

— Timpul trece altfel pe Tărâmul Elfilor, a spus Emma. Ash pare să aibă vreo treisprezece ani. S-a încruntat. Seamănă cu Sebastian. îmi amintesc de el când a venit la Institut. Era atât de...

Rău. Rece. Inuman.

— Blond.

— Julian nu s-a uitat la ea. Vocea îi era ca de gheață. Trebuia să mă lași să termin cu ea.

— Julian, nu! Emma și-a frecat tâmpile; o durea capul. În mod sigur ai fi fost ucis dacă încercai.

— Emma...

— Nu! A lăsat mâinile jos. Și eu o urăsc pe Annabel. Urăsc faptul că ea stă acolo, vie, când Livvy e moartă. O urăsc pentru ce a făcut. Dar acum sunt în joc lucruri mai importante decât răzbunarea noastră.

Julian a ridicat capul.

— Ai trăit ani de zile pentru răzbunare. Singurul tău gând era să-ți răzbuni părinții.

— Știu. Și apoi m-am răzbunat, dar nu m-a ajutat cu nimic. M-am simțit pustie și rece.

— Da?

Ochii lui erau reci și duri ca niște bucăți de marmură albastru-verzuie.

— Da, a insistat Emma. Pe urmă, Malcolm s-a întors din morți ca un monstru acvatic, deci...

— Deci spui că n-ar trebui s-o ucid pe Annabel fiindcă se va întoarce din morți ca un monstru acvatic?

— Vreau doar să subliniez inutilitatea crimei mele. Și știi cine l-a ucis până la urmă? Annabel.

A urmat o tăcere lungă. Julian și-a trecut mâinile prin păr; Emma și-ar fi dorit să se ducă la el în patru labe și să-l implore să fie din nou așa cum a fost. Dar poate era imposibil. Poate moartea lui Livvy căzuse ca o coasă între acel Julian și acesta de acum, ucigând orice posibilitate ca el să se transforme, ca prinții lebedă din poveste, și să devină din nou băiatul grijuliu și atent pe care îl iubea ea, cu secretele lui în inimă și cu mâinile lui pătate de vopsea.

— Deci, ce vrei să spui? a întrebat el în cele din urmă.

— Nimeni nu te-ar putea condamna dacă ai ucide-o pe Annabel, a spus Emma. Dar uneori trebuie să lăsăm deoparte ceea ce dorim, pentru altceva, mai important. Tu m-ai învățat asta. Vechiul tu.

— Poate, a răspuns Julian.

Și-a ridicat mâneca și Emma a văzut iar ce văzuse când erau în luminiș — pânza cu pete ciudate, ruginii, care era legată la încheietura lui dreaptă. I-a pus mâna pe braț, oprindu-i mișcarea.

— Ce e asta?

— E sângele lui Livvy, a spus el. Am rupt o fâșie din tricoul pe

care îl purtam când a murit ea și am legat-o la mână. O s-o scot după ce o ucid pe Annabel. Nu mai înainte.

— Julian...

El și-a tras mâneca în jos.

— Înțeleg ce spui. Nu înțeleg de ce trebuie să fiu eu cel care să se oprească.

Vocea îi era inexpresivă. Emma a simțit că i se răcește tot corpul. Era ca și cum s-ar fi uitat la cineva care sângera, rănit de moarte, și care nu părea să știe sau să înțeleagă că murea.

>

— În fine, a spus el. Trebuie să-l găsim pe Ash.

Am greșit, și-a spus Emma. Alceva trebuia să-i spun, ceva care ar fi putut să-l convingă, și n-am reușit.

— De ce trebuie să-l găsim pe Ash?

— L-ai auzit pe Rege. Ash este arma lui. Arma pe care Jace și Clary au venit să o caute.

— Este o parte din armă, a spus Emma. Regele își otrăvește propriile pământuri, așa cum otrăvește și Pădurea Brocelind. El crede că poate să se folosească de Ash ca să facă otrava și mai eficientă, să distrugă și mai mult Idrisul.

— Asta a fost și impresia mea, da. Dar Regele are nevoie de Cartea Neagră pentru partea a doua a planului.

— Și atunci, n-ar fi mai bine să ne ducem după Cartea Neagră?

— După care dintre ele? Annabel o are pe cea originală. Regina are o copie... mă rog, acum Regele o are, dar e a ei. Asta ne divizează obiectivul... dacă nu îl scoatem pe Ash din ecuație.

Părul îi căzuse pe față, în

întuneric; Emma putea să-i vadă pielea plină de zgârieturi de la spini.

— Ambele înțelegeri pe care vrea să le facă se sprijină pe Ash... Annabel îl vrea pe Ash, la fel și Regina. Dacă l-am avea pe el, am câștiga ceva timp și l-am împiedica pe Rege să încheie o înțelegere.

— N-am să-i fac rău unui copil, i-a spus Emma sec. Dacă asta înțelegi tu prin expresia „să-l scoatem din ecuație”. N-am să fac asta. Nu trebuie să-i facem rău, a răspuns Julian. E suficient să-l răpim.

Emma a oftat.

— Și pe urmă, ce?

— Facem o înțelegere cu Annabel: ne dă Cartea Neagră în schimbul lui Ash. Ar face orice pentru el.

Emma se întreba dacă n-ar trebui să-i atragă atenția cât era asta de ciudat. S-a hotărât să n-o facă — acest Julian nu pricepea de ce ar avea cineva păreri ferme.

— Apoi o ucidem și îi luăm Cartea, a încheiat el.

— Și Regina?

— Dacă Regele nu îl are pe Ash, ea nu mai are niciun motiv să-i dea Cartea, și nu i-o va mai da. Intre timp, noi ajungem la cascada și ne întoarcem în Idris cu Ash și cu originalul Cărții, iar planul lui Dearborn pică. Noi mergem la Consiliu cu cele două obiecte și vom fi niște eroi. Conclavul nu le va permite celor din Cohortă să se atingă de noi.

— Ash nu e un obiect, a remarcat Emma.

— Regele l-a numit armă, a replicat Julian.

Emma a schimbat tactica.

— Nu știm cum să-l găsim pe Ash în turn.
— Știu că i-ai văzut pe gardienii aceia pe coridor, cum i-am văzut și eu. Pe care i-am văzut mai târziu în sala tronului. Sunt gardienii lui Ash. Știm unde e camera lui. Am văzut-o.

Ochii îi străluceau de atâta hotărâre.

— Am nevoie de tine, Emma!

— Atunci promite-mi ceva.

Promite-mi că îl vom duce pe Ash la Jia, nu la Dearborn.

— Bine. Nu mă interesează ce se întâmplă cu fiul lui Sebastian Morgenstern.

Pe Julian cel adevărat l-ar fi interesat, s-a gândit Emma. Lui Julian cel adevărat i-ar fi păsat de orice copil, pentru că îi iubea atât de mult pe ai lui. I-ar fi văzut în Ash pe Tavvy, pe Dru și pe Ty, indiferent cine ar fi fost tatăl lui.

— Deci vii cu mine? a întrebat-o el.

— ■■■ —>• 315 &—

— *Vin, a spus ea în gând. Fiindcă cineva trebuie să-l apere pe Ash de tine și să te apere pe tine de tine.*

S-a ridicat în picioare.

— Sunt alături de tine, a răspuns ea.

Ty a înaintat prin întunericul peșterii, cu lampa-vrăjitoarei în mână. Lui Kit i se părea că seamănă cu un tablou, datorită felului în care părul negru și fața albă îi străluceau în lumina puternică.

— Shade? Ești aici?

Kit avea și el lampa-vrăjitoarei în buzunar, dar piatra lui Ty arunca suficientă lumină în jur, astfel încât se vedeau bine

crăpăturile din zidurile de granit, masa de lemn care purta vechi urme de cuțit și de foc și literele scrijelite pe ea: *Focul vrea să ardă.*

O lășaseră pe Dru la Institut; plecase, fredonând, să se culce, iar Kit era încântat că o făcuseră fericită. Se descurcase bine și cu Barnabas. Kit avusese dreptate: avea talent de escroc din belșug.

— Shade, spusese Ty în clipa în care Drusilla nu mai putea să-l audă. Trebuie să vorbim cu Shade.

Fremăta de nerăbdare, obrajii i se îmbujoraseră și învârtea pe degete una dintre jucăriile lui.

Era o noapte senină, cu luna în ultimul pătrar, și cerul părea viu datorită norilor care se mișcau repede, împinși de vânt dinspre ocean. Ty alerga, practic, de-a lungul marginii apei, dar zgomotul pașilor suna înfundat pe nisipul ud; Kit a descoperit că nu i se tăia respirația, așa cum se așteptase, încercând să țină pasul cu el. Poate că se transforma tot mai mult într-un vânător de umbre, în ciuda voinței lui.

— Shade? a strigat din nou Ty, iar de data asta umbrele s-au mișcat și din mijlocul lor a apărut o lumină.

Se aprinsese un felinar pe masă, umplând încăperea de lumini și umbre. Din întunericul dens s-a auzit o voce nemulțumită.

— Cine e? Cine mă deranjează?

— Kit Herondale și Ty Blackthorn, a spus Ty, și lampa-vrăjitoarei din mâna lui a început să lumineze mai tare.

Trebuie să vorbim cu tine.

S-a auzit un oftat, apoi un foșnet.

Sper că aveți un motiv întemeiat ca să mă treziți. Umbrele s-au mișcat și apoi s-au întrupat în Shade, ieșind dintr-un sac de dormit. Purta o pijama vărgată și în picioarele verzi avea papuci de blană.

— Ți-am trimis un bilet în care te anunțam că venim, a spus Kit.

Shade s-a uitat urât la el.

— Dormeam. E trei dimineață.

În sacul de dormit s-a mișcat ceva. O clipă mai târziu a ieșit de acolo Church, miorlând. S-a culcat apoi pe sacul de dormit, clipind somnoros din ochi.

— Nu ești foarte loial, i-a spus Ty lui Church, privindu-l cu asprime.

Shade a căscat.

— Ne cunoaștem de multă vreme, eu și motanul. Am avut să ne povestim câte ceva.

Kit a simțit că discuția se îndepărtează de subiect.

— Am făcut ce ne-ai spus, i s-a adresat el vrăjitorului care căsca. Am refăcut relația cu cei din Piața Umbrelor.

— Exact, a spus Ty. Hypatia Vex e acum șefa Pieței, și ne-a spus că putem să ne ducem acolo când vrem.

Pe chipul vrăjitorului a trecut repede o expresie ciudată; interesant era că Shade nu părea fericit. Părea surprins și tulburat. Kit a pus deoparte informația, s-o analizeze mai târziu.

— Atunci puteți să începeți vraja, a spus el rar. Imediat ce ați obținut toate ingredientele, desigur.

— Care sunt ingredientele?

a întrebat Kit. Te rog, spune-mi că nu trebuie să facem chestia pe care a făcut-o Malcolm, aia cu doisprezece criminali. Nu cunosc doisprezece ucigași. Nu cunosc nici măcar doisprezece hoți de magazin.

— Nu. Shade a început să se plimbe înapoi și încolo. Malcolm a adus-o așa pe Annabel fiindcă avea trupul ei. Noi nu avem trupul surorii voastre, deci nu putem să folosim metodele lui.

— N-a fost sora mea, a murmurat Kit.

— Dacă îmi amintesc bine, în carte e o singură vrajă pe care o putem folosi, a spus Shade, tot plimbându-se.

— Așa e, a încuviințat Ty. Chiar există o vrajă de genul ăsta? a întrebat Kit.

Amândoi s-au uitat la el.

— Vreau să spun că... nu văd cum ai putea să aduci pe cineva din morți dacă trupul lui nu mai e.

Ty se încordase tot.

— Cartea spune că poți s-o faci, a zis el. Spune că e posibil.

Shade a pocnit din degete și pe masă a apărut o cană cu ceva care scotea aburi. S-a lăsat greoi pe un scaun și a luat cana în palme, cu un aer sumbru, sau atât cât putea părea de sumbru un vrăjitor verde cu papuci de blană.

— Deoarece nu există un trup, vraja asta e foarte instabilă, a spus el. Nu sunteți primii care încearcă s-o facă. Nimic nu e cu adevărat distrus. Măcar atâta e adevărat. Există niște căi prin care morții fără trupuri se pot întoarce. Spiritul lor poate fi plasat într-un alt

trup, dar asta e ceva cu adevărat malefic, pentru că trupul acela va muri.

— Nu! a spus Ty. Nu vreau asta. Livvy n-ar fi vrut asta.

— Trupul se poate întoarce ca un cadavru viu, a continuat Shade. Nu mort, dar nici viu în întregime. Trupul ar putea reveni cu o minte tulburată, ar putea să arate exact ca Livvy, dar incapabil să vorbească sau să gândească. Spiritul fără trup se poate întoarce, sau, în anumite cazuri, o Livvy dintr-o altă lume — precum Edom — ar putea fi răpită și adusă în lumea noastră, lăsând un gol în lumea din care a plecat.

— Mi se pare mie că nu există nicio variantă bună, a remarcat Kit cu neliniște.

— Dar se poate face, a spus Ty. Tot sângele i se scursese din față.

— S-a mai făcut și altă dată. Oamenii au fost aduși înapoi foarte bine.

— Din păcate, da, a spus Shade.

Kit știa deja că acel „da” era tot ce voia Ty să audă.

— O să iasă bine, a spus Ty. O s-o aducem înapoi pe adevărata Livvy.

Kit a simțit furnicături în ceafă. Nu-și dădea seama dacă Ty intrase în panică, dar el sigur intrase. Ce îi ieșise lui așa de bine în viață, de avea curajul să se ofere voluntar pentru un proiect care n-ar putea eșua sub nicio formă?

Ce anume ne trebuie din Piață? a întrebat Ty. Nu părea să fie speriat, și calmul lui i-a permis lui Kit să respire din nou.

Shade a oftat și a tras spre el o foaie de hârtie care era pe masă; probabil că o scrisese mai

demult. A început să citească cu glas tare ce era pe listă:

Cenușă din inima unui vulcan.

Pulbere din oasele unei persoane ucise.

Sânge, păr și un os al persoanei care va fi adusă înapoi.

Mir cultivat de elfi și tăiat la miezul nopții cu o seceră de argint.

Un obiect din altă lume.

— Persoana care va fi adusă înapoi? a întrebat Ty. Adică Liwy, nu?

— Desigur, a spus Shade.

— Dacă nu avem trupul ei, cum putem să aducem sânge, păr și oase? a întrebat Kit.

Odată cu întrebarea, mintea lui începuse să gonească: poate era imposibil, poate nu aveau cum să obțină ingredientele, și atunci n-ar mai exista șansa de a face totul pe dos și de a invita la ei un dezastru.

— Se poate face, a spus Ty încet.

Degetele lui au atins o clipă medalionul.

— Cenușa și mirul — pe astea le putem lua de la Piață.

— Și obiectul din altă lume? a întrebat Kit.

— Există câteva în această dimensiune, a spus Shade. Majoritatea sunt în Labirintul Spiralat. A ridicat o mână. Și, înainte să întreb, nu, nu vă voi ajuta să obțineți unul. Ajutorul meu se limitează la sfaturi.

Ty s-a încruntat.

— Dar vom avea nevoie de ajutorul tău pentru vrajă, a spus el. Vânătorii de umbre, noi... nu putem face vrăji.

Kit știa ce voia să spună. Vrajitorii erau printre puținii din lume care puteau face magie în mod natural; magicienii ca tatăl său trebuiau să găsească o sursă de energie, pentru că nu puteau accesa liniile de convergență și alte surse — mai ales unele curate, așa cum le promisese Shade, erau greu de găsit. Chiar dacă găseai pe

cineva să-ți vândă un catalizator,
vânătorii de umbre nu aveau
voie prin lege să cumpere așa
ceva, și chiar dacă lui Ty nu îi
păsa că încalcă legea, i-ar fi
trebuit ani de zile să învețe să
facă magie așa cum facea Johnny
Rook.

vina aerului.
Ajunseseră la capătul tunelului, acolo unde stâncile se deschideau
ocean, când Shade i-a pus mâna pe umăr lui Kit.

— Christopher, a spus el. Așteaptă puțin!

Ty deja ieșise pe plajă. Stătea aplecat; Kit și-a dat seama că
mângâia pe Church pe blană. Motanul venise după ei fără zgomot
fața opturi printre picioarele lui Ty, frecându-se de
gleznele lui.

— Să ai grijă de Tiberius, i-a spus Shade.

Era ceva în vocea lui, o
inflexiune care te făcea să crezi
că învățase engleza cu mult timp
în urmă.

— Sunt multe căi prin care poți fi pus în
pericol de magie.

Kit s-a uitat la el surprins.

— Ce vrei să spui? Nu
trebuie să omorâm pe cineva sau
să creăm vreo energie de magie
a morții. Nu astea sunt
pericolele necromanției?

Shade a oftat.

— Magia este ca terme
dinamica, a spus el. întotdeauna
iei ceva de undeva. Fiecare
acțiune are repercusiuni, iar
această acțiune poate avea
repercusiuni la care nu v-ai fi
așteptat și de care nu vă veți
putea apăra, înțeleg că te
consideri protectorul lui Ty.

Vocea i se îmblânzise.

— Uneori, trebuie să-i
protejezi pe oameni de lucrurile
pe care și le doresc, la fel ca și
de cele de care se tem.

Lui Kit i s-a strâns inima.

Pe plajă, Ty și-a îndreptat
spatele. Vântul îi flutura părul și
el a întins mâinile, cu un gest
firesc, lipsit de rețineri, să atingă
vântul și aerul nopții. Fața îi
strălucea ca o stea. Kit nu
întâlnise în toată lumea asta pe
cineva pe care să-l creadă mai
incapabil de a face rău.

— Niciodată n-o să permit să
i se întâmple ceva rău lui Ty, a
spus el. Știi, eu...

S-a întors să-i vorbească lui
Shade, să-i explice cum stă

treaba și cum va sta mereu. Dar vrăjitorul dispăruse.

Pe Mark îl ardea ușor pielea acolo unde îl atingeau cătușele de fier pur.

Oban și garda lui călăreau în față; Manuel stătea la mijloc, ca și cum ar fi fost firesc ca un vânător de umbre să călărească printre elfii de la Curtea întunericului. Din când în când se întorcea rânjind la Mark și la Kieran, care mergeau pe jos, în spatele lor. Aveau cătușe la mâini, și cătușele erau legate printr-un lanț gros de fier de șaua calului lui Oban.

Era o pedeapsă pe care Mark o mai primise. Se uita mereu cu neliniște la Kieran, să nu se împiedice. Un prizonier care cade pe jos ar fi târât de caii întunericului în râsetele gardienilor.

Kieran deja se făcuse palid de durere. Fierul rece îl afecta mult mai mult decât pe Mark; încheieturile îi erau pline de răni și îi sângerau de la contactul cu fierul.

— Vorbeau despre niște ostatici, a spus Kieran într-un târziu, când au ajuns în vârful unei mici coline. Pe cine vor cruța în schimbul nostru?

— O să aflăm în curând, a răspuns Mark.

— Mă tem, a spus Kieran, cu o sinceritate curată. Manuel Villalobos a fost la Școala de Solomonie când stăteam ascuns acolo. Este un om cumplit. Nu se dă în lături de la nimic. Cei mai mulți din Cohortă mi s-au părut mai degrabă susținători decât lideri, inclusiv Zara. Ea face ce îi spune tatăl ei, face ceea ce a învățat, deși ceea ce a

învățat ea e ura și cruzimea. Dar Manuel e altfel. Face ceea ce face pentru că dorește să le provoace suferință oamenilor.

— Da, a încuviințat Mark. Asta e ceea ce îl face periculos. Nu crede cu adevărat în idealurile Cohortei.

— S-a uitat în jur; treceau pe lângă o zonă cu pământ mânat. începuse să se obișnuiască cu vederea lor, cu peisajele pârjolite, de iarbă arsă și copaci uscați, de parcă o ploaie acidă ar fi căzut din cer pe pământ. Putem avea încredere în Cristina, a spus el aproape în șoaptă. O să caute o modalitate de a ne scăpa, chiar și acum.

— N-ai observat ceva curios? a zis Kieran. Oban nu ne-a întrebat nimic de ea. Unde a dispărut sau la cine s-a dus.

— Poate era conștient că nu știm nici noi. Kieran s-a strâmbat.

— Nu. Manuel nu i-a spus că a fost și ea aici, ascultă-mă pe mine. A vrut ca Oban să nu se înfurie că a lăsat să-i scape un vânător de umbre.

— Ce vrea Manuel de la Oban? Nu te supăra, dar Oban nu pare să fie cel mai isteț dintre frații tăi.

Kieran și-a îngustat ochii.

— E un bețiv și un nătărău.

— Dar un nătărău ambițios.

Kieran a chicotit fără voie.

— Am impresia că Manuel se bazează pe ambiția lui Oban. E adevărat că cei din Cohortă nu îl pot influența pe tatăl meu, dar poate speră să-l poată influența pe viitorul Rege al întunericului. Speră în- tr-un

Rege slab, care să poată fi manipulat. Oban ar fi ideal pentru asta.

Au urcat un alt deal. Mark vedea turnul care se ridica în depărtare, ca un ghimpe întunecat ce străpungea cerul. Zburase peste Turnul întunericului când fusese la Vânătoarea Sălbatică, dar nu fusese niciodată înăuntru. Niciodată nu-și dorise să intre.

— Dar de ce ar crede Manuel că va veni în curând un alt Rege al întunericului? Ți-atăl tău e Rege de atâta timp, încât nu mai există nimeni care să-și aducă aminte cum arăta Regele Bram.

Kieran s-a uitat la turn. Din față, de la Oban și ceilalți, s-au auzit alte hohote de râs.

— Poate pentru că oamenii sunt supărați pe tatăl meu. Am auzit niște lucruri de la Adaon. Există șoapte de nemulțumire. Că Regele a adus pârjolul ăsta pe pământurile noastre. Că obsesia lui pentru vânătorii de umbre i-a divizat pe oameni și i-a sărăcit. Bătrânii elfi ai întunericului nu mai au încredere în el de la dispariția întâiului Moștenitor. Ei cred că Regele nu s-a străduit prea mult s-o caute.

— Mark era uimit. Primul Moștenitor era o fată? Am crezut că Regele și-a ucis toți urmașii de parte femeiască.

Kieran nu a spus nimic. Mark și-a amintit de ultima oară când a dat ochii cu Regele, pe Tărâmul Elfilor, când venise cu Julian, Emma și Cristina ca să-l salveze pe Kieran de Stăpânul

Umbrelor. Acum lucrurile erau altfel. Brusc, s-a revăzut în luminiș, după ce se trezise, când îi văzuse pe Cristina și pe Kieran îmbrățișați, chiar înainte de apariția gardienilor.

— De ce ai sărutat-o pe Cristina? a întrebat el încet. Dacă ai facut-o ca să mă superi sau să mă faci gelos, ai greșit îngrozitor față de ea.

Kieran s-a întors spre el, uimit.

— N-am facut-o ca să te supăr sau să te fac gelos, Mark.

— Te place, a spus Mark.

Își dăduse seama de asta de mai mult timp, dar niciodată nu o spusese cu glas tare.

Kieran s-a îmbujorat.

— E foarte ciudat pentru mine. Nu merit asta.

— Nici eu nu cred că merit afecțiunea ei, a spus Mark. Poate că nu are grijă de inima ei așa cum ar trebui. S-a uitat în jos, la încheieturile însângerate. Să nu-i faci rău!

— Nu aș putea, a spus Kieran. Nu aș face asta. Și îmi pare rău, Mark, dacă ai fost gelos. Nu am intenționat să fac asta.

— E-n regulă, a spus Mark, puțin nedumerit, de parcă ar fi fost uimit de adevăr. N-am fost gelos.

Pe niciunul dintre voi. Cum e posibil?

Umbra turnului cădea peste ei, întunecând pământul pe care stăteau. Aerul părea dintr-odată mai rece.

În fața lor, gardul masiv de spini care înconjura turnul se ridica asemenea unui zid de țepi. Oase albe stăteau agățate de ghimpii aceia lungi, așa cum stăteau de sute de ani. Trecuse mult, mult timp de când vreun

luptător mai încercase să treacă de zid. Și Mark nu-și amintea să fi fost vreunul care să fi încercat să facă asta și să fi reușit.

— Mark, a șoptit Kieran.

Mark a făcut un pas în față și a fost gata să cadă; lanțul care îi ținea legați de cal zăcea pe jos. Oban și ceilalți se opriseră sub bolta porților imense, care erau unica deschizătură din zid.

s>-323<sKieran s-a întins spre el și l-a apucat de umăr cu mâinile încătușate. Avea buzele crăpate și însângerate. S-a uitat la Mark cu un aer implorator. Mark a uitat de discuția lor ciudată despre Cristina, a uitat de toate, în afară de durerea lui Kieran și de dorința lui de a-1 proteja.

— Mark, a spus în șoaptă Kieran. Trebuie să te previn. Vom păși pe drumul osândeii spre turn. Am mai văzut asta la alții. Este... nu pot să...

— Kieran. O să fie bine.

— Nu. Kieran a scuturat din cap așa de repede, încât părul lui negru-albăstrui a început să fluture. Tatăl meu va înșira de-a lungul drumului spre turn nobilii. Vor țipa la noi. Vor arunca în noi cu pietre și bolovani. Asta e voia tatălui meu. M-a amenințat că-mi va face asta după moartea lui Iarlath. Acum sunt răspunzător și pentru moartea lui Erec. Pentru mine nu va fi milă. Kieran părea să se înece cu vorbele, îmi pare rău că va trebui să fii de față.

Simțindu-se ciudat de calm, Mark l-a întrebat:

— Nu te simți mai bine că sunt cu tine?

— Nu, a spus Kieran, și în ochii lui Mark a avut impresia că vede oceanul, negru și argintiu în lumina lunii.

Distant și de neatins. Frumos și etern.

— Pentru că te iubesc.

Universul părea că dispare în tăcere.

— Dar am crezut... Ai spus că s-a terminat cu noi.

— Eu nu am terminat cu tine, a spus Kieran. Niciodată n-aș putea să termin cu tine, Mark Blackthorn.

Mark a simțit că-i vibrează tot trupul de uimire. Abia a băgat de seamă că au început din nou să meargă, până când a simțit că mâna lui Kieran alunecă de pe umărul său. Realitatea a năvălit brusc asupra lui, izbindu-1 ca un val: a auzit cum Kieran inspiră adânc, pregătindu-se de ce era mai rău, în timp ce treceau pe sub porți după Oban și ceilalți.

Lanțurile lor zăngăneau peste pietrele de pe drumul ce ducea de la porți la intrarea în turn, un zgomot dezgustător de tare. De-o parte și de alta stăteau îngrămădiți elfi ai întunericului. Unii aveau în mâini pietre, alții țineau bice făcute din lăstari spinoși.

Mark a băjbăit puțin, răsucindu-și încheietura în inelul cătușelor, și a reușit să-l ia de mână

pe Kieran.

-324-

—Mergem înainte fără frică, i-a spus el încet. Pentru că eu sunt vânător de umbre, iar tu ești fiul unui Rege.

Kieran i-a aruncat o privire încărcată de recunoștință. O clipă mai târziu pășiseră pe cărare și mulțimea înarmată cu bice și cu pietre i-a înconjurat din toate părțile.

Mark a ridicat capul. Nu aveau să vadă un vânător de umbre chircit de teamă sau de durere. Lângă el, Kieran își îndreptase spatele, fața avea o expresie mândră și trupul era pregătit.

Pregătit — pentru lovituri care n-au mai venit. În timp ce Mark și Kieran înaintau printre șirurile de elfi, aceștia au stat nemișcați ca niște statui, fără să arunce cu pietre, fără să lovească cu biciul.

Singurele sunete care se auzeau veneau de la Oban și gărzile lui, doar mormăiturile lor se ridicau în aer. Oban s-a răsucit în șa, uitându-se furios la mulțime.

—Repeziți-vă la ei, dobitocilor! a țipat el. Nu știți ce aveți de făcut? Sunt niște ucigași! L-au omorât pe Iarlath! L-au omorât pe prințul Erec!

Din mulțime s-au ridicat murmure, dar nu de mânie. Lui Mark i s-a părut că aude cum numele lui Erec e rostit cu furie, iar numele lui Kieran cu blândețe; chiar și Kieran se uita în jur cu multă uimire.

Iar mulțimea tot nu s-a mișcat. În loc de asta, pe măsură ce Mark și Kieran pătrundeau mai adânc în mijlocul lor, au început să se audă din ce în ce mai multe voci. Mark a ascultat uluit povestea pe care o spunea fiecare: Mi-a dat pâine când zăceam flămând pe marginea drumului. A intervenit pentru mine când Căștile Roșii ale Regelui mi-au luat ferma. MVa salvat soțul de la execuție. A luat asupra lui o crimă făcută de

copilul meu. A încercat să o salveze pe mama mea de Călăreții lui Mannan. Și pentru bunătatea lui, Regele l-a trimis la Vânătoarea Sălbatică.

Oban s-a întors, cu fața schimonosită de mânie. Manuel i-a pus mâna pe umăr; s-a aplecat spre el și i-a șoptit prințului ceva la ureche. Oban s-a potolit, arătând în continuare furios.

Kieran s-a uitat la Mark, uluit, cu gura întredeschisă.

— Nu înțeleg, a șoptit el.

— îl urăsc pe tatăl tău, a spus Mark. Dar cred că pe tine nu te urăsc.

Au ajuns la treptele turnului. S-au oprit când Oban și ceilalți au descălecat. În mulțime s-a produs agitație. O fetiță elf, cu fundițe înpăr și cu picioarele goale, s-a strecurat printre ceilalți elfi și s-a apropiat repede de Kieran. Cu timiditate, i-a pus ceva în mână.

— Pentru bunătatea ta, prințe Kieran.

— Ce-a fost asta? l-a întrebat Mark pe Kieran, în timp ce acesta a strâns în pumn obiectul.

Dar gardienii deja îi înconjuraseră și îi împingeau spre ușile turnului, iar Kieran n-a mai răspuns.

În timp ce Diana zbura cu Gwyn peste Brocelind, din pădurea de jos se ridicau dâre de fum ca niște degete cenușii și negre ce se desfăceau spre cer.

Cei din Cohortă dăduseră foc suprafețelor mânate, dar o făcuseră la întâmplare — Diana vedea trunchiurile fumegânde ale copacilor, dar suprafețele de teren colorate în gri și negru erau acum și mai extinse, iar unele nu păreau să fie atinse de foc. Diana privea consternată. Ce credeau că fac cei din Cohortă?

Au aterizat și Gwyn a ajutat-o pe Diana să coboare de pe spatele lui Orion. Jia îi aștepta nerăbdătoare.

Diana a alergat la ea.

— Am auzit că ai vești despre Emma și Julian. Sunt bine? Au fost trimiși înapoi în L. A.?

Jia a șovăit. Părea slăbită și trasă la față, iar tenul îi era uscat, aproape cenușiu.

— N-au fost trimiși înapoi. Nu.

Diana s-a simțit cuprinsă de ușurare: deci Emma și Julian erau încă în Alicante.

— Am fost așa de îngrijorată la ședință, a spus ea. Ce face Horace cu Diego și cu ceilalți este de neconceput. Să îi învinuiască de crime și să le pecetluiască buzele ca să nu se poată

apăra. Aproape că m-am bucurat că Emma și Julian sunt sechestrați în casa aia...

Diana. Nu, a spus Jia. Si-a pus mâna îngustă pe încheietura ei; Gwyn se apropiase și acum asculta în tăcere, cu capul înclinat pe umăr. Un membru al Conclavului, cineva care îmi e loial, a auzit-o pe Zara vorbind cu Manuel. Ea spune că Horace i-a trimis pe Emma și pe Julian pe Tărâmul Elfilor, într-o misiune sinucigașă. l-am pus pe

oamenii mei să verifice casa, și e goală. Nu sunt acolo, Diana. Au fost trimiși pe Tărâmul Elfilor.

În capul Dianei parcă a fost o explozie: iritare, supărare și furie pe ea însăși — știuse că ceva nu era în regulă, o simțise. De ce nu avusese încredere în propriile ei instincte?

— Gwyn, a spus ea cu o voce care și pentru ea era de nerecunoscut. Du-mă pe Tărâmul Elfilor! Acum!

Jia a strâns-o de mână.

— Diana, gândește-te! Tărâmul Elfilor este uriaș, noi nu știm unde ar putea fi...

— Gwyn și oamenii lui sunt vânători, a spus Diana. O să-i găsim. Gwyn...

S-a întors spre el, dar el stătea încordat tot, ca o vulpe care simte mirosul ogarilor.

— Păzea! a strigat el și a scos o toporișcă din teaca pe care o purta în spate.

Frunzele copacilor au foșnit; Jia și Diana abia au avut timp să-și scoată armele, când

oamenii Cohortei au dat năvală în luminiș, având-o în frunte pe Zara, care etala o sabie sclipitoare. O sabie sclipitoare pe care Diana o cunoștea. Cu senzația că a înghițit o bucată de gheață, Diana a recunoscut sabia Cortana.

Jessica Beausejourns era cu Zara, împreună cu Anush Joshi, Timothy Rockford și Amelia Overbeck. Zara, îmbrăcată în uniforma de Centurion, rânjea triumfător.

— Am știut eu! Am știut că o să vă prindem conspirând cu repudiații!

Gwyn a ridicat o sprânceană.

— Nu e decât un singur repudiat aici.

Zara l-a ignorat.

— Nici nu mă așteptam la altceva de la tine, Diana Wraybum, dar tu, Consule Penhallow?

Să violezi Pacea Rece chiar pe pământul natal? Cum ai *putut* face asta?

Jia își ținea sabia ei curbată, *dao*, la piept.

— Scutește-mă de teatrul ăsta, Zara, a spus ea pe un ton aspru. Tu nu pricepi ce se întâmplă, iar crizele tale de isterie nu fac decât rău.

— Nu conspirăm cu elfii, Zara, a spus și Diana.

Zara a scuipat pe pământ. Era un gest șocant prin primitivitatea exprimării disprețului.

— Cum îndrăznești să negi conspirația, când noi v-am prins în fapt?

— Zara...

— Nu te mai obosi, i-a spus Jia Dianei. Nici ea, nici ceilalți din Cohortă nu vor sta să te asculte. Aud numai ce vor ei să audă. Nu acceptă nimic care să vină în contradicție cu convingerile pe care și le-au format.

Zara s-a întors la susținătorii ei.

— Arestați-i! le-a cerut ea. Ii ducem la Citadelă.

Gwyn și-a aruncat toporișca. A fost un gest atât de brusc, încât Diana a sărit în spate, uimită; toporișca a trecut peste capetele celor din Cohortă și s-a înfipt în trunchiul unui stejar. Mai mulți membri ai Cohortei au început să țipe când copacul s-a prăbușit la pământ cu un zgomot asurzitor de crengi rupte.

Gwyn a întins mâna și toporișca a revenit din nou la el. Și-a arătat dinții vânătorilor de umbre speriați.

— Stați pe loc, sau vă fac bucăți!

— Vedeți? Zara căzuse în genunchi când copacul se prăbușise, iar acum se chinuia să se ridice în picioare, ținând strâns în mână Cortana. Vedeți? O conspirație! Trebuie să luptăm... *Anush!*

Dar Anush o luase la fugă prin boscheți. Ceilalți, vizibil speriați, s-au strâns șovăitori în jurul Zarei, în timp ce ea a făcut câțiva pași hotărâți spre Gwyn.

— Ce-o să le facă? a întrebat Jia încet.

— O să-i omoare pe toți. Este căpetenia Vânătorii Sălbatică, pentru el ei nu înseamnă nimic.

— Sunt copii, a spus Jia. Bietul Anush a fugit. Are doar șaisprezece ani.

Diana a ezitat. Erau, într-adevăr, niște copii — niște copii detestabili, dar Gwyn nu putea să-i omoare. Nu era o soluție.

A fugit la el, fără să-i pese ce vor crede cei din Cohortă, și i-a șoptit la ureche.

— Pleacă! i-a spus ea. Te rog. Ne vor duce la Citadelă, dar nu vom rămâne acolo prea mult timp. Tu trebuie să te duci după Emma și Julian.

Gwyn s-a întors la ea, și pe fața lui se citea limpede îngrijorarea.

— Dar tu...

— s>328Găsește-i, pentru mine, i-a cerut Diana. N-o să mi se întâmple nimic. A fluierat.
Orion!

Orion a pătruns în lumină, între cei din Cohortă și Gwyn. Gwyn a încălecat, apoi s-a aplecat s-o sărute pe Diana, ținându-i câteva clipe capul în mâini.

— Ai grijă de tine, a spus el, și Orion s-a înălțat la cer.

Toți cei din Cohortă izbucniseră în strigăte: majoritatea nu mai văzuseră niciodată un armăsar de la Vânătoarea Sălbatică. Chiar erau copii, și-a spus Diana, obosită: încă mai aveau în ei inocență, pe lângă ignoranța și ura lor.

Și nu ar fi putut face rău unor copii. A rămas lângă Jia, tăcută, în timp ce Zara și Timothy le-au luat armele și le-au legat mâinile la spate.

Cum nu mai aveau elixirul invizibilității, Emma și Julian trebuiau acum să se folosească doar de întuneric și de gluga pelerinilor în timp ce înaintau pe coridoarele turnului. Din fericire, se părea că toată lumea plecase undeva, la un soi de eveniment — mulțimea se subțiasse și mai erau doar câțiva elfi ai întunericului care treceau grăbiți încoace și încolo pe coridor. Și gardienii păreau distrași, nu i-a întrebat nimeni nimic când au cotit pe un hol și s-au trezit în fața tapiseriei cu stele.

Emma s-a uitat în jur, îngrijorată.

— Gardienii au plecat.

De fapt, coridorul era pustiu. Emma a simțit furnicături în corp. Ceva nu era în ordine.

— Foarte bine, a spus Julian. Poate sunt în pauză, sau ceva.

— Nu-mi place asta, a murmurat Emma. Nu l-ar fi lăsat pe Ash nepăzit.

— Poate sunt gardieni în cameră.

— Nu cred că e în regulă...

— Vine cineva.

Intr-adevăr, se auzeau pași în depărtare. Chipul lui Julian era crispat din cauza tensiunii.

— Emma, trebuie să plecăm.

Deși rațiunea îi spunea că nu e bine, Emma a scos o sabie scurtă de la centură și s-a strecurat pe sub tapiserie, după Julian.

În camera în care au intrat era liniște, o liniște stranie, și nu era niciun gardian. Prima impresie pe care a avut-o Emma a fost că încăperea era bogat decorată și foarte rece, în același timp. Un pat mare, cu stâlpi, sculptat dintr-un singur buștean imens, domina spațiul. Pe pereți erau tapisierii care înfățișau peisaje frumoase de pe Tărâmul Elfilor — păduri învăluite în ceață, căderi reci de apă, flori sălbatice crescute pe stâncile de deasupra unei mări.

Emma s-a gândit fără să vrea la pârjol. Tapiseriile erau minunate, o odă plină de iubire închinată frumuseții naturale de pe Tărâmul Elfilor, dar dincolo de zidurile turnului, adevăratul Ținut al întunericului era distrus de mană. Oare Regele decorase această cameră? își dădea seama de ironia acestei situații?

Julian rămăsese lângă tapiseria care ținea loc de ușă, cu sabia scoasă din teacă. Se uita în jur, curios — era greu să nu observi hainele împrăștiate peste tot. După câte se părea, Ash, ca mai toți adolescenții, era cam dezordonat. Una dintre ferestre era deschisă și pe acolo pătrundea un aer rece. Coroana de aur a băiatului fusese abandonată pe pervaz, ca o momeală pentru vreo coțofană.

Emma s-a apropiat încet de patul unde era Ash, o siluetă nemișcată, acoperită de o cuvertură brodată. Avea ochii închiși, două semicercuri perfecte, mărginite de gene argintii. Părea inocent, angelic. Emmei îi părea rău de el — oarecum surprinzător, având în vedere

asemănarea lui cu Sebastian. Totuși nu era copia lui fidelă, a văzut ea când s-a apropiat mai mult și umbra ei s-a profilat pe pat.

— Seamănă puțin cu Clary, a spus ea în șoaptă.

— Nu contează cu cine seamănă, a replicat Julian. E fiul lui Sebastian.

E un copil, ar fi vrut ea să protesteze, dar știa că nu ar fi avut vreo importanță. A întins mâna și i-a atins umărul încet; când a făcut asta, a văzut că Ash are pe o parte a gâtului o cicatrice mare, în formă de X, chiar lângă gulerul cămășii. Și pe peretele din spatele patului erau niște semne ciudate: semănau cu niște rune, dar niște rune răsucite și sinistre, precum cele purtate de întunericiți.

A simțit brusc o dorință puternică de a-1 proteja, care a uimit-o prin intensitatea ei și prin completa lipsă de logică. Nici măcar nu-1 cunoștea pe băiatul acesta, și-a spus ea, dar nu s-a putut stăpâni să nu-1 atingă cu blândețe ca să-l trezească.

— Ash, a șoptit ea. Ash, trezește-te! Am venit să te salvăm.

El a deschis ochii, și atunci Emma a văzut-o limpede în ei pe Clary; aveau aceeași culoare verde ca și ochii ei. Ochii aceia s-au fixat asupra ei, în timp ce băiatul s-a ridicat în fund și a scos mâna de sub cuvertură. Erau ochi hotărâți și limpezi, și Emmei i-a venit brusc un gând: *ar putea fi un lider adevărat, nu cum fusese Sebastian, ci cum ar fi trebuit să fie Sebastian.*

În partea cealaltă a camerei, Julian a clătinat din cap:

— Emma, nu, a spus el. Ce vrei să...

Ash și-a tras mâna înapoi și a început să strige:

— *Ethna! Eochaid! Călăreți, ajutați-mă!*

Julian s-a întors repede spre ușă, dar doi călăreți deja dăduseră buzna pe sub tapiserie. Armura lor de bronz strălucea orbitor, ca lumina soarelui; Julian a lovit cu sabia oblic, spre pieptul lui Eochaid, dar acesta s-a ferit.

Ethna s-a repezit la Julian cu un urlet de furie și cu părul ei metalic fluturând. Julian a ridicat sabia, dar nu suficient de repede; ea s-a izbit de el, l-a prins în brațe și l-a lovit de zid.

Ash s-a rostogolit pe cuvertură; Emma l-a prins și l-a tras înapoi, înfigându-și degetele în umărul lui. Avea impresia că abia ieșise dintr-o ceață: era amețită, n-avea aer și dintr-odată era foarte-foarte furioasă.

— Opriți-vă! a strigat ea. Dați-i drumul lui Julian sau îi tai gâtul prințului!

Ethna a ridicat capul, mârâind; stătea deasupra lui Julian, cu pumnalul scos. El era rezemat cu spatele de perete și de pe tâmplă i se prelingea sânge. Dar privirea îi era atentă.

— Nu fi proastă, a spus Eochaid. Nu pricepi că singura voastră șansă ca să trăiți este să-i dai drumul prințului?

Emma a lipit lama săbiei de gâtul prințului. Îl simțea încordat ca un arc sub mâna ei. *Protejează-l pe Ash, șoptea o voce în mintea ei. Ash e cel care contează.*

Și-a mușcat buzele, și durerea a șters vocea care răsuna în capul ei.

— Explică-te, Călărețule!

— Suntem în turn, a spus Ethna cu un ton dezgustat. Nu putem să vă omoram fără permisiunea Regelui. Ar fi furios. Dar dacă îl amenințați pe Ash... Ethna avea un aer flămând. Atunci nu am avea de ales, ar trebui să-l protejăm.

Julian și-a șters sângele de pe față.

— Are dreptate. Nu ne pot ucide. Dă-i drumul lui Ash, Emma!

Ash se uita fix la Julian.

— Semeni cu ea, a spus el, uimit.

Nedumerită, Emma a avut o ezitare, iar Ash a profitat de ezitare ca să-și înfigă dinții în mâna ei. Emma a scos un țipăt și i-a dat drumul; un cerc însângerat îi înconjura degetul mare și pe cel arătător.

— De ce? l-a întrebat ea. Ești prizonier aici. Nu vrei să pleci?

Ash se ghemuise pe pat, cu o strâmbătură ciudată, ca de animal. Era complet îmbrăcat, cu nădragi, tunică și ghete.

— în Alicante aș fi fiul celui mai detestat inamic al vostru. M-ați trimite la moarte.

— Nu e așa cum spui tu... a început Emma, dar n-a mai terminat; capul i-a zburat pe spate după ce Ethna i-a administrat o palmă usturătoare pe obraz.

— Termină cu flecăreala! s-a răstit Eochaid.

Emma s-a mai întors o dată să se uite la Ash, în timp ea și Julian erau scoși din cameră sub amenințarea săbiei. Ash stătea în mijlocul camerei și se uita după ei; fața lui era neutră, fără aroganța și cruzimea lui Sebastian — dar și fără blândețea lui Clary. Arăta ca cineva căruia îi reușise o mutare la șah.

Nici Julian, nici Emma nu au rostit vreun cuvânt în timp ce mergeau pe coridoare, printre elfii care șușoteau și se uitau la ei. Din coridoarele de sus au trecut în niște holuri tot mai umede și mai reci, pe măsură ce coborau abrupt. În lumina din ce în ce mai slabă, Emma a putut zări expresia de frustrare și amărăciune de pe fața lui Julian, dar apoi s-a făcut întuneric și tot ce putea să vadă erau siluete în mișcare și, din când în când, lumina slabă dată de făcliile din crengi, atârnată de pereți.

Parcă îmi pare rău, a spus Eochaid, rupând tăcerea în clipa în care au intrat pe un coridor lung, în spirală, care ducea spre o gaură întunecată dintr-un zid îndepărtat.

Emma putea să vadă sclipirea uniformelor chiar și în întuneric.

— Să-i omoram pe ăștia doi înainte să vadă distrugerea nefilimilor.

— Prostii! a spus Ethna, scurt. Sânge pentru sânge. L-au ucis pe fratele nostru. Poate Regele ne va da voie să mânuim noi coasa care îi va ucide.

Au ajuns la deschizătura aceea din perete. Era o arcadă fără ușă, cioplită într-un perete gros de piatră. Gardienii care stăteau de o parte și de alta au părut intrigati.

— Alți prizonieri? a întrebat cel din stânga, care stătea lungit pe un cufăr mare din lemn.

— Captivii Regelui, a răspuns Ethna, sec.

— Practic e o petrecere, a spus gardianul și a început să râdă. Lasă că nu vor sta prea mult aici.

Ethna și-a dat ochii peste cap și a îmbrâncit-o pe Emma înăuntru, înfigându-i vârful săbiei între omoplați. Ea și Julian au pătruns într-o încăpere largă, pătrată, cu ziduri de piatră neșlefuită. Din tavan coborau până în podeaua de pământ plante agățătoare. Lujerii lor erau împlețiți și formau niște cuști — celule, și-a dat seama Emma: niște celule cu gratii din ramuri spinoase, dure ca fierul.

Și-a amintit cum o înțepaseră spinii din jurul turnului și s-a cutremurat.

Ethna a început să râdă cu un râs neplăcut.

— N-ai decât să te cutremuri, a spus ea. Aici nu aveți nici scăpare, nici milă.

A luat centura cu arme de la mijlocul Emmei și a silit-o să-i dea medalionul de aur primit de la Conclav. Emma s-a uitat speriată la Julian — acum nimic nu-i mai putea feri de trecerea timpului pe acest tărâm.

Emma, furioasă, a fost împinsă într-o celulă printr-o deschizătură din ramuri. Spre ușurarea ei, o clipă mai târziu a intrat acolo și Julian. îi fusese teamă că vor fi despărțiți și că va rămâne singură să-și piardă mințile. Și el fusese dezarmat. Julian s-a întors și s-a uitat urât la Călăreți când Ethna a bătut în gratii cu sabia; ramurile care fuseseră desfăcute s-au împletit imediat,

blocând orice cale de ieșire.

Ethna rânjea. Expresia ei triumfătoare îi provoca Emmei arsuri la

— stomac. Vânătorășilor de umbre, a cârăit ea. La ce vă folosește acum sângele vostru angelic?

— Vino, sora mea, a spus Eochaid, care totuși zâmbea indulgent. Regele ne așteaptă.

Ethna a scuipat pe jos, apoi s-a întors și a plecat după fratele ei. Pașii lor s-au pierdut în depărtare, și nu a mai fost decât întuneric și liniște — o liniște rece, apăsătoare. Din torțele care fumegau sus, pe ziduri, venea doar puțină lumină.

Emma a simțit că din picioare i se scurge toată vlaga, precum apa ce se pierde prin spărtura unui dig. S-a lăsat la pământ, în mijlocul cuștii, încercând să se ferească de spinii din jur.

— Julian, a șoptit ea. Ce ne facem?

El s-a așezat în genunchi. Emma a văzut că i se făcuse pielea de găină. Fâșia însângerată de pânză de la încheietură părea să lucească fantomatic în întuneric.

— Din cauza mea am ajuns aici, a spus el. Eu te voi scoate de aici.

Emma a deschis gura să protesteze, dar nu a ieșit niciun cuvânt; cam acesta era adevărul. Vechiul Julian, Julian al ei, ar fi ascultat-o când i-a spus acolo, în fața camerei lui Ash, că ceva nu era în regulă. Ar fi avut încredere în instinctul ei. Pentru prima oară a simțit că îi vine să plângă după vechiul Julian, ca și cum acest Julian nu era doar temporar, ca și cum Julian al ei nu s-ar mai întoarce niciodată.

— Chiar îți pasă? l-a întrebat ea.

— Crezi că vreau să mor aici? încă mai am instinct de conservare, Emma, iar asta înseamnă că trebuie să te conserv și pe tine. Și știi... știi că sunt un vânător de umbre mai bun decât am fost adineauri.

— A fi vânător de umbre nu înseamnă doar reflexe rapide și mușchi puternici. Emma și-a lipit mâna de inima lui și a simțit moliciunea cămășii sub degete. E și asta.

Cu asta ai tu o problemă.

Ochii lui albaștri-verzi păreau singura pată de culoare din temniță; până și ramurile care formau celula erau de un gri metalic.

— Emma...

— Ei sunt! a spus o voce, și Emma a sărit în picioare când au fost învăluiți de o lumină puternică.

Și nu orice fel de lumină. O lumină alb-argintie, care venea dinspre celula de vizavi de ei; acum, în lumina aceea, a văzut și celula. Înăuntru se vedeau două siluete care se uitau la ei printre ramuri, iar una dintre ele avea în mână o piatră-rună.

— O lampa-vrăjitoare, a șoptit Julian, cu respirația tăiată, și s-a ridicat în picioare.

— Julian? Emma? a strigat vocea — o voce cunoscută, în care se auzeau surprinderea și ușurarea.

Lumina magică s-a intensificat și Emma a putut vedea mai bine cele două siluete din celulă.

O MIE DE TRONURI

M

OLAN ȘI GARDIENII LUI RĂZ LEGAT LA OCHI TE MATX ȘI TE KIERAN, CA SĂ-I DUCĂ ÎN TURN, AȘA CĂ DACĂ AU MAI FOST ȘI ALTE REACȚII LA TRECEREA LUI KIERAN, MARK NU A PUTUT SĂ LE OBSERVE. DAR ÎI AUZISE TOTUȘI PE MANUEL ȘI PE OLAN RĂZÂND CÂND VORBEAU DESPRE CEEA CE AR FI PUTUT SĂ LE FACĂ REGELE LUI KIERAN ȘI LUI MARK, ȘI SE ZBĂTUSE FURIOS CU MÂINILE ÎNCĂTUȘATE. CUM ÎNDRĂZNEAU SĂ VORBEASCĂ AȘA, CÂND KIERAN PUTEA SĂ-I AUDĂ? CUM PUTEA SĂ ÎI PLACĂ CUIVA O ASTFEL DE TORTURĂ?

În cele din urmă, au ajuns într-o încăpădere de piatră, fără ferestre, unde au fost lăsați tot cu cătușele la mâini. Olan le scosese legăturile de la ochi înainte să iasă din cameră, răzând.

— Mai uitați-vă o dată unul la altul înainte să muriți.

Și Mark chiar se uita la Kieran acum, în camera întunecată. Deși nu erau ferestre, printr-o deschizătură cu gratii, aflată sus, în tavan, intra puțină lumină. Încăperea era mică și apăsătoare precum cabina unui lift.

— E gândită să fie oribilă, a spus Kieran, răspunzând la întrebarea nerostită de Mark. Aici îi ține Regele pe captivi, înainte să fie aduși în fața tronului. E menită să înspăimânte.

— Kieran. Mark s-a apropiat de băiat. O să fie bine.

Kieran a zâmbit îndurerat.

^336— Asta îmi place mie la voi, muritorii, a spus el. Că puteți spune astfel de cuvinte ca să liniștiți pe cineva, indiferent dacă este adevărat sau nu.

— Ce ți-a dat fetița aceea? l-a întrebat Mark.

Părul lui Kieran era albastru-negru în semiîntunericul camerei.

— O floare.

Kieran avea mâinile legate în față; a deschis palma și i-a arătat lui Mark o floare albă, strivită.

O narcisă albă.

— Iertare, a spus Mark.

Kieran s-a uitat la el mirat; educația lui nu fusese îndreptată și spre studiul florilor.

— Florile au semnificații. Narcisa albă înseamnă iertare.

Kieran a lăsat să-i cadă floarea din mână.

— Am auzit cuvintele spuse de oamenii aceia, când am trecut prin curte. Și nu îmi amintesc.

— Crezi că tatăl tău te-a făcut să uiți?

Pe Mark începuseră să-l doară mâinile.

— Nu. Cred că nu au fost importante pentru mine. Cred că am fost bun pentru că eram prinț, și arogant, și lipsit de griji, și mi-a plăcut să fiu bun, deși puteam la fel de bine să fiu crud. Nu îmi amintesc să fi salvat o fermă sau un copil. Pe vremea

aceea duceam o viață ușoară și adesea eram băut. Nu ar trebui să primesc mulțumiri sau iertare.

— Kieran...

r

— Iar la Vânătoarea Sălbatică nu mă gândeam decât la mine.

În părul lui negru au început să apară fire albe. Și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-se de zid.

— Nu, a spus Mark. Te gândeași și la mine. Ai fost bun cu mine.

— Te doream, a replicat Kieran, cu o strâmbătură dezgustată. Am fost bun cu tine ca în final să îmi fie mie bine.

Mark a clătinat din cap.

Când muritorii spun că totul va fi bine, nu o spun doar ca să liniștească pe cineva. În parte o spunem pentru că noi, spre deosebire de voi, elfii, nu credem într-un adevăr absolut. Aducem pe lume propriul nostru adevăr. Dacă sunt convins că totul va fi bine, voi fi mai puțin speriat și înfricoșat. Tu, pentru că ești furios pe tine, ești convins că tot ce ai făcut ai făcut din egoism.

— Am fost egoist, a protestat Kieran. Am fost...

— Toți suntem egoiști, câteodată. Și nu spun că n-ai făcut niciodată nimic rău. Poate ai fost un prinț egoist, dar acum nu ești un prinț crud. Ai putere, și alegi să folosești ca să fii bun. Ai fi putut alege contrariul. Nu considera că alegerile pe care le-ai făcut sunt neimportante. Nu sunt lipsite de sens.

— De ce încerci să mă liniștești și să mă înveselești? l-a întrebat Kieran cu o voce răgușită, de parcă l-ar fi durut gâtul. Am fost furios pe tine când ai acceptat să pleci de la Vânătoarea Sălbatică la familia ta... Ți-am spus că nimic din toate acelea nu e real...

— Ca și cum n-aș fi știut de ce ai spus asta. Te-am auzit la Vânătoarea Sălbatică. Atunci când te biciuiau și te chinuiau, mereu spuneai în șoaptă că nimic din toate astea nu e real. A fost un dar pe care ai vrut să mi-l oferi... un dar prin care să scap din agonie, să mă retrag într-un loc imaginar, unde să fiu în siguranță.

— Am crezut că vânătorii de umbre sunt cruzi. Am crezut că îți vor face rău, a spus Kieran. Stând cu tine și cu familia ta, mi-am dat seama că nu e așa. Când eram la Vânătoarea Sălbatică, eu credeam că te iubesc, Mark, dar aceea era doar o umbră a sentimentului pe care îl am pentru tine acum, când știu cât de bun și de iubitor ești.

Vârful de săgeată de la gâtul lui se ridica și cobora repede din cauza respirației lui precipitate.

— La Vânătoarea Sălbatică aveai nevoie de mine, a spus Kieran. Aveai așa de multă nevoie de mine, că niciodată n-am știut dacă m-ai mai dori când n-ai mai avea nevoie de mine. Mă mai dorești?

Mark era gata să se împiedice, apropiindu-se de el. Încheieturile îl ardeau ca focul, dar nu îi păsa. S-a lipit de el, și Kieran a încercat să-l prindă de mijloc cu mâinile legate, ca să-l tragă și mai aproape. A ridicat călcâiele de la pământ, aplecându-se spre Kieran, și amândoi încercau să se apropie cât mai mult, să se mângâie, în ciuda cătușelor.

Mark și-a culcat fața lângă gâtul lui și a inspirat parfumul acela familiar, de iarbă și de cer. Poate că acestea aveau să fie ultima iarbă și ultimul cer simțite de el.

» 338 Ușa celulei s-a dat de perete și o lumină puternică l-a orbit pe Mark. A simțit cum Kieran se încordează lângă el.

Winter, generalul care comanda Căștile Roșii, stătea în cadrul ușii, cu cămașa și casca de culoarea sângelui învechit, și cu cizmele ale căror blacheuri pocneau pe podeaua de piatră. În mână avea o sulică lungă, cu vârful de oțel.

— Indepărtați-vă, amândoi, a spus el cu voce aspră. Regele vă primește acum.

Emma s-a repezit către partea din față a celulei — și și-a amintit de ghimpi exact la timp, sărind înapoi ca să nu îi atingă. Julian a urmat-o, puțin mai ezitant.

— Ah, slavă îngerului că sunteți aici! a spus Emma. Adică, nu că sunteți la închisoare, asta nu e bine, dar... A desfăcut larg brațele. Îmi pare bine să vă văd.

Clary a râs încetișor.

— Știm ce-ai vrut să spui. Și eu mă bucur să vă văd.

Avea fața murdară și plină de praf, iar părul roșu era prins într-o coadă la spate. În lumina pietrei-rună, Emma vedea că arată slăbită; jacheta de blugi murdară atârna pe umerii ei. Jace, în spatele ei, era înalt și auriu ca întotdeauna, iar ochii îi luceau puternic în lumină, în timp ce obrații îi erau umbriți de o barbă aspră.

— Ce căutați aici? i-a întrebat el, punând capăt dulcegăriilor. Ați fost pe Tărâmul Elfilor? De ce?

— Eram în misiune, a spus Julian.

Clary a lăsat capul jos.

— Te rog, spune-mi că nu ați venit să ne căutați pe noi!

— Am venit să căutăm Cartea Neagră a Morții. Inchizitorul ne-a trimis.

Lui Jace părea că nu-i venea să creadă.

— Robert v-a trimis aici?

Emma și Julian au schimbat o privire. A urmat o tăcere oribilă.

Jace s-a apropiat de gratiile spinoase ale celulei care îi ținea captivi.

Indiferent despre ce e vorba, trebuie să ne spuneți, a zis el. Dacă s-a întâmplat ceva, trebuie să știm și noi. Poate că nu în mod surprinzător, Julian a fost cel care a vorbit.

— Robert Lightwood e mort.

Lampa-vrăjitoarei s-a stins.

În întuneric, cu runa Viziunii Nocturne acum inutilă, Emma nu vedea nimic. A auzit că Jace scoate un sunet înfundat și a auzit-o pe Clary șoptind ceva. Cuvinte de mângâiere, de alint — Emma era convinsă. S-a recunoscut pe ea însăși, șoptindu-i lui Julian cuvinte calde în întunericul nopții.

Șoaptele au încetat și lampa-vrăjitoarei s-a aprins din nou. Jace o ținea într-o mână, iar cu cealaltă mână se ținea strâns de o ramură spinoasă. Sângele care îi curgea printre degete se scurgea pe braț. Emma și-a imaginat spinii aceia înțepându-i palma și a strâns din ochi.

— Și ceilalți? a întrebat el cu o voce atât de rece, că suna aproape inuman. Ce face Alee?

Emma s-a apropiat mai mult de gratiile celulei.

— E bine, a spus ea, apoi le-a povestit cât de repede a putut ce se întâmplase, de la momentul în care Annabel i-a ucis pe Robert și pe Livvy, până la momentul în care Horace a ajuns Inchizitor.

După ce a terminat, s-a așternut liniștea, dar cel puțin Jace nu mai

— îmi pare așa de rău pentru sora ta, a spus Clary cu blândețe. îmi pare rău că n-am fost acolo.

Julian nu a scos un cuvânt.

— N-ați fi putut face nimic, a răspuns Emma.

— Regele e gata să pună mâna pe Cartea Neagră, a spus Jace. Și-a deschis și a închis la loc palma însângărată. Asta-i chiar o veste proastă.

— Dar voi nu ați venit aici pentru asta, a rostit Julian. Ați venit pentru Ash. El este arma pe care o căutați, nu-i așa?

Clary a încuviințat din cap.

— Am primit o informație din Labirintul Spiralat, care spunea că pe Tărâmul Elfilor există o armă la care Regele Elfilor întunericului are acces, și care poate anihila puterile vânătorilor de umbre.

Am fost trimiși aici pentru că avem sânge angelic, a spus Jace. Se zvonise peste tot că magia vânătorilor de umbre a ajuns să fie inefficientă la Curțile elfilor; Frații Tăcuți au spus că noi putem rezistăm bine la efectele de aici. Nu suntem afectați de trecerea timpului și putem folosi rune... sau, cel puțin, puteam, înainte să ne ia stelele. Măcar mai avem astea.

A ridicat lampa-vrăjitoarei, a cărei lumină pulsa în mâna lui.

— Deci știam că trebuie să căutăm ceva, a spus Clary. Dar nu știam că este chiar... că este Ash.

— Cum v-ați dat seama? a întrebat Emma.

— Am aflat destul de repede că Regele l-a răpit pe fiul Reginei Luminii, a spus Jace. E un fel de secret pe care îl știe toată lumea de la Curte. Și apoi, când Clary l-a văzut prima oară... de la distanță, fiindcă am fost prinși înainte să ne apropiem mai mult...

Clary a început să se plimbe prin celulă, agitată.

— Am știut imediat cine e. Seamănă perfect cu fratele meu.

Emma îi auzise de nenumărate ori pe Julian, pe Livvy, pe Mark sau pe Dru rostind cuvintele „fratele meu”, dar niciodată nu sunaseră așa: pline de amărăciune și de regret.

— Iar acum Regele are Cartea Neagră, ceea ce înseamnă că nu mai avem mult timp, a adăugat Jace, mângâind-o ușor pe Clary pe ceafă.

— OK, a spus Julian. Mai precis, ce vrea să facă Regele cu Cartea Neagră, ca să-l transforme pe Ash într-o armă?

Jace și-a coborât vocea, deși Emma se îndoia că putea să-i audă cineva.

— Sunt vrăji în Cartea Neagră prin care Ash ar putea căpăta anumite puteri. Regele a mai făcut ceva asemănător și altă dată...

— Ați auzit de Primul Moștenitor? i-a întrebat Clary.

— Da, a spus Emma. Kieran ne-a spus ceva de el... sau de povestea asta.

— Era o poveste pe care i-o spusese fratele lui, Adaon. Julian s-a încruntat. Kieran spunea că tatăl lui vrea această carte de când a fost răpit Primul Moștenitor. Poate ca să-l învie pe copil? Dar ce legătură are asta cu Ash?

— E o poveste veche, a spus Jace. Dar, după cum știți, toate poveștile sunt adevărate.

Sau măcar parțial adevărate. Clary a ridicat capul spre el, zâmbind. Emma a simțit un fel de dor — chiar și în întunericul și răceala acestei temnițe, iubirea lor rămăsese la fel. Clary s-a întors din nou la Julian și la Emma.

— Am aflat că în urmă cu mult timp, Regele întunericului și Regina Luminii au decis să-și unifice Curțile. O parte a planului lor prevedea să aibă împreună un copil, un copil care ar fi fost moștenitorul ambelor Curți. Dar asta nu era de ajuns pentru ei... Voiau să creeze un copil atât de puternic, încât să-i poată distruge pe nefilimi.

— Înainte de nașterea copilului, au făcut tot felul de ritualuri și de vrăji, ca să-i ofere copilului acele „daruri”, a spus Jace. Imaginați-vă o Frumoasă Adormită care are ca părinți niște elfi malefici.

— Copilul trebuia să aibă o frumusețe perfectă, să fie un lider perfect și să inspire o loialitate perfectă, a continuat Clary. Dar când s-a născut copilul, au văzut că este fată. Regelui nu-i trecuse nicio clipă prin cap că n-o să fie băiat: fiind cine e, el considera că un lider perfect nu poate fi decât bărbat. Regele a fost furios și a crezut că Regina l-a trădat. Regina, la rândul ei, a fost furioasă că el voia să abandoneze planul numai pentru că nou-născutul era fetiță. Apoi copilul a fost răpit și, posibil, ucis.

— Atunci nu mă miră toate zvonurile acelea că Regele urăște ficele, a spus Emma, uimită.

— Cum adică „posibil ucisă”? a întrebat Julian.

Jace a răspuns:

— N-am reușit să aflăm ce s-a întâmplat cu acel copil. Nu știe nimeni. Regele a afirmat că fetița a fost răpită și ucisă, dar e posibil ca ea să fi scăpat și să fi trăit în continuare pe Tărâmul Elfilor. Jace a ridicat din umeri. Ce e clar e că prin venele lui Ash curge un amestec de sânge al Regilor elfi, al nefilimilor și al demonilor. Regele crede că este persoana ideală care să poată termina ceea ce a început cu Primul Moștenitor.

— Nimicirea vânătorilor de umbre, a murmurat Julian.

— Pârjolul pe care Regele l-a adus deja aici s-a întins greu, a spus Clary. Dar dacă Regele va putea să facă vrăjile dorite, Ash va deveni o armă mai puternică decât pârjolul. Nici măcar nu știm tot ce ar putea să facă, dar va avea același amestec de sânge ca și Sebastian, serafic și infernal. Va fi demonic, dar imun la rune sau la magie angelică, a adăugat Jace. Ar putea avea rune, dar nimic demonic nu-i va putea afecta. Atingerea mâinilor lui ar putea răspândi pârjolul ca un foc scăpat de sub control.

— Pârjolul a ajuns deja în Idris, a spus Emma. Au fost distruse anumite părți din Pădurea Brocelind.

— Trebuie să ne întoarcem! a exclamat Clary.

Părea și mai palidă ca până atunci, dar și mai tânără. Emma și-a amintit de ea pe acoperișul Institutului din L. A. Să știi că o să vină ceva groaznic. Ca un zid de întuneric și de sânge. O umbră care se răspândește peste lume și acoperă totul.

— Nu mai putem aștepta, a spus Jace. Trebuie să ieșim de aici.

— Presupun că simpla dorință de a ieși de aici nu e suficientă, din moment ce sunteți și acum în închisoare, a remarcat Julian.

Jace și-a îngustat ochii.

— Julian! a spus Emma.

Ar fi vrut să adauge: *scuzați-l, nu are sentimentul empatiei*, dar nu a spus, pentru că în clipa următoare a auzit un strigăt, urmat de un bufnet puternic. Jace a acoperit cu

degetele lampa-vrăjitoarei, și în întunericul acela Emma s-a îndepărtat de gratiile cuștii. Nu voia să se înfigă din greșeală cu fața în spini ucigători.

S-a auzit un scrâșnet când ușa temniței s-a deschis.

— Gardieni, probabil, a spus Clary încet.

Emma s-a uitat atent prin întuneric. Erau două siluete care se îndreptau spre ei; vedea galoanele aurii ale uniformelor de gardian.

— Unul are sabie, a șoptit Emma.

— Probabil vin după noi, a spus Clary. Suntem mai demult aici.

— Nu, a spus Julian.

Emma știa ce voia să spună. Jace și Clary erau, într-un fel, niște ostatici prețioși. Emma și Julian erau doar niște vânători de umbre hoți, care uciseseră un Călăreț. Nu aveau de ce să fie lăsați să zacă prea mult în temniță. Aveau să fie decapitați rapid, spre încântarea curtenilor.

— Ripostați, le-a spus Jace, alarmat. Dacă deschid ușa celulei, să ripostați...

Cortana, și-a spus Emma disperată. *Cortana*: Dar nu s-a întâmplat nimic. N-a fost nicio greutate liniștitoare pe care să o simtă brusc în mână. Doar o apăsare pe umăr; Julian se apropiase și stătea lângă ea. Dezarmați, au rămas cu fața spre ușa celulei. S-a auzit o exclamație înăbușită, apoi zgomotul pașilor cuiva care aleargă... Emma a ridicat pumnii...

Cel mai mărunț dintre gardieni a întins mâna spre celulă și a apucat una dintre ramuri, apoi a țipat de durere. O voce a șoptit ceva într-o limbă elfa, și torțele de pe pereți s-au aprins brusc cu o flacără slabă. Emma s-a trezit că se uită printre ramuri și spini la Cristina, care era îmbrăcată în uniformă de gardă a elfilor și avea o sabie lungă atârnată în spate.

— Emma? a șoptit Cristina, cu ochii mari. Ce Dumnezeu faci aici? *Ai grijă de*

Tiberius.

Kit exact asta făcea. Sau cel puțin stătea cu ochii pe Ty, ceea ce părea destul de asemănător. Se aflau pe plaja de lângă Institut; Ty își scosese ciorapii și pantofii și mergea prin apa de la țărm. A ridicat privirea spre Kit, care stătea pe o dună de nisip, și i-a făcut semn cu mâna să vină și el.

— Apa nu-i așa de rece! a strigat el. Crede-mă!

Te cred, ar fi vrut Kit să-i spună. Întotdeauna avusese încredere în el. Ty nu mințea, decât dacă nu avea încotro, cu toate că se pricepea să ascundă lucruri. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Helen i-ar fi întrebat direct dacă voiau s-o aducă pe Livvy înapoi din morți.

Poate el ar fi spus adevărul. Până la urmă, el era cel care nu voia, de fapt, să facă asta.

Kit s-a ridicat încet în picioare și a coborât pe plajă, lângă Ty. Valurile înaintau pe țărm cel puțin șase metri; spre margine, apa era argintie, cu spuma albă. Un val mai puternic a trecut peste picioarele goale ale lui Ty și i-a umplut lui Kit borsele de apă.

Ty avusese dreptate. Nu era chiar așa de rece.

— Deci mâine ne ducem la Piața Umbrelor, a spus Ty.

Lumina lunii desena umbre delicate pe fața lui. Părea calm, s-a

— gândit Kit, și și-a dat seama că de mult timp nu-și simțise pe Ty altfel decât ca un arc încordat care vibra lângă el. Nu și-a plăcut la Piața Umbrelor din Londra, a spus Kit.

fac
j
cr-
bb
ci
ma
t

ca ce

«A... s.dl.ic
FCU

Ty.
era
rele

s-a
itfel

Chiar te-a deranjat. Zgomotul, aglomerația...

Ty i-a aruncat o privire rapidă.

— O să-mi pun căștile. Va fi bine.

— ... și nu știu dacă ar trebui să ne ducem iar acolo atât de curând, a completat Kit.

Dacă Helen și Aline devin suspicioase?

Ochii cenușii ai lui Ty s-au întunecat.

— Julian mi-a spus odată că atunci când oamenii vin mereu cu motive ca să nu facă ceva, înseamnă că nu vor să facă lucrul acela. Tu nu vrei să faci asta? Vraja, toate astea?

Se simțea crispă în vocea lui Ty. Iarăși încordat ca un arc, încordat din cauza tensiunii. Pe sub bumbacul tricoului, și umerii lui înguști erau încordați. Gulerul tricoului era larg și se vedea puțin linia delicată a claviculelor.

Kit s-a simțit cuprins de un val de afecțiune pentru el, amestecat cu panică. În altă situație, s-a gândit el, ar fi mințit, pur și simplu. Dar pe Ty nu putea să-l mintă.

A mers mai departe prin apă, și s-a oprit doar când blugii i s-au udat până la genunchi. S-a întors prin spuma albă care stropea în toate părțile.

— N-ai auzit ce-a spus Shade? Acea Livvy pe care o aducem noi înapoi s-ar putea să n-aibă nimic în comun cu Livvy a noastră. Cu Livvy a ta.

Ty a venit după el prin apă. Ceața se lăsase până aproape de valuri, înconjurându-i într-un voal alb și cenușiu.

— Dacă facem vraja corect, ea va fi. Asta-i tot. Trebuie s-o facem corect.

Kit simțea în gură gust de sare.

— Nu știu...

Ty a întins mâna spre orizont, acolo unde stelele începuseră să se piardă în ceață. Orizontul se vedea ca o dungă neagră, stropită cu argint.

— Livvy e acolo, a spus el. E într-un loc unde eu nu pot ajunge, dar o pot auzi. Mă strigă pe nume. Vrea să o aduc înapoi. Are nevoie de mine ca să se întoarcă.

— I-a tremurat colțul gurii. Nu vreau s-o fac fără tine. Dar o s-o fac.

Kit a mai făcut un pas spre ocean și s-a oprit. Cu cât înainta mai mult, cu atât apa era mai rece. Și așa era cu toate, și-a spus el. *Sunt multe moduri prin care poți fi pus în pericol de magie.*

Aș putea să refuz, și-a spus el. Aș putea să-l las pe Ty să facă asta singur. Dar nu voi putea să-mi spun că asta nu ar însemna sfârșitul prieteniei noastre, fiindcă așa va fi. Aș rămâne în afara planurilor lui Ty, exact ca Helen, exact ca Dru. Ca toți ceilalți.

Avea impresia că i s-au golit plămâni de aer. S-a întors spre Ty.

— OK. O s-o fac. Putem merge mâine la Piața Umbrelor.

L-a văzut pe Ty zâmbind. Sau poate mai corect ar fi fost să spună că zâmbetul i-a luminat fața, ca un soare care răsare. Kit stătea acolo cu respirația tăiată și cu apa înconjurându-l din toate părțile, când Ty s-a apropiat de el și l-a luat de gât. își amintea că îl mai îmbrățișase o dată pe Ty, pe acoperișul Institutului din Londra, dar atunci o făcuse pentru că Ty intrase în panică. Avusese impresia că ține în brațe un animal sălbatic. Acum Ty îl îmbrățișa fiindcă așa voia el. Bumbacul moale al tricoului lui Ty, senzația pe care i-o dădea atingerea părului lui pe obraz, când Kit și-a ascuns expresia, îngropându-și fața în umărul lui Ty. Ii auzea respirația. L-a luat în brațe și și-a pus mâinile reci pe spatele lui. Când Ty s-a lipit de el, cu un suspin, a avut senzația că a câștigat o cursă la care nu-și dăduse seama că participă.

— Nu-ți face griji, a spus Ty încet. O s-o aducem înapoi. Iți promit.

Exact de asta mi-e teamă. Dar Kit nu a spus nimic cu glas tare. A rămas în brațele lui Ty, copleșit de o fericire jalnică, și a închis ochii, să nu mai vadă strălucirea de rug a lunii.

— Am venit să vă ajutăm, a spus cel care o însoțea pe Cristina.

Emma l-a recunoscut abia acum: prințul Adaon, unul dintre fiii Regelui întunericului. II văzuse când fusese ultima oară pe Tărâmul Elfilor. Era un cavaler înalt, îmbrăcat în culorile Tărâmului întunericului, frumos, cu pielea închisă la culoare, și cu două pumnale la centură. A întins mâna spre ramurile spinoase ale celulei, și acestea s-au dat la o parte la atingerea lui. Emma s-a strecurat afară și a luat-o în brațe pe Cristina.

Cristina, a spus ea. Tu, șmecheră frumoasă ce ești! Cristina a zâmbit și a mângâiat-o ușor pe spate, până când Adaon l-a eliberat pe Julian, apoi pe Jace și pe Clary. Jace a ieșit ultimul dintre ramuri. S-a uitat la Julian, cu o sprânceană ridicată.

— Ce ziceai cu dorința de a fi salvat?

— Nu putem sta prea mult aici, a spus Adaon. Vor veni ceilalți, gardienii și cavalerii. S-a uitat încruntat la șirurile de celule. Unde sunt?

— Unde sunt, cine? a întreat Emma, desprinzându-se cam fără voie din îmbrățișare.

— Mark și Kieran, a răspuns Cristina. Unde sunt Mark și Kieran?

— Am venit aici să-mi salvez fratele, nu să golesc temnițele palatului de criminali, a spus Adaon, despre care Emma începea să creadă că nu era cea mai veselă persoană din lume.

— Vă apreciem foarte mult eforturile, a replicat Clary.

Observase că Emma începuse să tremure de frig. Și-a scos jacheta de blugi și i-a întins-o, după ce a bătut-o ușor pe umăr.

Emma și-a pus jacheta pe ea, prea înfrigurată și obosită să mai protesteze.

— Dar... de ce ar fi aici Mark și Kieran? De ce ești tu aici, Cristina? Adaon a început să calce apăsător, verificând fiecare celulă. Cristina s-a uitat în jur cu nervozitate.

— Mark, Kieran și cu mine am auzit că Dearborn v-a trimis într-o misiune sinucigașă, le-a spus ea Emmei și lui Julian. Am venit să vă ajutăm.

— Și Mark nu e cu tine? a întreat Julian, care devenise atent când auzise numele fratelui său. V-ați despărțit aici? În turn?

— Nu. Au fost răpiți pe drum de cel mai rău dintre frații mei, a spus Adaon, care se întorsese din cercetarea lui. Cristina a venit la mine s-o ajut. Am știut că Oban îi va aduce aici pe Mark și pe Kieran, dar am crezut că o să-i găsec în temniță.

Gura lui căpătase o grimasă sumbră.

— Oban a fost întotdeauna nerăbdător. Probabil că i-a dus direct la tatăl meu.

— Adică în sala tronului? a întreat Emma, ușor amețită de repeziciunea cu care se desfășurau evenimentele.

— Da, a răspuns Adaon. La Rege. Ei doi reprezintă o pradă valoroasă, iar Oban abia așteaptă să-și ia răsplata.

— II vor ucide pe Kieran, a spus Cristina, cu un fir de panică în voce. A scăpat o dată de execuție. II vor ucide și pe Mark.

— Atunci am face bine să ne ducem să-i oprim, a zis Jace.

Cu tot praful de pe el și cu barba aceea, începea să semene mai mult cu acel Jace pe care Emma îl știa dintotdeauna, cu acel Jace cu care ar fi vrut să semene — cel mai bun războinic dintre vânătorii de umbre.

— Acum.

Adaon s-a uitat la el disprețuitor.

— E prea periculos pentru voi, nefilimilor.

— Ai venit aici pentru fratele tău, a spus Julian, cu ochii aprinși. Noi ne ducem după fratele meu. Dacă vrei să ne oprești, va trebui să folosești forța.

— Ar trebui să mergem cu toții, a intervenit Clary. Cu cât suntem mai mulți, cu atât avem mai multe șanse să-l învingem pe Rege.

— Dar aici sunteți lipsiți de putere, nefilimilor, a spus Adaon.

— Nu, a replicat Jace și lampa-vrăjitoarei s-a aprins în mâna lui, iradiind lumină printre degete.

Au fost scăldați cu toții în lumina ei albă. Cristina se uita cu gura căscată; Adaon își trăda uluiala așa cum o făceau de obicei elfii, mișcându-și unul sau doi mușchi faciali.

— Prea bine, a spus el, cu răceală. Dar nu voi risca să fiu prins de gardieni rătăcind în văzul tuturor, ca proștii. Voi toți veți merge înaintea mea. Vă veți purta ca și cum ați fi ostaticii mei.

— Vrei să ne purtăm ca niște ostatici care sunt duși la Rege? a întrebat Julian, care nu părea încântat de idee.

— Vreau să pareți înfricoșați, a spus Adaon, scoțând sabia și făcându-le semn să o ia înainte. Fiindcă așa ar trebui să fiți.

Diana se așteptase să fie încuiată într-o celulă din închisoarea de la Citadelă, dar, în loc de asta, fusese adusă într-o cameră surprinzător de luxoasă. Pe jos era un covor turcesc, iar în șemineul de piatră ardea focul cu flăcări înalte. Lângă șemineu erau niște fotolii tapițate cu catifea groasă; s-a așezat pe unul dintre ele, încordată, și a rămas cu ochii pe fereastra pe care se vedeau acoperișurile caselor din Idris.

În mintea ei erau doar Gwyn, Emma și Julian. Dacă îl pusese pe Gwyn în pericol? Cum de își imaginase că el va pleca pe Tărâmul Elfilor, în căutarea a doi vânători de umbre, doar pentru că îl rugase ea?

În privința Emmei și a lui Julian, două cuvinte se învârtteau în capul ei, iar și iar, ca niște rechini.

Misiune sinucigașă.

Horace Dearborn a intrat în cameră cu o tavă de argint pe care se afla un serviciu de ceai. *Acum le-am văzut pe toate*, și-a spus ea, în timp ce el s-a așezat pe fotoliu și a pus tava pe măsuta dintre ei.

— Diana Wrayburn, a început Horace. De mult voiam să am o discuție între patru ochi cu tine.

— Puteai să mă inviți oricând la Citadelă. Nu trebuia să mă arestezi în pădure.

El a oftat adânc.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, dar tu i-ai frecventat pe elfi și ai încălcat Pacea Rece. Dar trebuie să înțelegi, îmi plac femeile cu tupeu.

Privirea lui a alunecat peste trupul ei într-un mod care i-a dat frisoane.

Diana și-a încrucișat mâinile la piept.

— Unde e Jia?

Horace a luat ceainicul și a început să toarne. Fiecare mișcare era măsurată și calmă.

— Prin voința Consiliului, Consulul se află momentan în arest la domiciliu, până când se va investiga conexiunea ei cu elfii.

Nu era propriu-zis o surpriză, dar tot a simțit-o ca pe o lovitură.

— Nu-mi spune. Procesul ei se va ține imediat ce Sabia Mortală va fi refăcută, a spus ea cu acreală.

El a dat din cap, entuziasmat.

— Exact, exact. A pus jos ceainicul. O situație nefericită. Și o situație în care ai putea să te afli și tu... dacă nu vei fi dispusă să faci o înțelegere cu mine.

Ce fel de înțelegere? El i-a întins o ceașcă; Diana a luat-o, cu un gest mecanic.

— Următoarea ședință de Consiliu va fi una dificilă, pentru că membrii Conclavului vor trebui să înțeleagă că pe viitor deciziile se vor lua în lipsa Consulului. Transferul de putere e întotdeauna dificil, nu crezi?

Diana s-a uitat la el cu privirea împietrită.

— Dă-mi voie să mă explic, a spus Horace și, cu toate că expresia lui era apropiată și prietenoasă, nu era niciun pic de prietenie în ochii lui. Fii de partea mea la următoarea ședință. Ai influență asupra oamenilor. Institutul din L.A., Institutul din New York... multe Institute te vor asculta. Dacă mă susții pentru postul de Consul, în locul lui Penhallow, mă vor susține și ei.

— Oamenii mă ascultă pentru că nu îmi compromit principiile, a răspuns Diana. Știu că atunci când spun ceva, cred cu adevărat în ce spun. Nu aș putea crede niciodată că ai fi un bun Consul.

— Chiar așa?

Falsa prietenie dispăruse de pe fața lui.

— Tu crezi că mie îmi pasă de principiile tale, Diana Wrayburn? O să mă susții, fiindcă dacă n-o s-o faci, o să-ți dezvălui secretul în fața Conclavului.

Diana a simțit că i se strânge gâtul.

— Ce secret?

Horace s-a ridicat în picioare, cu un aer amenințător.

— Cu toată vorbăria ta despre principii, eu știu că ai un secret. Știu că în toți anii ăștia ai refuzat să fi directorul Institutului din Los Angeles, lăsându-ți să fie condus de un nebun... Știu că porți după tine o umbră, Diana Wrayburn, și știu și ce e. Știu că te-ai supus unui tratament medical mundan cât ai fost la Bangkok.

Diana tăcea, șocată și furioasă. Cum de aflase? În mintea ei se stârnise furtuna: Conclavul îl considera trădător pe un vânător de umbre care îi lăsa pe medicii mundani să se uite la sângele lui și să-i afle secretele. Nu mai conta că rezultatele neobișnuite pe care le avuseseră analizele ei fuseseră ascunse de Catarina. Horace ar condamna-o oricum.

Și dă-mi voie să-ți spun, a continuat Horace. Voi folosi la maximum această informație dacă nu faci cum spun eu. Vei fi despărțită de frații Blackthorn, pe care îi iubești tu așa de mult. Eventual întemnițată, împreună cu alți trădători.

— Dacă nu, ce? a întrebat Diana, parcă amorțită.

— Dacă nu accepți să fii de partea mea la următoarea ședință și să declari că Jia e incompetentă și că eu ar trebui să fiu Consul. Ai înțeles?

Diane i se părea că se vede prin capătul celălalt al telescopului, o siluetă minusculă asupra căreia Horace se înălța ca un uriaș.

— Am înțeles.

— Și ești de acord să susții și Cohorta?

— Da.

S-a ridicat în picioare. Era foarte conștientă de hainele ei murdare și rupte — cei din Cohortă nu se purtaseră prea delicat cu ea și cu Jia, deși se predaseră în liniște.

Horace a deschis gura, poate pentru a-i chema pe gardieni să vină s-o ia. Cu o mișcare mai rapidă decât ar fi crezut că e posibil, Diana a smuls sabia de la centura Inchizitorului și a lovit cu ea.

Horace a început să țipe. S-a dat înapoi, țipând întruna, și a căzut în genunchi; toate hainele îi erau pline de sânge. Brațul îi atârna într-o poziție ciudată.

Gardienii au dat năvală în cameră, dar Diana deja alergase la fereastră și o deschisese. S-a aruncat pe acoperiș și s-a oprit chiar aproape de marginea lui, agățându-se cu mâinile de plăcile de ardezie.

Gardienii veniseră la fereastră. Ea s-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă pe acoperiș, căutând un loc de unde să sară jos. Prin fața lunii a trecut o umbră, ascunzând vederii turnurile demonilor. A auzit pocnetul copitelor, și a știut.

în timp ce gardienii începeau să iasă pe fereastră, s-a aruncat de pe acoperiș.

— *Diana!*

Gwyn l-a oprit pe Orion, l-a întors, și s-a întins s-o prindă. A aterizat aiurea și s-a agățat cu mâinile de gâtul lui. Brațele lui puternice i-au înconjurat mijlocul; s-a uitat înapoi și a văzut fețele palide ale gardienilor care se uitau de pe acoperișul clădirii cum se îndepărtau în noapte. Dru a închis televizorul chiar la mijlocul filmului *Albinele ucigăse*, un lucru neobișnuit, pentru că acesta era unul dintre filmele ei preferate. Chiar își cumpărase o pereche de cercei de aur în formă de albină de la Venice Beach, ca să-i poarte când se uită la scenele cu morțile provocate de înțepătura albinelor.

Era însă prea agitată ca să stea locului. Încântarea pe care o simțise când ieșise de la 101 Coffee Shop o mai furnica și acum în ceafă. Fusesse așa de grozav să facă echipă cu Kit și cu Ty, să râdă cu ei, să fie inclusă în planurile lor.

Și-a aruncat picioarele de pe canapea și a ieșit desculță pe hol. își vopsise unghiile de la un picior într-un verde intens, dar nu mai avea chef să le mai facă și pe celelalte. Avea chef să se ducă la Livvy, să se bage cu ea în pat și să râdă împreună, răsfoind reviste mundane vechi.

Durerea pe care i-o provoca amintirea lui Livvy se schimba în fiecare clipă; uneori era o durere surdă, alteori era o fulgerare ascuțită, ca și cum ar fi fost înțepată cu un ac înroșit. Dacă Julian și Emma ar fi fost aici, ar fi putut vorbi cu ei despre asta, sau chiar cu Mark. Trecând prin dreptul scărilor care duceau spre holul de la intrare, a auzit voci venind dinspre Sanctuar. Vocea prietenoasă și calmă a lui Helen și vocea dură și autoritară a lui Aline. S-a întrebat dacă s-ar fi dus să vorbească cu ele de n-ar fi fost atât de ocupate. Dru chiar nu-și putea imagina asta.

Dar și-a amintit de seara aceea, când râdea cu Kit și Ty pe bancheta din spate a mașinii, și când vântul din deșert îi flutura părul. Aducea mirosul de leandru alb până în centrul orașului Hollywood. Noaptea aceea îi stârnise o dorință arzătoare *de a face ceva*, o dorință pe care nici nu bănuise că o are.

A ajuns la dormitoarele gemenilor. Ty și Livvy avuseseră întotdeauna camerele vizavi; ușa de la camera lui Livvy era închisă bine, și așa fusesse de când se întorseseră din Idris.

Dru și-a lipit palma de ea, de parcă ar fi putut să simtă în lemn bătăile inimii lui Livvy. Mai demult, Livvy își vopsise ușa în roșu, iar Dru simțea acum sub degete asprimea

vopselei jupuite.

Intr-un film horror, și-a spus Livvy, acum ar fi fost momentul în care Livvy ar fi năvălit pe ușa, pe jumătate putrezită, să se agațe cughearele de Dru. Ideea nu o speria deloc. Poate de aceea îi plăceau filmele de groază, și-a spus Dru; morții nu rămân niciodată morți, iar cei rămași în urmă erau prea ocupați să bântuie aiurea prin pădure, ca să mai aibă timp de plâns și de jale.

A lăsat ușa lui Livvy și s-a apropiat de camera lui Ty. A bătut, dar în cameră era muzică și nu a putut auzi răspunsul. A împins ușa și a înlemnit.

Aparatul de radio mergea, și muzica lui Chopin bubuia în boxe, dar Ty nu era acolo. În cameră era frig. Toate ferestrele erau larg deschise.

Dru era gata să se împiedice când a traversat repede camera să închidă fereastra cea mare. S-a uitat în jos și a văzut toate cărțile lui Ty împrăștiate, nu cum erau înainte, așezate frumos pe raft, după temă și după culoarea copertilor. Scaunul de la birou era făcut bucăți, hainele erau risipite peste tot, iar pe cearșaf și pe pernă erau pete de sânge.

Ty. Ab, Ty!

Dru a închis ușa cât a putut de repede, ca să nu facă zgomot, și a luat-o la fugă pe hol de parcă ar fi fost urmărită de un monstru din filmele ei vechi.

S-au oprit în fața temniței, unde zăcea cadavrul gardianului pe care Emma îl văzuse mai devreme întins pe cufărul de lemn. Adaon s-a strâmbat și a împins cu vârful cizmei trupul gardianului. Acesta s-a izbit de lespezi cu un zgomot înfundat. Spre uimirea Emmei, Adaon a îngenuncheat și i-a desfăcut la piept armura ale cărei balamale scârțâiau și pârâiau.

Uimirea i-a dispărut repede. Pieptul gardianului era plin de arme — săbii, pumnale, arcuri. Emma a recunoscut sabia pe care Călăreții i-o luaseră, și sabia lui Julian. A întins gâtul să se uite, dar medalionul nu se vedea nicăieri printre bunurile confiscate.

Adaon a luat câteva săbii. Jace a întins mâna să ia o armă.

— Hai la tata! a fredonat el.

— Nu-mi vine să cred că ai barbă, a spus Emma, distrasă pe moment.

Jace și-a atins obrazul țepos.

— Păi, are o săptămână, pe puțin. Sper că mă face mai masculin, ca un zeu aspru. Nu-mi place deloc, s-a strâmbat Emma.

— Mie îmi place, a spus Clary, loială.

— Nu te cred, a replicat Emma. A întins mâna spre Adaon. Dă-mi sabia mea. Jace ar putea s-o folosească pe a lui ca să se radă.

Adaon le-a aruncat o privire ostilă.

— Nu veți avea nicio armă. Nu puteți fi înarmați dacă se cheamă că sunteți prizonieri. Eu voi duce săbiile. Le-a aruncat pe umăr de parcă ar fi fost un braț de surcele. Acum, haideti!

Au pornit în fața lui Adaon pe coridoarele umede, de acum familiare. Julian tăcea, pierdut în gânduri. Oare ce simțea? se întreba Emma, încă își iubea familia, dar spusese că acum era altfel. Oare asta însemna că nu era îngrozit când se gândea la Mark?

Emma s-a apropiat de Cristina.

— Cum de-ai ajuns la Adaon? a întrebat-o ea în șoaptă. Ai pocnit, pur și simplu, din călcâiele tale rozalii și ai cerut să fii dusă la cel mai sexy fiu al Regelui Elfilor întunericului?

Cristina și-a dat ochii peste cap.

— L-am văzut pe Adaon la Londra, cu Kieran, a șoptit ea. Părea că ține la el. Am zis să încerc.

— Și cum ai reușit să ajungi la el?

— Iți spun mai târziu. Și nu e cel mai sexy fiu al Regelui. Kieran e cel mai sexy, a spus Cristina și s-a făcut roșie ca sfecla.

Emma s-a uitat la mușchii lui Adaon, care se umflau spectaculos sub tunica lui, în timp ce mergea cu armele pe umăr.

— Kieran nu era la Școala de Solomonie?

Cristina a oftat.

— Ai ratat multe. O să-ți povestesc totul dacă...

— Supraviețuim? a întrebat Emma. Mda. Și eu am multe să-ți povestesc.

— Gura! s-a răstit Adaon. Destul cu vorba, ostaticilor!

Ieșiseră din coridoarele subterane și ajunseseră la nivelurile inferioare ale turnului. O mulțime de elfi de la Curtea Luminii și de la Curtea întunericului umblau încolo și înapoi. Un soldat de la Căștile Roșii care a trecut pe lângă ei i-a făcut cu ochiul lui Adaon.

— Bună treabă, prințe, a grohăit el. Pune-i la punct pe nefflimii ăia! Mulțumesc, a spus Adaon. Sunt foarte gălăgioși.

S-a uitat urât la Emma și la Cristina.

— Tot ți se mai pare sexy? a murmurat Cristina.

— Poate chiar mai mult, a șoptit Emma. Simțea o dorință nebună să râdă, în ciuda situației groaznice în care se aflau, dar pur și simplu era grozav de fericită s-o vadă din nou pe Cristina. O să ieșim cu bine din asta, a adăugat, și o să ne întoarcem acasă și o să ne povestim tot ce s-a întâmplat.

— Destul. Voi două, îndepărtați-vă! s-a răstit iar Adaon, și Emma s-a dus lângă Clary, cu un aer spăsit.

Ajunseseră în partea mai puțin aglomerată a turnului, unde erau mai multe apartamente cu uși frumos împodobite.

Clary părea epuizată, cu hainele ei murdare de praf și de sânge.

— Cum v-au prins? a întrebat-o Emma, atentă la Adaon.

— Călăreții lui Mannan, a spus Clary, încet. Ei aveau misiunea de a-ți păzi pe Ash. Am încercat să ne luptăm cu ei, dar aici sunt mai puternici decât în lumea noastră. S-a uitat pieziș la Emma. Am auzit că l-ai ucis pe unul dintre ei. E chiar impresionant.

— Cortana cred că l-ai ucis, nu eu.

— Nu subestima puterea unei arme potrivite. Uneori, și mie mi-e dor de Heosphoros. Mi-e dor de senzația pe care o aveam când o țineam în mână.

Eleosphoros, ca și Cortana, fuseseră turnate de legendarul făuritor de

arme Wayland Fierarul. Orice copil de școală știa cum se dusese Clary în Edom și îl ucisese pe Sebastian cu acea sabie, care fusese ulterior distrusă în confruntare.

Oare Clary se gândea la Sebastian? Neputând să se abțină, Emma a spus în șoaptă:

— Eu nu cred că Ash trebuie să fie ca tatăl lui. E încă un copil. Ar putea să crească altfel, să fie mai bun.

Zâmbetul lui Clary era trist.

— Deci te-a cucerit și pe tine.

— Poftim?

Un lider perfect, care inspiră loialitate perfectă, a spus Clary. Regele i-a făcut deja tot felul de lucruri lui Ash, folosindu-se de sângelelui, presupun, ca să-l facă să semene cu Primul Moștenitor. Când ai vorbit cu el, ai simțit nevoia să fii alături de el și să-l protejezi, nu-i așa?

Emma s-a albit la față.

— Da, dar...

— Prințe Adaon! s-a auzit o voce groasă.

Emma a ridicat capul și a văzut că au ajuns în fața soldaților de la Căștile Roșii, care păzeau sala tronului. Liderul lor — care avea casca și uniforma mai însângerate decât ale celorlalți — se uita la Adaon cu o oarecare uimire.

— Ce este asta?

— Prizonieri pentru Rege, a lătrat Adaon.

— Țștia doi au fost prinși acum o săptămână.

Soldatul a arătat spre Clary și Jace.

— Așa e, dar i-am descoperit în temniță pe ăștilalți, care încercau să-i elibereze. Adaon a arătat spre Cristina, Emma și Julian. Sunt iscoadele nefilimilor. Pretind că au informații pentru Rege, și vor să vândă aceste informații în schimbul vieților lor mizerabile, de viermi.

— De viermi? a murmurat Julian. Pe bune?

— Așteaptă aici o clipă, a spus liderul Căștilor Roșii. S-a aplecat și a trecut pe sub arcadă. O clipă mai târziu a revenit, rânjind ușor. Prințe Adaon, poștește. Tatăl tău a spus că te primește și m-a rugat să-ți spun că trebuie să te aștepți la o reuniune de familie.

O reuniune de familie. Desigur, Regele putea prin asta să se refere doar la el. Dar putea să se refere și la Kieran — și la Mark.

Și Julian a avut o reacție, chiar dacă mută. A strâns mâna de parcă ar fi strâns mânerul unei săbii imaginare și și-a fixat ochii pe arcada întunecoasă.

— Mulțumesc, generale Winter, a spus Adaon și le-a făcut semn să înainteze.

De data aceasta nu intrau în sala tronului invizibili pentru toți ochii. De data aceasta aveau să fie văzuți. Gâtul Emmei se uscăse și inima îi bătea repede.

Spre deosebire de sala tronului Reginei, care își schimba permanent aspectul, interiorul acestei încăperi era același. Portalul masiv acoperea și acum un perete. Pe acolo se vedea un peisaj deșertic, vântos, cuniște copaci care semănau cu niște schelete cu mâinile întinse în sus. Lumina galbenă intensă a

deșertului împrumuta încăperii o strălucire nefirească, de parcă ar fi fost lumina unor flăcări invizibile.

Regele stătea pe tron, și unicul lui ochi era roșu-aprins. În fața lui erau Mark și Kieran, înconjurați de soldați de la Căștile Roșii. Măinile lui Mark erau încâtușate; Kieran stătea în genunchi, și mâinile legate erau prinse cu un lanț metalic fixat în podeaua de piatră. Când au întors capul să vadă cine intră, pe fața lui Mark s-au văzut mai întâi uimire și ușurare, apoi groază. Pe fruntea lui Kieran era o tăietură din care curgea sânge.

Buzele lui au format un singur cuvânt: *Cristina*.

Cristina a scos un geamăt îndurerat. Emma s-a întins s-o ia de mână, dar ea rămăsese împietrită.

Julian a fost cel care s-a repezit în față, cu ochii la Mark. Adaon l-a prins cu mâna liberă și l-a tras înapoi. Emma și-a amintit ce îi spusese Julian despre nevoia instinctivă de a-l proteja pe Ty. Se părea că și față de ceilalți frați simțea aceeași nevoie: încă se mai zbătea în mâna lui Adaon, când acesta s-a întors și i-a spus ceva lui Jace. Runa Puterii de pe mâna lui Jace a strălucit când acesta a întins brațul și l-a prins pe Julian pe după piept, imobilizându-l.

— Ține-l pe loc! a lătrat Winter, generalul de la Căștile Roșii, și a îndreptat vârful sulitei spre Julian.

Intraseră mai mulți soldați care se așezaseră între prizonierii lui Adaon și Rege, ca o dungă sângerie.

Trupul lui Julian era încordat tot, de tensiune și de ură, în timp ce se uita la Regele care rânjea cu rânjetul lui straniu, scheletic.

— Bravo, Adaon, a spus Regele. Am auzit că ai zădărnicit o încercare de eliberare a captivilor noștri.

Umerii lui Mark s-au prăbușit. Kieran s-a uitat la tatăl lui cu dezgust.

— Uite-i și pe restul, fiul meu, i-a spus Regele lui Kieran. Toți prietenii tăi sunt captivii mei. Nu mai e speranță pentru tine. S-a întors. Lasă-mă să-i privesc, Adaon.

Cu vârful săbiei, Adaon le-a făcut semn Emmei și celorlalți să se apropie de tron. Emma a simțit că i se strânge pieptul, amintindu-și de ultima dată când se aflase în fața lui, cum se uitase el parcă direct în inima ei și văzuse acolo ce-și dorea ea cel mai mult, oferindu-i pe urmă acel lucru, ca pe o otravă.

— Tu, a rostit Regele, cu ochii la Emma. Tu te-ai luptat cu războinicul meu.

— Și l-a învins, a spus Cristina cu mândrie, ținându-și spatele cât se poate de drept.

Regele a ignorat-o.

— Și ai ucis un Călăreț, pe Fal al meu. Interesant! S-a întors spre Julian: Tu mi-ai tulburat Curtea și l-ai luat ostatic pe fiul meu. Sângele lui e pe mâinile tale. În cele din urmă, Regele și-a întors privirea spre Jace și spre Clary: Din cauza voastră trebuie să suferim Pacea Rece.

Adaon și-a dres glasul.

— Atunci, de ce mai sunt în viață, tată? De ce nu i-ai ucis încă?

— Asta nu ajută prea tare, a bombănit Jace.

Ii dăduse drumul lui Julian, care stătea acum ca un atlet care așteaptă pocnetul pistolului.

— Pentru a avea un avantaj în fața Conclavului, a spus Regele, mângâind brațul de piatră al tronului. Pentru noi sunt dușmani. Pentru Conclav sunt eroi. Așa a fost mereu în război.

— Dar nu căutăm noi să punem capăt Păcii Reci? a întrebat Adaon. Dacă i-am returna pe acești captivi Conclavului, am putea redeschide negocierile. Am putea găsi un punct comun. Vor vedea că nu suntem toți niște ucigași însetați de sânge, așa cum cred ei.

Regele a tăcut o clipă. Fața lui era lipsită de expresie, dar teama care se citea pe chipul lui Kieran nu-i plăcea deloc Emmei.

În cele din urmă, Regele a zâmbit.

— Adaon, cu adevărat tu ești cel mai bun dintre fiii mei. Inima ta tânjește după pace, și pace vom avea — atunci când nefilimii își vor da seama că avem o armă cu care îi putem distruge pe toți.

— Ash, a șoptit Emma.

Nici măcar nu avusese intenția să spună asta cu glas tare, dar Regele a auzit-o. Fața lui sinistră s-a întors spre ea. În adâncul orbitei goale se vedeau strălucind niște luminițe cât vârful de ac.

Vino aici! a spus el. Julian a scos un sunet de protest — sau poate însemna altceva; Emma nu-și dădea seama. Își mușcase buzele cu putere, și acum sângele i se prelingea pe bărbie. Dar nu părea să observe, și nu a făcut nimic s-o oprească atunci când ea s-a întors să se ducă la Rege. Se întreba dacă măcar știa că-i curge sânge.

S-a apropiat de tron, trecând pe lângă șirul de soldați. Se simțea dezbrăcată, efectiv, fără nicio armă în mână. Nu se mai simțise atât de vulnerabilă de când o biciuise Iarlath, legată de sorb.

Regele a întins mâna.

— Oprește-te! a spus el, și Emma s-a oprit.

Avea în ea atâta adrenalină, încât se simțea ca beată. Nu voia decât să se arunce asupra Regelui, să-l sfâșie, să-l lovească cu pumnii și cu picioarele. Dar știa că dacă ar fi încercat să facă asta, ar fi fost moartă într-o clipă. Căștile Roșii erau peste tot.

— Unul dintre voi, cel pe care îl voi alege eu, se va întoarce la Conclav ca mesagerul meu, a spus Regele. Ai putea fi tu.

Emma a ridicat bărbia.

— Nu vreau să-ți duc eu mesajele.

Regele a hohotit scurt.

— Nici eu n-am vrut ca tu să-mi ucizi un Călăreț, dar ai făcut-o. Poate asta va fi pedeapsa ta.

— Pedepsește-mă ținându-mă aici, a spus Emma. Lasă-i pe ceilalți să plece.

— O încercare nobilă, dar prostească, a spus Regele. Copila mea, toată înțelepciunea nefilimilor ar putea încăpea în ghinda din mâna unui elf. Ești o tânără nesăbuită și vei muri cu nesăbuița ta. S-a aplecat în față, și

punctișoarele de lumină din orbita dreaptă se făcuseră acum un cerc de foc. De unde știi de Ash?

— *Nu! Nu! Lasă~l în pace!*

Emma s-a răsucit repede; un țipăt de femeie sfâșiase aerul ca lama unei săbii. A simțit că se încordează și mai mult; în sală intraseră Ethna și Eochaid, avându-1 între ei pe Ash. Nu mai avea coronița de aur și părea îmbufnat și furios.

— în spatele lui alerga Annabel, țipând. Oprește-te! N-ai făcut destule? Oprește-te, îți spun! Ash e în grija mea...

A văzut-o pe Emma și a înghețat. S-a uitat repede spre Adaon, apoi ochii i s-au aprins când l-a văzut pe Julian, care o privea și el cu ochii aprinși de ură. Jace îl apucase iar de umăr.

Annabel a părut că se face mică în hainele ei — o rochie gri de bumbac și o jachetă de lână. Mâna dreaptă, încleștată ca o gheară, strângea adevărata Carte a Morții.

— Nu, a gemut ea. Nu, nu, nu am vrut. Nu am vrut s-o fac.

Emma a auzit un fel de mârâit înfundat. O clipă mai târziu și-a dat seama că era Mark, care trăgea de lanțuri. Annabel și-a înăbușit un strigăt când l-a recunoscut. A început să dea înapoi, în timp ce unul dintre soldați s-a repezit la Mark cu suliița ridicată.

Mark s-a dat un pas înapoi — dar nu s-a retras, a observat Emma, doar și-a slăbit puțin lanțurile care îi legau mâinile. S-a răsucit și a aruncat lanțul peste gâtul soldatului; suliița a căzut la pământ zângănind când a apucat lanțul cu mâinile și a tras tare de el.

Gardianul a zburat în spate, izbindu-se de camarazii lui. Toți s-au dezechilibrat. Mark a rămas într-o poziție de luptă, respirând greu, cu ochii crunți și duri ca sticla. Winter s-a uitat la el și la Kieran cu un aer gânditor.

— Doriți să-l ucid, Sire? a întrebat el.

Regele a clătinat din cap, vizibil iritat.

— îl bateți mai târziu până la sânge. Căștilor Roșii, fiți mai atenți la prizonieri. Regele a rânjit. Mușcă.

Annabel încă gemea încetisor. A aruncat o privire înspăimântată spre Emma, Julian și Mark — ceea ce era ridicol, și-a spus Emma, când era atât de evident că toți erau prizonieri — și o privire plină de dragoste spre Ash.

Loialitate perfectă, și-a spus Emma. Nu era de mirare că Annabel se atașase așa de repede și așa de mult de Ash.

Regele a pocnit din degete spre Emma.

Intoarce-te la Adaon, fato! Emma s-a zbârlit puțin, dar nu a spus nimic. A pornit cu pas domol spre Adaon și spre ceilalți, ca să nu-i dea Regelui satisfacția că se grăbește.

A ajuns la restul grupului exact când Annabel a scos iar un vaier. Emma s-a apropiat de Julian și l-a luat de braț. Mușchii lui au tresărit la atingerea ei. L-a ținut de antebraț și Jace s-a îndepărtat puțin, lăsându-i singuri.

Emma simțea sub degete pânda însângerată de la încheietura mâinii. *Nu uita ce ar fi vrut Livvy, i-a spus ea în gând. Nu te lăsa ucis.*

Regele s-a întors la Eochaid.

— Dă-i spada ta lui Ash, Călărețule!

Eochaid s-a dat un pas înapoi, vizibil șocat. S-a întors spre Ethna, dar aceasta a clătinat din cap, legănându-și pe umeri părul de bronz. Mesajul ei era clar: *Fă~o!*

S-au uitat cu toții cum Eochaid îi înmânează băiatului sabia strălucitoare, de un bronz-auriu. Era mult prea mare pentru Ash, care a apucat-o cu gestul cuiva care e obișnuit să mânuiască arme, dar nu mari și grele ca aceasta. S-a uitat la Rege cu ochii uluiți.

— Taie-i gâtul lui Kieran, Ash Morgenstern! a spus Regele.

Nici măcar nu se prface, s-a gândit Emma. Nu îi pasă dacă știm sau nu cine e Ash.

— Nu! a țipat Mark.

A dat să se repeadă spre Ash și spre Kieran, dar Căștile Roșii l-au oprit. Erau incredibil de rapizi, și furioși acum — îl rănise pe unul dintre ei.

Clary și-a înăbușit un strigăt. Emma o auzea pe Cristina șoptind ceva înnebunită lângă ea, dar nu auzea cuvintele. Kieran rămăsese în aceeași poziție, cu privirea fixată în depărtare, ca și cum Regele n-ar fi spus nimic.

— De ce? a întrebat Ash.

Îi tremura vocea. Emma se întreba dacă era ceva real, sau se prefăcea, ca să câștige compasiune.

— Trebuie să verși sânge regal, a spus Regele, iar de Kieran mă pot descotorosi. *Ești un ticălos!* a urlat Mark, încercând să scape de cătușe și de soldați.

— E prea mult, a strigat Annabel. E doar un copil.

— Tocmai de aceea trebuie să se facă acum, a spus Regele. Uneltirile întunecate ar ucide un copil mai mare. S-a aplecat în față, să se uite la chipul lui Ash, care părea caricatura unui adult îngrijorat. Kieran oricum va muri, i-a spus el, indiferent dacă tu mânuiesti sau nu spada. Și dacă nu o faci tu, va muri încet, urlând de durere.

Privirea lui Kieran s-a întors încet spre cei din sală, dar nu spre Ash. S-a uitat la Cristina, care îl privea disperată, și apoi la Mark, care se zbătea în mâinile soldaților.

A zâmbit.

Ash a făcut un pas în față. Spada îi atârna moale în mână și el își mușca buzele. În cele din urmă, Kieran s-a uitat la el.

— Fă ce trebuie să faci, copile, a spus el, cu o voce liniștită și blândă. Știu cum e când Regele de la Curtea întunericului nu îți dă nicio șansă.

— Plod nerecunoscător! a lătrat Regele, rânjind la Kieran. Ash — *acum!*

Emma s-a uitat înnebunită la Julian și la ceilalți. Adaon nu putea să-i ajute; erau mult prea mulți soldați, iar cu Călăreții era imposibil să te lupți...

În sală au pătruns și mai mulți soldați. Emmei i-a luat câteva clipe să-și dea seama că alergau. Fugeau de groaza uraganului care venea în urma lor — o siluetă subțire care părea că strălucește în roșu și auriu, cu părul purpuriu

fluturându-i în jurul capului ca niște șiroaie de sânge.

Regina Elfilor Luminii.

Pe fața Regelui a apărut o expresie de uimire, urmată repede de furie. Ash a dat drumul săbiei, care a căzut zăngănind la podea, și s-a îndepărtat de Kieran când s-a apropiat Regina.

Emma nu o mai văzuse niciodată așa pe Regina Luminii. Ochii îi străluceau, scăpărând de o emoție care nu era specifică elfilor. Era ca un talaz, repezindu-se așa la fiul ei.

— *Nu!*

Țipătul lui Annabel era aproape inuman.

=>362cA băgat repede Cartea Neagră în jachetă și a alergat spre Ash cu brațele întinse.

Regina Luminii s-a întors cu o mișcare ușoară și a întins mâna spre ea; Annabel a zburat prin aer și s-a izbit de zidul încăperii. A alunecat la podea, cu respirația tăiată.

Dar așa le dăduse timp Călăreților să se strângă în jurul lui Ash. Regina s-a apropiat de ei cu fața radiind de putere și de furie.

— Nu poți să-l atingi, i-a spus Ethna, cu o voce metalică. El aparține Regelui.

— *Este fiul* meu, a spus Regina cu dispreț. S-a uitat la fiecare dintre cei doi Călăreți. Voi veniți din cea mai veche magie, din magia elementelor naturii. Meritați ceva mai bun decât să-i lingeți ghetele Regelui întunericului, ca niște câini. Și-a dezlipit privirea de la Ash și s-a îndreptat spre Rege, cu o lumină licărindu-i în păr ca niște scânteii. Tu, a spus ea. Mincinosule! Vorbele tale despre alianță au fost frunze uscate bătute de vânt.

Regele a pus copia Cărții Negre pe brațul tronului și s-a ridicat în picioare. Emma a simțit un fior de uimire uitându-se la ei. Regele și Regina elfilor, confruntându-se în fața ei. Era o scenă legendară.

Avea o mâncărime aproape insuportabilă în degete, după o sabie.

— Fac ceea ce fac pentru că trebuie, a răspuns Regele. Nimeni altcineva nu are puterea s-o facă! Nefilimii sunt unicul nostru dușman mare. Întotdeauna au fost. Dar tu ai fi dispusă să închei tratate cu ei, să faci pace cu

ei, să trăiești alături de ei. A rânjit disprețuitor. Să le oferi trupul tău.

Emma a rămas cu gura căscată. *Ce mitocani i-a spus ea Cristinei, fără sunet.*

Regina și-a îndreptat spatele. Era tot slabă și obosită, dar forța regalității ei părea să iradieze din ea ca lumina dintr-o lampă.

— Ai avut o șansă cu fiica noastră, dar pentru că tu nu ai crezut că o femeie poate fi puternică, ai azvârlit-o de aici. Nu îți voi da încă un copil de-al meu ca să-l ucizi tu cu atâta ușurință.

Primul Moștenitor, și-a spus Emma. Deci e adevărat.

S-au auzit murmure uluite în sală — nu de la prizonierii umani, ci de la Călăreți și de la Căștile Roșii. Fața Regelui s-a înnegrit de furie. A întins mâna îmbrăcată până la cot cu o mănușă de aur spre Portalul de pe zidul nordic.

— Privește prin acest Portal, glorioasă Regină, a spus el printre dinți, și imaginea care se vedea prin Portal a început să se schimbe.

Acolo unde deșertul fusese pustiu, puteai vedea acum niște siluete care se mișcau cu rapiditate printre vârtejuri de nisip de culoarea otrăvii. Cerul era acum ruginiu și auriu.

Emma a auzit-o pe Clary scoțând un sunet ciudat, ca și cum s-ar sufoca.

— Am făcut o poartă către altă lume, a spus Regele. O lume dintr-o substanță otrăvitoare pentru nefilimi. Deja ținuturile noastre sunt protejate de pământul ei, și deja otrava începe să se întindă în Idris.

— Nu sunt liniile de convergență, a șoptit Cristina. E mana.

S-au întors să se uite prin Portal. Scena se schimbase din nou. Acum era același deșert care arăta ca după o luptă. Sângele păta cu roșu nisipul. Peste tot erau cadavre contorsionate și înnegrite de soare. Se auzeau țipete și vaiere slabe, așa de îndepărtate, de parcă ar fi fost amintirea unui episod oribil.

Jace s-a răsucit spre Rege.

— Ce-i asta? Ce e lumea asta? Ce-ai făcut?

Mâna lui Clary s-a prins de încheietura Emmei și a strâns-o cu putere. Vocea ei abia dacă era o șoaptă.

— *Asta sunt eu.*

Emma s-a uitat atentă prin Portal. Vântul bătea cu putere, ridicând nisipul și descoperind cadavrul unui vânător de umbre în uniformi neagră, care avea pe piept o rană deschisă, pe unde se vedeau oasele. Părul lung și roșu se răsfrase pe nisip, amestecat cu sânge.

— Asta am visat eu, a șoptit Clary.

Vocea îi era înecată de lacrimi. Emma stătea acolo împietrită, cu ochii la cadavrul lui Clary.

— *Asta am văzut eu.*

Nisipul a început iar să zboare, și trupul lui Clary a dispărut dir. imagine, exact în clipa în care Jace s-a întors iar spre Rege.

— Ce lume e asta? Roagă-te să nu afli vreodată, a spus Regele. Tărâmul Thule este moartea, și moarte va aduce în lumea voastră. In mâinile lui Ash va fi cea mai măreață armă văzută vreodată.

— Și ce preț va plăti Ash pentru asta? l-a întrebat Regina. Ce preț va plăti

eb Deja l-ai atins cu vrăji. Deja l-ai făcut să sângereze. Porți sângele lui la gâtul tău! Tăgăduiește, dacă poți!

Emma s-a uitat atent la sticluța de la gâtul Regelui: își închipuise că e o poțiune de culoare purpurie. Nu era. Și-a amintit de cicatricea de pe gâtul lui Ash și a simțit că-i vine rău.

Regele a răs.

— Nu am nicio dorință să tăgăduiesc. Sângele lui este unic — sânge de nefilim și sânge demonic, amestecat cu sânge de elf. Îmi trag putere din el, deși doar o mică frântură din puterea pe care ar avea-o el dacă mi-ai lăsa Cartea Neagră.

Fața Reginei s-a schimonosit.

— Ești legat prin jurământ să mi-o dai înapoi, Rege...

Regele s-a încordat; Emma nu înțelegea la fel de bine precum Cristina cum era treaba cu elfii, dar știa că dacă Regele jurase să-i înapoieze Cartea la ivirea zorilor, nu avea de ales și trebuia să i-o dea.

— Amândoi vom avea o putere nemăsurată. Lasă-mă doar să-ți arăt...

— Nu!

Annabel a trecut ca o săgeată prin cameră, cu rochia ei gri și cu părul negru, și l-a luat pe Ash de mână, smulgându-l din loc.

Ash a început să țipe când l-a tras după ea. Annabel a luat-o la fugă, ținându-l strâns de mână. Călăreții s-au repezit după ea, iar Căștile Roșii au încercuit-o. Invârtindu-se ca un iepure încolțit, ea a strâns din dinți, fără să-i dea drumul.

— *Îți voi rosti numele!* a țipat ea, și Regele a încremenit. In fața tuturor oamenilor de aici! Chiar dacă mă vei ucide, tot vor auzi acel cuvânt! Acum spune-le să se retragă! Trebuie să se retragă!

— Regele a scos un strigăt înăbușit. În timp ce Regina se uita la el, uluită, și-a încheștat pumnii atât de tare, încât mânușile au plesnit. Metalul i s-a înfipt în piele și sângele a țâșnit printre rupturile tăioase. *Îți știe numele?* l-a întrebat Regina pe un ton ridicat. Acel nefi- lim *îți știe numele?*

— Stați pe loc, Călăreți, a spus Regele cu voce sugrumată.

Călăreții și Căștile Roșii au încremenit. Dându-și seama ce se întâmplă, Regina a scos un țipăt și s-a repezit la Annabel cu mâinile ridicate. Dar era prea târziu. Luându-l în brațe pe Ash, Annabel s-a aruncat cu spatele prin Portal.

S-a auzit un sunet ca de pânză groasă sfâșiată. Portalul s-a desfăcut și apoi s-a închis la loc peste Annabel și Ash. Regina s-a oprit brusc, răsucindu-se puțin, ca să nu cadă pe acolo.

Julian a inspirat adânc. Imaginea din Portal se schimbase — acum o puteau vedea acolo pe Annabel, stând în mijlocul deșertului gol, cu nisipul învârtindu-se printre ei. Regina a țipat și a întins mâinile, ca și cum l-ar fi putut atinge pe Ash, ca și cum l-ar fi putut lua în brațe. O clipă, Emmei i-a fost milă de ea.

Apoi nisipul s-a ridicat din nou și Annabel cu Ash nu s-au mai văzut. Regele s-a prăbușit pe tron, cu fața în palme.

Regina s-a întors cu spatele la Portal și s-a îndreptat spre tron cu pași mari.

Fața îi era plină de suferință și de furie.

— Mi-ai trimis la moarte al doilea copil, Stăpân al Umbrelor, a spus ea. Un altul nu va mai fi.

— Destul cu prostiile astea! s-a răstit Regele. Eu m-am sacrificat pentru copilul tău! A arătat spre fața lui distrusă, spre sclipirea albă a oaselor din locul în care ar fi trebuit să fie carne. Copiii tăi nu au fost și nu vor fi vreodată altceva decât ornamente ale vanității tale!

Regina a strigat ceva într-o limbă pe care Emma nu o înțelegea și s-a repezit la el, scoțând din corsaj un pumnal garnisit cu pietre prețioase.

— Gărzi! a strigat Regele. Omorâți-o!

Dar Căștile Roșii stăteau încremenite, uitându-se șocate cum Regina lasă în jos mâna cu pumnalul. Regele a ridicat brațul, să se apere. A urlat de durere când pumnalul i s-a înfipt în umăr și sângele a țâșnit pe podeaua din fața tronului.

— Acest fapt a părut să impulsioneze Căștile Roșii. Soldații s-au repezit s-o prindă pe Regină, iar ea s-a întors spre ei cu furie. Până și Călăreții rămăseseră nemișcați, cu ochii la ei. *Acum!* a spus Adaon.

S-a mișcat cu viteza fulgerului și a aruncat săbiile în mâinile flămânde ale vânătorilor de umbre care îl înconjurau. Emma a prins una din zbor și a luat-o la fugă spre Mark și spre Kieran, cu Julian și Cristina de-o parte și de alta.

Nervii i-au luat foc când a văzut că soldații, dându-și seama ce se întâmplă, s-au repezit la neofilimii aflați în atac. Detestase fiecare clipă în care stătuse nemișcată; când unul dintre soldați s-a repezit la ea, Emma a sărit pe blocul de piatră din apropiere, și-a luat avânt și, din ricoșeu, a retezat capul altui soldat, din aterizare. Sângele a țâșnit în toate părțile, roșu-închis.

Fața Regelui s-a învinețit când a văzut ce face fiul lui.

— *Adaon!* a strigat el cu un glas răsunător care semăna cu un muget, dar Adaon deja alerga spre Mark și spre Kieran, împrăștiind în drumul lui soldații, cu lovituri năprasnice de spadă.

Exact, a spus Emma cu o satisfacție sălbatică, *toți fiii tăi te urăsc, Rege.*

S-a răsucit să atace un alt soldat și sabia ei s-a izbit cu zgomot de sulita lui de fier. Jace și Clary se băteau cu alții. Julian și Cristina erau în spatele lui Adaon, încercând să înainteze spre Mark și spre Kieran, care erau înconjurați de gardieni.

— Călăreți! a strigat Regele, stropind în jur cu salivă. Opriți-! *Opriți!* *A pe Adaon!*

Eochaid a țâșnit, sărind peste capetele unor soldați, și a aterizat în fața lui Adaon. Spada lată a prințului s-a mișcat cu o viteză incredibilă, parând lovitura lui Eochaid. Adaon a strigat la Cristina și la Julian să-i ia de acolo pe Mark și pe Kieran, apoi s-a întors spre Eochaid, exact când s-a apropiat și Ethna, cu sabia scoasă.

Emma s-a lăsat pe vine și a retezat picioarele unui soldat; a spus în gând o rugăciune de mulțumire pentru brățara lui Isabelle, care dădea forță loviturilor ei, chiar dacă trupul îi era obosit. Soldatul s-a prăbușit la podea într-o baltă de sânge, iar în timpul acesta Jace s-a apropiat în fugă de Adaon. Sabia lui s-a izbit de sabia Ethnei cu un zăngănit puternic.

Și Emma și-a amintit de ce își dorise întotdeauna, când era mică, să fie Jace Herondale. Sabia zbura parcă în jurul lui, scânteind precum lumina soarelui reflectată într-o apă, în timp ce Adaon se lupta cu Eochaid, forțându-l să se îndepărteze de tron și de Mark și de Kieran.

Clary a sărit peste un bloc de piatră și a aterizat lângă Emma,* gâfâia și sabia îi era plină de sânge.

— Trebuie să-i ținem la distanță pe soldați, a spus ea. Vino cu mine!

Emma a luat-o la fugă după ea, izbind cu sabia în stânga și în dreapta. Un grup de soldați, printre care și generalul Winter, îi înconjuraseră pe Cristina și pe Julian, împiedicându-i astfel să ajungă la Mark și la Kieran.

Emma s-a repezit la zidul denivelat al sălii tronului. S-a cățărât pe el, ținându-se cu o singură mână, și s-a uitat la haosul de jos. Regina se lupta cu Regele în fața tronului. Adaon și Jace le țineau piept Călăreților, cu toate că prințul avea o rană lungă pe un umăr și sângea abundent. Iar Clary făcea piruete rapide, lovind soldații și ferindu-se apoi de săbiile lor cu o agilitate uimitoare.

Emma a sărit de pe zid, s-a răsucit în aer și a aterizat cu ghetele direct pe pieptul lui Winter, trântindu-l la pământ. Ceilalți soldați s-au repezit la ea, dar Emma a descris un cerc cu sabia, retezându-le vârful sulitelor. S-a îndepărtat de Winter și s-a apropiat de soldați, rotind sabia prin aer.

— Eu l-am ucis pe Fal Călărețul, a spus ea cu cea mai amenințătoare voce posibil. Vă voi ucide și pe voi.

Ei au pălit vizibil. Câțiva s-au retras, în timp ce, în spatele lor, Julian și Cristina s-au apropiat în fugă de Mark și de Kieran. Julian l-a ridicat pe Mark în picioare și a retezat cu sabia lanțul care îi ținea mâinile legate. Mark s-a eliberat, rămânând cu cătușele de care mai atârna câte o bucată de lanț.

L-a luat în brațe pe Julian, cu mâinile încătușate, și l-a îmbrățișat repede, strângându-l cu putere. Pe Emma o înțepau ochii, dar nu era timp să se uite la ei; s-a răsucit și a început să izbească cu sabia în haosul acela de argint, de gheață și de sânge.

A auzit-o pe Cristina că o strigă.

Gheața s-a transformat în foc. A alergat spre locul de unde se auzise chemarea, sărind peste bolovanii de pe jos, și a găsit-o pe Cristina cu o sabie sfărâmată în mână. Kieran era tot îngenunchat, și înjurul lanțului care îl ținea legat de podea se vedeau bucăți din sabia sfărâmată.

— Emma, te rog..., a început Cristina, dar Emma deja izbea cu sabia ei.

Nu era Cortana, dar a rezistat; a retezat lanțul și Kieran a sărit în picioare.

Cristina l-a prins de braț.

— Trebuie să plecăm, a spus ea cu o privire disperată. Pot folosi artefactul să ne întoarcem.

— Cheamă-i pe toți la tine, i-a spus Emma. Ți-a dat Cristinei sabia ei. Eu trebuie să găsesc copia Cărții Negre.

Cristina a încercat să-i dea înapoi sabia.

— Poftim? *Unde?*

Dar Emma deja o luase la fugă, folosindu-se de asperitățile podelei ca să-și ia avânt să ajungă mai repede la treptele tronului. L-a auzit pe Rege răcnind; l-a

auzit pe Julian strigând-o. Ajunsesse în capul scărilor. Tronul se înălța amenințător în fața ei, negru, de granit, iar pe unul dintre brațele masive de piatră se aflau paginile xeroxate și legate care alcătuiau Cartea Neagră.

A luat cartea și s-a întors chiar la timp să-l audă pe Adaon țipând, un țipăt răgușit de durere. Eochaid reușise să-l aducă cu spatele într-un bloc de piatră. Pieptul tunicii lui Adaon era plin de sânge și sabia lui Eochaid îi atingea gâtul.

— Să-lucid, Rege? a spus el pe un ton triumfător.

Majoritatea celor din jur înghețaseră. Cristina își acoperise gura cu mâna; în fond, ea îl adusese aici pe Adaon. Până și Căștile Roșii priveau cu uimire.

— Să-lucid pe fiul tău trădător? Să-i curm viața?

Regina a început să râdă. Soldații de la Căștile Roșii au apucat-o de brațe, dar ea tot mai zâmbea cu zâmbetul acela ciudat, de pisică.

— Ah, Sire, a spus ea. Există vreun fiu de-ai tăi care să nu-ți urască numele?

Regele și-a dezgolit dinții.

Taie-i gâtul! i-a spus el lui Eochaid. Mușchii lui Adaon s-au încordat. Creierul Emmei lucra frenetic — l-a văzut pe Kieran că pornește spre Adaon, dar era imposibil să ajungă acolo la timp — Eochaid ridicase spada precum un călău, sprijinindu-se cu celălalt braț de pieptul lui Adaon...

S-a auzit un urlet oribil, sugrumat. *Adaon*, și-a spus Emma, înnebunită, coborând treptele în goană, dar nu, Eochaid se îndepărta de captivul lui, cu spada încă ridicată și cu fața schimonosită de uimire.

Regele cădea în genunchi, și pe materialul scump al tunicii lui sângele curgea năvalnic. Mâna lui Kieran era încă ridicată în aer. Se vedea ceva ieșind din gâtul Regelui — ceva subțire, care părea să fie din sticlă...

Vârftul de săgeată elfa, și-a dat seama Emma, uimită. Kieran își aruncase către Rege vârful de săgeată pe care îl avea la gât, cu o forță incredibilă.

Eochaid și Ethna s-au repezit la Rege, cu spadele lor sclipitoare în mână și cu fețele consternate. Și Adaon s-a îndreptat spre tatăl său. Kieran nu s-a mișcat. Se rezema greoi de umărul Cristinei, cu chipul inexpresiv.

În genunchi, Regele și-a dus mâna la gât. Spre uimirea Emmei, părea să fie tot mai slăbit — mâna lui a băjbăit puțin la vârful de săgeată, apoi a căzut pe lângă trup, inutilă.

Adaon s-a uitat în jos la el.

— Tată, a spus el cu voce joasă. Iartă-mă!

Fața Ethnei devenise o mască. Jace și Clary, amândoi murdari și plini de sânge, priveau scena uimiți. Vag, Emma își *dădea* seama că asistă la ceva remarcabil. La moartea unui Rege care stăpânise timp de o mie de ani.

Ethna s-a uitat la Kieran cu o privire urâtă.

— Ucigaș de neam! a strigat ea. Patricidule!

— încerca să-l salveze pe Adaon! i-a strigat Mark. Ți-ai pierdut vederea, Călărețule?

— Pentru că vrea să fie el Rege, a mârâit Eochaid. Pentru că vrea el tronul!

— Regina a început să râdă. S-a eliberat din mâinile soldaților, de parcă strânsoarea lor nu

era mai puternică decât strânsoarea unei pânze de păianjen, și mulți dintre ei au căzut jos țipând, cu palmele arse și înnegrite și cu degetele rupte. Deja se bat pe tronul tău ca niște câini pe un os, i-a spus ea Regelui, în timp ce lui i se prelingea sânge din colțurile gurii și ochii i se dăduseră peste cap.

Regina l-a apucat pe Adaon de braț. El a țipat, de uimire și de durere; părul Reginei i-a înfășurat pe amândoi când ea i-a zâmbit Regelui, privind în jos.

— Tu mi-ai luat fiul, a spus ea. Acum eu îl iau pe al tău.

A dispărut, și odată cu ea a dispărut și Adaon. Regele a scos un strigăt și s-a prăbușit la podea, răcâind pământul cu mânușile de aur. Coroana i-a căzut de pe cap și s-a rostogolit pe podeaua de piatră, în timp ce el bolborosea neinteligibil. Poate încerca să spună numele Reginei, sau poate numele lui Adaon. Sau poate pe al lui Kieran. Emma nu avea să afle niciodată. Trupul Regelui s-a încordat, apoi s-a relaxat, și în clipa aceea Eochaid și Ethna au țipat amândoi.

Trupul lui era inert. Dar sângele continua să curgă, șerpuind pe podea ca niște mici râuri. Căștile Roșii s-au îndepărtat de trupul Regelui mergând cu spatele, și pe fețele lor se citea oroarea.

Winter a lăsat jos sulița pe care se pregătea s-o arunce spre Emma.

— Regele e mort! Regele Arawn e mort! a strigat el, și Emma și-a dat seama că așa trebuia să fie: acum, că Regele nu mai trăia, puteai să-i rostești liniștit numele.

Toți soldații au luat-o la fugă — mai puțin Winter, care a stat pe loc —, ieșind din cameră ca un râu roșu care se revarsă. Cristina striga la vânătorii de umbre; îl ținea pe Mark de mână, iar acesta, la rândul lui, îl ținea strâns pe Kieran, care avea fața împietrită. Jace și Clary se cățarau pe niște bolovani ca să ajungă la ei. Julian era la doar câțiva pași; Emma a început să alerge exact în clipa în care trupul Regelui a izbucnit în flăcări.

A aruncat o privire peste umăr. Trupul Regelui ardea, la fel și porțiunile pe care se scursese sângele lui — focuri mai mici și mai mari, care ardeau cu flăcări imense, dogoritoare, ce distrugeau podeaua de piatră de parcă ar fi fost lemn. Deja cadavrul Regelui dispăruse în spatele *șidului de flăcări*.

Din mijlocul fumului s-a ivit o siluetă care i-a tăiat calea Emmei. Era Ethna. Strălucea toată, ca o armă, armura ei de bronz era imaculată și ochii ei metalici luceau de pofta de sânge.

— I-am jurat Regelui că o să mor odată cu el, a spus ea, printre dinți. Viața ta s-a terminat acum, ucigașo!

S-a repezit la ea. Emma nu mai avea sabie; a ridicat în față cartea, și sabia Ethnei s-a înfipt în ea. Ethna a aruncat-o cu un aer dezgustat; cartea ferfenițită a aterizat pe podeaua în flăcări și a luat foc.

Emma o auzea pe Clary strigând la ea, și pe ceilalți, care îi spuneau să vină repede la ei. Și-a dat seama, cu inima strânsă, că ei nu trebuiau s-o vadă, că nu trebuiau să știe că avea nevoie de ajutor, nu trebuiau să...

Spada Ethnei a zburat prin aer, tăind fumul cu lama ei de bronz. Emma s-a răsucit într-o parte și s-a lăsat la pământ, apoi s-a rostogolit, evitând loviturile care au urmat. De fiecare dată, spada Ethnei cădea chiar lângă ea și lăsa o gaură adâncă în podeaua de piatră.

Emmei îi era tot mai greu să respire. A încercat să se ridice în genunchi, dar Ethna i-a pus gheata pe umăr. A împins-o și Emma a căzut pe spate, izbindu-se cu putere de podea.

— Mori întinsă pe spate, jigodie! a spus Ethna, ridicând sus spada.

Emma a ridicat mâinile, de parcă așa s-ar fi putut apăra.

Ethna a râs, și-a luat avânt...

Și s-a prăvălit într-o parte. Emma s-a ridicat în fund, înecată de fum și de uimire.

Julian.

Se aruncase peste Ethna și o ținea la pământ, așezat cu genunchii pe ea, lovind-o întruna cu un obiect pe care îl ținea în pumnul încleștat. Emma și-a dat seama cu uimire că era figurina de fier pe care i-o dăduse Simon. Ethna urla, încercând să se ferească de obiectul de fier. Emma s-a răsucit: toată încăperea ardea, și acum blocurile de piatră străluceau ca niște cărbuni incandescenti. A simțit o durere ascuțită în- tr-o parte; o piatră aprinsă aterizase pe mâneca jachetei ei. Și-a scos-o furioasă și a călcat cu picioarele pe ea, s-o stingă.

Scuze) Clary.

— I s-a părut că încă mai vede ca prin ceață siluetele celorlalți. Pe suprafața Portalului se vedeau un fel de valuri, ca o sticlă care începe să se topească. *Julian!* a strigat ea și a întins mâna. Las-o! Trebuie să ne ducem la ceilalți!

El a ridicat capul, cu o privire înnebunită de furie, și Ethna s-a smuls de sub el cu un urlat de furie și de durere. Julian a sărit în picioare și a luat-o la fugă spre Emma. Au alergat împreună spre locul de unde se auzea vocea Cristinei, care îi striga disperată pe nume. Emmei i s-a părut că îl aude și pe Mark, și pe ceilalți...

O perdea de flăcări s-a ridicat din pământ și i-a trântit la podea. S-au uitat în toate părțile, încercând să găsească un loc prin care să poată trece de flăcări, și Emma și-a înăbușit un strigăt: Ethna și Eochaid se apropiau de ei cu pași mari, Ethna, însângerată și furioasă, Eochaid, strălucitor și mortal.

Călăreții erau în deplinătatea forțelor. Emma și Julian erau flămânzi, obosiți și slăbiți. Emmei i s-a strâns inima.

— *Cristina! a țipat ea. Plecați! Plecați! Plecați de aici!*

Julian a prins-o de mână.

— Nu e decât o variantă.

Privirea lui s-a îndreptat spre zid — ea s-a încordat, apoi a dat din cap — și amândoi au luat-o la fugă, exact în clipa în care Călăreții își ridicaseră spadele.

Emma i-a auzit cum strigă, din cauza uimirii și a poftelor de sânge nesatisfacute. Nu îi păsa; Portalul se înălța amenințător în fața ei ca fereastra înaltă și întunecată a unui zgârie-nori, doar umbre și luciri slabe.

A ajuns acolo și a sărit, de mână cu Julian, și amândoi au zburat prin Portal.

Diego nu-și dădea seama prea bine de cât timp se afla în celula goală de piatră. Nu erau ferestre, și nu avea cum să aprecieze trecerea timpului. Știa că Rayan și Divya erau în aceeași închisoare, dar din cauza zidurilor groase ale celulei era inutil să strige unul la altul.

A fost aproape ușurat când a auzit niște pași pe coridor și — în locul gardianului care venea în mod obișnuit de două ori pe zi să aducă o farfurie cu mâncare insipidă — a apărut Zara, strălucitoare în uniforma ei de Centurion. S-ar fi așteptat s-o vadă rânjind, dar fața ei era curios de inexpressivă. Avea Cortana atârnată la mijloc și, în timp ce se uita la el printre gratii, îi mângâia absentă mânerul, ca și cum ar fi mângâiat pe cap un cățel.

— Dragul meu logodnic, a spus ea. Cum ți se par condițiile? Sper că nu e prea frig și prea neprimitor?

El nu a spus nimic. Runa Tăcerii, pe care cei din Cohortă i-o făcuseră, fusese îndepărtată aproape imediat după ședință, dar asta nu însemna că avea să-i spună ceva Zarei.

— Și când te gândești, a continuat ea, că, dacă ți-ai fi jucat cărțile puțin altfel, acum ai fi

locuit cu mine în turned de la Citadelă.

— Și acolo *nu* ar fi fost rece și neprimitor? a replicat Diego. Să locuiesc cu o persoană pe care o urăsc?

Ea a avut o mică tresărire. Diego era surprins. Sigur trebuia să știe că se urăsc, nu?

— N-ai nici motiv, și nici dreptul să mă urăști, a spus ea. Eu am fost cea trădată. Tu ai fost un pretendent convenabil pentru o căsătorie. Acum ești un trădător. Ar fi o rușine pentru mine să mă căsătoresc cu tine.

Diego și-a lipit capul de zid.

— Bine, a spus el, sfârșit. Mi-ai luat totul. Cel puțin acum nu mai trebuie să mă prefac că te iubesc.

Ea și-a strâns buzele.

— Știu că niciodată n-ai avut intenția să ajungem la căsătorie. Încercăi doar să câștigi timp pentru escrocul de frate-tău. Și totuși, o să-ți fac o propunere. Pretinzi că Jaime încă mai are artefactul ăla. Îl vrem. Trebuie să se afle în mâna guvernului.

Buzele i s-au strâmbat într-un rânjel oribil.

— Dacă ne spui unde îl găsim, te iert.

— N-am nici cea mai vagă idee, a spus Diego. Și dacă târăști după tine sabia aia, n-o să devii Emma Carstairs.

Zara s-a uitat la el cu o privire urâtă.

— N-ar fi trebuit să spui asta. *Sau* chestia cealaltă, că ți-am luat deja totul. Mai ai încă multe de pierdut. Zara a întors capul. Milo? Adu al doilea prizonier. S-a auzit pas în față când în celulă a fost anunțată pe Jules o să-și deschidă ușa. Diego a făcut un pas în față și a deschis ușa.

Milo a trântit ușa și a încuiat-o, în timp ce nou-venitul a scos un geamăt și s-a ridicat în fund. Diego a simțit că i se oprește inima. Chiar așa, plin de vânătași și de sânge, cu buza spartă și cu o rană pe obraz, provocată de o arsură, și-ar fi recunoscut fratele oriunde.

— *Jaime*, a șoptit el.

— Se pare că nici el nu știe mai mult ca tine despre artefact, a spus Zara. Pe de altă parte, fără Sabia Mortală, nu-î putem forța să spună adevărul. Așa că trebuie să apelăm la metode mai desuete prin care să ne ocupăm de mincinoși și de trădători. Și-a plimbat vârful degetelor pe mânerul Cortanei, cu un gest afectuos. Sunt convinsă că înțelegi ce vreau să spun.

— Jaime, a zis iar Diego.

Plafonul celulei era prea scund ca să poată sta în picioare; s-a târât în patru labe până la fratele lui și l-a tras spre el.

Capul lui Jaime, care era aproape inconștient, a căzut inert pe umărul lui, cu ochii doar puțin întredeschiși. Hainele îi erau rupte și ude de sânge. Diego a simțit în inimă răceala fricii: oare ce răni ascundea pe sub haine?

— *Hola, hermano!* a șoptit Jaime.

— În timpul discuției pe care a avut-o cu Inchizitorul referitoare la artefact, fratele tău a devenit cam surescitat. A trebuit să fie potolit. Acum Zara chiar zâmbea. Gardienii l-au rănit din greșeală, să zicem așa. Ar fi păcat ca rănilor să se infecteze sau să moară din cauza lipsei de îngrijire necesară.

— Dă-mi o stelă, a șuierat Diego; niciodată nu urăse pe cineva așa cum o ura pe Zara în clipa aceea. Are nevoie de o *iratze*.

— Dă-mi artefactul, a spus Zara. Și va primi o *iratze*.

Diego nu a spus nimic. Nu avea idee unde se afla Etemidad, amuleta moștenită de ei, și pentru care Jaime suferise atât de mult ca s-o protejeze. L-a strâns mai tare la piept, cu buzele

crispate. Nu avea de gând să-i ceară Zarei milă.

Nu? a spus ea cu o voce alintată. Cum vrei. Poate când fratele tău o să înceapă să urle, cu febră, o să-ți schimbi părerea. Cheamă-mă, Diego dragă, dacă te răzgândești. Manuel a intrat cu pași mari în sala tronului, rânjind, cu Oban după el.

Manuel nu se putea reține să nu rânjească; așa cum le spunea uneori oamenilor, rânjetul acela era expresia naturală pe care o avea fața lui. Era adevărat, însă, că-i plăcea și haosul, și în clipa aceea era haos din belșug ca să fie încântat.

Sala tronului părea arsă, zidurile și podeaua de piatră erau pline de funingine neagră. Încăperea mirosea a sânge și a sulf. Podeaua era presărată cu cadavre de soldați, și imul dintre cadavre era acoperit cu o tapiserie care părea scumpă. Pe peretele din față, prin Portalul care devenea tot mai mic, se vedea o plajă, noaptea, cu o lună roșie.

Oban a plesnit din limbă, gest care, aflase Manuel, era echivalentul elf al unei fluierături mirate.

— Ce s-a întâmplat aici? Zici că a avut loc una dintre celebrele mele petreceri.

Manuel a lovit cu vârful ghetei în trupul acoperit de tapiserie.

— Și câmpurile sunt pline de elfi ai Luminii care fug acum, că Regina lor a plecat, a continuat Oban. Manuel, îți poruncesc să-mi dai o explicație. Unde este tatăl meu?

Winter, liderul aspru al Căștilor Roșii, s-a apropiat de ei. Era murdar de sânge și de cenușă.

— Prințe, a spus el. Tatăl tău zace aici.

A arătat spre movila pe care Manuel o împungea cu piciorul. Manuel s-a aplecat și a dat la o parte tapiseria. Trupul de dedesubt nu părea nici de om, nici de elf, și, de altfel, nu părea să fi fost vreodată un trup viu. Era doar forma neagră a unui om făcut din cenușă friabilă, care avea un rictus pe față. Ceva sclipea la gâtul lui.

Manuel a îngenuncheat să ia obiectul acela. O sticlură gravată, cu un lichid purpuriu. *Interesant.* A băgat sticlura în buzunarul de la jachetă.

— Ce-i aia? a întrebat Oban.

Pentru o clipă, Manuel a simțit o mică îngrijorare la gândul că Oban părea să fie interesat de ceva important. Din fericire, nu era cazul — Oban zărise în rămășițele arse ale tatălui său sclipirea lăntișorului de care era atârnat vârful de săgeată. S-a aplecat să ia obiectul strălucitor și l-a legănat ușor pe degete.

Kieran? a roștit el uimit. Kieran l-a ucis pe tata?

— Mai contează? a spus Manuel încet. Moșul s-a dus. Asta-i o veste bună.

Era, într-adevăr. Fostul Rege nu fusese un aliat comod, dacă putea fi numit aliat. Cu toate că cei din Cohortă îl ajutaseră să răspândească pârjolul în Idris, și asta îi convenise, niciodată nu avusese încredere în ei și nici nu fusese interesat de planurile lor mărețe. Nu le spusese nici că avea intenția să pună mâna pe Cartea Neagră, un lucru care îl iritase la culme pe Horace.

Oban avea să fie altfel. El va avea încredere în cei care îl așezau pe tron.

Era un prost.

— Dacă s-ar ști asta, Kieran ar putea să pretindă tronul, a spus Oban, și fața lui buhăită s-a întunecat. Cine a văzut cum a fost ucis Regele? Și unde sunt tovarășii lui Kieran, nefilimii?

— Soldații mei au văzut, dar ei nu vor vorbi, a spus Winter, în timp ce Oban s-a apropiat de tron.

Coroana Regelui era așezată acolo, lucind slab.

— Prințul Kieran a fugit cu o parte din nefilimi în lumea umană.

Fața lui Oban s-a crispat.

— Acolo unde se poate lăuda că l-a ucis pe tatăl nostru?

— Nu cred că va face asta, a spus generalul Winter.

Pe fața lui Oban a trecut un val de ușurare. *Chiar se lasă convins de oricine are o oarecare autoritate, și-a spus Manuel.*

— Se pare că-i prețuiește foarte mult pe nefilimii aceia cu care s-a împrietenit, și ei la fel. Nu cred că vrea tronul, așa i-ar pune pe ei în pericol.

— O să stăm cu ochii pe ei, a spus Oban. Adaon unde e?

— Adaon a fost luat prizonier de Regina Luminii.

— Adaon a fost luat prizonier? a repetat Oban, și când Winter a încuviințat din cap, a început să râdă și s-a așezat pe tron. Și fiul Reginei, bastardul acela?

— A trecut prin Portal împreună cu vrăjitoarea-strigoi, a spus Winter. Pare improbabil să supraviețuiască mult timp acolo.

— Ei bine, regatul nu poate rămâne fără stăpân. Se pare că destinul m-a găsit. Oban i-a înmănat coroana lui Winter. Incoronează-mă, i-a spus.

Odată cu moartea Regelui, Portalul începuse să dispară. Acum era de dimensiunea unui hublou. Prin acea fereastră rotundă, Manuel vedea un oraș mort, cu turnuri în ruină și străzi desfundate. Pe podea, în apropierea Portalului, printre mai multe lucruri care aminteau de lupta care fusese, era și o haină mototolită. Manuel s-a oprit să o ridice; era o jachetă de blugi, plină de sânge.

S-a încruntat și a întors-o pe toate părțile. Era o jachetă mică, de fată, ruptă și murdară de sânge, cu o mânecă parțial arsă. Și-a strecurat degetele în buzunarul de la piept și a scos de acolo un inel gravat cu fluturi.

Fairchild.

Manuel s-a întors la Oban exact când Winter așeza coroana pe capul prințului, cu un aer extrem de stânjenit.

Manuel a scuturat jacheta spre el.

— Ai spus că o parte din nefilimi s-au întors în lumea umană. Ce s-a întâmplat cu fata care purta haina asta? Cu fata și cu băiatul, prizonierii nefilimi?

— Au trecut prin Portal, a spus Winter și a arătat cu mâna spre el. Sunt ca și morți. Tărâmul acela e otrăvit, mai ales pentru unii ca ei. S-a îndepărtat de Oban. Ești Rege acum, Sire.

Oban și-a atins coroana de pe cap și a început să râdă.

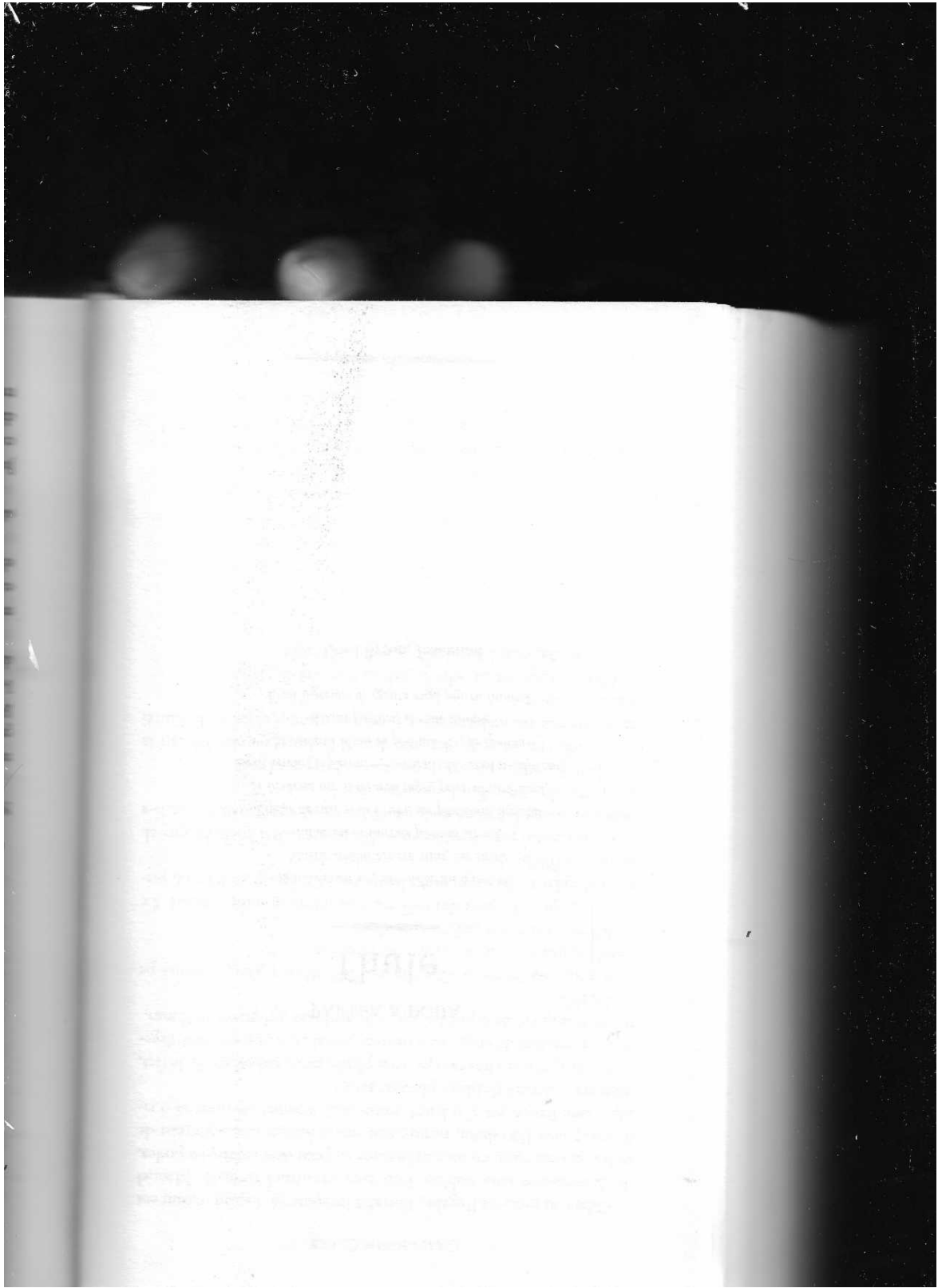
— Adu vin, Winter! Am gura uscată! Goliți pivnițele! Aduceți la mine cele mai frumoase fecioare și cei mai frumoși tineri de la Curte! Azi e o zi mare!

Manuel a zâmbit cu ochii la jacheta murdară de sânge.

— Da. Azi este, într-adevăr, o zi de sărbătoare.

Thule

*Am avut un vis, care deloc nu a fost vis.
Soarele strălucitor era stins, iar stelele
Rătăceau întunecate pe bolta eternă,
Lipsite de rațe și de drum, iar pământul înghețat
Se învârtea orb și tot mai negru pe cerul fără lună;
Zorii veneau și plecau — veneau, dar ziuă n~aduceau,
Și oamenii uitau de patimile lor; de spaima
Acestei pustiiri; și toate inimile
Lrau înghețate de egoista rugă pentru lumină.*

Lord Byron, *intimericul*

' ■ TR'O CETATE DIN ACEL ÎNDEPĂRTAT

NU ERA UN DEȘERT. ERA O PLAJĂ.

Întunecimea Portalului fusese ceva ce Julian nu mai experimentase niciodată. Nicio lumină, niciun sunet sau mișcare, doar senzația de prăbușire a stomacului, ca și cum ar fi fost într-un lift aflat în cădere liberă. Când lumea a reapărut, în sfârșit, a fost ca o explozie surdă care l-a izbit cu suflul ei. Renăscut în sunet și în mișcare, s-a lovit cu putere de pământ, stârnind un val de nisip.

S-a rostogolit pe o parte, cu inima bătându-i nebunește. Pierduse mâna Emmei la un moment dat, în întunericul acela violent, dar acum ea era acolo, lângă el, chinându-se să se ridice în genunchi. Elainele de elf pe care le purta erau rupte și pline de sânge, dar părea nevătămată.

A simțit o durere care l-a făcut să geamă, o durere ascuțită, ca o săgeată. I-a luat câteva clipe să-și dea seama că e ușurare.

Emma s-a ridicat în picioare și și-a scuturat hainele. S-a ridicat și Julian, amețit; era noapte și se aflau pe o plajă largă, care i se părea cunoscută,

presărată din loc în loc cu formațiuni stâncoase parțial erodate. În spatele lor se înălțau niște stânci, din fața cărora porneau niște trepte șubrede de lemn care duceau spre drumul de deasupra plajei. Se auzea tare o muzică alertă. La un capăt al plajei era o mulțime de oameni, care nu păreau să fi sesizat sosirea lor bruscă. Era o mulțime curioasă — un amestec de oameni, vampiri, ba chiar și câțiva elfi din loc în loc, îmbrăcați în haine negre, cu accesorii metalice. Julian a mijit ochii, dar nu putea distinge prea multe detalii.

Emma și-a atins runa Viziunii de pe braț și s-a încruntat la el.

— Runele mele nu funcționează, a șoptit ea. La fel ca pe Tărâmul Elfilor.

Julian a clătinat din cap, ca și cum ar fi spus: *Nu știu ce se întâmplă. A tresărit când a simțit că îl înțeapă ceva într-o parte — s-a uitat în jos și a văzut că telefonul lui se făcuse țândări. Fragmente mici de plastic i se înfipseseră în piele. A aruncat telefonul cu o strâmbătură — nimănui nu i-ar mai fi fost de folos acum.*

S-a uitat în jur. Cerul era foarte înnorat, și o lună roșie ca sângele arunca pe nisip o lumină palidă.

— Știu plaja asta, a spus el.

Formațiunile stâncoase i se păreau familiare, curbura țărmului, forma valurilor — deși culoarea apei din ocean era neagră ca cerneala, iar în locul în care valurile se spărgeau la

mal rămânea o dantelă neagră.

Emma l-a atins pe umăr.

— Julian? Trebuie să facem un plan.

Era cenușie la față de oboseală, și sub ochii ei căprui-închis se vedeau umbre. Părul auriu îi cădea pe umeri în valuri bogate. Julian a simțit în el o explozie de emoții. Durere, iubire, panică, suferință și dor, toate s-au revărsat în el cum se revărsă sângele dintr-o rană ale cărei cusături au fost rupte.

S-a îndepărtat, clătinându-se, de Emma și s-a dus să se sprijine de o stâncă, pentru că stomacul i-a fost cuprins de spasme violente și i început să elimine sucul amar de fiere. După ce s-au oprit spasmele, s-a șters la gură, și-a șters mâinile cu nisip și s-a întors spre Emma, caise urcase pe niște formațiuni stâncoase. Stânci marine, se numeau, sau ceva de genul acesta.

Și-a încleștat pumnii. Emoțiile se învărteceau în el ca un uragan, puneau presiune asupra craniului și, ca reacție, mintea lui părea să zboar:

și-a învârtit capul, oprindu-se asupra unei informații ne semnificative, ca apoi să o arunce ca pe un bolovan.

Concentrează-te! și-a spus el și și-a mușcat buzele până când durerea i-a limpezit capul. Simțea gustul de sânge.

Emma era la jumătatea stâncii și se uita undeva, spre sud.

— E ciudat rău de tot.

— Cum, ciudat?

A fost surprins de cât de normal îi suna vocea. Mai

departe de ei au trecut două persoane — amândouă vampiri, iar unul dintre ei era o fată cu părul lung, șaten. Amândoi le-au făcut cu mâna, dezinvolt. Ce naiba se întâmpla?

Emma a sărit de pe stâncă.

— Ești bine? l-a întrebat ea, dându-și părul pe spate.

— Probabil de la călătoria prin Portal, a mințit el.

Indiferent ce i se întâmpla, nu asta era.

— Uită-te la asta.

Emma reușise cumva să-și salveze telefonul după toate peripețiile. L-a deschis să-i arate lui Julian fotografia pe care o făcuse de pe stâncă.

Era întunecată, dar el a recunoscut imediat linia țărmlui și, în depărtare, ruinele debarcaderului Santa Monica. Roata cea mare era răsturnată și zăcea într-un morman de metal. Niște forme întunecate pluteau pe cer, deasupra debarcaderului. În mod sigur nu erau păsări.

Emma a înghițit în sec.

— Asta-i Los Angeles, Julian. E chiar lângă Institut.

— Dar Regele spunea că e Thule... spunea că e o lume otrăvitoare pentru nefilimi...

S-a întrerupt, îngrozit. La celălalt capăt al plajei, două coloane lungi de siluete umane se apropiau în marș, într-o formațiune care semăna cu una militară. Când s-au mai apropiat, Julian a zărit o uniformă roșie.

— A plonjat împreună cu Emma în spatele celei mai apropiate formațiuni stâncoase, lipindu-se de ea cât au putut. Ii vedeau pe cei care mășăluiau cum se apropie. Mulțimea din capătul opus al plajei începuse și ea să se îndrepte spre ei, și muzica încetase brusc. Nu se mai auzeau decât valurile care se spărgeau la mal, vântul și picioarele care mășăluiau. Intunericiții, a șoptit

Emma când au ajuns mai aproape.

În timpul Războiului întunecat, Sebastian Morgenstern răpise sute de vânători de umbre, pe care îi controla cu ajutorul propriei sale variante de Pocal Mortal. Aceștia fuseseră numiți „întunericiciți”, și erau recunoscuți după uniforma lor roșie.

Tatăl lui Julian fusese unul dintre ei, până când Julian îl ucisese.

încă mai visa asta.

— Dar întunericicii sunt morți cu toții, a spus Julian pe un ton îndepărtat, mecanic. Au murit odată cu Sebastian.

— În lumea noastră. Emma s-a întors spre el. Julian, știm ce e asta. Pur și simplu nu vrem să fie adevărat. Asta e... Thule... o versiune a lumii noastre. Probabil că ceva s-a întâmplat altfel aici, în trecut, ceva care a trimis lumea asta pe un alt drum. La fel ca Edom.

Julian știa că ea avea dreptate; știuse asta încă de când recunoscuse debarcaderul. Și-a alungat gândurile la familie, la tatăl lui. Nu se putea gândi la ei acum.

Coloanele de întunericiciți trecuseră în marș și în spatele lor venea un grup de gardieni cu steaguri. Pe fiecare steag era o emblemă: o stea în interiorul unui cerc.

— Pentru numele îngerului! a șoptit Emma.

Și-a dus mâna la gură.

Morgenstern. Steaua dimineții.

Iar în spatele purtătorilor de steaguri venea Sebastian.

Părea mai matur decât fusese ultima oară când îl văzuse Julian;

pe atunci era un adolescent cu părul ca de gheață albă, care își lua puterea din ură și din otravă. Acum părea să aibă vreo douăzeci și cinci de ani, arăta tot ca un băiat slăbuț, dar chipul lui avea o expresie mai dură. Trăsăturile lui fine erau acum precis desenate și ochii negri îi ardeau. Phaesphoros, sabia Morgenstern, atârna pe umărul lui într-o teacă gravată cu stele și flori.

Și chiar în spatele lui era Jace Herondale.

Era o lovitură și mai puternică, și mai stranie. Abia se despărțiseră de Jace, care luptase cot la cot cu ei la Curtea întunericului; era slăbit și obosit, dar tot atât de aprig și de protector. Acest Jace părea să fie cam de aceeași vârstă cu celălalt; tot numai mușchi, cu părul auriuciufulit, cu fața la fel de frumoasă ca întotdeauna. Dar în ochii lui aurii era o lumină moartă, întunecată. O ferocitate pe care Julian o asocia cu Cohorta și susținătorii ei, o ferocitate specifică celor care atacă, nu celor care protejează.

În spatele lor venea o femeie cu păr castaniu cărunt, pe care Julian a recunoscut-o ca fiind Amatis Graymark, sora lui Luke. Fusese printre primii întuneriți și cea mai cumplită, iar acum părea să fie la fel. Fața avea scobituri adânci și buzele îi erau strânse. A împins în fața ei un prizonier — pe cineva îmbrăcat în negru, ca vânătorii de umbre, cineva cu capul înfășurat cu o pânză care îi ascundea trăsăturile.

— Veniți! a strigat Sebastian, și un fel de forță invizibilă i-a amplificat atât de mult vocea, încât a răsunat pe plajă de la un capăt la celălalt. Întuneric! Oaspeți, apropiați-vă! Ne-am adunat aici pentru a sărbători capturarea și executarea unui trădător important. Unul care s-a întors împotriva luminii Stelei.

S-au auzit murmure de nerăbdare. Mulțimea s-a strâns într-un fel de careu, iar Sebastian și gardienii lui se aflau pe latura dinspre sud. Julian l-a văzut pe Jace aplecându-se spre Sebastian și spunându-i ceva, iar Sebastian a început să râdă cu atâta amicitie, încât Julian a simțit un fior pe șira spinării. Jace avea un costum cenușiu, nu o uniformă roșie — deci el nu era întuneric? Julian s-a uitat prin mulțime; în afară de Amatis, a mai văzut câțiva vânători de umbre pe care îi știa vag de la Conclavul din Los Angeles — a văzut-o pe fata-vampir care le făcuse cu mâna mai devreme, și care acum vorbea și râdea cu Anselm Nightshade...

Și a văzut-o pe Emma.

Sigur era Emma. Ar fi recunoscut-o oriunde, în orice fel de haine, pe orice fel de întuneric sau de lumină. Lumina sângerie a lunii se reflecta în părul ei blond; purta o rochie roșie, fără spate, și pielea ei era fină, fără rune. Stătea de vorbă cu un băiat înalt, aflat mai mult în umbră, dar Julian abia dacă s-a uitat la el: se uita la ea, la Emma lui, frumoasă și vie și în

siguranță și...

Ea a început să râdă și a ridicat brațele spre el. Tânărul înalt și-a strecurat mâinile prin părul ei, iar ea l-a sărutat. L-a izbit cu forța unui tren. Gelozia: albă și fierbinte, arzătoare, veninoasă. Julian nu putea decât să stea îndărătul stâncii și să se uite cum băiatul acela îi mângâia spatele gol.

S-a cutremurat de intensitatea sentimentului. Emoția îl sfâșia, amenința să-l copleșească și să-i înmoaie picioarele. Valuri fierbinți de gelozie, amestecate cu o dorință disperată. Mâinile *lui* trebuiau să fie pe spatele Emmei, în părul ei.

A întors capul într-o parte, cu un geamăt. Cămașa se lipise de el din cauza transpirației. Emma — Emma cea adevărată —, care încă era lipită de stâncă lângă el, s-a uitat la el alarmată.

— Julian, ce s-a întâmplat?

Inima lui a început deja să-și domolească ritmul. Aceasta era Emma lui. Cealaltă era un fals, un simulacru.

— Uite, a șoptit el, făcând un gest cu capul.

Emma i-a urmărit privirea și a roșit.

— Ab. Aia suntem noi?

Julian a scos iar capul de după stâncă. Emma și băiatul nu se mai îmbrățișau, și cum de nu văzuse? Era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă care îi arăta cum avea să fie peste câțiva ani. Era el, cu părul și ochii familiei Blackthorn, cu brățara lui de sticlă de mare, îmbrăcat în roșu și negru. Julian a privit cu uimire cum celălalt el a tras-o

pe Emma mai aproape și a sărutat-o din nou.

În mod sigur nu era primul sărut, și nici al doilea. Degetele celui alt Julian se plimbau pe spatele ei gol, savurând vizibil senzația pe care i-o dădea pielea ei. Mâinile lui i-au găsit șoldurile acoperite cu satin și s-au așezat acolo, ca s-o tragă mai aproape; ea a ridicat un picior și s-a agățat de coapsa lui, lăsându-și capul pe spate, ca el s-o sărute pe gât.

Celălalt Julian părea să fie un pupăcios foarte sigur pe el.

— Asta-i cel mai grav, a spus Emma. Nu doar că suntem întuneriți în lumea asta, dar, după câte se pare, mai suntem și exhibiționiști.

— Cred că ceilalți întunericiti nu ne suportă, a remarcat Julian. Emma, treaba asta pare recentă. Lumea asta nu s-a putut rupe de a noastră de prea mult timp...

Liniște! Vocea lui Sebastian a stârnit ecouri pe toată plaja și mulțimea a tăcut. Variantele lor întunericite au încetat să se mai sărute, ceea ce era o ușurare.

— Jace, pune-o pe trădătoare în genunchi!

Deci era o femeie. Julian s-a uitat cu stomacul strâns cum Jace a îmbrâncit-o pe prizonieră, silind-o să se așeze în genunchi, apoi i-a scos încet pânza care îi înfășură capul.

— Ash! a strigat Sebastian. Ash, vino să vezi și să înveți, copilul meu!

Julian a simțit că Emma înlemnește din cauza șocului. Gardienii s-au fosit, și dintre ei a

apărut Ash Morgenstern, cu o expresie rigidă.

Se schimbase mult de ultima oară când îl văzuseră, mai mult decât Jace sau Sebastian. Trecuse de la treisprezece ani la circa șaptesprezece, după cum aprecia Emma; nu mai era un copil slăbuț, ci un adolescent aflat în pragul maturității, înalt și lat în umeri. Părul lui blond-alburiu era tuns scurt și nu purta uniforma roșie a întunericiților — avea doar niște blugi obișnuiți și o bluză albă de trening.

Dar și acum mai avea pe gât cicatricea în formă de X. Se vedea bine, chiar și de la distanță.

Ash și-a încrucișat mâinile la piept.

— Sunt aici, tată, a spus el pe un ton neutru, și Julian a fost izbit de ciudățenia situației: băiatul acesta să-i spună „tată” unui tânăr care părea că e doar cu cinci ani mai mare ca el.

— E acel Ash din lumea noastră, a șoptit Julian. Cel pe care Annabel l-a adus aici prin Portal.

Emma a dat din cap.

— Cicatricea. Am văzut și eu.

Jace a îndepărtat și ultimele fâșii de pânză de pe fața femeii care stătea în genunchi. Emma a tresărit, ca și cum ar fi primit o lovitură.

Era Maryse Lightwood.

Părul ei fusese tăiat foarte scurt și era palidă. Ash a privit cu fața inexpressivă cum ea se uită în jurul ei, cu groază mută. Băiatul avea la gât un lănțisor de argint; Julian nu-și amintea să-l fi avut pe Tărâmul Elfilor. Câți

ani vor fi trecut între plecarea lui prin Portal și sosirea lor în Thule? L-a izbit cu forța unui tren. Gelozia: albă și fierbinte, arzătoare, veninoasă. Julian nu putea decât să stea îndărătul stâncii și să se uite cum băiatul acela îi mângâia spatele gol.

S-a cutremurat de intensitatea sentimentului. Emoția îl sfâșia, amenința să-l copleșească și să-i înmoaie picioarele. Valuri fierbinți de gelozie, amestecate cu o dorință disperată. Măinile *lui* trebuiau să fie pe spatele Emmei, în părul ei.

A întors capul într-o parte, cu un geamăt. Cămașa se lipise de el din cauza transpirației. Emma — Emma cea adevărată —, care încă era lipită de stâncă lângă el, s-a uitat la el alarmată.

— Julian, ce s-a întâmplat?

Inima lui a început deja să-și domolească ritmul. Aceasta era Emma lui. Cealaltă era un fals, un simulacru.

— Uite, a șoptit el, făcând un gest cu capul.

Emma i-a urmărit privirea și a roșit.

— Ab. Aia suntem noi?

Julian a scos iar capul de după stâncă. Emma și băiatul nu se mai îmbrățișau, și cum de nu văzuse? Era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă care îi arăta cum avea să fie peste câțiva ani. Era el, cu părul și ochii familiei Blackthorn, cu brățara lui de sticlă de mare, îmbrăcat în roșu și negru. Julian a privit cu uimire cum celălalt el a tras-o pe Emma mai aproape și a sărutat-o din nou.

În mod sigur nu era primul

sărut, și nici al doilea. Degetele celuilalt Julian se plimbau pe spatele ei gol, savurând vizibil senzația pe care i-o dădea pielea ei. Mâinile lui i-au găsit șoldurile acoperite cu satin și s-au așezat acolo, ca s-o tragă mai aproape; ea a ridicat un picior și s-a agățat de coapsa lui, lăsându-și capul pe spate, ca el s-o sărute pe gât.

Celălalt Julian părea să fie un pupăcios foarte sigur pe el.

— Asta-i cel mai grav, a spus Emma. Nu doar că suntem întuneri- ciți în lumea asta, dar, după câte se pare, mai suntem și exhibiționiști.

— Cred că ceilalți întunericiciți nu ne suportă, a remarcat Julian. Emma, treaba asta pare recentă. Lumea asta nu s-a putut rupe de a noastră de prea mult timp...

Liniște!Vocea lui Sebastian a stârnit ecouri pe toată plaja și mulțimea a tăcut. Variantele lor întunericite au încetat să se mai sărute, ceea ce era o ușurare.

— Jace, pune-o pe trădătoare în genunchi!

Deci era o femeie. Julian s-a uitat cu stomacul strâns cum Jace a îmbrâncit-o pe prizonieră, silind-o să se așeze în genunchi, apoi i-a scos încet pânza care îi înfășură capul.

— Ash! a strigat Sebastian. Ash, vino să vezi și să înveți, copilul meu!

Julian a simțit că Emma înlemnește din cauza șocului. Gardienii s-au fosit, și dintre ei a apărut Ash Morgenstern, cu o expresie rigidă.

Se schimbaseră mult de ultima

oară când îl văzuseră, mai mult decât Jace sau Sebastian. Trecuse de la treisprezece ani la circa șaptesprezece, după cum aprecia Emma; nu mai era un copil slăbuț, ci un adolescent aflat în pragul maturității, înalt și lat în umeri. Părul lui blond-alburiu era tuns scurt și nu purta uniforma roșie a întunericiților — avea doar niște blugi obișnuiți și o bluză albă de trening.

Dar și acum mai avea pe gât cicatricea în formă de X. Se vedea bine, chiar și de la distanță.

Ash și-a încrucișat mâinile la piept.

— Sunt aici, tată, a spus el pe un ton neutru, și Julian a fost izbit de ciudățenia situației: băiatul acesta să-i spună „tată” unui tânăr care narea că e doar cu cinci ani mai mare ca el.

— E acel Ash din lumea noastră, a șoptit Julian. Cel pe care Annabel l-a adus aici prin Portal.

Emma a dat din cap.

— Cicatricea. Am văzut și eu.

Jace a îndepărtat și ultimele fâșii de pânză de pe fața femeii care stătea în genunchi. Emma a tresărit, ca și cum ar fi primit o lovitură.

Era Maryse Lightwood.

— Părul ei fusese tăiat foarte scurt și era palidă. Ash a privit cu fața inexpressivă cum ea se uită în jurul ei, cu groază mută. Băiatul avea la gât un lăntișor de argint; Julian nu-și amintea să-l fi avut pe Tărâmul Elfilor. Câți ani vor fi trecut între plecarea lui prin Portal și sosirea lor în Thule? Maryse

Lightwood, a spus Sebastian, plimbându-se încet în jurul ei.

Emma nu se mai mișcase și nici nu mai scosese vreun sunet de la tresărire inițială. Julian se întreba dacă își amintea de Maryse cea din lumea lor — care plângea lângă rugul soțului ei, dar care era înconjurată de copiii și de nepoții săi...

Probabil că Emma se gândea la părinții ei, și-a dat el seama, tresărind. Se întreba dacă erau vii în lumea asta. Dar nu spunea o vorbă.

— Ești acuzată că ai colaborat și i-ai ajutat pe rebelii care s-au ridicat împotriva cauzei susținute de Steaua Căzută. Acum, noi știm că ai făcut asta, așa că nu mai facem proces, pentru că oricum suntem împotriva acelorora. Dar tu... tu ai comis cea mai gravă trădare. Ai încercat să rupi legătura dintre doi frați. Eu și Jace suntem frați. Tu nu ești mama lui. Singura lui familie sunt eu.

— O, Doamne, a șoptit Emma. Deci asta era legătura aia ciudată dintre ei, când Sebastian l-a posedat pe Jace, și aduci aminte? Deci așa... s-a întâmplat în lumea de aici...

— Mi-am ucis propria mamă, pe Lilith, pentru Jace, a spus Sebastian. Acum el își va ucide mama pentru mine.

Jace a scos din teacă sabia de la șold. Avea o lamă lungă și ascuțită, care lucea roșie în lumina lunii. Julian s-a gândit din nou la acel Jace din lumea lor: care râdea, care glumea, care era atât de animat. Se părea că

aici era ceva mai mult decât o posedare. De parcă Jace ar fi fost mort pe dinăuntru.

Buzele lui Sebastian se ridicaseră la colțuri; zâmbea, dar nu era un zâmbet prea uman.

— Vreun ultim cuvânt, Maryse?

Maryse s-a întors ca să se poată uita la Jace. Liniile încordate ale feței sale au părut să se relaxeze, și pentru o clipă Julian l-a văzut pe John Carstairs uitându-se la Emma, sau pe propria lui mamă uitându-se la el, cu acel amestec de iubire pentru ceea ce e, și durere pentru ceea ce nu poate fi păstrat...

— Ți-aduci aminte, Jace? l-a întrebat ea. Cântecul acela pe care ți-l cântam când erai mic.

*A
înce
put
să
cânt
e, cu
voce
subț
ire
și
trem
urăt
oare
.A
la
clair
efon
tain
e m'
en
alla
nt
pro
men
ep*

*j'ai
trou
ve
l'ea
u si
belle
quej
e
m'y
suis
baig
ne.
Ily
a
long
tem
ps
quej
e
t'ai
mt•
jam
ais
je ne
t'ou
blier
ai.*

' A ian știa franceză doar cât să poată traduce câteva cuvinte. *Te-am »- ■ mult timp. Nu te voi uita niciodată.*

— *Ily a longtemps queje t'aime, cânta Maryse cu vocea ei subțire, care*
—•ora la notele mai înalte...

Ash se ținea strâns de coate. A întors capul exact în clipa în care acel a coborât sabia jos, dintr-o parte, retezându-i capul lui Maryse. Vr. os alb și sânge roșu; trupul ei s-a prăbușit în nisip, iar capul s-a -: uogolit și a rămas așezat pe un obraz, cu ochii deschiși. Părea că încă ; uită la Jace.

Sângele îl stropise pe Ash pe față și pe hanorac. Mulțimea bătea cm palme și ovaționa. Jace s-a aplecat să-și șteargă sabia pe

nisip, iar Sebastian s-a apropiat de Ash, cu zâmbetul lui inuman transformat în altceva. Ceva posesiv.

— Sper că a fost o experiență din care ai învățat ceva, i-a spus el.

— Am învățat că nu trebuie să mă mai îmbrac în alb la execuții, a răspuns Ash, trecându-și mâna peste hanorac; în urma palmei lui au rămas pete roșii. Foarte util.

— După ce vom avea în mână Instrumentele Mortale, vei asista la mai multe morți. Sebastian a început să râdă, apoi a ridicat din nou vocea. Ora de masă, a anunțat el, și cuvintele au răsunat pe plajă.

În capul lui Julian era un urlat care voia cu tot dinadinsul să iasă; s-a uitat la Emma și a văzut în ochii ei același urlat.

Ea l-a prins de mână cu atâta forță, încât părea că îi strivește oasele.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să fugim.

Cuvintele ei parcă se rostogoleau unul peste altul; Julian nici măcar n-a avut timp să încuviințeze. În timp ce vampirii se îngrămădeau în jurul trupului lui Maryse, au luat-o la fugă spre stânci, cu spatele aplecat. Noaptea se umpluse cu o cacofonie de țipete și de urlete, iar în aer începuse să se simtă mirosul de cupru al sângelui. Emma șoptea întruna „*nu, nu, nu*”, chiar și când au ajuns la poalele scărilor șubrede din lemn pe care le-a urcat în fugă, cocoșată. Julian a alergat după ea, străduindu-se să nu se uite în urmă.

Treptele de lemn se mișcau sub pașii lor, dar au rezistat; de acum se vedea partea de sus a falezei. Emma a ajuns la capătul

scării — și a scos un țipăt, dispărând brusc.

Julian a văzut alb în fața ochilor. Nu și-a dat seama când a urcat restul treptelor; s-a trezit, pur și simplu, sus — unde era autostrada cunoscută, șiruri de mașini parcate, nisip și iarbă —, iar acolo era Emma, ținută strâns de un băiat înalt, cu părul roșcat, al cărui chip cunoscut a fost pentru Julian ca un pumn în burtă.

— Cameron? a întrebat el, uluit. Cameron Ashdown?

Cameron părea să aibă nouăsprezece sau douăzeci de ani. Părul des, roșcat, era tuns scurt, militărește. Era slab ca o scândură și purta un tricou bej și pantaloni de camuflaj, iar peste umăr, în diagonală, avea o curea Sam Browne. De cureaua aceea era prins un pistol.

Fața lui s-a schimonosit, dezgustată.

— Amândoi. Trebuia să-mi închipui. Julian a făcut un pas spre el.

— Dă-i drumul, întunericit nenoro...

Cameron a făcut ochii mari, cu o uimire aproape comică, iar Emma a profitat de moment și l-a lovit tare cu piciorul, apoi s-a răsucit și i-a dat repede câțiva pumni în coaste. A reușit să se îndepărteze cât timp a icnit el, dar imediat Cameron a scos pistolul.

L-a îndreptat spre ei. Vânătorii de umbre nu foloseau pistoale, dar Julian era convins că acest Cameron Ashdown cunoștea bine arma, după felul în care o ținea.

Dacă ar trage, și-a spus Julian, ar avea timp să se arunce în fața Emmei. Ar încasa el

glonțul, chiar dacă detesta ideea
că ar trebui s-c lase singură
aici...

Cameron a ridicat vocea.

— Livia! a strigat el. Sunt sigur că vrei să
vezi asta.

Pieptul lui Julian s-a răcit ca
gheața. își imagina că încă mai
respiră, trebuia să respire, altfel
ar fi fost mort, dar nu simțea
asta, nu : simțea sângele din
corp, nici pulsația respirației și
nici bătăile inirA văzut-o
numai, apărând dintre două
mașini: s-a apropiat de ei
degajată, cu părul ei negru de
Blackthorn fluturând în vântul
care bătea dinspre mare.

Livvy.

Părea cam de șaptesprezece
ani. Purta pantaloni negri de
piele, o cartușieră la brâu, un
top cenușiu și o cămașă
transparentă pe deasupra.
Bocancii aveau tălpi groase și o
mulțime de cataramă. La mâini
avea brățări de șnur împletit,
sub care erau mici pumnale de
aruncat. O cicatrice — una
dintre cele multe — îi brăzda
toată fața, de la tâmpla stângă,
trecând peste ochi, până spre
mijlocul obrazului. Avea o pușcă
în mână și, în timp ce s-a
apropiat de ei, a ridicat-o cu un
gest dezinvolt și a îndreptat-o
spre Julian.

— Ei sunt, a spus Cameron.
Nu știu ce caută aici, departe de
ceilalți întunericiti.

— Cui îi pasă? a răspuns
Livvy. O să-iucid, și o să-mi
mulțumească pentru asta, dacă
mai au încă suflet.

Julian a întins mâinile spre
ea. Bucuria că o vedea era

incontrolabilă și amețitoare,
amestecată cu frică.

— Livvy, *noi* suntem...

— Nici măcar să nu *încerci*,
s-a stropșit ea. A ardat, cu un
gest expert, pușca. V-aș spune să
vă rugați, dar îngerul e mort.

— Ascultă..., a început Emma, și Livvy a îndreptat arma spre ea.

Julian a făcut un pas spre sora lui, și atunci Cameron, de care Julian
aproape uitase, a spus:

— *Așteaptă!*

Livvy s-a oprit.

— Sper să ai un motiv bun, Cam.

Cameron a arătat spre Julian.

— Are gulerul rupt... A
făcut semn cu capul, nerăbdător.
Arată-i, i-a spus el lui Julian.

— *Rum*, i-a șoptit Emma,
iar Julian a avut parcă o
străfulgerare, dându-și seama ce
vrea să spună.

Și-a tras gulerul tricoului în jos,
arătându-i lui Livvy runa de pe
piept. Deși runele
nepermanente pe care le avusese
— Vederea Nocturnă,
Nedetectarea sau Lovitura
Sigură — începuseră să se
șteargăde când pătrunseseră pe
Tărâmul Elfilor, devenind
cenușii, runa de *parabatai*
rămăsese neagră și clar
conturată.

Livvy a înlemnit.

— Intunericității nu pot avea
runele nefilimilor, a spus Julian.
Știi asta, Livvy.

— Știu că voi credeți că
suntem Emma și Julian în
varianta întu- nericită, a adăugat
Emma. Dar noi i-am văzut. Sunt
acolo, pe plajă. A arătat cu mâna
în jos. Serios. *Uită-te!*

Pe chipul lui Livvy a trecut o umbră de
îndoială.

— Cameron. Du-te să te uiți!

Cameron s-a dus la marginea falezei și s-a uitat pe plajă cu binoclul. Julian și-a ținut respirația; știa sigur că și Emma facea la fel.

— Mda, sunt acolo, a spus Cameron, după o lungă pauză. Se giugiulesc. Greșos!

— Mereu făceau așa înainte să devină întunericii, a spus Livvy. Unele lucruri nu se schimbă.

Emma a ridicat mâna stângă, să-i arate runa Clarviziunii.

— Suntem vânători de umbre. Te cunoaștem, Livvy, și te iubim...

— *Termină!* a spus Livvy, înfuriată. Bine, poate că nu sunteți întunericii, dar tot ar putea să fie un soi de transformare demonică...

— Astea sunt rune *angelice*, a spus Julian. Nu suntem demoni...

— *Atunci cine sunteți?* a țipat Livvy, și în vocea ei a răsunat o disperare groaznică, o singurătate la fel de întunecată și adâncă precum o fântână. Cine ar trebui să cred că sunteți?

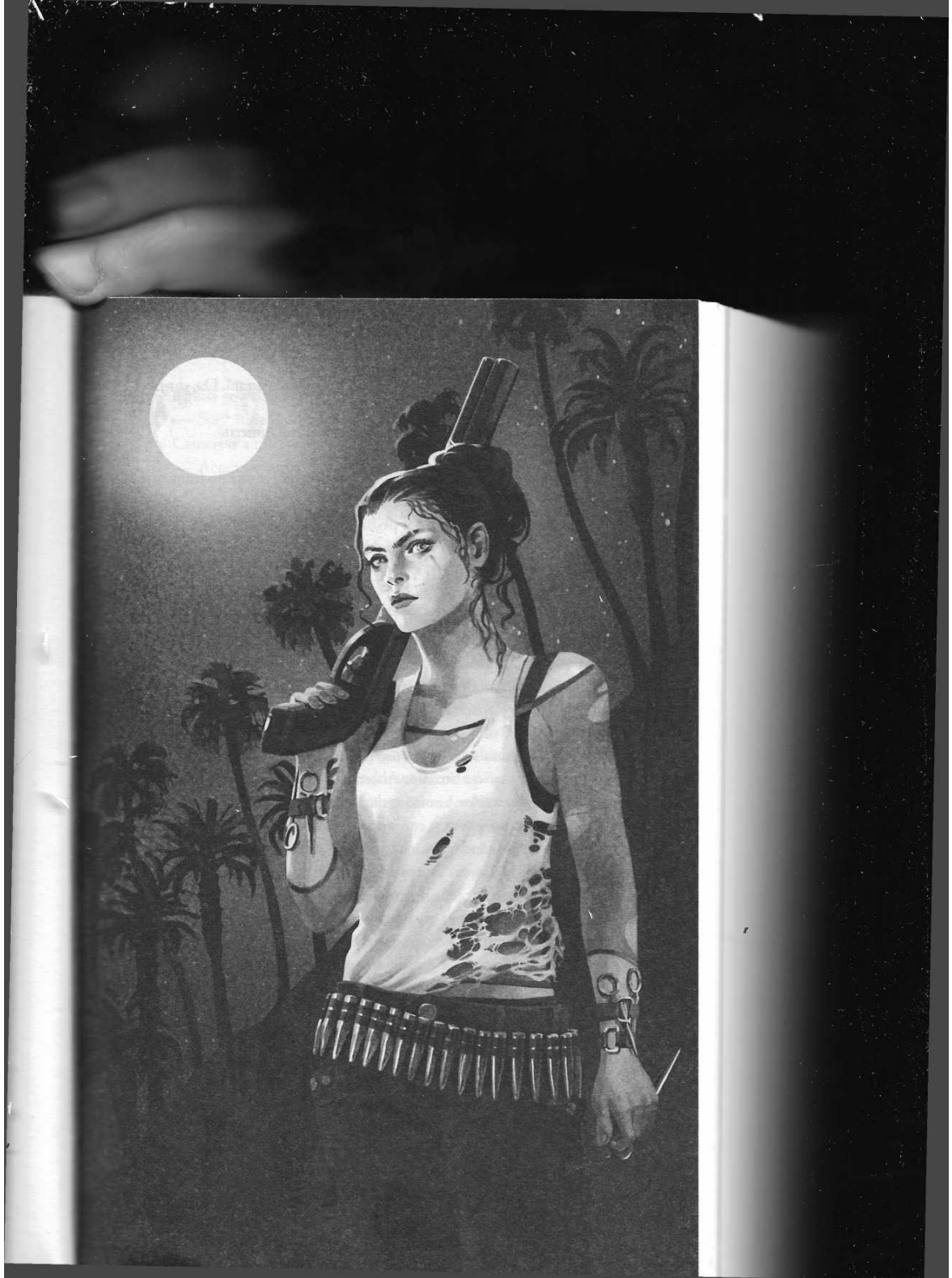
— Suntem tot noi. Jules și Emma. Suntem din altă lume. O lume pe care n-o stăpânește Sebastian. O lume cu rune.

Livvy s-a uitat la ea cu o privire goală.

— Liv, a spus Cameron, lăsând jos binoclul. Petrecerea de pe plajă începe să se spargă. Din moment în moment vor urca aici. Ce facem?

Livvy a șovăit, dar numai o secundă. Julian a presupus că timpul de a lua decizii era un lux pe care această versiune a surorii

lui nu și-l permitea.

— Diana? Diana
Wrayburn? a exclamat
Emma, ușurată. Da, du-ne la
Diana, *te rog*.

Cameron și Livvy au schimbat o privire total
nedumerită.

Să-i ducem la Bradbury, a spus ea. Poate se întoarce D

— OK, bine, a spus Livvy în cele din urmă.

A făcut semn spre un jeep negru, Wrangler, cu geamurile fumurii, care era parcat pe marginea autostrăzii.

— Urcați în mașină, amândoi pe bancheta din spate. Și nici să nu vă gândiți să încercați vreo șmecherie. Vă zbor creierii imediat.

Livvy parcă patrula înarmată, adică stătea pe scaunul din dreapta cu pușca așezată pe picioare. Alături de ea, Cameron conducea cu o eficiență și precizie care erau în totală contradicție cu bietul Cameron pe care îl cunoscuse Emma în lumea ei, și care era cam leneș. Ocoala cu precizie gropile din asfaltul autostrăzii Pacific Coast, gropi care semănau cu găurile din caroseria ruginită a unei mașini vechi.

Julian tăcea și se uita pe fereastră, fascinat și îngrozit. Nu em mare lucru de văzut în afara străzii distruse care se vedea la lumina farurilor, dar întunericul însuși era straniu. Absența stâlpilor de iluminat, a semafoarelor și a ferestrelor luminate de la casele care se întindeau de-a lungul străzii te șocau, era ca și cum te-ai fi uitat la o față lipsită de ochi.

În cele din urmă, când au ajuns la capătul autostrăzii, unde se făcea printr-un tunel legătura cu Autostrada 10, au apărut și niște lumini. În

dreapta lor era debarcaderul Santa Monica, acum distrus, de parcă ar fi fost hăcuit de un uriaș cu un topor. În apă erau prăvălite scânduri de lemn și bucăți de beton sparte. Numai vechiul carusel rămăsese neatins. Era iluminat, și din difuzoare se auzea o muzică atonală. Călare pe poneii demodați, vopsiți, se vedeau niște siluete umbroase, inumane, și vântul nopții ducea până departe chicotele lor ascuțite. Fețele poneilor păreau schimonosite, arătând ca niște măști chinuite, încremenite într-un țipăt.

Emma a întors capul și a fost bucuroasă când mașina a intrat în tunel, unde caruselul nu se mai putea vedea.

Debarcaderul a fost primul loc revendicat de creaturile demonice, a spus Cameron, uitându-se la ei în oglindă. Cine ar fi crezut că demonilor le plac parcurile de distracție? Emma și-a dres glasul.

— Sunt înnebuniți după vata de zahăr?

Cameron a râs sec.

— Aceeași Emma dintotdeauna.

Sarcastică în ciuda greutateilor. Livvy s-a uitat la el cu asprime.

— Presupun că nu mai trebuie să întrebăm de Disneyland, a spus Julian cu o voce neutră.

Probabil nu se așteptase ca cei doi să înceapă să râdă, dar felul în care amândoi s-au crispat sugera că ceva cu adevărat groaznic se întâmplase la Disneyland.

Emma s-a decis să nu insiste asupra subiectului. Erau întrebări mai importante.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Exact după Războiul întunecat, a spus Livvy. Când Sebastian a învins.

— Deci a continuat atacarea tuturor

Institutilor? a întrebat

Emma. Nu voia să se

gândească la asta, nu voia

să ia în considerare faptul

că

exista posibilitatea infimă ca în lumea aceasta părinții ei să fie în viață, dar nu putea să-și ascundă speranța care i se simțea în voce.

— Și Institutul din Los Angeles?

— Da, a spus Livvy.

Vocea ei era neutră.

— Părinții tăi au fost uciși. Tatăl nostru a fost întunericit.

Emma a tresărit ușor. Știuse că nu erau șanse reale, dar tot o durea.

Și Julian se întrebese, probabil, dacă tatăl lui mai era în viață, știa asta. Ar fi vrut să-l ia de mână, dar amintirea celui Julian lipsit de emoții din ultima săptămână a făcut-o să se abțină.

— Și în lumea noastră s-au întâmplat lucrurile astea, a spus Julian, după momente lungi de pauză. Dar noi am câștigat războiul.

— Sebastian a murit, a adăugat Emma. Clary l-a ucis.

—

Cla

ry

Fair

chil

d? a

într

eba
t
Ca
me
ron
, în
voc
ea
lui
se
cite
a
înd
oial
a.

— A fost ucisă de demonul Lilith în Bătălia de la Burren.

Nu, a spus Emma,
încăpățânată. Clary și
prietenii ei au câștigat
Bătălia de la Burren. Sunt și
tablouri cu asta. L-a salvat pe
Jacecu sabia Glorious și l-au
găsit pe Sebastian în Edom;
el nu a câștigat niciodată...

Livvy a bătut cu unghiile ei scurte în țeava puștii.

— Simpatică poveste.

Deci voi pretindeți că veniți
dintr-un loc în care
Sebastian e mort, în care
demonii nu mișună pe străzi,
și în care vânătorii de umbre
au încă puteri angelice?

— Da, a răspuns Emma.

Livvy s-a întors să se uite
la ea. Cicatricea care îi
trecea peste ochi era de un
roșu-închis în lumina
purpurie a lunii.

— Atunci, dacă-i așa minunat acolo, ce căutați
aici?

— N-a fost o vacanță
plănuită. Nu totul e perfect
în lumea noastră, a spus
Emma. De fapt, e departe de
a fi perfect.

S-a uitat la Julian și, spre uimirea ei, a văzut că și el se uită la ea cu aceeași privire întrebătoare. S-a stârnit un ecou al vechii lor modalități de comunicare — *Să ~ i spunem lui Livvy că în lumea noastră ea e moartă?*

Emma a clătinat ușor din cap. Deocamdată, Livvy nu credea nimic din ce spuneau ei. Informația asta nu era de niciun folos.

— bre' să ocolesc, a spus Cameron.

Erau ceva mai multe becuri în locul acela, dând la iveală câteva fâșii de autostradă, iar Emma putea să vadă și câteva lumini din loc în loc pe șesul întins unde era orașul. Dar nu semăna deloc cu imaginea pe care o avea Los Angelesul noaptea. Lanțurile cristaline de lumină albă nu mai existau, în locul lor erau acum câteva grupulețe izolate de lumini. Undeva, pe un deal îndepărtat, se vedea un foc.

în fața lor, o crăpătură imensă despărțea drumul în două, de parcă cineva decupase cu precizie o felie din beton. Cameron a ocolit spărtura, ieșind din autostradă. A trecut pe fază scurtă când au ajuns pe străzile orașului și a scăzut viteza când au pătruns în zona rezidențială.

Era o stradă fără nimic deosebit, de-a lungul căreia se înșiruiă case cu un singur nivel. Majoritatea aveau

ferestrele acoperite de obloane sau de draperii, pe lângă care abia dacă se vedea ceva lumină. Multe erau complet întunecate, și unele dintre aceste case prezentau semne de pătrundere forțată — uși smulse din balamale, pete de sânge pe zidurile albe. Într-o curbă erau mai multe mașini abandonate, cu portierele încă deschise, ca și cum proprietarii lor ar fi fost... răpiți... în timp ce încercau să fugă.

Cel mai trist dintre toate era semnul că odinioară aici trăiseră copii: un pirculeț distrus, o tricicletă care zăcea în mijlocul unei alei. Un leagăn fantomatic, ce se mișca ușor, împins de vânt.

În fața lor a apărut o curbă. Când Cameron a întors mașina, farurile au dezvăluit o imagine ciudată. O familie — doi părinți și doi copii, un băiat și o fată — stătea pe peluza unei case la o măsuță de picnic. Mâncau tăcuți din farfuriile cu friptură, salată Coleslaw și salată de cartofi. Toți erau palizi ca moartea.

Emma s-a întors să se mai uite o dată după ce au trecut mai departe.

— Ce se întâmplă cu ei?

— Lepădați, a spus Livvy, strâmbându-și buzele cu dezgust. Mun- dani care îi sunt loiali lui Sebastian. Acum el conduce Institutele și îi protejează pe mundanii care îi jură credință. Jumătate din mundanii rămași în lumea asta sunt lepădați.

- Și cealaltă jumătate? a întrebat Julian.
- Rebeli. Luptători pentru libertate. Trebuie să fii ori una, ori alta.
- Voi sunteți rebeli? a întrebat Julian.

Cameron a râs și s-a uitat cu mândrie la Livvy.

- Livia nu e un simplu rebel. E cea mai tare dintre toți rebelii.

A bătut-o delicat cu palma pe ceafă. Emma spera să nu-i explodeze capul lui Julian. Era limpede că Livvy nu mai avea cincisprezece ani, dar tot era sora lui mai mică, într-un fel. A spus repede:

— Vânătorii de umbre și mundanii s-au unit pentru o revoltă? Și repudiații?

- Nu mai există vânători de umbre, a spus Livvy.

A ridicat mâna dreaptă.

Nu era pe ea nicio rună a Viziunii. Emma a avut impresia că dacă se uita atent, putea să zărească puțin din cicatricea abia vizibilă în locul unde fusese odată runa: umbra unei umbre.

Puterea îngerului s-a dus. Stelele nu mai funcționează, runele dispar ca niște stafii. Sebastian Morgenstern a plecat din Institut în Institut și i-a ucis pe toți cei care au refuzat să-i jure credință. A deschis lumea pentru demoni, iar ei au infestat pământul cu otrăvuri demonice și au sfărâmat turnurile de sticlă. Idris a fost cucerit și Citadela de Adamant a fost distrusă. Magia angelică nu are efect. Singura magie care mai există e cea demonică. Livvy a strâns pușca în mâini și a adăugat: Majoritatea celor care au fost odată vânători

de umbre sunt acum întunericiciți.

O lume fără vânători de umbre. O lume fără îngeri. Lăsaseră în urmă cartierul rezidențial și acum înaintau pe ceea ce Emma bănuia că putea fi Sunset Boulevard. Era greu de spus, când plăcuțele cu numele străzilor lipseau. Apăruseră mai multe mașini pe stradă, în sfârșit, ba chiar a fost și un mic blocaj în trafic. Emma s-a uitat la mașina de pe banda alăturată, un Subaru, și a văzut la volan un vampir palid. El a întors capul spre ea și i-a făcut cu ochiul.

— Ajungem la un punct de control, a anunțat Cameron.

— Ne lăsați pe noi să rezolvăm, a zis Livvy. Nu spuneți nimic.

Mașina a redus viteza; în față, Emma a văzut niște bariere vărgate.

Din majoritatea clădirilor de pe acel bulevard rămăseseră doar zidurile. Au oprit lângă una dintre ele; zidurile ei dărăpănate înconjurau o curte interioară aproape intactă, care se vedea limpede că odinioară fusese holul unei clădiri de birouri. Demonii erau peste tot: stăteau pe grămezile de mobilă răsturnată, se cățarau pe zidurile sfărâmate, mâncau din niște jgheaburi metalice ceva negru și vâscos, care putea fi sânge. În mijlocul încăperii era un stâlp de care fusese legată o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, plină de sânge. Capul îi atârna într-o parte,

ca și cum ar fi fost leșinată.

Emma s-a repezit să-și desfacă centura de siguranță.

— Trebuie să facem ceva.

— Nu! a spus Livvy cu duritate. O să te omoare, și o să ne omoare și pe noi. Nu mai putem proteja așa lumea.

— Nu mi-e frică.

Livvy i-a aruncat o privire plină de furie.

— Ar trebui să-ți fie.

— Punctul de control, a intervenit Cameron; mașina a pornit repede și s-a oprit la barieră.

Cameron a lăsat geamul jos, iar Emma era gata să sară de pe banchetă când a văzut că se apropie de mașină un demon fără ochi, cu un cap încrețit ca un strugure stafidit. Purta o uniformă cenușie, cu gulerîncă deschise, ca și cum proprietarii lor ar fi fost... răpiți... în timp ce încercau să fugă.

Cel mai trist dintre toate era semnul că odinioară aici trăiseră copii: un părculeț distrus, o tricicletă care zăcea în mijlocul unei alei. Un leagăn fantomatic, ce se mișca ușor, împins de vânt.

În fața lor a apărut o curbă. Când Cameron a întors mașina, farurile au dezvăluit o imagine ciudată. O familie — doi părinți și doi copii, un băiat și o fată — stătea pe peluza unei case la o măsuță de picnic. Mâncau tăcuți din farfuriile cu friptură, salată Coleslaw și salată de cartofi. Toți erau palizi ca moartea.

Emma s-a întors să se mai uite o dată după ce au trecut mai departe.

— Ce se întâmplă cu ei?

— Lepădați, a spus Livvy, strâmbându-și buzele cu dezgust. Muncarii care îi sunt loiali lui Sebastian. Acum el conduce Institutele și îi protejează pe muncarii care îi jură credință. Jumătate din muncarii rămași în lumea asta sunt lepădați.

— Și cealaltă jumătate? a întrebat Julian.

— Rebeli. Luptători pentru libertate. Trebuie să fii ori una, ori alta.

— Voi sunteți rebeli? a întrebat Julian.

Cameron a râs și s-a uitat cu mândrie la Livvy.

— Livia nu e un simplu rebel. E cea mai tare dintre toți rebelii.

A bătut-o delicat cu palma pe ceafa. Emma spera să nu-i explodeze capul lui Julian. Era limpede că Livvy nu mai avea cincisprezece ani, dar tot era sora lui mai mică, într-un fel. A spus repede:

— Vânătorii de umbre și muncarii s-au unit pentru o revoltă? Și repudiații?

— Nu mai există vânători de umbre, a spus Livvy.

A ridicat mâna dreaptă. Nu era pe ea nicio rună a Viziunii. Emma a avut impresia că dacă se uita atent, putea să zărească puțin din cicatricea abia vizibilă în locul unde fusese odată runa: umbra unei umbre.

Puterea îngerului s-a dus. Stelele nu mai funcționează, runele dispar ca niște stafii. Sebastian Morgenstern a plecat din Institut în Institut și i-a ucis pe toți cei care au refuzat să-i jure credință. A deschis lumea pentru demoni, iar ei au infestat

pământul cu otrăvuri demonice și au sfărâmat turnurile de sticlă. Idris a fost cucerit și Citadela de Adamant a fost distrusă. Magia angelică nu are efect. Singura magie care mai există e cea demonică. Livvy a strâns pușca în mâini și a adăugat: Majoritatea celor care au fost odată vânători de umbre sunt acum întunericiiți.

O lume fără vânători de umbre. O lume fără îngeri. Lăsaseră în urmă cartierul rezidențial și acum înaintau pe ceea ce Emma bănuia că putea fi Sunset Boulevard. Era greu de spus, când plăcuțele cu numele străzilor lipseau. Apăruseră mai multe mașini pe stradă, în sfârșit, ba chiar a fost și un mic blocaj în trafic. Emma s-a uitat la mașina de pe banda alăturată, un Subaru, și a văzut la volan un vampir palid. El a întors capul spre ea și i-a făcut cu ochiul.

— Ajungem la un punct de control, a anunțat Cameron.

— Ne lăsați pe noi să rezolvăm, a zis Livvy. Nu spuneți nimic.

Mașina a redus viteza; în față, Emma a văzut niște bariere vărgate.

Din majoritatea clădirilor de pe acel bulevard rămăseseră doar zidurile. Au oprit lângă una dintre ele; zidurile ei dărăpănate înconjurau o curte interioară aproape intactă, care se vedea limpede că odinioară fusese holul unei clădiri de birouri. Demonii erau peste tot:

stăteau pe grămezile de mobilă răsturnată, se cățarau pe zidurile sfărâmate, mâncau din niște jgheaburi metalice ceva negru și vâscos, care putea fi sânge. În mijlocul încăperii era un stâlp de care fusese legată o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, plină de sânge. Capul îi atârna într-o parte, ca și cum ar fi fost leșinată.

Emma s-a repezit să-și desfacă centura de siguranță.

— Trebuie să facem ceva.

— Nu! a spus Livvy cu duritate. O să te omoare, și o să ne omoare și pe noi. Nu mai putem proteja așa lumea.

— Nu mi-e frică.

Livvy i-a aruncat o privire plină de furie.

— Ar trebui să-ți fie.

— Punctul de control, a intervenit Cameron; mașina a pornit repede și s-a oprit la barieră.

Cameron a lăsat geamul jos, iar Emma era gata să sară de pe banchetă când a văzut că se apropie de mașină un demon fără ochi, cu un cap încrețit ca un strugure stafidit. Purta o uniformă cenușie, cu guler înalt, și deși nu avea nici ochi, nici nas, avea în schimb o gură care se întindea pe toată față.

— Acreditările! a șuierat el.

Cameron și-a ridicat mâneca și a scos pe geam mâna stângă, cu încheietura la vedere. Emma a apucat să vadă acolo un semn, chiar deasupra locului din care se poate lua pulsul; demonul a

scos o limbă cenușie și aspră, care semăna cu un vierme lung și mort, și a lins încheietura lui Cameron.

Te rog, și-a spus Emma, nu mă face să vomit pe banchetă. îmi amintesc ie mașina asta. M-am sărutat cu Cameron aici. O, Doamne, demonul ăla îi linge încheietura. Toată mașina dubnește a carne de demon.

Ceva i-a acoperit mâna, ceva cald și liniștitor. A clipit des din ochi. Julian o luase de mână. Surprinderea a readus-o brusc la realitate.

— A, domnul Ashdown, a spus demonul. Nu mi-am dat seama. Să aveți o seară plăcută!

S-a retras, iar Cameron a pornit mașina. Au trecut de mai multe străzi înainte să vorbească cineva.

— Ce-a fost chestia aia cu..., a început Julian.

— Cu limba! Da! a intervenit Emma. Ce naiba?

— ... cu demonul care ți-a spus „domnule Ashdown”, a încheiat Julian.

— Cei din familia mea sunt lepădați, devotați Stelei Căzute, a răspuns Cameron, scurt. Conduc Institutul de aici pentru Sebastian. Membrii Legiunii Stelei au un tatuaj special.

Livvy le-a arătat interiorul încheieturii ei, unde se vedea desenată o stea într-un cerc. Aceeași emblemă o văzuseră mai devreme pe steagurile lui Sebastian.

— A mea e falsă. De-asta conduce Cameron, a spus Livvy. S-a uitat la el cu afecțiune, dar și cu o ușoară

ironie. Familia lui nu știe că nu e devotat Stelei.

— Nu pot să spun că sunt șocată că Paige și Vanessa s-au dovedit a fi trădătoare, a comentat Emma, și a văzut că Livvy îi aruncă o privire ciudată.

Era surprinsă că știa cine sunt Paige și Vanessa? Era de acord cu ea? Emma nu era sigură.

>399-<3Ajunseseră în centrul Los Angelesului, o zonă în care activitatea demonică era destul de intensă chiar și în lumea lor. Aici străzile erau uimitor de aglomerate — Emma a văzut vampiri și elfi circulând liber peste tot, ba chiar și un magazin refăcut, care avea în vitrină o reclamă la milkshake cu sânge. Un grup de pisici mari treceau pe acolo și, când au întors capul, Emma a văzut că aveau fețe de bebeluși umani. Nimeni de pe trotuar nu le-a acordat atenție.

— Deci, repudiați, a spus Julian. Cum s-au integrat aici?

— Nu vrei să știți, a răspuns Livvy.

— Ba vrem, a spus Emma. Cunoaștem niște magicieni... am putea încerca să luăm legătura cu ei aici, să ne ajute...

— Magicieni? a izbucnit Livvy. Nu există magicieni. După ce Sebastian a deschis lumea creaturilor demonice, magicienii au început să se îmbolnăvească. Unii au murit, iar ceilalți și-au

pierdut umanitatea. S-au transformat în demoni.

— În *demonii* a repetat Emma. S-au transformat complet?

— Dar Magnus? a întrebat Julian. Magnus Bane?

Emma a simțit Hori în tot corpul. Până acum nu întrebaseră ce face niciunul dintre cei pe care îi cunoșteau. Bănuia că amândurora li se părea o idee înfricoșătoare.

— Magnus Bane a fost una dintre primele mari tragedii, a spus Livvy, ca și cum ar fi recitat o poveste veche, cunoscută de toată lumea. Bane și-a dat seama că se transformă în demon. L-a implorat pe iubitul lui, Alexander Lightwood, să-l ucidă. Alee l-a ucis, după care a întors sabia spre propriul lui trup. Cadavrele lor au fost găsite unul lângă altul în ruinele orașului New York.

Julian se făcuse mai alb ca hârtia. Emma a lăsat capul în piept, având senzația că leșină.

Magnus și Alee, cei care simbolizau tot ce era bun, pieriseră într-un mod atât de groaznic.

— Deci, asta-i cu magicienii, a spus Livvy. Poporul elf s-a aliat cu Sebastian, și cei mai mulți trăiesc în ținuturi protejate de pe Tărâmul Elfilor, dar unii mai vin pe aici să-și facă șmecheriile lor. Știți voi.

— Nu cred că știm, a răspuns Julian. Și ținuturile

de pe Tărâmul Elfilor sunt protejate?Elfii au fost aliații lui Sebastian în timpul Războiului întunecat, i mus Livvy. Au pierdut o mulțime de luptători. însăși Regina Lumi-

și-a pierdut viața. Sebastian i-a recompensat după război, oferindu-le ceea ce își doreau — izolarea. Porțile spre Tărâmul Elfilor au fost zidite, și orice ființă umană, sau chiar orice întuneric care amenință pe vreunul dintre puținii elfi rămași în Thule este aspru pedepsit.

— Dar Regina Elfilor Lumini n-a avut... un copil? a întrebat Julian.

— A murit fără urmași, a spus Livvy. Regele Elfilor întunericului i reunit cele două Curți și acum stăpânește totul acolo. Moștenitorul lui e prințul Erec, sau cel puțin așa era ultima oară când am auzit. Nu alung prea multe vești de pe Tărâmul Elfilor.

Deci un alt Ash nu mai exista în lumea asta, și-a spus Emma. Ceea ce era bine, probabil, căci unul singur era mai mult decât suficient.

— Cât despre vârcolaci, haitele s-au risipit, a continuat Cameron. Mai sunt câțiva lupi singuratici, unii au trecut de partea lui Sebastian, alții sunt rebeli, cu noi, dar cei mai mulți au fost uciși. Vampirii o duc rău mai bine, fiindcă demonilor nu prea le place să-i mănânce, căci sunt deja

morți.

— Există câteva secte de vampiri care s-au aliat cu Sebastian, a spus Livvy. îl venerază și sunt convinși că după ce îi vor mânca pe toți din Thule, el va reuși să facă o lume cu mai mulți oameni și mai mult sânge.

— Raphael Santiago spune că sunt niște idiști, când nu va mai fi niciun om, vor muri de foame, a spus Cameron.

— Raphael Santiago mai trăiește? In lumea noastră a murit, a zis iulian.

— în fine, ceva bun a mai rămas în Thule, a replicat Livvy cu un zâmbet ciudat. Când o să ajungem la clădire, o să vedeți...

S-a întrerupt când a văzut un om ieșind în fugă de pe o alee. Era un adolescent, murdar și slab, de parcă era mort de foame, și părul îi atârna în șuvițe, lipsit de strălucire. Hainele îi erau pline de noroi și într-o mână avea un mic balot rufos.

Livvy s-a încordat.

— E un mundan nejurat, a spus ea. Demonii îi vânează de distracție. Cam...Livvy, n-ar trebui să... a spus Cameron.

— Oprește! s-a răstit ea.

Cameron a frânat brusc, aruncându-i pe toți în față; Julian se ridicase de pe scaun și o prinsese pe Livvy de umăr, ca să nu se lovească la cap.

Ea s-a uitat la el uimită. Apoi i-a dat mâna la o parte, a lăsat geamul și a scos capul afară, să strige la băiat.

— Vino-ncoace!

Băiatul a schimbat direcția și a luat-o la fugă spre ei. În spatele lui, în capătul aleii, a apărut ceva. Ceva care parcă era făcut din umbre și aripi zdrențuite, negre. A plonjat spre băiat cu o viteză incredibilă, și Livvy a tras o înjurătură.

— N-o să reușească.

— O să reușească, a spus Cameron. Pe zece dolari!

— Ce naiba? a făcut Emma.

A pus mâna pe mânerul portierei și a deschis-o — Julian a apucat-o de mâneca tunicii și a tras-o înapoi —, iar umbra zdrențuită era deasupra băiatului ca un șoim deasupra unui șoarece. Băiatul a scos un țipăt de groază când l-a prins, după care amândoi s-au ridicat cu viteză în aer și au dispărut în cerul cenușiu.

Cam a călcat accelerația; câțiva trecători se uitau curioși la ei. Emma respira greu. Mundanii nu trebuiau să fie uciși de demoni. Vânător: de umbre ar fi trebuit să-i ajute.

Dar nu existau aici vânători de umbre.

— îmi ești dator cu patru mii de dolari, Cameron, a spus Liwy, a: o voce neutră.

— Mda, a răspuns Cameron. O să ți-i dau imediat ce sistemul bancar internațional va fi refăcut.

— Și familia noastră? a întrebat Julian pe neașteptate. A dat drumul mâneicii Emmei; ea aproape

că uitase că o ținea de mână. Mai e vreunul aici, Livia?

Livvy a strâns din buze.

— încă nu sunt convinsă că ești Julian, a spus ea. Și familia mea mă privește.

Au întors brusc pe o stradă, și preț de o clipă Emma a avut impresia că vor intra direct în zidul unei clădiri cunoscute, din cărămidă brună: celebrul bloc Bradbury, din centrul orașului, care, în mod surprinzător, încă mai rezistase. În ultima clipă, după cum i s-a părut ei, zidul de cărămidă și gresie s-a dat la o parte și au parcat într-un spațiu întunecat, cavernos.

Un garaj. Au coborât cu toții și Cameron s-a dus să stea de vorbă cu o fată îmbrăcată în pantaloni de camuflaj și tricou negru, care învârtea o manivelă metalică, pentru a închide ușa garajului. Era o placă imensă de cărămidă și metal care se punea în mișcare printr-un sistem ingenios de pârghii.

— Aici avem generator, a spus Livvy. Și o groază de chestii le facem manual. Nu vrem să ne dea de urmă lepădații, din cauza consumului de electricitate. A aruncat pușca în mașină. Haideți!

Au plecat după ea și au ajuns la o ușă care dădea spre un hol spațios. Era limpede că se aflau în holul unei mari

clădiri de birouri. Pereții erau din cărămidă și marmură, pe jos era gresie, și deasupra capului Emma a văzut un labirint complicat de pasarele și scări metalice, cu lucrătură veche din fier forjat.

Livvy s-a uitat la ei cu ochii îngustați.

— OK, a spus ea încet.

— OK, ce? a întrebat Emma.

— Tocmai ați trecut printr-un coridor împânzit de sare, aur și metal rece, a spus Livvy. Un milionar nebun de demult a construit clădirea asta. Credea în existența stafilor și a înșesat locul ăsta cu tot felul de chestii care pot ține la distanță creaturile supranaturale. Unele încă mai funcționează.

Ușa din spatele lor a bufnit. Se întorsese Cameron.

— Divya zice că Diana încă nu a venit, a spus el. Vrei să-i duc pe ăștia doi sus, s-o aștepte?

— Da. Livvy și-a frecat fruntea cu dosul palmei, obosită. Au reușit să ajungă aici. Poate sunt inofensivi.

— Vrei să spui că poate simt într-adevăr fratele tău, a zis Julian.

Livvy și-a încordat spatele.

N-am spus asta. A făcut un gest spre Cameron. Du-i într-o cameră pentru nou-veniți. Ai grijă să pui gardieni la etaj. Fără să mai spună un cuvânt, s-a întors și a plecat, îndreptându-se spre una dintre scările metalice. Julian a inspirat adânc, cu ochii după ea. Emma nu se

putea stăpâni; o durea inima când îi vedea expresia. Arăta ca și cum s-ar fi prăbușit în el însuși. Imaginea aceea, cu el legănând-o în brațe pe Livvy, muribundă, în Sala de Consiliu, i-a apărut ca un coșmar în fața ochilor.

A ajuns-o pe Livvy din urmă la scară; Livvy s-a întors spre ea, iar cicatricea de pe fața ei a cutremurat-o din nou pe Emma, de parcă ar fi simțit durerea pe care i-o provocase fetei rana aceea.

— Pe bune? a făcut Livvy. Ce vrei?

— Hai, Livvy, a spus Emma, și fata a ridicat din sprâncene. Știi că este cu adevărat Julian. În inima ta, știi. În mașină a încercat să te protejeze, să nu te lovești la cap, exact așa cum a făcut întotdeauna; nu poate fi altfel. Nimeni n-ar fi în stare să joace așa bine un rol, să se prefacă.

Livvy s-a încordat.

— Nu înțelegi. Nu pot să...

— Ia asta.

Emma i-a pus telefonul în mână. Livvy s-a uitat la el de parcă nu mai văzuse în viața ei un iPhone. Apoi a clătinat din cap.

— Poate vei fi surprinsă să afli că nu prea avem semnal de telefonie pe aici, a spus ea.

— Mișto, a replicat Emma. Vreau să te uiți la fotografii. A atins telefonul cu un deget tremurător. Fotografii făcute în ultimii cinci ani. Uite... aici e Dru. A auzit cum lui Livvy i se oprește respirația și a

continuat: Și Mark, pe plajă,
iar aici sunt Helen și Aline,
la nuntă. Și Ty, luna trecută...

Livvy a scos un sunet înfundat.

— Ty trăiește în lumea voastră?

Emma a înghețat.

— Da, a șoptit ea. Da, sigur că trăiește.

Livvy a strâns mai tare telefonul în mână.

S-a
întors
și a
luat-o
la
fugă
pe
scări,
bocă
nind

cu
ghete
le pe
trept
ele
metal
ice.
Dar
nu
înaint

e ca
Emm
a să
vadă
cum
îi
strălu
cesc
ochii
de

lacri mi.ts

INFERNUL SE VA RIDICA

ÎN TIMP CE JULIAN ȘI EMMA ÎL URMAU PE CAMERON PRIN HOLUL DE LA Bradbury, au trecut pe lângă câteva grupuri de rebeli de-ai lui Livvy. Cel puțin așa le spunea Julian în mintea lui. Aceștia erau oamenii ei; se vedea limpede că aici era o persoană importantă. Se simțea mândru de ea, dar în același timp simțea mii de alte emoții care îl încercau — bucurie, disperare, oroare, frică, suferință și iubire și speranță. Îi loveau din toate părțile ca valurile mării în timpul fluxului.

Și dor. Un dor de Emma, pe care îl simțea ca pe niște pumnale în sânge. Când a început ea să vorbească, nu și-a mai putut lua ochii de la gura ei, de la felul în care i se arcuia buza de sus într-o curbura perfectă. Oare de-asta îl implorase pe Magnus să-i ia sentimentele pe care

le avea pentru ea? Nu-și putea aminti dacă așa fusese și înainte, sau dacă acum era mai rău. Simțea că se îneacă.

— Privește! i-a șoptit Emma, atingându-i brațul, iar el a simțit că îl arde pielea în locul acela,

Termină! și-a spus el cu asprime. *Termină!*

— Maia Roberts și Bat Velasques.

Bucuros de această distragere, Julian s-a uitat în direcția aceea și a văzut-o pe fata care, în realitatea lui, era reprezentanta vârcolacilor în Consiliu. Părul ei era împletit în două cozi groase, și cobora scările alături de un tânăr frumos, plin de cicatrice, pe care Julian l-a recunoscut a fi iubitul ei. Ca și hainele lui Livvy, vestimentația lor părea să fie achiziționată de la un magazin de uniforme militare. Jachete militare, pantaloni de camuflaj, bocanci și cartușiere.

Erau o grămadă de gloanțe în lumea asta. Ușile din față ale clădirii erau acoperite cu scânduri, și scândurile fuseseră fixate cu ciment. Lângă ușile acelea se vedeau o mulțime de cuie bătute în perete, de care atârnavă arme de toate tipurile și de toate dimensiunile; pe podele erau grămezi de lăzi cu muniție. Pe peretele de alături, cineva scrisese cu vopsea roșie ÎNGERII ȘI PREOȚII HARULUI NE APĂRĂ PE NOI.

Au urcat în urma lui Cameron pe o altă scară din

lemn și fier. Interiorul clădirii fusese odinioară superb, probabil, când lumina pătrundea pe ferestre și prin acoperișul de sticlă. Chiar și acum era uimitor, deși ferestrele și ușile fuseseră acoperite cu scânduri și pereții din teracotă crăpaseră. Becurile electrice dădeau o lumină galbenă de sodiu, iar rețeaua de pasarele și scări părea neagră în lumina difuză, în timp ce treceau pe lângă gardienii rebeli înarmați cu pistoale.

— O groază de arme, a spus Emma, puțin sceptică, în momentul în care au ajuns la ultimul etaj.

— Gloanțele nu au efect asupra demonilor, dar tot pot pune la pământ vreun vampir sau vreun întunericit, a răspuns Cameron.

Înaintau pe un palier. Peste balustrada de fier, în partea stângă, se căsca întunericul holului de la intrare; pe partea dreaptă erau o mulțime de uși.

— Înainte, în clădirea asta a fost o secție de poliție, știți, atunci când mai existau polițiști. Demonii i-au terminat în câteva minute, dar au lăsat în urmă pistoale Glock din belșug. Cameron s-a oprit și a spus: Am ajuns.

A împins o ușă simplă de lemn și a aprins lumina. Julian a intrat în cameră după Emma: era clar că înainte fusese aici un birou care acum fusese

transformat în dormitor. *Camerele nou-veniților*, spusese Livvy. Erau acolo o masă de lucru și un șifonier cu ușile deschise, unde se vedea o colecție pestriță de haine. Pereții erau văruiți într-o culoare deschisă și aveau lambriuri vechi din lemn, calde, iar prin ușacare se vedea în cameră Julian a zărit o baie micuță, placată cu faianță. Părea că cineva se străduise ca această încăpere să pară ceva mai plăcută — unica fereastră era acoperită cu o foaie de tablă, dar pictată în albastru-închis și cu mici stele auri; pe pat era o pătură viu colorată.

— Scuze că nu e un pat mai mare, a spus Cameron. Nu ne vin prea multe cupluri. Aveți și prezervative în sertarul noptierei.

Spusese asta pe un ton dezinvolt. Emma a roșit. Julian a încercat să-și păstreze o expresie neutră.

— O să vă aducă cineva mâncare, a continuat Cameron. Aveți niște batoane de cereale și Gatorade în șifonier, dacă nu mai puteți aștepta. Nu încercați să părăsiți camera, sunt gardieni peste tot. A șovăit în cadrul ușii. Și, ăăă... bine ați venit, a spus el, puțin stânjenit, apoi a plecat.

Emma nu a mai pierdut timpul și a început să răscolească șifonierul în

căutarea batoanelor, apoi s-a întors și cu o mică pungă de chipsuri, ca bonus.

— Vrei jumătate? l-a întrebat ea pe Julian, aruncându-i un baton și ridicând punga de chipsuri.

— Nu.

Știa că ar fi trebuit să fie lihnit de foame. Nici nu-și mai amintea când mâncaseră ultima oară. Dar, de fapt, se simțea cam rău. Era singur cu Emma acum, și asta îl copleșea.

— Dacă Ash e aici, unde e Annabel? a întrebat ea. Au trecut împreună prin Portal.

— Ar putea fi oriunde, a spus Julian. Chiar dacă ar fi reușit să găsească o modalitate de a pleca de aici, mă îndoiesc că l-ar fi abandonat pe Ash.

Emma a oftat.

— Dacă tot a venit vorba, cred că ar trebui să discutăm despre întoarcerea acasă. Nu poate fi imposibil. Dacă am reuși să ajungem cumva pe Tărâmul Elfilor... poate am găsi pe cineva acolo, pe cineva care să poată face magie...

— Dar n-a spus Livvy că toate porțile au fost zidite?

— —————407—————

—Am mai trecut noi prin ziduri și altă dată, a răspuns Emma încet, și el a știut că ea se gândea, la fel ca el, la zidul de spini care înconjura Turnul întunericului.

— Știu, a spus Julian, care nu-și putea lua ochii

de la ea.

Amândoi erau murdari, amândoi erau plini de sânge și flămânzi și epuizați. Dar pe fondul întunericului și haosului acestei lumi, Emma lui strălucea mai tare ca niciodată.

— De ce te uiți așa la mine? l-a întrebat ea și a aruncat punga goală de chipsuri într-un coș de gunoi metalic. Mănâncă-ți batonul, Julian.

El a desfăcut ambalajul și și-a dres vocea.

— Probabil că ar trebui să dorm pe jos.

Ea s-a oprit din plimbarea ei.

— Dacă vrei, a spus ea.

Presupun că în lumea asta am fost întotdeauna un cuplu. Nu *parabatai*. Vreau să spun, așa ar fi logic. Dacă Războiul întunecat nu s-ar fi încheiat cum s-a-ncheiat, noi n-am fi fost niciodată...

— Oare cât timp am fost împreună aici, înainte să devenim întu-nericiți? a întrebat Julian.

— Poate ne spune Livvy. Adică, știu că nu e cu adevărat Livvy. Nu e Livvy a noastră. E o Livvy care ar fi putut să fie.

— E vie, a zis Julian.

S-a uitat în jos, la batonul lui. Ideea că ar putea să-l mănânce îi făcea greață.

— Și a trecut printr-un iad. Iar eu nu am fost aici s-o protejez.

Ochii ei căprui s-au făcut negri și direcți.

— Iți pasă?

El i-a întâlnit privirea și, pentru prima oară după un timp care i se părea a fi o eternitate, a putut simți ce

simțea ea, așa cum nu mai reușise de multă vreme. A simțit neîncrederea ei, suferința ei profundă, și a știut că el a făcut-o să sufere. O respinsese iar și iar, o îndepărtase, îi spusese că nu simte nimic.

— Emma.

Vocea îi era răgușită.

— Ce?

408

— Când Livvy și Cameron au spus că aici nu există magie, au avut dreptate. Vraja pe care mi-a făcut-o Magnus nu are efect aici. Pot din nou să simt.

Emma a rămas cu ochii la el.

— Adică față de mine?

— Da.

Când a văzut că ea nu face nicio mișcare, Julian s-a apropiat și a luat-o în brațe. Emma a rămas țeapănă, ca o sculptură de lemn, cu brațele în jos. Era ca și cum ar fi îmbrățișat o statuie.

— Simt totul, a spus el disperat. Simt la fel cum simțeam înainte.

Ea s-a îndepărtat de el.

— Ei bine, poate eu nu simt la fel.

— Emma...

Nu a încercat să se apropie de ea. Merita să aibă spațiu. Merita tot ce voia ea. Probabil că îngropase în ea atât de multe cuvinte cât timp el se aflase sub influența vrăjii, cuvinte care ar fi fost inutil să le spună cuiva fără emoții. Nu putea decât să-și închipuie cât

trebuise să se controleze.

— Ce vrei să spui?

— M-ai rănit, a răspuns Emma și a respirat întretăiat. M-ai rănit mult. Știu că ai făcut-o din cauza vrăjii, dar tu ai vrut să faci vraja asta fără să te gândești cum mă va afecta pe mine, cum va afecta asta familia sau rolul tău de vânător de umbre. Și detest că trebuie să-ți spun toate astea acum, când ne aflăm în locul ăsta oribil și abia ai aflat că sora ta e în viață, oarecum, și aduce puțin cu Mad Max, ceea ce, de fapt, e destul de tare, dar e singurul loc în care pot să-ți spun, fiindcă, după ce ajungem acasă... dacă ajungem vreodată acasă... n-o să-ți mai pese. S-a oprit, respirând de parcă s-ar fi oprit din fugă, apoi a spus: OK. Bine. Mă duc să fac un duș. Dacă-ți trece prin cap să vii după mine ca să vorbim, te împușc.

— Nu ai armă, a observat Julian.

Nu era o replică folositoare — Emma s-a îndreptat spre baie cu pași mari și a trântit ușa în urma ei. O clipă mai târziu s-a auzit apa curgând. Julian s-a prăbușit pe pat. După ce atâta timp sufletul lui fusese parcă înfășurat în vată, simțea această nouă forță a emoțiilor ca pe o lamă care îi cresta inima la fiecare răsufare.

Dar nu era doar durere.

Era și un curent strălucitor de bucurie, că o văzuse pe Livvy, că îi auzise vocea. De mândrie, că o vedea pe Emma arzând ca un foc în Arctica, la fel ca luminile Nordului.

I se părea că în capul lui răsună o voce limpede, ca de clopot, vocea Reginei Luminii.

Te-ai întrebat vreodată cum îi ademenim pe muritori să vină să trăiască printre elfi și să ne servească, fiu al spinilor? Ii alegem pe cei care au pierdut ceva și le promitem acel lucru pe care oamenii și-l doresc cel mai mult, să înceteze chinul și suferința. Nu își dau seama că, odată intrați pe Tărâmul Elfilor, sunt prinși ca într-o cușcă și nu vor mai simți niciodată fericirea.

Tu ești acum în cușcă, băiete.

Regina era mincinoasă, dar uneori spunea adevărul. Suferința poate să fie ca un lup care te sfâșie pe dinăuntru, și tu nu faci nimic să-l oprești. Și-a amintit de disperarea lui când se uita în oglindă, în Alicante, și când știa că o pierduse pe Livvy și că în curând o va pierde și pe Emma. Plecase la Magnus Bane ca un naufragiat care se chinuie să stea pe o stâncă în mijlocul mării, care știe că poate să moară a doua zi, de căldură sau de sete, dar care vrea cu disperare să scape de furtună.

Și apoi furtuna dispăruse. Rămăsese în ochiul uraganului, al furtunii din jurul lui, dar scăpase neatins.

Simțise că suferința a încetat. Doar acum putea să vadă ce nu văzuse înainte: că trecuse prin viață cu o gaură neagră în loc de inimă, cu un spațiu gol, asemănător celui dintre două Portaluri.

Chiar și în clipele când emoțiile erau atât de puternice, încât păreau că vor străpunge voalul, le simțise cumva incolore, ca văzute prin sticlă mată — Ty pe rugul lui Livvy, Emma străpunsă de spinii zidului. O vedea bine acum, toată în alb și în negru, și singurele pete de culoare veneau de la sângele rănilor ei.

S-a auzit o bătaie în ușă. Julian își simțea gâtul prea uscat ca să răspundă, dar asta nu părea să aibă vreo importanță. Cameron Ashdown a intrat fără să aștepte răspuns, aducând un teanc de haine. Le-a aruncat în șifonier, a ieșit iar pe hol, după care s-a întors cu o cutie în care erau conserve, pastă de dinți, săpun și alte obiecte de strictă necesitate. A lăsat cutia pe birou și și-a îndreptat umerii cu un oftat exagerat.

— Blugi, pulovere, mănuși și bocanci. Când ieșiți de aici, acope-riți-vă cât mai bine, să nu vi se vadă runele. Aveți și concealer, dacă vreți să vă faceți frumoși. Vă mai trebuie ceva?

Julian s-a uitat lung la el.

— Da, a spus el în cele din urmă. De fapt, chiar am nevoie de ceva. Cameron abia plecase din cameră, bombănind, când Julian a auzit

că se oprește apa la baie. În clipa următoare a apărut Emma, înfășurată într-un prosop, cu obraji trandafirii și strălucitori. Oare mereu arătase așa? Culorile astea atât de intense, auriul părului, negrul runelor pe pielea albă, maroniul cald al ochilor...

— îmi pare rău, a spus el, când ea s-a întins să ia haine de pe pat, și Emma a înlemnit. Abia acum încep să înțeleg cât de rău îmi pare.

Ea a plecat din nou în baie și s-a întors câteva clipe mai târziu îmbrăcată cu niște pantaloni cargo, negri, și un tricou verde. Simbolurile arcuite de pe brațele ei se conturau perfect, îți săreau în ochi, amintindu-ți că nimeni de aici nu avea așa ceva.

— Care o fi fost cel care ne-a apreciat dimensiunile m-a supraapreciat. Sutienul pe care mi l-au dat e uriaș, a spus ea, încheindu-și cureaua. Aș putea să-l port pe post de pălărie.

Cameron a intrat iar peste ei, tot fără să bată la ușă.

— Am adus ce mi-ai cerut, a spus el și i-a aruncat lui Julian în poală o grămadă de creioane și un caiet de desen. Trebuie să recunosc că e o premieră. Majoritatea nou-veniților vor ciocolată.

— Ai ciocolată? l-a întrebat Emma.

— Nu, a răspuns Cameron și a ieșit din cameră.

Emma s-a uitat după el cu un aer uimit.

— Chiar îmi place acest nou Cameron, a zis ea. Cine ar fi spus că are în el fibra

asta de șmecher? Era un tip tare drăguț, dar...

întotdeauna a avut o latură cumva ascunsă, a încuviințat Julian, întrebându-se dacă nu cumva emoțiile acestea proaspăt recăpătate îl făceau să nu mai ascundă nimic; poate va regreta mai târziu. Mai demult, a spus el, a abordat-o pe Diana, fiindcă era foarte sigur că Anselm Nightshade ucidea copii de vârcolac. Nu putea s-o demonstreze, dar avea niște motive întemeiate să creadă asta. Familia lui îi tot spunea s-o lase baltă, pentru că Nightshade avea prieteni puternici. Așa că n: s-a adresat nouă, celor de la Institut.

— De-asta l-ai arestat pe Nightshade, a înțeles Emma. Ai vrut ca cei din Conclav să-i facă percheziție acasă.

— Diana mi-a spus că au găsit pivnița plină de oase, a zis Julian. De copii de vârcolac, exact cum spusese Cameron. Au făcut teste în restaurant și au descoperit că era magia morții peste tot. Cameron a avut dreptate și și-a înfruntat familia, într-un fel. Și a facut-o pentru niște repudiați pe care nici măcar nu-i cunoștea.

— Nu mi-ai spus niciodată asta. Nici despre Cameron, nici despre tine... de ce ai vrut să fie arestat Anselm, de fapt. încă mai sunt persoane care te

condamnă pentru asta.

El a zâmbit trist.

— Uneori trebuie să-i lași pe oameni să te condamne. Când singura alternativă e să permiți să se întâmple ceva rău, nu mai contează ce crede lumea.

Ea nu a răspuns. Când Julian s-a uitat la ea, părea că Emma uitase complet de Cameron și de Nightshade. Ochii ei erau mari și luminoși când a întins mâna spre creioanele colorate de pe pat.

— Ai cerut ustensile de desen? a șoptit ea.

Julian s-a uitat în jos, la mâinile lui.

— În toată perioada asta, de la vrajă înapoi, am umblat peste tot nefiind eu însumi, dar chestia e că... nici nu mi-am dat seama. Nu am fost conștient de asta. Dar am simțit-o. Trăiam într-o lume în alb și negru, iar acum culoarea a revenit. Julian a inspirat adânc. Nu mă exprim cum trebuie.

— Ba da, a spus Emma. Cred că pricep. Vrei să spui că partea aceea din tine care simte este și partea care creează.

— Se spune că elfii fură copii de oameni pentru că nu pot face muzică și artă. Nici vârcolacii și nici vampirii. Trebuie să fii muritor ca să faci artă. Să fii conștient de moarte, de sfârșit. În noi e un foc, Emma, și flăcările lui ne ard, iar arsurile ne provoacă durere... dar fără lumina lui eu nu pot vedea să desenez.

Atunci, desenează, a spus Emma, cu voce răgușită. I-a pus în mână câteva creioane și a dat să se întoarcă.

— îmi pare rău, a spus el iar. Nu trebuie să te împovărez pe tine.

— Nu mă împovărezi, a spus ea, fără să se uite la el. îmi amintești de ce te iubesc.

Cuvintele ei l-au lovit puternic în inimă, stârnindu-i o bucurie dureroasă.

— Dar încă nu te-am iertat, a adăugat ea, apoi s-a dus la șifonier.

Julian a lăsat-o să răscolească printre perechile de ciorapi și de încălțăminte, căutând ceva care să i se potrivească. Ar fi vrut să-i vorbească — să-i vorbească la nesfârșit, despre toate —, dar asta trebuia să fie decizia ei. Nu a lui.

în loc de asta, a pus creionul pe hârtie și și-a lăsat imaginația să zboare, a lăsat imaginile care îi apăreau în creier să se transforme în culori: în argintiul ținutului Alicante, în verdele Curții Luminii, în negrul și roșul ca sângele de la Curtea întunericului. L-a desenat pe Rege pe tronul lui, palid, puternic și nefericit. A desenat-o pe Annabel, ținându-i de mână pe Ash. A desenat-o pe Emma cu Cortana, înconjurată de spini. A desenat-o pe Drusilla, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu un stol de ciori în jur.

Era conștient că Emma se întinsese lângă el și îl urmărea cu o curiozitate tăcută, rezemându-și capul

în palmă. Era pe jumătate adormită și avea gura ușor întredeschisă, când ușa s-a deschis din nou cu zgomot. Julian a aruncat pe pat caietul de desen.

— Ascultă, Cameron...

Dar nu era Cameron. Era Livvy. își scosese cartușiera Sam Browne, dar altfel arăta la fel. În lumina ceva mai puternică din dormitor, Julian putea să-i vadă cearcănele de sub ochi.

— Cameron mi-a spus că ai cerut creioane și caiet de desen, a spus ea, aproape în șoaptă.

Julian nu s-a mișcat. Avea senzația că orice mișcare făcută de el putea să o sperie, ca și cum ar fi încercat să ademenească un animal sperios din pădure.

Vrei să vezi?I-a întins caietul; ea l-a luat și a început să-l răsfoiască, întâi încet, apoi mai repede. Emma se ridicase acum în fund, ținând o pernă în brațe.

Livvy i-a aruncat caietul lui Julian. Se uita în jos; Julian nu putea să-i vadă chipul, îi vedea doar genele negre. S-a simțit puțin dezamăgit. *Nu mă crede; desenele nu înseamnă nimic pentru ea. Eu nu înseamnă nimic pentru ea.*

— Nimeni nu desenează ca fratele meu, a spus ea, inspirând adânc aerul și apoi dându-i drumul încet. A

ridicat capul și s-a uitat drept în ochii lui Julian, cu un fel de uimire, care era pe jumătate durere și pe jumătate speranță. Tu, da.

— Îți aduci aminte când am încercat să te învăț să desenezi, când aveai nouă ani? a întrebat-o Julian. Și mi-ai rupt toate creioanele?

Ceva ce era aproape un zâmbet a atins colțurile gurii ei. O clipă a fost aceeași Livvy, în ciuda cicatricelor și a hainelor din piele neagră. În clipa următoare i-a apărut, parcă, o mască pe față, și a fost o altă Livia, lider al rebelilor și războinic călit în lupte.

— Nu e nevoie să mai încerci să mă convingi, a spus ea. S-a întors spre ușă cu mișcări precise, milităroase, adăugând: Terminați-vă toaleta. Vă aștept într-o oră în biroul principal.

— Am avut vreo întâlnire în lumea asta? a întrebat Emma. Eu și cu tine, știi.

Cameron aproape că a căzut câteva trepte. Se aflau în labirintul de scări și pasarele care străbatea interiorul clădirii Bradbury.

— Sigur că nu!

Emma s-a simțit puțin dezamăgită. Nu era mare lucru, având în vedere situația, dar uneori vrei să te concentrezi asupra unui

lucru mărunț, ca să-ți iei gândurile de la apocalipsă. Cameron din lumea ei fusese aproape jenant de devotat, și mereu se întorcea la ea după ce se despărțeau, trimițându-i bilețele de amor, flori și fotografii cu lame triste.

— Ai fost întotdeauna cu Julian, a adăugat el. Nu sunteți împreună în lumea voastră?

— Sunt chiar aici, a spus Julian pe tonul acela aparent calm care însemna că era iritat. Ba da, a răspuns Emma. Cel puțin din când în când. Câteodată mai puțin, câteodată mai mult. Tu și cu mine am fost prieteni o scurtă perioadă, atâta tot.

— Aici nu prea avem timp de genul ăsta de drame personale, a spus Cameron. E greu să te concentrezi asupra vieții tale sentimentale când ești urmărit de păianjeni gigantici.

Cameron era foarte amuzant aici, și-a spus Emma. Dacă ar fi fost la fel de amuzant și acasă, poate că relația lor ar fi durat mai mult.

— Când spui „gigantic”, cam cât de gigantic înseamnă? l-a întrebat ea. Mai mari ca un container?

— Copiii, nu, a spus Cameron, și le-a aruncat un zâmbet oribil. Am ajuns. Intrați, și nu-i spune lui Livvy că în lumea voastră am

fost prieteni, fiindcă e aiurea.

Au găsit-o pe Livvy într-un birou improvizat — încăperea aceasta era limpede că fusese inițial mai degrabă o mansardă, mare și aerisită și probabil foarte luminoasă înainte să i se acopere ferestrele. Pe pereți alternau suprafețe de cărămidă cu lemn lustruit, și între ferestrele acoperite cu scânduri erau zeci de afișe care făceau reclamă la mere, pere și portocale de California. Un grup de patru canapele lucioase, moderne, alcătuiau un pătrat așezat în jurul unei măsuțe de cafea din sticlă. Livvy stătea tolănită pe una dintre canapele și bea ceva brun-închis dintr-un pahar.

— Nu e alcool, nu? Julian părea îngrozit. N-ar trebui să bei.

— O să bei și tu mâine, a replicat Livvy și a arătat spre o sticlă de Jack Daniel's de pe măsuță. Spun și eu așa. Le-a făcut semn cu mâna. Stați jos!

S-au așezat pe canapeaua din fața ei. În cameră era și un șemineu, dar fusese acoperit cu o placă de metal. Cineva cu simțul umorului pictase pe placa aceea niște flăcări. Păcat. Emmei i-ar fi plăcut un foc. I-ar fi dat o senzație de normalitate.

Livvy a rotit paharul în mâinile ei pline de cicatrice.

— Deci, vă cred, a spus ea. Sunteți cine spuneți că sunteți. Ceea ce înseamnă că știu ce vreți să mă întrebați.

— Da, a spus Julian. Și-a

dres vocea. Mark? a întrebat el. Ty? Helen și Dru...Pe de altă parte, probabil că vreți să și plecați de aici, l-a întrerupt Livvy. Dat fiind că ați ajuns aici din greșeală și lumea voastră pare să fie mai bună ca asta.

— Trebuie să plecăm, a spus Emma. Acasă sunt oameni care ar putea fi răniți sau uciși dacă nu ne întoarcem...

— Dar vrem să te luăm cu noi, a adăugat Julian.

Emma știuse că o să spună asta; nu discutaseră subiectul, dar nici nu-și pusese problema. Era evident că Julian o să vrea să o ia pe Livvy cu el.

Livvy a înclinat capul cu o mișcare lungă și lentă.

— Așa, a spus ea. Ai vreun motiv să crezi că există posibilitatea de a vă întoarce? Călătoria interdimensională nu e chiar așa de simplă.

— Abia am început să ne gândim la asta, a spus Emma. Dar o să găsim o modalitate.

Spusese asta cu mai multă siguranță decât simțea.

Livvy a ridicat mâna.

— Dacă ar exista vreo modalitate prin care să plecați, sunteți convinși că vreți să aflați ce s-a întâmplat cu... cu toată lumea? Fiindcă eu îmi doresc în fiecare zi să nu fi știut.

Fără să-și ia ochii de la Livvy, Julian a spus:

— Ce îmi doresc eu e să fi fost aici, lângă tine.

Privirea lui Livvy era îndepărtată.

— Ai fost, presupun.

Amândoi ați fost. Și-a strâns picioarele sub ea. Ne-ați

salvat viața sacrificându-vă,
ca să putem pleca din
Manhattan, în ziua în care a
căzut.

Emma s-a cutremurat.

— New York? De ce eram la New York?

Bătălia de la Burren s-a dat atunci când toate au început să meargă pe dos, a spus Livvy. Erau acolo Clary, Alec și Isabelle Light-wood, Magnus Bane... și Helen și Aline, evident. Păreau să câștige. Jace se afla sub influența lui Sebastian, dar Clary se lupta cu Glorious, sabia făcută de îngerul Paradisului. Era gata să-l elibereze pe Jace, când a apărut Lilith. A aruncat sabia în Infern și a doborât-o pe Clary. Helen și ceilalți au avut noroc și au scăpat cu viață. Asta a fost marea victorie a lui Sebastian. După aceea, și-a unit forțele cu poporul elf. Au năvălit în Alicante când noi eram ascunși în Sala Acordurilor. Vânătorii de umbre au luptat... tatăl nostru a luptat... dar Sebastian era prea puternic. Înainte ca Alicante să cadă, un grup de magicieni au deschis un Portal pentru copii. Doar pentru cei sub cincisprezece ani. A trebuit să-i lăsăm acolo pe Helen și pe Mark. Dm țipa când a fost luată din brațele lui Helen, pentru a fi trecută prin Portal către Manhattan. Catarina Loss și Magnus Bane aranjaseră acolo un adăpost temporar. Războiul făcea ravagii în

Idris. Am primit un mesaj de la Helen. Mark fusese luat de elfi. Nu știa ce îi vor face. Nici acum nu știu ce i-au făcut. Sper că e pe Tărâmul Elfilor și totul e bine și frumos și că a uitat complet de noi.

— Nu a uitat, a spus Julian, încet. Mark nu uită.

Livvy s-a mulțumit doar să clipească repede din ochi, ca și cum ar fi înțepat-o.

— Helen și Aline au rămas pe poziții și au luptat. Câteodată primeam de la ele un mesaj de foc. Am auzit că în Pădurea Brocelind au început să apară niște petice ciudate de pământ cenușiu pârjolit. Ei spuneau că era mană. S-au dovedit a fi căi de acces pentm demoni.

— Căi de acces pentm demoni? a întrebat Emma, îndreptându-și spatele, dar Livvy era prea prinsă în povestirea ei și învârtea paharul acela în mână așa de repede, încât Emma se mira că nu ies din el scânteii.

Demonii au invadat Idrisul. Elfi și întunericiții i-au izgonit pe vânătorii de umbre din Alicante, iar demonii i-au ucis. Eram la New York când am aflat că a căzut Idrisul. Toată lumea voia să afle numele morților, dar nu aveam nicio informație. Nu puteam să aflăm ce s-a întâmplat cu Helen și cu Aline, dacă trăiau sau dacă deveniseră întunericiți... Nu știam nimic. Dar știam că nu vom mai fi în siguranță mult

timp. Pe Sebastian nu îl interesa să țină secrete pentru lumea umană. Voia să ardă totul din temelii. Au început să apară demoni peste tot, alergau pe străzi și măcelăreau oamenii. Peticele arse de pământ s-au întins, apăruseră peste tot în lume. Otrăveau tot ce atingeau, și magicienii au început să se îmbolnăvească... După două luni, adăpostul a fost distrus. Străzile erau pline de monștri și magicienii se simțeau tot mai rău. Cu cât erau mai puternici, cu cât folosiseră mai multă magie, cu atât mai repede se îmbolnăveau și aveau mai multe șanse să se transforme în demoni. Catarina a fugit, ca să nu facă rău cuiva. Cu Alee și cu Magnus ați auzit ce s-a întâmplat. Adăpostul s-a prăbușit și copiii s-au risipit pe străzi. Livvy s-a uitat la Julian și a continuat: Era iarnă. Nu aveam unde să ne ducem. Dar tu ne-ai ținut aproape. Ne-ai spus că trebuie să rămânem împreună cu orice preț. Am supraviețuit pentru că am rămas împreună. Pentru că nu ne-am despărțit *niciodată*.

Julian și-a dres glasul.

— Mi se pare normal.

Livvy s-a uitat la el cu o privire pătrunzătoare.

— înainte să plece, Catarina Loss a găsit câteva trenuri cu care copiii vânătorilor de umbre și cei ai repudiaților să fie transportați în capătul celălalt al țării. Demonii se

răspândiseră de la est la vest, și se spunea că statul California era destul de curat. Am plecat din gara White Plains... am mers pe jos toată noaptea, tu cu Tawy în brațe. Era așa de flămând! Toți eram flămânzi. Tu tot voiai să ne dai nouă mâncarea ta, mai ales lui Ty. Am ajuns la gară și tocmai pleca ultimul tren. Atunci i-am văzut. Pe întuneric. Au năvălit peste noi cu uniformele alea roșii ca o ploaie de sânge. Voiau să ne ucidă înainte de a urca în tren... Nici măcar nu ne-ai sărutat de rămas-bun, a spus Livvy cu o voce îndepărtată. Pur și simplu ne-ai împins spre tren. Ai țipat la noi să urcăm și mi-ai spus să am grijă de cei mici. Apoi ați plecat amândoi spre întuneric, cu săbiile scoase. V-am văzut cum vă luptați, în timp ce trenul ieșea din gară... doar voi doi și cincizeci de întuneric. Erați în zăpadă.

Măcar am murit protejându-i pe ei, și-a spus Emma.

Era o consolare rece.

Și după aia am rămas patru, a spus Livvy, și a întins mâna după sticla de whisky. Eu, Ty, Dru și Tavy. Am făcut ce ai spus tu. Am avut grijă de ei. Trenurile înaintau cu greu prin zăpada aia. Ne-am întâlnit cu Cameron pe undeva, în apropiere de Chicago; de acum, toți mergeam din tren în tren, încercând să facem schimburi... mâncare pentru

chibrituri, chestii de-astea. Cameron a spus că ar fi mai bine să mergem la Los Angeles, pentru că acolo era sora lui și ea îi spusese că totul e OK... Sigur că în clipa în care am ajuns în gara Union, am aflat că Paige Ashdown trecuse de partea Legiunii Stelei. A trădătorilor, cum spuneam noi. Stătea acolo rânjind cu un aer sângeros, cu zeci de întunericiciți în jurul ei. Cameron mi-a dat un brânci, iar Ty și cu mine am luat-o la fugă. Ii târâm după noi pe Dru și pe Tavvy. Amândoi plângeau și țipau. Crezuseră că se întorc acasă... Nu cred că până atunci ne dăduserăm seama cât de rău era. Demonii îi vânau pe stradă pe oamenii care nu îi juraseră credință lui Sebastian, iar noi nu puteam face nimic. Pecițile noastre începuseră să se șteargă. Eram tot mai slăbiți cu fiecare zi care trecea. Runele și pumnalele serafice nu mai funcționau. Nu aveam cu ce să ne luptăm cu demonii, așa că ne-am ascuns. Ca niște lași.

— Pentru numele îngerului, Liwy, nimeni nu se aștepta la altceva de la tine, aveai *zece* ani! a spus Emma.

— Nimeni nu mai spune „pentru numele îngerului”. Livvy și-a turnat o porție de Jack Daniel's și a pus dopul la loc. Cel puțin nu era frig. Îmi aduceam aminte de ce îmi spuseseși tu, Jules, să am

grijă de cei mici. Ty nu e... nu era... mult mai mic ca mine, dar era distrus. I s-a rupt inima când te-am pierdut pe tine. Te iubea așa de mult, Jules!

Julian nu a spus nimic. Era alb la față precum zăpada din povestirea lui Livvy. Emma a întins mâna și i-a atins degetele. Erau reci ca gheața. Lumea aceasta era esența pură a coșmarurilor lui, și-a spus Emma. Un loc în care frații lui fuseseră smulși de lângă el, un loc în care nu îi putea proteja în vreme ce totul se prăbușea în jur, în flăcări și întuneric.

— Am dormit pe alei și în casele abandonate ale oamenilor uciși, a continuat Livvy. Am furat mâncare din magazine. Nu am stat niciodată mai mult de două nopți într-un loc. Tavvy țipa în somn, în brațele mele, în fiecare noapte, dar eram prudenți. Am crezut că eram prudenți. Dormeam în interiorul unor cercuri de sare și fier. Am încercat, dar...

A luat o gură de whisky. Emma s-ar fi înecat; Livvy părea obișnuită cu alcoolul.

într-o noapte, dormeam pe stradă. In ruinele de la Grove. încă mai erau acolo magazine cu mâncare și cu haine. Trasesem în jurul nostru un cerc de sare, dar un demon Shinagami a venit de sus... a venit așa de repede, că am văzut ca prin ceață aripile și ghearele

acelea ca niște cuțite. L-a luat pe Tavvy de lângă mine... amândoi țipam... Livvy a inspirat întretăiat, a tăcut preț de o clipă, apoi a urmat: Era acolo o fântână arteziană idioată. Ty a sărit pe buza ei și l-a atacat pe demon cu un pumnal de aruncat. Cred că l-a nimerit, dar fără rune e... pur și simplu *nu le poți face nimic*. îl ținea mai departe pe Tawy. Apoi s-a întors și a scos gheara și l-a tăiat pe Ty-Ty la gât... Livvy părea să nu observe și să nu îi pese că vorbea despre Ty folosind numele lui de copil; ținea strâns paharul în mână, cu ochii goi, bântuiți. Ty al meu a căzut în fântână, și era numai apă și sânge. Demonul Shinagami dispăruse. Tavvy dispăruse. L-am scos pe Ty din fântână, dar era mort în brațele mele.

Mort în brațele mele. Emma l-a strâns mai tare de mână pe Julian, amintindu-și cum o ținuse pe Livvy în brațe în Sala de Consiliu, în timp ce viața și sângele se scurgeau din ea.

— L-am sărutat. I-am spus că îl iubesc. Apoi m-am dus și am adus un bidon de benzină și i-am dat foc, ca să nu-i găsească demonii trupul.

Buzele lui Livvy s-au strâmbat.

— Și după aia am rămas numai eu și Dru.

— Livia...

Julian s-a aplecat spre ea, dar sora lui a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să-l

oprească, indiferent ce ar fi
avut de spus.

Lasă-mă să termin. Dacă am ajuns până aici. A mai luat o gură de whisky, apoi a închis ochii și a urmat: După asta, Dru n-a mai vorbit. I-am spus că o să ne ducem la Institut să cerem ajutor. Nu a spus nimic. Știam că nu e nimeni să ne ajute acolo. Dar am crezut că am putea, eventual, să intrăm în rândul Legiunii Stelei... Nu-mi mai păsa de nimic. Mergeam pe autostradă, când o mașină a oprit lângă noi. Era Cameron. A văzut că eram pline de sânge și flămânde. Și că eram doar noi două. Nu a întrebat nimic. Ne-a spus de locul ăsta, de clădirea Bradbury. Găsise acolo un punct de rezistență. Pe atunci era destul de puțină rezistență, dar mai demult doi foști vânători de umbre ucisese aici un demon. Se spunea că e o clădire veche și puternică, plină de sare și de fier, ușor de izolat. Plus că aici fusese sediul poliției din L.A. și acum rămăseseră o mulțime de arme. Ne-am dus cu ei și i-am ajutat să spargem ușile. Chiar și Dru ne-a ajutat, deși nu vorbea. Am început să întărim clădirea și am trimis vorbă că cei care sunt împotriva lui Sebastian sunt bine-veniți aici. Au venit oameni din New York, din Canada, din Mexic, de peste tot. încet, încet, ne-am înmulțit și am făcut din locul ăsta un

paradis al refugiaților.

— Deci Dru e încă..., a început Emma, nerăbdătoare, dar Livvy a continuat.

— Acum doi ani a ieșit afară fără grup de patrulare. Nu s-a mai întors. Se întâmplă frecvent.

— Ai căutat-o? a întrebat Julian.

Livvy a întors spre el o privire rece.

— Aici nu ne ducem să căutăm oameni, a spus ea. Nu facem misiuni de salvare. Ar însemna să moară și mai mulți oameni. Dacă eu aș dispărea, nu m-aș aștepta să vină cineva după mine. Aș spera că nu e nimeni atât de stupid. Livvy a pus paharul jos. În fine, acum ați aflat. Asta e povestea.

S-au uitat lung unii la alții multă vreme. Apoi Julian s-a ridicat. A ocolit masa, s-a dus la Livvy, a tras-o în sus, a luat-o în brațe și a strâns-o așa de tare, că Emma a văzut-o cum își înăbușă un strigăt de uimire.

Nu-l respinge, și-a spus ea în gând, te rog, nu îl respinge!

Nu l-a respins. A strâns tare pleoapele și s-a agățat de Julian. Au stat așa, îmbrățișați, multă vreme, ca doi oameni care se agață cu disperare de aceeași barcă de salvare. Livvy și-a lipit fața de umărul lui Julian și a scos un singur hohot de plâns, fără lacrimi.

Emma s-a ridicat repede în picioare și s-a apropiat de cei doi, fără să se amestece în îmbrățișarea lor; a mângâiat-o ușor pe Livvy pe păr. Ea și-

a ridicat fața de pe umărul lui Julian și i-a dăruit un mic zâmbet.

— O să ne întoarcem în lumea noastră, a spus Julian. Ty e în viață acolo. Toată lumea trăiește acolo. O să te luăm cu noi. Acolo e locul tău, nu aici.

Emma se aștepta ca Livvy să întrebe care fusese soarta ei în lumea lor, dar ea nu a întrebat. În schimb, s-a îndepărtat puțin de Julian și a clătinat din cap — nu cu furie, ci cu o imensă tristețe.

— Am de făcut niște lucruri aici, a spus ea. Nu e ca și cum ne-am fi zidit aici în așteptarea morții. Noi *luptăm*, Jules.

Dumnezeule, Livs, a spus el cu o voce îndurerată. E așa de periculos...CASSANDRA CLARE

— Știu, a răspuns ea și l-a mângâiat încet pe față, așa cum făcea când era mică, de parcă atingerea feței lui o liniștea. Apoi s-a dat înapoi și s-a desprins din îmbrățișare. Și-a netezit părul și a spus: Nu v-am spus de Frații Tăcuți.

— Frații Tăcuți?

Emma era nedumerită.

— Când a căzut Idrisul, Frații Tăcuți au fost uciși, dar înainte de a muri au apucat să sigileze Orașul Tăcut, închizând în el Pocalul Mortal și Sabia Mortală. Nimeni nu a putut pătrunde acolo. Nici măcar Sebastian. Și își dorește asta cu disperare.

— Dar de ce vrea Instrumentele Mortale? a

întrebat Julian.

— El are o versiune a Pocalului Mortal cu ajutorul căreia îi controlează pe întunericii, a răspuns Livvy. Dar el vrea să ne controleze și pe *noi*. E convins că dacă ar pune mâna pe toate Instrumentele Mortale, i-ar putea controla și pe restul nefilimilor, ne-ar putea transforma din rebeli în sclavi.

— Sebastian a spus ceva despre Instrumentele Mortale pe plajă, și-a amintit Emma.

— Avem oameni infiltrați printre ei, cum e Cameron, a spus Livvy. Se pare că Sebastian e foarte aproape de descoperirea unei modalități de a pătrunde în Orașul Tăcut. A tăcut un moment, apoi a adăugat: Asta, pentru noi, ar fi sfârșitul. Nu putem decât să sperăm că nu va reuși, sau că nu va reuși prea curând. Nu putem să-l oprim.

Emma și Julian s-au uitat unul la celălalt.

— Și dacă am putea găsi un magician? a sugerat Emma. Pe cineva care să vă ajute să pătrundeți înaintea lui în Orașul Tăcut?

Livvy a șovăit.

— îmi place entuziasmul tău, a răspuns ea. Dar magicienii sunt acum fie morți, fie demoni.

— Ascultă-mă puțin, a spus Emma.

Se gândea la Cristina, la Curtea întunericului: *Nu sunt liniile ie con~ vergență. E mana.*

Ai spus că demonii au

pătruns în Idris prin peticele de pământ mânate. Și în lumea noastră avem așa ceva, deși până acum demonii nu au intrat. Și la noi magicienii se îmbolnăvesc, mai întâi cei mai bătrâniși mai puternici. Nu se transformă în demoni... cel puțin, nu încă, dar boala e aceeași.

— Și? a întrebat Julian.

Se uita la ea cu o privire plină de respect. Emma fusese întotdeauna lăudată pentru calitățile ei de luptătoare, dar numai Julian îi spunea mereu că este în plus inteligentă și descurcăreață. Și-a dat seama brusc cât de mult îi lipsise acest lucru.

— în lumea noastră, un singur magician e imun la boala asta, a continuat Emma. Tessa Gray. Dacă și aici e imună, ar putea să ne ajute.

Livvy rămăsese cu ochii la ea.

— Am auzit zvonindu-se că ar exista un Ultim Magician, dar nu am văzut-o niciodată pe Tessa aici, în Los Angeles. Nici măcar nu știu dacă mai trăiește.

— Am eu ceva prin care o pot contacta, a spus Emma și a ridicat mâna. Acest inel. Poate va funcționa aici. Merită să încercăm.

Livvy și-a plimbat privirea de la inel la Emma. A vorbit rar.

— îmi amintesc de inelul ăla. Tu îl purtai. Ți l-a dat Fratele Zachariah când eram în Manhattan, dar s-a pierdut când tu... când s-a

pierdut și Emma.

O scânteie de speranță s-a aprins în inima Emmei.

— Tot el mi l-a dat și în lumea mea, a spus el. Ar putea funcționa și aici, dacă Tessa încă mai are perechea lui.

Livvy nu a spus nimic. Emma avea senzația că renunțase de mult timp să mai creadă că merita să încerce ceva.

— Dă-mi voie măcar să verific, a spus Emma, și a lovit puternic cu mâna stângă într-unul dintre stâlpii de beton.

Piatra de sticlă a inelului s-a spart și metalul s-a înnegrit, acoperindu-se brusc cu niște stropi ce păreau a fi de rugină sau de sânge. Zimții care susținuseră piatra dispăruseră — inelul era acum o simplă bandă metalică.

Livvy a expirat.

— Magie adevărată, a spus ea. N-am mai văzut asta de mult.

Pare să fie semn bun, a remarcat Julian. Dacă Tessa e încă aici, e posibil să aibă și acum puteri. Era un firisor subțire ca o pânză de păianjen de care să-și agate speranțele, și-a spus Emma. Dar ce altceva mai avea?

Livvy s-a apropiat de unul dintre birouri și a revenit de acolo cu telefonul Emmei.

— Ia-ți-l, a spus ea, cam fără voie.

— Păstrează-l, dacă vrei, a îndemnat-o Emma; știa că Julian se uită la ea cu sprâncenele ridicate de

uimire. Serious...

— Oricum bateria moare, a spus Livvy, dar în vocea ei se simțea altceva, ceva care spunea că era dureros să se uite la fotografiile care ilustrau o viață ce îi fusese furată. Ty s-a făcut așa frumos! a adăugat ea. Cred că e asaltat de fete. Sau de băieți, a adăugat ea cu un zâmbet ușor pervers, care s-a șters repede. In fine. Ia-!

Emma a pus telefonul în buzunar. Când Livvy s-a întors cu spatele, Emma a avut impresia că vede marginea neagră a unei Peciți chiar sub gulerul tricoului. A clipit des din ochi — parcă aici nu mai erau Peciți?

Semăna cu desenul unei rune de Jelire.

Livvy s-a trântit iar pe canapea.

— In fine, n-are niciun rost să așteptăm aici. N-o să facem altceva decât să devenim încordați. Duceți-vă și culcați-vă puțin. Dacă nu se întâmplă nimic până mâine după-amiază, ne întâlnim atunci.

Emma și Julian s-au îndreptat spre ieșire. La ușă, Julian a șovăit.

— Mă întrebam... Locul ăsta arată mai bine la lumina zilei?

Livvy își studia mâinile brăzdate de cicatrice. A ridicat ochii și o clipă aceștia s-au aprins în culoarea aceea cunoscută, tipică familiei Blackthorn.

— Așteaptă până atunci, a spus ea.

Se pare că în Thule pijamalele nu existau. După

duș, Julian s-a așezat pe pat îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening și cu un tricou, apoi și-a fixat privirea pe metalul colorat al ferestrei, pictat cu stele argintii. Se gândea la Mark. Când fusese captiv la Vânătoarea Sălbatică, în fiecare noapte Mark obișnuia să boteze punctele luminoase care se roteau deasupra lui cu numele fraților săi. În Thule nu puteai vedea stelele. Ce făcuse Livvy? Cum reușise să-i țină minte pe toți? Sau fusese mai puțin dureros să încerce să uite? Mark crezuse că frații lui trăiau fericiți și fără el. Livvy știa că frații ei erau morți sau încătușați prin vrăji. Ce era mai rău?

— Nu a întrebat, a spus Emma, după ce a ieșit din baie îmbrăcată cu un tricou și o pereche de pantaloni scurți. Livvy... nu a întrebat nimic de lumea noastră. Absolut nimic.

Emma s-a lăsat pe pat lângă el. își prinsese părul într-o coadă la spate; Julian îi simțea căldura și mirosul de săpun al pielii. I s-a strâns stomacul.

— Poți s-o condamni? Lumea noastră nu e perfectă. Dar nu e ca *asta*. Nu e o lume plină doar de aniversări pierdute, de frați care au crescut fără ca ea să-i vadă, și de mângâieri pe care nu le-a avut.

— Dar aici măcar trăiește, a spus Julian.

— Julian.

Emma i-a atins delicat fața. El ar fi vrut să se lipească de palma ei, dar s-a reținut, încordându-se.

— *Aici supraviețuiește.*

— Și care e diferența?

Ea s-a uitat lung la el, apoi și-a retras mâna și s-a rezemat de perne.

— Știi care e diferența.

S-a lungit pe o parte, iar şuvițele scăpate din coadă se profilau ca niște fire de aur pe albul pernelor. Ochii ei aveau culoarea lemnului lustruit și trupul avea rotunjimile unei viori. Julian voia să-și ia caietul ca s-o deseneze, așa cum făcea întotdeauna când sentimentele față de ea deveneau prea intense. Inima lui exploda în vopseluri și culori, pentru că nu putea rosti acele cuvinte.

— Vrei să mă culc pe jos? a întrebat-o.

Vocea îi era răgușită. Nu putea face nimic în legătură cu asta.

Ea a clătinat din cap, uitându-se în continuare la el cu ochii aceia enormi.

Mă gândeam, a spus ea. Dacă magia vânătorilor de umbre nu mai există aici... dacă pumnalele serafice nu funcționează, și nici magia angelică...CASSANDRA CLARE

— Atunci legătura noastră de *parabatai* e probabil ruptă, a terminat el fraza. M-am gândit și eu la asta.

— Dar nu putem fi siguri, a spus ea. Adică, cred că am putea încerca să facem ceva, să facem să se întâmple ceva, cum a fost atunci, când

am incendiat biserica aceea...

— Probabil n-ar fi cea mai bună idee să încercăm cu focul.

Julian își simțea inima bătând cu putere. Emma se apropiase mai mult de el. Vedea bine linia delicată a claviculei și locul acela în care pielea ei bronzată devenea mai palidă. Și-a întors cu greu ochii de la ea.

— Am putea să încercăm cealaltă chestie, a spus ea. Știi tu. Să ne sărutăm.

— Emma...

— O simt când ne sărutăm.

Pupilele ei erau enorme.

— Știi că și tu simți. Legătura.

Julian avea impresia că sângele lui pompează heliu. Se simțea ușor ca aerul.

— Ești sigură? Chiar vrei să facem asta?

— Da.

Emma s-a împins mai tare în perne. Acum se uita în sus la el, cu bărbia ridicată, într-un gest încăpățânat, și cu coatele proptite în pat. Picioarele ei erau întinse, lungi și superbe. S-a apropiat de ea. Putea să-i vadă bătaia pulsului pe gât. Buzele ei s-au desfăcut și a spus încet:

— Vreau asta.

El s-a aplecat deasupra ei, fără s-o atingă încă, cu trupul la un milimetru de al ei. A văzut cum i se întunecă ochii. S-a strecurat sub el și și-a lipit picioarele de picioarele lui.

— Emma, a spus el răgușit. Ce s-a întâmplat cu sutienul? Știi tu, cu sutienul

ăla enorm.

Ea a zâmbit.

— Nu mi l-am mai pus.

Aerul din cameră a părut brusc ultra-fierbinte. Julian a încercat să respire normal, deși știa că, dacă și-ar strecura mâna pe sub tricoul ei, n-ar întâlni decât pielea ei fină și rotunjimile goale. Dar ea nu-i ceruse să facă asta. Ii ceruse s-o sărute. S-a așezat deasupra ei, sprijinindu-și mâinile de pat, de o parte și de alta a capului ei. S-a aplecat spre ea încet, extrem de încet, până când buzele lor au ajuns la numai un centimetru distanță. Ii simțea răsuflarea caldă pe față. Totuși, trupurile lor abia se atingeau. Ea s-a mișcat sub el, agitată, și a strâns cuvertura în degete.

— Sărută-mă, a murmurat ea, iar el s-a aplecat și i-a atins ușor buzele — doar le-a atins, cu una dintre cele mai delicate atingeri.

Ea i-a urmărit gura cu buzele; el a întors capul și i-a atins la fel de ușor maxilarul și obrazul. Când a ajuns din nou la gura ei, ea gemea, cu ochii pe jumătate închiși. I-a luat buza de jos în gura lui și și-a trecut limba peste ea, urmărindu-i curbura și colțurile sensibile.

Ea a gemut din nou, înfundându-se mai mult în pernă cu corpul arcuit. El a simțit cum sânii îi ating pieptul, și fiorul fierbinte care i-a coborât până în

vintre. Și-a înfipt degetele în saltea, încercând să-și păstreze controlul. Să-i dea numai și exact ce îi ceruse ea.

Un sărut.

I-a supt și i-a lins buza de jos, a urmărit conturul arcuit al buzei de sus. I-a lins buzele pe margine, până când ea a deschis gura, și atunci el și-a lipit buzele de ea, simțindu-i fierbințeala și umezeala și gustul ei, de mentă și de ceai. Ea l-a cuprins în brațe, lipindu-se de el, în vreme ce continuau să se sărute. Trupul ei era cald și moale; ea a gemut cu gura lipită de gura lui, și-a lipit gleznele de gleznele lui, și-a strecurat mâna pe sub tricoul lui și a strâns cu degetele...

S-a dezlipit de el. Respira de parcă ar fi alergat la maraton; buzele îi erau umede și rozalii de la sărut, iar obrajii îi ardeau.

— Fir-ar..., a început ea, dar apoi a tușit și a roșit. Ai *exersată*

— Nu, a spus Julian. Era mândru de el că a reușit să rostească o silabă întreagă. Nu am exersat.

— OK, a șoptit Emma. OK. Nu a luat nimeni foc, nu s-a evidențiat nicio ciudățenie de *parabatai*. Deocamdată mi-ajunge cât am testat.

Julian s-a lăsat încet pe o parte.

— Dar mă lași să dorm în pat, da?

Buzele ei s-au întins într-un zâmbet.

— Mda, cred că ți-ai câștigat dreptul ăsta. Pot să stau chiar pe margine, s-a oferit el.

— Nu mă provoca,

Julian, a spus ea și s-a rostogolit spre el, lipindu-se de trupul lui.

El a luat-o în brațe, șovăitor, iar ea s-a strâns lângă el și a închis ochii.

— Emma? a întrebat el.

Niciun răspuns.

Nu-i venea să creadă. Adormise. Respira încet, regulat, cu năsucul ei rece lipit de clavicula lui. Dormea, și el simțea că îi arde tot corpul. Valurile de plăcere și de dorință care îl luaseră cu asalt doar de la sărutul acela încă îl țineau împietrit.

Fusese așa de bine. Aproape euforic de bine. Și nu numai datorită senzațiilor care se născuseră în propriile lui celule, în propria lui piele. Datorită Emmei, datorită sunetelor pe care le scotea, datorită felului în care îl atingea. Nu era legătura de *parabatai*, era legătura lor. Era plăcerea pe care el i-o oferea, și care se întorcea la el amplificată de mii de ori. Era tot ceea ce nu fusese capabil să simtă din clipa în care făcuse vraja.

Vocea Reginei i-a apărut, nechemată, în cap, ca un clopot de argint cu sunetul alterat de răutate:

Tu ești acum în cușca\ băiete.

S-a cutremurat și a tras-o mai aproape de el pe Emma.19

MORȚII GĂTIȚI CU VECHI GIUVAIERE

EMMA VISA FOCURI ȘI
TUNETE, ȘI S-A TREZIT
AUZIND UN ZGOMOT CA DE
lemn spart. Cel puțin așa i s-
a părut ei. Când s-a ridicat în
fund, amețită și confuză, cu
brațul lui Julian în jurul ei, și-
a dat seama că cineva bătea
foarte tare în ușă.

Julian s-a mișcat și a
gemit ușor în somn; Emma
s-a strecurat pe sub brațul lui
și s-a dus să deschidă ușa,
așteptându-se să îi vadă
acolo pe Cameron sau pe
Livy.

Era Diana.

Simpla ei vedere a fost ca
o injecție cu cafeină. Era
îmbrăcată toată în negru,
ghete negre de motociclist,

pantaloni și jachetă de piele. Părul îi era strâns bine într-o codiță scurtă la spate. Avea un aer intimidant, dar pentru Emma nu avea importanță: a scos un mic strigăt și a luat-o în brațe pe Diana, care a răspuns cu un sunet înăbușit de uimire.

— Hei, potolește-te, străino! a spus ea. Ce se întâmplă?

— Scuze. Julian apăruse și el și a tras-o delicat pe Emma de lângă Diana. În lumea noastră tu ne ești tutore, a explicat el.

— A, da. În dimensiunea voastră. Livvy mi-a povestit despre asta când m-am întors după turul farmaciilor. Diana a ridicat din sprâncene. Ce nebunie!

429 CASSANDRA CLARE

— Aici nu ne cunoști deloc? a întrebat Emma, puțin dezamăgită.

— Vă știu doar când erați micuți. V-am văzut în Sala Acordurilor în timpul Războiului întunecat, înainte să fie trecuți copiii prin Portal. Voi erați niște luptători mici și buni, a adăugat ea. Apoi am auzit că ați devenit întunericuți. Nu mă așteptam să vă văd decât, eventual, cu o pușcă îndreptată spre mine.

— Mă rog, a făcut Emma. Atunci e o surpriză plăcută, nu?

Diana părea în același timp sumbră și amuzată.

— Haideti! Puteți să-mi povestiți cum eram eu în lumea voastră în timp ce mergem spre birou.

Au aruncat niște haine pe ei — bocanci, tricouri cu

mâneacă lungă, jachete militare. Emma se întreba de unde se aprovizionau rebelii. Pantalonii ei negri păreau făcuți din pânză de sac, sau ceva asemănător; erau groși și aspri. Bocancii însă erau grozavi, și îi plăcea cum îi stătea lui Julian îmbrăcat cu tricoul acela spălăcit și cu pantalonii militari, trebuia să recunoască. Stăteau în așa fel pe trupul lui suplu și musculos, încât trebuia să facă eforturi să nu se gândească la noaptea precedentă.

Înainte de a ieși din cameră, Julian a rupt o foaie din caietul de desen și a băgat-o în buzunarul de la jachetă.

— Să-mi poarte noroc, a spus el.

Au ieșit pe coridor la Diana, tropăind zgomotos pe podeaua de lemn lustruit.

— În lumea noastră, a spus Emma în timp ce coborau scările, iubitul tău e elf.

Diana s-a încruntat.

— Elf? De ce m-aș întâlni cu un trădător?

— Lucrurile sunt ceva mai complicate acasă.

— Lucrurile sunt aici foarte complicate, fetițo, a spus Diana când au ajuns la parter. Haideți înăuntru!

Au trecut pe sub o arcadă de cărămidă și au ajuns într-o încăpere imensă, plină de mobile care păreau adunate acolo din diverse birouri. Erau acolo canapele moderne, din oțel și piele, canapele cu tapițerie vintage și canapele de catifea. Fotolii

cu tapițerie de bumbac și din creton, unele în stare bună, altele rupte; niște măsuțe ieftine cu picioare de fier erau așezate una lângă alta pentru a alcătui un fel de masă lungă. Erau o mulțime de oameni în cameră; Emma i-a văzut pe Livvy și pe Cameron, pe Bat și pe Maia, și încă vreo câteva fețe familiare — Divya Joshi și Rayan Maduabuchi, unul sau doi dintre membrii mai vechi ai Conclavului din Los Angeles. Toți se uitau atent la peretele estic al camerei — un perete obișnuit, din *cărămidă*, și gresie, pe care acum ardeau de la un capăt la altul niște litere de foc.

CAUTĂ BISERICA.†

— înțelegeți ceva? a întrebat Diana. Nimeni de aici nu înțelege. Bisericile nu se simt prea bine în lumea asta. Toate sunt desacralizate și pline de demoni.

— Sunt toți atât de tăcuți, a spus Emma, șoptind ca pentru sine. Sunt... speriați?

— Nu chiar, a răspuns Diana. Cred că asta se întâmplă fiindcă a trecut multă vreme de când am văzut magie.

Livvy și-a făcut loc prin mulțime și a venit la ei, lăsându-1 în urmă pe Cameron.

— E de la Tessa Gray? a întrebat ea cu ochii mari când a ajuns lângă ei. E un răspuns la chemarea ta? A avut *efect*?

— Da, a spus Julian.

Sunt aproape convins că asta e. Tessa vrea să ne ducem la ea.

— Nu mi se pare o idee prea bună, a spus Diana. Ar trebui să aibă mai multă înțelepciune.

— Dar partea cu biserica? Livvy părea bulversată. La ce biserică se referă?

— Se referă la o pisică, a explicat Julian.

— Și, vă rog, să nu-mi spuneți că toate pisicile sunt moarte, a spus Emma. Nu cred că pot suporta un masacru al felinelor pe scară largă.

— Pisicile o duc chiar bine aici, de fapt, a spus Diana. Sunt nițel demonice și ele.

Livvy a dat din mâini.

— Putem să rămânem la chestii concrete? Cum adică, o pisică?

— O pisică mai puțin obișnuită, a răspuns Julian. Un motan pe nume Church. A fost inițial motanul lui Jem Carstairs, și a locuit cu noi la Institut după Războiul întunecat.

— ¹ In original, SEEK CHURCH. In lb. engleză, *church* înseamnă „biserică” (n. red.). Nu putem să ne ducem la Institut, a spus Emma. E plin de răutățile alea din familia Ashdown.

— Da, dar Church e un motan cam vagabond, ai uitat? a zis Julian. De fapt, nici nu prea locuia cu noi. Bântuia pe plajă și poposea unde avea el chef. Și ne ducea acolo unde voia el să ajungem. Dacă îl găsim pe Church, ar putea să ne ducă la Tessa.

— Tessa și Fratele Zachariah au avut într-adevăr cu ei la New York un pisoi cam năzbâtios, după Războiul întunecat, a spus Livvy.

— Vin și eu cu voi pe plajă, a decis Diana.

— Asta înseamnă să traversăm orașul în plină zi, a spus Livvy. Nu-mi place deloc.

— Ar fi mai bine să mergem noaptea? a întrebat Julian.

— Nu, noaptea e mai rău.

— Hei! s-a auzit o voce caldă.

Emma s-a întors și a văzut un băiat cu părul ondulat și cu pielea măslinie, care se uita la ei cu ceva între iritare și... nu, de fapt era doar iritare.

— Raphael Santiago? l-a întrebat ea.

L-a recunoscut din Războiul întunecat, din fotografiile cu eroi din cărțile de istorie. Emmei i se păruse întotdeauna că Raphael, care făcuse sacrificiul acela faimos pentru a salva viața lui Magnus Bane, avea o față angelică. Coronita aceea de bucle, cicatricea în cruce de la gât și ochii mari, așezați pe fața rotundă de copil, erau aceleași. Dar nu se așteptase ca peste toate acestea să se așeze o expresie sardonică.

— Știi cine ești, i-a spus Emma.

El nu părea impresionat.

— Și eu știu cine sunteți. Sunteți întunericiții ăia care se dau în spectacol într-un mod dezgustător. Înțeleg că sunteți malefici, dar nu puteți fi mai discreți?

— De fapt, nu suntem noi ăia, a spus Julian. ăia sunt alții.

— Așa spui tu. E un plan tâmpit și o să muriți cu toții. Văd că toate harurile îngerului au dispărut și a rămas numai harul nefilim al unei remarcabile îngustimi de minte. Săriți din tigaia de prăjit a demonilor direct în tigaia de prăjit a demonilor. Vrei să spui că n-ar trebui să răspundem chemării făcute de Tessa? a întrebat Emma, care începea să se enerveze.

— Raphael e în toane rele, pur și simplu, a zis Livvy și i-a ciufulit ușor părul ondulat. Nu-i așa că ești în toane rele? l-a întrebat ea ca pe un copil.

Acesta i-a aruncat o privire ucigătoare. Livvy a zâmbit.

— N-am spus să faceți sau să nu faceți ceva, s-a răstit Raphael. Duceți-vă și căutați-o pe Tessa. Dar s-ar putea să aveți nevoie de ajutorul meu. Aveți mai multe șanse să traversați orașul dacă aveți un mijloc de transport. Dar ajutorul meu nu e gratuit.

— Oricât ar fi de enervant, e adevărat ce spune, a recunoscut Livvy.

— OK, a zis Julian. Ce dorești, vampirule?

— Informații, a spus Raphael. In lumea voastră orașul meu mai există? New Yorkul.

Julian a dat din cap.

— Și eu sunt viu?

— Nu, a spus Emma.

Nu i se părea că avea vreun sens să îl ia pe ocolite.

Raphael a tăcut doar pentru o clipă.

— Atunci, cine conduce clanul vampirilor din New York?

— Lily Chen, i-a răspuns Emma.

Raphael a zâmbit, luând-o prin surprindere pe Emma. Era un zâmbet adevărat, care avea în el o afecțiune adevărată. Emma a simțit că se mai înmoaie.

— în lumea noastră ești un erou. Ți-ai sacrificat viața pentru a-ți salva pe Magnus Bane, i-a spus ea.

Raphael a părut oripilat.

— Spune-mi că nu vorbești de același Magnus Bane. Spune-mi că te referi la un alt Magnus. N-aș fi făcut asta niciodată. Și dacă aș fi făcut-o, n-aș fi vrut să vorbească nimeni despre asta. Nu pot să cred că Magnus ar putea să mă facă așa de râs, povestind asta.

Julian a zâmbit cu un colț al gurii.

— Și-a botezat copilul cu numele tău. Raphael Santiago Lightwood-Bane.

— E revoltător! Deci toată lumea știe? Mă simt atât de penibil! S-a uitat la Diana. în garaj, sub o prelată, am câteva motociclete. Luați și voi două. Să nu le loviți, că o să mă supăr rău.

— Am notat, a spus Diana. Ți le aducem înapoi până diseară.

— N-ar trebui să te culci, Raphael? l-a întrebat Emma, izbită de o revelație. Ești vampir.

Și e ziuă.

Raphael a zâmbit cu răceală.

— O, micule vânător de umbre, a spus el. Stai să vezi soarele!

Au găsit motocicletele în garaj, așa cum le spusese Raphael, iar Divya le-a deschis ușa de metal ca să poată ieși cu ele în stradă. A închis-o repede după ei, iar Julian, când a auzit scârțâitul mecanismului de închidere, a ridicat fără să vrea privirea și a văzut cerul.

Primul gând a fost să se așeze în fața Emmei, s-o protejeze cumva de ruinele aceluia soare. Al doilea gând a fost o frântură de amintire, un fragment dintr-o poezie învățată de la unchiul lui. *Zorii veneau și plecau — veneau, iar zăua n-aiuceau.*

Soarele semăna cu un cărbune roșu-negru, și strălucea slab printre fâșiile de nori. Arunca o lumină oribilă — o lumină maroniu-roșie-tică, de parcă lumea se vedea printr-o apă colorată de sânge. Aerul era greu și avea gust de pământ și de cupru.

Se aflau pe un bulevard dește care Julian credea că ar fi West Broadway, și acum era mult mai puțin aglomerat ca în seara precedentă. Din când în când se vedea câte o umbră trecând printre clădiri, iar magazinul care oferea milkshake cu sânge era, în mod surprinzător, deschis. În spatele tejghelei stătea o creatură care citea o revistă veche, dar care nu părea a fi om.

Pe strada aproape pustie, vântul fierbinte arunca tot felul de gunoaie. Genul acesta de vreme era uneori și în Los Angeles, atunci când bătea vântul dinspre deșert. Locuitorii orașului îi spuneau „vântul demonic”, sau „vântul ucigaș”. Poate vânturile acelea veneau dinspre Thule.

Sunteți gata? i-a întrebat Diana, apoi a încălecat pe motocicleta ei și le-a făcut semn să urce pe cealaltă. Julian nu mai mersese niciodată cu motocicleta. Ar fi vrut să facă o încercare, dar Emma deja se instalase pe ea. Și-a tras fermoarul jachetei de piele pe care o luase din șifonier și l-a chemat pe Julian cu *degetul*.

— Mark mi-a arătat cum se conduc chestiile astea, a spus ea. Ți aduci aminte?

Julian își aducea aminte. își aducea aminte și cât de gelos fusese pe Mark — pe Mark, care reușea să flirteze cu Emma atât de dezinvolt. Care putea s-o sărute, s-o îmbrățișeze, în timp ce Julian trebuia să se poarte cu ea de parcă era o bombă care ar fi putut să explodeze dacă o atingea. Dacă se atingeau.

Dar nu aici, și-a amintit el. O fi fost ăsta iadul, dar aici nu mai erau *parabatai*. S-a așezat pe motocicletă în spatele Emmei și i-a înconjurat mijlocul cu brațele. Ea avea la centură un Glock, la fel ca el.

Emma a lăsat mâna jos și i-a atins în treacăt mâinile care se odihneau deasupra centurii ei. El a aplecat capul și a sărutat-o pe ceafa.

Ea s-a înfiorat.

— Ajunge, copii! a spus Diana. Hai să mergem!

A luat-o înainte și Emma a pornit motocicleta, trăgând maneta ambreiajului și apăsând în același timp butonul de pornire. Motorul s-a trezit la viață cu un hure puternic și au plecat în urma Dianei, hurducându-se pe străzile pustii. Diana gonia cu viteză spre o colină; Emma s-a aplecat în față, și Julian a făcut la fel.

— Ține-te bine! a strigat Emma în vânt, și motocicleta s-a ridicat de pe stradă în aer.

Pământul se îndepărta tot mai mult de ei și pluteau alături de Diana. Julian se gândea fără să vrea la Vânătoarea Sălbatică, la zborul peste Londra cea adormită, urmărind o cărare de vânturi și de stele.

Dar acum era altfel. De sus se vedea și mai bine orașul distrus. Cerul era plin de contururi

întunecate care pluteau în toate părțile — alte motociclete zburătoare și demoni care ieșeau la lumina zilei, protejați de lumina slabă a soarelui și de norii cei groși. Din loc în loc se vedeau focuri, iar dinspre Miracle Mile se ridicau rotoacele de fum. Străzile din Beverly Hills fuseseră zăgăzuite și inundate și alcătuiau acum un soi de șanț de apărare pentru Bel Air, și când au ajuns deasupra lui, Julian s-a uitat în apa învolburată. Un monstru de mare uriaș, hidos șicocoșat, trecea prin șanțul acela agățându-se de margini cu tentaculele. A dat capul pe spate și a scos un urlat, și Julian a văzut o gură neagră, căscată, plină de dinți ca ai marelui rechin alb.

Au zburat peste Wilshire, care acum se transformase într-un bulevard al ororilor. Julian a văzut un muzicant mundan, care atârna ca o marionetă de niște corzi făcute din nervii și vasele lui de sânge, și care era forțat să cânte la mandolină, urlând de durere. Un demon stătea tolănit lângă o tarabă pe care erau expuse spre vânzare xilofone făcute din coaste de om, iar un altul — un șarpe imens, cu un singur ochi — stătea încolăcit în jurul unei tarabe de „limonadă”, unde veneau vampirii să ia o felie de lămâie și o mușcătură dintr-un om îngrozit, care urla de durere.

Julian a închis ochii.

Când i-a deschis din nou, zburau spre nord, deasupra autostrăzii care mergea paralel cu oceanul. Cel puțin aici era mai mult deșert, deși încă se mai puteau vedea ruinele vechilor case scumpe care odinioară se aliniau pe țărm în Malibu. Acum, casele erau cotropite de buruieni și piscinele erau fie goale, fie pline cu o apă neagră. Până și oceanul arăta altfel. În lumina slabă a soarelui, apa era neagră și învolburată, fără pești și alge.

A simțit că Emma se încordează. Cuvintele ei se pierdeau din cauza vântului, dar a prins destul cât să înțeleagă.

— Julian... *Institutul*.

S-a uitat spre est. Iată-î, Institutul lor, făcut din sticlă, piatră și oțel, înălțându-se dintre tufele munților Santa Monica. I s-a strâns inima de dor. I se părea atât de familiar chiar și așa, în lumina aceea infernală, roșie-portocalie, a soarelui muribund.

Dar nu — pe acoperișul Institutului fluturau două steaguri. Unul avea pe el steaua în cerc, blazonul lui Sebastian, iar celălalt avea blazonul familiei Ashdown: un frasin înconjurat de frunze.

S-a bucurat când Emma a făcut un viraj și Institutul nu s-a mai văzut.

— Diana era în fața lor și cobora motocicleta spre plajă. A aterizat, stârnind doar câțiva nori de nisip, apoi s-a întors să se uite la Emma și la Julian, care au aterizat cu mult mai puțină grație. S-au izbit de nisip cu atâta forță, încât lui Julian i-au clănțănit dinții. Au! a făcut el.

Emma s-a întors spre el, cu obrazii îmbujorați și cu părul răvășit de vânt.

— Crezi că tu ai putea s-o faci mai bine?

— Nu, a spus el și a sărutat-o pe obraz.

Obrazii ei s-au îmbujorat și mai mult, iar Diana a scos un sunet exasperat.

— Voi sunteți aproape la fel de răi ca versiunile voastre întuneri- cite. Haideți acum, trebuie să ascundem motoarele astea.

În timp ce împingea motocicleta într-o grotă din stâncă, Julian și-a dat seama că nu era deloc deranjat de cuvintele Dianei. Nu îl deranjase nici când Cameron făcuse observația aceea cu patul. Toate astea îi aminteau că aici el și Emma aveau o relație absolut normală — nimic secret, nimic interzis. Nimic periculos.

Era poate singurul lucru *normal* în Tbule, dar în lumea asta fără îngeri i se părea o binecuvântare.

e an-
milia

nspi-
zistă?

.. de
_-.d
e.

— Ei, iată-ne aici, a spus Diana după ce și-au ascuns motocicletele. Căutăm o mătă pe plajă.

Vrea să ne ducem după el, a spus Julian, și a plecat tropăind cu bocancii lui după Church.

Bocancii erau enormi și i-au dat mari bătaii de cap când a început

— De obicei, Church vine la noi, a spus Julian, uitându-se în jur. Locul ăsta pare... aproape absolut normal.

— Eu n-aș intra în apă, a spus Diana cu un aer sumbru. Dar, da, se pare că lui Sebastian îi

Au mers după Church pe lângă niște stânci, până au ajuns la o cărare care ducea spre o grotă din faleză. Julian o cunoștea bine. Când crești pe plajă, explorezi fiecare stâncă, fiecare arcadă, fiecare golf și fiecare grotă. Deschizătura aceasta din stâncă dădea într-o peșteră imensă, dar goală, dacă își amintea el bine. El și cu Emma aduseseră aici la un

place plaja. În general o lasă în pace și o folosește doar pentru ceremonii și execuții.

Emma a început să plescăie din limbă, scoțând sunete prin care de obicei se cheamă un pisoi.

— Să nu dați vina pe mine dacă o să apară un pisoi-demon, a spus Diana. S-a întins, și încheieturile i-au pocnit cu zgomot. Mi-a trebuit o săptămână să mă întorc din Ciudad de Mexico, și acum asta, la două zile după ce am ajuns acasă, a spus ea, mai mult ca pentru sine. Chiar am crezut că o să mă pot odihni un pic. Ce fraieră am fost!

Emma s-a răsucit spre ea.

— Ciudad de Mexico? a întrebat ea. Te-ai întâlnit cu... știi cumva dacă Cristina Mendoza Rosales e bine?

— Cristina Rosales? Trandafirul din Mexic? a întrebat Diana, părând surprinsă. Datorită ei, Ciudad de Mexico este una dintre puținele fortărețe unde vânătorii de umbre au rezistat. Adică, nu e magie angelică acolo, dar pot patrula și îi țin pe demoni la distanță. Familia Rosales e o legendă pentru cei din rezistență.

— Știam eu! a exclamat Emma. Și-a șters repede fața ușor transpirată. *Știam eu!*

— Mai sunt și alte puncte? Alte locuri în care oamenii mai rezistă? a întrebat Julian.

— Liwy face ce poate aici, a spus Diana, oarecum înțepată. Ar fi fost mai multă moarte dacă nu era ea. Am mai auzit ceva de Ierusalim... de Singapore... de Sri Lanka. A, și de Bangkok, ceea ce nu mă surprinde. Cunosc orașul ăla destul de bine de când am tranzitionat acolo.

Emma părea nedumerită.

— Cum adică, ai tranzitionat?

— Eu sunt transsexuală, a spus Diana, uimită. Ar fi trebuit să știi asta dacă spui că m-ai cunoscut în lumea voastră.

— Așa e, a spus Julian, repede. Numai că n-am știut treaba cu Bangkokul.

Diana părea și mai uimită.

— Dar când am... S-a oprit. Chestia aia e ce cred eu că e?

A arătat cu mâna. Pe un bolovan mare din apropiere era o pisică. Nu orice fel de pisică — o persană albastră, care își înfoiase coada cu un aer amenințător.

— Church!

Emma l-a luat în brațe, iar Church a făcut ceea ce făcea el de obicei. S-a lăsat moale.

— Pisica aia a murit? a întrebat Diana.

— Nu, n-a murit, a spus Emma cu afecțiune și a sărutat fața blănoasă a motanului; Church s-a lăsat și mai moale. Pur și simplu detestă drăgălășeniile.

Diana a clătinat din cap. Nu părea deloc afectată de faptul că le spusese ceva ce în lumea lor era un secret pe care îl păstra cu mare grijă. Julian începea să se simtă vinovat și era puțin supărat pe el însuși; a încercat să depășească sentimentele astea. Nu era momentul, și nici nu era normal s-o împovăreze pe Diana cu sentimentele lui.

Te ubeesc, i-a spus Emma lui Church. Te ubesc mult de tot! Church a sărit din brațele ei și a miorlăit. S-a apropiat de Julian, a miorlăit din nou, apoi s-a întors și a pornit pe plajă. Să meargă pe nisip. A auzit-o pe Diana bombănind ceva de genul că, dacă și-ar fi dorit să alerge după animale sonate, s-ar fi oferit voluntar pentru o patruleă zoo, dar cu toată bombăneala, i-a urmat și ea.

moment dat o masă, și țineau ședințe, până să se plictisească de ideea unei societăți secrete cu numai doi membri.

Church s-a apropiat de intrarea în grotă și a miorlăit tare. S-a auzit un scrâșnet, ca și cum s-ar fi dat la o parte o stâncă, și din umbre a apărut o siluetă.

Era un bărbat cu părul negru, îmbrăcat într-o robă lungă, albă. Obrajii îi erau străbătuți de cicatrice, iar ochii lui întunecați păreau plini de înțelepciune și de tristețe.

— Jem! a țipat Emma și a luat-o la fugă pe cărare, plină de nerăbdare.

Jem a ridicat mâna. Palmele lui erau pline de rune, cu runele după care Julian tânjise atât — rune, în acest loc lipsit de rune. înțelepciune. Mișcare fără zgomot. Curaj.

Și apoi Jem a început să se schimbe. Diana a tras o înjurătură și a scos pistolul de la centură, în timp ce fața lui Jem a devenit tot mai neclară și roba a căzut la pământ. Părul s-a deschis la culoare și s-a înfoiat, lung și ondulat, până la mijloc; ochii lui au devenit cenușii, cu gene lungi, iar silueta a căpătat rotunjimi feminine sub o rochie simplă, cenușie.

Diana a făcut un semn cu pistolul.

— Cine ești tu?

Emma se oprise la mijlocul cărării. Și-a reținut lacrimile și a spus:

Ea e. Ultimul Magician. Ea e Tessa Gray. Tessa aranjase interiorul peșterii cât se putea de confortabil. Era acolo un mic șemineu, al cărui fum ieșea pe un coș săpat în stâncă. Podeaua de piatră era curată, și din loc în loc fuseseră așezate covorașe; existau o mică anexă pe post de dormitor și o mulțime de fotolii încărcate cu pernuțe moi. Era chiar și o bucătărioară, cu un mic aragaz, un frigider care bâzâia fără să fie băgat în vreo priză și o masă de lemn pe care deja erau puse cești de ceai și o bucată de cozonac cald.

Dându-și seama că nu mâncase nimic în dimineața aceea, Emma s-a gândit dacă ar fi fost, oare, o mișcare greșită să se repeadă la cozonac și să-l devoreze. Probabil.

— Stați jos și mâncați! a spus Tessa, de parcă i-ar fi citit gândurile.

După ce s-au așezat la masă, Church a sărit pe picioarele Emmei, s-a întins pe spate și a adormit instantaneu, cu labelle în aer.

Diana a rupt o bucată de cozonac și și-a îndesat-o în gură. A închis ochii, în extaz.

— O... Doamne!

Emma a decis că acesta era semnalul. În minutul care a urmat, a închis complet porțile lumii din jur și a intrat într-o comă delicioasă de carbohidrați. Ultima oară avusese mâncare adevărată atunci când stătuse cu Julian în luminișul din pădure, iar mâncarea de acum era caldă, făcută în casă și avea gustul speranței.

Când a deschis ochii, și-a dat seama că Julian nu luase nici măcar o bucățică de cozonac. Se uita la Tessa cu privirea aceea care părea complet inocentă, dar care de fapt însemna că evalua

pe cineva, că încerca să-i descopere slăbiciunile ca să decidă dacă era o persoană de încredere.

Arăta destul de sexy, de fapt. Emma a lins niște zahăr de pe degetul mare și a încercat să își stăpânească un zâmbet.

— Te întrebi, probabil, cine suntem noi, a spus el, în timp ce Tessa le umplea ceștile cu ceai.

— Nu. Tessa a lăsat jos ceainicul și s-a așezat, acoperindu-și umerii cu un șal. Știu cine sunteți. Tu ești Emma Carstairs, iar tu ești Julian Blackthorn, și niciunul dintre voi nu sunteți din lumea asta.

— Știai deja asta? a întrebat Diana, uimită. Eu văd ca un magician, a spus Tessa și a arătat spre Emma și spre Julian. Știu că ei nu fac parte din această lume. Și am văzut puțin și din alte lumi... mai ales din lumea lor. E mai apropiată de lumea noastră decât ne-ar plăcea să credem.

— Ce vrei să spui? a întrebat Julian. Mie mi se pat complet diferite.

— În istorie există niște puncte de stres, a spus Tessa. Anumite locuri care au un fel de destin. Unde se dau bătălii, se încheie tratate de pace sau căsătorii. Lucruri de genul acesta. Locuri unde liniile temporale se pot separa. Liniile noastre temporale s-au separat la momentul Bătăliei de la Burren. În lumea voastră, demonul Lilith a fost prea slab ca să-l ajute pe Sebastian. În Thule, un alt demon i-a dat forță și ajutor lui Lilith. Ea a reușit s-o ucidă pe Clary Lairchild, și aici s-au separat liniile noastre temporale — cu numai șapte ani în urmă.

— Deci așa ar fi arătat lumea noastră fără Clary, a spus Emma, amintindu-și de multele *ocașii* în care cineva spunea — bărbații, în general — că, de fapt, Clary nu era un erou, că nu *făcuse* prea multe lucruri ca să fie atât de laudată, că era o egoistă, sau chiar că nu avea nicio calitate, că era doar o fată care fusese la locul potrivit în momentul potrivit.

— Da, a spus Tessa. Interesant, nu? Presupun că în lumea voastră, Jace Herondale e un erou. Aici e un monstru pe care numai Sebastian îl întrece în răutate.

— Nu îl deranjează nici măcar faptul că Sebastian a lăsat-o pe Lilith s-o ucidă pe Clary? a întrebat Emma. În lumea noastră, chiar și când se afla sub influența vrăjilor făcute de Sebastian, Jace tot o iubea pe Clary.

— Sebastian susține că el nu a dorit moartea lui Clary, a răspuns Tessa. Zice că a ucis-o pe Lilith tocmai ca să răzbune moartea ei.

— Nu sunt convinsă că mai crede cineva asta, în afară de Jace, a remarcat Diana.

— El e singurul care trebuie să creadă, a spus Tessa. Și-a trecut degetul pe marginea ceștii. Trebuie să-mi cer scuze că v-am testat, a zis ea pe neașteptate. M-am arătat ca Jem când ați venit, fiindcă știam că Emma Carstairs va fi *fericită* să-l vadă, iar alții, care ar fi de partea lui Sebastian, ar fi îngroziți să vadă un Frate Tăcut. Jem...? a întrebat în șoaptă Emma.

Știa ce îi spusese Livvy, că nu mai exista niciun Frate Tăcut, dar ea mai sperase.

Tessa nu s-a uitat la ea.

— A murit, încercând să sigileze Orașul Tăcut. A reușit s-o facă, dar a murit ținându-le piept întunericiților lui Sebastian, când Frații au dat ultima luptă pentru protejarea Instrumentelor Mortale.

— Îmi pare rău, a spus Julian.

Emma și-a amintit cum erau Tessa și Jem în lumea lor, cum nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Tessa și-a dres glasul.

— Sebastian are deja în posesie Oglinda Mortală — Eacul Eyn. E înconjurat de demoni,

de zeci de mii de ori mai puternici. Nu se poate apropia nimeni de lac.

— De ce apără așa de tare lacul? a întrebat Emma. Dacă nimeni nu poate avea vreun Instrument Mortal...

— Când magicienii au început să se îmbolnăvească, am aflat că apa din Lacul Lyn poate neutraliza mana care făcea ravagii în lumea noastră. Am dat cu toții fuga acolo să luăm apă. Dar până să ajungem noi la lac, Sebastian deja îl înconjurase cu o mulțime de demoni. Emma și Julian au schimbat o privire.

— Dacă ați fi reușit să rezolvați problema cu mana, magicienii s-ar fi vindecat?

— Noi așa credeam, a spus Tessa. Am avut puțină apă din lac și am curățat cu ea mana din jurul Labirintului Spiralat. Ba chiar am dat un pic și câtorva magicieni, amestecată cu apă obișnuită, și starea lor s-a ameliorat. Dar, pur și simplu, nu am avut de ajuns. Starea magicienilor s-a înrăutățit și au început să se transforme. Nu i-am putut salva.

Inima Emmei bătea cu putere. Dacă apa din Lacul Lyn putuse neutraliza mana în Thule — dacă le fusese de ajutor magicienilor, chiar în condițiile în care toată lumea se transforma în demoni —, poate că apa Lacului Lyn din lumea lor ar putea fi soluția.

Mai mult ca oricând trebuiau să ajungă acasă. Dar mai întâi...

— Avem nevoie de ajutorul tău, a spus Emma. De asta te-am chemat. Am bănuțit. Tessa și-a sprijinit bărbia în mână. Părea tânără, nu mai mult de douăzeci de ani, deși Emma știa că avea peste o sută. Cumva ca să vă întoarceți în lumea voastră?

— Nu e numai asta, a răspuns Julian. Trebuie să pătrundem în Orașul Tăcut. Trebuie să luăm Pocalul Mortal și Sabia Mortală înainte să pună Sebastian mâna pe ele.

— Și apoi? a întrebat Tessa.

— Apoi le distrugem, ca să nu se poată folosi de ele, a spus Emma.

Tessa a ridicat din sprâncene.

— Să distrugeți Instrumentele Mortale? Sunt aproape indestructibile.

Emma și-a adus aminte cum a fost distrusă Sabia Mortală de lama Cortanei.

— Dacă ne deschizi un Portal spre lumea noastră, le putem lua cu noi. Sebastian nu va reuși să le mai găsească.

— Dacă ar fi așa de simplu, a spus Tessa cu asprime, deschideam până acum un Portal și treceam prin el cu Pocalul și cu Sabia. Pentru a deschide un Portal între două lumi, ai nevoie de o magie complexă, cu mult peste puterile celor mai mulți magicieni. Eu pot vedea în lumea voastră, dar nu pot ajunge acolo.

— Dar poți pătrunde în Orașul Tăcut, nu? a întrebat Emma.

— Cred că da, deși nu am încercat niciodată. Am considerat că Sabia și Pocalul sunt în siguranță acolo. Frații Tăcuți au murit încercând să protejeze Instrumentele Mortale, iar dacă le-aș fi luat de acolo, ar fi însemnat să le fac să fie vulnerabile în fața lui Sebastian. Dar acum e aproape de a găsi o metodă pentru a deschide ușile. Tessa s-a încruntat. Dacă într-adevăr ați reuși să duceți Instrumentele în lumea voastră, acolo ar fi în siguranță. Dar, în lipsa posibilității de a deschide un Portal, ar mai fi o modalitate de a scăpa de această amenințare.

— Ce vrei să spui? a întrebat Julian. Aici nu putem face nimic cu Sabia și Pocalul, în afară de magie demonică.

Se spunea că Sabia Mortală îl poate ucide pe Sebastian, a spus Diana, cu o privire atentă. Dar nu e adevărat, nu? Eu am fost la ultima bătălie din Idris. Am văzut cum Isabelle Lightwood a ridicat Sabia Mortală și i-a aplicat lui Sebastian o lovitură incredibilă. Nici măcar nu l-a zgâriat.

În schimb, a doborât-o el.

— *Ave atque vale*, Isabelle Lightwood, a murmurat Tessa și a închis ochii. Trebuie să înțelegeți. La momentul acela, invulnerabilitatea pe care o avea Sebastian de la Lilith era așa de mare, încât niciun războinic de pe acest pământ nu l-ar fi putut ucide. Dar e ceva ce multă lume nu știe. Nici măcar Sebastian. Tessa a deschis ochii. El este legat de Thule, iar Thule e legată de el. Un luptător *din această lume* nu l-ar putea ucide cu Sabia Mortală. Dar Frații Tăcuți știau că el nu ar putea rezista în fața unui luptător din altă lume. Au pecetluit Sabia acolo, cu speranța că într-o zi va veni un luptător din Paradis și va pune capăt domniei lui Sebastian.

Preț de câteva clipe, s-a uitat intens la Emma și la Julian.

— Noi nu suntem din Paradis, a spus Emma. Deși ai putea crede asta după anumite replici proaste de agățat pe care le-am auzit în timp.

— Față de lumea noastră, a voastră pare un Paradis, a răspuns Diana.

— Nu putem aștepta la nesfârșit să ne salveze îngerii, a spus Tessa. Prezența voastră aici e un dar.

— Hai să ne lămurim.

Julian a luat o gură de cozonac. Fața lui era inexpresivă, dar Emma putea să-i citească privirea și știa cum i se învârteau roțițele în cap.

— Ne ceri să-l ucidem pe Sebastian.

— Trebuie s-o cer, a spus Tessa. Trebuie să dau un sens sacrificiului făcut de Jem.

— În lumea noastră, legătura dintre Jace și Sebastian presupunea că dacă Jace e ucis, va muri și Sebastian, și invers, a spus Julian. Dacă am putea...

Tessa a clătinat din cap.

— La un moment dat și aici a fost așa, când Sebastian credea că asta îl protejează în fața Conclavului. Dar acum Conclavul nu mai există, și nici această particularitate a legăturii lor.

— Am înțeles, a spus Emma. Dar la cât de departe a ajuns lumea asta, ce mare diferență ar face moartea lui Sebastian?

— Tessa s-a rezemat de spătarul fotoliului. În lumea voastră ce s-a întâmplat când a murit Sebastian?

— S-a terminat cu întunericul, a răspuns Emma, deși bănuia că Tessa știa deja asta.

— Asta ne-ar da șansa să luptăm, a spus Tessa. Sebastian nu le poate face pe toate. Majoritatea treburilor murdare le lasă pe seama întunericilor și a lepădaților. S-a uitat la Diana: Știu că ești de acord cu mine.

— Poate, a replicat Diana. Dar să te duci să-l ucizi pe Sebastian mi se pare o misiune sinucigașă.

— Nu le-aș cere asta dacă ar mai fi o altă opțiune, a spus Tessa încet. S-a întors spre Julian și spre Emma. Așa cum mi-ați cerut, voi rupe sigiliul și vă voi deschide porțile Orașului Tăcut. Și voi face tot ce pot să ajungeți acasă. Tot ce vă cer e ca, dacă aveți vreo ocazie, vreo portiță, să-l ucideți pe Sebastian.

Emma s-a uitat peste masă la Julian. În ochii lui limpezi, albaștri-verzui, putea vedea dorința de a accepta cererea lui Tessa, dar și teama de a o pune pe ea, pe Emma, în pericol.

— Eu știu că Thule nu e lumea voastră, dar seamănă mult cu ea, a adăugat Tessa. Dacă aș fi putut să-l salvez pe acel Jem care trăiește în lumea voastră, l-aș fi salvat. Iar acum voi aveți șansa s-o salvați pe sora voastră aici.

Din vocea Tessei, Emma și-a dat seama că magiciana știe că Livvy e moartă în lumea lor.

— Acum e în siguranță la Bradbury, dar pentru cât timp? Cât timp suntem în siguranță noi toți? Siguranța tuturor e temporară, atâta timp cât Sebastian trăiește.

Ignorând mirolăitul supărat scos de Church, Emma s-a întins peste masă și și-a așezat palma peste mâna lui Julian. Nu te teme pentru mine, parabatai, a spus ea în gând. E o șansă pentru amândoi. Pentru tine, s-o salvezi pe Livvy, așa cum nu ai reușit în lumea noastră, și pentru mine să-mi răz bun părinții, așa cum nici eu nu am putut.

Suntem de acord, a spus Emma, și ochii lui Julian au căpătat o strălucire de jărat. Sigur că suntem de acord. Doar spune-ne ce trebuie să facem. Urcându-se pe motociclete, Diana i-a prevenit că de data aceasta vor merge pe stradă, nu vor zbura — cu cât se însera, cu atât se umplea mai mult cerul de demoni, le-a spus ea. Până și vampirii se fereau de ceruri după lăsarea întunericului.

Emma a fost uimită să descopere că Diana îi trezise mai târziu decât ar fi crezut ea. Nuanțele luminii de dimineață, de după-amiază și de seară dispăruseră aici: erau doar soarele muribund și luna însângerată. Pe când alergau cu motocicletele pe autostrada Pacific Coast, luna s-a ridicat încet pe cer, abia luminând drumul din fața lor. În loc să dea strălucire valurilor, luna făcea ca apa să capete o culoare și mai sinistă — nu mai era albastrul acela verzui pe care îl aveau ochii fraților Blackthorn, ci un negru-cenușiu.

Emma era bucuroasă să simtă pe mijlocul ei brațele calde ale lui Julian, când au ieșit de pe autostradă și au intrat pe Wilshire. Să fii atât de aproape de ruinele acelea era dureros. Cunoștea aceste străzi. La supermarketul ăsta se dusesse să cumpere cereale pentru Tavvy: acum era doar niște mormane de scânduri și de grinzi, printre care câțiva oameni stăteau îngrămădiți în jurul focului, cu fețele chinuite de disperare și de foame. Iar în colțul ăsta fusese o cofetărie, unde acum noul proprietar, un demon, stătea printre niște bazine de sticlă în care pluteau cadavre de oameni înecați. Din când în când băga un polonic în bazin și turna niște lichid vâscos într-un castron, pentru un client, tot demon.

Cât mai putea rezista Thule așa? se întreba Emma, înaintând pe Miracle Mile. Clădirile înalte de birouri de aici era pustii și aveau ferestrele sparte. Străzile erau goale. Oamenii fuseseră vânați până la extincție, și, la fel ca Raphael, Emma se îndoia că Sebastian mai poate scoate din mâncă o altă lume cu sânge și carne proaspete. Ce se va întâmpla când vor dispărea toți oamenii? Oare demonii își vor îndrepta atenția asupra întunericivilor? Asupra vampirilor? Se vor muta într-o altă lume, lăsându-și pe Sebastian să stăpânească pustiul?

— încetinește! i-a spus Julian la ureche, și ea și-a dat seama că în timp ce medita la lucrurile acestea, ajunseseră pe o porțiune a străzii mai aglomerată și mai luminată. Punct de control. Emma a înjurat în surdina și a oprit în spatele Dianei. În zonă era mare agitație — întunericivilor mișunau pe stradă, iar barurile și restaurantele de aici erau, practic, intacte, cu lumini albastre, verzi și galben-neon. Emma chiar auzea și o muzică atonă, lentă.

În fața lor erau niște bariere vopsite în negru și alb care blocau strada. Un demon-șopârlă, cu două picioare și cu un cerc de ochi negri de păianjen, așezați în jurul capului solzos, a sărit dintr-o cabină mică și s-a apropiat de Diana.

— N-am de gând să las vreun demon să mă lingă, a mormăit

Emma. În niciun caz.

— Sunt sigur că pe Cameron l-a lins ca să vadă dacă tatuajul e autentic.

— Da, sigur, a spus Emma. Asta e varianta lui.

Diana s-a întors spre ei, pe motocicletă, și le-a aruncat un zâmbet crispat, artificial. Inima Emmei a început să bată mai tare. Nu-i plăcea cum arăta zâmbetul acela.

Demonul-șopârlă a țopăit spre ei. Era masiv, avea pe puțin cel puțin doi metri șaptezeci înălțime și unul jumate lățime. Părea că are pe el o uniformă de polițist, deși Emma nu-și dădea seama de unde ar fi putut găsi o uniformă de mărimea asta.

— Șeful v-a căutat toată ziua, a îngânat el.

Emma a presupus că gura lui nu era chiar formată pentru a vorbi omenește.

— Unde ați fost?

— Șeful? a repetat Emma.

Din fericire, șopârla era prea proastă ca să devină suspicioasă.

Steaua Căzută, a îngăimat el. Sebastian Morgenstern. Vrea să vorbească cu voi.20

ORELE RESPIRĂ

SEBASTIAN VREA SĂ VORBEASCĂ CU NOI? S-A ÎNTREBAT EMMA ÎNGROZITĂ ȘI apoi, oarecum mai liniștită: Șopârla crede că suntem versiunile noastre întune~ ricite. Da, asta explica expresia Dianei.

Degetele lui Julian au strâns cu putere brațul Emmei. S-a dat jos de pe motocicletă cu un aer dezinvolt.

— OK, a spus el. Unde-i șeful?

Demonul-șopârlă a scos din buzunarul de la piept o pungă de hârtie. Părea să fie plină cu păianjeni care se mișcau. A aruncat un păianjen în gură și a început să-l mestece, în timp ce

Emma simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

— La vechiul club de noapte, a spus demonul, crăntănind păianjenul, și a arătat spre o clădire joasă, din sticlă neagră și oțel.

^A
In fața intrării era un covor roșu-deschis.

— Mergeți. Am eu grijă de motocicletă voastră.

Emma s-a dat jos cu senzația că venele i se umpluseră de gheață. Nici ea, nici Julian nu s-au uitat unul la celălalt; au reușit cumva să traverseze împreună strada ca și cum nu s-ar fi întâmpnat nimic deosebit.

Sebastian știe cine suntem, de fapt, s-a gândit Emma. Știe, și o să ne omoare. A continuat să meargă. Au ajuns pe trotuar și a auzit huruitul puternic al unei motociclete care demara; s-a întors și a văzut-o pe Diana îndepărtându-se în viteză de punctul de control. Știa de ce trebuia să plece Diana, și nu putea s-o condamne, totuși, când a văzut-o plecând, a simțit un junghi rece în inimă: erau singuri.

Clubul de noapte era păzit de niște demoni Iblis, care le-au aruncat o singură privire și i-au lăsat să intre pe un coridor îngust, plin de oglinzi. Emma se vedea acolo: albă ca hârtia, cu buzele strânse. Asta nu era bine. Trebuia să se relaxeze. Lângă ea, Julian părea calm și așezat, doar părul îi era puțin ciufulit de la mersul pe motocicletă, în rest totul era normal.

Când coridorul s-a deschis spre o sală imensă, Julian a luat-o de mână. Părea că radiază căldură dinspre el, o căldură care trecea prin mâna ei și ajungea în vene; a simțit o pală rece de aer și a inspirat adânc, cu greu.

Clubul de noapte era ca un tărâm întunecat al poveștilor, în alb-argintiu și negru. De-a lungul unui perete era o tețghea lungă, sculptată într-un bloc de gheață. Din tavan cădeau cascade de apă înghețată, albastru polar și verde arctic, iar din pricina lor, ringul de dans se transformase într-un labirint de perdele strălucitoare.

Julian a strâns-o mai tare de mână. Emma s-a uitat în jos; podeaua era din gheață solidă, și sub gheață se vedeau trupuri umane — aici o mână, mai încolo o față înțepenită într-un țipăt. A simțit că i se strânge pieptul. *Călcăm pe cadavre*, și-a spus ea.

Julian i-a aruncat o privire piezișă și a clătinat ușor din cap, ca și cum i-ar fi spus: *Nu pu tem să ne gândim acum la asta.*

Să compartimentăm, și-a spus ea, în timp ce se îndreptau spre o zonă izolată cu cordoane, din spatele încăperii. Așa reușea Julian să treacă peste probleme. Împingea gândurile în fundul minții, le zidea acolo și trăia clipa realității create de el.

A făcut tot posibilul să nu se mai gândească la morții aceia, s-au aplecat pe sub cordoane și s-au trezit într-o zonă în care se aflau o mulțime de canapele și fotolii tapițate cu catifea albăstruie, ca gheața. Pe cel mai mare dintre fotolii stătea tolănit Sebastian. De aproape, acest Sebastian era în mod clar mai mare decât tânărul de care își amintea Emma. Era mai solid, linia obrazului era mai fermă, iar ochii erau negri ca smoala. Avea un costum elegant, negru, dintr-un material tare, cu niște trandafiri pe revere, iar pe deasupra o blană groasă. Părul lui alb ca gheața se amesteca printre firele aurii de blană; dacă Emma n-ar fi știut cine era și nu l-ar fi urât, l-ar fi putut considera frumos, ca un prinț al ghețurilor.

^A
In picioare lângă el, sprijinindu-se ușor cu degetele de fotoliul lui Sebastian, era Jace. Și el avea un costum negru, iar când s-a întors un pic, Emma a văzut pe dedesubt centura de care era prins un pistol. La încheietura mâinilor, pe sub manșetele țepene, se vedeau niște benzi groase de piele. Putea să pună pariu că avea o mulțime de pumnale la el.

Oare e bodyguardul lui Sebastian? s-a întrebat ea. Sau pe Sebastian îl distrează să îl țină pe unul dintre eroii Conclavului ca pe un soi de animal de companie, care stă legat de el?

Și mai era și Ash. îmbrăcat în blugi și tricou, stătea răsturnat într-un fotoliu, ceva mai departe, cu un dispozitiv electronic în mână; părea să se distreze cu un joc video. Lumina din monitor se intensifica din când în când, lăsând să i se vadă fața îngustă și urechile ascuțite.

Sebastian s-a uitat la Emma și la Julian cu o privire rece. Emma a simțit că se încordează din tot corpul. Știa că runele lor sunt acoperite de haine și de concealer, dar tot avea impresia că Sebastian putea să vadă prin ele. Că o să-și dea seama imediat că nu sunt întunericiți.

— Ia te uită, păsărelele îndrăgostite, a spus el tărăgănat. S-a uitat la Emma. Nu prea ți-am văzut fața până acum. Iubitul ăsta al tău a fost mereu ocupat să ți-o sugă.

Julian a vorbit pe un ton neutru, monoton:

— îmi cer scuze că v-am supărat, domnule.

— Nu m-ai supărat, a spus Sebastian. A fost doar o observație. S-a instalat mai bine în fotoliu. Eu personal prefer roșcatele.

Pe chipul lui Jace a trecut ceva. A trecut prea repede ca Emma să-și dea seama ce însemna expresia aceea. Apoi Ash a ridicat privirea spre ei și Emma s-a încordat iar. Dacă Ash o să-i recunoască...

Apoi a revenit cu ochii la jocul lui, cu o expresie care sugera o lipsă totală de interes.

Emma își stăpânea cu greu tremuratul. Frigul era intens, iar privirea lui Sebastian era și mai rece. Sebastian și-a împletit degetele sub bărbie.

— S-a tot zvonit, a spus el, că o oarecare Livia Blackthorn încearcă să stârnească o revoltă penibilă prin centru.

Emmei i s-a strâns stomacul.

— N-avem nicio treabă cu ea, a replicat repede Julian.

Din felul în care o spusese, părea sincer.

— Sigur că nu, a zis Sebastian. Dar odinioară ai fost fratele și prietenul ei. Ființele umane sunt regretabil de sentimentale. Poate reușești s-o păcălești să aibă din nou încredere în tine.

— Livvy n-ar avea niciodată încredere în doi întunericii, a spus Emma, după care a înghețat.

N-ar fi trebuit să spună asta.

Jace și-a îngustat ochii aurii, cu suspiciune. A dat să spună ceva, dar Sebastian l-a întrerupt cu un gest al mâinii.

— Nu acum, Jace!

Fața lui Jace a devenit inexpresivă. S-a îndepărtat de Sebastian și s-a dus la Ash, apoi s-a aplecat peste spătarul fotoliului și i-a arătat ceva pe ecran. Ash a dat din cap.

Ai fi crezut că e un dulce moment fratern, dacă n-ar fi fost așa de aiurea și așa de oribil. Dacă acel candelabru care atârna din tavan n-ar fi fost făcut din brațe înghețate de om cu mâinile încleștate în jurul unei torțe din care țâșnea lumină demonică. Dacă Emma ar fi putut să uite de fețele pe care le văzuse în gheață.

— Emma vrea să spună că Livvy a fost întotdeauna isteță, a zis Julian. într-un fel vulgar.

— Interesant, a spus Sebastian. Înclin să aprob istețimea vulgară, nu și când e îndreptată asupra mea, desigur.

— O cunoaștem foarte bine, a spus Julian. Sunt convins că o să descoperim fără prea multe dureri de cap locul în care organizează revolta.

Sebastian a rânjit.

— îmi place siguranța ta, a spus el. Nu-ți vine să crezi ce am... S-a întrerupt, încruntat. Iar latră javra aia de câine?

Chiar latră un câine. După câteva clipe, în cameră a năvălit un terier alb cu negru, la capătul unei lese lungi. La celălalt capăt al lesei era o femeie cu părul lung și negru.

Annabel Blackthorn.

Purta o rochie roșie fără mâneci, cu toate că, probabil, murea de frig în camera aceea înghețată. Pielea îi era albă ca hârtia.

Când i-a văzut pe Julian și pe Emma, s-a făcut și mai albă. A strâns mai tare în mână lesa

câinelui.

Sângele din venele Emmei a prins viteză din cauza adrenalinei. Annabel avea să-i toarne, avea să-i dea de gol. Nu avea de ce să n-o facă. Și apoi Sebastian o să-i omoare. *Jur, și-a spus Emma în gând, o să gădesc o modalitate prin care să-l fac să sângereze înainte să mor.*

O să gădesc o modalitate prin care să-i fac pe amândoi să sângereze.

— îmi cer scuze, a spus Annabel, puțin iritată. A vrut să-l vadă pe Ash. Nu-i așa, Malcolm?

Până și Julian a tresărit când a auzit asta. Emma a privit cu oroare cum Annabel se apleacă și îl scarpină pe cățel între urechi. El s-a uitat la ea cu niște ochi mari, liliachii, și a lătrat iar.

Malcolm Fade, înaltul Magician din Los Angeles, era acum un demon-terier.

— Pleacă de aici cu animalul tău nesuferit! s-a răstit Sebastian. Fac afaceri. Dacă Ash o să vrea ceva, o să te cheme, Annabel. Practic e băiat mare. Nu mai are nevoie de dădacă.

— Toată lumea are nevoie de o mamă, a spus Annabel. Nu-i așa, Ash?

Ash nu a răspuns. Era cufundat în jocul lui. Cu un suspin de iritare, Annabel a ieșit din cameră, cu Malcolm tropăind după ea.

— Cum spuneam.

Fața lui Sebastian se strâmbase de enervare.

— Annabel este unul dintre cei mai buni torționari pe care îi am... nici nu v-ar veni să credeți ce poate face cu un simplu pumnal și un vânător de umbre; dar, ca și ceilalți pe care îi am în jur, e mult prea vulnerabilă în fața emoțiilor. Nu știu de ce oamenii nu pot să priceapă ce e mai bine pentru ei.

— Dacă ar pricepe, n-ar mai avea nevoie de lideri, a spus Julian. Ca tine.

Sebastian l-a cântărit din ochi.

— Presupun că ai dreptate. Dar mă apasă greu responsabilitatea. Mă strivește. Înțelegeți ce spun.

— Lasă-ne pe noi s-o căutăm pe Livia, a spus Julian. O să eliminăm amenințarea asta și o să-ți aducem capul ei.

Sebastian părea încântat. S-a uitat la Emma.

— Tu nu prea vorbești, așa-i?

Nu pot, a spus Emma în gând. Nu pot să stau aici, să mint și să mă prefac ca Julian. Nu pot.

Dar căldura mâinii lui Julian era încă în ea, iar puterea legăturii lor — chiar dacă nu mai era magică — o făcea să țină capul sus și să își încleșteze fălcile. Și-a scos mâna dintre degetele lui Julian și și-a trosnit încet, deliberat, încheieturile.

— Eu prefer să ucid, a spus ea. „Spune-o cu gloanțe”, asta e mot-toul meu.

Sebastian a început să râdă, deschis, și o clipă Emma și-a amintit de Clary pe acoperișul Institutului, atunci când îi vorbea despre un frate cu ochi verzi care nu a existat niciodată, dar care ar fi putut să existe. Poate într-o altă lume, o lume mai bună decât Thule.

— Foarte bine, a spus Sebastian. O să fiți frumos recompensați dacă reușiți asta. Poate vă dau și o casă în Bel Air. Mai ales dacă găsiți printre rebeli și niște roșcate drăguțe cu care eu și Jace să ne jucăm. A rânjit. Acum fugiți de-aici, până nu muriți de frig.

I-a concediat, făcând un gest cu mâna. Era și o forță în spatele aceluia gest — Emma s-a simțit întoarsă în loc, de parcă ar fi răsucit-o cineva cu mâna. Era gata să cadă, dar apoi s-a echilibrat; s-au trezit aproape de ușa clubului. Nici măcar nu-și amintea când a trecut pe lângă oglinzi.

— Apoi au fost în stradă, și Emma a inspirat cu lăcomie aerul fierbinte și murdar, și brusc i s-a părut plăcută noaptea umedă și caldă. Și-au luat motocicletă de la paznicul-

șopârlă și au mers o bună bucată de drum fără să spună nimic, până când Julian s-a aplecat în față și a rostit printre dinți: Trage pe dreapta!

Zona în care ajunseseră era aproape pustie, becurile felinarelor erau sparte și carosabilul era întunecat. Imediat după ce a oprit, Julian a sărit de pe motocicletă și s-a apropiat împleticindu-se de vitrina unui Starbucks distrus. Emma a auzit că vomită acolo, în întuneric. I s-a strâns și ei stomacul, ca răspuns la starea lui de rău. Ar fi vrut să se ducă la el, dar îi era teamă să lase motocicleta acolo. Era singura lor posibilitate de a ajunge înapoi la Bradbury. Fără ea erau morți.

Când Julian a revenit, cu fața înnegrită de vânătași și de umbre, Emma i-a întins o sticlă cu apă.

— Ai fost superb la club, i-a spus ea.

El a luat o înghițitură de apă.

— Am avut impresia că mă sfâșie cineva pe dinăuntru, a spus el pe un ton liniștit. Să stau acolo și să spun chestiile alea despre Livvy, să-i spun monstrului ăluia „domnule”, să mă abțin să nu îi smulg lui Annabel mâinile și picioarele...

— Fă-o acum, s-a auzit o voce din umbră. Smulge-mi mâinile și picioarele, dacă poți.

Emma avea deja Glock-ul în mână când s-a întors și l-a îndreptat drept spre femeia palidă din întuneric. Rochia ei roșie părea o pată de sânge în noapte.

Buzele ei lipsite de culoare s-au întins într-un zâmbet.

— Pistolul ăla nu mă rănește pe mine, a spus ea. Iar împușcătura și strigătele îi vor face pe întunericii să vină fuga aici. Încearcă, dacă t
vrei. Eu nu aș face-o.

Julian a aruncat sticla. Apa din ea i-a stropit bocancii. Emma s-a rugat în gând să nu se repeadă la Annabel; mâinile lui tremurau.

— Putem să-ți facem rău, a spus el. Putem să te facem să sângerezi.

Ceea ce spunea el semăna așa de bine cu ce gândise ea la club, încât o clipă a rămas șocată.

— Vor veni întunericii, a replicat Annabel. Trebuie doar să strig.

Runele ei erau șterse, la fel ca runele celorlalți vânători de umbre;

— pielea ei era albă ca laptele, fără niciun desen pe ea. Emma era uimită de cât de calmă părea. De senină. Pe de altă parte, pentru ea trecuseră mulți ani de când era aici. Am știut cine sunteți din clipa în care v-am văzut. Arătați exact la fel cum erați la Curtea Elfilor în întunericului. Nici măcar rănilor primite în luptă nu s-au vindecat.

— Și de ce nu i-ai spus lui Sebastian? s-a răstit Emma. Dacă voiai să scapi de noi...

— Nu vreau să scap de voi. Vreau să vă propun ceva.

Julian și-a tras mâneca dreaptă cu atâta forță, încât era gata să rupă materialul. La încheietura mâinii era pânza pe care o avusese tot timpul pe Tărâmul Elfilor; și acum avea pe ea cruste de sânge uscat.

— Aici e sângele surorii mele, a spus el răgușit. Sângele vărsat de tine. De ce aș accepta vreo propunere de-a ta?

Annabel nu a părut impresionată la vederea sângelui lui Livvy.

— Fiindcă vreți să vă duceți acasă, a răspuns ea. Fiindcă nu vă puteți scoate din minte ce s-ar putea întâmpla cu ceilalți din familie. Eu încă posed o magie neagră puternică, să știți. Cartea Neagră funcționează și mai bine aici. Pot deschide un Portal să plecați acasă. Sunt singura din lumea asta care o poate face.

— Și de ce ai face asta pentru noi? a întrebat Emma.

Annabel a avut un zâmbet mic, ciudat. În rochia ei roșie, părea că plutește în întuneric, ca o picătură de sânge în apă.

— Inchizitorul v-a trimis pe Tărâmul Elfilor ca să pieriți, a spus ea. Conclavul vă disprețuiește și vă vrea moartea. Și toate acestea doar pentru că ați încercat să-i protejați pe cei dragi. Cum să nu înțeleg ce înseamnă asta?

Emmei i se părea o logică destul de încurcată. Julian, însă, se uita la ea ca și cum Annabel făcea parte dintr-un coșmar din care nu se putea desprinde.

— Tu ți-ai făcut singur vrăji, a continuat ea, cu ochii la Julian. Ca să nu mai simți nimic. Am perceput vraja de când te-am văzut pe Tărâmul Elfilor. Am văzut-o și am simțit *bucurie*. Annabel a început să facă piruete și rochia ei roșie s-a învârtit odată cu ea. Ai făcut la fel ca Malcolm. El și-a anihilat toate emoțiile ca să mă aducă pe mine înapoi.

— Nu, a spus Emma, care nu mai putea suporta expresia feței lui Julian. A încercat să te aducă înapoi fiindcă *te iubea*. Fiindcă *simțea* emoțiile. Poate, la început. Annabel a încetat cu piruetele. Dar nu mai era aceeași situație când m-a înviat, nu? Atâția ani m-a ținut captivă și m-a torturat, ca să mă aducă înapoi pentru *el*, nu pentru *mine*. Asta nu e iubire, să sacrifici fericirea persoanei dragi pentru nevoile tale. Când a reușit să mă învie, se separase într-atât de lume, încât îl interesa mai mult obiectivul lui, decât iubirea aceea adevărată. Un sentiment sincer și pur și frumos a devenit denaturat și urât. Annabel a zâmbit, și dinții ei au lucit ca niște perle dintr-o apă. Dacă nu mai ai empatie, devii un monstru. Poate că aici nu mai ești sub influența vrăjii, Julian Blackthorn, dar după ce te întorci? Ce-o să faci atunci, când n-o să mai poți suporta să simți ceea ce simți?

— Taci din gură! a spus Emma printre dinți. Nu pricepi nimic. S-a întors spre Julian. Hai să plecăm de aici!

Dar Julian încă o fixa cu privirea pe Annabel.

— Vrei ceva de la noi, a spus el cu o voce perfect plată. Ce?

— Ah. Annabel încă zâmbea. După ce deschid Portalul, vreau să-l luați cu voi pe Ash. E în pericol.

— Pe *Ash*? a repetat Julian, parcă nevenindu-i să creadă.

— Lui Ash pare să-i fie foarte bine aici, a spus Emma, lăsând pistolul jos. Bine, poate că e puțin plictisit de colecția lui de jocuri, știi tu, din moment ce Sebastian i-a omorât pe toți cei care puteau crea alte jocuri video. Sau ar putea să rămână fără baterii. Dar nu cred că astea pot fi considerate un *pericol*

Annabel s-a întunecat la față.

— Este mult prea bun pentru locul ăsta. Mai mult decât atât; când am ajuns prima oară aici, l-am dus la Sebastian. Am fost convinsă că va avea grijă de Ash, pentru că e tatăl lui. Și o vreme a avut grijă. Dar se zvonește că energia pe care o folosește pentru a menține așa de mulți întuneriți îl secătuește încet, încet pe

Sebastian. Forțele vitale ale întunericivilor sunt contaminate. Inutile. Dar forța vitală pe care o are Ash, nu. Sunt convinsă că va ajunge să-l ucidă pe Ash, ca să se folosească de forța lui vitală pentru a se întări.

— Nimeni nu e în siguranță aici, așa-i? a comentat Julian.

— Părea absolut neimpresionat. Pentru mine e o lume bună, a răspuns Annabel. Eu îi urăsc pe nefilimi și sunt suficient de puternică pentru a mă apăra de demoni.

— Și Sebastian îți dă voie să torturezi nefilimi, a spus Emma.

— Chiar așa. Le fac aceleași răni pe care mi le-au făcut mie cei din Consiliu.

Nu era pic de emoție în vocea ei, nici cel mai mic semn de bucurie, doar o indiferență completă, care era mai rea ca orice.

— Dar pentru Ash nu e o lume bună. Nu ne putem ascunde, Sebastian l-ar găsi oriunde. I-ar fi mai bine în lumea voastră.

— Atunci, de ce nu-1 duci tu acolo? a întrebat Emma.

— L-aș duce, dacă aș putea. Mă doare gândul că o să mă despart de el. Mi-am dedicat toată viața îngrijirii lui.

Loialitate perfectă, s-a gândit Emma. Loialitatea aceasta o consumase așa de mult pe Annabel, încât părea bolnavă? Faptul că întotdeauna îl pusese pe Ash înaintea ei, că îl urmase peste tot, gata în orice clipă să-și dea viața pentru el, fără să știe cu adevărat de ce?

— Dar în lumea voastră, a continuat Annabel, eu aș fi vânată și luată de lângă el. N-ar mai avea pe nimeni să-l apere. Așa, vă va avea pe voi.

— Se pare că ai mare încredere în noi, a spus Julian, știind cât te urâm.

— Dar pe Ash nu îl urâți, a replicat Annabel. El nu are nicio vină. iar voi i-ați apărât întotdeauna pe cei nevinovați. Cu asta vă *ocupați*. A zâmbit, cu un zâmbet de cunoscător, ca și cum ar fi simțit că i-a prins în plasă. Mai mult, sunteți disperati să ajungeți acasă, iar disperarea are întotdeauna un preț. Deci, ce ziceți, nefilimilor? Batem palma?

Ash a luat de jos foaia de hârtie care căzuse din jacheta lui Julian Blackthorn pe podeaua clubului de noapte. A avut grijă să nu-1 vădi Sebastian. Era de suficient timp în Thule ca să știe că nu era o idee bună să-i atragă atenția lui Sebastian pe neașteptate.

Nu că Sebastian era întotdeauna crud. Din când în când se arăta generos, atunci când își amintea de existența lui. îi dădea arme și jocuri pe care le găsea în raidurile făcute prin casele rebelilor. Avea grijă să fie îmbrăcat frumos, fiindcă îl considera o reflexie a lui. Dar Jace erasingurul cu adevărat blând, și părea că găsește în Ash pe cineva căruia să-i împărtășească sentimentele ascunse legate de Clary Fairchild, de Alexander și de Isabelle Lightwood.

Și mai era Annabel. Dar Ash nu voia să se gândească la ea.

A despăturit foaia. A simțit un fior în tot corpul. S-a întors repede, astfel încât Jace și Sebastian, care erau adânciți într-o discuție, să nu îi vadă fața.

Era ea, fata ciudată pe care o văzuse o dată în sala armelor de la Curtea întunericului. Cu părul negru și cu ochii de culoarea cerului, de care abia își amintea. În spatele ei erau o mulțime de ciori. Nu era o fotografie, era un desen făcut de o mână iscusită, și desenul acela părea că emană iubire și dor. într-un

colț al hârtiei era scris un nume: *Drusilla Blackthorn*.

Drusilla. Părea o fată singuratică, și-a spus Ash, dar în același timp hotărâtă, ca și cum în ochii aceia de un albastru estival trăia o speranță, o speranță care nu putea fi ștearsă din cauza suferinței, o speranță mult prea puternică pentru a mai simți disperarea.

Inima lui Ash bătea cu putere, cu toate că n-ar fi putut spune de ce. A împăturit repede hârtia și a băgat-o în buzunar.

Diana îi aștepta în fața clădirii Bradbury, rezemată de ușa închisă a garajului, cu o pușcă pe umăr. A lăsat arma jos cu o expresie vizibil ușurată când motocicleta cu Emma și Julian a oprit în fața ei.

— Am știut că veți reuși, a spus ea, după ce Julian s-a dat jos de pe motocicletă.

— Vai! a făcut Emma, coborând din șa. Ți-ai făcut griji pentru noi!

Diana a bătut în ușa garajului cu țeava puștii. A spus câteva cuvinte, pe care Emma nu le-a putut auzi din cauza huruitului cu care s-a deschis ușa.

— Julian s-a uitat la Emma cum îi răspunde zâmbind Dianei și s-a întrebat cum reușea asta. Cumva, Emma întotdeauna putea să găsească ceva drăguț sau o glumă chiar și în clipele cele mai stresante. Poate la fel cum reușise el să stea în fața lui Sebastian, pretinzând că era versiunea lui întunericită, fără să simtă măcar că îi tremură mâinile. Tremurul a început doar după ce s-a terminat totul. Îmi pare rău că a trebuit s-o tai, le-a spus Diana după ce au închis ușa, au blocat-o și au pus prelată peste motocicletele lui Raphael. Dacă rămâneam acolo și vă prindeau...

— N-ai fi putut face nimic pentru noi, a zis Julian. Și te-ar fi omorât dacă și-ar fi dat seama cine suntem, de fapt.

— Cel puțin, așa ar fi reușit cineva să-i dea lui Livvy veștile de la Tessa. Am înțeles, a liniștit-o Emma. Ai apucat să-i spui?

— V-am așteptat pe voi. A zâmbit pieziș și a adăugat: Și nu voiam să fiu nevoită să-i spun lui Livvy că i-am pierdut fratele.

Fratele. Cuvintele astea sunau ca într-un vis, doar pe jumătate adevărate, oricât de mult și-ar fi dorit Julian să fie complet adevărate.

— Deci, ce-a vrut Sebastian de la voi? i-a întrebat Diana în timp ce intrau în casă.

Probabil că în ziua precedentă ajunseseră foarte târziu, și-a dat seama Julian — la ora asta, coridoarele erau încă pline de oameni care se duceau grăbiți de colo-colo. Au trecut pe lângă o cămară cu ușa deschisă, în care se aflau o mulțime de conserve și de borcane. Bucătăria era, probabil, în apropiere; mirosea a supă de roșii.

— Ne-a oferit o casă în Bel Air, a spus Emma.

Diana a plesnit din limbă.

— Frumos. În Bel Air locuiește el și întunericității care îi sunt în grații. Cartierul e protejat de șanțul cu apă.

— Șanțul făcut din oase gigantice? a întrebat Julian.

— Da, ăla, a spus Diana.

Au ajuns la ușa biroului lui Livvy; Diana a împins-o cu șoldul și le-a făcut semn să intre.

Fără să știe de ce, Julian se așteptase ca Livvy să fie singură, dar nu era. Stătea în picioare lângă una dintre mesele lungi, improvizate, cu Bat și cu Maia, și studia o hartă a orașului Los Angeles. Cameron se plimba prin cameră.

Livvy a ridicat capul când s-a deschis ușa și pe fața ei s-a văzut ușurarea. Pentru o clipă, Julian a privit-o pe Livvy cea mică, acolo, pe plajă, prinsă în capcană de flux pe o stâncă; avea aceeași expresie de ușurare și de disperare ca atunci când el s-a dus s-o ia de acolo și s-o aducă în brațe înapoi pe mal. Dar această Livvy nu era fetița de atunci. Nici măcar nu mai era fetiță. Și-a ascuns repede ușurarea.

— Mă bucur că v-ați întors, a spus ea. Ați avut ceva noroc?

Julian le-a povestit pe scurt discuția avută cu Tessa — lăsând la o parte, pentru moment, faptul că le ceruse să-l ucidă pe Sebastian —, în timp ce Emma s-a dus la cafetiera din colț și a umplut două cești de cafea. Era amară și neagră și te ardea când o înghițeai.

— Presupun că acum îți datorez cinci mii de dolari, i-a spus Cameron lui Livvy după ce Julian a terminat de vorbit. Nu credeam că Tessa mai trăiește, și cu atât mai puțin nu credeam că ar putea să ne înlesnească accesul în Orașul Tăcut.

— E o veste minunată, a spus Maia. Stătea rezemată de marginea mesei pe care era întinsă harta și își ținea cotul în mână, cu un gest dezinvolt; Julian a putut zări pe antebrațul ei un crin tatuat. Ar trebui să facem o ședință să pregătim o strategie, a continuat ea. Să facem echipe care să aibă misiuni concrete. Unii ar putea să stea la intrarea în Orașul Tăcut, alții ar putea fi lunetiști, alții ar putea fi garda magicianului și alții...

— Avem și niște vești proaste, a întrerupt-o Julian. Când ne întorceam de pe plajă, am fost opriți la un punct de control. Sebastian a vrut să ne vadă.

Livvy s-a încordat toată.

— Poftim? De ce?

— Credea că suntem versiunile noastre întunericite. Că suntem Emma și Julian din lumea asta, a spus Emma.

— Știe că ai pus la cale ceva aici, a adăugat Julian. Știe și cum te cheamă, Livvy.

A urmat o clipă de tăcere sumbră.

— Eu i-am spus să-și ia o poreclă gen „Răzbunătorul cu Mască”, dar n-a vrut să mă asculte, a spus Bat, cu un zâmbet forțat.

— Aha, a făcut Emma. Sfidăm pericolul. De acord.

Livvy și-a strâns ușor șaua nasului.

— Asta înseamnă că nu mai e timp de pierdut. Puteți lua legătura cu Tessa? Acum, că știm unde e, oricine poate împrumuta motocicletă mea să se ducă să-i lase un mesaj, a spus Diana. Nu-i nicio problemă.

— Ziua trebuie să facem asta, a spus Livvy. Noaptea sunt prea mulți demoni.

— Presupun că asta nu ne dă prea mult timp, a spus Diana.

Cameron i-a pus lui Livvy mâna pe umăr. Gestul i-a dat lui Julian un sentiment ciudat — fusese gelos pe Cameron din lumea lor, fusese gelos pe felul în care se purtau el și Emma, atunci când erau prieteni. Aveau tot ce el și Emma nu puteau avea vreodată — posibilitatea de a se atinge în public, de a se săruta. Și acum Cameron era iubitul lui Livvy și stârnea în el mai mult nevoia de a

proteja decât gelozia. Trebuia să recunoască, deși nu îi plăcea — Cameron fusese un prieten destul de bun. Era amabil, în ciuda familiei oribile pe care o avea, și, din câte se vedea, pentru el soarele răsărea și apunea odată cu Livvy.

Cum ar fi și cazul să fie.

— Veniți să vă uitați pe hartă, a spus Maia și s-au strâns cu toții în jurul mesei. Și-a trecut degetul cu inel de bronz peste ea, arătându-le locația lor. Aici suntem noi. Aici e intrarea în Orașul Tăcut. E la numai câteva străzi distanță de noi, așa că am putea merge pe jos, dar ar trebui să ne prefacem că suntem întunericiciți.

— Plecăm în zori, pentru că atunci activitatea demonică e cea mai scăzută, a spus Livvy. Iar Tessa Gray..

— Nu trebuie decât să-i spunem când, și ea vine la intrarea în Orașul Tăcut, a spus Julian. E tot ca în lumea noastră? Lângă Angels Flight?

Bat a părut uimit.

— Da. Tot acolo.

Angels Flight era o cale ferată îngustă care urca până în vârful lui Bunker Hill, din centrul Los Angelesului, și care părea să ajungă până la cer. Julian fusese o dată acolo, până la intrarea în Orașul Tăcut.

— OK. Maia a plesnit din palme. Toată lumea o să fie jos pentru cină, așa că putem încropi niște echipe.

— O să te cerți cu Raphael, a spus Bat.

Maia a dat ochii peste cap.

— Normal. De fiecare dată spune că n-o să colaboreze, după care în ultima clipă apare cu o ceată de vampiri luptători. Eu mă ocup de contingentul vârcolacilor, a spus Bat.

Diana și-a aruncat brațele în sus.

— Și eu de ceilalți. De câte persoane o să avem nevoie? Treizeci, eventual? Dacă suntem prea mulți, o să atragem atenția, și nu vrem asta...

— Băieți, a spus Liwy, uitându-se peste hartă la Julian. Aș vrea să vorbesc cu fratele meu între patru ochi, dacă nu vă supărați.

— A, sigur, a răspuns Maia. Nicio problemă. Ne vedem jos.

A ieșit din cameră cu Bat. Cameron a sărutat-o pe Livvy pe obraz.

— Ne vedem mai târziu.

Emma i-a întâlnit privirea lui Julian.

— Arme? Sună bine, a zis. Plec cu Diana.

Imediat ce ușa s-a închis în spatele lor, Livvy s-a apropiat de una dintre canapelele lungi și s-a așezat pe ea. S-a uitat la Julian cu privirea ei directă, care semăna așa de bine cu privirea lui Livvy a lui, dacă nu lua în seamă cicatricea de pe ochi.

— Jules, a început ea. Ce nu-mi spui? E ceva ce nu-mi spui.

Julian s-a rezemat de masa cea lungă. Și-a ales cuvintele cu grijă.

— Ce te face să crezi asta?

— Fiindcă ne-ai spus cum să intrăm în Orașul Tăcut să luăm Instrumentele Mortale, dar nu ai spus că ai descoperit și cum să le distrugem. Știu că nu ai sugera să le păstrăm... după ce le-am avea, am deveni ținta principală pentru Sebastian.

- Avem de gând să le ducem în lumea noastră. Sebastian nu le va putea găsi acolo.
 - OK, a spus Livvy încet. Deci Tessa Gray poate deschide un Portal ca să vă puteți întoarce acasă?
 - Nu. Julian și-a flexat degetele; avea impresia că îl strânge pielea. Nu chiar. Livvy a pocnit din degete.
 - Și am ajuns la partea pe care nu mi-o spui. Ce e?
 - Cunoști o femeie pe nume Annabel? a întrebat-o Julian. E din lumea noastră, dar e posibil s-o fi văzut-o aici, cu Sebastian. Cu părul lung, negru? Necromanta care a venit cu copilul lui Sebastian? O cheamă Annabel? Livvy a fluierat încetișor. Aici nu i se spune așa. Cei din Legiunea Stelei o numesc Regina Aerului și a întunericului.
 - Asta-i dintr-un poem vechi, a spus Julian, cu un aer meditativ.
 - Deci asta înseamnă că și Ash Morgenstern e din lumea voastră, a zis Livvy.
 - Da. De fapt, e de pe Tărâmul Elfilor. Am venit cu toții prin același Portal, dar ei au ajuns acum vreo cinci ani, bănuiesc. La doi ani după Bătălia de la Burren. Presupun că s-au dus direct la Sebastian. Ea știa că Ash e fiul lui, și cum aici Sebastian trăiește și e la putere...
 - Cred că mă ia durerea de cap. Livvy și-a frecat tâmpilele. Elf, deci? Presupun că așa se explică de ce Ash are aproape aceeași vârstă cu „tata”.
 - Julian a încuviințat din cap.
 - Timpul e ultra-ciudat pe Tărâmurile Nepieritoare. Nu pretind că înțeleg. Și-a trecut o mână prin păr. Chestia e că... Annabel mi-a făcut o propunere.
 - Ce fel de propunere? a întrebat Livvy, neliniștită.
 - Ea e o magiciană puternică, a spus Julian.
- își alegea cuvintele cu o grijă infinită. Nu avea niciun sens să-i spună lui Livvy că Annabel facea parte din familia Blackthorn. Asta ar fi atras după sine și alte întrebări — întrebări la care nu voia să răspundă.
- Pentru că a luat din lumea noastră Cartea Neagră, poate deschide un Portal spre ea. S-a oferit să ne deschidă unul.
 - De ce s-ar oferi ea să facă asta, dacă e una dintre slugile lui Sebastian?
 - N-are nicio treabă cu Sebastian. Nu îi pasă decât de Ash, și se teme pentru el. S-a oferit să ne deschidă Portalul, cu condiția să-l luăm cu noi pe Ash.
 - Probabil că are dreptate să se teamă. Sebastian îi distruge pe toți din preajma lui. Livvy și-a tras picioarele sub ea. Ai încredere în Annabel asta?

O urăsc, a spus Julian, înainte să se poată controla. A văzut că Livvy face ochii mari și s-a chinuit să continue cu mai mult calm. Darsunt convins că sentimentele ei pentru Ash sunt autentice. Băiatul are o anumită influență asupra oamenilor.

- Asta-i interesant. Livvy a privit un moment în gol, apoi a reluat: Dru l-a văzut acum vreo doi ani. La o execuție precum cea văzută de voi pe plajă. După aceea nu mai termina să vorbească despre el, spunea cum se vedea că el n-ar fi vrut să se afle acolo, de fapt. Livvy și-a dat o șuviță de păr după ureche. Mai vrei să... Dacă treceti prin Portal, mai vrei să mă iei cu tine?
- Sigur că vreau, a spus Julian. A fost unul dintre motivele pentru care n-am refuzat-o pe Annabel. Vreau să te scot de aici.

Livvy și-a mușcat buza.

— Și eu, cea din lumea voastră? Nu s-ar produce confuzie?

Julian nu a răspuns; se așteptase la asta, dar tot nu avea un răspuns.

A văzut cum ea se schimbă la față, cum trăsăturile ei se crispează din cauza înțelegerii și a resemnării, și a simțit că i se usucă o bucată din inimă.

— Sunt moartă, nu?

Vocea ei era calmă.

— Sunt moartă în lumea voastră. îmi dau seama după felul în care mă privești.

— Da. Julian tremura ca de frig, deși aerul din cameră era cald și nemișcat. A fost vina mea, Livs. Tu...

— Nu. S-a ridicat și a traversat camera până la el, apoi și-a lipit palmele de pieptul lui, ca și cum ar fi vrut să-l împingă. Nu tu mi-ai făcut rău, Jules. Te cunosc mult prea bine ca să-mi spui asta. Ai uitat, în lumea asta, că te-ai sacrificat pentru mine.

Ochii ei de Blackthorn erau mari, strălucitori și lipsiți de lacrimi.

— îmi pare rău că ne-am pierdut unul pe celălalt în lumea ta. Mi-ar fi plăcut să cred că într-una dintre lumi am rămas la fel. împreună, cu toții. Livvy s-a dat un pas înapoi. Vreau să-ți arăt ceva.

Pe Julian îl ardea prea tare gâtul ca să poată vorbi. S-a uitat la ea cum se întoarce cu spatele și își scoate bluza de trening. Pe dedesubt avea un maiou alb. Un maiou care nu putea ascunde tatuajul imens ce se întindea pe spatele ei ca niște aripi: o rună de doliu, care se desfășurade la ceafa până la jumătatea spatelui, și ale cărei margini ajungeau până pe umeri.

Vocea lui era răgușită.

— Pentru Ty.

Ea s-a aplecat și și-a luat de jos bluza de trening, după care s-a îmbrăcat și a ascuns runa. Când s-a întors cu fața la el, ochii îi luceau.

— Pentru voi toți.

— Vino cu mine acasă, a șoptit Julian. Livvy..

Ea a oftat.

— îmi dau seama că ai vrea să ai acceptul meu pentru înțelegerea făcută cu necromanta aia, Jules. îmi dau seama că tu crezi că asta ar fi cea mai simplă și mai ușoară alegere. Dar nu pot să fac asta. Liwy a clătinat din cap. În Thule nu există decât variante groaznice. Tu trebuie să iei decizia asta.

Emma s-a vânturat fericită prin depozitul de arme; nu fusese niciodată interesată de ele — asupra demonilor nu aveau efect, așa că vânătorii de umbre nu le foloseau —, dar erau acolo multe alte obiecte cu potențial distructiv. Și-a umplut centura cu o mulțime de pumnale de aruncat și s-a dus la masa pe care erau pumnale obișnuite.

Diana se rezemase de perete și o privea cu o oboseală amuzată.

— În lumea voastră erați *parabatai*? a întrebat-o ea.

Emma s-a oprit cu un pumnal în mână.

— Da.

— În locul tău, n-aș aduce vorba despre asta, i-a spus Diana. Celor de aici nu

le prea place să se gândească la *parabatai*.

— De ce?

Diana a oftat.

— După ce Sebastian a preluat controlul, lumea a devenit tot mai întunecată și mai disperată, iar *parabatai-i* s-au schimbat. S-a întâmplat peste noapte, spre deosebire de transformarea magicienilor. Intr-o zi, lumea s-a trezit și a descoperit că toți cei care erau *parabatai* deveniseră niște monștri.

Emma era gata să scape pumnalul din mână.

— Au devenit malefici? Monștri, a repetat Diana. Runele lor au început să ardă ca focul, de parcă aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele celor care se luptau cu ei se sfârâneau în mâna lor. Linii negre li s-au întins pe tot corpul și au devenit monstruoși... fizic. Mă rog, nu am văzut cu ochii mei, am auzit la a treia mână. Povești despre creaturi masive, strălucitoare, nemiloase, care distrug orașe. Sebastian a trebuit să trimită mii de demoni să-i distrugă. O mulțime de vânători de umbre și de mundani au murit.

— Dar de ce să se fi întâmplat asta? a întrebat Emma, simțind că i s-a uscat brusc gâtul.

— Probabil din același motiv pentru care magicienii s-au transformat în demoni. Pentru care toată lumea s-a întors pe dos și a devenit malefică. Nu știe nimeni, de fapt.

— Te gândești că așa se va întâmpla și cu noi? a întrebat Emma, în vreme ce aduna orbește pumnale de pe masă, fără să se mai uite ce alege. Că am putea să ne transformăm aici?

— Nici nu poate fi vorba, a spus Diana. Când magia angelică a încetat să mai aibă efect, puținii *parabatai* care supraviețuiseră au fost în regulă. Legătura dintre ei s-a rupt, și ei nu s-au schimbat.

Emma a dat din cap.

— Și eu am simțit că legătura dintre mine și Julian e ruptă aici.

— Da. Nu mai există vânători de umbre, așa că nu mai există nici *parabatai*. Dar, cum ți-am spus, n-aș vorbi despre asta. Runele voastre se vor șterge în scurt timp. Înțelegeți? Dacă rămâneți aici.

— Dacă rămânem aici, a repetat Emma încet.

I se învârtea capul.

— Da. Cred că ar trebui să mă întorc acum. Julian se întreabă, probabil, unde sunt.

— Văd că ai decorat casa, a spus Julian când a intrat în cameră.

Părea obosit, dar alert, și părul lui de culoarea ciocolatei încă mai era ciufulit după plimbarea cu motocicletă.

Emma s-a uitat în jur — adunase un număr șocant de arme din depozitul de la parter. Intr-un colț era o grămadă de pumnale simpliși pumnale de aruncat, în alt colț erau săbii și în altul arme din dotarea poliției, în special pistoale Beretta și Glock.

— Mersi, a spus ea. Tema mea a fost Chestii Care Te Pot Ucide.

Julian a râs și a intrat în baie; Emma a auzit că dă drumul apei de la

chiuvetă, ca să se spele pe dinți. împrumutase din hainele pe care i le aduseseră lui Julian o cămașă cu nasturi, pe care o purta ca pe o cămașă de noapte, peste lenjeria intimă: nu era cea mai sexy cămașă de noapte, și-a spus ea, dar era comodă.

Emma și-a tras picioarele sub ea și a rezistat dorinței de a-1 întreba dacă se simțea bine. După experiența cu Diana, îl așteptase pe Julian cu o neliniște tot mai mare. Aceasta era o lume care putea să-i rănească în mai multe feluri. Puteau fi măcelăriți de demoni sau puteau fi doborâți de întunericiți. Și, după câte se părea, dacă ar fi ajuns mai devreme, ar fi putut să se transforme în monștri care distrug orașe.

Există un lucru greșit la rădăcina legăturii de parabatai. O otravă. Un întuneric la fel de mare ca și pozitivitatea ei. Există un motiv pentru care parabatai-i nu se pot iubi, și este mai monstruos decât îți poți închipui.

A clătinat din cap. Nu avea de gând să asculte cuvintele mincinoase pe care i le spusese Regina. în Thule totul era pervertit și monstruos — evident că nici legătura dintre parabatai nu avea cum să fie altfel.

Mai reală și mai periculoasă era umbra suferinței care se zărea la fiecare pas. Știa cât de mult își dorea Julian ca Livvy să vină acasă cu ei, dar văzuse ce expresie avusese ea când îi spusese asta, și se îndoia că va veni.

Când s-a întors în dormitor, părul și tricoul lui erau umede și părea oarecum mai înviorat. Emma presupunea că își dăduse cu apă pe față.

— Aveau și arcuri? a întrebat-o el, studiind grămada de săbii.

A luat una și s-a uitat la ea, iar lama ei reflecta lumina în timp ce el o răsucea pe toate părțile.

Emma a simțit fluturi în stomac. Doar câțiva, dar ceva era când îl privea pe Julian așa, ca vânător de umbre, ca războinicul pe care ea îl văzuse crescând. Mușchii brațelor și ai umerilor s-au mișcat ușor în timp ce a manipulat sabia, după care a așezat-o la loc, cu o expresie gânditoare.

Emma spera că nu i s-au înroșit obraji.

Ți-am luat una. E în șifonier. El s-a dus să se uite.

— Dacă reușim să intrăm în Orașul Tăcut fără să fim observați de întunericiți sau de demoni, s-ar putea să nu avem nevoie de astea.

— Diana mereu spunea că cele mai bune arme sunt cele păstrate într-o formă perfectă, dar care nu ajung niciodată să fie folosite, a zis Emma. Evident că niciodată nu am înțeles ce vrea să spună, de fapt.

— Evident. Julian a zâmbit, dar zâmbetul acela nu i-a atins și ochii. Emma, trebuie să-ți spun ceva.

Ea s-a ridicat puțin și s-a sprijinit de tăblia patului. Parcă i se oprise un pic inima, dar a încercat să-și păstreze un aer calm și deschis. Julian nu era prea grozav când era vorba de confesiuni, nici măcar atunci când avea emoții; cu toate acestea, cât fusese sub influența vrăjii, cel mai mult îi lipsiseră Emmei momentele în care își împărtășeau secretele și apăsările.

El s-a așezat pe marginea patului și a ridicat privirea în tavan.

— Nu i-am spus lui Livvy că Tessa ne-a cerut să-l ucidem pe Sebastian, a spus el.

— Normal, a răspuns Emma. Dacă nu reușim să pătrundem în Orașul Tăcut ca să luăm Instrumentele Mortale, oricum nu va conta. De ce s-o sperii

dinainte?

— Dar i-am spus că, în cazul că reușim să luăm Sabia și Pocalul, le vom duce cu noi. Să le protejăm.

Emma a așteptat. Nu-și dădea seama unde vrea el să ajungă.

— Când am fost la Curtea Elfilor Luminii, a spus Julian, acum, ultima oară, când am vorbit cu Regina, mi-a spus cum am putea să rupem toate legăturile dintre *parabatai*.

Emma a strâns în pumni cuvertura.

— Da. Și tu mi-ai spus că e imposibil.

Ochii lui erau ca niște ferestre către un ocean care nu mai exista în această lume.

— Noi am făcut ce ne-a cerut. I-am adus Cartea Neagră. Așa că mi-a spus, pentru că i s-a părut amuzant. Vezi tu, există o singură modalitate. Trebuie să distrugi prima rună de *parabatai* făcută vreodată, cea care e păstrată în Orașul Tăcut. Iar asta se face cu Sabia Mortală.

Și în lumea noastră, Sabia Mortală e distrusă, a spus Emma. Avea logică, așa, mai aiurea: chiar își imagina ce încântată fusese Regina când îi spusese asta.

— Nu ți-am spus, pentru că am crezut că nu mai contează, a zis el. Că nu va fi posibil vreodată. Că Sabia a fost distrusă.

— Și nu mi-ai spus din cauza vrăjii, a spus ea cu delicatețe. Nu ți s-a mai părut că ar trebui s-o faci.

— Mda, a răspuns el și a respirat întretăiat. Dar acum e vorba să aducem această Sabie înapoi în lumea noastră, și știu că e o șansă la un milion, dar ar fi o posibilitate... adică am putea să ne gândim la asta. Eu aș putea.

Emma avea de spus un milion de lucruri. *Ai promis că n-o s-o faci și t ar fi un lucru îngrozitor*, cel puțin aceste două replici îi stăteau pe limbă.

Și-a amintit de siguranța morală pe care o simțise atunci când Julian îi spusese prima oară că Regina îl îmbiase cu asta.

Dar după moartea lui Livvy era greu să mai ai siguranță morală în privința oricărui lucru.

— L-am rugat pe Magnus să-mi facă vraja aia pentru că eram îngrozit, a spus Julian. Mi-am imaginat că o să ne transformăm în monștri. Că o să distrugem tot ce ne e drag. Am și acum sângele lui Livvy sub unghii.

Li tremura vocea.

— Dar mai e ceva care mă înspăimântă, și din cauza asta aud tot timpul în cap vocea Reginei.

Emma s-a uitat la el, așteptând.

— Faptul că te pot pierde, a spus el. Ești singura persoană pe care am iubit-o așa, și știu că ești singura persoană pe care o voi iubi așa. Și fără tine nu sunt eu însumi, Emma. Odată ce ai dizolvat vopseaua în apă, nu o mai poți lua înapoi. Nu pot să te scot din mine. Ar însemna să-mi scot inima cu totul, și nu mă plac deloc fără inimă. Acum știu asta.

— Julian.., a șoptit Emma.

— N-o s-o fac, a spus el. N-o să folosesc Sabia. Nu le pot provoca și altora durerea pe care am simțit-o eu. Dar dacă reușim să ne întoarcem acasă, și avem

Sabia, eu cred că ar trebui să i-o dăm Inchizitorului în schimbul exilului. Nu cred că avem altă soluție. Un exil adevărat? a întrebat Emma. Ne vor despărți de copii, Julian, te vor despărți de...

— Știu, a spus el. A fost o vreme când am crezut că ceva mai rău de atât nu se poate. Dar acum îmi dau seama că m-am înșelat. Am ținut-o în brațele mele pe Livvy când a murit, și asta a fost și mai rău. Ce s-a întâmplat cu Livvy aici, faptul că ne-a pierdut pe toți, asta e mai rău decât îmi pot imagina. Mi-am pus întrebarea dacă aș prefera să trec prin ceea ce a trecut Mark, care a fost rupt de familia lui, dar a crezut că toată lumea e bine și fericită, sau să trec prin ceea ce a trecut Livvy aici, să știe că frații și surorile ei sunt morți. Nu se pune problema. Prefer să știu că sunt bine-sănătoși, chiar dacă nu pot fi lângă ei.

— Nu știu ce să spun, Julian...

Chipul lui exprima vulnerabilitate pură.

— Doar dacă nu mai simți la fel pentru mine, a spus el. Dacă ai încetat să mă iubești cât am fost sub influența vrăjii, nu te pot condamna.

— Presupun că asta ar rezolva problema noastră, a zis ea fără să gândească. Julian a tresărit.

Emma s-a apropiat repede de el. S-a așezat în genunchi în mijlocul patului și i-a pus mâna pe umăr. El s-a întors să se uite la ea, strângând puțin din ochi, de parcă s-ar fi uitat la soare.

— Julian, a spus ea. Am fost supărată pe tine. Mi-a fost *dor* de tine. Dar nu am încetat să te iubesc. Și-a trecut delicat dosul palmei peste obrazul lui. Atâta timp cât tu și eu vom exista, te voi iubi.

— Emma.

A îngenuncheat și el în fața ei. În poziția aceasta, ea era cu un cap mai scundă ca el. Julian i-a atins părul și i l-a adus în față, peste umăr. Ochii lui erau umbriți.

— Nu știu ce-o să se întâmple după ce ne întoarcem, a spus el. Nu știu dacă vom reuși să obținem de la Dearborn exilul. Nu știu dacă vom fi despărțiți. Dar dacă ne vom despărți, voi duce cu mine cuvintele tale, indiferent ce se va întâmpla. Mi le voi aminti în întuneric, în umbră, de câte ori voi fi singur.

Pe Emma o înțepau ochii.

— Pot s-o mai spun o dată. Nu e nevoie. I-a atins ușor obrazul. Mereu îmi voi aminti cum arătai când ai spus asta.

— Atunci mi-ar fi plăcut să fiu îmbrăcată cu ceva mai sexy, a spus ea cu un râs tremurător.

Ochii lui s-au înnegurat — acea înnegurare dată de dorință, pe care numai ea o știa.

— Crede-mă, nimeni nu e mai sexy decât ești tu îmbrăcată cu cămașa mea, a spus el.

A atins ușor gulerul cămășii. Emma a simțit că i se face brusc pielea de găină. Vocea lui era joasă și răgușită.

— întotdeauna te-am dorit. Chiar și atunci când n-am știut.

— Chiar și în timpul ceremoniei de *parabataP*.

într-un fel, se așteptase să râdă, dar el și-a plimbat un deget pe materialul

cămășii, de-a lungul claviculei, până la baza gâtului.

— Mai ales atunci.

— Julian...

— *Nu mă sili să te părăsesc, a șoptit el, și să mă duc de la tine.*

A desfăcut nasturele de sus al cămășii, dezvăluind o mică parte din pielea ei. A ridicat privirea spre ea și ea a dat din cap, cu gura uscată: *da, vreau asta, da.*

— *Unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu.*

Degetele lui au alunecat mai jos. A desfăcut un alt nasture. Începea să se vadă rotunjimea sânelui; pupilele lui s-au mărit și s-au întunecat.

Era ceva blasfemie aici, ceva care aducea frisonul interzicerii supreme. Cuvintele rostite la ceremonia de *parabatai* nu aveau ca scop stârnirea dorinței. Și cu toate acestea, fiecare dintre ele făcea ca nervii Emmei să tresară, ca și cum pielea îi era atinsă de aripile unui înger.

A întins mâna spre tricoul lui și i l-a scos. Și-a trecut mâinile peste pieptul lui, în jos, până pe talie, pe liniile mușchilor de pe abdomen. I-a urmărit fiecare cicatrice.

— *Și unde vei trăi tu, voi trăi și eu.*

Degetele lui au mai găsit un nasture, apoi altul. Cămașa ei s-a desfăcut cu un foșnet slab. El i-a scos-o încet de pe umeri, lăsând-o să-i alunece pe brațe. Ochii îi erau încărcăți de dorință, dar mâinile lui erau delicate; i-a mângâiat umerii goi și s-a aplecat să sărute pielea dezvelităcum, trasând cu buzele o linie între sânii ei, iar ea s-a arcuit în brațele lui. El a murmurat cu buzele lipite de pielea ei.

— *Poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeuul tău va fi Dumnezeuul meu.*

Emma s-a lăsat pe spate și l-a tras pe Julian peste ea. Greutatea lui o înfunda în salteaua moale a patului. El și-a pus mâinile sub ea și a sărutat-o lung și încet. Ea și-a băgat degetele în părul lui, așa cum îi plăcuse mereu s-o facă, și a simțit cum buclele mătăsoase îi gâdilă degetele.

Și-au scos hainele fără grabă. Fiecare bucățică de piele dezvelită aducea după ea o altă atingere plină de venerație, un alt sărut lung.

— *Unde vei muri tu, voi muri și eu, a șoptit el, cu gura lipită de gura ei.*

Emma i-a desfăcut nasturii de la blugi, iar el și i-a scos. II simțea tare lângă ea, dar nu era nicio grabă: degetele lui se plimbau pe rotunjimile ei, pe adânciturile și curbele trupului, ca și cum ar fi realizat un portret al ei din aur și abanos cu fiecare atingere.

Ea l-a cuprins cu picioarele, ca să-l țină mai aproape. Buzele lui i-au atins ușor obrazul și părul în timp ce pătrundea în ea; privirea lui nu s-a desprins nicio clipă de a ei când s-au ridicat amândoi în sus. S-au ridicat amândoi deodată, în foc și în flăcări care se făceau cu fiecare clipă mai mari; și când, în sfârșit, s-au despărțit și au căzut amândoi, au fost stele aurii care se revărsau peste ei glorios.

Pe urmă, Emma s-a ghemuit lângă el, cu respirația tăiată. El era aprins la față și transpirat când i-a prins părul într-o mână și l-a răsfirat printre degete.

— *Numai moartea mă va despărți de tine, Emma, a spus el și și-a lipit* t
buzele de părul ei.

Ea a închis ochii și a șoptit:

— *Julian. Julian. Numai moartea mă va despărți de tine.*

Julian stătea pe marginea patului, privind în întuneric.

În inima lui era numai Emma, dar în mintea lui era furtună. Era bucuros că îi spusese adevărul despre cuvintele Reginei, despre hotărârea lui de a încerca să obțină exilul. Ar fi vrut să-i spună mai multe.

Atâta timp cât tu și eu vom exista, te voi iubi. Cuvintele ei îi umpluseră inima și i-o frânseseră. Pericolul adus de iubirea pentru Emma semăna cu o cicatrice căpătată în luptă: o sursă de mândrie, o amintire adurerii. Nu fusese în stare să-i spună și restul: Dar dacă vraja are iar efect după ce ne întoarcem acasă? Dacă n-o să mai înțeleg ce înseamnă să te iubesc?

Fusese atât de curajoasă Emma lui, și atât de frumoasă, iar el o dorise așa de tare, încât îi tremurau mâinile când îi desfăcuse cămașa și când băgase mâna în sertarul de la noptieră. Acum ea adormise, cu păturile în jurul său, iar umărul ei părea o semilună palidă. Iar el stătea pe marginea patului, ținând în mână pumnalul cu pietre prețioase pe care Emma i-l adusese din magazia de arme.

L-a răsucit în mână. Era micuț, avea lama ascuțită și mânerul decorat cu pietre roșii. Auzea și acum cuvintele Reginei. *Pe Tărâmul Elfilor, muritorii nu simt nici durerinici bucurii.*

S-a gândit cum el și Emma își scriau întotdeauna cu degetele pe piele cuvinte pe care nimeni nu le auzea.

S-a gândit la golul imens pe care l-a purtat în el după vrajă, fără să știe că îl poartă, ca un mundan posedat de un demon care stă agățat în spatele lui, hrănindu-se cu sufletul lui, iar el nu-și dă seama deloc de unde vine suferința.

Când nu mai ai sentimente, devii un monstru. Poate că aici nu ești influențat de vrajă, Julian Blackthorn, dar când te vei întoarce acasă? Ce vei face atunci, când n-o să mai poți suporta să simți ceea ce simți?

A întins mâna și a lăsat pumnalul jos.

at

NICIO RAZĂ DIN SACRUL CER

ÎN ZORI A VENIT DIANA ȘI LE-A BĂTUT LA UȘĂ. EMMA S-A TREZIT AMEȚITĂ, cu părul încurcat și cu buzele arse. S-a răsucit pe o parte și l-a găsit pe Julian întins lângă ea, îmbrăcat cu un tricou negru cu mâneci lungi și cu pantaloni kaki, de armată. Părea că a făcut duș recent, pentru că părul îi era prea ud ca să se încrețească, iar gura lui mirosea a pastă de dinți când s-a aplecat să-l sărute. Oare măcar dormise?

S-a dus să facă duș și să se îmbrace. Cu fiecare piesă de îmbrăcăminte pe care

și-o punea, simțea încă un pic de nerăbdare, care o trezea mai sigur decât ar fi putut cafeina sau zahărul. Tricou cu mâneci lungi. Vestă vătuită. Pantaloni de pânză groasă. Bocanci cu talpă groasă. Pumnale și *chigiriki* la centură, pumnale de aruncat în buzunare, o sabie lungă în spate. Și-a prins părul în coadă și, după un moment de șovăială, a luat un pistol și l-a pus în tocul atașat la centură.

— Gata! a anunțat ea.

Julian se rezema de peretele de lângă ușă, cu bocancul sprijinit de perete. Și-a scuturat părul care îi căzuse pe ochi.

— Eu sunt gata de câteva ore, a spus el.

Emma a aruncat în el cu o pernă.

Era plăcut că glumeau din nou așa, și-a spus ea, în timp ce coborau scările. Ciudat că umorul și abilitatea de a face glume erau atât de legate de emoții; acel Julian care nu simțea avea un umor sumbru și amar.

Sala de mese era plină și mirosea a cafea. Vârcolacii, vampirii și foștii vânători de umbre stăteau la mesele acelea lungi, la care mâncau și beau din castroane și câni ciobite. Era o imagine de unitate ciudată, și-a spus Emma. Nu-și putea închipui așa ceva în lumea lor, un grup mare de vânători de umbre și de repudiați care să stea liniștiți la aceeași masă. Poate cei din Alianța Repudiaților și a Vânătorilor de Umbre, creată de Alee și de Magnus, poate aceia mâncau împreună, dar Emma trebuia să admită, cu rușine, că știa prea puține despre ei.

— Hei!

Era Maia, care le făcea semn să vină la o masă la care stăteau Bat și Cameron. Erau deja acolo două castroane cu terci de ovăz și două câni de cafea pentru ei. Emma s-a uitat urât la cafea când s-a așezat. Până și în Thule toată lumea presupunea că ea bea chestia aia.

— Mâncați! le-a spus Maia, așezându-se lângă Bat. Cu toții avem nevoie de energie.

— Unde e Livvy? a întrebat Julian, luând o lingură de terci.

— Acolo. Cameron a indicat direcția cu lingura. Aleargă înapoi și-ncolo și rezolvă crize, ca de obicei.

Emma a încercat terciul. Avea gust de hârtie coaptă.

— Uite. Maia i-a întins un castronel ciobit. Scorțișoară. Ii dă un gust mai bun.

Când Emma a luat castronelul, a observat că pe brațul Maiei erau și alte tatuaje în afară de cel cu crin — o săgeată cu pene, o flacără albastră și o frunză de salvie.

— Au vreo semnificație? a întrebat-o ea.

Julian stătea de vorbă cu Cameron, lucru pe care în lumea lor nu și l-ar fi putut imagina. A fost puțin surprinsă că aici se întâmpla asta.

— Mă refer la tatuaje.

Maia și-a atins ușor desenele cu degetele.

— Ii cinstesc pe prietenii mei căzuți, a spus ea încet. Frunza de salvie e pentru Clary. Săgeata și flacără sunt pentru Alee și Magnus. Iar crinul...Pentru Lily Chen, a spus Emma, aducându-și aminte de expresia lui Raphael atunci când ea îi rostise numele.

— Da, a încuviințat Maia. Ne-am împrietenit la New York, după Bătălia de

la Burren.

— îmi pare foarte rău pentru prietenii tăi.

Maia s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Să nu-ți pară rău, Emma Carstairs, a spus ea. Tu și Julian ne-ați readus speranța. Asta... ce facem azi... e prima acțiune pe care o întreprindem împotriva lui Sebastian, primul lucru care nu înseamnă doar supraviețuire. Așa că îți mulțumesc pentru asta.

Emma simțea că o înțepă ochii. A lăsat privirea în jos și a mai luat o lingură de terci. Maia avea dreptate — chiar era mai bun cu scorișoară.

— Nu-ți bei cafeaua? a întrebat-o Diana, care apăruse la masa lor. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, și la mijloc avea două cartușiere. O beau eu.

Emma s-a înfiorat.

— Ia-o de aici. O să-ți fiu recunoscătoare.

Un grup de persoane îmbrăcate în negru, la fel ca Diana, și înarmate a ieșit pe ușă.

— Lunetiștii, a spus Diana. Ne acoperă de sus.

— Diana, noi o luăm înainte, a anunțat Raphael, apărând de nicăieri, după obiceiul enervant al vampirilor.

Nu se obosise să-și pună haine militare; era îmbrăcat în blugi și tricou și părea de cincisprezece ani.

— Te duci în recunoaștere? l-a întrebat Emma.

— Asta e scuza mea ca să nu merg cu voi, oamenii, i-a răspuns Raphael.

Era cumva straniu, și-a spus Emma, că Magnus și Alee îl simpatizaseră atât de tare pe tipul ăsta, încât și-au botezat copilul după el.

— Dar abia așteptam să mă joc și eu I Spy, a comentat ea.

— Ai fi pierdut, i-a spus el. Vampirii excelează la jocul ăsta.

După ce a plecat, s-a mai oprit să vorbească cu cineva. Cu Liwy. Ea l-a bătut pe umăr și, spre uimirea Emmei, el nu s-a uitat urât la ea — a dat din cap, aproape prietenește, apoi s-a dus la grupul lui de vampiri cercetași. Au ieșit pe ușă, iar Livvy s-a apropiat de masa lor.

— Toată lumea e gata, a spus ea.

Arăta cam ca prima oară când o văzuseră în Thule. Dură și pregătită de orice. Părul și-l strânsese într-o coadă la spate; s-a aplecat să-l sărute pe Cameron pe obraz și l-a bătut pe umăr pe Julian.

— Jules, tu și Emma veniți cu mine. Azi e ceață.

— Nu mi se pare așa mare problemă, a spus Emma.

Livvy a oftat.

— O să vezi.

Emma chiar a văzut. Ceața din Thule era așa cum erau toate celelalte din Thule: uluitor de oribilă.

Au plecat din Bradbury într-un mic grup: Emma, Julian, Livvy, Cameron, Bat, Maia, Divya, Rayan și încă vreo câțiva rebeli cărora Emma nu le știa numele. Iar

ceața îi izbise ca un zid: coloane groase de ceață care se ridicau de la pământ și pluteau în aer, transformând totul în pâclă pe o distanță de câțiva metri. Mirosea a ars, ca și cum era fumul unui foc din adâncuri.

— O să vă usture ochii și gâtul de la ea, dar nu pățiți nimic, le-a spus Livvy, după care s-au împărțit în grupuri mai mici și au pornit pe Broadway. Dar e nasol pentru lunetiști. Nu au vizibilitate.

Mergea împreună cu Emma și cu Julian pe rigolă, lângă trotuar. Cei doi o urmau, pentru că părea să știe încotro se îndrepta. Ceața obtura aproape complet lumina slabă a soarelui muribund; Livvy luase cu ea o lanternă și îndrepta fasciculul de lumină spre negura din față.

— Cel puțin nu vom întâlni mașini, a spus ea. Câteodată întunericul încearcă să te calce cu mașina, dacă au bănuiala că nu ești de-ai lor. Dar pe ceață nu conduce nimeni.

— Ploaie este vreodată? a întrebat-o Emma.

— Crede-mă, a răspuns Livvy, nu vrei să fii aici când plouă.

Tonul ei sugera în același timp că Emma nu trebuia să mai pună întrebări, dar și că ploaia cu pumnale sau cu broaște râioase. Ceața albă părea că înăbușă și sunetele, nu doar lumina. Au continuat să meargă după lanterna lui Livvy, cu zgomotul pașilor estompat. Julian părea pierdut în gânduri; Livvy s-a uitat la el, apoi la Emma.

— Vreau să vă dau ceva, i-a spus ea așa de încet, încât Emma a trebuit să se aplece ca s-o audă. E o scrisoare pentru Ty.

A strecurat plicul în mâna Emmei; ea a băgat-o în buzunarul din interior, după ce s-a uitat la numele scris pe plic. *Tiberius*.

— OK, a zis Emma și s-a uitat drept în față. Dar dacă nu vîi cu noi prin Portal, ar trebui să-i spui lui Julian.

— Treaba cu Portalul nu e așa sigură, nu? a spus Livvy pe un ton cât se poate de blând.

— Oricum ne întoarcem, a replicat Emma. Intr-un fel sau altul.

Livvy a înclinat capul, ca și cum ar fi aprobat determinarea ei.

— încă nu m-am decis.

— Priviți! a spus Julian.

Părea că începe să i se clarifice conturul când s-a apropiat de ele, prin ceață.

— Am ajuns.

Angels Flight se ridica deasupra lor, profilându-se prin aburi. Cu mult timp în urmă, calea ferată avea de-a lungul ei un gard, pe vremea când oamenii mai erau interesați de siguranță, dar acum gardul era dărâmat și pe trotuare stăteau risipite bucăți de lanț. Pe la jumătatea dealului se vedeau două vagoane din lemn răsturnate, aruncate de pe șine ca niște jucării stricate. Deasupra intrării în gară era o arcadă frumos decorată, portocaliu cu negru, pe care scria ANGELS FLIGHT.

Și în picioare, în fața unuia dintre stâlpii care susțineau arcada, era Tessa.

Nu mai era deghizată ca Jem azi. Nu era îmbrăcată nici ca un vânător de umbre, și nici ca un Frate Tăcut. Avea o rochie simplă, neagră, iar părul drept era despletit. Părea cam de vârsta lui Clary.

— Ați venit, a spus ea.

Livvy se oprise brusc; a ridicat mâna, facându-le semn lui Julian și Emmei să se oprească și ei. A stins lanterna, și din ceață s-au ivit zeci de siluete. Emma s-a încordat, dar apoi s-a relaxat când i-a recunoscut Diana. Bat. Cameron. Raphael. Maia. Și zeci de alți rebeli, îmbrăcați în haine negre și kaki.

Stăteau tăcuți, pe două rânduri lungi, în formațiune militară. Nimeni nu mișca. Tessa s-a uitat la Livvy întrebător.

— Toți oamenii ăștia sunt ai tăi?

— Da, a spus Livvy. Se uita la Tessa cu un amestec de neîncredere și speranță. Sunt oamenii mei.

Tessa a zâmbit, un zâmbet neașteptat, superb.

— Te-ai descurcat bine, Livia Blackthorn. Ai adus onoare numelui familiei tale.

Livvy a părut șocată.

— Al familiei mele?

— De multă vreme există familia Blackthorn, a spus Tessa, și multă vreme au trăit cu onoare. Eu văd multă onoare aici.

S-a uitat la rebeli, apoi s-a întors — părând complet indiferentă la forța adunată în spatele ei — și a ridicat brațele în față.

Dinspre rebeli s-au auzit exclamații înăbușite când din degetele Tessei au țâșnit scânteii galbene. O ușă — două uși — au apărut sub mâinile ei, și ușile acelea au umplut o arcadă. Fiecare ușă era o lespede masivă de piatră. Peste ele fusese gravată o frază în limba latină. *Niseis quid serus vesper vebat.*

— *Cine știe ce va aduce noaptea?* a tradus Julian, și Emma a simțit un fior pe șira spinării.

Tessa a atins ușile cu flăcările galbene din degete și s-a auzit un scrâșnet puternic, ce a străbătut prin mușenia ceții. Ușile s-au cutremurat și au început să se dea la o parte, iar praful adunat pe ele în atâția ani de nefolosire s-a împrăștiat peste tot.

După ce ușile s-au deschis complet, s-a auzit din întuneric un țipăt puternic, sec. Nu se vedea nimic înăuntru, era un întuneric profund: Emma nu reușea să distingă treptele despre care știa că trebuiau să coboare spre Orașul Tăcut. Nu vedea decât umbre.

Emma și Julian au făcut un pas în față, și Emma tocmai încerca să zărească ceva prin întuneric, când Tessa s-a prăbușit la pământ. S-au repezit la ea. Ea s-a rezemat de un stâlp de piatră, cu fața albă precum ceața.

— Sunt bine, sunt bine, a spus ea, cu toate că de aproape se vedea că ochii și colțurile gurii erau înconjurate de niște dungi roșii, ca și cum acolo s-ar fi spart niște vase de sânge. Ar trebui să ne grăbim. Nu e înțelept să lăsăm prea mult deschis Orașul Tăcut...

A încercat să se ridice în picioare, dar a căzut iar la pământ, cu un geamăt.

Livvy i-a dat Emmei lanterna și a îngenuncheat lângă Tessa.

— Cameron! Diana! Mergeți cu Emma și cu Jules în Orașul Oaselor. Maia, am nevoie de un medic.

S-a stârnit agitație. Pe când Cameron și Diana se apropiau, Emma încerca să

spună că ea ar trebui să stea cu Tessa, dar Liwy era de neînduplecat.

— Tu ai trecut prin ceremonia dt *parabatai*, a spus ea. Cunoști Orașul Tăcut. Nu cred că aici are o altă configurație.

— Grăbiți-vă! a zis Tessa din nou, și Maia s-a așezat lângă ea cu trusa de prim-ajutor. Instrumentele se află în Camera Stelei. A tușit. Duceți-vă!

Emma a aprins lanterna lui Livvy și a intrat în fugă în oraș, cu Julian lângă ea, urmată de Cameron și de Diana. Zgomotele străzii de deasupra lor au dispărut imediat, înăbușite de ceață și de zidurile groase de piatră. Orașul Tăcut era mai tăcut ca niciodată, și-a spus ea. Raza lanternei lumina pereții, dând la iveală piatra aspră și, după ce au înaintat mai adânc în subteran, oasele lustruite, albe și galbene.

Livvy avusese dreptate. Configurația Orașului Tăcut era aceeași și aici. Julian mergea lângă ea, și lucrul acesta îi amintea de ultima oară când fuseseră aici împreună, la ceremonia de *parabatai*. Atunci orașul mirosea a vechi, a oase, a praf și a piatră, dar era un oraș viu, locuit. Acum mirosea a aer stătut, a pustiu și a moarte.

Nu era al ei, acest Oraș al Oaselor, desigur. Dar din copilărie fusese învățată că toate orașele erau unul singur; aveau intrări diferite, dar alcătuiau o singură fortăreață. În timp ce treceau pe sub arcadele mau-soleelor, Emma nu-și putea scoate din minte un gând: Niciodată nu se vor mai adăuga alți războinici acestei armate, nu va mai exista cenușă care să contribuie la ridicarea Orașului Oaselor.

Au înaintat cu capul plecat printr-un tunel care se deschidea spre un pavilion pătrat. În fiecare colț al pavilionului erau coloane sculptate în os. Podeaua era din plăci de marmură arămie și roșie, ca o tablă de șah; în centru era mozaicul care dăduse numele încăperii, simbolul unor stele argintii.

De-a lungul unui perete era o masă lungă de bazalt negru. Pe masa aceea se găseau două obiecte: un pocal și o sabie. Pocalul era din aur, cu rubine pe margine; Sabia era din argint masiv, înnegrit, iar mânerul avea forma aripilor de înger.

Emma le cunoștea bine pe amândouă. Toți vânătorii de umbre le cunoșteau, din miile de tablouri, de tapiserii sau de ilustrații din cărțile de istorie. A observat cu o uimire ciudat de detașată că nici pe Pocal, nici pe Sabie nu era praf.

Cameron a inspirat adânc.

— Nu m-am gândit că voi apuca să le văd cu ochii mei. Nu după război.

— Dă-mi lanterna! a spus Diana și a întins mâna spre Emma. Voi doi duceți-vă!

Emma i-a dat lanterna, apoi s-a apropiat cu Julian de masă. Julian a luat Pocalul și l-a strecurat sub centura Sam Browne, atârnată în diagonală pe pieptul lui, apoi a tras fermoarul jachetei peste el. Emmei i-au trebuit câteva momente să-și facă curaj să ia Sabia. Ultima oară o văzuse în mâna lui Annabel, când îl ucisese cu ea pe Robert Lightwood și aruncase fragmentele sparte de metal în pieptul lui Livvy.

Dar aceasta era altă sabie: nepătată de sânge, nespertă. A apucat-o de mâner și a pus-o în spate, în locul săbiei de acolo; simțea Sabia Mortală grea pe spate, și și-a amintit ce spusese la un moment dat Regina: că nefilimii au fost odinioară niște uriași care aveau forța a o mie de oameni.

— Ar trebui să plecăm, a spus Diana. Cum a spus și magicianul, nu e bine să ținem deschis prea mult timp locul ăsta.

Cameron s-a uitat în jur, cutremurat de scârbă.

Pentru mine, niciodată nu e prea devreme să plec de aici. Trecând prin Orașul Tăcut, lumina lanternei părea că dansează pe pietrele semiprețioase încrustate în arcadele făcute din oase. Strălucirea lor o întrista pe Emma: ce sens avea frumusețea pe care nu o vedea nimeni? Au ajuns la tunel și Emma și-a dat seama cu ușurare că sunt aproape de scări și de suprafață: se auzea vântul, o mașină care dădea rateuri...

A înlemnit. Nimeni nu conduce pe ceață.

— Ce se aude? a întrebat ea.

Toți au ciulit urechile. Zgomotul s-a auzit din nou, iar de data aceasta Cameron s-a albit la față.

— împușcături, a spus Diana și a scos arma atârnată la șold.

— *Livvy.*

Cameron a luat-o la fugă; înaintase câțiva metri, când din umbre s-au ivit niște siluete fumurii, roșii. În întuneric a străfulgerat lama argintie a unei săbii.

— Intunericii! a strigat Julian.

Emma avea deja în mâna stângă sabia ei lungă; s-a repezit înainte, a scos de la centură un *bo-shuriken* și l-a aruncat spre una dintre siluetele roșii. Acestea s-au dat câțiva pași înapoi, și sângele a țâșnit, stropind zidul din spatele lor.

O femeie cu părul lung, castaniu, s-a repezit la ea. Cameron se lupta cu un întunericit la capătul scărilor. S-a auzit o împușcătură care a stârnit ecou în urechile Emmei; întunericitul a căzut la pământ ca un bolovan. Emma a întors capul și l-a văzut pe Julian lăsând arma jos, cu chipul împietrit. Încă mai ieșea fum de pe țeavă.

— *Fugiți!* Diana a aruncat lanterna, a împins-o pe Emma din spate și a ridicat pușca. *Duceți-vă la Livvy! Duceți-vă la ceilalți!*

Era clar ce voia să spună: să ia Pocalul și Sabia și să fugă de întunericii. Emma a început să alerge, învârtind sabia în mână și aplicând lovituri mortale în jur; l-a văzut pe Cameron luptându-se cu un întunericit pe care l-a recunoscut a fi Dane Larksphear. Javvă într-o lume, javvă și în cealaltă, și-a spus ea, exact când Cameron l-a lovit, tăindu-i picioarele.

Veneau tot mai mulți întunericii, însă, printr-un tunel. L-a auzit pe Julian strigând, apoi au luat-o la fugă pe scări, Emma cu sabia în mână și Julian cu pistolul. Au ieșit în goană din Orașul Tăcut...Drept în mijlocul unei scene oribile.

Ceața încă se mai învârtejea peste tot, cu niște fâșii albe ce păreau firele unei pânze țesute de un păianjen uriaș. Dar Emma vedea ce trebuia să vadă. Zeci de rebeli îngenuncheați în tăcere, cu mâinile la ceafa.

În spatele lor stăteau două rânduri lungi de întunericii înarmați cu baionete și mitraliere. Tessa era tot prăvălită lângă stâlpul acela de piatră, dar acum Raphael era cel care o susținea cu o uimitoare delicatețe.

Livvy era în picioare, în mijlocul grupului de întunericii și rebeli. Era în picioare pentru că Julian — un Julian mai înalt, mai matur, cu un zâmbet rece, mortal, îmbrăcat în roșu de sus până jos — stătea în spatele ei, înconjurându-i gâtul cu brațul. Cu cealaltă mână îi ținea un • pistol la tâmplă.

În spatele lui era Sebastian, îmbrăcat cu un alt costum scump, iar de o parte și de alta, flancându-l, erau Jace și Ash. Ash nu era înarmat, dar Jace avea o sabie

pe care Emma a recunoscut-o: Heosphoros, care, în lumea ei, fusese sabia lui Clary. Era o sabie frumoasă, cu mânerul de aur și obsidian, și cu lama de argint gravată cu stele negre.

I s-a părut că totul începe să se desfășoare cu încetinitorul. Emma a auzit cum i se oprește lui Julian respirația în gât; s-a oprit brusc, ca și cum s-ar fi transformat în stană de piatră.

— Julian Blackthorn, a spus Sebastian, și ceața care se învâртеjea în jurul lui avea culoarea părului său, a părului lui Ash.

Doi prinți ai iernii.

— Chiar *credeai* că o să mă las păcălit de prestația ta jalnică de la club'

— Annabel, a spus Julian, răgușit, și Emma și-a dat seama ce voia să spună: Annabel îi trădase, Annabel, care știa cine sunt în realitate.

Sebastian a ridicat din sprâncene.

— Ce-i cu Annabel?

Ash a clătinat din cap imperceptibil. A fost o mișcare scurtă, o negare minusculă, dar Emma a văzut-o, și era aproape sigură că și Julian o văzuse. *Nu*, spunea el, *nu Annabel v-a trădat*.

Dar de ce le-ar spune Ash...

— Aruncă pistolul! a spus Sebastian, și Julian s-a conformat, arur.- cându-ı în valurile de ceață.

Sebastian abia dacă se uitase la Emma; acum și-a întors privirea .enesă, plină de dispreț, în direcția ei.

— Și tu. Aruncă sabia aia ieftină!

Emma a aruncat sabia, care a căzut zăngănind. Oare nu văzuse Sabia Mortală pe care o avea la spate?

— Ai soare pe piele, a spus Sebastian. Numai atât era suficient ca să știu că nu ești din Thule. Și, mulțumită lui Ash, am aflat povestea lumii voastre. Am aflat de Portal. Chiar mă întrebam dacă vreunul dintre voi o să vrea să treacă pe acolo. Știam că o să vă duceți direct la Instrumentele Mortale, ca să le ascundeți de mine. Tot ce am avut de tăcut a fost să postez aici niște paznici și să aștept semnalul lor. Sebastian rânjea ca un jaguar. Acum dați-mi Instrumentele Mortale, dacă nu, Julian, aici de față, o să-i zboare creierii surorii tale.

Adevăratul Julian s-a uitat la Livvy. Emma urla mut: Nu poate s-o vadă iar murind, nu iar, nimeni nu poate suporta să vadă asta de două ori.

Livvy se uita drept în ochii fratelui ei. Nu era nicio urmă de frică pe fața ei.

— N-o s-o lași în viață, a spus Julian. Indiferent ce-aș face, tot o vei ucide.

Rânjetul lui Sebastian s-a întins.

— Va trebui să aștepți ca să vezi.

— Bine, a spus Julian.

Umerii i se prăbușiseră.

— Duc mâna la Pocal, a spus el, ridicând una dintre mâini, în timp ce cu

cealaltă desfăcea fermoarul de la jachetă.

Emma s-a uitat cum bagă mâna în jachetă, nevenindu-i să creadă.

— O să ți-l întind...

A scos mâna din jachetă; avea acolo un pumnal de aruncat, mic și ascuțit, cu pietre roșii pe mâner; Emma abia a avut timp să-l recunoască înainte ca Julian să-l arunce. Pumnalul a șuierat prin aer, a atins din zbor obrazul lui Livvy și s-a înfipt adânc în ochiul întunericitului Julian care o ținea.

Nici măcar n-a țipat. A căzut pe spate, lovind asfaltul cu un bufnet; pistolul i-a scăpat din palma desfăcută; Sebastian a început să strige, dar Livvy deja dispăruse, înghițită de ceață. Emma a scos Sabia Mortală și a pornit la atac, direct spre Sebastian.

Toată lumea a părut că explodează într-un haos. Sebastian și-a strigat întunericiții, și aceștia s-au apropiat în fugă, abandonându-i pe rebeli ca să se poate interpune între Emma și liderul lor. Jace s-a repezit la ea, împingându-i în spate pe Ash, dar Julian era deja acolo; luase de jos sabia Emmei și a lovit cu putere în Heosphoros, forțându-i pe Jace să se îndepărteze de Emma.

Emma l-a izbit pe primul întunericit cu Sabia Mortală. Din grea, devenise ușoară în mâna ei; cânta în timp ce o mânua, așa cum cânta și Cortana, iar Emma și-a amintit deodată numele ei: Maellartach. Un întunericit cu părul scurt, blond, ridicase un pistol în direcția ei; glonțul s-a izbit în lama lui Maellartach. Întunericitul a rămas cu gura căscată de uimire, iar Emma i-a înfipt Sabia Mortală în piept, aruncându-i în spate cu atâta forță, încât a mai trântit la pământ un întunericit.

A auzit un strigăt; era Livvy, care sărise în mijlocul luptei. S-a lăsat în jos, s-a răsucit și a țâșnit, doborând la pământ un întunericit care îl ataca pe Bat. Zgomotele bătăliei stârneau ecouri ca niște tunete înfundate de zidul de ceață care se învârteja și aluneca pe lângă ei.

Maellartach părea o păclă argintie în mâna Emmei, respingând pe rând săbii și gloanțe, în timp ce se apropia de Sebastian. Emma l-a văzut pe Bat lângă Ash, cu baioneta în mână. Ash nu se mișca; stătea și privea haosul din jurul lui ca un spectator la teatru.

— Pune mâinile la spate, i-a spus Bat, și Ash s-a uitat la el încruntat, ca și cum ar fi fost un musafir nepolitic care îl deranjează de la spectacol. Bat a ridicat baioneta. Ascultă, băiete, ai face bine să...

Ash l-a fixat pe Bat cu niște ochi verzi, intenși.

— Nu vrei să faci asta, i-a spus el.

Bat a înlemnit cu mâna pe armă. Ash s-a întors și s-a îndepărtat — nu în grabă, chiar în pas de plimbare —, după care a dispărut în ceață.

— Bat! Ferește-te! a strigat Maia, iar Bat s-a întors și a înfipt baioneta în războinicul întunericit care se apropiase de el.

Apoi s-a auzit urlatul. Un urlat agonic atât de strident și de intens, încât a străpuns ceața. O femeie îmbrăcată în uniformă întunericiților a zburat prin piață, cu părul fluturând în urma ei ca un steag auriu, și s-a aruncat peste cadavrul lui Julian Blackthorn din acea lume. Emma și-a dat seama că era ea; ea, cea din Thule, strângea în brațe trupul partenerului ei mort, plângând cu hohote la pieptul lui, strângând în degete hainele lui pline de sânge. Țipa întruna, cu

urlete scurte, ascuțite, ca un claxon care se aude iar și iar pe o stradă pustie.

Emma nu-și putea lua ochii de la ea, iar Julian — Julian al ei — a tresărit de uimire și s-a întors să se uite și el, recunoscând, probabil, vocea Emmei, a presupus ea. Acea fracțiune de secundă în care atenția lui a fost deturnată i-a lăsat o porțiță lui Jace, care s-a repezit la el cu Eleosphoros; Julian s-a răsucit într-o parte, abia reușind să evite lovitura, dar s-a dezechilibrat; Jace l-a lovit la picioare și Julian a căzut la pământ.

Nu! Emma s-a întors, a schimbat direcția, dar dacă Jace ar fi lovit atunci cu sabia, ea n-ar fi avut timp să ajungă...

Un nor de flăcări galbene a apărut între Jace și Julian. Julian a reușit să se retragă, iar Jace s-a întors să vadă ce s-a întâmplat; Raphael o susținea pe Tessa în picioare, iar ea stătea cu mâna întinsă, și focul galben încă mai dansa pe degetele ei. Părea sfârșită, epuizată, dar ochii ei erau întunecați de tristețe în timp ce se uita la Jace.

A fost un moment straniu, cumva înghețat, genul acela de moment care apare uneori într-o bătălie. S-a încheiat când a apărut o siluetă la intrarea în Orașul Tăcut — Diana, care mergea împleticit, plină de sânge, gâfâind, dar care era vie. Inima Emmei a tresărit de ușurare.

Sebastian a îngustat ochii.

— Intrați în oraș! a strigat el. Căutați peste tot! Cărți de magie! Registre! Aduceți-mi-le pe toate!

Tessa și-a înăbușit un țipăt.

— Nu... distrugerile pe care le-ar putea provoca...

Jace s-a întors imediat cu spatele la Julian, de parcă ar fi uitat că e acolo.

— Intunericiți! a strigat el.

Vocea îi era gravă și rece, fără vreo tonalitate sau emoție.

— Veniți la mine!

Emma s-a întors și a luat-o la fugă spre intrarea în oraș; l-a auzit pe Sebastian râzând. Julian sărise în picioare și acum era lângă ea; Livvy s-a răsucit, a lovit un întunericit și a fugit spre Tessa și spre ceilalți.

— închideți ușile! *închideți ușile!* Nu! Diana s-a uitat înnebunită la scena carnagiului. Cameron e încă acolo!

Julian s-a întors spre Tessa.

— Ce putem face?

— Eu pot să închid ușile, dar trebuie să înțelegeți că a doua oară n-o să le mai pot deschide. Cameron ar rămâne acolo.

Pe chipul lui Liwy a trecut o umbră de durere. Jace și ceilalți întunericiți se apropiau de ei; nu mai aveau decât câteva secunde.

Durerea nu a părăsit nicio clipă ochii lui Liwy, dar fălcile ei s-au încleștat. Niciodată nu semănase mai mult cu Julian ca în clipa aceea.

— închide ușile! a spus ea.

— Opriți magiciana! a țipat Sebastian. Opriți-o...

S-a întrerupt cu un urlet. Maia, în spatele lui, îi înfipsese sabia în coaste. Sabia a rămas în el, mânjită de sânge roșu-închis. El părea că nici nu observă.

— Tessa..., a început Emma, și nu știa ce avea de gând să îi spună, s-o întrebe pe Tessa dacă mai avea putere să închidă ușile, sau să-i spună s-o facă, ori

să n-o facă.

Tessa s-a pus în mișcare înainte ca ea să-și termine propoziția, și-a ridicat brațele subțiri și a început să murmure niște cuvinte pe care Emma încercase mereu să le rețină, dar care mereu păreau că i se șterg din minte.

Din degetele Tessei au început să zboare scânteii aurii, luminând arcada. Ușile au alunecat încet, scrâșnind și huruind. Sebastian a urlat de furie și a apucat de mâner sabia care îi străpungea corpul. A tras de ea și a aruncat-o spre Maia, care s-a trântit la pământ ca să evite lovitura.

— Oprește-te! a țipat el, apropiindu-se cu pași mari de intrarea în Oraș. Oprește-te *acum*...

Ușile s-au închis cu un zgomot puternic, care a stârnit ecouri în ceață. Emma s-a uitat la Tessa, care i-a zâmbit cu un zâmbet dulce și trist. Din colțurile gurii îi curgea sânge, la fel și din unghiile crăpate.

— *Nu!* a strigat Raphael. Fusese atât de tăcut, încât Emma aproape că uitase că era și el acolo. Tessa...

Tessa Gray a izbucnit în flăcări. Nu era ca și cum ar fi luat foc, nu; dintr-o clipă în alta ea *a devenit* foc, s-a transformat într-o coloană incandescentă de flăcări. Flăcările străluceau cu o lumină albă și aurie; străbăteau ceața, iluminau întreaga lume.

Raphael s-a tras în spate, cu brațul peste față, ca și cum ar fi vrut să se apere de lumină. În strălucirea aceea, Emma a putut distinge clar toate detaliile: tăietura de pe fața lui Livvy, în locul în care fusese atinsă de pumnalul lui Julian, lacrimile din ochii Diane, furia care se citea pe fața lui Sebastian când se uita la ușile închise, groaza de pe chipul întunericiților, care se dădeau înapoi chirșiți, departe de lumină.

— Lașilor! Lumina nu vă poate face rău! a strigat Sebastian. Luptați!

— Trebuie să ne întoarcem la Bradbury, a spus Livvy, disperată. Trebuie să plecăm de aici.

— Livvy, a răspuns Julian. Nu putem să-i conducem acolo. Trebuie să terminăm cu ei aici.

— Și există o singură modalitate prin care putem face asta, a zis Emma.

A strâns mai tare în palmă mânerul Sabiei Mortale și s-a îndreptat spre Sebastian.

Ardea acum de o furie proaspătă, care o încărca și o susținea. *Cameron. Tessa.* S-a gândit la Livvy, care a mai pierdut o persoană pe care o iubea. Apoi s-a repezit asupra lui Sebastian, iar Sabia Mortală s-a rotit în aer precum un bici făcut din foc și aur.

Sebastian a grohăit. Sabia Phaosphoros i-a sărit în mână, și s-a apropiat de Emma. Furia părea să danseze în jurul lui ca niște scânteii.

— Crezi că o să mă dobori cu Sabia Mortală, a spus el. Isabelle Lightwood a încercat să facă asta, și acum putrezește într-un mormânt din Idris.

— Și dacă ți-aș tăia capul? i-a spus Emma, batjocoritor. O să mai fii stăpânul idiot al acestei planete și din două bucăți?

Sebastian s-a rotit, și sabia Morgenstern a părut o ceață neagră-ar-gintie. Emma a sărit, și sabia a lovit pe sub picioarele ei. A aterizat pe un hidrant.

— Încearcă numai, a spus Sebastian cu voce plictisită. Au mai încercat și

alții; nu pot fi ucis. O să te obosesc, fetițo, și o să te fac bucăți, ca să se distreze demonii cu tine.

Zgomotele bătăliei răsunau peste tot în jurul lor. Focul Tessei începea să se stingă și, prin ceață, Emma nu îl vedea decât pe Julian, carese lupta cu Jace. Julian luase sabia unui întuneric și lupta defensiv, așa cum îi învățase Diana că trebuie să lupte când adversarul e mai puternic

Livvy se lupta cu întunericul și mai multă furie și energie. La fel și Raphael. Când Emma s-a uitat spre ei, l-a văzut pe Raphael apucând de păr o femeie cu părul roșu, căreia i-a sfâșiat gâtul cu dinții.

Apoi a văzut o strălucire în depărtare. O lumină ce se rotea, se răsucea, și pe care o cunoștea foarte bine: lumina de Portal.

Emma a sărit de pe hidrant și a atacat cu mai multă forță; Sebastian chiar s-a dat puțin în spate, de uimire, dar apoi și-a revenit și a năvălit asupra ei. Sabia zbârâia în mâna Emmei, și bătăile inimii ei păreau că rostesc doar trei cuvinte: *distrage~i atenția, distrageri atenția.*

Phaesphorus s-a izbit de Maellartach. Sebastian a strâns din dinți, într-un zâmbet care nu semăna deloc cu un zâmbet. Emma s-a întrebat dacă reușise vreodată să imite un zâmbet uman și uitase cum se face. Și-a adus aminte ce spuneau despre el cei din Conclav, că era un om pierdut cu mult înainte de a muri.

A simțit o durere ascuțită. Sabia lui Sebastian o atinsese pe coapsa stângă; ruptura din pantalonul ei de pânză groasă era pătată de sânge. El a rânjit iar și a lovit-o violent tot acolo; durerea i-a întunecat Emmei vederea și a simțit că se prăbușește. A căzut la pământ, sigură fiind că pârâitul pe care îl auzise era de la clavicula ei ruptă.

— începi să mă plictisești, a spus Sebastian, dându-i târcoale ca o pisică.

Privirea ei era încețoșată de durere, dar tot vedea cum lumina Portalului devine mai intensă. Aerul părea că tremură. Undeva, departe, o auzea pe cealaltă Emma plângând.

— Alte lumi, a spus el, meditativ. De ce m-ar interesa o altă lume, când pot s-o stăpânesc pe asta? De ce mi-ar păsa de o altă lume?

— Vrei să știi cum ai murit acolo? l-a întrebat Emma.

— Durerea pe care i-o provoca fractura îi străbătea tot corpul. Auzea zgomotele bătăliei în jurul ei, îl auzea pe Julian luptându-se cu Jace. A făcut eforturi să nu leșine. Cu cât îi distrăgea mai mult atenția lui Sebastian, cu atât era mai bine. Tu vrei să trăiești veșnic în lumea asta, a spus ea. Nu vrei să afli cum ai murit în lumea noastră! Se poate întâmpla la fel și aici. Ash nu are de unde să știe. Nici Annabel. Dar eu știu.

El a coborât sabia Phaesphoros și a apăsă cu vârful pe clavicula ei. Emma aproape a urlat de durere.

— Spune-mi!

— Clary te-a ucis, a spus ea, și l-a văzut făcând ochii mari. Cu foc ceresc. A ars tot ce era infernal în tine, și după aceea n-a mai rămas suficient cât să trăiești. Dar ai murit în brațele mamei tale, și sora ta a plâns la căpătâiul tău. Ieri, în club,

vorbeai despre greutatea pe care o simți, care te strivește. In lumea noastră, ultimele tale cuvinte au fost „Niciodată nu m-am simțit atât de ușor”.

Fața lui s-a strâmbat. O clipă, a fost în ochii lui frică — și ceva mai mult decât frică — regret, poate, chiar durere.

— *Minți*, a șuierat el, aducând vârful săbiei pe sternul ei, în locul unde ar fi putut să-i reteze aorta abdominală.

Ar fi sângerat până la moarte.

— Spune-mi că nu e adevărat. *Spune~mi!*

A strâns mai tare sabia în mână.

În spatele lui s-a văzut ceva, ca o ceață, un fâlfâit de aripi, și ceva l-a lovit cu putere, o lovitură în umăr care l-a făcut să se lase într-o parte. Emma l-a văzut cum se întoarce, cu fața plină de furie.

— *Ash!* Ce faci?

Emma a rămas cu gura căscată de uimire. *Era* Ash — și din spatele lui se desfăcea o pereche de aripi. Pentru Emma, care crescuse cu imaginea lui Raziei, a fost o lovitură: s-a ridicat în coate, privind uluită.

Erau aripi de înger, și totuși nu erau. Erau negre, tivite cu argintiu; străluceau ca cerul nopții. Emma presupunea că erau mai lungi decât brațele lui.

Erau superbe, cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea în Thule.

— Nu, a spus Ash calm, uitându-se la tatăl lui, după care i-a luat sabia din mână.

S-a dat un pas înapoi, și Emma s-a rostogolit, s-a ridicat în picioare și, în timp ce clavicula ei urla de durere, a înfipt Sabia Mortală în pieptul lui Sebastian. A scos-o din pieptul lui, simțind cum se freacă metalul de oasele cutiei toracice, pregătindu-se să-l lovească din nou, să-l facă bucăți...

După ce a tras sabia, Sebastian s-a cutremurat. Nu scosese niciun sunet când îl înjunghiase; acum gura lui era deschisă, și un sânge negru curgea ca o cascadă peste buza de jos și peste bărbie; ochii i s-au dat peste cap. Emma a auzit cum încep să țipe întunericiții. Pielea lui Sebastian a început să crape și să ia foc.

Și-a dat capul pe spate, într-un strigăt mut, și s-a făcut cenușă, așa cum dispăreau demonii în lumea ei.

Țipetele Emmei din Thule au încetat brusc. S-a prăbușit fără viață lângă trupul lui Julian. Unul câte unul, întunericiții au început să cadă, prăbușindu-se la picioarele rebelilor cu care se luptau.

Jace a scos un țipăt și a căzut în genunchi. In spatele lui, Emma vedea lumina Portalului care acum era complet deschis și strălucea albastru.

— Jace, a șoptit ea, și a vrut să se apropie de el.

Ash a pășit în fața ei.

— N-aș face asta, a spus el, cu aceeași voce straniu de calmă cu care îi spusese „nu” tatălui său. A fost prea multă vreme sub controlul lui Sebastian. Nu este cine crezi tu. Nu se mai poate întoarce.

Ea a răsucit sabia și a îndreptat-o spre Ash, gata să vomite de durerea pe care o simțea la claviculă. Ash s-a uitat la ea fără nicio tresărire.

— De ce ai făcut asta? l-a întrebat ea. L-ai trădat pe Sebastian. De ce?

— Voia să mă ucidă, a spus el. Avea o voce joasă, puțin răgușită.

le oasele
Inciți...
(e niciun
b: ne^ru
s-au dat :
Secu i i.
așa
E l r l
viața k să
ucvedea
ti. astru.
a cu care
“olul lui
de dure-
tresărire.
r.. De ce?
răgușită,
F e urmă,
pe
r.unchi,
■opiat
de uar
încă u
aceeași
e ucișilor

diferită de vocea băiatului de la Curtea Elfilor întunericului. Pe urmă. mi-a plăcut discursul tău despre Clary. A fost interesant.

Julian se întorsese cu spatele la Jace, care stătea și acum în genunchi, uitându-se fix la sabia pe care o ținea în mână. Julian s-a apropiat de Emma, în timp ce Livvy se uita uimită la ei; era plină de răni, dar încl stătea în picioare, iar rebelii se adunaseră în jurul ei. Toți aveau aceeași expresie șocată, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă.

în liniștea stranie care se așternuse datorită morții întunericivilor: și șocului războinicilor, s-a auzit un țipăt. Un țipăt pe care Emma i cunoștea foarte bine.

Nu-i face rău! a țipat Annabel. S-a repezit la Ash, cu mâinile întinse. Era îmbrăcată cu rochia ei roșie și alerga cu picioarele goale.

L-a prins de braț pe Ash și a început să-l tragă spre Portal.

Emma a reușit să iasă din letargie și a luat-o la fugă spre Julian, care se duse să se așeze în fața Portalului. Sabia lui a strălucit când a ridicat-o, exact în clipa în care Ash s-a smuls din mâna lui Annabel. Striga la ea că nu vrea să plece, că nu pleacă fără Jace.

Annabel era puternică; Emma știa cât de puternică. Dar se părea că Ash era și mai puternic. Și-a eliberat brațul și a luat-o la fugă spre Jace.

Lumina Portalului începuse să scadă. Oare Annabel îl închidea, sau dispărea singur, în mod firesc? Indiferent cum ar fi fost, inima Emmei a început să bată nebunește, lovindu-se de coaste. A sărit peste cadavrul unui întunericit și a aterizat dincolo de el chiar în clipa în care Annabel s-a întors spre ea.

— Stai acolo! a țipat. Niciunul dintre voi nu trece prin Portal! Niciunul nu pleacă fără Ash!

Ash s-a întors, auzindu-și numele; îngenunchease lângă Jace, cu mâna pe umărul lui. Fața lui era strâmbată într-o expresie care părea de durere.

Annabel a început să se apropie de Emma. Fața ei era înspăimân-

tător de rece, așa cum fusese și în acea zi pe podium. În ziua în care aruncase Sabia Mortală în inima lui Livvy, oprind-o pentru totdeauna.

în spatele ei, Julian a ridicat mâna pe care o avea liberă. Emma și-a dat seama imediat ce voia.

A ridicat Sabia Mortală, strângând din dinți de durere, și i-a aruncat-o.

Sabia a trecut pe lângă Annabel; Julian și-a aruncat sabia pe care o avea și a prins-o din zbor. A descris un arc cu sabia încă plină de sânge și a înfipt-o în spatele lui Annabel.

Annabel a scos un țipăt teribil, inuman, care semăna cu țipătul unui jder pescar. S-a răsucit ca o jucărie mecanică stricată, iar Julian a lovit-o cu Sabia Mortală în piept, exact așa cum făcuse ea cu Livvy.

A scos sabia, și sângele de pe ea i se scurgea pe pumnul încleștat, murdărindu-i pielea. A rămas acolo ca o statuie, cu Sabia Mortală ținută strâns în mână, în timp ce Annabel s-a prăbușit la pământ ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile. A căzut pe spate, cu fața în sus, și în jurul ei a început să se formeze o baltă de sânge care se confunda cu materialul sfâșiat al rochiei ei roșii. Mâinile ei, cu degetele strânse ca niște gheare, s-au relaxat în moarte; tălpile ei goale erau stacojii, de

parcă ar fi avut niște încălzări făcute din sânge.

Julian s-a uitat în jos la cadavrul ei. Ochii lui Annabel — care aveau același albastru tipic familiei Blackthorn — începuseră să se întunece.

— Regină a Aerului și a întunericului, a spus el încet. Eu nu voi fi niciodată ca Malcolm.

Emma a respirat lung și întretăiat când Julian i-a înapoiat Sabia Mortală. Apoi el și-a smuls de la mână fâșia însângărată de material și a aruncat-o peste trupul lui Annabel.

Sângele ei a început să se îmbibe în pânză, amestecându-se cu sângele lui Livvy. Înainte ca Emma să poată spune ceva, l-a auzit țipând pe Ash. Că era un țipăt de durere sau de bucurie, nu-și dădea seama. Era încă îngenucheat lângă Jace.

Julian a ridicat mâna.

— Ash! a strigat el. Vino cu noi! Îți jur că o să avem grijă de tine!

Ash s-a uitat la el lung câteva clipe, cu o privire indescifrabilă în ochii lui verzi. Apoi a clătinat din cap. Aripile lui au bătut negre în aer; l-a luat în brațe pe Jace și s-a ridicat, după care au dispărut amândoi în nori.

Julian a lăsat mâna jos, cu fața tulburată, dar Livvy deja alerga spre el, speriată.

— Jules! Emma! Portalul!

Emma s-a întors repede; Portalul se estompase și mai mult, iar lumina lui începea să pălească. Livvy a întins mâna spre Julian, iar el a prins-o de mijloc și a strâns-o tare în brațe.

— Trebuie să plecăm, a spus el. Portalul începe să dispară... n-o să mai rămână decât câteva minute acum, că Annabel nu mai e.

Livvy și-a lipit obrazul de umărul lui și, pentru o clipă, l-a strâns cu o putere incredibilă. Când i-a dat drumul, chipul ei strălucea de lacrimi.

— Du-te! a șoptit ea.

— Vino cu noi! i-a spus Julian. Nu, Julian, nu pot. Oamenii mei au, în sfârșit, o șansă. Voi ne-ați oferit o șansă. Vă sunt recunoscătoare, dar nu pot accepta ideea ca iubitul meu să moară de dragul unei lumi pe care eu sunt dispusă să o părăsesc.

Emmei i-a fost teamă că Julian va protesta. Nu a făcut-o. Poate că fusese mai pregătit pentru asta decât crezuse ea. A băgat mâna în jachetă și a scos Pocalul care lucea auriu în lumina Portalului — ca lumina albastră a unui cer cu soare adevărat.

— Ia asta! A pus Pocalul în mâinile lui Livvy. Cu ajutorul lui, poate că nefilimii vor renaște și aici.

Livvy l-a strâns între degete.

— S-ar putea să nu reușesc să mă folosesc de el.

— Dar există o șansă, a spus Emma. Ia-l!

— Și dă-mi voie să-ți mai ofer un ultim lucru, a spus Julian.

S-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche. Liwy a făcut ochii mari.

— Plecați! a strigat cineva; era Raphael, care se uita la ei, alături de Diana, Bat și Maia. Oameni idioți, plecați, până nu e prea târziu!

Julian și Liwy s-au uitat unul la celălalt pentru ultima oară. Când s-a întors să plece, Emma a avut impresia că aude cum inima lui se sfâșie: o bucată din ea va fi întotdeauna aici, în Thule, cu Livvy.

— Plecați! a strigat din nou Raphael; Portalul se îngustase acum, devenind mai strâmt decât o ușă. Și spuneți-le lui Magnus și Alee să-i dea alt nume copilului!

Emma și-a strecurat degetele în mâna lui Julian. Cu mâna cealaltă ținea strâns Sabia Mortală. Julian s-a uitat în jos, la ea; în lumina de soare a Portalului, ochii lui erau albaștri ca marea.

Ne vedem în partea cealaltă, i- a șoptit el, apoi au pășit împreună prin Portal.22

CEI RĂI ȘI CEI BUNI

ORAȘUL TĂCUT ERA PUSTIU, PLIN DE ECOURI ALE VISURILOR ȘI ȘOAPTELOR TRECUTE. Torțele de pe ziduri erau aprinse, aruncând o lucire aurie peste coloanele de oase și peste mausoleele din rodolit și agate albe.

Imma înaintafără graba printre oasele celor morți. Știa ca ar trebui să fie nelî~ niștită, că, poate, ar trebui să meargă mai repede, dar nu își amintea de ce e aici și ce caută. Știa că e în

uniformă — în uniforma de luptă, neagră și argintie ca cerul cu stele. Zgomotul făcut de ghetetele ei, care stârneau ecouri pe podeaua de marmură, era singurul sunet care se auzea în Oraș.

A trecut printr-o încăpere familiară, cu un tavan înalt, boltit. Bucăți de marmură de toate culorile se uneau într-un desen prea complicat ca să poată fi urmărit de ochi. Pe podea erau două cercuri intersectate: acolo era locul unde ea și Julian deveniseră **parabatai**.

Dincolo de această încăpere se afla Camera Stelei. Pe jos străluceau stelele așezate în semicerc; Sabia Mortală era atârnată cu vârful în jos în spatele Mesei de bazalt a Judecătorilor, ca și cum ar fi așteptată. A luat-o și a descoperit că este ușoară ca fulgul. A traversat camera și a ieșit în piațeta Stelelor Vorbitoare.

— Emma! Emma, sunt eu, Cristina!

Era ținută de mână de niște degete reci. Se răsucea și se zvârcolea; simțea în gât o durere intensă.

— Cristina, a șoptit ea, cu buzele uscate și crăpate. Ascunde Sabia! Te rog, te rog, ascunde-o!

S-a auzit un clic. Podeaua se deschisese sub ea la o îmbinare invizibilă, și acum două plăci de marmură se dădeau încet la o parte. Sub ele a văzut o nișă pătrată în care era o lespede mică de piatră, cu runa de **parabatai** schițată cu vopsea. Nu era nici sofisticată și nici frumoasă, dar emana putere.

Emma a strâns mânerul lui Maellartach și a repezit sabia cu vârful în jos. Sabia a sfărâmat mica lespede de piatră și Emma s-a dat câțiva pași înapoi, într-un nor de praf și de putere.

E ruptă, și-a spus ea. Legătura e ruptă.

Nu simțea nici bucurie, nici ușurare. Doar frică a simțit, când o voce șoptită a strigat-o pe nume: „Emma, Emma, cum ai putut să faci asta?”

S-a întors și l-a văzut pe Jem îmbrăcat în roba Fraților Tăcuți. Pe pieptul lui începea să se întindă încet o pată roșie. A țipat când el a căzut...

— Emma, vorbește cu mine. O să te faci bine. Julian o să fie bine. Cristina părea că e gata să izbucnească în plâns.

Emma știa că e în pat, dar avea impresia că are la mâini și la picioare niște cătușe uriașe. Erau așa de grele! În jurul ei, niște voci se ridicau și scădeau: a recunoscut vocea lui Mark, vocea lui Helen.

— Ce s-a întâmplat cu ei? a întrebat Helen. Au apărut la numai câteva clipe după tine, dar aveau cu totul alte haine. Nu pricep.

— Nici eu.

Mark avea o voce chinuită. Emma a simțit cum o mângâie pe păr.

— Emma, unde ați fost?

Emma stătea în fața oglinzii de argint. Și-a văzut acolo reflexia: părul palid, pielea cu rune, toate îi erau familiare, numai ochii aveau roșul acela stins al lunii din Thule.

Apoi cădea, cădea prin apă. A văzut marii monștri ai adâncurilor, cu aripioare de rechini și șiruri de dinți spiralați, apoi l-a văzut pe Ash ridicându-se din apă cu aripile lui negre ce aveau străluciri aurii și argintii, iar monștrii s-au retras din fața lui cu teamă...

S-a trezit țipând răgușit, luptându-se cu algele care o trăgeau la fund, în adânc — și și-a dat seama că se lupta cu cearșafurile în care era înfășurată; s-a trântit înapoi pe pat, cu respirația tăiată. A simțit

: L I E .

ase și

i și ce

cu

~ ~ . :

< r ă

r

ochi.

risană

rezalt

< r , i

ca

elea;

obraji;

niște mâini pe umeri, apoi niște mâini care îi dădeau părul de pe obraji; o voce caldă care îi rostea numele.

— Emma, a spus Cristina. Emma, e în ordine. Ai visat.

Emma a deschis ochii. Era în camera ei de la Institut; pereții albaștri, pictura familiară de pe ei care înfățișa vrăbii trecând în zbor peste turnurile unui castel, lumina soarelui care intra pe fereastra deschisă. Auzea sunetele mării și ale muzicii care răsuna într-o altă cameră.

— Cristina, a șoptit ea. Cât mă bucur că ești tu!

Cristina a scos un sunet care semăna cu un sughiț și s-a repezit la ea, strângând-o tare în brațe.

— Îmi pare așa de rău! a spus ea. *Așa* de rău îmi pare că am plecat de pe Tărâmul Elfilor fără voi, numai la asta m-am gândit până acum. Niciodată n-ar fi trebuit să plec fără voi, niciodată...

Emma și-a amintit de Curtea Elfilor întunericului, ca de ceva întâmplat demult. Și-a amintit cum flăcările îi împiedicaseră să se apropie de Cristina și de ceilalți, cum îi făcuse semn cu capul, dându-i permisiunea să se salveze, pe ea și pe ceilalți.

— Tina! a exclamat ea, bătându-și ușor pe spate prietena.

Vocea îi era răgușită și în gât avea o durere ciudată.

— Nu e nimic, eu ți-am spus să pleci.

Cristina și-a îndreptat spatele, cu nasul și cu ochii roșii.

— Dar unde v-ați dus? Și de ce îmi tot spuneai Trandafirul Mexicului?

Și-a încrețit fruntea, nedumerită.

Emma a scos un sunet care era ceva între răs și geamăt.

— Am să-ți spun o *groază* de lucruri. Dar mai întâi trebuie să știi — a luat-o de mână pe Cristina —, toată lumea e în viață? Julian, toți ceilalți...

— Sigur că da! Cristina părea îngrozită. Toți trăiesc. Toți.

Emma i-a mai strâns o dată mâna, apoi i-a dat drumul.

— Ce i-a făcut mana lui Magnus? E prea târziu?

— E ciudat că întrebi asta. Alee și Magnus au venit aici ieri. Cristina a șovăit. Magnus nu e bine deloc. E foarte bolnav. Am ținut legătura cu cei din Labirintul Spiralat...

Dar ei cred și acum că e vorba de liniile de convergență. Emma a dat să-și coboare picioarele din pat. A cuprins-o un val de amețeală și a căzut din nou pe perne, respirând greu.

— Nu, nu, nu mai cred. Mi-am dat seama de pe Tărâmul Elfilor că mana e de vină. Emma, nu încerca să te ridici...

— Și Diana? a întrebat Emma. Era în Idris...

— Nu mai e. Cristina căpătase un aer sumbru. Asta-i altă poveste lungă. Dar e bine.

— Emma!

Ușa s-a dat de perete și Helen a năvălit în cameră, cu părul ei blond ciufulit și cu o privire speriată. S-a repezit s-o ia în brațe pe Emma, iar Emma s-a simțit copleșită de un alt val de amețeală: s-a gândit la Thule, și la cum fusese separată acolo Helen de familia ei pentru totdeauna. Niciodată nu îi va ierta pe cei din Conclav că au exilat-o pe Insula Wrangel, dar cel puțin venise înapoi. Cel puțin, lumea asta era o lume în care puteai să te pierzi și apoi să te întorci.

Helen a îmbrățișat-o pe Emma până când ea și-a fluturat brațele, ca să arate că avea nevoie de aer. Cristina s-a tot agitat pe lângă ea când a încercat din nou să se ridice, și până la urmă a

. albaș-
r
peste :s

plecat

va în-
apro-
indu-i

iafirul

...ie să
ți? Ju-

. Cris-
t legă-

reușit să se sprijine de perne, după care Aline, Dru, Tavvy, Jace și Clary au umplut camera.

— Emma! a exclamat Tavvy, care nu avea timp de protocoale pentru bolnavi, așa că a sărit direct în pat.

Emma l-a strâns ușor în brațe și i-a ciufulit părul, pe când ceilalți se adunau în jurul ei; l-a auzit pe Jace întrebând-o pe Cristina dacă Emma a început să vorbească și dacă era coerentă.

— Te-ai bărbierit, a spus ea, arătând cu mâna spre el. E mult mai bine.

Au urmat o mulțime de îmbrățișări și exclamații; Clary a fost ultima care s-a apropiat de ea, și i-a zâmbit așa cum îi zâmbise atunci, în fața Sălii de Consiliu, când se întâlniseră prima oară și când o ajutase să treacă peste frică.

— Știam eu că o să fii bine, a spus ea, cu o voce atât de slabă, încât numai Emma a auzit-o. S-a auzit o bătaie în ușa care abia s-a putut deschide din cauza aglomerației. Emma a simțit o arsură, de parcă ar fi atins-o un băț aprins de chibrit pe brațul stâng, și și-a dat seama cu un fior de bucurie ce era, exact când Julian a intrat în cameră, sprijinindu-se de umărul lui Mark.

Runa ei de *parabatai*. I se părea că trecuse o veșnicie de când prinsese viață. I-a întâlnit ochii lui Julian și o clipă n-a mai fost conștientă de nimic altceva: doar de faptul că Julian era acolo, că era bine, că pe sub tricou se vedeau bandajele de la brațul stâng, dar asta nu conta, era în viață.

— Abia s-a trezit, acum o oră, a spus Mark, în timp ce ceilalți îi zâmbeau fericiți lui Julian.

A întrebat de tine, Emma.

Aline și-a plesnit palmele.

— OK, acum că am terminat cu îmbrățișările și cu restul, *unde* ați fost voi doi? A arătat spre Emma și spre Julian cu un gest acuzator. Știți cât de îngroziți am fost când au venit Mark, Cristina și ceilalți și voi nu erați cu ei, și după aia ați apărut de nicăieri, bătuți și îmbrăcați cu haine ciudate?

A făcut semn spre noptiera de lângă patul Emmei, unde erau frumos împăturite hainele din Thule.

— Am..., a început Emma, și s-a oprit când Aline a ieșit repede din cameră. E supărată?

— îngrijorată, a spus Helen, diplomatic. Toți suntem. Emma, ai avut clavicula ruptă, iar Julian a avut coastele rupte. Acum ar trebui să fie mai bine, au trecut trei zile.

Epuizarea și îngrijorarea din cele trei zile se vedeau în cearcănele negre de sub ochii ei.

— Și erai incoerentă, a spus Jace. Julian a fost inconștient la început, dar tu tot țipai, ceva cu demoni, cu ceruri negre și cu un soare mort. Ca și cum ai fi fost în Edom.

Jace o privea cu ochii îngustați. Nu era prea departe de adevăr, și-a spus Emma; Jace se prostea când avea el chef, dar era inteligent.

Aline a revenit cu pași hotărâți în cameră. Mergea destul de apăsat pentru o femeie cu trăsături atât de delicate.

— Și asta ce e? a întrebat ea, ridicând Sabia Mortală.

Tavvy a scos o exclamație încântată.

— Știu eu ce e aia! E Sabia Mortală!

— Nu, Sabia Mortală e distrusă, a spus Dru. Trebuie să fie altceva. S-a încruntat. Ce este, Jules?

— E Sabia Mortală, a spus el. Dar trebuie să păstrăm secretul existenței ei aici.

S-au auzit zgomote puternice. Cineva bubuia în ușă; Kit și Ty erau pe coridor. Fuseseră jos cu Kieran, Alee și Magnus, și acum aflaseră că Emma își revenise. Cristina se răstema la toți în spaniolă că făceau prea mult zgomot, Jace voia să țină în mână Sabia Mortală, Julian îi făcea

semn lui Mark că poate să stea nespriijinit, Aline băgase capul pe ușă să le spună ceva lui Ty și lui Kit, iar Emma se uita la Julian, care, la rândul lui, se uita drept în ochii ei.

— Gata, *opriți-vă!* a strigat Emma, ridicând brațele. Lăsați-mă o secundă să vorbesc cu Julian. Pe urmă vă povestim tot. S-a încruntat. Dar nu la mine în dormitor. E prea aglomerat aici și îmi creează probleme de intimitate.

— În bibliotecă, a spus Clary. Mă duc să o pregătesc și să vă aduc ceva de mâncare. Cred că sunteți morți de foame, deși v-arn dat câteva din astea. A bătut cu palma pe brațul Emmei, unde se vedea runa Nutriției. OK, hai, eliberați camera...

— Imbrățișează-ți pe Ty din partea mea, i-a spus Emma lui Tavvy, când el a sărit din pat.

Tavvy a părut cam nedumerit la ideea transferului de îmbrățișări, dar a plecat din cameră odată cu ceilalți.

Și apoi camera a rămas liniștită și goală, cu excepția ei și a lui Julian. Emma s-a dat jos din pat încet, și de data asta a reușit să stea în picioare fără să mai fie amețită. A simțit o ușoară înțepătură în locul unde era runa, și și-a spus: *Asta pentru că e Julian aici, iau putere de la el.*

— Simți? l-a întrebat ea, atingându-i bicepsul. Simți runa de *parabata*?

— Nu simt prea multe, a spus el, și inima Emmei s-a prăbușit.

De fapt, știuse din clipa în care Julian intrase în cameră, dar nu își dăduse seama cât de mult se agățase de speranța că vraja aceea s-ar fi putut rupe cumva.

— Intoarce-te cu spatele, i-a spus ea posomorâtă. Vreau să mă îmbrac.

Julian a ridicat din sprâncene.

— Am *văzut* tot ce se putea vedea, mai știi?

— Asta nu îți dă dreptul și la alte privilegii, a spus Emma. Intoarce-te. Cu spatele.

Julian s-a întors. Emma a răscolit șifonierul, încercând să găsească niște haine care să semene cât mai puțin cu cele din Thule, și în cele din urmă a ales o rochie înflorată și o pereche de sandale vintage. S-a schimbat, privindu-și pe Julian, care se uita la perete.

— Deci, ca să ne lămurim, vraja are din nou efect, a zis ea, după ce și-a pus rochia.

Fără să spună un cuvânt, a luat vesta cu care fusese îmbrăcată în Thule, a scos de acolo scrisoarea de la Livvy și a băgat-o în buzunarul rochiei.

— Da, a răspuns el, iar ea a simțit cuvântul acela ca pe un ac în inimă. Am avut niște vise, niște vise în care aveam emoții, dar când m-am trezit... s-au dus. Știu că am simțit, știu și ce am simțit, dar nu pot să mai *simt*. E ca și cum ai ști că ai avut o rană, dar nu mai știi cum te durea.

Emma și-a pus sandalele și și-a răsucit părul într-un coc. Bănuia că e palidă și că arată, probabil, oribil, dar mai avea importanță? Julian era singurul căruia ar fi vrut să-i facă impresie bună, iar lui nu-i păsa.

— Intoarce-te! i-a spus ea, iar el s-a întors.

Părea mai posomorât decât și-ar fi imaginat, ca și cum faptul că vraja nu s-a rupt îl întrista și pe el.

— Deci, ce-o să faci? l-a întrebat.

— Vino aici, a spus el, iar ea s-a apropiat, ezitantă, în timp ce el a început să-și desfacă bandajul de pe braț.

Era greu să nu-și aducă aminte cum vorbise cu ea în Thule, cum își pusese în mâinile ei fiecare părticică din el însuși, toate speranțele, dorințele, visele și fricile.

Fără tine nu sunt eu însumi, Emma. Odată ce ai dizolvat vopseaua în apă\ nu o mai poți lua înapoi. Nu pot să te scot din mine. Ar însemna să~mi scot inima cu totul, și nu mă plac deloc fără inimă.

A desfăcut toate bandajele și a întins brațul spre ea. Emma a inspirat adânc.

— Cine a făcut asta? a întrebat ea.

— Eu. înainte să plecăm din Thule.

Pe partea interioară a antebrațului său scrijelise cu pumnalul niște cuvinte: rănilor se închiseseră acum și erau niște cicatrice roșii-negre.

TU EȘTI ÎN CUȘCĂ.

— Știi ce înseamnă asta? a întrebat-o el. De ce am făcut-o?

Emma a avut impresia că inima ei se rupe în mii de bucăți.

— Știu, a răspuns ea. Tu știi?

Cineva a bătut la ușă; Julian s-a retras repede și a început să-și înfășoare brațul.

— Ce e? a întrebat Emma. Suntem aproape gata.

— Voiam doar să vă spun să veniți jos, a spus Mark. Toți ardem de nerăbdare să vă auzim povestea, iar eu am făcut celebrele mele gogoși umplute.

— Nu știu sigur dacă „îi plac lui Tavvy” e exact ce înțelege lumea prin cuvântul „celebre”, a replicat Emma.

Julian, Julian al ei, ar fi râs. Acest Julian a spus numai „ar trebui să mergem”, și a trecut pe lângă ea spre ușă.

La început, Cristina a crezut că părul lui Kieran se făcuse alb din cauza șocului sau a supărării. I-au trebuit câteva minute să-și dea seama că era zahăr pudră.

Erau în bucătărie și îl ajutau pe Mark să pună pe farfurii mere, brânză și „gogoși umplute” — un produs cu adevărat oribil, care consta în gogoși tăiate în jumătate și umplute cu unt de arahide, miere și jeleu.

Lui Kieran, însă, îi plăcea mierea. A lins puțin de pe degetele lui, după care a început să curețe un măr cu un cuțit mic și ascuțit.

— *Guâcala*. Cristina a râs. Scârbos! Spală-ți mâinile după ce ți le-ai lins.

— Noi nu ne spălam niciodată pe mâini la Vânătoarea Sălbatică, a spus Kieran, lingându-și mierea de pe deget într-un fel care a făcut-o pe Cristina să simtă fluturi în stomac.

— Așa e. Nu ne spălam, a încuviințat Mark, după care a mai tăiat în două o gogoasă, stârnind alt nor de zahăr pudră. Asta fiindcă trăiați ca niște sălbatici, a spus Cristina. Du-te și spală-te pe mâini!

L-a întors pe Kieran spre chiuveta ale cărei robinete încă îi mai dădeau bătăi de cap, apoi s-a dus să scuture zahărul de pe tricoul lui Mark.

El s-a întors și i-a zâmbit, iar ea a simțit din nou fluturi în stomac. Pentru că se simțea ciudat, l-a lăsat pe Mark și s-a întors la tăiat cu bulețe de brânză, în timp ce Kieran și Mark începuseră să analizeze cu gravitate dacă e sau nu dezgustător să mănânci zahăr direct din cutie.

Era ceva plăcut, calm, și cumva domestic atunci când stătea cu ei, ceva ce nu mai simțise de când plecase de acasă. Ceea ce era ciudat, fiindcă Mark și Kieran nu erau deloc niște oameni obișnuiți, iar ceea ce simțea ea pentru amândoi nu era deloc normal.

De fapt, îi văzuse prea puțin de când se întorseseră de pe Tărâmul Elfilor. Își petrecuse mai tot timpul în camera Emmei, de teamă să nu se trezească și ea să nu fie acolo. Dormise pe o saltea lângă pat, dar nu dormise prea mult. Emma se foia agitată zi și noapte și striga întruna: pe Livvy, pe Dru, pe Ty, pe Mark, pe părinții ei, și, cel mai frecvent, pe Julian.

Mai era un motiv pentru care Cristina voia să stea în camera Emmei, unul pe care nu l-ar fi

spus nimănu. În starea ei de inconștiență, Emma îi striga lui Julian că îl iubește sau să vină să o ia în brațe. Declarațiile ei ar fi putut fi interpretate ca semn al iubirii dintre *parabatai*, sau poate nu. Cum ea era păstrătoarea tainei Emmei, se simțea obligată să îi protejeze pe amândoi, păstrând pentru ea mărturisirile acelea inconștiente.

Știa că Mark simțea același lucru: stătuse alături de Julian, dar spusese că el nu strigase prea mult. Era unul dintre puținele lucruri pe care Mark i le spusese de când se întorseseră de pe Tărâmul Elfilor. îi evitase deliberat, și pe el, și pe Kieran — Diego era în închisoare, Consulul se afla în arest la domiciliu, familia Dearborn era încă la putere, iar Emma și Julian erau inconștienți; era mult prea stresată în momentul acela ca să se mai gândească la nebunia vieții ei sentimentale.

Nu-și dăduse seama până în clipa asta cât de dor îi fusese de ei.

— Salut!

504^3Tavvv era *cel* care intrase țopăind în *bucătărie*. *Fusese foarte cu-ire* cât timp Julian zăcuse bolnav, dar acum își revenise, cu elasticitatea admirabilă a copiilor.

— Eu trebuie să duc gogoșile, a spus el cu aerul cuiva care primise misiune de mare importanță.

Mark i-a dat lui o farfurie cu gogoși, și alta lui Kieran, care l-a însoțit cu grijă pe cel mic, așa cum face un adult obișnuit să fie înconjurat *a o mare familie*.

— Mi-ar fi plăcut să am un aparat de fotografiat, a spus Cristina după plecarea lor. O fotografie cu un mândru prinț de pe Tărâmul Elfilor ducând o farfurie cu gogoși umplute oribile, ar fi ceva.

— Gogoșile mele umplute nu sunt oribile. Mark s-a rezemat de dulap cu o grație naturală. În blugi și tricou, părea absolut uman — asta dacă nu observai urechile foarte ascuțite. Ții cu adevărat la el, nu-i așa?

— La Kieran?

Cristina a simțit că i se accelerează pulsul: din cauza nervozității și din cauza apropierii de Mark. Atâtea zile discutaseră numai despre lucruri superficiale. Intimitatea pe care o presupunea discuția despre sentimentele lor adevărate o făcea să-i bată inima mai tare.

— Da, eu... adică, știi, nu? A simțit că roșește. Ai văzut că ne-am sărutat.

— Am văzut, a spus Mark. Nu știam ce înseamnă pentru tine, și nici pentru Kieran. Părea că meditează. Pe Tărâmul Elfilor te lași foarte ușor dus de val. Vreau să te asigur că nu sunt supărat și nici gelos. Chiar nu sunt, Cristina.

— OK, a spus ea, stânjenită. Mulțumesc.

Dar ce însemna că nu era supărat și nici gelos? Dacă ceea ce se întâmplase cu ea și cu Kieran pe Tărâmul Elfilor s-ar fi întâmplat în lumea vânătorilor de umbre, faptul ar fi fost considerat o recunoaștere oficială. Și i-ar fi fost teamă că Mark s-ar putea supăra. Dar nu fusese asta, nu? Poate pentru Kieran nu însemnase mai mult decât o strângere de mână.

Și-a trecut palma peste suprafața netedă a dulapului. Nu-și putea scoate din minte o discuție pe care o avusese cu Mark aici, la Institut.

I se părea că trecuse foarte mult timp de atunci. I-a revenit în memorie ca un vis cu ochii deschiși:

Privirea lui nu avea nimic învățat pe dinafară.

— *Am fost sincer când am spus că ești frumoasă. Te vreau, iar Kieran nu se va supăra...*

— *Mă vrei?*

— *Da, a spus Mark cu simplitate, iar Cristina a întors capul, brusc conștientă de apropierea trupurilor lor.*

Deforma umerilor lui, prin sacou. Era frumos așa cum sunt frumoase zânele, frumusețea aceea nepământeană, imprevizibil ca lumina lunii pe apă. I se părea cumva de neatins, dar îl văzuse sărutându-se cu Kieran, deci știa că nu e așa.

— *Tu nu vrei să fii dorită?*

Altădată, mai demult, Cristina ar fi roșit.

— *Nu e genul de compliment care place muritoarelor.*

— *De ce nu? a întrebat Mark.*

— *Fiindcă îți dă senzația că ești un obiect pe care cineva vrea să Afolosească. Iar când spui că nu se va supăra Kieran, înțeleg că nu se supără pentru că nu contez.*

— *Asta-i ceva foarte uman, a spus el. Să fii gelos pe trup, nu pe inimă.*

— *Vezi tu, eu nu vreau un trup fără inimă, a spus ea.*

Un trup fără inimă.

Acum putea să îl aibă și pe Mark, și pe Kieran, în felul acela în care sugerase Mark cu mult timp în urmă — putea să-i sărute, să fie cu ei și să-și ia rămas-bun de la ei când vor pleca, pentru că vor pleca.

— *Cristina, a spus Mark. Te simți bine? Pari... tristă. Speram că pot să te liniștesc.*

I-a atins ușor obrazul, mângâindu-i cu degetele pomeții.

Nu vreau să vorbesc despre asta, și-a spus Cristina în gând. Trei zile nu vorbiseră despre nimic important, în afară de Emma și Julian. Acele trei zile și pacea lor i se păruseră delicate, ca și cum prea multe discuții legate de realitate și de asprimea ei ar fi putut distruge totul.

— *Nu avem timp acum să vorbim, a spus ea. Poate mai târziu...*

Atunci lasă-mă să spun un singur lucru. Mark vorbea încet. Multă vreme am fost prins între două lumi. Am crezut că sunt vânător de umbre, și îmi spuneam că numai asta sunt. Dar mi-am dat seama că legăturile mele cu Tărâmul Elfilor sunt mai puternice decât credeam. Nu pot să las jumătate din sângele meu și jumătate din inima mea în fiecare dintre lumi. Visez că e posibil să le am pe amândouă, dar știu că nu e.

Cristina s-a întors, ca și cum nu ar fi vrut să-i vadă chipul. Mark va alege Tărâmul Elfilor, știa asta. Mark îl va alege pe Kieran. Aveau împreună o istorie, o mare iubire în trecutul lor. Amândoi erau elfi și, cu toate că ea studiasă Tărâmul Elfilor și se simțea apropiată de el, nu era același lucru. Ei trebuiau să fie împreună pentru că așa era firesc, pentru că erau frumoși împreună, iar pentru ea nu ar fi decât durere când i-ar pierde pe amândoi.

Dar așa se întâmpla cu muritorii care se îndrăgosteau de elfi. întotdeauna aveau de plătit un preț greu.

Emma a descoperit că, de fapt, e imposibil să detești o gogoasă umplută. Chiar dacă arterele ei aveau să plătească pentru asta cândva. A mâncat trei.

Mark le așezase cu grijă pe niște platouri în mijlocul uneia dintre lungile mese din bibliotecă — și ceva din dorința lui de a le face plăcere a înduioșat-o pe Emma.

Toată lumea se îngămădise la masa aceea, inclusiv Kieran, care stătea lângă Mark, tăcut, cu fața inexpressivă. Purta o cămașă simplă, neagră, și pantaloni din in; nu semăna deloc cu acel Kieran pe care îl văzuse ultima oară la Curtea întunericului, plin de sânge și praf, cu fața strâmbată de furie.

Și Magnus arăta altfel față de ultima oară când îl văzuse. Și nu mai bine. Venise în bibliotecă sprijinindu-se greoi de Alee, cu fața cenușie și crispată, slăbită mult de durere. Se

întinsese pe o canapea lungă de lângă masă, cu o pătură pe umeri. În ciuda păturii de pe umerii și a vremii calde, tremura frecvent. De fiecare dată când începea să tremure, Alee se apleca deasupra lui și îl mângâia pe păr sau îi așeza mai bine pătura pe umeri.

Și de fiecare dată când Alee facea asta, Jace — care stătea la masă, lângă Clary — se crispa și strângea inutil din pumni. Pentru că asta însemna legătura dintre *parabatai*, Emma știa. Să simți durerea celuiilalt ca și cum ar fi a ta. Magnus a ținut ochii închiși cât timp Emma a povestit ce se întâmplase în Thule, Julian intervenind, calm ori de câte ori ea uita vreun detaliu, sau subliniind ceva care i se părea lui important. Dar nu intervenea, totuși, la momentele mai dificile — când Emma a trebuit să spună cum muriseră Alee și Magnus, sau cum luptase Isabelle pentru ultima oară cu Sabia Mortală. Cum a murit Clary de mâna lui Lilith.

Sau despre Jace. Acesta făcuse niște ochi mari de uimire când Emma povestise despre acel Jace din Thule, care fusese atât de mult timp legat de Sebastian, încât nu mai putea fi eliberat. Emma a văzut cum Clary îl strânge tare de mână, cu ochii înlăcrimați, așa cum nu îi avusese când Emma povestise de propria ei moarte.

Dar cel mai rău a fost, evident, să vorbească despre Livvy. Pentru că, dacă celelalte erau simple povești de groază, povestea cu Livvy din Thule era una care le amintea că exista în lumea lor o poveste de groază care nu putea fi schimbată cu nimic.

Dru, care insistase să stea la masă cu toată lumea, nu a spus nimic cât timp au vorbit despre Livvy, dar lacrimile îi curgeau în tăcere pe obraji. Mark se făcuse cenușiu la față. Iar Ty — care părea mai slab decât și-l amintea Emma, împușinat, ca o unghie roasă — nu a scos nici el vreun sunet. Kit, care stătea lângă el, i-a pus timid palma peste mână; Ty nu a reacționat, dar nici nu și-a retras mâna.

Emma a continuat să povestească, pentru că nu avea încotro. Când a terminat, o durea rău gâtul; cu fața întunecată, Cristina a împins spre ea un pahar cu apă și Emma l-a luat recunoscătoare.

Se așternuse tăcerea. Se părea că nimeni nu știa ce să spună. Singurul sunet care se auzea era clopoțelul slab venit din căștile lui Tavvy, care se juca într-un colț cu un trenuleț — erau căștile lui Ty, de fapt, iar acesta i le pusese lui Tavvy, cu multă grijă, înainte ca Emma să înceapă povestirea.

— Bietul Ash, a spus Clary; era foarte palidă. Era... nepotul meu. Adică, fratele meu a fost un monstru, dar...

— Ash m-a salvat, a spus Emma. Mi-a salvat viața. Și a spus că a făcut-o pentru că i-a plăcut ce am spus despre tme. Dar a rămas în Thule pentru că așa a vrut. I-am propus să vină cu noi. Nu a vrut.

— Clary a zâmbit puțin crispat, cu ochii înlăcrimați. Mulțumesc.

— OK, hai să vorbim de partea importantă. Magnus s-a întors spre Alee cu o expresie furioasă. Te-ai *omorâfi* Cum să te omori?

Alee părea speriat.

— N-am fost eu, a insistat el. E un alt univers, Magnus!

Magnus l-a apucat pe Alee de pieptul tricoului.

— Dacă mor, n-ai voie să faci *nimic* de genul ăsta! Cine să aibă grijă de copiii noștri? Cum ai putut să faci așa ceva?

— Nu aveam copii în lumea aceea! a protestat Alee.

— *Unic* sunt Rafe și Max? a întrebat-o în șoaptă Emma pe Cristina.

— Simon și Isabelle au grijă de ei, în New York. Alee verifică zilnic dacă nu cumva se

îmbolnăvește și Max, dar până acum e OK, i-a șoptit Cristina.

— *Nu ai voie să-ți faci vreun rău, în niciun fel de situație, a spus Magnus, morocănos. Înțelegeți asta, Alexander?*

— Niciodată, a spus Alee cu blândețe, mângâindu-ı pe obraz.

Magnus i-a lipit palma de obraz cu mâna lui.

— Niciodată.

Cu toții și-au ferit privirea, lăsându-i pe cei doi să trăiască acest moment intim.

— Acum înțeleg de ce ai sărit cu ghearele la mine când am vrut să te ridic, i-a spus Jace Emmei.

Ochii lui aurii erau înnegurați de un regret pe care ea abia începea să-l înțeleagă.

— Atunci, când ați venit prin Portal. Erai trântită la pământ, și eu... Sângerai, și am vrut să te iau în brațe să te duc la infirmerie, dar tu m-ai zgâriat și mi-ai spus că sunt un monstru.

— Nu-mi amintesc, a spus Emma, cu sinceritate. Jace, știu că ești complet altfel decât *acel* Jace, chiar dacă arăta la fel ca tine. N-ai de ce să te simți prost, sau vinovat pentru ce a făcut altcineva. S-a întors să se uite la ceilalți de la masă. Versiunile noastre din Thule nu suntem noi, de fapt, a adăugat ea. Dacă o să le considerați niște copii, o s-o luați razna.

Acea Liwy, a spus Ty. Nu e a mea. Nu e Livvy a mea. Kit s-a uitat repede la el, speriat. Și frații lui păreau nedumeriți, dar nu a spus nimeni nimic — cu toate că Julian a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să protesteze, apoi a lăsat-o jos.

Poate că era într-adevăr mai bine ca Ty să știe și să înțeleagă că Livvy cea din Thule nu era aceeași Livvy pe care o pierduse. Cu toate acestea, Emma s-a gândit la scrisoarea care era acum în buzunarul ei și care îi părea făcută din fier, nu din hârtie și cerneală.

— E groaznic să știi că există un astfel de întuneric atât de aproape de lumea noastră, a spus Mark. Că am evitat să avem acest viitor doar printr-un noroc.

— Nu a fost doar noroc, a replicat Helen. Pentru că am avut-o pe Clary, pentru că l-am avut pe Jace, pentru că am avut mulți oameni cumsecade care au contribuit la asta.

— Avem și acum oameni cumsecade, a spus Magnus. Și am mai văzut oameni cumsecade care au făcut greșeli și s-au prăbușit.

— Magnus, tu ai venit aici cu Alee pentru că ai crezut că vei afla cum ai putea să te vindeci, a început Helen.

— Pentru că ne-a spus Catarina să venim, a corectat-o Magnus. Crede-mă, într-o situație normală nu mă reped așa, în California, pentru sănătatea mea.

— Nu e nimic normal în povestea asta, a spus Emma.

— Vă rog, a intervenit Helen. Știu că a fost o poveste oribilă, și toți suntem tulburați, dar trebuie să ne concentrăm.

— Stai puțin, a spus Magnus. Asta înseamnă că Max se transformă într-un mic demon? Voi știți la câte grădinițe l-am înscris? Acum n-o să mai fie niciodată acceptat la Little Red School House.

Aline a aruncat cu o veioză. Nu se aștepta nimeni la așa ceva, iar rezultatul a fost chiar spectaculos: veioza s-a izbit de una din lucarne, și cioburile de ceramică au sărit în toate părțile.

S-a ridicat și și-a șters mâinile, ca și cum ar fi fost murdară de praf.

Toată lumea, LINIȘTE ȘI ASCULTAȚI-O PE SOȚIA MEA! a spus ea. Magnus, știu că tu faci glume când ești speriat. Îmi amintesc de la Roma. I-a aruncat un zâmbet uimitor de dulce.

Dar trebuie să ne concentrăm. S-a întors la Helen. Continuă, draga mea. Te descurci minunat. S-a rezemat de spătarul scaunului și și-a încrucișat mâinile la piept.

— E clar că are tupeu, i-a șoptit Emma Cristinei. îmi place.

— Adu-mi aminte să-ți povestesc de frittata, i-a șoptit și Cristina.

— Cel mai important lucru aici, a spus Elen, este mana. Noi nu ne-am dat seama ce importanță are... că porțiunile acelea mânate vor deveni locuri de acces pentru demoni. Că magicienii noștri — s-a uitat la Magnus — se vor transforma în demoni. Trebuie să blocăm aceste căi de acces și să distrugem mana, iar din Idris nu ne putem aștepta la ajutor.

— De ce? a întrebat Julian. Ce se întâmplă? Ce e cu Jia?

— Jia e în arest la domiciliu acolo, a spus Aline încet. Horace pretinde că a fost prinsă la o întâlnire cu elfii în Pădurea Brocelind. Au arestat-o împreună cu Diana, dar ea a reușit să scape.

— De la Diana știm o parte din toate astea, a adăugat Clary. După ce a fugit din Idris, Gwyn a adus-o aici și ne-a povestit ce i s-a întâmplat în Alicante.

— Și de ce nu mai e aici? a întrebat Emma. De ce a plecat?

— Citește asta.

Mark a împins peste masă o foaie de hârtie, iar Julian și Emma s-au aplecat asupra ei s-o citească.

Era un mesaj de la Conclav. Se spunea acolo că Diana e dată dispărută și că se presupune că se află sub influența elfilor. Instructiunile să fie cu ochii în patru, pentru binele ei, și să îl anunțe pe Inchizitor imediat ce dau de urma ei.

— E o prostie, a spus Aline. Tatăl meu crede că le e teamă de influența pe care o are Diana și de aceea nu au numit-o, pur și simplu, trădătoare. Mint chiar și în legătură cu Inchizitorul. Pretind că și-a pierdut brațul într-o luptă cu repudiații, pe când încercau să îi izgonească din Idris.

— *Brațul?* a repetat Emma, uluită.

— Diana i-a retezat brațul Inchizitorului, a spus Jace.

Emma a răsturnat paharul cu apă.

— *Ce a făcut?*

— O amenința, a spus Clary, posomorâtă. Dacă Gwyn n-ar fi fost prin preajmă să o scoată din Alicante, nu știu ce s-ar fi întâmplat. A avut mare tupeu, a comentat Jace.

— Păi, bravo eil a exclamat Emma. E clar că ar trebui făcută o tapiserie cu subiectul ăsta.

— Pe cincizeci de dolari că Inchizitorul o să-și pună un braț robotizat care trage cu raze laser, a spus Kit.

Toată lumea s-a uitat la el.

— In filme se întâmplă mereu așa, a explicat el.

— Noi suntem vânători de umbre, a spus Julian. Nu roboți.

S-a rezemat de spătarul scaunului. Când s-a mișcat, Emma i-a văzut bandajele pe sub mânecă.

TU EȘTI ÎN CUȘCĂ.

S-a cutremurat.

— Noi am vrut ca Diana să rămână aici, dar ea a spus că în acest fel vom deveni o țintă, a zis fdelen. S-a dus să se ascundă cu Gwyn, și ne-a spus că în câteva zile o să ne contacteze.

În sinea ei, Emma spera că Diana și Gwyn trăiesc momente romantice fabuloase în vârful unui copac, sau ceva de genul ăsta. Diana o merita.

— Peste tot e groaznic, a spus Alee. înregistrarea repudiaților e aproape gata... cu câteva excepții, notabile desigur.

A arătat cu capul spre Elen și Aline.

— Destul de mulți repudiați au reușit să scape de înregistrare, inclusiv *moi*, a zis Magnus. Alec m-a amenințat că mă omoară și dacă doar iau în considerare ideea de a-mi trece numele pe nu știu ce listă sinistră cu indezirabilii Conclavului.

— N-a fost propriu-zis o amenințare, a precizat Alee, în caz că cineva s-ar fi întrebat.

— În fine, toți repudiații au fost scoși din Idris, inclusiv cei care predau la Academia Vânătorilor de Umbre, a spus Mark.

— Printre repudiați circulă tot felul de zvonuri legate de atacuri murdare ale vânătorilor de umbre. E exact ca-n zilele acelea urâte de dinaintea Acordurilor, a zis Magnus.

Surorile de Fier au întrerupt comunicațiile cu Cohorta, a spus Aline. Frații Tăcuți încă nu s-au pronunțat, dar Surorile de Fier au declarat că nu acceptă autoritatea lui Horace. El e furios și tot trage de ele, mai ales că rămășițele Săbiei Mortale se află în posesia lor.

— Și mai e ceva, a adăugat Cristina. Diego, Divya și Rayan au fost arestați, împreună cu mulți alții.

În vocea ei se simțea încordarea.

— Aruncă în închisoare pe oricine nu e de acord cu ei, a spus și Aline.

Cu o voce mică, Dm a zis:

— Jaime a plecat să-l salveze pe fratele lui, dar a ajuns și el la închisoare. Am auzit de la Patrick Penhallow.

Emma s-a uitat la Cristina, care își mușca buzele, supărată.

— Deci, dacă cei din Conclav nu ne vor ajuta, și poate vor fi chiar împotriva noastră, ce facem? a întrebat Julian.

— Facem ce v-a spus Tessa să faceți în Thule, a răspuns Magnus. Am încredere în Tessa; întotdeauna am avut. La fel cum ai avut tu în Livvy când ai găsit-o în Thule. N-or fi eurile astea alternative ale noastre niște copii perfecte, dar nici nu sunt prea diferite de noi.

— Deci turnăm apă din Lacul Lyn pe suprafețele mânate, și păstrăm o parte pentru a-i vindeca pe magicienii, a spus Helen. Marea problemă e cum să ajungem la Lacul Lyn, cum să trecem de gardienii Cohortei, care sunt peste tot în Idris. Și pe urmă cum ne întoarcem...

— Mă duc eu, a rostit Magnus, ridicându-se în fund.

Pătura i-a alunecat de pe umeri.

— O să...

— Nu, a spus Alee cu asprime. N-o să-ți pui viața în pericol, Magnus, nu în starea în care ești.

Magnus a deschis gura să obiecteze. Clary s-a aplecat peste masă, cu o privire rugătoare.

— Te rugăm, Magnus. Ne-ai ajutat de atâtea ori. Lasă-ne să te ajutăm și noi.

— Cum? a întrebat Magnus, îmbufnat.

Jace s-a ridicat în picioare.

— Ne ducem noi în Idris.

Clary s-a ridicat și ea; abia ajungea la umărul lui Jace, dar determinarea ei era evidentă.

— Eu pot crea Portaluri. Nu putem intra în Alicante, dar nici nu e nevoie... în Idris trebuie să ajungem. Ne ducem la Lacul Lyn, apoi în Pădurea Brocelind, și ne întoarcem cât mai repede. Ne vom duce de câte ori va fi nevoie pentru a aduce suficientă apă.

— Gardienii patrulează peste tot în Idris, a spus Helen. Va trebui să fiți înarmați și

pregătiți.

— Atunci o să începem să ne înarmăm chiar acum. Jace i-a făcut cu ochiul lui Magnus. Pregătește-te să fii ajutat, magicianule, fie că îți place sau nu.

— Nu, a mormăit Magnus, băgându-se iar sub pătură; dar zâmbea.

Iar privirea cu care s-a uitat Alee la Jace și la Clary era mai elocventă decât orice discurs.

— Stați! Aline a ridicat mâna; căuta ceva într-un teanc de hârtii de pe masă. Am aici programul de patrulare al gărzilor. Sunt anumite sectoare în care patrulează, ca să se asigure că „au curățat” Idrisul de repudiați. Aline rostise cuvintele cu dezgust. La Lacul Lyn se duc în ziua și în seara asta, a precizat și a ridicat ochii spre ei. Nu vă puteți duce acum.

— Ne putem descurca cu câțiva gardieni, a spus Jace.

— Nu, s-a împotrivit Magnus. E prea periculos. Vă puteți descurca cu zece gardieni, sau cu douăzeci, dar aici vor fi cincizeci sau o sută...

— O sută, a spus Helen, care citea peste umărul lui Aline. Cel puțin.

— Nu vă dau voie să riscați, a rostit Magnus. O să mor folosin- du-mi magia ca să vă aduc înapoi.

— *Magnus!*

Clary părea îngrozită.

— Și ce scrie în program? a întrebat Julian. Când se pot duce?

— Măine în zori, a răspuns Aline. Până atunci se vor dispersa. A lăsat jos hârtiile. Știu că nu e varianta ideală, dar asta trebuie să facem Azi punem planul la punct și vă pregătim. Trebuie să avem grijă â totul să decurgă fără probleme.

A urmat o larmă generală, fiindcă toată lumea se oferea să participe cerând să facă una sau alta: Emma și Cristina voiau să se ducă să vorbească cu Catarina despre un eventual remediu, Mark și Julian urmau să verifice harta Pădurii Brocelind, ca să descopere locurile unde apăruse mana, Clary și Jace trebuiau să-și adune echipamentul și armele, iar Helen și Aline urmau să încerce să afle când vor pleca patrulele de la Lacul Lyn spre Pădurea Brocelind. între timp, Ty și Kit trebuiau să alcătuiască o listă cu magicienii din zonă care aveau nevoie de apa ce urma să fie adusă.

în timp ce toată lumea își strângea lucrurile, Ty s-a dus în colțul unde se juca Tavvy, a îngenuncheat lângă el și i-a dat un trenuleț. În mijlocul aceluia haos, Emma s-a furișat după el. Se părea că Ty oferea trenulețul în schimbul căștilor.

— Ty, a spus Emma, lăsându-se pe vine.

Tavvy era preocupat să învârtă trenul pe o parte și pe alta.

— Trebuie să-ți dau ceva.

— Ce anume?

Părea nedumerit.

Emma a șovăit, apoi a scos plicul din buzunar.

— O scrisoare, i-a spus ea. De la acea Livvy din cealaltă dimensiune. .. din Thule. I-arn povestit despre tine și ea a vrut să-ți scrie. Nu am citit-o, a adăugat ea. E doar pentru tine.

Ty s-a ridicat în picioare. Era grațios ca o pasăre cu oase lipsite de măduvă, la fel de ușor și la fel de fragil ca ea.

— Aia nu e Livvy a mea.

— Știu, a spus Emma.

Nu-și putea lua ochii de la mâinile lui — articulațiile erau roșii și jupuite. Julian al ei ar fi

observat asta deja și ar fi mutat munții din loc ca să afle ce s-a întâmplat.

— Și nu ești obligat s-o citești. Dar e a ta, și cred că ar trebui s-o ai. A făcut o pauză, apoi: La urma urmei, vine dintr-un loc foarte îndepărtat.

Pe chipul lui s-a așternut fugar o expresie pe care Emma nu a putut-o descifra; a luat totuși scrssoarea și a pus-o în buzunarul de la jachetă.

— Mersi, a spus el, apoi s-a dus în cealaltă parte a încăperii, lângă secțiunea REPUDIATI — MAGICIENI, unde Kit se chinuia cu un teanc de cărți grele.

— Nu, a auzit-o ea pe Cristina, și s-a uitat în jur, surprinsă.

N-a văzut-o nicăieri pe Cristina, dar era sigură că fusese vocea ei. S-a uitat prin cameră; Tavvy era absorbit de trenulețul lui, iar ceilalți se vânzoleau de colo-colo.

— Kieran. Știu că îți faci griji pentru Adaon, dar n-ai spus nicio vorbă tot timpul ședinței.

Vai de mine! și-a spus în gând Emma. își dăduse seama că vocea Cristinei venea din partea cealaltă a raftului de cărți, și că nici ea, nici Kieran nu știau că era acolo. Dar dacă ar fi vrut să plece, ar fi auzit-o.

— Aici e politica vânătorilor de umbre, a spus Kieran.

Era ceva în vocea lui, și-a spus Emma. Ceva altfel.

— Nu e ceva ce înțeleg. Nu e războiul meu.

— Ba e războiul tău, a replicat Cristina.

Emma o auzise rareori vorbind cu atâta intensitate.

— Luptă pentru ce iubești. Toți facem asta. Cristina a șovăit. Inima ta e ascunsă, dar eu știu că îl iubești pe Mark. Știu că iubești Tărâmul Elfilor. Luptă pentru asta, Kieran.

— Cristina..., a început Kieran, dar ea deja se îndepărtase în grabă; a ieșit din spatele raftului cu cărți și a văzut-o imediat pe Emma.

Mai întâi a părut surprinsă, apoi vinovată, după care a ieșit repede din bibliotecă.

Kieran a dat să se ducă după ea, dar s-a oprit la jumătatea drumului, s-a sprijinit cu mâinile pe masă și a lăsat capul jos.

Emma a ieșit încet din spatele raftului, sperând să se furișeze pe ușă neobservată. Trebuia să-și dea seama că nu se poate feri așa de un elf, a înțeles ea cu regret; Kieran a ridicat capul la primul zgomot făcut de sandalele ei pe podeaua lustruită din lemn.

— Emma?

— Mă duc, a spus ea. Nu ține cont de mine.

— Dar vreau să țin cont de tine, a răspuns el, ocolind masa.

Era tot numai grație, paloare și întunecime. Emma a presupus că putea înțelege de ce era atrasă Cristina de el.

Am avut ocazia să pot înțelege câtă durere ți-am pricinuit, când ai fost biciuită de Iarlath, a spus el. Niciodată nu mi-am dorit să se ajungă aici, și totuși din cauza mea s-a întâmplat. Nu pot să schimb nimic, dar pot să-ți spun că regret sincer și să jur că voi îndeplini orice misiune vei vrea să-mi încredințezi.

Emma nu se așteptase la asta.

— Orice misiune? Adică, de exemplu, ai accepta să înveți să dansezi hula?

— Aceasta e o tortură a oamenilor? a întrebat el. Atunci da, mă las supus la această tortură, pentru tine.

Din păcate, Emma a trebuit să dea deoparte imaginea lui Kieran îmbrăcat în fustiță de ierburi.

— Ai luptat de partea noastră la Curtea Elfilor întunericului, a spus ea. I-ai adus pe Mark și pe Cristina înapoi, teferi, iar ei sunt totul pentru mine. Ai dovedit că ești un prieten

adevărat, Kieran. Te-am iertat deja și nu e nevoie să mai faci ceva pentru asta.

El chiar a roșit, și îmbujorarea aceea parcă i-a încălzit obrajii palizi.

— Un elf n-ar fi spus asta.

— Eu asta spun, a replicat Emma, veselă.

Kieran s-a îndreptat spre ușă, unde s-a oprit și s-a întors spre ea.

— Am ajuns să cunosc cât de mult te iubește Cristina, și acum înțeleg de ce. Dacă te-ai fi născut elf, ai fi fost un brav cavaler la Curte. Ești unul dintre cei mai bravi oameni pe care îi știu.

Emma a bălbăit un „mulțumesc”, dar Kieran deja plecase, ca o umbră care dispare într-o pădure. A rămas cu ochii după el, dându-și seama ce era acel ceva din vocea lui: felul în care îi rostise numele Cristinei, ca și cum ar fi fost un chin pe care îl adora; nu îl mai auzise rostind așa niciun alt nume în afară de cel al lui Mark.

— Vrei cumva să-mi vorbești? a întrebat Magnus, în timp ce Julian se pregătea să plece din bibliotecă.

Avusese impresia că Magnus dormea — stătea rezemat de spătarul canapelei, cu ochii închiși. Sub ei erau cearcăne adânci, genul acela de cearcăne care se formează după multe nopți nedormite.

— *Nu.*

Julian se încordase cu totul. S-a gândit la cuvintele pe care le scrisese cu pumnalul pe braț. Știa că dacă i le-ar fi arătat lui Magnus, magicianul ar fi vrut să-i dezlege imediat vraja, dar Magnus era prea slăbit pentru asta. Efortul l-ar fi putut ucide.

Mai știa și că felul în care se gândea că Magnus ar putea muri era anormal, greșit. Cumva indiferent, placid. Nu voia ca Magnus să moară, dar știa că ar trebui să simtă *mai mult* decât asta, așa cum ar fi trebuit să simtă ceva mai mult decât ușurarea aceea îndepărtată pentru că era din nou lângă frații lui.

Și știa că ar fi trebuit să simtă mai mult când a văzur-o pe Emma. Era ca și cum în jurul ei se alcătuiseră un spațiu vast de neant și, când el a pășit în acel spațiu, n-a mai fost nimic. Îi era greu și să vorbească. Era mai rău ca înainte, și-a spus el. Cumva, emoțiile lui erau acum și mai vagi decât fuseseră înainte de Thule.

Simțea disperare, dar și sentimentul acesta era străin și îndepărtat. Îi făcea să-și dorească să strângă în mână lama unui pumnal, doar ca să simtă ceva.

— Presupun că nu, a spus Magnus. Dat fiind că, probabil, nu simți prea multe.

Ochii lui de pisică au strălucit.

— Nu trebuia să-ți fac vraja aia. Regret că am făcut-o.

— Nu, a spus Julian, și nici el nu știa dacă a vrut să spună „nu spune asta” sau „nu regreta”.

Emoțiile lui erau mult prea îndepărtate ca să ajungă la el. Știa doar că nu mai voia să vorbească cu Magnus, așa că a ieșit pe coridor, încordat și cu respirația tăiată.

— Jules!

S-a întors și l-a văzut pe Ty venind spre el. Partea aceea distantă din el îi spunea că Ty arată... altfel. Minte lui se chinuia să se agațe de cuvintele „învinețit/rănit/fragil”, dar nu se putea opri la niciunul.

— Pot să vorbesc cu tine?

Aiurea, a ales el. *Arată atipic pentru el* A încetat să-și mai caute cuvintele și l-a urmat pe Ty într-unul dintre dormitoarele libere de pe hol, unde Ty a închis ușa în urma lor, s-a întors spre

el și și-a aruncat brațele de gâtul lui pe neașteptate.

Era îngrozitor. Nu era îngrozitor să-l îmbrățișeze pe Ty. Era plăcut, cât putea Julian să-și dea seama că e plăcut: creierul lui îi spunea *acesta e sângele tău, aceasta e familia ta*, și brațele lui s-au ridicat automat să-l strângă pe Ty. Era fragil în brațele lui, cu părul lui moale și cu oasele lui ascuțite, de parcă ar fi fost făcut din cochilii de scoici și puf de păpădie, cusute cu fire delicate de mătase.

— Mă bucur că te-ai întors, a spus el, cu vocea înfundată. își lipise capul de umărul lui Julian, și căștile îi căzuseră într-o parte. Ty a ridicat instinctiv mâna să le îndrepte. Mi-a fost teamă că n-o să mai fim niciodată împreună.

— Dar acum suntem împreună, a răspuns Julian.

Ty s-a îndepărtat puțin, ținându-1 de pieptul jachetei.

— Vreau să-ți spun că îmi pare rău, a zis el cu repeziciunea cu care e rostit un discurs exersat mult timp. La funeraliile lui Livvy m-am urcat pe rug și tu te-ai tăiat la mâini venind după mine, și am crezut că poate ai plecat fiindcă n-ai vrut să mă mai vezi.

Ceva urla în capul lui Julian. Urla că își iubește frățiorul mai mult decât orice pe pământ. Urla că Ty se deschidea rareori așa, rareori avea inițiativa unui contact fizic cu Julian, așa cum făcuse acum. Un Julian care se simțea, undeva, departe, încerca să iasă la suprafață disperat, dorind să reacționeze corect, dorind să îi ofere lui Ty ceea ce îi trebuie, ca să-și revină după moartea lui Livvy, să nu fie distrus, să nu fie pierdut.

Dar era ca și cum ar fi bătut cineva într-un geam izolat fonic. Julian, cel de acum, nu putea auzi. Tăcerea din inima lui era aproape la fel de profundă ca tăcerea pe care o simțea în preajma Emmei.

— Nu e așa, a spus el. Adică, nu a fost așa. Am plecat din cauza Inchizitorului.

Julian cel de departe își zdrelea mâinile bătând în geam. Julian cel de aici se chinuia să-și găsească cuvintele, și a spus:

— Nu e vina ta.

— OK, a spus Ty. Am un plan. Un plan ca să rezolvăm totul.

Bine, a încuviințat Julian, și Ty a părut surprins, dar el nici n-a observat. Se chinuia să facă față, să găsească cuvintele potrivite, cuvinte încărcate de sentimente, pe care să i le spună lui Ty, care crezuse că Julian plecase pentru că era supărat pe el.

— Sunt convins că ai un plan excelent. Am încredere în tine.

I-a dat drumul lui Ty și s-a întors spre ușă. Mai bine să termine decât să riște să spună ce nu trebuie. Imediat ce va ieși de sub vrajă își va reveni. Și atunci va putea să vorbească cu Ty.

— Jules...? a zis Ty. Stătea cu un aer nesigur, sprijinit de brațul canapelei, învârtind în mâini cablul căștilor. Vrei să știi ce...

— E minunat că te simți mai bine, Ty, a spus Julian, fără să se uite la fața lui Ty, la mâinile lui care se mișcau atât de elocvent.

Nu au fost decât câteva secunde, dar când a ieșit pe coridor, Julian răsufla așa de greu, de parcă abia ar fi scăpat de un monstru.

23

VÂNTUL PE MĂRI MAI FERICITE

DIEGO ÎNCEPEA SĂ-ȘI FACĂ MARI GRIJI PENTRU JAIME.

Era greu de spus câte zile stătuseră cei doi frați în temnița de la Citadelă. Auzeau numai murmure din celelalte celule: zidurile groase de piatră fuseseră special construite așa, ca să-i împiedice pe prizonieri să comunice. Nici pe Zara nu o mai văzuseră. Singurii care veneau la celula lor erau gardienii care le aduceau, din când în când, mâncare.

Uneori, Diego îi implora pe gardienii îmbrăcați în uniformele bleumarin cu auriu ale santinelor Citadelei să îi aducă o stelă sau vreun medicament pentru fratele lui, dar ei îl ignorau de fiecare dată. Se gândea cu amărăciune că numai inteligența perversă a lui Dearborn putuse să se asigure că toate santinelele de la Citadelă sunt fidele Cohortei.

Jaime se foia agitat pe grămada de haine și de paie pe care Diego le adunase pentru a face un pat. Donase pentru asta și puloverul lui, iar acum tremura în tricoul subțire pe care îl avusese pe dedesubt. Totuși ar fi vrut să poată face mai mult. Jaime era îmbujorat și pielea era întinsă tare pe obraji care luceau de febră.

— Jur că am văzut-o azi-noapte, a murmurat el.

— Pe cine? l-a întrebat Diego. Stătea cu spatele lipit de zidul rece de piatră, destul de aproape ca să poată ajunge la fratele lui, dacă era nevoie. Pe Zara?

Jaime ținea ochii închiși.

— Pe Consul. Era îmbrăcată în robă. S-a uitat la mine și a clătinat din cap. Ca și cum ar fi spus că n-ar trebui să fiu aici.

N-ar trebui, Abia ai împlinit șaptesprezece ani. Diego făcuse tot ce îi stătuse în putință să-l curețe puțin pe Jaime după ce Zara îl aruncase în celulă. Majoritatea rănilor erau tăieturi superficiale, și avea și două degete rupte, dar rana de la umăr era adâncă și periculoasă. În zilele care au urmat, s-a umflat și s-a făcut roșie. Diego era furios din cauza neputinței — un vânător de umbre nu moare de la o infecție. Se vindecă cu *iratzę* sau moare în luptă, cu mare glorie. Nu așa, de febră, pe un pat făcut din zdrențe și paie.

Jaime a zâmbit cu zâmbetul lui strâmb.

— Să nu-ți pară rău pentru mine, a spus el. Tu ai avut misiunea cea mai grea. Eu am alergat prin toată lumea cu Etemidad. Tu a trebuit să te iubești cu Zara.

— Jaime...

Jaime a tușit șuierat.

— Sper că ai apelat și la una din manevrele alea celebre, specifice lui Diego Rosales, cum

ar fi să câștigi pentru ea un ursuleț de pluș la carnaval.

— Jaime, trebuie să fim serioși.

Ochii mari și negri ai lui Jaime s-au deschis.

— Ultima mea dorință este să nu fim serioși.

Diego s-a ridicat, furios.

— Nu ești pe moarte! Și trebuie să vorbim despre Cristina.

Replica aceasta l-a făcut atent pe Jaime. S-a chinuit să se ridice în fund.

— Eu m-am *gândit* la Cristina. Zara nu știe că Eternidad, amuleta noastră, este la ea, și nu e niciun motiv pentru care ar trebui să afle.

— Am putea încerca să ne gândim la o modalitate de a o avertiza. Să-i spunem să abandoneze undeva amuleta, să i-o dea cuiva... Ar avea un avantaj...Nu.

Ochii lui Jaime străluceau de febră.

— În niciun caz. Dacă îi spunem Zarei că amuleta a fost la Cristina, ar tortura-o ca să obțină informații de la ea, la fel cum a făcut și cu mine. Nici dacă amuleta s-ar afla aruncată pe fundul oceanului, Zarei nu i-ar păsa, tot ar tortura-o. Nu trebuie să afle că e la ea.

— Și dacă i-am spune să i-o dea Zarei? a întrebat Diego, încet.

— Nu putem. Chiar vrei ca cei din Cohortă să pună mâna pe ea? Noi nici măcar nu știm tot ce poate face amuleta aia. S-a întins și a luat mâna lui Diego în degetele lui fierbinți. Păreau la fel de subțiri ca atunci când avea zece ani. O să-mi revin, a spus el. Te rog! Nu face nimic din toate astea pentru mine.

S-a auzit un zăngănit și Zara a apărut pe coridor, alături de gheboșatul Anush Joshi. Cortana strălucea la șoldul ei. Imaginea asta l-a iritat pe Diego: o sabie precum Cortana se poartă în spate. Pe Zara o interesa mai mult să se laude cu sabia, nu o încânta că avea o armă atât de specială.

Anush aducea o tavă cu două castroane în care se găsea obișnuitul terci. A îngenuncheat și a strecurat tava pe sub ușa celulei.

Cum e posibil ca o fată minunată ca Divya să aibă un văr așa de oribil? s-a întrebat Diego.

— Exact, Anush, a spus Zara, învârtindu-se pe lângă tovarășul ei. Asta e pedeapsa pentru că ne-ai părăsit în pădure, să le aduci terci celor mai răi și mai împuțiți prizonieri ai noștri. A rânjit spre Diego. Fratele tău nu arată prea bine. Are febră, presupun. Te-ai răzgândit?

— Nu s-a răzgândit nimeni, a spus Jaime.

Zara nu l-a băgat în seamă, se uita la Diego. Ar fi putut să-i spună ce voia să știe, să dea amuleta în schimbul siguranței fratelui său. Calitatea lui de frate mai mare, care îl protejase întotdeauna pe Jaime, îl impulsiona s-o facă.

Dar, ciudat, chiar în ultima clipă, și-a amintit de cuvintele lui Kie-ran: Spui că o să găsești o soluție la momentul potrivit, dar când vine momentul, te trezești că ești nepregătit.

Ar fi putut să-l salveze pe Jaime temporar, dar o cunoștea destul de bine pe Zara ca să-și dea seama că el și fratele său nu vor fi eliberați. Dacă cei din Cohortă obțineau ce doreau, nimeni nu avea să mai umble liber pe stradă.

— Jaime are dreptate, a spus Diego. Nimeni nu s-a răzgândit.

Zara și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

A plecat cu pași apăsăți, și Anush s-a grăbit să se ducă după ea ca o umbră tristă.

Emma stătea lângă Cristina pe masa din birou și admira privescătoarea. Pereții erau din sticlă și prin ei vedea, într-o parte, oceanul, iar în cealaltă parte munții. Avea impresia că toate culorile lumii se adunaseră pentru ea, după întunericul din Thule. Valurile oceanului păreau să cânte, albastre, argintii, aurii și verzi. Și deșertul strălucea de verdele intens al plantelor, de culoarea roșcată, stinsă, a nisipului și pământului și de umbrele violet dintre dealuri.

Cristina a scos un mic recipient din buzunar, făcut din sticlă groasă, albastră. I-a scos dopul și l-a ținut în lumină.

Nu s-a întâmplat nimic. Emma s-a uitat pieziș la ea.

— întotdeauna durează ceva, i-a spus Cristina încurajator.

— Te-am auzit la Curtea întunericului, când ai spus că nu sunt liniile de convergență, că e mana, pârjolul. Ți-ai dat seama de atunci, nu-i așa? Ți-ai dat seama ce anume provoacă îmbolnăvirea magicienilor?

Cristina a întors sticluța cu fundul în sus.

— Am bănuț, nu eram absolut sigură. Știam că mana din Pădurea Brocelind este la fel cu cea de pe Tărâmul Elfilor, dar când am aflat că Regele le provoacă pe amândouă... că intenționat ne otrăvește lumea... atunci mi-am dat seama că tot asta ar putea să-i afecteze și pe magicieni.

— Și Catarina știe?

— I-am spus când ne-am întors. A zis că o să cerceteze...

Din sticluța a început să iasă un fum gri-alburiu și opac. încet, încet, s-a alcătuit într-o imagine puțin distorsionată, care tremura pe margini: se uitau la Tessa, îmbrăcată cu o rochie largă, albastră, și în spatele ei se vedea un zid de piatră.

— Tessa? a întrebat Emma. Tessa! a exclamat Cristina. Catarina e bine?

Tessa a încercat să zâmbească, dar buzele îi tremurau.

— Azi-noapte, Catarina a căzut într-un somn din care nu am mai reușit s-o trezim. Este... foarte bolnavă.

Cristina a șoptit ceva, înduioșată. Emma nu-și putea lua ochii de la Tessa. Arăta atât de schimbată — nu mai matură sau mai tânără, ci mai vie. Nu își dăduse seama că emoțiile Tessei din Thule păreau moarte, ca și cum renunțase de mult timp la ele.

Iar Tessa de aici, și-a amintit Emma, era însărcinată. încă nu se vedea, cu toate că Tessa, în timp ce vorbea, ținea o mână pe burtă, cumva protector.

— înainte să-și piardă cunoștința, a continuat Tessa, Catarina mi-a spus că ea crede că e adevărat ce a spus Cristina referitor la mană. Noi avem aici câteva mostre, și le studiem, dar mă tem că va fi prea târziu să-i salvăm pe Magnus și pe Catarina... și pe atâția alții.

Ochii îi străluceau de lacrimi.

Emma s-a repezit s-o liniștească.

— Noi credem că s-ar putea să avem soluția, a spus ea, și s-a chinuit să reia din nou povestea, încheind cu episodul cu Tessa în peșteră.

S-a gândit că n-avea niciun rost să-i povestească și ce a mai urmat.

— // ți-am spus asta? a întrebat Tessa, uluită. O altă eu, pe care tu ai întâlnit-o într-o lume paralelă?

— Știi că pare greu de crezut. Locuiai în peștera aia mare, de lângă plaja Staircase. Era și Church cu tine.

— Asta sună firesc. Tessa părea amețită. Ce plan aveți? V-aș putea ajuta, deși mai sunt puțini magicieni destul de sănătoși ca să vină cu mine...

— Nu, nu e nevoie, a spus Cristina. Jace și Clary se duc acolo.

Tessa s-a încruntat.

— Mi se pare periculos.

— Aline a găsit o perioadă din ziua de mâine când crede că nu vor fi gardieni la Lacul Lyn, a spus Cristina. Vor pleca în zori.

— Presupun că nefilimii nu pot evita pericolul, a spus Tessa. S-a uitat la Cristina. Aș putea să vorbesc puțin cu Emma între patru ochi, te rog?

Cristina a cliplit din ochi, surprinsă, apoi a sărit de pe birou.

— Sigur.

A împins-o prietenește în umăr pe Emma și s-a îndreptat spre ușă, după care Emma a rămas singură în birou cu o Tessa cu contur tremurător, dar cu un aer hotărât.

— Emma, a spus Tessa imediat ce ușa s-a închis în spatele Cristinei. Voiam să-ți vorbesc despre Kit Herondale.

Kit înainta cu grijă pe nisip, cu tenișii deja uzi de la valul care îl luase pe nepregătite. Era prima oară când cobora pe plaja de lângă Institut fără Ty. Aproape că se simțea vinovat, cu toate că atunci când îi spusese lui Ty că se duce să se plimbe, Ty s-a mulțumit să dea din cap și să-i spună că se vor vedea mai târziu — Kit știa că vrea să vorbească cu Julian, și, oricum, nu voia să-i întrerupă.

Locul acesta, unde apa întâlnea țărmul, avea ceva odihnitor. Kit aflase cu mult timp în urmă, din Piața Umbrelor, că în lume există niște spații „intermediare”, unde era mai simplu să faci anumite genuri de magie: la mijlocul unui pod, în peșteri aflate între pământ și Lumea de Jos, la granița dintre Curtea Luminii și Curtea întunericului. Și în Piața Umbrelor, printre repudiați și mundani.

Linia dintre valuri și țărm era un astfel de loc și, din acest motiv, se simțea ca acasă. Ii amintea de un cântec vechi pe care i-l cântase cineva. Probabil tatăl lui, deși întotdeauna și-l amintea cântat de o voce feminină.

*Spune-mi să-mi ia un acru ie pământ,
Pătrunjel, salvie, rozmarin și cimbru de soare albit;
Intre marea sărată și nisipul mării Va fi el atunci de mine
iubit.*

— Asta-i un cântec vechi, foarte vechi, s-a auzit o voce.

Kit era gata să cadă de pe stânca pe care se cățăraseră. Cerul era de un albastru intens, plin de nori albi, și, deasupra lui Kit, pe niște stânci, era Shade. Purta o uniformă de marină ponosită, cu manșetele și gulerul tighelitate, iar pielea lui verde contrasta puternic cu nuanța hainei.

De unde îl știi? Kit, care nici nu-și dăduse seama că fredonase, a ridicat din umeri. Shade își lăsase jos gluga pe care o purta de obicei. Fața lui verde era ridată și senină, iar părul creț era alb. Pe tâmpile se iveau niște cornițe răsucite în interior ca niște cochilii de melc. Pe Kit l-a izbit dintr-odată la el ceva ciudat.

— L-am auzit în Piață.

— Cum de umbli pe aici fără umbra ta?

— Ty nu e umbra mea, a spus Kit, iritat.

— Scuzele mele. Presupun că tu ești umbra lui.

Ochii lui Shade erau gravi.

— Ai venit să-mi spui ce progrese ați făcut cu planul vostru nebunesc de a o învia pe sora lui din morți?

Nu de aceea venise aici Kit, dar s-a trezit povestindu-i, totuși, lui Shade despre revenirea

lui Julian și a Emmei (nu a făcut însă nicio referire la Thule) și despre vizitele făcute în Piața Umbrelor în timpul haosului de acasă, când nimeni nu a observat absența lor. Julian, care de obicei avea niște ochi de vultur mai atenți decât toți frații mai mari din lumea asta, fusese inconștient, și chiar și azi părea neatent și amețit.

— V-ați descurcat mai bine decât credeam eu, a spus Shade nemulțumit, uitându-se la ocean. Totuși. Ați luat până acum ce era mai simplu. Mai sunt câteva obiecte după care trebuie să umblați.

— După cum vorbești, s-ar spune că ai vrea să nu reușim, a remarcat Kit.

— Sigur că nu vreau! a lătrat Shade. N-ar trebui să vă jucați cu necromanția! Niciodată nu iese ceva bun de aici!

Kit s-a dat înapoi până când a ajuns cu călcâiele în apă.

— Și atunci, *de ce* ne ajuți?

— Ascultă, sunt aici dintr-un anumit motiv, a spus Shade. Da, mi-a dat și Hypatia mesajul lui Tiberius pentru mine, dar oricum aveam de gând să vin aici ca să stau cu ochii pe tine.

— Pe mine?

Da, pe tine. Tu chiar crezi că mă învârtesc pe-aici și vă ajut cu necromanția voastră prostescă doar ca să-i fac o favoare Hypatiei? Nu suntem chiar așa de apropiați. Jem m-a rugat să stau cu ochii pe tine. Familia Carstairs se simte datoare față de clanul Herondale. Știi tu. Lui Kit i se părea ciudată ideea că cineva se zbătea să aibă grijă de el numai pentru că purta acest nume de familie.

— OK, dar de ce ne ajuți și cu chestia cu vrăjile?

— Pentru că am spus că o să te protejez, și o s-o fac. Ty al tău e încăpățânat cum sunt încăpățânați toți cei din familia Blackthorn, iar tu ești și mai încăpățânat ca ei. Dacă nu v-aș ajuta eu, v-ar ajuta un alt magician, un magician pe care nu l-ar interesa dacă pățiți ceva. Și nu, nu i-am spus nimănui despre asta.

— O mulțime de magicieni sunt bolnavi, a spus Kit, dându-și seama ce văzuse ciudat la Shade.

El nu părea absolut deloc bolnav.

— Și eu aș putea să mă îmbolnăvesc, până la urmă, dar întotdeauna vor fi utilizatori de magie lipsiți de scrupule... *De ce* te uiți așa chiorăș la mine, băiete?

— Cred că mă gândeam că tu nu știi că s-a găsit un remediu pentru boala magicienilor, a spus Kit. Aici, la Institut.

Era pentru prima oară când vedea un magician sincer uimit.

— Nefilimii? Au găsit un remediu pentru boala *magicienilor*?

Kit și-a adus aminte cum îi fuseseră lui prezența vânătorii de umbre. Nu ca niște oameni, ci ca o armată de fanatici răi, care se considerau niște sfinți față de restul lumii. Ca și cum toți ar fi fost ca Horace Dearborn, și niciunul ca Julian Blackthorn sau Cristina Rosales. Sau ca Alec Lightwood, care ținea răbdător paharul cu apă, cu paiul în el, să bea iubitul lui, magicianul bolnav.

— Da, a spus el. Jace și Clary o să se ducă să-l aducă. O să am grijă să-ți dau și ție puțin.

Fața lui Shade s-a strâmbat, și magicianul a întors capul, ca să nu-i vadă Kit expresia.

— Dacă insiști, a zis el, iritat. Dar ai grijă să i-ți dați întâi Catarinei Loss și lui Magnus Bane. Eu am ceva protecție. O să fiu bine încă mult timp.

— Magnus o să-l ia primul, n-avea grijă, a spus Kit. E la Institut acum.

— Auzind asta, Shade s-a întors spre el. Magnus e aici? A ridicat capul să se uite spre

Institutul care sclipea pe deal ca un castel din poveste. Când se face bine, să-i spui că sunt în peștera de pe plaja Staircase, a spus el. Spune-i că Ragnor îi transmite salutări.

Ragnor Shade? Forța aceea care binecuvânta lumea cu nume frumoase, indiferent care o fi ea, îl sărise pe amărâtul ăsta, și-a spus Kit.

— Christopher, i-a spus Shade, și Kit s-a oprit, surprins la auzul numelui pe care aproape nimeni nu-1 folosea. Tatăl tău, a început Shade, dar pe urmă a ezitat. Tatăl tău nu a fost un Herondale.

Kit a înlemnit. În clipa aceea, s-a simțit brusc înfricoșat de gândul că totul fusese o greșeală: nu era vânător de umbre, locul lui nu era aici, va fi luat de lângă toți, de lângă Ty, de lângă ceilalți...

— Mama ta, a continuat Shade. Ea a făcut parte din familia Herondale. Și nu a fost un membru obișnuit al familiei. Poate ai vrea să afli câte ceva despre ea.

Kit a simțit ușurarea ca pe o lovitură. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost încântat să i se spună că nu e nefilim. Acum i se părea că ar fi avut cel mai urât destin dacă nu era.

— Cum o chema? l-a întrebat el. Shade! Cum o chema pe mama?

Dar magicianul sărise jos de pe stâncă și se îndepărta; zgomotul valurilor a înghițit cuvintele lui Ty și Shade nu s-a întors.

Păpuși ucigașe, pădurari siniștri, strigoi fără ochi și morminte învăluite de ceață. Dru ar fi pus toate astea pe lista ei de lucruri favorite din *Azîlul: Spaima înghețată*, dar pe Kieran nu păreau să-l intereseze. Stătea relaxat în capătul celălalt al canapelei, uitându-se ursuz în gol chiar și atunci când cei de pe ecran începuseră să țipe.

— Asta-i partea mea preferată, a spus Dru, cu gândul să mai ronțăie niște floricele, dar întrebându-se în același timp dacă prințul și-o imagina cumva că se află într-un alt loc, mai liniștit, poate pe o plajă.

— Nu prea știa cum se procopsise cu el după ședință, știa doar că ei doi erau singurii care nu primiseră nicio sarcină, după câte se părea. Se strecurase în salon, și după câteva minute apăruse acolo și Kieran, se trântise pe canapea și începuse să se uite la un calendar cu pisici pufoase pe care cineva — OK, ea — îl lăsase acolo. Secvența în care el calcă pe păpușa vodoo și din ea țâșnește sânge, și...

— Maniera aceasta de a marca trecerea timpului este o minune, a remarcat Kieran. După ce ai terminat cu o pisică, vine altă pisică. La următorul solstițiu de iarnă vei fi văzut douăsprezece pisici! Una dintre ele e într-un pahar!

— În decembrie sunt trei pisoi într-un coș, a spus Dru. Dar ar trebui să te uiți la film, zău...

Kieran a pus calendarul jos și s-a uitat la ecran cu un soi de uimire. Apoi a oftat.

— Pur și simplu nu înțeleg, a zis el. îi iubesc pe amândoi, dar am impresia că ei nu pot să înțeleagă asta. Ca și cum ar fi un chin sau o jignire.

Dru a oprit sonorul televizorului și a pus jos telecomanda. În sfârșit, și-a spus ea, cineva îi vorbea ca unui adult. Bine, Kieran nu avea prea multă logică în ce spunea, dar, oricum...

— Vânătorii de umbre nu se îndrăgostesc prea repede, a spus ea, dar când iubim, iubim pentru totdeauna.

Era ceva ce îi spusese Helen la un moment dat, poate la nunta ei.

Kieran a clipit des din ochi și s-a uitat atent la ea, de parcă rostise ceva foarte inteligent.

— Da, a spus el. Da, e adevărat. Trebuie să am încredere în iubirea lui Mark. Dar Cristina... nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Și amândoi mi se par acum atât de

îndepărtați.

— Acum toată lumea pare îndepărtată, a spus Dru, gândindu-se cât de singuratică fuseseră ultimele zile. Dar asta pentru că toți sunt îngrijorați. Când sunt îngrijorați, se închid în ei și uneori uită că ești și tu acolo. S-a uitat în jos, la floricelele ei. Dar asta nu înseamnă că nu le pasă de tine.

Kieran s-a lăsat în cot pe un genunchi.

— Deci ce să fac eu, Drusilla?

— Hmm, a zis ea. Trebuie să spui ce vrei, altfel nu vei obține nimic.

— Ești foarte înțeleaptă, a rostit Kieran pe un ton solemn.

Păi, de fapt, am văzut asta pe o cană.— Cămile din lumea asta sunt foarte înțelepte.

Dru nu era sigură dacă el zâmbește sau nu, dar, după felul în care s-a rezemat pe canapea și și-a încrucișat mâinile la piept, și-a dat seama că terminase cu întrebările. A pornit din nou sonorul televizorului.

Emma a scos piunezele și a dat jos cu grijă hârtiuțele colorate, vechile articole de ziar și fotografiile cu marginile răsucite. Fiecare dintre ele reprezenta un indiciu, sau ceea ce crezuse ea a fi un indiciu pentru dezlegarea secretului legat de moartea părinților ei: Cine îi ucisese? De ce muriseră așa?

Acum Emma cunoștea răspunsurile. Mai demult îl întrebuse pe Julian ce să facă cu toate acele probe pe care le adunase, dar el îi spusese că e decizia ei. Întotdeauna numise locul ăsta Zidul Nebuniei, dar Emma îl considera un zid al sănătății mentale, din mai multe motive, în primul rând pentru că alcătuirea lui o ajutase să reziste într-o perioadă în care se simțise neajutorată, copleșită de dorul de părinți și de sprijinul pe care i-l dădea iubirea lor.

Asta a fost pentru voi, mamă și tată, și-a spus ea, aruncând și ultimele fotografii în cutiile de pantofi. Acum știu ce s-a întâmplat cu voi, iar persoana care v-a ucis e moartă. Poate asta înseamnă ceva. Poate nu. Știu că nu înseamnă că o să-mi fie mai puțin dor de voi.

Se întreba dacă ar trebui să spună mai multe. Că răzbunarea nu a fost panaceul la care sperase. Că, de fapt, acum era și puțin speriată de ea: știa cât de puternică e dorința de răzbunare, cât de mult te poate controla. În Thule văzuse cum dorința de răzbunare a unui băiat abandonat și furios arsese lumea din temelii. Dar asta nu-i făcuse fericit pe Sebastian. Răzbunarea îl făcuse pe Sebastian din Thule și mai nefericit, deși cucerise tot ce vedea cu ochii.

S-a auzit o bătaie în ușă. Emma a împins cutiile în șifonier și s-a dus să deschidă. Spre uimirea ei, era Julian. Credea că era jos, cu ceilalți. Avuseseră o cină copioasă în bibliotecă — comandaseră mâncare thailandeză — și toată lumea era acolo, povestind și glumind. Magnus moțăia în brațele lui Alee, întinși amândoi pe canapea. Era ca și cum Jace și Clary nu ar fi trebuit să plece în zori într-o misiune periculoasă, dar așa erau vânătorii de umbre. Întotdeauna aveau misiuni. Întotdeauna existau dimineți periculoase.

Emma ar fi vrut să stea cu ei, dar era dureros să stea în preajma lui Julian și a celorlalți când el era așa cum era. Era dureros să se uite la el și să ascundă tot ce știa, era dureros să se întrebe dacă ceilalți nu observau nimic, și dacă da, să se întrebe ce credeau ei despre asta.

Julian a venit să se rezeme de pervazul ferestrei. Stelele abia răsăreau, punctând cerul cu mici scânteii de lumină.

— Cred că am dat-o în bară cu Ty, a spus el. Voia să vorbească cu mine, și nu cred că am reacționat cum trebuie.

Emma și-a trecut mâinile peste genunchi. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte verde pal, vintage, care semăna cu o rochie.

— Despre ce voia să-ți vorbească?

Câteva șuvițe de păr de culoarea ciocolatei amăruie căzuseră pe fruntea lui Julian. Era tot frumos, s-a gândit Emma. Nu era nicio diferență dacă *știa*; o durea inima când se uita la mâinile lui de pictor, puternice și bine conturate, la întunecimea moale a părului, la arcul descris de buza lui, la culoarea ochilor. La felul în care se mișca, la grația lui de artist, la toate lucrurile care ei îi șopteau: *Julian*.

— Nu știu, a răspuns el. N-am înțeles. *Aș fi înțeles...* știu că *aș fi înțeles...* dacă nu era vraja.

— Te-ai urcat pe rug după el, a zis Emma.

— Știu... Ti-am spus, a fost ca un instinct de conservare, un instinct pe care nu-ți controlezi. Dar aici nu e vorba de viață și de moarte. E vorba de emoții. Și deci mintea mea nu le poate procesa.

Emoțiile pot fi o chestiune de viață și de moarte. Emma a arătat spre șifonier.

— Știi de ce am dat jos toate alea?

Julian s-a încruntat.

— Fiindcă ai terminat cu ele. Ai aflat cine i-a ucis pe părinții tăi. Nu mai ai nevoie de ele.

— Da și nu, cred.

— Dacă totul merge bine, sper ca Magnus să mă poată dezlega de vrajă mâine sau poimâine, a spus Julian. Depinde cât de repede își face efectul tratamentul. Puteai să vorbești deja cu el despre asta, a replicat Emma și s-a dus să se rezeme și ea de pervaz, lângă el.

Poziția aceasta îi amintea de trecut, de vremurile bune, când stăteau amândoi pe pervaz și citeau, sau când Julian desena, tăcut și mulțumit, ore în șir.

— De ce să aștepti?

— Nu pot să-i spun totul, a spus Julian. Nu pot să-i arăt ce am scris pe braț... O să vrea să desfacă vraja imediat, și nu are atâta putere, Ar putea să moară.

Emma s-a întors la el, surprinsă.

— Asta e empatie, Julian. Asta înseamnă că înțelegi ce ar putea simți Magnus. E un lucru bun, nu?

— Poate, a răspuns el. Când nu sunt sigur cum ar trebui să mă

comport când e vorba de emoții, recurg la o stratagemă. încerc să-mi imaginez ce ai face *tu*. Ce ai lua tu în considerare. Conversația cu Ty a decurs prea repede ca să fac asta, dar mă ajută.

— Ce aș face m?

— Când sunt cu tine nu merge, normal. Nu pot să mă gândesc la ce ai vrea tu să fac cu tine, sau cum să mă port în preajma ta. Nu pot să văd asta prin ochii tăi. Nu pot nici măcar să mă văd *pe mine* prin ochii tăi.

I-a atins ușor brațul în locul unde era runa de *parabatai* și și-a trecut degetele peste conturul ei.

Emma îi vedea reflexia în geam: un alt Julian, cu același profil perfect, cu aceleași gene întunecate.

— Tu ai un talent, Emma, i-a spus el. O bunătate care îi face pe oameni fericiți. Tu presupui că oamenii nu doar că sunt capabili să facă tot ce pot, ci și că doresc să facă tot ce pot. Asta crezi și despre mine.

Emma a încercat să respire normal. Senzația pe care i-o dădeau degetele lui Julian pe mâna

ei o făcea să tremure din tot corpul.

— Tu crezi în mine mai mult decât cred eu.

Degetele lui au trasat o linie pe brațul ei gol, până la încheietura mâinii și înapoi în sus. Erau degete ușoare și pricepute; o atingea de parcă i-ar fi schițat corpul, trasându-i conturul claviculelor. Atingându-i golul dintre ele. Alunecând peste decolteul rochiei și trecând ușor peste rotunjimea de sus a sânilor.

Emma s-a cutremurat. Putea să se piardă în senzația asta, știa, putea să se scufunde în ea și să uite, ascunzându-se în spatele ei.

— Dacă ai de gând să faci asta, ar fi mai bine să mă săruți, a spus ea.

El a luat-o în brațe. Buzele lui erau pe gura ei calde și moi, un sărut delicat care devenea fierbinte. Mâinile ei au început să se plimbe pe corpul lui, simțind ceea ce acum îi era familiar: mușchii netezi de sub tricou, asprimea cicatricelor, delicatețea omoplaților, curbura șirei spinării. El i-a șoptit că e frumoasă, că o dorește, că întotdeauna o dorise.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul; fiecare celulă din trupul ei îi spunea că acesta e Julian, Julian al ei, că el simte, respiră, are același gust și că îl iubește.

— Așa e perfect, a șoptit el, cu buzele lipite de gura ei. Așa putem fi împreună fără să facem rău nimănui.

Tot trupul ei urla la ea să nu reacționeze, să se lase purtată de val. Dar mintea a trădat-o.

— Ce vrei să spui, mai exact?

El s-a uitat la ea cu jumătate din părul acela întunecat pe față. Ar fi vrut să-l tragă spre ea și să-i acopere gura cu alte săruturi; ar fi vrut să închidă ochii și să uite că ceva nu era în regulă.

Dar niciodată până atunci nu trebuise să închidă ochii cu Julian.

— Emoțiile contează, nu actul în sine, a spus el. Dacă nu te iubesc, putem face asta, putem fi împreună fizic, și nu mai contează pentru blestem.

Dacă nu te iubesc.

S-a dat un pas în spate. Avea impresia că își sfâșie pielea, că, dacă s-ar uita în jos, ar vedea cum curge sânge din locul în care fusese lipită de trupul lui.

— Nu pot, a spus ea. Când îți vei recăpăta sentimentele, vom regreta amândoi că am făcut asta când nu-ți păsa.

El părea nedumerit.

— Te doresc la fel ca întotdeauna. Asta nu s-a schimbat.

— Emma s-a simțit brusc obosită. Te cred. Mi-ai spus adineauri că mă dorești. A fost frumos. Dar nu mi-ai spus că mă iubești. Înainte o spuneai mereu.

În ochii lui a apărut o străfulgerare.

— Nu sunt aceeași persoană. Nu pot să spun că simt ceva ce nu înțeleg.

— Ei bine, eu sunt aceeași persoană. Îi vreau pe Julian Blackthorn. Pe Julian Blackthorn *al meu*.

El a întins mâna și i-a atins fața. Ea s-a ferit — nu pentru că îi displăcea atingerea lui, ci pentru că îi plăcea prea mult. Corpul ei nu făcea diferența între acest Julian și cel de care avea ea nevoie.

— Deci cine sunt eu pentru tine? a întrebat el, lăsând mâna să-i cadă.

— Tu ești persoana pe care trebuie s-o protejez până când Julian al meu se va întoarce din nou în trupul tău. Nu vreau *asta*. Eu îl vreau pe acel Julian pe care îl iubesc. Poate că ești prins în cușcă, Jules, dar atâta timp cât vei fi așa, *și eu voi fi în cușcă cu tine*.

Dimineața a venit ca întotdeauna, cu soare și cu ciripitul enervant de păsărele. Emma s-a târât afară din dormitor cu capul bubuind și a găsit-o pe Cristina învârtindu-se pe lângă ușa ei. Avea în mână o cană cu cafea și purta o bluză drăguță, de culoarea piersicii, cu periute la gât.

Emma nu dormise decât vreo trei ore după ce plecase Julian din camera ei, și fuseseră și trei ore proaste. Când a trântit ușa în urma ei, Cristina a sărit în sus, speriată.

— *Câtă* cafea ai băut? a întrebat-o Emma.

Și-a ridicat părul și l-a strâns cu o panglică imprimată cu pădăii.

— Asta-i a treia. Mă simt ca un colibri.

Cristina a fluturat mâna în care ținea cana și și-a potrivit pasul cu pasul Emmei, îndreptându-se împreună spre bucătărie.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Emma.

— De ce? a întrebat-o Emma, prudentă.

— Viața mea amoroasă e un dezastru, a spus ea. *Que Uo!*

— A, OK, a spus Emma. Mi-era teamă că e vorba de politică.

Cristina avea un aer tragic.

— „Ce porcărie!” (în lb. spaniolă în original) (n. red.).L-am sărutat pe Kieran.

— Ce? Unde? a întrebat Emma, gata să cadă pe scări.

— Pe Tărâmul Elfilor, a răspuns Cristina cu glas plângăreț.

— De fapt, când am spus unde, mă refeream la loc, pe obraz sau cum.

— Nu, a spus Cristina. Un sărut adevărat. Cu *gura*.

— Cum a fost?

Emma era fascinată. Nu-și putea imagina cum e să-l săruți pe Kieran. Părea întotdeauna așa de rece și de distant. Cu siguranță era frumos, dar era frumos așa, ca o statuie, nu ca o persoană.

Cristina a roșit toată, și în obraji, și pe gât.

— A fost plăcut, a spus ea cu voce mică. Foarte delicat, ca și cum ar ține mult la mine.

Asta era și mai ciudat. Totuși, Emma își dădea seama că important era să încerce să fie alături de Cristina. Ar fi preferat ca ea să fie cu Mark, desigur, dar Mark se cam prostea, și mai era și vraja aceea de legare...

— In fine, a spus Emma. Ce se întâmplă pe Tărâmul Elfilor rămâne acolo, nu?

— Dacă ai vrut să spui că n-ar trebui să afle Mark, să știi că a aflat. Și dacă ai de gând să mă întrebi dacă vreau să fiu numai cu Mark, nici la asta nu pot să răspund. Nu știu ce vreau.

— Dar între Kieran și Mark ce relație mai e? Tot romantică?

— Cred că se iubesc într-un fel la care eu nu pot ajunge, a spus Cristina, și era o tristețe atât de mare în vocea ei, încât Emma ar fi vrut să se oprească în mijlocul holului și s-o îmbrățișeze.

Dar deja ajunseseră la bucătărie. Era plină de oameni — Emma a simțit miros de cafea, dar nu și de mâncare. Masa era goală, și aragazul era rece. Julian, Helen, Mark și Kieran stăteau înghesuți la masa la care se aflau și Clary cu Jace, și toți se uitau la o hârtie cu aspect oficial, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă.

Emma s-a oprit brusc, iar Cristina, lângă ea, a făcut ochii mari.

— Am crezut că... deja ați fost în Idris și v-ați întors? Am crezut că porniți în zori, a spus Emma.

— Jace a ridicat privirea.Nu am plecat.

Clary încă se uita fix la hârtia din mână, cu fața albă, șocată.

— A fost vreo problemă? a întrebat Emma, neliniștită.

— S-ar putea spune și așa.

Tonul lui Jace era relaxat, dar ochii lui aurii erau furtunoși.

— E un mesaj de la Conclav. Potrivit documentului, eu și Clary suntem morți.

Zara își alegea întotdeauna același scaun în biroul Inchizitorului. Manuel bănuia că facea asta fiindcă îi plăcea să stea sub propriul ei portret, astfel încât lumea să fie silită să vadă două Zara, nu numai una.

— Au venit toată ziua rapoarte, a spus ea, răsucindu-și una dintre cozile împletite. Instructiunile au răspuns cu furie la vestea că Jace și Clary au murit de mâna elfilor.

— Cum era de așteptat, a spus Horace, schimbându-și poziția pe fotoliu cu un geamăt de durere.

Pe Manuel îl enerva că Horace încă se mai văita de brațul lui, care era acum un morman de bandaje ce atârna sub ciotul cotului. Cu siguranță rana fusese vindecată de *iratze*, iar Horace nu avea decât să dea vina pe el însuși că o lăsase pe javra aia de Wrayburn să-și bată joc de el.

Manuel îl detesta pe Horace. Dar, de fapt, Manuel îi detesta pe toți fanaticii. Pe el îl durea fix în cot dacă în Alicante erau repudiați, sau elfi în Pădurea Brocelind, sau vârcolaci în cada lui de baie. Prejudecățile astea îndreptate împotriva repudiaților i se păreau plictisitoare și inutile. Singura chestie folositoare era că oamenii se temeau.

Când oamenii se tem, fac tot ce vrei tu dacă ei cred că așa vor fi în siguranță. Când Horace vorbea despre recăștigarea gloriei pierdute a nefilimilor și mulțimea îl aclama, Manuel știa pentru ce aclamă, și nu pentru glorie. Era un moment în care teama dispărea. Teama pe care o simțiseră de la Războiul Rece încoace îi făcea să înțeleagă că nu sunt invincibili.

Odată, credeau ei, fuseseră invincibili. Stătuseră cu bocancul pe gâtul repudiaților și pe al demonilor și încălecaseră lumea. Acum începeau să-și aducă aminte de trupurile în flăcări din Angels Square și le era frică.

Iar frica era folositoare. Frica putea fi transformată în și mai multă putere. Iar în final, pe Manuel nu îl interesa decât puterea.

— Am primit ceva de la Institutul din Los Angeles? a întrebat Horace, tolănindu-se pe fotoliu în fața biroului lui mare. Știm de la elfi că frații Blackthorn și tovarășii lor au venit acasă. Dar ce au aflat?

Ce au aflat? Horace și Zara se întrebaseră același lucru când le fusese trimis cadavrul lui Dane, aproape dezmembrat. Dane fusese un prost fiindcă plecase pe ascuns din tabăra lui Oban, în toiu noapții, în căutarea gloriei de a fi el cel care aduce înapoi Cartea Neagră. (Și mai luase și medalionul care împiedica trecerea timpului, iar Manuel descoperise, când ajunsese la Idris, că pierduse o zi sau două.) Manuel bănuia că pe sub mușcăturile făcute de spiritul acvatic exista și o tăietură de sabie cu lamă lungă, dar nu le-a spus nimic celor doi Dearborn. Ei au văzut ce au vrut să vadă, iar dacă Emma și Julian aflaseră că Horace trimisese un asasin după ei, nu va mai conta prea mult timp.

— Despre Clary și Jace? a întrebat Manuel. Sunt convins că știu că au dispărut prin Portal în Thule. Dar le-ar fi imposibil să-i aducă înapoi. A trecut timpul, Portalul s-a închis, iar Oban m-a asigurat că în Thule e o liniște mormântală. De acum, sunt doar oase care albesc în nisipul altei lumi.

— Oricum, frații Blackthorn și Emma aia n-o să îndrăznească să

spună ceva contra noastră, a zis Zara. încă mai avem în palmă secretul lor. A atins mânerul Cortanei. Și pe urmă, nimic din ce au acum nu va mai fi *al lor* în scurt timp, nici măcar Institutul. Sunt puține care ar putea fi împotriva noastră: Ciudad de Mexico, Buenos Aires sau Mumbai. Dar o să-i rezolvăm pe toți.

Zara era și ea fanatică, și-a spus Manuel dezgustat. Era o lipitoare enervantă, și el n-a crezut nicio clipă că Diego Rocio Rosales chiar văzuse ceva la ea; până la urmă, s-a dovedit că a avut dreptate. Avea bănuiala că Diego putrezea acum în temniță și pentru că o respinsese pe Zara, nu doar pentru că îl ajutase pe un elf idiot să fugă din Școala de Solomonie.

— Horace s-a întors spre Manuel. Și partea ta din plan, Villalobos?

— Totul e în ordine. Forțele întunericului se adună sub Regele Oban. Când vor ajunge la zidurile din Alicante, le vom ieși în întâmpinare călare, ca să ne arătăm disponibilitatea de a sta de vorbă cu ei pe Câmpiile Nepieritoare. O să avem grijă să ne vadă toți vânătorii de umbre din Alicante. După mascarada asta, ne întoarcem în Consiliu și spunem că elfii s-au predat. Pacea Rece se va încheia, iar în schimbul dorinței lor de a ne ajuta, toate porțile de acces spre Tărâmul Elfilor vor fi pecetluite cu magie. Vânătorii de umbre nu vor mai putea ajunge acolo.

— Foarte bine, a încuviințat Horace. Dar dacă Portalul spre Thule se închide, ce facem cu mana?

— Exact ce vrem noi, a răspuns Manuel. Era încântat — el avusese ideea să pretindă că vor să distrugă mana prin foc. Știuse că n-o să meargă, dar eșecul avea să-i sperie și mai mult pe nefilimi. Otrava s-a răspândit destul pentru ce am vrut noi, a spus. Toți din Conclav știu acum de mană și se tem de ce se poate întâmpla.

— Iar teama îi va face mai agreabili, a adăugat Horace. Zara?

— Magicienii sunt tot mai bolnavi, a zis Zara, încântată. Până acum nu s-au raportat transformări, dar multe Institute i-au adus acolo pe magicieni, încercând să-i vindece. Când se vor transforma în demoni, vă imaginați ce haos sângeros o să urmeze.

— Și atunci ne va fi mai ușor să instituim legea marțială și să scăpăm de restul magicienilor, a spus Horace.

— Faptul că mana avea să-i fie de folos nu doar pentru că îi speria pe vânătorii de umbre, ci și pentru că îi afecta pe magicieni, pentru Horace fusese întotdeauna un plus, deși Manuel nu prea vedea rostul unei acțiuni care avea să limiteze serios abilitatea vânătorilor de umbre de a face anumite lucruri, precum deschiderea unui Portal sau vindecarea unor boli mai rare. Asta era problema cu fanaticii. Nu erau niciodată practici. În fine. Probabil că unii magicieni vor supraviețui, s-a gândit el. După ce obiectivele Cohortei vor fi atinse, își vor putea permite să fie generoși și să distrugă mana pentru totdeauna. Până la urmă, Horace nu ținea așa de mult la mană, și nici la capacitatea ei de a distruge magia angelică. Era pur și simplu un instrument util, așa cum fuseseră și cei doi Larkspear. Nu te îngrijorează ideea că magicienii transformați vor scăpa de sub control și îi vor măcelări pe vânătorii de umbre? Sau chiar pe mundani?

— Nu, a răspuns Horace. Un vânător de umbre bine pregătit ar trebui să facă față unui magician transformat în demon. Dacă nu poate, atunci vom face o favoare societății prin moartea lui.

— întrebarea mea e dacă putem avea încredere în Oban, a spus Zara, strâmbând din buze. Până la urmă, e elf.

— Putem avea încredere, a asigurat-o Manuel. E mult mai maleabil decât a fost tatăl lui. El vrea regatul lui, noi îl vrem pe al nostru. Și dacă îi aducem capul prințului Kieran, după

cum i-am promis, va fi chiar foarte mulțumit.

Horace a oftat.

— Ce păcat că toate aranjamentele astea trebuie să rămână secrete. Tot Conclavul ar trebui să se mândrească cu înțelepciunea planului nostru.

— Dar lor nu le plac elfii, papa, a spus Zara, care, ca de obicei, interpreta totul literal. Nu le-ar fi convenit să încheie înțelegeri cu ei sau să-i încurajeze să aducă mana în Idris, chiar dacă era pentru o cauză nobilă. Și este ilegal să lucrezi cu magie demonică... deși eu știu că e necesar, a adăugat ea repede. Mi-ar fi plăcut să mai fi trăit Samantha și Dane. Așa am fi putut să vorbim cu *ei*.

Manuel nu era așa de interesat de Dane, căruia îi venise de hac propria prostie, și nici de Samantha, care acum bătea câmpii în Basiliis. Se îndoia că vreunul dintre ei ar fi putut fi de folos chiar și în starea lor anterioară.

— Fata mea, a face ce e bine e o misiune singuratică, a rostit Horace, pompos.

Zara s-a ridicat din fotoliul ei și l-a bătut pe umăr.

— Papa, bietul de tine! Vrei să te mai uiți în oglinda viitorului? întotdeauna asta te face să te simți mai bine.

Manuel s-a așezat mai bine în scaun. Oglinda viitorului era printre puținele lucruri pe care nu le găsea plictisitoare. Oban îi făcuse un fel de magie prin care se puteau vedea câmpurile din fața Turnului întunericului.

Zara a ridicat oglinda în așa fel, încât lumina de la turnurile demonilor să se reflecte în mânerul ei de argint. A scos un țipăt mic când oglinda s-a limpezit și în ea au văzut câmpurile verzi de pe Tărâmul întunericului și turnul de antracit. În fața turnului erau aliniate șiruri de luptători, atât de mulți, încât umpleau toată imaginea, rândurile lor se vedeau mici, până departe: o armată fără sfârșit, fără capăt. Săbiile lor luceau în soare ca un imens câmp plantat cu lame ascuțite de armă.

— Ce zici? a spus Horace cu mândrie, ca și cum el însuși ar fi adunat acea armată. Spectaculos, nu-i așa, Annabel?

Femeia cu părul lung, șaten-închis, care stătea tăcută într-un colț al camerei, a dat din cap liniștită. Purta niște haine care semănau cu cele pe care le avusese în ziua sângeroasă din Sala Consiliului; Zara reușise să găsească unele care erau aproape identice, dar Manuel avusese ideea să le caute, ca și cum hainele în sine ar fi fost o armă.

Erau puține lucruri mai puternice decât frica. De la ședința Consiliului, vânătorii de umbre rămăseseră îngroziți de Annabel Blackthorn. Dacă le-ar fi apărut în față, s-ar fi ascuns în spatele lui Horace. Faptul că el îi putea proteja îi va interesa cel mai mult.

Și când va veni vorba despre Julian Blackthorn și de restul familiei lui enervante, va fi mai mult decât frică. Va fi furie. Ură. Vor fi toate emoțiile pe care Cohorta le-ar putea exploata.

Horace a scos un hohot de râs nervos și s-a întors iar să studieze oglinda.

Ascuns în umbrele camerei, Manuel rânjea sălbatic. Nimeni, absolut nimeni nu era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze.

Exact cum îi plăcea lui.24

NOPTILE LUNGI ALE CETĂȚII

CĂTRE ALINE PENHALLOW, DIRECTOR AL INSTITUTULUI DIN LOS ANGELES:

Deasupra capitalei noastre vorflutura azi steaguri albe și verzi în sprijinul vindecării inimilor noastre.

Eroii Războiului întunecat Jonathan Herondale și Clarisa Fairchild au fost uciși de mâinile celor de la Curtea Elfilor întunericului. Ei se aflau într-o misiune pentru Conclav, iar moartea lor va fi omagiată precum moartea eroilor. Trupurile lor încă nu au fost găsite.

O astfel de încălcare brutală a Păcii Reci trebuie pedepsită. Începând din această dimineață, de când va răsări soarele în Alicante, ne vom considera în stare de război cu poporul elfilor. Membrii Consiliului se vor adresa Curții pentru discuții și lămuriri. Dacă vreun elf este văzut în altă parte decât pe tărâmul său, va fi adus la Alicante pentru interogatoriu. Dacă veți fi nevoiți să ucideți elful în chestiune, acest lucru nu va reprezenta o încălcare a Acordurilor.

Elfii sunt înșelători, dar noi vom fi mai puternici decât ei și îi vom răzbuna pe eroii noștri. Cum se obișnuiește în stare de război, fiecare vânător de umbre trebuie să vină să dea raportul la Idris la fiecare patruzeci și opt de ore. Vă rugăm să anunțați Conclavul în legătură cu planurile de călătorie, întrucât activitatea Portalurilor către Idris va fi monitorizată.

Horace Dearborne, Inchizitor

- N.B. Consulul nostru, Jia Penhallow, este suspectat de implicare în afaceri cu elfii, și va fi închis în turnul Citadelei până când va putea fi interogată. Jia? a întrebat Emma, uluită. Au băgat Consulul la *închisoare*?
 - Aline încearcă să ia legătura cu Patrick, a spus Helen încet. Arestul la domiciliu e una, dar asta e altceva. Aline a luat-o razna.
 - Cine știe că sunteți în viață? a întrebat Alee, întorcându-se spre Jace. Cine știe că nu e adevărat ce scrie aici?
- Jace părea speriat.
- Cei din casa asta. Magnus... unde e Magnus?
 - Doarme, a spus Alee. Și, în afară de noi?
 - Simon și Izzy. Maia și Bat. Doar ăștia. Jace s-a învârtit ușor în scaun. De ce? Crezi că ar trebui să ne ducem în Alicante? Să le dăm pe față minciunile?
 - Nu, a spus Julian. Vorbea încet, dar ferm. Nu puteți face asta.
 - De ce nu? a întrebat Helen.
 - Pentru că nu e o greșală, a răspuns Julian. Pentru că e o operațiune de inducere în eroare. Ei sunt convinși că ați murit... n-ar risca așa, dacă n-ar fi convinși... și dau vina pe

elfi ca să încurajeze un război.

— De ce ar dori cineva un război? a întrebat Helen. N-au văzut ce s-a întâmplat la ultimul?

— Puterea se ia după un război, a spus Julian. Dacă reușesc să facă din elfi niște inamici, atunci ei pot deveni eroi. Toată lumea va uita de nemulțumirile legate de Consiliul actual. Se vor grupa în urma lor pentru o cauză comună. Un război poate începe de la un singur mort. Aici avem doi... și amândoi sunt faimoși, eroi ai Conclavului.

Și Jace, și Clary păreau stânjeniți.

— Eu văd o hibă în planul ăsta, a spus Jace. Ca să câștige un război, trebuie totuși să lupte.

— Poate, a spus Julian. Poate nu. Depinde care e planul lor.

— Eu văd o altă hibă, a zis Clary. Noi nu suntem morți, de fapt. Ar fi o prostie din partea lor să creadă că pot pretinde asta.

— Eu cred că așa își închipuie, a spus Emma. Lupta de la Curtea Elfilor întunericului a fost un haos. Probabil că nu și-au dat seama cine a trecut prin Portal în Thule și cine nu. Și cine știe ce le-a spus Manuel. Lui, oricum, îi place să denatureze adevărul, iar în lipsa Săbiei Mortale, îl poate denatura cum vrea el. Pun pariu că el vrea război. Dar cu siguranță Consiliul nu va susține ideea unui război cu elfii, a spus Clary. Sau chiar credeți că am pierdut Consiliul pentru totdeauna?

Emma era surprinsă; Clary se uita la Julian de parcă aștepta cu mare interes răspunsul lui, cu toate că ea era cu cinci ani mai mare ca el. I se părea ciudat că mintea ascuțită pe care o avea Julian nu era numai a ei și a familiei lui.

— Sunt destui pierduți, a răpus Julian. Sunt destui care deja au trecut în spatele Cohortei și care susțin mesajul ei. Altfel nu ne-ar fi spus să ne prezentăm la Alicante peste două zile.

— Dar noi nu vom face asta, a spus Mark. Nu putem să ne ducem acum în Alicante. Tot ținutul se află sub controlul Cohortei.

— Și ultima oară când am fost acolo, Horace ne-a trimis într-o misiune sinucigașă, a subliniat Emma. Nu cred că suntem în siguranță la Idris.

Era trist — Idrisul era locul lor natal, care ar fi trebuit să fie cel mai sigur loc din lume pentru vânătorii de umbre.

— Nu ne ducem, a spus Helen. Nu doar că nu e sigur, dar asta ar însemna să-i lăsăm pe magicieni pradă ravagiilor făcute de mană.

— Dar Jace și Clary nu se pot duce la Lacul Lyn, a spus Alec. Toată activitatea Portalurilor e monitorizată.

Părul lui negru stătea în sus, ciufulit, și avea pumnii strânși.

— De-asta nu ați plecat azi-dimineață, a întrebat Emma, întrebându-se de cât timp stăteau acolo Clary și Jace, privind cu oroare scrisoarea aceea.

— Dar trebuie să existe o altă modalitate, a spus Jace, uitându-se disperat la Alec. Clary și cu mine am putea pleca pe jos, sau...

— Nu puteți, l-a întrerupt Emma. Sunt niște chestii pe care nu le înțeleg, dar un lucru pot să-ți spun. Cohorta se folosește de moartea voastră pentru ceva anume. Dacă vă duceți în Alicante și cei din Cohortă aud ceva, măcar o șoptă, vor face totul ca să vă omoare.

— Emma are dreptate, a spus Julian. Trebuie să creadă în continuare că sunteți morți.

— Atunci, mă duc eu, s-a oferit Alec. Clary ar putea să-mi facă un Portal undeva, în apropiere de Idris, și apoi traversez granița pe jos...

— Nu, Alec. Magnus are nevoie de tine aici, a spus Clary. Pe urmă, tu ești șeful Alianței Repudiaților și a Vânătorilor de Umbre. Cei din Cohortă ar fi încântați să pună mâna pe tine.

Kieran s-a ridicat în picioare.

— Niciunul dintre voi nu poate pleca, a spus el. Ce vă lipsește vouă, nefilimilor, e subtilitatea. Ați fi în stare să plecați în galop spre Idris, aducând un dezastru pentru noi toți. În schimb, elfii se pot strecura în Idris ca niște umbre, ca să aducă ce doriți.

— Elfii? Jace a ridicat o sprânceană. Unul ai putea fi tu. Doi, poate, dacă socotim jumătate de Helen și jumătate de Mark.

Kieran părea iritat.

— Elfii nu au voie să pună piciorul în Idris, a spus Alec. Probabil că granițele sunt păzite cu magie și cu senzori...

— Dar nu e bine că există armăsari ai elfilor care zboară, elfi care să-i călărească, și că eu sunt unul dintre aceia?

— E un mod cam necioplit de a-ți oferi ajutorul, a spus Jace, după care a întâlnit privirea lui Clary. Dar eu sunt de acord, a adăugat el. Te oferi tu să te duci la Idris să aduci apa?

Kieran începuse să se plimbe prin cameră. Părul lui negru se făcuse albastru intens, cu şuvițe albe.

— Nu vă trebuie un singur elf. Aveți nevoie de o legiune. Aveți nevoie de elfi care pot să zboare în Idris, să ia apa, să distrugă mana și apoi să aducă apa vindecătoare magicienilor din toată lumea. Aveți nevoie de Vânătoarea Sălbatică.

— Vânătoarea Sălbatică? a întrebat Mark. Chiar dacă Gwyn e prieten cu Diana, nu cred că cei de la Vânătoarea Sălbatică ar face asta pentru nefilimi.

Kieran și-a îndreptat spatele. Pentru prima oară, Emma a văzut ceva din tatăl lui în postura sa și în chipul ferm.

Eu sunt prinț al elfilor și vânător, a spus el. L-am ucis pe Regele întunericului cu mâinile mele. Cred că vor face asta pentru mine. Pe acoperiș, Kit auzea vocile care veneau din bucătăria de jos — voci ridicate și agitate. Dar nu auzea și ce spuneau.

— O scrisoare de la Livvy, a zis el, întorcându-se să se uite la Ty.

Băiatul stătea pe marginea acoperișului, cu picioarele atârinate. Kit detesta tentația lui Ty de a se apropia de margini: uneori avea impresia că nu are simțul pericolului spațial, că nu conștientizează ce s-ar întâmpla dacă ar cădea.

— De la cealaltă Livvy, din celălalt univers.

Ty a dat din cap. Părul lui mult prea lung i-a căzut pe ochi, iar el și l-a dat la o

parte, enervat. Avea un hanorac alb, cu niște găuri la manșete, prin care își strecurase degetul mare, astfel încât părea că se ține de mâneci.

— Emma mi-a dat-o. Mă gândeam că poate ai vrea s-o citești.

— Da, a spus Kit. Vreau.

Ty i-a întins scrisoarea și Kit a luat plicul ușor și s-a uitat la scrisul de pe față. *Tiberius*. Oare semăna cu scrisul lui Livvy? Kit nu era sigur; nu-și amintea să-i fi studiat caligrafia; știa însă că începea să uite sunetul vocii ei.

Soarele bătea în acoperiș, făcând să lucească medalionul de aur de la gâtul lui Ty. Kit a desfăcut scrisoarea și a început să citească.

ly,

M-am gândit de atâtea ori la ce ți-aș spune dacă ai apărea pe neașteptate. Dacă aș merge pe stradă și ai răsări în fața mea, și ai merge alături de mine, cum făceai întotdeauna, cu mâinile în buzunare și cu capul înclinat pe spate. Mama obișnuia să spună că ai un mers celestial, uitându-te așa, la cer, ca și cum ai căuta îngeri printre nori. Iți amintești?

In lumea ta eu sunt cenușă, am devenit un străbun, amintirile și speranțele și visurile mele s-au dus să construiască Orașul Oaselor.

In lumea ta am avut noroc, pentru că nu a trebuit să trăiesc fără tine.

Dar în lumea asta, eu sunt tu. Tu sunt geamănul fără geamăn. Așa că pot să-ți spun asta:

Când geamănul tău părăsește pământul pe care trăiești, niciodată nu se mai întoarce în același fel: greutatea sufletului lui nu mai e, și totul se dezechilibrează. Lumea se zguduie sub picioarele tale precum mare agitată. Nu pot să spun că în timp ajunge să-ți fie mai ușor.

Dar te simți mai sigur; înveți să trăiești cu această cutremurare a pământului, așa cum marinarii se obișnuiesc cu marea agitată. O să înveți, îți promit.

Știu că nu ești chiar acel Ty pe care l-am avut eu în lumea asta, genialul și frumosul meu frate. Dar știu de la Julian că și tu ești frumos și genial. Știu că ești iubit. Sper că ești fericit. Te rog, fii fericit.

Meriți din plin.

Aș fi vrut să te întreb dacă îți amintești cum obișnuiam să șoptim cuvinte pe întuneric: stea, geamăn, sticlă. Dar nu voi afla niciodată răspunsul tău. Așa că o să le șoptesc singură când voi îndoi scrisoarea asta și o voi băga în plic, sperând totuși că va ajunge cumva la tine.

Șoptesc numele tău, Ty. Șoptesc cel mai important lucru:

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Livvy

Când Kit a lăsat jos scrisoarea, lumea parcă i s-a părut prea clară și prea luminoasă, de parcă s-ar fi uitat la ea printr-o lupă. îl durea gâtul.

— Ce... ce crezi tu?

Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Lasă-l să audă, lasă-l să creadă, și gata.

— Eu cred că... Ty a întins mâna după scrisoare și a băgat-o în buzunarul de la hanorac. Eu cred că nu e Livvy a mea. Sunt convins că e o persoană bună, dar nu e a mea.

î
c u r .
ar fr
arn

Ceput
Tv a
►iu-se
ir.l în
(c rum

r: chie
kălha-
cJuce

(Litico
r tr:>e
cu i
d:spă-

fy. Nu
I —
spu- z:
după

Ka a fa-
> pe
care

bcișnuia
K nodu-
itr riv
e r a
lemnele;
b. ;
cama,

Kit s-a așezat, puțin cam brusc.

— Ce vrei să spui?

Ty s-a uitat la ocean, la mișcarea continuă de du-te-vino a valurilor.

— Livvy a mea ar fi vrut să se întoarcă la mine. Această Livvy nu a vrut. Ar fi interesant s-o întâlnesc, dar probabil e bine că nu a venit cu Emma și cu Jules, fiindcă atunci nu am fi putut s-o aducem înapoi pe adevărata Livvy.

— Nu, a spus Kit. Nu, n-ai înțeles. Nu că n-a vrut să se întoarcă la tine. E nevoie de ea acolo. Sunt convins că și-ar fi dorit să fie alături de familia ei, dacă s-ar fi putut. Imaginează-ți cum e să suferi din cauza pierderii...Nu vreau, l-a întrerupt Ty, pe un ton ridicat. Știu că suferă. Îmi pare sincer rău pentru ea. Chiar îmi pare rău. Ty scosese din buzunar un șnur și acum îl răsucea cu nervozitate în mâini. Dar nu de asta ți-am adus scrisoarea. Știi ce e asta?

— Presupun că nu.

— Este ultimul lucru de care aveam nevoie pentru vrajă, a spus Ty. Un obiect dintr-o altă dimensiune.

Kit a avut senzația că se află într-un montagne-russe care a început să coboare precipitat. Tocmai se pregătea să spună ceva, când Ty a scos o mică exclamație de uimire; a lăsat capul pe spate, uitându-se cum deasupra lor zboară un cal negru-cenușiu și unul brun, lăsând în urma copitelor aburi aurii și argintii. Au privit amândoi în tăcere cum cei doi cai aterizează pe iarba din fața Institutului.

Unul dintre călăreți era o femeie cunoscută, îmbrăcată cu o rochie neagră. Diana. Celălalt era Gwyn ap Nudd, căpetenia Vânătorii Sălbatice. S-au uitat amândoi uluiți cum Gwyn descalecă repede și se duce s-o ajute pe Diana.

Dru a urcat pe acoperiș. Ty și Kit erau deja acolo, așezați neliniștit de aproape de marginea acoperișului. Nu era surprinsă; descoperise cu mult timp în urmă că de câte ori voiau să vorbească singuri, aici dispăreau, așa cum făceau Emma și Julian când erau mai mici.

Nu vorbise mai deloc cu ei de când intrase în camera lui Ty. Nu știa ce să spună. Toată lumea din familie — Helen, Mark — spuneau ce bine își revine Ty, cât de puternic e, cât de bine a rezistat după moartea lui Livvy.

Dar ea văzuse camera lui distrusă și sângele de pe pernă. Asta a fă- cut-o să se uite mai bine la el — la cât de slab era, la julturile pe care le avea la mâini. După ce murise tatăl lor, Ty trecuse printr-o fază în care obișnuia să-și muște mâinile. Se trezea în mijlocul nopții cu pielea de pe nodurile mâinii roasă. Ea bănuia că făcea asta și acum, și din acest motiv era sânge pe pernă. Helen și Mark nu aveau cum să recunoască semnele; nu fuseseră acolo pe atunci. Livvy ar fi știut. Și Julian și-ar da seama, dar abia venise acasă. Iar dacă ar fi spus ea cuiva, i s-ar fi părut că-1 trădează pe Ty.

O obseda și povestea cu Thule — o lume în care Ty era mort. În care ea însăși era moartă. În care nu mai exista familia Blackthorn. O lume pe care o stăpânise Sebastian Morgenstern. Până și numele Ash o obseda, ca și cum l-ar mai fi auzit, deși nu-și amintea unde ar fi putut să-l audă. Gândul la Thule era un coșmar întunecat, care îi reamintea de fragilitatea legăturilor care o țineau lângă familia

ei. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l supere pe Ty.

Așa că îl evitase, și, în consecință, îl evitase și pe Kit, cum ei erau mereu împreună. Dar acoperișul nu era doar al lor. S-a apropiat de ei cu pas apăsat, făcând o grămadă de zgomot, ca să nu îi ia prin surprindere.

Nu au părut deranjați să o vadă.

— Gwyn și Diana sunt aici, a spus Kit.

Când venise Kit la Institut, era puțin cam palid, ca și cum și-ar fi petrecut cea mai mare parte din timp în casă sau în piețele nocturne. Acum avea culoare — un început de bronz și puțin trandafiriu în obraji. Semăna mai mult cu Jace, mai ales de când îi crescuse părul și începuse să se onduleze.

— Știu. S-a așezat lângă ei pe marginea acoperișului. Se duc în Idris. Să aducă apă din Lacul Lyn.

I-a pus la curent repede, încântată că, de data asta, avea ea noutăți. Kieran ieșise din Institut și acum înainta prin iarbă spre Diana și Gwyn. Își ținea spatele foarte drept, și soarele strălucea în părul lui negru-albăstrui.

Kieran a înclinat capul spre Diana și s-a întors spre Gwyn. Kieran se schimbase, și-a spus Dru. Și-a amintit de prima oară când îl văzuse, plin de sânge, furios și supărat pe lume. Atunci îl considerase inamicul lui Mark și al tuturor celorlalți.

De atunci văzuse la el și o altă latură. Luptase alături de ei. Se uitase cu ea la filme proaste. Și-a adus aminte cum se plângea de viața lui amoroasă cu o noapte în urmă, cum râdea, și acum se uita în jos la el: Gwyn îi pusese mâna pe umăr și dădea din cap, cu un respect care iradia din toate gesturile lui. Oamenii erau alcătuiți din tot felul de părți, s-a gândit Dru. Părți amuzante și părți romantice, părți egoiste și părți curajoase. Uneori nu vedeai decât anumite părți. Poate că atunci când le vedeai pe toate, îți dădeai seama că într-adevăr cunoșteai pe cineva.

Se întreba dacă va cunoaște vreodată pe cineva așa, în afara celor din familie.

— Ar trebui să coborâm, a spus Ty, cu ochii lui cenușii curioși. Să aflăm ce se întâmplă.

S-a îndreptat spre trapa care se deschidea spre scară. Kit tocmai se pregătea să plece după el, când Drusilla l-a bătut pe umăr.

Kit s-a întors să se uite la ea.

— Ce e?

— Ty, a spus ea încet. Dru s-a uitat spre fratele ei instinctiv când i-a rostit numele; deja dispăruse pe scară. Vreau să vorbesc cu tine despre el, dar să nu mai fie nimeni altcineva de față, și să-mi promiți că lui nu-i spui. Îmi promiți?

— Planton plăcut, a spus Jace, ciufulind-o pe Clary.

Diana și Gwyn plecaseră spre Idris. Emma se uitase după ei până când nu s-au mai văzut, dispăruți în ceața de deasupra Los Angelesului. Alee se duse să stea cu Magnus, iar ceilalți stabiliseră să patruleze în perimetrul Institutului, pe rând.

— Trebuie să fim atenți, a spus Julian. Mesajul de la Cohortă e un test al loialității. Vor sta cu ochii pe Institute, să vadă cine dă fuga la Alicante să se angajeze să lupte cu elfii. Ei știu că vom tergiversa cât mai mult — a făcut un gest spre Mark și spre Helen —, dar eu nu aș ignora posibilitatea ca ei să facă prima

mișcare.

— N-ar fi o mișcare prea inteligentă, a remarcat Mark, încruntat. Tot ce trebuie să faci e să aștepte, ca apoi să ne declare trădători.

— Prea inteligenți nu sunt, a încuviințat Julian, posomorât. Răi, da, dar nu inteligenți.

— Din păcate, Manuel e destul de inteligent, a spus Emma și, deși toată lumea arăta mai posomorâtă ca de obicei, nimeni nu a contrazis-o.

Clary și Emma aveau să facă al doilea planton după Jace și Helen. Helen deja intrase în casă să vadă ce face Aline, iar Emma încerca săse uite undeva, departe, în timp ce Clary și Jace se sărutau și scoteau sunete drăgălașe.

— Sper că e totul în regulă în Alicante, a spus ea, mai mult ca să-și dea seama dacă au terminat cu sărutatul.

— N-are cum, a spus Jace, dezlipindu-se de Clary. Toată lumea crede că am murit. Ar face bine să-mi organizeze o paradă funerară. Trebuie să aflăm cine trimite flori.

Clary și-a dat ochii peste cap, nu fără afecțiune.

— Simon și Izzy ar putea face o listă. Apoi, după ce ne întorcem din morți, le trimitem și noi flori.

— Femeile vor fi toate în doliu când vor auzi de moartea mea, a spus Jace, urcând scările. Vor fi haine sfâșiate. Sfâșiate, ascultă-mă pe mine!

— Ești deja luat, a strigat Clary după el. Nu ești un erou burlac.

— Dragostea nu cunoaște îngrădiri, a replicat el, apoi a devenit serios. Mă duc să văd ce fac Alee și Magnus. Ne vedem mai târziu.

Le-a făcut cu mâna și a plecat. Clary și Emma, amândouă în echipament, au pornit prin iarbă spre cărarea care ocolea Institutul.

Clary a oftat.

— Jace detestă să fie departe de Alee în momente de-astea. Nu poate face nimic, dar înțeleg nevoia de a fi alături de *parabatai*-ul tău atunci când suferă. Mi-ar plăcea să fiu lângă Simon.

— Nu se duce numai pentru el, a spus Emma.

Pe cerul albastru-închis alergau niște nori fumurii.

— Sunt convinsă că și Alee se simte mai bine dacă e și el acolo. Ce vreau să spun, cred că cea mai oribilă chestie pentru Alec din Thule e că probabil s-a simțit așa de singur după ce l-a pierdut pe Magnus. Deja îi muriseră atât de mulți prieteni, iar *parabatai*-ul lui era mai rău decât dacă ar fi fost mort.

Clary s-a cutremurat.

— Ar trebui să vorbim despre ceva mai vesel.

Emma a încercat să se gândească la ceva vesel. La Julian, ieșit de sub influența vrăjii? Nu era un subiect pe care îl putea discuta. Zara, strivită sub un bolovan, părea cam prea vindicativ.

Am putea discuta despre viziunile tale, a spus ea, prudentă. Clary s-a uitat surprinsă la ea.

— Viziunile acelea despre care mi-ai povestit, în care ai spus că te-ai văzut murind. La Curtea Elfilor întunericului, când te-ai uitat prin Portal...

— Mi-am dat seama ce văzusem, da, a zis Clary. Mă văzusem pe mine, și eram moartă, și mai vedeam și visul pe care îl avusesem. A inspirat adânc. Nu l-

am mai visat de când m-am întors de pe Tărâmul Elfilor. Cred că visele acelea încercau să-mi spună ceva despre Thule, de fapt.

Ajunseseră la locul în care iarba se termina și începeau nisipul și tufișurile; oceanul se vedea ca o dungă groasă de vopsea albastră în depărtare.

— Lui Jace i-ai spus?

— Nu. Nu pot să-i spun acum. Mă simt atât de stupidă, și am impresia că nu m-ar ierta niciodată... Pe urmă, el trebuie să se concentreze la Alee și la Magnus. Și noi la fel. Clary a lovit cu piciorul o pietricică. îl știu pe Magnus de când eram mică. Prima oară când l-am văzut, i-am tras pisica de coadă. Nu știam că putea să mă transforme într-o broască sau într-o cutie poștală dacă ar fi vrut.

— Magnus o să fie OK, a spus Emma, dar știa că nu suna prea sigură pe ea.

Nu avea cum să fie.

Vocea lui Clary tremura.

— Pur și simplu, am senzația că... dacă magicienii sunt pierduți, dacă cei din Cohortă reușesc să-i atragă pe vânătorii de umbre într-un război împotriva repudiaților... atunci, tot ce am făcut eu a fost zadarnic. Toate lucrurile la care am renunțat în timpul Războiului întunecat. Și înseamnă că nu sunt un erou. N-am fost niciodată.

Clary s-a oprit și s-a rezemat de un bolovan imens, bolovanul pe care îi plăcea lui Ty să se urce. Era clar că se abținea cu greu să nu plângă. Emma se uita la ea îngrozită.

— Clary, a spus ea. Tu m-ai învățat ce înseamnă să fii erou. Mi-ai spus că eroii nu înving întotdeauna. Că uneori pierd, dar continuă să lupte. Am crezut că eu *am continuat* lupta. Presupun că am crezut că am învins.

— Am fost în Thule, a rostit Emma apăsător. Lumea aceea era așa cum era pentru că tu nu mai erai acolo. Tu ai fost punctul de cotitură, tu ai schimbat lucrurile. Dacă n-ai fi fost tu, Sebastian ar fi câștigat Războiul întunecat. Dacă n-ai fi fost tu, o mulțime de oameni ar fi murit, și o mulțime de lucruri bune ar fi dispărut pentru totdeauna.

Clary a inspirat adânc.

— Luptele noastre nu se vor termina niciodată, nu-i așa?

— Cred că nu, a răspuns Emma.

Clary s-a desprins de stâncă. Au pornit din nou pe cărarea care mergea șerpuit prin deșert, printre tufele de un verde intens sau de un violet prăfos. Soarele coborâse acum spre orizont și nisipul deșertului strălucea ca aurul.

— în Thule, a spus Emma după ce au trecut de colțul Institutului, mintea lui Jace era controlată de Sebastian. Dar mai era ceva despre care nu am zis nimic în bibliotecă. Putea să-l controleze numai pentru că mințise în legătură cu implicarea lui în moartea ta. Ii era teamă că nici subjugat de o vrajă, indiferent cât de puternică, Jace nu îl va ierta pentru că îngăduise să fii ucisă.

— Și îmi spui asta de ce?

Clary s-a uitat la Emma, pieziș.

— Pentru că Jace ți-ar ierta orice, a spus Emma. Du-te la el și spune-i că ai fost toantă dintr-un motiv întemeiat, apoi spune-i să se însoare cu tine.

Clary a izbucnit în râs.

— Asta-i foarte romantic.

Emma a zâmbit.

— Sugestia mea se referă la sentimente. Cererea în căsătorie depinde de tine.

Helen le dăduse lui Alee și lui Magnus una dintre cele mai mari camere din Institut. Jace bănuia că la un moment dat camera aceea aparținuse părinților Blackthorn. De fapt, era ciudat să te gândești la părinții lor și să nu te gândești în același timp la Julian — la tăcutul, competentul și secretosul Julian — ca fiind cel care avusese grijă de copii. Dar oamenii devin ce sunt nevoiți să devină: probabil că Julian nu-și dorise să devină părinte la doisprezece ani, după cum nici Jace nu dorise să plece din Idris și să-și piardă tatăl la nouă ani. Dacă cineva i-ar fi spus atunci că o să dobândească o familie mai bună la New York, nu l-ar fi crezut, așa cum nici Julian n-ar fi crezut că-și va iubi frații atât de mult, încât toate eforturile făcute vor fi răsplătite. Sau cel puțin așa bănuia Jace.

S-a uitat la Alee, fratele pe care îl dobândise. Stătea lungit pe o parte, în patul mare de lemn din mijlocul camerei: lângă el stătea Magnus, ghemuit într-o parte, cu părul lui negru care contrasta puternic cu perna albă.

Jace nu-1 mai văzuse pe Alee așa de sfârșit și de epuizat de când dispăruse Magnus în Edom, cu cinci ani în urmă. Alee plecase după el, să-l aducă înapoi: s-ar fi dus oriunde după Magnus.

Dar lui Jace îi era teamă — mai mult decât teamă — că Magnus s-ar putea duce undeva unde Alee nu l-ar fi putut urma.

Nu voia să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă Magnus n-ar mai fi; povestea cu Thule îi băgase ace de gheață în vene. Bănuia că știe ce s-ar întâmpla cu el dacă ar pierde-o pe Clary. Nu suporta gândul că Alee ar suferi o astfel de durere.

Alee s-a aplecat și l-a sărutat pe Magnus pe tâmplă. Magnus s-a foit și a murmurat ceva, dar nu s-a trezit. Jace nu îl mai văzuse treaz din noaptea trecută.

Alee s-a uitat la Jace, cu ochii umbriți.

— Cât e ceasul?

— Suntem la apus, a spus Jace, care nu purta niciodată ceas. Pot să mă duc să văd, dacă vrei să știi.

— Nu. Probabil e deja prea târziu să-i mai sun pe copii. Și-a frecat ochii cu dosul palmei. Pe urmă, tot sper să îi sun să le dau vești bune.

Jace s-a ridicat și s-a dus la fereastră. Avea impresia că nu poate să respire. *Ia durerea asta de la Alee!* s-a rugat el îngerului Raziei. *Haide, ne-am întâlnit. Fă asta pentru mine!* Rugăciunea lui avea ceva neortodox, dar venea din inimă. Alec a ridicat o sprânceană spre el.

— Te rogi?

— De unde știi?

Pe fereastră, Jace vedea iarba din fața Institutului, autostrada și oceanul, în spatele ei. O lume care mergea înainte ca întotdeauna, fără să-i pese de ce probleme aveau vânătorii de umbre și magicienii.

— Ți se mișcau buzele, a spus Alee. Nu prea te rogi tu, dar apreciez că te-ai gândit.

— In mod normal, nu prea am de ce să mă rog, a răspuns Jace. In mod normal, când ceva merge prost, ne ducem la Magnus și el rezolvă.

— Știu. Alec a cules o scamă de pe manșeta tricoului. Poate ar fi trebuit să ne căsătorim. Magnus și cu mine. In tot timpul ăsta am fost căsătoriți neoficial, și voiam să așteptăm până când Pacea Rece se va sfârși. Astfel încât un repudiat să poată face o nuntă normală cu un vânător de umbre.

— In auriul vânătorilor de umbre și în albastrul magicienilor, a spus Jace.

Mai auzise asta, explicația pentru care Alee și Magnus încă nu se căsătoriseră, dar aveau de gând s-o facă. Ajunsese chiar să aleagă verighetele cu Alee, pentru ziua în care, în sfârșit, se vor căsători — erau niște benzi simple de aur pe care erau gravate cuvintele *Aku Cinta Kamu*. Știa că verighetele erau un secret, pentru că Alee voia să-l ia prin surprindere pe Magnus, dar nu știuse că în spatele acestui eveniment de care păreau siguri că va avea loc la momentul potrivit existau neliniști și temeri.

întotdeauna era greu să spui adevărul despre relația altora.

— Măcar așa Magnus ar fi știut cât de mult îl iubesc, a spus Alee, aplecându-se să dea la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Magnus.

— Știe, a zis Jace. Niciodată să nu te îndoiești de asta.

Alec a dat din cap. Jace s-a uitat iar pe fereastră.

— Tocmai s-a schimbat plantonul. Clary a spus că o să vină să vadă ce face Magnus după ce iese din tură.

N-ar trebui să fac și eu de planton? a întrebat Alee. Nu vreau să las totul pe seama voastră. Pe Jace începuse să-l doară nodul pe care îl simțea în gât. S-a așezat lângă *parabatai*-ul lui, căruia îi jurase să-l urmeze, să trăiască lângă el, să moară odată cu el. Bineînțeles, asta presupunea și împărțirea poverilor și suferințelor.

— Asta e plantonul tău, frate, a spus el.

Alec a expirat încet. A pus mâna pe umărul lui Magnus, cu cea mai ușoară dintre atingeri. Cealaltă mână i-a întins-o lui Jace; acesta a luat-o și și-au împletit degetele. Au stat așa, cu mâinile strânse, în tăcere, în timp ce soarele cobora în ocean.

— Deci, ce se întâmplă? a întrebat Aline.

Stăteau la marginea falezei, de unde se vedeau autostrada și oceanul.

— Dacă Magnus începe să se transforme în demon. Ce se întâmplă?

Avea ochii roșii și umflați, dar își ținea spatele drept. Vorbise la telefon cu tatăl ei, care îi spusese doar ce știa: că gardienii veniseră dis-diminează să o ducă pe Jia la Citadelă. Că Horace Dearborn promisese că nu i se va întâmpla nimic rău, dar că era nevoie de „un semn de bună-credință” pentru a-i liniști pe cei care „își pierduseră încrederea”.

Dacă tatăl ei credea că erau doar minciuni, nu i-a spus, dar Aline știa, și din clipa în care a închis telefonul l-a făcut pe Dearborn în toate felurile, față de Helen. Aline întotdeauna știuse un număr impresionant de înjurături.

— Avem Sabia Mortală, a spus Helen. Cea din Thule. E ascunsă, dar Jace știe unde e, și știe ce are de făcut. Nu-i va lăsa pe Alee s-o facă.

— N-am putea, nu știu, să încercăm să-l capturăm pe demon? Să-l

transformăm din nou în Magnus?

— Of, iubito, nu știu, a spus Helen, obosită. Nu cred că mai poți reveni la normal odată ce te-ai transformat în demon, iar Magnus n-ar vrea să trăiască așa.

— Nu e drept.

Aline a lovit cu piciorul o piatră de dimensiuni apreciabile. Piatra a zburat de pe marginea falezei; Helen a auzit cum se rostogolește pe versant, spre autostradă.

i

— Magnus merită ceva mai mult, nu mizeria asta. Noi toți merităm ceva mai bun. Cum s-a ajuns la asta, așa de repede, așa de urât? Totul era bine. Eram fericiți.

— Eram în exil, Aline, a spus Helen. A cuprins-o în brațe și și-a rezemat bărbia de umărul ei. Cruzimea celor din Conclav m-a rupt de familie, din cauza sângelui meu. Din cauza sângelui pentru care eu nu aveam nicio vină. Semințele acestui copac otrăvit au fost plantate cu mult timp în urmă. Acum noi doar ne uităm cum înflorește.

Soarele apusese când Mark și Kieran și-au început patrularea. Mark sperase să facă pereche cu Julian, dar, din nu știu ce motiv, Emma ținuse să facă de pază cu Clary, și așa se ajunsese la niște combinații ciudate.

Au mers o vreme în tăcere, lăsând să se așeze praful în întunericul din jur. Mark nu discutase cu Kieran nimic important de când se întorseseră de pe Tărâmul Elfilor. Ar fi vrut, ardea de nerăbdare să stea de vorbă cu el, dar îi fusese teamă că va înrăutăți situația deja confuză.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva el era problema: dacă nu cumva jumătatea lui umană și jumătatea lui elfa aveau păreri contradictorii depre iubire și relații. Dacă nu cumva o jumătate din el îl voia pe Kieran și libertatea cerului, iar cealaltă jumătate o voia pe Cristina și grandoarea și responsabilitatea îngerilor pământeni.

Toate astea erau suficiente pentru a face pe cineva să iasă în grădina cu statui și să se dea cu capul de Virgil.

Nu că și făcuse asta.

— Am putea să și vorbim, Mark, a spus Kieran.

Se ridica o lună strălucitoare; lumina oceanul întunecat, transformându-l parcă într-o sticlă neagră-argintie — culorile ochilor lui Kieran. Noaptea deșertică era însuflețită de cântecul cicadelor. Kieran mergea lângă Mark cu mâinile la spate, arătând uman îmbrăcat în blugi și tricou. Pusese piciorul în prag când venise vorba de uniformă.

— Nu ne face niciun bine dacă ne ignorăm.

— Mi-a fost dor de tine, a spus Mark.

I se părea că n-are niciun rost să mintă.

Și n-am intenționat să te ignor, sau să te rănesc. îmi cer iertare. Kieran a ridicat capul surprins, cu o scânteie în ochii lui negru și argintiu.

— Nu trebuie să-ți ceri iertare, Mark. A șovăit. Am avut multe pe cap, cum spuneți voi aici, în lumea muritoare.

Mark și-a ascuns zâmbetul în semiîntuneric. Kieran era enervant de simpatic când folosea cuvinte moderne.

— Știu că și tu ai avut, a continuat Kieran. Ți-a fost teamă pentru Julian și pentru Emma. înțeleg. Și totuși nu-mi pot înăbuși gândurile egoiste.

— Ce fel de gânduri egoiste? l-a întrebat Mark.

Erau în apropiere de parcare, printre statuile pe care Arthur Blackthorn le adusese cu vaporul cu ani în urmă. Odinioară se aflaseră în grădinile casei Blackthorn din Londra. Acum Sofocle și ceilalți stăteau în acest loc pustiu și se uitau la o apă aflată foarte departe de Marea Egee.

— Cred în cauza voastră, a spus Kieran încet. Cred că cei din Cohortă sunt oameni răi, sau cel puțin oameni flămânzi de putere, care caută soluții rele la problemele pe care frica și prejudecățile lor le-au creat. Dar, deși cred asta, nu pot să-mi reprim sentimentul că nimănui nu-i pasă de bunăstarea patriei mele. De Tărâmul Elfilor. A fost... este un loc care are multă bunătate și minuni printre pericolele și încercările lui.

Mark s-a întors spre Kieran, surprins. Stelele străluceau deasupra lor, așa cum străluceau doar în deșert, ca și cum aici ar fi fost mai aproape de pământ.

Se vor stinge stelele înainte să te uit, Mark Blackthorn.

— Nu te-am mai auzit vorbind așa despre Tărâmul Elfilor, a spus Mark.

— Nu aș vorbi așa cu mulți oameni. Kieran a dus mâna la gât, unde stătuse odinioară lăntișorul cu vârful de săgeată, apoi a lăsat mâna jos. Dar tu... tu cunoști Tărâmul Elfilor așa cum alții nu îl știu. Cum se prăvălesc apele albastre ca gheața în Cascada lui Bram. Ce gust are muzica și ce sunet are vinul. Părul de miere al sirenelor din râuri, strălucirea felinarelor în umbra pădurilor adânci.

— Mark a zâmbit fără să vrea. Strălucirea stelelor... Cele de aici nu sunt decât umbre palide ale celor de pe Tărâmul Elfilor.

— Știu că tu ai fost captiv acolo, a spus Kieran. Dar mi-ar plăcea să cred că ai ajuns să vezi ceva bun în tărâmul acela, așa cum ai ajuns să vezi ceva bun în mine.

— Sunt multe lucruri bune în tine, Kieran.

Kieran s-a uitat spre ocean, agitat.

— Tatăl meu a fost un conducător rău, iar Oban o să fie și mai rău. Imaginează-ți ce ar putea face un Rege bun din Tărâmul Elfilor. Mă tem pentru viața lui Adaon și mă tem și pentru soarta Tărâmului Elfilor fără el. Dacă fratele meu nu poate fi acolo Rege, ce nădejde mai are patria mea?

— Ar putea fi un alt Rege, un alt prinț elf care să fie bun. Ai putea fi tu.

— Uți ce am văzut în apa aceea, a spus Kieran. Cât i-am rănit pe oameni. Cât te-am rănit pe tine. Nu aș putea fi Rege.

— Kieran, ai devenit o altă persoană, la fel ca mine, a spus Mark.

Parcă auzea vocea Cristinei, undeva, în minte, modul acela calm

în care îi lua mereu apărarea lui Kieran — niciodată nu încerca să-l scuze, doar să înțeleagă. Să explice.

— La Vânătoarea Sălbatică eram disperați, iar disperarea îi poate face pe oameni să fie duri. Dar tu te-ai schimbat, am văzut cum te-ai schimbat chiar și înainte de a atinge apele acelea. Am văzut cât de bun erai când trăiai la Curtea tatălui tău și cât de iubit erai pentru asta, și chiar dacă Vânătoarea Sălbatică a ascuns bunătatea ta, nu a reușit s-o șteargă. Doar bun ai fost cu mine, cu familia mea, sau cu Cristina de când te-ai întors de la Școala de Solomonie.

— Apa aceea...

— Nu e numai apa, a spus Mark. Apa te-a ajutat să descoperi ceea ce era deja acolo. Tu înțelegi ce înseamnă să sufere cineva și că durerea altuia nu e diferită de durerea ta. Cei mai mulți regi nu înțeleg empatia adevărată. Gândește-te cum ar fi un conducător care să înțeleagă asta.

— Nu știi dacă am așa o credință în mine, a spus Kieran încet, cu vocea șoptită precum sunetul vântului prin deșert. Eu am acea credință în tine, a spus Mark.

Când a auzit asta, Kieran s-a întors cu fața spre el. Avea chipul deschis, cum Mark nu-1 mai văzuse de multă vreme, un chip care nu ascundea nimic — nici teama, nici nesiguranța, nici transparența iubirii lui.

— Nu am știut... mi-a fost teamă că am distrus credința ta în mine și, odată cu ea, și legătura dintre noi.

— Kier, a spus Mark, și a văzut cum Kieran se înfioară la auzul vechiului diminutiv. Azi te-ai ridicat și ți-ai oferit toate puterile tale de prinț și de elf ca să-mi salvezi familia. Cum poți să nu știi ce simt?

Kieran își privea propria mână, care se apropiase de marginea gulerului lui Mark. Privea ca hipnotizat locul în care pielea lor se atinge, degetele lui pe clavicula lui Mark, alunecând spre gât, spre obraz.

— Vrei să spui că îmi ești recunoscător?

Mark i-a prins mâna, i-a pus-o pe pieptul lui și i-a apăsat palma pe inima lui, care bătea cu putere.

— Asta seamănă a *recunoștința!*

Kieran s-a uitat la el cu ochii mari. Iar Mark a fost din nou la Vânătoarea Sălbatică, era pe un deal verde, în ploaie, în brațele lui Kieran.

Iubește~mă! Arată~mi!

— Kieran, a șoptit Mark și l-a sărutat, iar Mark a scos un mic strigăt răgușit și l-a prins de mâneci, trăgându-1 spre el.

Mark și-a trecut brațele pe după gâtul lui, aplecându-i capul, în sărut: buzele lor s-au atins și Mark a simțit gustul respirației lor amestecate, un elixir de fierbințeală și dorință.

Kieran s-a desprins în cele din urmă din sărut. Zâmbea cu zâmbetul acela vesel și cumva pervers pe care Mark bănuia că nu i-1 mai văzuse nimeni în afară de el. Ținându-1 pe Mark de brațe, l-a împins să meargă câțiva pași îndărăt, până când Mark a ajuns cu spatele lipit de o stâncă. S-a apropiat și mai mult de el, cu gura pe gâtul lui, și buzele lui au găsit punctul acela zvâcnitor al pulsului, apoi i-a supt încet pielea, până când Mark a scos un geamăt și și-a cufundat mâinile în părul lui

mătășos.

Mă omori, a spus Mark, râzând încet, din piept. Kieran a chicotit, și mâinile lui s-au strecurat pe sub tricoul lui Mark, i-au mângâiat spatele, au alunecat peste cicatricile de pe omoplați. Iar Mark a răspuns atingerii lui. Și-a trecut mâinile prin părul lui, peste fața lui, de parcă ar fi vrut să cartografieze toate curbele ei, și-a lăsat degetele să treacă peste pielea aceea pe care și-o amintea ca prin vis: gâtul lui fin, clavicula, încheieturile mâinilor, suprafața aceea frumoasă și neuitată pe care o crezuse pierdută. Kieran a suspinat ușor când Mark și-a strecurat mâna pe sub tricoul lui, mângâindu-i pielea, mușchii tari și fini ai abdomenului plat, curbura cutiei toracice.

— Mark al meu, a șoptit el, atingându-i părul și obrazul. Te ador.

Te adoro, Mark.

Mark a simțit că i se răcește pielea; a avut dintr-odată senzația că face ceva rău. A lăsat mâinile jos cu un gest brusc și s-a îndepărtat de Kieran. Avea impresia că nu poate respira cum trebuie.

— Cristina, a spus el.

— Nu Cristina stă între noi, a spus Kieran. Ea e cea care ne unește. Tot ceea ce am spus noi, felul în care ne-am schimbat...

— Cristina, a spus Mark din nou, și și-a dres vocea, pentru că ea stătea chiar în fața lor.

Cristina a avut impresia că fața i-ar putea lua foc, efectiv. Venise să le spună lui Mark și Kieran că ea și Aline erau gata să preia schimbul, fără să se gândească o clipă că ar putea să întrerupă un moment intim.

După ce ocolise stâncă, înghețase — scena îi amintea așa de bine de prima oară când îi văzuse împreună. Kieran, care stătea lipit de Mark, trupurile lor unul lângă altul, amândoi cu mâinile în părul celuilalt, sărutându-se de parcă nu s-ar putea opri.

Sunt groaznic de idioată, și-a spus ea. Acum se uitau amândoi la ea: Mark părea zdrobit, Kieran părea ciudat de calm.

— îmi pare rău, a spus ea. Venisem doar să vă spun că s-a încheiat schimbul, dar... o să... o să plec.

— Cristina, a spus Mark, apropiindu-se de ea.

Nu pleca! a rostit Kieran. Era o poruncă, nu o rugămintă: vocea lui avea un fel de întunecare, o profunzime dată de dorință. Și, deși Cristina nu avea de ce să asculte porunca lui, s-a întors încet și s-a uitat la ei.

— Chiar cred că ar trebui să plec. Voi nu?

— Am primit de curând un sfat de la o persoană înțeleaptă, care mi-a spus să nu ascund niciodată ceea ce îmi doresc, a spus Kieran. Eu te doresc și te iubesc pe tine, Cristina, la fel și Mark. Rămâi cu noi!

Cristina nu se putea mișca. Și-a adus din nou aminte de seara când îi văzuse împreună prima dată. Dorința pe care o simțise. La vremea aceea, se gândise că își dorea ce aveau și ei: că își dorea pasiunea aceea a lor, și un băiat pe care încă nu îl cunoștea.

Dar trecuse multă vreme de când în visele ei apăreau alte chipuri în afară de chipul lui Mark sau al lui Kieran. De când își imaginase că ochii care se uită în ochii ei au aceeași culoare. Nu își dorise doar o vagă aproximare a ceea ce aveau ei: pe ei îi dorise.

S-a uitat la Mark, care părea țintuit între speranță și groază.

— Kieran, a spus el.

Ii tremura vocea.

— Cum poți să-i ceri asta? Ea nu e elf, n-o să mai vorbească niciodată cu noi...

— Dar mă veți părăsi, a spus ea, auzindu-și propria voce ca pe vocea unui străin. Voi vă iubiți și vă potriviți. O să mă părăsiți și o să vă întoarceți pe Tărâmul Elfilor.

Ei s-au uitat la ea cu o expresie care indica un șoc identic.

— N-o să te părăsim niciodată, a spus Mark.

— Vom sta aproape de tine ca valul de țărniță, a spus și Kieran. Ni- ciunul dintre noi nu dorește altceva. A întins mâna spre ea. Te rog să ne crezi, Doamnă a Trandafirilor.

Cei câțiva pași făcuți pe nisip și pe iarba aspră au fost cei mai lungi și cei mai scurți pași făcuți vreodată de Cristina. Kieran a întins ambele brațe, Cristina s-a lăsat cuprinsă de ele, a ridicat capul și l-a sărutat.

Fierbințeala și arcuirea buzelor lui sub gura ei a făcut-o să simtă că plutește. El zâmbea, cu gura lipită de buzele ei. îi spunea pe nume. Mâna lui era pe mijlocul ei, și degetul lui mare îi mângâia gingaș talia. Ea s-a lipit de el și a întins cealaltă mână. Degetele calde ale lui Mark s-au strâns în jurul încheieturii ei. Ca și cum ar fi fost o prințesă, el i-a sărutat degetele, trecându-și ușor buzele peste dosul palmei.

Inima ei bătea de trei ori mai tare când s-a întors în brațele lui Kieran, cu spatele la el. Kieran i-a dat părul la o parte de pe gât și a sărutat-o acolo apăsat, facând-o să se cutremure când a întins mâna spre Mark. Ochii lui străluceau, albastru și auriu, însuflețiți de dorința pentru ea, pentru Kieran, pentru ei trei împreună.

S-a lăsat tras de ea și s-au îmbrățișat ca unul. Mark a sărutat-o pe buze, în timp ce ea s-a lipit de pieptul lui Kieran, mâna lui Kieran era în părul lui Mark, mângâia obrazul lui Mark, alunecând spre clavicula lui. Cristina nu simțise niciodată o astfel de iubire; niciodată nu fusese strânsă atât de tare.

Pe cerul de deasupra capetelor lor s-a auzit dintr-odată un mare vacarm — un vacarm pe care îl cunoșteau cu toții, deși Mark și Kieran îl știau cel mai bine.

S-au desprins repede din îmbrățișare, în timp ce aerul vâjâia în jurul lor: cerul părea că se rotește de atâta mișcare. Coame și cozi de cai fluturau în vânt, ochii străluceau în mii de culori, războinici îndemneau și strigau, iar în mijlocul tuturor era un cal mare, negru cu pete albe, pe spatele căruia stăteau o femeie și un bărbat care se opriseră să se uite în jos, spre pământ, în timp ce sunetul unui corn de vânătoare se pierdea în depărtări.

Gwyn și Diana se întorseseră, și nu singuri.

Julian considerase întotdeauna că studioul lui — care îi aparținuse mamei sale — era cea mai frumoasă încăpere din Institut. Puteai vedea totul prin cei doi pereți de sticlă: și oceanul, și deșertul; ceilalți doi pereți erau crem și păreau vii datorită picturilor abstracte făcute de mama lui.

Acum vedea asta, dar nu o simțea. Sentimentul pe care îl avusese înainte uitându-se la ceva frumos, și care îi înălțase întotdeauna sufletul lui de artist, acum dispăruse.

Fără sentimente, și-a spus el, mă dizolv, așa cum aqua regia dizolvă aurul. Știa, dar nu simțea nici asta.

Să știi că ești disperat, dar să nu poți simți acea disperare, era o experiență stranie. S-a uitat la vopselurile pe care le așezase în jurul unei pânze albe, întinse pe masa din mijlocul atelierului. Albastru și auriu, roșu și negru. Știa că trebuia să creeze forme cu ele, dar când a ridicat pensula, a șovăit.

Tot acel instinct care îl atrăgea spre desen îl părăsise, acel ceva care îi spunea că o tușă de pensulă era mai bună decât alta, acel ceva care asocia nuanțe cu sensuri. Albastrul era doar albastru. Verdele era verde, închis sau deschis. Roșul ca sângele era la fel cu roșul de la semafor.

Emma mă evită, și-a spus el. Gândul acesta nu i-a adus durere, pentru că nimic nu i aducea durere. Era un simplu fapt. Și-a amintit de dorința pe care o simțise în camera ei, cu o noapte în urmă, și a lăsat jos pensula. Era ciudat să te gândești la o dorință separată de sentiment: niciodată nu dorise o persoană pe care să n-o iubească mai întâi. Niciodată nu dorise pe altcineva în afară de Emma.

Dar noaptea trecută, când o ținea în brațe, avusese impresia că ar fi putut rupe monotonia care îl înconjură și care îl înăbușea cu vidul ei; că flacăra dorinței pentru ea ar fi putut arde totul și astfel l-ar fi eliberat.

Era mai bine că îl evita. Chiar și în starea lui, nevoia pe care o simțea pentru ea era prea ciudată, prea puternică.

Ceva a fulgerat prin dreptul ferestrei studioului. S-a dus să se uite afară și a văzut că Gwyn și Diana erau pe peluză, cu alte persoane în jur: Cristina, Mark, Kieran. Gwyn i-a întins lui Alee un recipient de sticlă, iar acesta l-a luat și a pornit în fugă spre Institut, zburând peste iarbă precum una dintre săgețile lui. Dru țopăia împreună cu Tavvy și facea piruete. Emma a îmbrățișat-o pe Cristina și apoi pe Mark. Gwyn o ținea de mijloc pe Diana, care își rezemase capul de umărul lui.

Julian a fost cuprins de o ușurare scurtă și rece, ca un val de apă. Știa că ar trebui să simtă mai mult, că ar trebui să simtă bucurie. I-a văzut pe Ty și pe Kit stând ceva mai departe de ceilalți; Ty ținea capul pe spate, așa cum făcea de multe ori, și arăta spre stele.

Când Julian a ridicat capul, cerul s-a întunecat de sute de călăreți zburători. Mark a observat fără să vrea încordarea lui Kieran când Vânătoarea Sălbatică a început să aterizeze peste tot în jur, venind spre iarbă ca firele de puf de păpădie aduse de vânt.

Nu putea să-l condamne. Și Mark se simțea amețit din cauza șocului și a efectelor ulterioare ale dorinței — deja momentele acelea petrecute cu Cristina și Kieran lângă stâncă i se păreau un vis febril. Chiar se întâmplase? Probabil — Cristina își aranja părul cu mișcări rapide, nervoase, iar buzele ei erau încă roșii de la săruturi. Mark și-a verificat rapid hainele. Nu mai era sigur că nu-și rupsese tricoul ca să-l arunce în deșert, anunțând că niciodată nu va mai avea nevoie de tricouri. Orice era posibil.

Kieran, însă, părea calm și își pusese masca aceea pe care Mark o cunoștea bine — pe care și-o punea întotdeauna când cei de la Vânătoarea Sălbatică îl batjocoreau

are
r
e,
r u
>- l
o s
n r.
ci-

:ea

pa.
I-a
pul
-eți

și îl numeau prințisor. Mai târziu le câștigase respectul și reușise să aibă grijă de el și de Mark, dar nu avea prieteni la Vânătoarea Sălbatică în afară de Mark — și poate de Gwyn, așa, în felul lui ciudat.

Mark, însă, nu le obținuse niciodată respectul. Sau cel puțin așa crezuse el mereu. Uitându-se acum la grupul de vânători tăcuți, care stăteau pe armăsarii lor, unele fețe cunoscute, altele noi, a observat că îl privesc altfel. Nu era deloc dispreț în ochii lor, văzându-i runele proaspete de pe brațe, uniforma pe care o purta cu centura de arme de la mijloc, plină de pumnale serafice.

Bucuria gălăgioasă care a urmat după sosirea Dianei și a lui Gwyn se potolise după venirea Vânătorii Sălbatică. Helen îi luase pe Dru și pe Tavvy și îi dusesese în casă, cu toate protestele lor. Diana descălecuse de pe Orion și stătea acum lângă Kit și Ty, iar Emma intrase în Institut cu Aline, să vadă dacă îl puteau ajuta pe Alee cu ceva.

Gwyn a descălecat și și-a scos casca de pe cap. Spre uimirea lui Mark, a înclinat capul spre Kieran. Nu era prea sigur că îl mai văzuse vreodată pe Gwyn înclinând capul în fața cuiva.

— Gwyn, a spus Kieran. De ce ai adus aici toată Vânătoarea Sălbatică? Credeam că se vor duce să livreze apa.

— Au dorit să te salute înainte de a pleca în misiune, a spus Gwyn.

565 ^Unul dintre Vânători, un bărbat cu o față impasibilă, plină de cicatrice, s-a înclinat în șa.

— Am împlinit voia ta, a spus el. Nobile suzeran.

Kieran s-a albit.

— Nobile suzeran? a repetat Cristina, care era evident uimită.

Diana l-a atins ușor pe umăr pe Gwyn și s-a îndreptat spre Institut.

Lui Mark i se învârtea capul: „suzeran” era termenul pe care cei de la Vânătoarea Sălbatică îl foloseau pentru un monarh, pentru un Rege sau o Regină de pe Tărâmul Elfilor. Nu pentru un simplu prinț, și în niciun caz pentru unul exilat la Vânătoarea Sălbatică.

Kieran a înclinat capul, în cele din urmă.

— Mulțumirile mele, a spus el. Nu voi uita asta.

Cuvintele acestea au părut că îi satisfac pe cei de la Vânătoarea Sălbatică; și-au întors caii și și-au luat zborul, ridicându-se în aer ca niște artificii. Ty și Kit au alergat la marginea luminișului ca să se uite la ei cum zboară, caii și călăreții devenind o unică siluetă nedeslușită. Copitele cailor răscoleau cerul, iar plaja și golfurile au răsunat de un zgomot puternic, ca de tunet.

Kieran s-a întors să se uite la Gwyn.

— Ce-a fost asta? l-a întrebat el. Ce vrei să faci, Gwyn?

— Nebunul tău frate Oban stă pe tron la Curtea întunericului, a spus Gwyn. Bea, preacurvește și nu face nicio lege. Pretinde loialitate. Adună o armată pentru a încheia negocieri cu Cohorta, deși sfătuitoarii lui îi spun să nu facă asta.

— Unde este fratele meu? Unde este Adaon?

Gwyn părea tulburat.

— Adaon este slab, a spus el. Și nu el l-a ucis pe Rege. Nu el a câștigat tronul.

— Ai dori să pui pe tron un vânător, a spus Kieran. Un prieten al cauzei voastre.

că
ruț,
e la
•ege :
în
crea
ca
uite
ită.
un
ii. a
tate
.
orii

— Poate, a spus Gwyn. Dar indiferent de ce aş dori eu, Adaon este captiv la Curtea Luminii. Kieran, va fi o luptă. Nu se poate evita. Trebuie să îi iei lui Oban mantia puterii, așa cum aşteaptă toată lumea.

— Să-i ia mantia puterii? a întrebat Mark. E un eufemism?

— Da, a răspuns Gwyn. Sincer, nu poți să-i spui să-și ucidă fratele în mijlocul unei bătălii! a exclamat Cristina, cu un aer furios.

— Kieran și-a ucis tatăl în timpul unei bătălii, a spus Gwyn. Aș crede că poate face asta. Nu se poate spune că între el și Oban există sentimente fraterne.

— încetați! le-a cerut Kieran. Pot să vorbesc în numele meu. Nu o voi face, Gwyn. Nu sunt potrivit a fi Rege.

— Nu ești *potrivit*? s-a mirat Gwyn. Tu, cel mai bun dintre vânătorii mei? Kieran...

— Lasă-l în pace, Gwyn, a spus Mark. Este numai alegerea lui.

Gwyn și-a pus casca pe cap și a sărit pe spatele lui Orion.

— Nu îți cer asta pentru că e cel mai bun lucru pentru tine, Kieran, a rostit el, uitându-se în jos la ei de pe cal. Iți cer asta pentru că e cel mai bun lucru pentru Tărâmul Elfilor.

Orion a țâșnit în aer. De departe, Ty și Kit au strigat, încântați, și i-au făcut cu mâna lui Gwyn.

— Gwyn și-a pierdut mințile, a spus Kieran. Eu nu sunt cel mai bun în niciun loc.

Înainte ca Mark să răspundă, telefonul Cristinei a bipăit. S-a uitat la el și le-a spus: E Emma. Magnus începe să-și revină. A zâmbit cu toată fața, luminoasă ca o stea. Apa din lac are efect.

el a
n al
aon
ăta.
aea.

25

VÂNTURILE DIABOLICE

SOARELE INUNDA BIBLIOTECA PRIN TOATE FERESTRELE: TOATE FUSESERĂ deschise larg. Lumina desena pătrate albe pe podea și picta masa cu dungi strălucitoare. Transforma în aur părul lui Mark și al lui Helen, pe Jace într-o statuie de bronz cu păr ondulat, și făcea ca ochii ca de pisică ai lui Magnus să pară de turmalină, cum stătea așa, ghemuit pe canapea, palid, dar revigorat, și bea apa Lacului Lyn cu un pai colorat, dintr-o sticlă de cristal.

Se sprijinea de Alee, care zâmbea cu gura până la urechi și se stropșea la Magnus să mai bea. Emma nu-și imagina că era posibil să faci lucrurile astea în același timp, dar Alec era obișnuit cu misiunile simultane.

— Apa asta mă îmbată, s-a plâns Magnus. Și are un gust oribil.
— Nu conține alcool, i-a spus Diana. Părea obosită — nici nu era surprinzător, după călătoria făcută la Idris și înapoi —, dar era, ca întotdeauna, aranjată, îmbrăcată cu o rochie elegantă, neagră. E posibil să aibă un ușor efect halucinogen, totuși, adăugă ea.
Asa se explica de ce văd șapte din tine, i-a spus Magnus lui Alee. Fantezia mea supremă.

Dru i-a acoperit urechile lui Tavvy, deși el se juca cu un Slinky, pe care i-l dăduse Alee, și părea surd la tot ce se întâmpla în jur.

Magnus a arătat cu mâna.

— Tu, ăsta de acolo, ești extrem de atractiv, Alexander.

— Aia e o vază, a spus Helen.

Magnus s-a uitat într-acolo cu ochii mijiiți.

— Aș fi dispus să ți-o cumpăr.

— Poate mai târziu, a spus Helen. Acum aș vrea să ne concentrăm cu toții la ce ne spune Diana.

Diana a luat o gură de cafea. Emma bea ceai; toți ceilalți se drogau cu cafeină și zahăr. Alee ieșise, într-o stare de fericire nebună, și adusese zeci de rulouri cu scorțișoară, gogoși și pateuri pentru micul dejun. Urmarea a fost că toată lumea s-a repezit în goană spre bibliotecă, inclusiv Kit și Ty. Nici cel mai secretos băiat de cincisprezece ani nu era imun la plăcinta cu mere glazurate.

— Unora dintre voi le-am spus de aseară, dar probabil e mai bine să repet, a început Diana. Am reușit să luăm destul de multă apă din Lacul Lyn cu ajutorul celor de la Vânătoria Sălbatică; acum o distribuie magicienilor din toată lumea.

— Conclavul și Consiliul nu au observat nimic, a spus Helen. Aline a vorbit azi-dimineață cu tatăl ei, și acesta a confirmat.

Aline era acum în birou, urmărind progresul livrărilor de apă către magicienii aflați chiar și în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii.

Emma a ridicat paharul de unică folosință, în care avea ceai.

— Bună treabă, Diana!

Din jurul mesei s-au auzit ovații; Diana a zâmbit.

— N-aș fi putut s-o fac fără Gwyn, a spus ea. Sau fără Kieran. Elfi ne-au ajutat.

— Copiii lui Lilith le vor fi cu adevărat datori Copiilor Curților, după această zi, Kieran, Fiu de Rege, a rostit Magnus, privind atent în direcția în care credea că se afla Kieran.

— Un discurs foarte frumos, Bane, a spus Jace. Din păcate, te-ai adresat unei gogoși.

— Apreciez oricum sentimentele tale, a spus Kieran.

Roșise când auzise cuvintele Diane, și pomeții obrajilor erau și acum roz. Contrastau frumos cu părul lui albastru.

Diana și-a dres vocea.

— Am dus apă din lac pe porțiunile mânate, a continuat ea. Pare că oprește pârjolul să se întindă, dar locul rămâne distrus. Nu știi dacă își va mai reveni.

— Tessa a spus că nu îi va mai îmbolnăvi pe magicieni, a spus Cristina. Că pământul va rămâne pentru totdeauna afectat, dar boala nu se va mai propaga.

— Ai mai văzut ceva în Idris? a întrebat Julian, iar Emma s-a uitat la el cu coada ochiului; o îndurera să se uite la el direct. Ceva ce ar trebui să știm?

Diana a învărtit în palme ceașca de cafea, gânditoare.

— Idrisul pare... pustiu și ciudat fără niciun repudiat. O parte din magia lui a dispărut. Brocelindul fără elfi este doar o pădure. E ca și cum s-a pierdut o parte din sufletul Idrisului.

— *Helen...*

Era Aline, care trântise ușa în urma ei; părea tulburată și îngrijorată. Avea în mână o bucățică de hârtie puțin arsă — un mesaj de foc. S-a oprit brusc când și-a dat seama că sunt atât de mulți oameni în bibliotecă.

— Tocmai am vorbit cu Maia, la New York. Un grup de vânători de umbre au atacat niște elfi nevinovați și i-au ucis. Kaelie White-willow a murit.

Vocea lui Aline era aspră din cauza încordării.

— Cum au îndrăznit? Magnus s-a ridicat în fund, cu fața însuflețită de furie, și a trântit sticlucă pe masă. Pacea Rece nu a fost de ajuns? Izgonirea repudiaților, care au trăit secole la rând în Idris, nu a fost de ajuns? Acum vorbim de crime?

— Magnus..., a început Alee, evident îngrijorat.

Din mâinile lui Magnus a țâșnit o flacăra albastră. Toată lumea s-a retras, instinctiv; Dru l-a luat în brațe pe Tavy. Kieran i-a înconjurat umerii Cristinei, ca s-o protejeze; la fel a făcut și Mark, în același timp. Nimeni nu părea mai uimit decât Cristina. Emma a ridicat o sprânceană, uitându-se la Cristina peste masă. Cristina a roșit, iar Mark și Kieran au lăsat repede mâna jos.

Flacăra albastră a dispărut într-o clipă; pe masă rămăsese o mică urmă de arsură, dar altceva nu se întâmplase. Magnus și-a privit surprins mâna.

— Ți-a revenit magia! a exclamat Clary.

Magnus i-a făcut cu ochiul.

— Unii spun că nu a dispărut niciodată, păpușă.

— Nu se mai poate continua așa, a spus Jace. Atacul ăsta vrea să răzbune *moartea noastră*.

Clary a încuviințat din cap.

— Trebuie să le spunem oamenilor că nu am murit. Nu putem să permitem ca numele nostru să devină motiv de răzbunare.

S-a iscat o hărmălaie la masă. Jace părea scârbit; Alee pusese mâna pe umărul *parabatai-ubii* său. Magnus își studia încruntat mâinile cu vârfurile degetelor încă albastre.

— Fii realistă, Clary, a spus Helen. Cum vreți să vă arătați lumii și, în același timp, să fiți în siguranță?

— Nu mă interesează siguranța mea, a spus Clary.

— Nu, nu te-a interesat niciodată, a subliniat Magnus. Dar tu ești o armă importantă împotriva Cohortei. Tu și Jace. Nu vă scoateți singuri din ecuație.

— Cât am fost în birou, a venit un mesaj din Idris, a spus Aline. Negocierile între Regele întunericului și Horace Dearborn vor avea loc peste două zile, pe Câmpiile Nepieritoare.

— Cine o să fie acolo? a întrebat Emma.

— Numai cei din Cohortă și Regele.

— Deci ei pot să-și spună ce vor, că noi nu vom ști, a spus Mark.

Aline s-a încruntat.

— Nu, tocmai asta e ciudat. În scrisoare se spune că negocierile vor fi Proiectate peste tot în Alicante. Toată lumea din oraș va putea să le vadă.

— Horace *dorește* să fie văzut, a remarcat Julian, mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui? I-a întrebat Emma.

El s-a încruntat, fiind vizibil încurcat și frustrat.

— Nu știu... nu sunt foarte sigur...

— Manuel vorbea despre asta pe Tărâmul Elfilor, a zis Mark, ca și cum și-ar fi amintit ceva brusc. Nu-i așa, Kieran? I-a spus lui Oban: „Când vânătorii de umbre vor vedea că tu vei reuși să impui o pace benefică pentru toți, toată lumea își va da seama că tu și Horace Dearborn sunteți cei mai mari conducători, capabili să încheie o alianță pe care înaintașii voștri nu au putut s-o facă.”

— Oban și Manuel știau că se va întâmpla asta? a întrebat Emma. De unde știau?

— Cumva, asta e planul Cohortei, a spus Magnus, și nu e de bine. S-a încruntat. E implicată numai o jumătate din Tărâmul Elfilor. Jumătatea cu Tărâmul întunericului.

— Dar este jumătatea care încearcă să-i distrugă pe nefilimi. Jumătatea care a deschis un Portal spre Thule și care a adus mana, a adăugat Mark.

— Și în mod sigur mulți vânători de umbre vor crede, pur și simplu, că acesta este un alt semn că poporul elf e rău, a spus Cristina. Pacea Rece nu a făcut prea multe diferențe între Curtea Luminii și Curtea întunericului, deși numai Curtea Luminii a luptat de partea lui Sebastian Morgenstern.

— De asemenea, doar Curtea Luminii a acceptat termenii Păcii Reci, a intervenit și Kieran. În mintea Regelui, de atunci Curtea întunericului și nefilimii au fost în război. Este evident că Oban și Cohorta vor să transpună acest război în realitate. Lui Oban nu îi pasă de oamenii lui, și nici lui Horace Dearborn. Planul lor este ca negocierile să eșueze în văzul tuturor, iar Oban și Dearborn să preia puterea din ruine.

Julian era tot încruntat, ca și cum ar fi încercat să dezlege o enigmă.

— Puterea se obține într-adevăr în vreme de război, a spus el. Dar...

— Acum, că magicienii sunt vindecați, nu trebuie să ne mai ascundem, a zis Jace. Trebuie să intervenim la Idris, înainte de mascarada asta cu negocierile.

— Să intervenim? a repetat Julian.

Vom face o echipă cu care să intrăm acolo, a spus Jace. Suspecții de serviciu... O să-l aducem pe Isabelle, pe Simon, pe Bat, pe Maia

și pe Lily, grupul nostru de încredere. Vom avea avantajul surprizei. Pătrundem în Citadelă, îl eliberăm pe Consul și îl luăm prizonier pe Inchizitor. îl facem să mărturisească ce a făcut.

— Nu va mărturisi, a replicat Julian. E un fanatic. Și dacă va muri pentru cauza lui, îi va părea și mai bine.

Toată lumea s-a uitat la Julian puțin surprinsă.

— Ei, dar nu cred că propui să îi lăsăm pe cei din Cohortă să facă ce vor, a spus Cristina.

— Nu, a răspuns Julian. Propun să facem o mișcare de rezistență.

— Nu suntem destui, a spus Clary. Iar cei care sunt împotriva Cohortei sunt împrăștiați prin toată lumea. Cum am putea să știm cine îi e loial lui Horace și cine nu?

— Eu am mai fost în Sala de Consiliu înainte ca Annabel s-o omoare pe sora mea, a rostit Julian.

Emma a simțit fiori de gheață pe șira spinării; cu siguranță ceilalți vor observa cu ce ton indiferent vorbește despre Livvy.

— Am văzut cum au reacționat oamenii în fața lui Horace. Și la funeralii, când a vorbit. Există oameni care îi sunt potrivnici. Propun să luăm legătura cu repudiații, cu elfii, cu magicienii și cu vânătorii de umbre despre care știm sigur că sunt împotriva Cohortei, ca să formăm o coaliție mai mare.

Se gândește la Livvy din Thule, și-a dat seama Emma. La rebelii ei — repudiații și vânătorii de umbre laolaltă. Dar atunci ar trebui să le spună rebeli. Luptători pentru libertate. Livvy îi inspira pe oameni să lupte...

Cu coada ochiului, l-a văzut pe Kieran că se ridică și iese din cameră fără zgomot. Mark și Cristina l-au urmărit cu privirea.

— Este prea periculos, a spus Jace, care părea că regretă sincer. Am putea să aducem un trădător în mijlocul nostru. Nu putem să ne bazăm doar pe presupunerile tale legate de ce cred oamenii...

— Julian este cel mai inteligent om pe care îl cunosc, a declarat Mark pe un ton ferm. Nu se înșală în legătură cu sentimentele oamenilor.

— Noi îl credem, a spus Alee. Dar nu putem risca să acordăm cuiva încrederea noastră, ca apoi să ne dezvăluie secretele celor din Cohortă.

Chipul lui Julian era imobil, numai ochii i se mișcau, uitându-se de-a lungul mesei, studiind fețele celorlalți.

— Cea reușită Cohorta e că și-a adunat oamenii. Sunt uniți. Noi ne aruncăm singuri în pericol ca să-i protejăm pe alții de pericol. Ce-ar fi dacă ne-am aduna și noi? Am fi mult mai puternici...

Jace l-a întrerupt.

— E o idee bună, Julian, dar nu se poate face.

Julian a tăcut, deși Emma a simțit că mai avea ceva de spus. Nu avea de gând să insiste. Poate dacă era el însuși, ar fi făcut-o, dar acest Julian, nu.

Alee s-a ridicat în picioare.

— Ar fi mai bine ca Magnus și cu mine să plecăm la New York în seara asta. Dacă plecăm cu toții în Idris, trebuie să ducem copiii la mama mea. Am putea să-i aducem pe Simon și pe Izzy când ne întoarcem.

— Noi stăm aici, a spus Jace, făcând semn spre el și spre Clary. Locul ăsta este încă vulnerabil în fața unui atac al Cohortei. Vom fi în prima linie de apărare.

— Cu toții trebuie să ne pregătim, a zis Clary. Dacă nu e nicio problemă, Helen, ne-am duce acum în sala de arme, să vedem dacă trebuie să mai luăm ceva... A făcut o pauză.

Presupun că nu putem lua legătura cu Surorile de Fier, nu?

— Ele sunt împotriva guvernului din Idris, a răspuns Aline. Dar s-au încuiat în Citadela de Adamant. Până acum nu au răspuns niciunui mesaj.

— Sunt și alte căi de a procura arme, a spus Ty. Mai e și Piața Umbrelor.

Emma s-a încordat, întrebându-se dacă avea ceva să-i spună că vânătorii de umbre nu au voie să intre în Piața Umbrelor.

Nu a spus nimeni.

— Bună idee, a zis Jace. Avem posibilitatea de a lua arme, dacă va fi nevoie... sunt ascunzători cu arme în toate bisericile și lăcașurile sfinte din Los Angeles, dar...

Dar n-o să vă luptați cu demoni, nu? a întrebat Kit.

REGINA AERULUI ȘI A ÎNTUNERICULUI

Jace s-a uitat lung la el; erau greu să nu vezi cât de bine seamănă, când stăteau așa de aproape.

— Nu cu demoni obișnuți, a spus el, apoi a plecat cu Clary spre sala de arme.

Mark era și el în picioare; a ieșit din cameră cu Cristina lângă el, și în scurt timp au părăsit biblioteca Ty și Kit. Dru a plecat cu Tavvy și cu jucăria lui. Printre cei care plecau, Magnus s-a uitat peste masă la Julian, privindu-l atent cu ochii lui ca de pisică.

— Tu rămâi, i-a spus el. Vreau să vorbesc cu tine.

Helen și Aline păreau curioase. Alec a ridicat o sprânceană.

— Bine, a zis el. Mă duc s-o sun pe Izzy, să-i spun că ne întoarcem. S-a uitat la Helen și la Aline. Aș avea nevoie de ajutor la bagaje. Magnus încă nu e în stare.

Minte ca să le scoată din cameră, și-a spus Emma. Linia invizibilă de comunicație dintre Magnus și Alec era ușor de citit: se întreba dacă la fel de ușor îi citeau ceilalți pe ea și pe Julian. Oare era evident când vorbeau fără cuvinte? Nu că mai făcuseră asta de când se întorseseră din Thule.

Magnus a dat să se întoarcă spre Emma, dar Julian a clătinat ușor din cap.

— Emma știe, a spus el. Poate să rămână.

Magnus s-a rezemat de spătar, cât ceilalți au ieșit din cameră. După un moment, în bibliotecă au rămas doar ei trei: Emma, Julian și Magnus. Magicianul i-a privit în tăcere pe cei doi vânători de umbre, plimbându-și ochii atenți de la Julian la Emma și înapoi.

— Când i-ai spus Emmei de vrajă, Julian? l-a întrebat Magnus, cu o voce înșelător de indiferentă.

Emma bănuia că voia să afle altceva decât răspunsul direct la acea întrebare.

Julian a ridicat sprâncenele lui negre.

— Cât am putut de repede. Știe că vreau să mă dezlegi de ea.

— Aha, a făcut Magnus. S-a rezemat de spătarul canapelei. Tu m-ai implorat să fac vraja aceea. Erai disperat și te aflai în pericol. Ești convins că vrei să te dezleg?

Lumina puternică a soarelui făcea ca ochii lui Julian să capete culoarea aceea pe care o are oceanul tropical în fotografiile din reviste; avea un tricou cu mânecă lungă care se asorta cu

ochii, și era așa de frumos, că inima Emmei începuse să bată mai tare.

Dar era frumusețea unei statui. Fața lui era aproape lipsită de expresie; nu putea să citească nimic pe ea. Abia dacă își mai vorbiseră după noaptea aceea din camera ei.

Poate că trecuse acum destul timp ca Julian să uite ce trebuia să simtă; poate nu mai voia să simtă asta. Poate că o ura. Poate că ar fi fost mai bine s-o urască, dar Emma nu ar fi putut crede vreodată că era mai bine ca el să nu mai simtă nimic niciodată.

După un moment cumplit de tăcere, Julian a lăsat mâna jos și și-a ridicat mâneca de la tricou. Nu mai avea bandajele pe braț. I-a întins mâna lui Magnus.

TU EȘTI ÎN CUȘCĂ.

Culoarea s-a scurs din obrajii lui Magnus.

— Dumnezeule! a murmurat el.

— Am scris asta în Thule, a spus Julian. Când am avut din nou emoții, am putut să-mi dau seama cât de nefericit am fost fără ele.

— Asta e... cam dur.

Magnus era vizibil tulburat. Părul lui era puțin ciufulit, și-a spus Emma. Era o raritate să-l vezi pe Magnus altfel decât perfect aranjat.

— Dar presupun că tu ai fost întotdeauna un tip hotărât. Am stat de vorbă cu Helen cât ai lipsit... mi-a confirmat că ai condus singur Institutul o bună bucată de timp. Ca să-l acoperi pe Arthur, care nu și-a revenit niciodată după experiența avută pe Tărâmul Elfilor.

— Ce legătură are asta cu vraja? l-a întrebat Julian.

— Se pare că întotdeauna ai fost nevoit să iei decizii grele, a răspuns Magnus. Pentru tine și pentru cei pe care îi iubești. Asta pare să fie o altă decizie grea. Și acum știi mai puțin decât mi-aș fi dorit despre urmările blestemului de *parabatai*. Un prieten de-al meu cercetează povestea asta, însă, și, din ce mi-a spus, pericolul e real. Magnus părea îndurerat. S-ar putea să fie mai bine dacă ești așa.

— Nu e mai bine, a spus Julian. Și știi că nu vorbesc cu emoție.

— În ciuda amărăciunii cuvintelor, tonul lui era neutru. Fără emoții, fără sentimente, sunt un vânător de umbre mai slab. Iau decizii mai proaste. Eu n-aș avea încredere în cineva care nu simte nimic pentru nimeni. N-aș vrea ca persoana aceea să ia decizii care îi afectează pe alții. Tu ai vrea?

Magnus părea să mediteze.

— E greu de spus. Ești foarte inteligent.

Julian nu părea să fie afectat într-un fel sau altul de compliment.

— Nu am fost mereu inteligent, așa cum te gândești tu. De când am împlinit doisprezece ani, când a murit tata și copiii au devenit responsabilitatea mea, a trebuit să învăț să mint. Să manipulez. Deci, dacă asta e inteligență, atunci am avut-o. Dar am știut când să mă opresc.

Magnus a ridicat din sprâncene.

— Julian fără sentimente, a intervenit Emma, nu știe când să se oprească.

— Mi-a plăcut ideea ta, mai devreme, a spus Magnus, uitându-se curios la el. Să crezi o mișcare de rezistență. De ce nu ai insistat?

— Pentru că Jace avea dreptate, a spus Julian. Am putea fi trădați, în mod normal aș fi putut să trec peste asta. Să-mi imaginez o soluție. Dar așa, nu. Julian și-a atins tâmpla, încruntat. Am crezut că o să pot gândi mai limpede fără sentimente. Dar e exact pe dos. Nu pot gândi deloc. Nu așa cum trebuie.

Magnus a șovăit.

— Te rog! a spus Emma.

— O să aveți nevoie de un plan, a răspuns Magnus. Știu că înainte planul vostru era să mergeți în exil, dar asta a fost atunci când Robert v-ar fi putut ajuta. Horace Dearborn n-o va face.

— Dearborn, nu, dar un alt Inchizitor poate ar face-o. Oricum trebuie să răsturnăm Cohorta de la putere. E o șansă ca următorul Inchizitor să fie un om rezonabil, a spus Julian.

— N-au fost așa mulți Inchizitori rezonabili, a replicat Magnus. Și nu știm cam când se va produce schimbarea. A bătut cu degetele în masă. Am o idee, a spus el în cele din urmă. N-o să vă placă.

— Ce-ar fi să ai una care *să ne placă?*, a sugerat Emma.

— Magnus i-a aruncat o privire întunecată. Sunt câteva lucruri care, dacă s-ar întâmpla, ar putea să distrugă legătura dintre voi. Moartea, pe care nu o recomand. Să fii mușcat de un vampir... ceea ce e greu de aranjat, și poate să se sfârșească cu un deces. Să vi se ia Pecețile și să fiți transformați în mundani. E probabil cea mai bună variantă.

— Dar numai Frații Tăcuți pot face asta, a spus Emma. Și nu ne putem apropia de ei acum.

— Mai e Jem, a zis Magnus. Și eu, și el am văzut cum se scot Pecețile. Iar el a fost Frate Tăcut. împreună am putea s-o facem. Magnus părea să se simtă puțin rău. Este dureros și neplăcut, a adăugat. Dar dacă nu e altă variantă...

— Eu sunt de acord, a spus repede Emma. Dacă blestemul începe să ne afecteze, să-mi scoateți Pecețile. Pot să suport.

— Mie..., a început Julian.

Emma și-a ținut respirația; adevăratul Julian nu ar fi lăsat-o să se ofere așa. Trebuia să-l facă să accepte înainte ca Magnus să dezlege vraja.

— Mie nu-mi place ideea, a spus el în cele din urmă, părând aproape șocat, ca și cum l-ar fi surprins propriile gânduri. Dar dacă altă variantă nu e, sunt de acord.

Magnus s-a uitat lung la Emma.

— O iau ca pe un legământ, a spus el după un moment de tăcere. A întins o mână plină de inele. Julian. Vino aici!

Emma a văzut, chinuită de așteptare — dacă ceva mergea prost? Dacă Magnus nu putea să dezlege vraja? —, cum Julian se apropie de magician și se așază pe un scaun în fața lui.

— Pregătește-te, a spus Magnus. O să ai un șoc.

A întins mâna și a atins tâmpla lui Julian. Julian a tresărit când pielea i-a fost lovită ușor de scânteia luminoasă care a ieșit din degetele lui Magnus; scânteia s-a stins ca un licurici care dispăre, și Julian s-a tras ușor în spate, respirând greu.

— Știu.

Ii tremurau mâinile.

— Am trecut deja prin asta, în Thule. Pot să... mai trec o dată.

În Thule și s-a făcut rău, a spus Emma. Atunci, pe plajă. Julian s-a uitat la ea. Inima Emmei a uitat să bată pentru o clipă: în privirea aceea era totul, tot ce însemna Julian al ei, *parabatai-vl* ei, prietenul ei cel mai bun și prima ei iubire. Era acolo conexiunea aceea luminoasă care îi unise întotdeauna.

Julian a zâmbit. Un zâmbet prudent, gânditor. În zâmbetul acela Emma a văzut o mie de amintiri: copilăria, soarele, cum se jucau în valurile care se spărgeau pe mal, cum îi păstra Julian

cele mai frumoase și mai mari cochilii. Cum îi ținea delicat mâna când se tăiase într-un ciob de sticlă și era prea mică pentru *iratzje*. Cum plânse el când îi cususeră rana, fiindcă știa că ea nu voia să plângă, chiar dacă o durea groaznic. Cum îi ceruse o șuviță de păr când împliniseră amândoi doisprezece ani, fiindcă voia să învețe să potrivească din culori nuanța aceea. Și-a amintit cum stătea pe plajă cu el când aveau șaisprezece ani; breteaua de la costumul ei de baie alunecase și Emma și-a amintit cum lui i se oprise brusc respirația și cum se uitase repede în altă parte.

Cum de nu știuse? s-a gândit ea. Ce simțea el. Ce simțea ea. Felul în care se uitau ei unul la celălalt nu era felul în care se priveau Alee cu Jace sau Clary cu Simon.

— Emma, a șoptit Julian. Pecețile tale...

Ea a scuturat din cap, simțind amăreala lacrimilor în gât. *S-a terminat.*

Expresia lui i-a rupt inima. Julian știa că nu avea sens să insiste că lui ar fi trebuit să i se scoată Pecețile, și-a spus Emma. Putea din nou s-o citească, exact cum putea și ea.

— Julian, a spus Magnus. Dă-mi brațul. Brațul stâng.

Julian și-a dezlipit privirea de Emma și i-a întins lui Magnus brațul scrijelit.

Magnus și-a trecut cu o surprinzătoare delicatețe degetele pline de scânteii albastre peste antebrațul lui Julian, și literele au început să se șteargă și să dispară una câte una. Când a terminat, l-a eliberat pe Julian și a început să se uite când la unul, când la celălalt.

— O să vă dau o mică veste bună, a spus el. Cât v-ați aflat în Thule, nu ați fost *parabatai*. Legătura voastră a fost doar puțin afectată, însă e în curs de refacere. Deci aveți un mic interval de timp în care legătura o să fie mai slabă.

Slavă îngerului!

— Cât timp? a întrebat Emma.

— Asta depinde de voi. Iubirea e puternică, și, cu cât stați mai mult împreună și vă lăsați să simțiți ceea ce simțiți, cu atât va fi mai puternică. Trebuie să stați departe unul de celălalt. Să nu vă atingeți. Să nu vă vorbiți. încercați chiar să nu vă gândiți la celălalt. Magnus și-a fluturat brațele ca o caracatiță. Dacă descoperiți că vă gândiți cu drag la celălalt, vă opriți imediat, pentru numele lui Dumnezeu!

Amândoi s-au uitat la el șocați.

— N-o să putem face asta la nesfârșit, a spus Emma.

— Știu. Dar să sperăm că după ce se va termina cu Cohorta, o să avem un nou Inchizitor care să vă ofere exilul. Și să sperăm că asta se va întâmpla curând.

— Exilul e un dar cam amar, a spus Julian.

Zâmbetul lui Magnus era plin de tristețe.

— Multe daruri sunt așa.

Nu a fost greu să-l găsească pe Kieran. Nu ajunsese prea departe; stătea pe hol, lângă o fereastră, și se uita la munți. își lipise palma de geam, ca și cum ar fi putut atinge prin el nisipul și florile deșertului.

— Kieran, a spus Mark, oprindu-se înainte de a ajunge la el.

S-a oprit și Cristina; era ceva în expresia lui, un aer îndepărtat, rece. Stânjenea pe care o simțeau cu toții după noaptea trecută era și ea acolo, împiedicându-i să facă gesturi simple de alinare.

— Mă tem că oamenii mei vor fi uciși și patria mea va fi nimicită, a spus el. Că toată frumusețea și magia Tărâmului Elfilor vor dispărea și vor fi date uitării.

— Elfi sunt puternici, sunt magici și înțelepți, a spus Cristina. Au trăit toate vârstele

muritorilor. Acești... acești *culeros*¹ nu îi pot nimici.

mai
mai
Igeți.
/ si-a
crag

— Eu nu voi uita frumusețea Tărâmului Elfilor, și nu vei uita nici tu, a spus Mark. Dar nu se va ajunge la asta.
Kieran s-a întors și s-a uitat la ei fără să-i vadă.
— Ne trebuie un Rege bun. Trebuie să-l găsim pe Adaon. El trebuie să ia tronul de la Oban și să pună punct acestei nebunii.

— „Ticăloși” (în lb. spaniolă în original) (n. red.). Dacă vrei să-l găsești pe Adaon, o să-l găsim. Helen știe cum să ia legătura cu Nene. Poate s-o roage să-l caute la Curtea Luminii, a spus Cristina.

o sa
ra se

— Nu am îndrăznit să cred că ar face asta pentru mine, a răspuns Kieran.

— Ea știe cât îmi ești de drag, a spus Mark, și Cristina a încuviințat din cap.

Helen, care era și ea pe jumătate elf, avea să înțeleagă.

Dar Kieran a închis doar ochii pe jumătate, ca de durere.

— Vă mulțumesc. Amândurora.

— Nu trebuie să fii așa de formal..., a început Cristina.

acea
r.. ca

— Ba chiar trebuie. Ce am avut aseară... am fost fericit în momentele acelea, și știu acum că nu vom mai trăi astfel de clipe. Pe unul dintre voi îl voi pierde, poate chiar pe amândoi. De fapt, cred că așa se va întâmpla probabil.

S-a uitat de la unul la celălalt. Niciunul dintre ei nu a făcut vreo mișcare și nici n-a scos vreun cuvânt. Clipa aceea părea să se prelungească la nesfârșit; Cristina se simțea paralizată. Ar fi vrut să întindă mâinile spre amândoi, dar poate că ei deja luaseră o decizie? Poate că într-adevăr era imposibil, așa cum spusese Kieran. El sigur ar trebui să știe. Și Mark părea îndurerat — cu siguranță n-ar fi arătat așa dacă n-ar fi avut aceleași temeri ca ea. Iar Kieran...

Gura lui Kieran a căpătat o expresie dură.

— Iertați-mă. Trebuie să plec.

. Au
nici
·

Cristina l-a urmărit îndepărtându-se în grabă, dispărând în umbrele de la capătul coridorului. Pe fereastră i-a văzut pe Alee și pe Magnus ieșind pe ușa din spate a Institutului în lumina puternică a soarelui. Clary și Jace au ieșit după ei. Era limpede că își luau rămas-bun de la Magnus și Alee.

Mark s-a rezemat cu spatele de fereastră.

— Mi-aș dori să înțeleagă că ar fi un mare Rege.

— Lumina care trecea prin fereastră îi tivea părul blond cu aur. Ochii îi ardeau, ambră și safir. Băiatul ei de aur. Cu toate că și întunericul argintiu al lui Kieran era la fel de frumos, în felul lui. Trebuie să vorbim între patru ochi, Mark, a spus Cristina. Ne întâlnim diseară în fața Institutului.

Emma și Julian au părăsit biblioteca în tăcere și s-au îndreptat spre camera ei tot în tăcere, până când Julian a vorbit, în sfârșit.

— Ar trebui să te las aici, a spus el, arătând spre ușă.

Vocea îi suna de parcă îl durea gâtul — era aspră și răgușită. Mâneca tricoului rămăsese ridicată până la cot, lăsând să se vadă pielea vindecată de pe braț. Emma ar fi vrut să-i atingă brațul — să-l atingă pe el, să se asigure că este din nou el. Că e din nou Julian al ei.

— O să fii bine? a întrebat-o.

Cum aș putea să fii bine? A bâjbâit orbește după mânerul ușii, dar nu se putea hotărî să

deschidă. Cuvintele lui Magnus se învârtteau amețitor în capul ei. *Blestem, Peceți scoase, stați departe unul de altul.*

S-a întors, lipindu-se cu spatele de ușă. L-a privit pentru prima oară de când pleaseră din bibliotecă.

— Julian, a șoptit ea. Ce ne facem? Nu putem trăi fără să vorbim sau fără să ne gândim unul la altul. Nu e posibil.

El nu s-a mișcat. Ea a băut imaginea lui ca un alcoolic care își promite că e ultima sticlă. Se ținuse tare atâta timp pentru că își spusese că atunci când vraja va fi dezlegată o să-l aibă din nou pe Julian. Nici măcar ca iubit, ci ca Jules, ca prietenul ei cel mai bun, ca *parabatai-ul* ei.

Dar poate că nu făcuseră altceva decât să schimbe o cușcă cu altă cușcă.

Se întreba dacă și el se gândea la asta. Chipul lui nu mai era indiferent: era însuflețit de culoare și de emoție; părea împietrit, ca și cum ar fi ieșit prea repede la suprafață după o scufundare și l-ar fi copleșit răul de adâncime.

El i-a luat fața în mâini. Palmele lui i-au strâns obrajii: o ținea cu un gest ușor și delicat și cu un fel de uimire care îi amintea Emmei de mânguirea cu venerație a unor obiecte fragile și prețioase.

Emmei i s-au înmuiat genunchii. Uimitor, și-a spus ea; Julian, când se afla sub influența vrăjii, îi săruta pielea goală și ea se simțea goală pe dinăuntru. Acest Julian — adevăratul ei Julian — îi atingea doar ușor fața și ea se simțea copleșită de o dorință atât de puternică, încât părea durere.

— Trebuie, a spus el. În Alicante, înainte să mă duc la Magnus ca să-l rog să facă vraja asta, am vrut să o fac pentru că mi-am dat seama că... A înghițit în sec. După ce noi doi aproape că... atunci, în pat... am simțit că rana mea începe să ardă.

— De-asta ai fugit din cameră?

— Am simțit blestemul. Julian a lăsat capul în jos. Runa mea ardea. Se vedeau flăcările sub piele.

— Nu mi-ai spus asta.

Emma simțea că i se învârteste capul; și-a amintit ce îi spusese Diana din Thule: Rimele lor au început să ardă ca focul. Ca și cum ar fi avut în vene flăcări în loc de sânge.

— Acum e prima oară când contează, a răspuns el.

Emma vedea acum tot ce până atunci fusese invizibil pentru ea: cearcănele vineții de sub ochii lui, cutele din jurul gurii, apărute din cauza încordării.

— Până acum am fost sub influența vrăjii, sau am fost în Thule, unde nu se putea întâmpla nimic. Nu eram *parabatai* acolo.

Emma l-a prins de mâna stângă. El a tresărit; nu de durere, însă. A știut asta instinctiv. Era vorba de intensitatea cu care simțea fiecare atingere; și ea simțea la fel atingerea lui, ca reverberația unui clopot.

— îți pare rău că Magnus te-a dezlegat de vrajă?

— Nu, a spus el imediat. Trebuie să fiu în cea mai bună formă acum. Să pot să ajut și eu în tot ce se întâmplă. Vraja m-a transformat într-o persoană cum nu vreau să fiu. O persoană pe care nu o plac și în care nici nu am încredere. Și nu pot să las pe cineva în care nu am încredere lângă tine... lângă copii. Sunteți prea importanți pentru mine.

Ea s-a înfiorat, ținându-și încă de mână. Ii simțea palmele aspre pe obraji; miroseau a terebentină și a săpun. Avea senzația că moare; îl pierduse, îl recăpătase și acum îl pierdea din nou.

— Magnus mi-a spus că avem puțin timp. Trebuie numai să... să facem ce a spus el. Să

stăm departe unul de celălalt. Deocamdată nu avem ce face, a spus el.

Nu vreau să stau departe de tine, a șoptit ea. El o privea stăruitor, cu ochii lui albaștri ca sticla de mare. Întunecați ca cerul din Thule. Vocea îi era calmă și liniștită, dar foamea din ochii lui era ca un urlet.

— Poate ar trebui să ne sărutăm pentru ultima oară, a spus el răgușit. Să scăpăm de obsesie.

Cineva care moare de sete refuză apa? Emma a dat numai din cap și s-au repezit unul la altul cu atâta forță, încât ușa de la dormitor s-a zguduit. Putea să vină oricine pe coridor, să-i vadă, Emma știa. Nu îi păsa. L-a apucat de păr, de spatele tricoului; s-a lovit cu capul de ușă când buzele lor s-au unit.

A deschis gura sub buzele lui, făcându-1 să geamă, să înjure și să o tragă mai aproape de el, mai mult și mai mult, ca și cum ar fi vrut ca oasele lor să se facă fărâme și să se unească într-un singur schelet. Ea îi ținea tricoul cu pumnii; degetele lui îi mângâiau trupul și se încurcau în părul ei. Emma era conștientă cât de mult se apropiau de ceva cu adevărat periculos — simțea încordarea din trupul lui, care nu se datora efortului de a o strânge mai tare, ci efortului de a se abține.

A simțit în spate mânerul ușii. L-a răsucit. Ușa s-a deschis și amândoi au intrat în dormitor, împleticindu-se.

Avea senzația că i se smulge pielea de pe ea. Era agonie. Runa o durea intens. Pe jumătate intrată în cameră, s-a rezemat de ușă, ca și cum altfel nu ar fi putut să stea în picioare.

Julian respira greu, răvășit; Emma avea impresia că îi aude bătăile inimii. Poate era inima ei, bubuindu-i asurzitor în urechi.

— Emma...

— De ce? a spus ea cu voce tremurătoare. De ce să ni se întâmple ceva așa de oribil din cauza legăturii noastre de *parabatai*? Ar trebui să fie ceva bun. Poate că avea dreptate Regina, și e ceva malefic.

— Nu poți... să ai încredere în Regină, a spus Julian cu respirația tăiată.

— Ochii lui erau tot numai pupilă: negri, cu un contur albastru. Inima Emmei pulsa ca o supernovă, ca o stea întunecată ce se prăbușește de un dor neîmplinit. Nu știi *în cine* să am încredere. „În inima legăturii de *parabatai* e ceva putred. O otravă. O parte întunecată la fel de mare ca partea luminoasă.” Așa a spus Regina.

Julian și-a strâns în pumn mâna cealaltă.

— Dar Regina...

Nu e numai Regina. Ar trebui să-i spun. Ce mi-a zis Diana din Thule despre parabatai. Dar Emma s-a abținut: el nu avea starea potrivită pentru a asculta, și, în plus, amândoi știau ce trebuiau să facă.

— Știi ce va trebui să se întâmple, a spus ea în cele din urmă, aproape șoptit. Ce a spus Magnus. Nu avem prea mult timp. Trebuie să nu... să nu forțăm lucrurile.

Ochii lui erau goi, disperați. Nu s-a mișcat!

— Spune-mi să plec! Spune-mi să te las!

— Julian...

— Eu fac întotdeauna ce îmi spui tu să fac, Emma, a zis el cu voce răgușită.

Oasele feței lui au părut dintr-odată prea ascuțite și prea pronunțate, ca și cum ar fi putut să-i taie pielea.

— Te rog. *Cere-mi!*

Ea și-a adus aminte de momentul acela, întâmplat cu mulți ani în urmă, când Julian îi pusese în brațe Cortana și ea o strânsese atât de tare, încât o rănise. Și-a amintit de durere și de sânge. Și de recunoștința pe care o simțise.

Atunci el îi dăduse ceea ce îi trebuia. Acum ea îi va da lui ce îi trebuie.

A ridicat bărbia. Chiar dacă durea ca moartea, putea să facă asta. Tu sunt călită din același oțel și înțită în aceeași văpaie ca Joyeuse și Durendal.

— Pleacă, Julian! a spus ea, punând în cuvintele ei și ultimul dram de oțel pe care îl avea. Pleacă și lasă-mă în pace!

Chiar dacă el o rugase să o spună, chiar dacă știa că nu asta își dorea cu adevărat, el tot a tresărit, ca și cum acele cuvinte erau niște săgeți care îi străpungeau pielea.

A dat din cap scurt, cu un gest brusc. S-a întors cu o mișcare precisă. S-a îndepărtat. Emma a închis ochii. Pe măsură ce pașii lui se pierdeau pe coridor, a simțit că durerea venită din runa de *parabatai* se stinge și și-a spus că nu mai contează. Nu se va mai întâmpla vreodată!

Kit se furișa prin întuneric. Nu fiindcă își dorea neapărat asta; îi plăcea să creadă că începuse un nou capitol și că acum nu se mai ocupa cu furișarea sau cu plănuierea unor acțiuni necinstite, ca înainte.

Ceea ce, și-a dat el seama, s-ar putea să fie o exagerare. Necromanția era o treabă destul de necinstită, chiar dacă participarea la ea se făcea cam fără voie. Poate că era chestia cu copacul care cade în pădure: dacă nu știe nimeni de activitățile tale necromantice, mai sunt ele necinstite?

S-a rezemat cu spatele de zidul Institutului, ajungând la concluzia că, probabil, sunt.

Venise afară să vorbească cu Jace, fără să-și dea seama că atunci când îl văzuse ieșind din clădire pe ușa din spate, el se ducea să se întâlnească cu Clary, Alec și Magnus. Kit a văzut că-și iau rămas-bun, și, stânjenit, s-a întors încet prin întuneric, sperând să nu fie observat.

Clary îi îmbrățișase pe Alee și pe Magnus, iar Jace bătuse cuba cu Magnus, într-un gest prietenos. Apoi l-a luat în brațe pe Alee și s-au îmbrățișat cu orele, sau poate chiar cu anii. Se strângeau în brațe și se băteau întruna pe spate, în timp ce Clary și Magnus se uitau la ei cu indulgență.

Chestia asta cu *parabatai-i* era destul de intensă, s-a gândit Kit, ro- tindu-și umerii ca să scape de înțepeneala gâtului. Și în mod ciudat, trecuse mult timp de când nu se mai gândise cum ar fi să fie *parabatai*-ul lui Ty. Poate pentru că Ty nu se afla în starea potrivită pentru a lua o astfel de decizie.

Poate era altceva, dar când Alee și Jace s-au desprins din îmbrățișare, nu s-a mai gândit la asta. Jace s-a dat înapoi și a luat-o pe Clary de mână. Magnus a ridicat brațele și din degetele lui au țâșnit scânteii albastre, care au creat ușa rotitoare a Portalului.

Pe ea a ieșit un vânt care a început să ridice praful și nisipul; Kit a strâns pleoapele și abia a putut să vadă cum au trecut prin Portal Alee și Magnus. Când s-a potolit vântul, a văzut că Alee și Magnus nu mai erau, iar Jace și Clary se îndreptau spre Institut ținându-se de mână. Kit a închis ochii și s-a dat încet cu capul de zid.

— Faci asta fiindcă îți place, sau pentru că te simți bine când te oprești? s-a auzit o voce.

Kit a deschis repede ochii. Jace stătea în fața lui, cu brațele lui musculoase încrucișate la piept și cu o expresie amuzată. Clary probabil intrase în casă.

— Scuze, a mormăit Kit.

— N-ai de ce. Pentru mine nu contează dacă vrei să-ți bați creierii de zid ca pe ouă.

îmbufnat, Kit a ieșit din umbră și s-a oprit în lumina soarelui, a clipit des din ochi și și-a scuturat hainele de praf.

— Voiam să vorbesc cu tine, dar n-am vrut să vă întrerup toate îmbrățișările alea de rămas-bun, a explicat el.

— Alee și cu mine nu ne temem să ne exprimăm iubirea noastră bărbătească, a spus el. Câteodată mă duce în brațe ca pe o domniță leșinată.

— Pe bune?

— Nu, a zis Jace. Sunt greu, mai ales când sunt înarmat complet. Despre ce voiai să-mi vorbești?

— Tocmai despre asta, de fapt.

— Despre greutatea mea?

— Despre arme.

Jace a părut încântat.

— *Știam* eu că ești un Herondale! E o veste grozavă. Despre ce vrei să vorbim? Despre tipurile de săbii? Dacă sunt mai bune alea cu mâner simplu sau alea cu mâner dublu? Am o *groază* de idei.

— Despre arma mea, a spus Kit. Emma are Cortana. Livvy avea săbiile ei. Lui Ty îi plac cuțitele de aruncat. Julian are arbaletete. Cristina are briceagul ei. Dacă voi fi vânător de umbre, ar trebui să am și eu o armă.

— Deci, te-ai hotărât? I-a întrebat Jace. Ai să fii un vânător de umbre?

Kit a șovăit. Nu-și dădea seama când se întâmplase, mai exact, dar se întâmplase. Descoperise asta atunci pe plajă, cu Shade, când pentru o clipă îi fusese teamă că, de fapt, nici nu era nefilim.

— Altceva ce să fiu?

Colțurile gurii lui Jace s-au ridicat într-un zâmbet năstrușnic.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, puștiule. I-a ciufulit părul. N-ai niciun pic de antrenament, așa că eu aș zice că arcul, arbaleta și cuțitul de aruncat ies din discuție. Îți găsesc eu ceva. Ceva pe care să scrie *Herondale*.

— Aș putea ucide pe cineva cu hazul meu mortal sau cu farmecul meu demonic.

— Ei, *asa* vorbește un Herondale! Jace părea mulțumit. Christopher. .. pot să-ți spun Christopher?

— Nu, a spus Kit.

— Christopher, pentru mine, familia n-a însemnat niciodată legătura de sânge. întotdeauna a fost familia pe care mi-am ales-o. Dar am descoperit că e plăcut să ai o legătură de rudenie cu cineva pe lumea asta. Cineva căruia aș putea să-i spun povești plictisitoare de familie. Ai auzit de Will Herondale? Sau de James Herondale?

— Nu cred, a zis Kit.

— Excelent. Ore întregi din timpul tău vor fi pierdute. Acum mă duc să-ți caut o armă. Nu ezita să vii la mine când ai nevoie de sfaturi legate de arme sau de viață, preferabil pentru ambele.

Jace l-a salutat militărește și s-a îndepărtat în fugă, înainte ca el să-l poată întreba ce ar trebui să facă dacă cineva la care ținea cu adevărat voia să învie pe cineva într-o manieră nerecomandată.

— Poate e mai bine așa, a murmurat el pentru sine.

— Kit! Kit! *Pssst!* a păsăit cineva, și Kit a făcut un salt în aer, apoi s-a răsucit și a văzut-o pe Drusilla aplecată pe o fereastră de la etaj, de unde îi făcea semn cu mâna. Ai spus că

putem vorbi.

Kit a clipit. Desfășurarea evenimentelor îi scosese complet din cap înțelegerea pe care o făcuse cu Dru.

— OK. Urc acum.

În timp ce se urca în fugă scările spre etajul lui Dru, s-a întrebat pe unde era Ty. Kit se obișnuise să se ducă cu el peste tot – să-l găsească pe Ty pe coridor, citind, când se trezea dimineața, și să se ducă la culcare numai după ce oboseau amândoi de atâtea cercetări și de furișări prin Piața Umbrelor, sub privirile amuzate ale Hypatiei. Cu

REGINA AERULUI ȘI A

toate că lui Ty îi era indiferentă mulțimea din Piața Umbrelor, toată lumea de acolo părea că îl iubește pe acest vânător de umbre extrem de politicoasă, care nu făcea paradă de armele lui și nu amenința pe nimeni, doar întreba calm dacă au de vânzare una sau alta.

Ty era remarcabil, și-a spus Kit. Faptul că tensiunile dintre repudiați și vânătorii de umbre escaladau nu părea să-l afecteze deloc. Era concentrat pe un singur lucru: vraja care putea să-o readucă la viață pe Livvy. Era fericit când cercetarea mergea bine și era frustrat când nu mergea bine, dar nu-și vărsa nervii pe altcineva.

Singurul cu care nu se purta frumos era el însuși, și-a spus Kit.

În ultimele zile, însă, de când Julian și Emma își reveniseră, Ty fusese mai greu de găsit. Dacă lucra la ceva, atunci nu-l îndusese și pe Kit în activitatea lui — un gând care îl durea surprinzător de tare. Totuși, aveau planuri pentru seara aceea, și asta era ceva.

Nu a fost greu să identifice camera lui Dru: îl aștepta în fața ușii, plimbându-se nerăbdătoare înainte și înapoi. Când l-a văzut pe Kit, i-a făcut semn să intre, a închis ușa și a mai și încuiat-o.

—Nu ai de gând să mă asasinezi, nu? a întrebat el, ridicând din sprâncene.

—Ha-ha, a făcut ea cu un aer întunecat, apoi s-a trântit cu fundul pe pat.

Purta o rochie-tricou neagră, imprimată cu o față care țipă. Părul era împletit așa de strâns, încât codițele îi stăteau aproape perpendicular pe cap. Era greu să-și amintească de ea îmbrăcată în femeia de afaceri care îl păcălise pe Barnabas Hale.

— Știi foarte bine despre ce vreau să-ți vorbesc.

Kit s-a sprijinit cu spatele de birou.

— Despre Ty.

— Nu e bine, a spus Dru. Nu e așa cum pare. Știi?

Kit se aștepta să-i răspundă ceva defensiv sau să nege că ceva era în neregulă. În loc de asta, s-a lăsat greoi pe birou, ca și cum tocmai ar fi scăpat de o greutate mare, dar încă îi mai tremurau picioarele din cauza ei.

— E așa... nu știu cum... ceilalți nu văd *nimic*, a spus el, cumva ușurat că a putut spune cuvintele acelea care erau aproape dureroase. Nu e bine. Cum ar putea să fie?

Când Dru a vorbit din nou, vocea îi suna mai blând.

— Niciunul dintre noi nu e bine. Poate așa e în general. Când suferi, uneori e greu să vezi cum ceilalți suferă altfel sau mai rău ca tine.

— Dar Helen...

— Helen nu ne cunoaște așa de bine. Dru a tras de o șuviță de păr. Ea *încearcă*, a admis ea. Dar cum ar putea să-și dea seama că Ty e altfel acum, dacă nu știe cum era înainte? Mark a fost prins în cheștiile alea cu elfii, iar Emma și Julian nu au fost aici. Dacă o să observe cineva acum, că lucrurile s-au mai liniștit puțin, acela o să fie Julian.

Kit nu pricepea cum ai putea spune despre ceea ce putea fi numită „o societate aflată în pragul războiului” că „s-a mai liniștit puțin”, dar a simțit că cei din familia Blackthorn au o altă scară de valori pentru cheștiile astea.

— Vreau să spun, din anumite puncte de vedere, el *este* bine, a spus Kit. Cred că asta e ciudat. Ți se pare că funcționează bine și face chestii normale, de fiecare zi. Mănâncă la micul dejun. își spală hainele. Numai că singura chestie care îl ajută să facă toate astea e...

S-a întrerupt, cu palmele brusc asudate. Fusese gata s-o spună. Dumnezeu, fusese gata să-și încalce promisiunea făcută lui Ty, doar pentru că Dru era o fată prietenoasă, cu care putea discuta.

— Scuze, a spus el în tăcerea așternută.

Dru se uita la el întrebător.

— N-am vrut să spun nimic.

Ea și-a îngustat ochii, suspicioasă.

— I-ai promis lui că n-o să spui. OK, ce-ar fi să încerc eu să ghicesc, și tu îmi spui dacă e așa sau nu?

Kit a ridicat din umeri, obosit. Oricum era imposibil să ghicească.

— *încearcă* să comunice cu fantoma lui Livvy, a spus ea. Povestea cu Thule m-a făcut să mă gândesc la asta. Oamenii care mor există într-o altă formă. Ca fantome, sau într-o altă dimensiune. Doar că nu putem să... ajungem la ei.

A clipit repede din ochi și s-a uitat în jos.

— Da, s-a auzit Kit spunând, ca de la o depărtare enormă. Asta e. Asta face.

— Nu cred că e o idee bună. Dru avea un aer nefericit. Dacă Livvy a trecut dincolo, dacă acum e într-un loc mai bun, spiritul ei nu va fi aici, pe pământ. Vreau să zic, se spune că uneori fantomele pot să apară puțin, pentru ceva important... sau dacă le chemi cum

trebuie...

Kit și-a adus aminte de *parabatai*-ul lui Robert Lightwood la poalele rugului în flăcări. *Pentru ceva important.*

— Aș putea încerca să vorbesc eu cu el, a spus Liwy cu voce mică. Să-i aduc aminte că mai are o soră.

Kit și-a amintit de seara în care Dru venise cu ei să-l păcălească pe Barnabas. Ty i se păruse atunci mai degajat, era bucuros că e și sora lui acolo, chiar dacă n-ar fi recunoscut asta.

— în seara asta ne ducem la...

Nu. Mai bine să nu-i spună de Shade.

— Să obținem și ultimul obiect care ne trebuie pentru vrajă, a mințit el repede. Ne întâlnim la zece la autostradă. Dacă ai veni acolo, ai putea să-l ameninți, să zici că ne spui dacă nu te luăm și pe tine cu noi.

Dru și-a încrețit nasul.

— Trebuie să fiu eu personajul negativ?

— Ei, hai, a spus Kit. O să ai ocazia să faci pe șefa cu noi. Nu-mi spune că nu-ți face nicio plăcere!

Ea a zâmbit.

— Mda, posibil. OK, ne-am înțeles. Ne vedem acolo.

Kit s-a întors, a descuiat ușa și a ieșit. Apoi s-a oprit. Fără să se uite la Dru, a spus:

— Toată viața mea am mințit și am păcălit lumea. Deci de ce îmi e așa de greu să-l mint pe omul ăsta? Pe Ty?

— Pentru că e prietenul tău, a spus Dru. Ce alt motiv îți mai trebuie?

Deschiderea sertarului în care erau vopselurile avea din nou sens pentru Julian. Fiecare tub de vopsea avea în el o promisiune, avea propria personalitate. Purpuriu de Tyr, albastru de Prusia, portocaliu-cadmiu, violet de mangan.

S-a întors la pânza pe care seara trecută o lăsase goală. A pus pe masă tuburile de vopsea pe care le alesese. Alb de titan. Maro-închis. Galben de Napoli.

Erau culorile pe care le folosea întotdeauna pentru părul Emmei. Amintirea ei l-a înjunghiat ca un pumnal: felul în care se uitase la el din ușa dormitorului, fața ei albă, genele ude de lacrimi. Era groaznic să nu poți să atingi persoana pe care o iubești, să nu o poți săruta sau să nu o poți ține în brațe, dar și mai groaznic era să nu poți s-o alini.

Când plecase de lângă ea, chiar dacă el o rugase să-i spună să plece, i s-a părut sfâșietor: emoțiile lui erau mult prea proaspete, mult prea profunde și intense. întotdeauna își căutase liniștea în studio, deși cu o seară în urmă nu reușise, pentru că atunci când încercase să picteze părea că încearcă să vorbească într-o limbă străină pe care n-o învățase niciodată.

Dar acum era cu totul altfel. Când a luat pensula în mână, a simțit-o ca pe o prelungire a brațului său. Când a început să picteze cu tușe lungi și sigure, știa exact ce efect voia să obțină. Pe măsură ce imaginea a prins contur, mintea lui a început să se liniștească. Durerea era tot acolo, dar acum o putea suporta.

Nu știa de cât timp picta, când a auzit o bătaie în ușă. Trecuse mult timp de când nu mai reușise să intre în starea aceea de amețală, de vis, a creației; chiar și în Thule, avusese prea puțin timp cu creioanele alea colorate.

A pus pensulele pe care le folosea într-un pahar cu apă și s-a dus să vadă cine era. Într-un fel, se aștepta să fie Emma — într-un fel, *spera* să fie Emma —, dar nu era ea. Era Ty.

Ținea mâinile în buzunarul din față al hanoracului său alb. Privirea lui s-a plimbat puțin pe fața lui Julian.

— Pot să intru?

— Normal.

Julian l-a urmărit pe Ty, care s-a învârtit puțin prin cameră, ui- tându-se la picturi, după care a venit să studieze noile lui pânze. Ty își dorise de mult să facă din studioul acesta un birou sau o cameră obscură, dar Julian o păstrase cu încăpățănare.

Asta nu însemna că reușea să-l țină pe Ty la distanță. Când Ty era mai mic, putea să facă ore în șir experimente cu vopseluri și hârtie. Niciodată nu desena ceva concret, dar avea un simț excelent al culorii — și asta nu pentru că Julian era subiectiv. Toate picturile lui erau niște vârtejuri de culori intense, împletite, atât de strălucitoare și de îndrăznețe, încât păreau să țâșnească de pe hârtie.

Ty s-a uitat la tablourile lui Julian.

— Asta e sabia lui Livvy, a spus el.

Nu părea iritat, mai degrabă întrebător, ca și cum nu ar fi înțeles de ce ar picta Julian asta.

Inima lui Julian s-a oprit o clipă.

— încercam să mă gândesc ce simbol ar fi mai potrivit pentru ea.

Ty și-a atins pandantivul de aur de la gât.

— Pe mine medalionul ăsta întotdeauna mă face să mă gândesc la Livvy.

— E... e o idee bună. Julian s-a rezemat de masa din mijlocul camerei. Ty, a spus ei. Știu că nu am mai fost aici de când a murit Livvy, dar acum sunt.

Ty a luat o pensulă nefolosită. Și-a trecut degetele peste părul ei, l-a atins cu fiecare vârf de deget, parcă pierdut în senzația aceea. Julian nu a spus nimic: știa că Ty se gândește.

— Nu e vina ta, a spus Ty. Inchizitorul v-a trimis departe.

— Din vina mea sau nu, tot am fost plecat. Dacă vrei să-mi spui ceva acum, promit că te ascult.

Ty a ridicat capul și privirea lui scurtă, cenușie, a fost ca o atingere ușoară.

— Tu ai fost întotdeauna lângă noi, Jules. Ai făcut totul pentru noi. Înainte ai condus tot Institutul.

— Am...

— Acum e rândul meu să fiu alături de voi, a spus Ty și a lăsat pensula jos. Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Kit.

După ce a plecat, Julian s-a așezat pe un scaun, în fața unui șevalet gol. S-a uitat înainte, fără să vadă nimic, auzind în minte vocea lui Ty, ca un ecou.

Înainte ai condus tot Institutul.

S-a gândit la Horace, la hotărârea lui de a face în așa fel încât toată lumea vânătorilor de umbre să-l vadă vorbind cu Regele întunericului.

>593-sNu înțelesese de ce, până acum. Fără emoții, nu reușise să înțeleagă motivele lui Horace. Acum înțelegea, și știa că era mai imperativ să-l oprească decât crezuse până atunci.

S-a gândit la biroul lui Arthur, la orele petrecute acolo dimineața devreme, redactând scrisori și răspunsuri. La greutatea sigiliului Institutului în mâna lui. Sigiliul acela era acum în biroul lui Aline și al lui Helen. Ele luaseră din biroul lui Arthur tot ce le putea fi de ajutor în noua funcție. Dar nu știau nimic de compartimentele secrete din biroul lui Arthur, și Julian nu fusese aici să le spună.

Înainte ai condus tot Institutul.

În acele compartimente erau listele întocmite de el cu mare grijă — toți repudiații importanți, toți membrii Consiliului, toți vânătorii de umbre de la toate Institutele. S-a uitat spre fereastră. Se simțea viu, energizat — nu neapărat fericit, dar animat de un obiectiv. Acum o să-și termine tabloul. Mai târziu, când toată lumea va dormi, se va apuca de adevărata muncă.

26

O PĂRERE E ÎN AER

BUF! BUF! BUF!

Emma se răsucea și arunca pumnalele, unul după altul, repede: peste cap, peste cap, dintr-o parte. Spintecau aerul și se înfigeau cu vârful în ținta pictată pe perete, și mânerul lor zbârnâiau din cauza forței cinetice.

S-a aplecat și a luat încă o pereche din grămada de la picioarele ei. Nu își pusese hainele de antrenament și transpira în maiou și blugi, iar părul despletit i se lipise de ceafa.

Nu îi păsa. Era aproape ca și cum s-ar fi întors în timp, în perioada aceea în care nu știa că îl iubește pe Julian. În perioada în care era plină de o furie și de o disperare care credea că erau cauzate exclusiv de moartea părinților ei.

A aruncat încă două pumnale, lamele lor au alunecat ușor printre degetele ei și zborul lor a fost lin și perfect controlat. *Buf. Buf.* Și-a amintit de zilele acelea în care arunca de atâtea ori cu *bo-shuriken*-ul, încât palmele îi sângerau, pline de tăieturi. Cât din furia ei era cauzată de moartea părinților — fiindcă o bună parte fusese provocată de asta, Emma știa — și cât era cauzată de faptul că ținuse încuiată ușa conștientizării și nu își permisesese să descopere ce dorea, ce o făcea cu adevărat fericită?

A mai luat două pumnale și s-a așezat cu spatele la țintă, respirând greu. Ii era imposibil să nu se gândească la Julian. Acum, că vraja lui fusese dezlegată, simțea o dorință disperată să fie cu el, o dorință amestecată cu amărăciunea regretului — regretul pentru deciziile luate în trecut, regretul pentru anii pierduți. Și ea, și Julian refuzaseră să accepte realitatea, și iată cât de mult i-a costat. Dacă măcar unul dintre ei ar fi înțeles că nu trebuie să fie *parabataii*, acum nu mai trebuiau să stea despărțiți. Sau să plece în exil, departe de cei dragi.

Iubirea e puternicăși, cu cât stați mai mult împreună și vă lăsați să simțiți ceea ce simțiți, cu atât va fi mai puternică. Trebuie să stați departe unul de celălalt. Să nu vă atingeți. Să nu vă vorbiți. Încercați chiar să nu vă gândiți la celălalt.

Buf!

Un pumnal a zburat peste umărul ei. *Buŝ!* Altul. S-a întors și a văzut mânerele pumnalelor vibrând în locul unde se înfipseseră în zid.

— Frumoasă aruncare!

Emma s-a răsucit repede. Mark stătea rezemat de ușă, și trupul lui părea o sulită zveltă în umbră. Era îmbrăcat în uniformă și părea obosit. Mai mult decât obosit, epuizat.

Trecuse ceva timp de când nu mai fusese singură cu Mark. Nu era vina nimănui — fusese separarea din Idris, apoi Tărâmul Elfilor, și apoi Thule —, dar mai era ceva acolo, poate. În ultimele zile, Mark avea un fel de tristețe și de neliniște, de parcă s-ar fi așteptat permanent să i se spună că pierduse ceva. Părea o tristețe mai profundă decât cea cu care venise de pe Tărâmul Elfilor.

Emma a luat de jos un pumnal. I l-a întins.

— Vrei să arunci și tu?

— Foarte mult.

S-a apropiat și a luat pumnalul din mâna ei. Ea s-a dat puțin mai în spate când el și-a luat ținta, aliniindu-și brațul cu desenul de pe zid.

Vrei să vorbim despre Cristina? I-a întrebat ea, șovăitor. Și despre... Kieran? El a dat drumul pumnalului. S-a înfipt în perete, lângă unul dintre pumnalele Emmei.

— Nu, a răspuns. Încerc să nu mă gândesc la asta, și nu cred că dacă vorbesc cu cineva o să mă facă să nu mă mai gândesc.

— OK, a spus Emma. Atunci vrei să aruncăm amândoi pumnale, în tăcere, ca doi frați furioși?

El a zâmbit puțin.

— Sunt și alte lucruri despre care putem discuta, în afară de viața mea amoroasă. Viața *ta* amoroasă.

A fost rândul Emmei să ia un pumnal. L-a aruncat cu o putere și o furie așa de mare, încât pumnalul a crăpat lemnul țintei.

— E la fel de distractiv ca și cum mi-aș băga un pumnal în țeastă.

— Am impresia că mundanii discută despre vreme atunci când nu au despre ce să vorbească, a spus Mark.

Se duse să ia din perete un arc și o tolă cu săgeți. Era un arc fin, pe care un meșter iscusit îl decorase cu rune filigranate.

— Noi nu suntem mundani.

— Uneori mă întreb ce suntem noi, a spus Emma. Dacă mă gândesc că puterea care e acum în Alicante și-ar dori să nu fim nici nefilimi.

Mark a tras coarda și a dat drumul unei săgeți. Săgeata a șuierat în aer și a nimerit exact în mijlocul țintei. Emma a simțit un fel de mândrie tristă; de cele mai multe ori, lumea subestima valoarea de luptător pe care o avea Mark.

— Nu contează ce ar vrea ei, a spus Mark. Raziei ne-a făcut vânători de umbre. Nu Conclavul.

Emma a oftat.

— Ce-ai face tu dacă situația ar fi alta? Dacă ai putea face orice, dacă ai putea fi orice. Dacă toate astea s-ar termina.

Mark s-a uitat la ea, îngândurat.

— Tu ți-ai dorit întotdeauna să fi Jace Herondale, a spus. Cel mai tare dintre toți

luptătorii. Mie mi-ar fi plăcut mai mult să semăn cu Alee Lightwood. Mi-ar plăcea să fac ceva important pentru repudiați și pentru vânătorii de umbre. Pentru că întotdeauna voi face parte din ambele lumi.

— >597-sNu -mi vine să cred că ți-ai amintit că îmi doream să fiu ca Jace. Ce jenant!

— Era amuzant că îți doreai să fii așa un luptător, mai ales când erai mică. Mark a zâmbit cu un zâmbet adevărat, un zâmbet care îi lumina fața. Îmi amintesc când tu și Julian aveai zece ani... amândoi aveai câte o sabie de lemn și eu încercam să vă învăț cum să nu vă spargeți capetele cu ele.

Emma a chicotit.

— Mi se părea că tu ești așa de bătrân... paisprezece ani!

El a devenit serios.

— Mă gândeam că nu tot ce e ciudat e și rău, a spus el. De când am venit de pe Tărâmul Elfilor, s-a estompat diferența de vârstă dintre mine și Julian, dintre mine și tine. Am reușit să mă împrietenesc cu voi, să fiu mai mult decât un frate mai mare, iar asta a fost un dar.

— Mark... a început ea, dar s-a oprit, rămânând cu ochii ațintiți pe fereastra mare din vest.

Ceva — sau cineva — se apropia pe drumul care venea spre Institut, o siluetă întunecată care înainta hotărât.

A zărit și o străfulgerare aurie.

— Trebuie să plec.

Emma a luat o sabie lungă și a ieșit în fugă din sala de antrenament, lăsându-î pe Mark să privească uimit în urma ei. Energia pulsa ca o minge de ping-pong în ea. A coborât câte trei trepte deodată, s-a năspustit pe ușa din față și a traversat peluza exact în clipa în care silueta aceea a ajuns în capătul cărării.

Luna strălucea, inundând lumea cu razele ei puternice. Emma a clipit, să scape de strălucirea stelelor din ochi, și s-a uitat la Zara Dearborn, care venea spre ea, călcând cu pași mari pe iarbă.

Era gătită cu toate zorzoanele uniformei de Centurion, cu insigna *Primi Ordines* și restul. Părul împletit era răsucit strâns în jurul capului și se uita la ea printre gene. În mână avea o sabie de aur care strălucea ca lumina zorilor.

Cortana. O străfulgerare aurie.

— Emma s-a încordat toată. Și-a tras sabia din teacă, deși aceasta i se părea un fier mort în mâna ei acum, că își văzuse sabia mult-iubită. Stai pe loc! a spus Emma. Nu ești binevenită aici, Zara.

Zara a zâmbit ușor, cu buzele strânse. Ținea prost Cortana în mână, iar asta o orbea de furie pe Emma. Wayland Fierarul făcuse sabia aceea, și acum Zara o ținea în mâna ei lipicioasă și nepricepută.

— N-ai de gând să-mi ceri asta? a spus ea, învârtind sabia în mână de parcă ar fi fost o jucărie.

Emma și-a înghițit furia care o copleșea.

— N-o să-ți cer nimic, decât să pleci de pe proprietatea noastră.

Acum.

— Pe bune? a miorlăit Zara. Proprietatea *voastră*? Asta e un Institut, Emma. E proprietatea Conclavului. Știu că tu și frații Blackthorn îl tratați de

parcă ar fi al vostru. Dar nu e. Și n-o să mai stați mult timp aici.

Emma a strâns mai tare sabia în mână.

— Ce vrei să spui?

— Vi s-a trimis un mesaj, a spus Zara. Nu vă prefaceți că nu știți.

Aproape toate celelalte Institute au venit la Idris să-și declare sprijinul.

Dar voi, nu. Zara a răsucit Cortana cu o mișcare nepricepută. Nici măcar nu ați *răspuns* la scrisoarea de convocare. Iar numele din registrul vostru sunt niște glume. Credeți că suntem prea proști ca să ne dăm seama?

— Da, a spus Emma. De altfel, am impresia că v-a luat o săptămână ca să vă prindeți. Cine și-a dat seama, până la urmă? Manuel?

Zara a roșit, furioasă.

— Ți se pare amuzant că nu iei nimic în serios? Că nu iei în serios amenințarea reprezentată de repudiați? Samantha e *moartă*. S-a aruncat pe fereastră în Basiliis. Fiindcă prietenul vostru elf..

— Am aflat deja ce s-a întâmplat în realitate, a răspuns Emma, simțind o tristețe imensă pentru Samantha. Kieran a scos-o pe Samantha din piscină. A încercat s-o ajute. Poți să distorționezi cât vrei realitatea, Zara, dar nu poți crea niște fapte după cheful tău. Tu ai stat acolo și *ai râs* când Samantha a căzut în apă. Iar cruzimile pe care le-a văzut... durerea oribilă provocată de ea... a văzut-o din cauza ta, din cauza lucrurilor pe care tu ai pus-o să le facă. Asta e adevărul.

Zara s-a uitat fix la ea, și pieptul i se urca și cobora rapid.

— Nu meriți Cortana, a spus Emma. Nu meriți s-o ții în mână.

— Nu o merit? a șuierat Zara. Ție ți-a fost dată doar pentru că te cheamă Carstairs! Atâta tot! Eu am muncit și am tot muncit ca să obțin respectul oamenilor, și ție ți-au dat-o ca și cum ai fi mai specială, fiindcă ți-au murit părinții în Războiul întunecat. Au murit mulți în Războiul întunecat. Nu ești deloc specială. Zara a făcut un pas spre Emma, și Cortana tremura în mâna ei. Nu pricepi? Nimic din toate astea nu îți aparține. Nici Institutul. Nici sabia. Nici familia Blackthorn, care nu e familia *ta*. Nici reputația de mare luptător. Nu ai dobândit nimic din toate astea.

— Ce noroc pe tine că reputația ta de jigodie fanatică e pe deplin justificată! a spus Emma.

Roșeața din obrajii Zarei s-a șters. Ochii îi străluceau de furie.

— Aveți douăzeci și patru de ore să veniți la Idris ca să jurați loialitate Cohortei. Dacă întârziați chiar și cinci minute, veți fi considerați dezertori, iar eu voi lovi cu mâna mea pe fiecare dezertor. Începând cu tine.

Emma a ridicat sabia.

— Atunci, lovește acum!

Zara a făcut un pas în spate.

— Am spus că aveți douăzeci și patru de ore.

Furia făcea să îi sfârâie nervii Ernmei.

— Iar eu am spus *să lovești acum*. A repezit sabia spre Zara; i-a prins pelerina și i-a sfâșiat-o. Tu ai venit aici. Tu m-ai provocat. Tu ai amenințat familia *mea*.

Zara a scos o exclamație înăbușită. Emma presupunea că rareori fusese

nevoită să se angajeze într-o luptă care nu era după gustul ei.

— Ești o mincinoasă, Zara, a spus Emma, înaintând spre ea cu sabia întinsă. Zara s-a dat înapoi, gata să cadă în iarbă.

— Nu ai realizat niciodată nimic. Ți-ai asumat meritul pentru ce au făcut alții și te-ai folosit de asta ca să avansezi, dar lumea vede. Te iei de oamenii care au mai puțină forță ca tine ca să pari mai puternică. Ești o bătaușă, o hoață și o lașă.

— Zara a mârâit, ridicând Cortana: Eu nu sunt lașă!

— Atunci luptă cu mine!

Emma a lovit cu sabia din lateral; Zara abia a apucat să ridice Cortana în aer, și aceasta s-a lovit cu putere de sabia Emmei, iar din cauza unghiului în care a prins-o, și-a răsucit mâna. A scos un țipăt de durere, și Emma a mai lovit o dată Cortana — i se părea mai mult decât aiurea să lupte *împotriva* Cortanei, ca și cum toată lumea s-ar fi întors cu josul în sus.

Poate ar fi trebuit să aibă compasiune pentru durerea Zarei, s-a gândit Emma. Dar nu avea. Simțea doar o furie sălbatică în timp ce o forța să dea înapoi, icnind și gâfâind, pe iarba aspră, până când au ajuns la marginea falezei, până când sub ele era oceanul.

Zara și-a înfipt călcâiele în pământ și a încercat să riposteze, dar când a ridicat Cortana și a răsucit-o în aer spre Emma, sabia s-a îndoit în ultima clipă, ca și cum ar fi fost vie în mâinile ei. Zara a scos un țipăt, gata să cadă; Emma a lovit-o cu piciorul și a trântit-o la pământ. A căzut cu un bufnet, atârnată pe jumătate deasupra falezei.

Emma s-a apropiat de ea cu sabia în mână. Prin trupul ei a trecut un fulger de putere, așa cum trece electricitatea printr-un cablu. S-a simțit aproape amețită de ea, ca și cum ar fi stat deasupra Zarei la o mare înălțime — uitându-se la ea cu indiferența unui înger răzbunător, a unei ființe luminoase dăruite cu o putere atât de mare, încât o făcea aproape inumană.

Aș putea să las sabia jos și s-o tai în două. Aș putea să-mi iau înapoi Cortana.

A ridicat sabia cea lungă. Se vedea pe ea, ca și cum s-ar fi privit din afară, o siluetă masivă deasupra Zarei.

Hunele lor au început să ardă ca Jocul, de parcă aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele celor care se luptau cu ei se sfărâmau în mână. Liniile negre s-au întins pe tot corpul și au devenit monstruoși — fizic.

S-a dat înapoi, cu vocea Dianei în minte. A rămas așa, nemișcată, în timp ce Zara s-a retras gâfâind de la marginea falezei, mergând în genunchi.

Viziunea pe care o avusese Emma, în care ea era îngerul răzbunător, dispăruse. În locul ei, o voce rece și rațională îi șoptea undeva, în minte, fără îndoială vocea lui Julian, că Horace Dearborn știa, cusiguranță, unde se afla fiica lui, că ar fi știut pe cine să dea vina dacă ar fi dispărut, și că dacă i-ar face ceva Zarei sau ar lua Cortana, tot Conclavul ar veni la Institutul din Los Angeles.

— Ridică-te! i-a spus Emma, cu un ușor dispreț.

Zara s-a chinuit să se ridice.

— Și pleacă de aici!

Zara gâfâia, cu fața murdară de praf.

— *Perversă* mică ce ești, a șuiert ea, fără rânjetul acela fals. Tata mi-a spus

despre tine și *parabatai*-ul tău... sunteți dezgustători... probabil ai vrea să fiți ca Jace și Clary, ha? Să vreți ce e interzis? Ce e *nerușinat*?

Emma și-a dat ochii peste cap.

— Zara, Clary și Jace *nu erau rude*.

— Ei, da, bine, dar au crezut că sunt rude, așa că e același lucru! a țipat Zara, un adevărat munte de lipsă de logică urlătoare. Și acum sunt morți! Așa o să fie și cu tine și Julian! O să vă lăsăm cadavrele pe câmpul de luptă și ciorile o să vă ciugulească ochii, o să am eu grijă de asta...

— Care câmp de luptă? a întrebat Emma, calm.

Zara a albit. Buzele i se mișcau întruna, umplându-se de stropi de salivă. În cele din urmă, a ridicat Cortana în sus, ținând-o între ea și Emma, ca și cum s-ar fi apărat cu un crucifix de un vampir.

— Douăzeci și patru de ore, a șoptit ea. Dacă n-o să fiți la porțile din Alicante, nu va mai rămâne viu niciunul din voi.

S-a întors și s-a îndepărtat cu pași mari. Emmei i-a trebuit și ultimul dram de control ca să nu se ducă după ea. A făcut eforturi să se întoarcă cu spatele la ea. Să se întoarcă la Institut.

A luat-o la fugă pe peluză și apoi pe scări. Când a ajuns la ușa din față, furia ei începea să se transforme în nerăbdare: trebuia să vorbească cu Julian. Trebuia să-i spună de Zara.

A tras de ușă, imaginându-și deja ce va spune Julian. Ii va spune să nu-și facă griji. Va veni cu o idee, va ști ce trebuie făcut. Poate chiar o va face să râdă...

A simțit o durere ascuțită în braț.

Runa. A icnit și a tresărit; era în holul Institutului. Slavă îngerului, holul era pustiu. Și-a ridicat mâneca tricoului. Runa ei de *parabatai* strălucea de parcă ar fi fost făcută cu fierul încins, roșie.

S-a prăbușit cu spatele în zid. Dacă numai gândul la Julian făcea asta, cât timp mai aveau? Cât timp mai aveau până când va trebui să se ducă la Magnus să îi smulgă runele pentru totdeauna?

Rezemat de zidul celulei din clădirea Citadelei, Diego îl ținea în brațe pe fratele lui.

Jaime adormise la un moment dat în noaptea care trecuse, sau cel puțin așa presupunea Diego, că era noapte — era greu de spus când nu avea cum să măsoare trecerea timpului, decât prin momentele la care li se aducea mâncarea, dar și asta se întâmpla neregulat. Tot ce făcea era să doarmă, să mănânce și să încerce să conserve puterea fratelui său.

Jaime respira lipit de el, o respirație slabă și neregulată; stătea cu ochii închiși. Una dintre cele mai vechi amintiri pe care le avea Diego era când îl ținea pe fratele lui în brațe. Avea cinci ani și Jaime trei, și îl ducea în brațe peste tot. Ii era teamă că altfel Jaime, care mergea clătinat pe lângă el cu piciorușele lui scurte, ar fi ratat toate lucrurile pe care Diego voia să i le arate în lumea asta.

Uneori, la sfârșitul unei zile lungi, frățiorul lui îi adormea în brațe, și Diego îl ducea în pat și îl învelea. Întotdeauna avusese grijă de el, iar neputința de acum îl umplea de furie și de disperare.

Atâta timp se gândise la Jaime ca la un băiețel rapid și năstrușnic. Chiar și

atunci când fugise cu Eternidad, se gândise la asta ca la unul dintre jocurile lui, din care reușea întotdeauna să iasă cu fața curată printr-un vicleșug. Dar în aceste ultime zile, când Jaime era tot mai slăbit, refuzând însă să-i spună Zarei unde se afla amuleta, Diego văzuse oțelul care se ascundea sub masca lui ludică, devotamentul față de familia lor și față de cauza ei.

L-a sărutat pe creștet; părul lui negru era încâlcit, aspru și murdar. Lui Diego nu-i păsa. Și el era murdar.

— *Siempre estuve orgulloso de ti, a spus el.*

— Și eu am fost întotdeauna mândru de tine, a murmurat Jaime fără să deschidă ochii.

— Ușurat, Diego a scos un chicotit răgușit. Te-ai trezit.

Jaime nu s-a mișcat. Obrajii lui măslinii erau roșii de febră, buzele îi erau crăpate și sângerau.

— Da. M-am trezit și o să-ți stau așa în brațe pentru totdeauna.

Pentru totdeauna. Cel mai probabil, niciunul dintre ei nu aveau asta.

S-a gândit la amuleta moștenită, la simbolul optimist al infinitului, răsucindu-se la nesfârșit, promițând un viitor fără capăt. *Eternidad.*

Nu era nimic de spus. A mângâiat părul lui Jaime în tăcere și i-a ascultat respirația. Fiecare gură de aer era o luptă, respirația lui suna ca apa care năvălește printr-un baraj spart. Disperarea cu care Diego își dorea o stea era ca un urlet mut, care încerca să se ridice din gâtul lui.

Au înălțat amândoi privirea când un zăngănit familiar a anunțat venirea micului dejun, după cum presupunea Diego. Cu siguranță trebuia să fie dimineață. A clipit des la lumina palidă care intra pe ușa deschisă a închisorii. Cineva s-a apropiat de celula lor; era Anush Joshi, cu o tavă în mână.

Diego s-a uitat la el fără să spună nimic. Renunțase să se mai roage de gardieni să-l ajute. Dacă erau așa de monstruoși încât să stea deoparte și să se uite la Jaime cum moare, nu avea sens să le mai ceară ceva. Asta doar îl făcea pe Jaime să se simtă și mai rău.

Anush a îngenuncheat cu tava. Era îmbrăcat cu uniforma gardienilor de la Consiliu, părul lui negru era încâlcit și pleoapele îi erau roșii. A pus tava jos.

Diego și-a dres vocea.

— Jaime e mult prea bolnav ca să mănânce asta, a spus el. Are nevoie de fructe proaspete. De suc. De ceva care conține calorii.

Anush a șovăit. O clipă, Diego a avut o scânteie de speranță. Dar Anush a împins încet tava prin deschizătura de la baza ușii.

— Cred că o să vrea să mănânce asta, a spus el.

S-a ridicat și s-a îndepărtat în grabă, închizând după el ușa închisorii. Cu Jaime în brațe, Diego a tras tava spre el cu o mână.

A tresărit de nădăd. Lângă obișnuitele castroane cu terci erau o stea și un bilet. Diego le-a luat pe amândouă cu mâna tremurătoare. În bilet scria: Ai fost singurul care s-a purtat frumos cu mine la Școala de Solomonie. Plec din Idris și din gardă. Știu că s-a format undeva o mișcare de rezistență. O s-o găsească.

Ai grijă de fratele tău.

— Ce-i aia? a întrebat Kit; îl vedea pe Ty venind pe cărarea de pământ spre autostradă, cu o rampă-vrăjitoare în mână.

Piatra-rună arunca o umbră asupra lui, dar micuța creatură care stătea ghemuită pe umărul lui tot se vedea.

— E un șoarece-de-câmp, a spus Ty.

Lumina lămpii-vrăjitoare s-a stins când a ajuns la Kit, pe marginea autostrăzii. Era îmbrăcat complet în negru, iar medalionul lui Livvy strălucea pe gulerul tricoului.

Kit, care nu era fânul șoarecilor, s-a uitat la animalul de pe umărul lui Ty cu o oarecare neliniște. Nu părea un șoarece obișnuit: avea urechi rotunde, cu fața și coada blănoase. Părea că ronțăie o nucă.

— Sunt inofensivi, a spus Ty. Le place să adune obiecte pentru culcuș... capace de sticlă, frunze și ghinde.

Șoarecele și-a terminat gustarea și s-a uitat la Ty, așteptând.

— Nu mai am, i-a spus Ty, apoi a luat șoarecele de pe umăr și l-a pus cu grijă jos.

Șoarecele a fugit repede în tufișurile de lângă drum.

— Deci, a spus Ty, scuturându-și mâinile. Trecem în revistă ce avem pentru vrajă?

Lui Kit i s-a strâns stomacul. Se întreba unde e Dru și era neliniștit din cauza lui Shade. Dacă magicianul avea de gând să-l oprească pe Ty, era limpede că voia să aștepte până în ultima clipă.

— Sigur, a spus Kit, scoțând lista din buzunar. Cenușă din inima unui vulcan.

— Am luat de la Piața Umbrelor. Bifat.

— Pudră de calciu din oasele victimei unei crime.

— La fel.

— Sânge, păr și un os de la persoana care trebuie să fie adusă, a spus Kit, cu vocea puțin sugrumată.

Lața palidă a lui Ty părea o semilună în întuneric.

— Am o șuviță din părul lui Livvy și un dinte de lapte. Și sânge? a întrebat Kit, strângând din dinți.

I se părea mai mult decât sinistru să discute de părți din Livvy, ca și cum ar fi fost o păpușă, nu o persoană vie, care respiră.

Ty a atins medalionul de la gât, care încă mai avea pete ruginii.

— Sânge.

Cu gâtul strâns, Kit s-a chinuit să scoată un sunet care să sugereze aprobarea.

— Și mir cultivat de elfi...

S-a auzit trosnetul unei crenguțe. S-au întors amândoi, și Ty a dus mâna la centură. Văzând asta, Kit i-a pus mâna pe braț cu doar o clipă înainte ca Drusilla să iasă din umbre.

A întins mâinile.

— Stai așa! Eu sunt.

— Ce faci aici?

În vocea lui Ty se simțea supărarea.

— Mă uitam pe fereastră și v-am văzut mergând spre autostradă. Voiam să văd dacă e totul în regulă.

Kit era impresionat. Dru chiar se pricepea să mintă. Fața deschisă și onestă, vocea calmă. Tatăl lui i-ar fi dat o steluță de aur.

— De ce vorbești de elfi și de mir și de toate chestiile alea? a continuat ea. Faceți vreo vrajă?

Ty arăta de parcă i se făcuse un pic rău. Sentimentul vinovăției l-a izbit pe Kit cu forța unui bici. Ty nu știa să mintă, și nu făcea față prea bine schimbărilor-surpriză ale planului.

— Du-te acasă, Dru! i-a spus el.

Dru s-a uitat urât la el.

— Nu mă duc. N-ai cum să mă obligi.

Kit se întreba dacă și replicile astea făceau parte din rol.

— Dacă mă gonești, o să le spun tuturor că faci vrăji ciudate cu pulberi malefice, a spus ea.

Ty s-a înroșit la față de supărare. Kit l-a tras de mânecă spre el și i-a spus la ureche:

— Mai bine las-o să vină cu noi. Dacă n-o lași, și ne spune, am putea să fim prinși, sau l-am băga pe Shade în belea.

— Ty a început să clatine din cap. Dar nu poate să...

— O să-i spunem să ne aștepte în fața peșterii, a spus Kit.

Își dăduse seama că oricum vor trebui să facă chestia asta; primele cuvinte rostite de Shade vor dezvălui pe de-a-ntregul jumătățile de adevăr pe care Kit i le spusese lui Dru.

Kit a expirat prelung.

— Bine.

Dru și-a plesnit palmele.

— Iu-huu!

Au traversat împreună autostrada, iar Dru și-a scos pantofii când au ajuns pe nisip. Era o noapte caldă, vântul le gădila pielea, iar oceanul părea să respire liniștit și molcom, trimițându-și valurile pe plajă. Kit a simțit parcă o durere văzând toată frumusețea asta, o durere amestecată cu amărăciune, pentru că tatăl lui nu îl adusese niciodată aici. Un alt adevăr care îi fusese ascuns: orașul lui era superb.

Așa cum erau și alte lucruri. Ty mergea pe marginea plajei, cu mâinile în buzunare. Vântul îi ridica părul, și câteva șuvițe îi cădeau pe obraji ca niște dungi de vopsea neagră. O ignora intenționat pe Dru- silla, care juca leapșa cu valurile, alergând în sus și-n jos pe plajă, cu părul ciufulit și cu blugii uzi de apă sărată. S-a uitat la Kit și i-a făcut cu ochiul, un semn conspirativ care spunea: *II ajutăm împreună pe Ty.*

Kit spera să fie adevărat. Stomacul lui era numai noduri dureroase când au ajuns la intrarea în peșteră. Ty s-a oprit în fața grotei întunecate de piatră și a clătinat din cap spre sora lui.

— Nu poți veni cu noi, a zis el.

Dru a deschis gura să protesteze, dar Kit s-a uitat la ea cu înțeles.

— E mai bine să ne așteptăm afară, a spus el, rostind clar fiecare cuvânt, ca să înțeleagă că vorbește serios.

Dru s-a trântit pe nisip, cu un aer jalnic.

— OK. Bine.

Ty s-a strecurat în peșteră. Kit, după ce i-a aruncat o privire spășită lui Dru, era gata să intre după el, când Ty a ieșit iar, ducând în brațe un ghem furios de blană cenușie. Fața lui Dru s-a destins într-un zâmbet.

— Church! Ar putea să-ți țină el companie, a spus Ty, și a pus motanul pe picioarele ei.

Dru s-a uitat la el cu ochi strălucitori, dar Ty deja intra în grotă cu capul plecat. Kit l-a urmat, deși nu putea să nu se întrebe dacă Ty observase până acum cât de mult îl admiră Dru. Nu putea să nu-și spună că dacă ar fi avut el o surioară care să-l admire așa, tot timpul s-ar fi dat mare în fața ei.

Dar Ty era altfel.

În clipa în care au intrat în tunel, Kit a auzit o muzică scârțâitoare — ca și cum ar fi fost un cântec prost descărcat. Când au pătruns în peștera principală, l-au găsit pe Shade învârtindu-se încet prin cameră, dansând pe o melodie tristă, cântată de un gramofon.

— *Non, rien de rien, fredona Shade. Je ne regrette rien. Ni le bien qu'on m'a fait, ni le mal...*

Kit a tușit puțin.

Shade nu părea deloc jenat. A încetat să mai danseze, s-a uitat urât la ei și a pocnit din degete. Muzica s-a oprit.

— Nu-mi amintesc să vă fi invitat în seara asta, a spus magicianul. S-ar putea să am treabă.

— Ți-am trimis un bilet, a replicat Kit.

Shade s-a uitat la el cu sprâncenele lui albe încruntate și apoi s-a uitat în jos, la masa din lemn, zgâriată. Pe ea era o sticlă goală, de felul celor în care fusese distribuită apa din Lacul Lyn. Kit era bucuros să vadă că Shade luase tratamentul, deși era puțin îngrijorat că s-ar putea să aibă halucinații.

Ty a făcut un pas spre el, nerăbdător.

— Avem totul. Toate ingredientele pentru vrajă.

Shade s-a uitat repede la Kit, apoi și-a întors privirea. Părea supărat.

— *Toate?*

Ty a dat din cap.

— Cenușă, sânge și os...

— Un obiect dintr-o altă lume?

Avem și asta, a răspuns Kit, iar Ty a scos scrisoarea împăturită din buzunar. Este dintr-un loc numit Thule. Shade a privit fix scrisoarea, și toată culoarea i s-a scurs din față, lăsând în urmă o nuanță bolnăvicioasă, ca de salată verde.

— *Thule?*

— Știi lumea asta? l-a întrebat Ty.

— Da.

Vocea lui Shade era lipsită de orice intonație.

— Știu multe alte lumi. Asta e una dintre cele mai rele.

Kit vedea bine că Ty era surprins: nu se așteptase ca Shade să reacționeze așa.

— Dar le avem pe toate, a spus el din nou. Toate ingredientele. Ai spus că o să

ne dai o sursă de putere.

— Da, am spus asta. Shade s-a așezat la masa șubredă de lemn. Dar n-o s-o fac.

Ty a clipit din ochi, nevenindu-i să creadă.

— Dar ai spus...

— Știu ce am spus, s-a răstit Shade. Nu m-am gândit niciodată că o să găsiți toate ingredientele, copil nebun ce ești. Am crezut că o să renunțați. Nu ați făcut-o. Shade și-a aruncat brațele în aer. Nu înțelegi că asta e cel mai rău lucru pe care ai putea să-l faci? Că efectele lui te vor urmări toată viața? Nu întâmplător moartea reprezintă sfârșitul.

— Dar tu ești nemuritor.

Ochii lui Ty erau enormi, de un cenușiu palid, ca niște monede de argint pe fața lui albă.

— Am o viață lungă, dar nu trăiesc veșnic, a răspuns Shade. Cu toții avem viața care ne-a fost hărăzită. Dacă o scoți pe Livvy din locul în care trebuie să fie, vei lăsa un gol în univers care se va umple cu neagră suferință și cu durere de nesuportat. De asta nu poți scăpa neatins. Nu numai acum. Niciodată.

— Deci ne-ai mințit, a spus Ty.

Shade s-a ridicat.

— Da. Și aș mai face-o o dată. Niciodată nu vă voi ajuta cu așa ceva, m-ai înțeles? Și le voi spune tuturor. Niciun magician nu vă va ruta. Vor avea de-a face cu mine dacă vor încerca.

Ty își încleșta pumnii întruna, răcâindu-și palmele cu degetele.

— Dar Livvy...Sora ta e moartă, a spus Shade. îți înțeleg durerea, Tiberius. Dar nu poți fărâma universul ca s-o aduci înapoi.

Ty s-a întors și a luat-o la fugă prin tunel. Kit a rămas cu ochii la Shade.

— Ai fost prea brutal. Nu trebuia să vorbești așa cu el.

— Ba da, a spus Shade. S-a trântit iar în scaun. Du-te după prietenul tău. Are nevoie de tine acum, și Dumnezeu știe că eu nu am.

Kit a făcut câțiva pași cu spatele, apoi s-a întors și a luat-o la fugă, urmărind lampa-vrăjitoarei pe care o avea Ty. A ieșit pe plajă și l-a găsit pe Ty acolo, stând aplecat și încercând să-și recapete respirația.

Dm a sărit în picioare, rostogolindu-ı la pământ pe miorlăitorul Church.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Kit a pus mâna pe spatele lui Ty, între omoplați. A fost puțin surprins să descopere că spatele lui era mai solid și mai musculos decât credea el. întotdeauna avusese impresia că Ty e fragil, dar nu se simțea fragilitate în trupul lui. Era subțire ca tabla de fier bătută cu ciocanul: flexibil, dar indestructibil.

Kit și-a amintit că a auzit undeva că poți liniști pe cineva masându-ı cu mișcări circulare, așa că a făcut și el asta. Respirația lui Ty a început să devină mai regulată.

— N-o să meargă, a spus Kit, uitându-se ferm la Dru, peste spatele lui Ty. N-o să putem vedea spiritul lui Liwy.

— îmi pare rău, a șoptit Dru. Și mie mi-ar fi plăcut s-o văd.

Ty și-a îndreptat spatele. Avea ochii umezi; și i-a frecat cu putere.

— Nu... mie îmi pare rău, Dru.

Kit și Dru au schimbat o privire uimită. Lui Kit nu-i trecuse prin cap până

atunci că Ty nu va fi doar dezamăgit, ci va avea și senzația că i-a dezamăgit pe ceilalți.

— Nu trebuie să-ți pară rău, a spus Dru. Unele lucruri nu sunt posibile. I-a întins mâna, cu un gest timid. Dacă nu te simți bine, mă uit cu tine toată noaptea la filme, în camera cu televizorul. Pot să fac și prăjituri. Asta ajută întotdeauna.

A urmat o pauză lungă. Ty a luat-o de mână pe Dru.

Ar fi frumos. Kit a simțit o ușurare așa de mare, încât era gata să se dezechilibreze. Ty își amintise că are o soră. Cu siguranță însemna ceva. Se așteptase la ceva mai rău: la o dezamăgire pe care nu o putea evalua, la o durere atât de profundă, încât nimic din ce-ar fi spus el n-ar fi contat.

— Hai!

Dru l-a tras de mână și au pornit împreună spre Institut.

Kit a pornit după ei, dar s-a oprit puțin când au început să se cațare pe stâncile care blocau plaja. În timp ce Ty și Dru urcau pe stânci, el s-a uitat înapoi peste umăr și l-a văzut pe Shade uitându-se după ei din gura peșterii întunecate. A clătinat o dată din cap spre Kit, apoi a dispărut în umbre.

Vântul bătea dinspre deșert; Cristina și Mark stăteau pe jos lângă statuile pe care Arthur Blackthorn le importase din Anglia și le așezase printre cactușii din Munții Santa Monica. Mark simțea sub el nisipul cald și acum de la soare, și moale, ca un covor gros. La Vânătoarea Sălbatică, el și Kieran l-ar fi considerat un pat bun.

— Mi-e teamă că l-am rănit pe Kieran mai devreme, a spus Cristina.

Stătea cu picioarele goale în nisip, îmbrăcată cu o rochie scurtă din dantelă și cu cercei din aur. Pe Mark îl durea inima când se uita la ea, așa că a ridicat privirea spre statuia lui Virgil, prietenul lui vechi din nopțile pline de frustrare. Virgil s-a uitat la el impasibil, fără să-i dea vreun sfat.

— Neliniștile lui sunt și ale mele, a răspuns Mark. Mi-e greu să-i alung teama, când nu o pot alunga nici pe a mea.

— Nu trebuie să alungi teama cuiva ca s-o împărtășești pe a ta, Mark, a spus Cristina, jucându-se cu medalionul ei; degetele ei lungi mângâiau conturul îngerului Raziei, gravat pe pandantiv.

Mark ar fi vrut mai mult ca orice s-o sărute; în schimb, și-a înfundat mâinile în nisip.

— Aș putea să-ți spun și eu la fel. Ai fost încordată ca un arc toată ziua. Și ție ți-e teamă.

Cristina a oftat și i-a lovit ușor piciorul cu călcâiul ei gol.

— Bine. Tu îmi spui mie și eu îți spun ție.

Sunt îngrijorat pentru sora mea, a spus Mark. Cristina părea nedumerită.

— Nu m-am gândit că asta o să spui.

— Sora mea a fost exilată din cauza sângelui ei de elf, a zis el. Știi povestea, o știi pe toată. O știi mai bine ca oricine. Mark nu s-a putut abține; și-a așezat mâna peste mâna ei, în nisip. Toată familia mea a suferit din cauza moștenirii noastre genetice. Loialitatea noastră a fost întotdeauna pusă la îndoială. Cât de rău ar fi pentru ea și pentru Aline dacă eu aș fi împreună cu Kieran, iar el ar fi Regele întunericului? Pare așa ciudat să spun asta, așa de egoist...

— Nu e egoist.

Amândoi au ridicat capul; Kieran stătea între două statui, el însuși palid ca o statuie. Părul era negru ca aripile corbului în întunericul în care nu se mai distingeau nuanța albăstruie.

— Ți faci griji pentru familia ta, a spus el. Asta nu înseamnă egoism. E ceva ce am învățat de la tine și de la Julian. Să îți dorești să îi protejezi pe ceilalți mai mult decât îți dorești propria fericire... S-a uitat într-o parte. Asta nu că aș vrea să pretind că, fiind cu mine, ai fi fericit.

Mark rămăsese fără cuvinte, dar Cristina a întins brațele spre el. Brățările de aur au lucit pe pielea ei măslinie, în gestul acela de chemare.

— Vino să stai cu noi!

Kieran era și el desculț; elfii umblau adesea așa. A mers ușor, ca o pisică, pe nisip, fără ca pașii lui să ridice praful, și s-a așezat în genunchi, fără zgomot, în fața lor.

— Aș fi fericit, a zis Mark. Dar, cum ai spus... A luat o mână de nisip și a lăsat să i se strecoare praful printre degete. Sunt și alte lucruri de luat în seamă.

— S-ar putea să nu devin Rege, a spus Kieran.

— Dar s-ar putea să devii, a replicat Cristina. Și mie îmi e teamă. Am vorbit azi cu mama. Cineva i-a spus ceva urât despre mine. Că am relații intime cu elfii. Că sunt... o femeie ușoară, care își face de cap cu repudiați. Știi că nu mă interesează ce spune lumea, a adăugat ea grăbită. Iar mama mea poate să facă față bârfelor, dar... e o perioadă grea să fii Rosales. Istoria noastră cu elfii deja ne-a adus necazuri. Jaime și Diego sunt în închisoare. Dacă le voi crea și alte probleme? Acum o să vă spun eu ceva egoist, a zis Kieran. Mi-a fost teamă că amândoi regretați ce s-a întâmplat noaptea trecută. Că amândoi veți regreta... că ați fost cu mine.

Mark și Cristina s-au uitat unul la celălalt. Ea a clătinat din cap și vântul a făcut să-i fluture părul negru.

— Nu avem niciun regret, a spus Mark. Doar că...

— Știu, l-a întrerupt Kieran. Am știut asta de când a venit Gwyn și mi-a spus că ar trebui să fiu Rege. Am știut ce ar însemna. Chiar dacă aș fi doar implicat în problemele Curții, cum se pare că va trebui să fiu. Conclavul vrea să controleze accesul la cele două Curți. Întotdeauna și-a dorit asta. Dacă doi vânători de umbre pe care nu îi poate controla ar fi ascultați de Rege, asta ar arunca anatema asupra lor.

— Dar, Kieran..., a protestat Cristina.

— Nu sunt prost, a spus el. Îmi dau seama când ceva este imposibil.

Ochii lui erau ca două scuturi de fier: unul vechi și unul nou.

— Întotdeauna am fost un suflet neliniștit. La Curtea tatălui meu, și apoi la Vânătoria Sălbatică, am avut mereu în inimă furie și furtună. Kieran a lăsat capul în jos. Când l-am întâlnit pe Mark, mi-am dat seama că am găsit persoana care o să-mi ofere liniște în suflet. Nu mi-am închipuit că voi mai găsi pe cineva care să poată face asta, dar am găsit. Dacă m-ați lăsa să stau aici cu voi, în tăcere, în fața acestor nori de furtună care încep să se adune, ar însemna foarte mult pentru mine.

— Și pentru mine, a spus Cristina.

A întins mâna ei micuță și l-a tras ușor pe Kieran spre ea. El a ridicat capul, și Mark l-a luat de cealaltă mână, după care Mark și Cristina s-au prins și ei de mâini, închizând cercul. Niciunul dintre ei nu a rostit vreun cuvânt: nu era nevoie. Era

destul să fie împreună.

Emma era încă agitată când a intrat în bucătărie de dimineață, de parcă ar fi băut prea multe căni din cafeaua aceea care o dezgusta.

Cuvintele Dianei din Thule răsunau în capul ei precum un ciocan. Nu se dusese seara trecută la Julian, să-i spună de Zara, dar, după câteva clipe de șovăială, le trezise pe Helen și pe Aline ca să le prevină. Apoi plecase din nou în sala de antrenamente, cu speranța că loviturile de mâini și de picioare și căderile pe saltelele tari de pe podea o vorputea face să uite de runa care ardea. De *pambatai*-i din Thule. De cuvintele Reginei.

Mai târziu, când a adormit, a visat runa de *pambatai* din Orașul Tăcut, sângele de pe mânerul Cortanei, și un oraș distrus, la orizontul căruia se vedeau niște giganți monstruoși. Se simțea încă neliniștită, ca și cum ar fi rămas prinsă pe jumătate în coșmarul acela.

S-a bucurat să vadă că bucătăria era plină de oameni. De fapt, erau prea mulți ca să încapă toți în micul spațiu de luat masa. Cineva venise cu ideea genială de a prelungi masa cu un dulap din sala de arme, așezat cu fundul în sus, și fuseseră aduse toate scaunele pliante din casă.

Își făcuse griji că dimineața va fi posomorâtă, fiindcă toată lumea avea să se agite în toate părțile cu pregătirile în vederea plecării spre Alicante. Nu-și putea stăpâni senzația de ciudă, că ea și Julian nu aveau să se ducă. Era și lupta lor. În plus, avea nevoie de o distragere a atenției. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână cu Julian la Institut, sub o supraveghere minimală.

Dar grupul de persoane adunat acolo părea oricum, dar numai posomorât nu. Dacă n-ar fi fost locul acela gol, unde ar fi trebuit să stea Livvy, scena era aproape perfectă — Helen și Aline le zâmbeau copiilor pe deasupra cănilor de cafea. Mark stătea între Kieran și Cristina, și părea că nu se despărțise nicio clipă de familia lui. Jace și Clary erau și ei acolo, așa cum nu se întâmpla când Arthur se afla la conducerea Institutului și primeau rareori vizite. Kit, piesa lipsă de care nu știuseră până acum că Ty avea nevoie, fura un cartof din farfuria acestuia, făcându-1 să zâmbească. Diana emana calmul ei neclintit, devenind capul limpede al unei familii înclinate spre dramatism. Până și Kieran, care părea că îi face fericiți pe Mark și pe Cristina când e în preajma lor, se integrase în grup: le demonstra, lui Tavvy și lui Dru, bucuriile oferite de căpșunile înmuiate în sirop de arțar.

Și Julian, desigur, stătea în fața aragazului și învățea clătitele cu ușurința unui expert.

— O clătită odată, Tavvy, spunea Helen. Da, știi că poți să bagi trei în gură, dar asta nu înseamnă că așa trebuie să faci. Emma i-a întâlnit privirea lui Julian. A văzut încordarea din umerii și din gura lui când s-a uitat la ea. *Eoartă-te normal*, și-a spus ea. *E o masă veselă, obișnuită, de familie.*

— Ai făcut clătite? a întrebat ea, încercând să vorbească pe un ton voios. Cum de s-a întâmplat asta?

— Uneori, când pornești un război, vrei să faci clătite, a spus el, apoi a pus două clătite pe o farfurie și i le-a întins.

Jace s-a înecat cu pâinea prăjită.

— Ce-ai spus, Julian?

Julian s-a uitat la ceasul de deasupra aragazului. A stins focul și a început să-și dezlege șorțul, calm.

— Trebuie să sosească din clipă în clipă, a spus el.

— Trebuie să *cei* Diana a lăsat furculița jos. Julian, despre ce vorbești?

Tavvy se urcase pe un scaun șubred, cu fața lipită de geam. A scos un fel de chițăit surescitat.

— Cine sunt oamenii ăia care vin pe cărare, Jules?

Kit și Ty au sărit imediat în picioare și s-au repezit la fereastră.

— Văd niște elfi..., a spus Ty. Cred că sunt vârcolaci... cei din mașinile negre trebuie să fie vampiri.

— Și vânători de umbre, a adăugat Kit. Așa de mulți vânători de umbre...

— Sanctuarul e aproape gata, a spus Julian, aruncând prosopul de bucătărie. Dacă nu vrea altcineva s-o facă, o să mă duc eu să-i întâmpin pe oaspeți.

Jace s-a ridicat în picioare. Clary a înălțat capul spre el, alarmată: ochii lui aurii deveniseră reci de furie.

— N-o să te întreb de două ori, Julian Blackthorn, a spus el, iar vocea lui, de obicei glumeată, nu mai era acum deloc așa. Ce-ai făcut?

Julian s-a rezemat cu șoldul de dulap. Emma și-a dat seama, șocată, că, deși părea mult mai tânăr decât Jace, era la fel de înalt ca el.

— Îți aduci aminte când mi-ai spus că ideea mea cu coaliția e proastă, pentru că nu putem avea încredere că vânătorii de umbre ne vor spune sincer față de cine sunt loiali?

— Foarte clar, a spus Jace. Dar înțeleg că i-ai invitat oricum pe toți la un consiliu de război? Sunt aici, acum? a întrebat Clary, nervoasă. Dar... sunt îmbrăcată cu un tricou pe care scrie „PUTEREA UNICORNULUI”...

— Nu există unicorni, a spus Jace.

— Știu. Tocmai de-asta e *amuzant*.

— Ca să revenim la chestiunea trădării..., a început Jace.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că mă aștept la trădări? Că, de fapt, mă bazez pe ele. Că fac parte din *planul* meu.

— Ce plan? a întrebat Jace.

— întotdeauna am un plan, a spus Julian, calm.

Dru a ridicat paharul cu cafea.

— Mă bucur că ai revenit printre noi, Jules. Mi-a fost dor de planurile tale nebunești.

Helen era acum în picioare. Aline dădea impresia că abia își stăpânea râsul.

— Cum i-ai invitat pe toți aici? a întrebat Helen. Cum ai reușit să iei legătura cu atâția repudiați și nefilimi, și încă așa de repede?

— Am corespondat cu ei ani de zile, a spus Julian. Știu să trimit mesaje de foc magicienilor și mesaje în ghindă elfilor, și știu numerele de telefon ale tuturor vampirilor și vârcolacilor importanți. Știu cum să iau legătura cu cei din Alianța Repudiaților și a Vânătorilor de Umbre. A trebuit să știu toate astea. Cinci ani de zile, asta a fost treaba mea.

— Dar până acum nu trimiteai mesajele ca din partea lui Arthur? l-a întrebat

Helen, vizibil îngrijorată. Acum cine ai pretins că ești?

— Le-am trimis în numele meu, a răspuns Julian. Ii cunosc pe oamenii ăștia. Le cunosc personalitatea. Știu care dintre ei vor fi de partea noastră. Am fost directorul Institutului de aici ani de zile. I-am chemat pe aliații mei, pentru că a fost treaba mea să aflu care îmi sunt aliații.

Vorbea încet, dar ferm. Nu era nimic lipsit de respect în ceea ce spunea, dar Emma știa care era substratul cuvintelor lui: Am fost ani de zile un diplomat neștiut și nerecunoscut. Dar asta nu înseamnă că n-am fost priceput. Mi-am folosit priceperea, indiferent dacă vă place sau nu.

Nu ne putem lupta singuri cu Cohorta, a adăugat el. Membrii ei sunt oameni dintre noi. Din guvernul nostru. Nu sunt o amenințare externă, așa cum a fost Sebastian. Avem nevoie de acești aliați. O să vedeți.

Și apoi s-a uitat la Emma, ca și cum nu s-ar fi putut abține. Mesajul din ochii lui era limpede. Deși ea încă nu-și revenise din șoc pentru ceea ce făcuse el, spera să aibă aprobarea ei. Așa cum fusese întotdeauna.

Emma a simțit pulsația fierbinte a runei de *parabatai*. A strâns din ochi și s-a uitat la brațul stâng: își simțea pielea fierbinte și întinsă, dar runa arăta normal. Fusese doar o privire, și-a spus ea. Atâta tot.

— Te ajut eu să termini pregătirile la Sanctuar, pentru ședință, a spus ea. O să avem nevoie de scaune...

Kieran s-a ridicat în picioare, dându-și după urechi părul albastru ca marea.

— Te ajut și eu, a spus el. Îți mulțumesc în numele poporului meu că i-ai chemat pe repudiați pentru a discuta la aceeași masă, ca niște egali. Ai dreptate. Niciunii dintre noi nu putem face asta singuri.

S-a ridicat și Diana.

— Îi voi trimite un mesaj lui Gwyn, a spus ea. Știu că va dori să vină, și atunci vei avea și Vânătoarea Sălbatică de partea ta.

A fost rândul Cristinei să se ridice.

— Ai luat legătura și cu Institutul din Ciudad de Mexico?

— Da, a răspuns Julian. Mama ta a spus că vine cu plăcere.

Cristina a părut alarmată.

— Trebuie să mă duc să mă schimb, a spus ea și a ieșit în fugă.

Frații mai mici s-au uitat cu ochii mari la Jace, care a ridicat mâna.

Emma s-a încordat. Jace era un vânător de umbre puternic — nu numai fizic, ci și politic. El și Clary ar fi putut schimba orice parte a acestui plan dacă ar fi vrut.

— I-ai invitat pe Magnus și pe Alee? Știu și ei că planurile noastre s-au schimbat?

Planurile noastre. Emma a început să se relaxeze.

— Evident, a spus Julian. I-am invitat pe toți cei care cred că vor fi de partea noastră. Și tuturor le-am spus că pot invita și alte persoane în care au încredere. Asta e o idee proastă, probabil, a comentat Jace. Adică una care bate recordul la prostie. Mai proastă decât oricare idee din istorie, dar...

Clary a sărit în picioare.

— Vrea să spună, de fapt, că suntem de partea voastră, a spus ea. Ne plac la nebunie ideile proaste.

— Așa e, a admis Jace, cu un zâmbet care îi lumina fața.

Părea din nou de șaptesprezece ani.

Aline s-a ridicat ultima.

— Teoretic, acesta e Institutul meu, a spus ea. Facem ce spun eu. A tăcut un moment. Iar eu fac ce vrea Helen. Ce vrei tu, iubito?

Helen a zâmbit.

Vreau un consiliu de război, a spus ea. Hai să ne pregătim.

27

PESTE DEPĂRTĂRI

AU PĂTRUNS ÎN VALURI PE UȘA SANCTUARULUI, UNUL DUPĂ ALTUL: repudiați și vânători de umbre, care curgeau ca o cascadă fără sfârșit.

Mai întâi au venit vampirii cu fețele lor albe ca hârtia și cu eleganța lor rece, ținându-și umbrelele negre, fermecate, deasupra capului, cât au făcut cei câțiva pași de la mașinile lor cu geamuri fumurii la ușa Sanctuarului, nerăbdători să scape de soare. Emma a recunoscut-o printre ei pe Lily Chen, care venea la brațul unui vampir înalt, cu părul în dreaduri. Un grup mare de vampiri blonzi, din Suedia, au intrat sporovăind cu cei din familia Lindquist, familia care conducea Institutul din Stockholm.

Erau vârcolaci din toată lumea: Luke Garroway, șleampăt și bărbos, în haina lui de flanel, cu mama lui Clary, Jocelyn, lângă el. Vârcolaci în kilturi, în chimonouri sau qipao. Maia Roberts și Bat Velasquez — Emma a simțit un junghi în inimă gândindu-se la cealaltă versiune a lor, din Thule: tot împreună, tot ținându-se de mână.

Erau și magicieni, mai mulți decât văzuse vreodată Emma la un loc. Catarina Loss, cu pielea ei albastră și părul alb: mergea alături de Tessa și de Jem, îmbrăcată cu halatul de infirmieră, și se uita în jur, gânditoare. Privirea ei s-a aprins când a dat cu ochii de Kit și s-a uitat

la el în tăcere, recunoscându-1, dar acesta, absorbit de discuția cu Ty, nu a observat.

Hypatia Vex, cu părul ei de bronz și cu pielea închisă la culoare, avea un aer regal, curios. Magicieni cu aripi de liliac, cu copite, cu branhiile sau cu ochi de curcubeu, cu antene delicate sau cu coarne răsucite de cerb. O femeie cu fața de liliac, care s-a dus la Cristina și i-a spus ceva în spaniolă. Un magician cu pielea neagră și cu o pânză de păianjen albă tatuată pe obraz.

Și apoi erau vânătorii de umbre. Emma mai văzuse până atunci mulți vânători de umbre la un loc — fusese la câteva ședințe ale Consiliului —, dar era bucuroasă să

vadă cât de mulți răspuseseră la invitația lui Julian. El stătea în fața sălii, acolo unde frații Blackthorn și prietenii lor improvizaseră în grabă o masă lungă. În spatele mesei atârna pe perete un banner rulat. Julian stătea rezemat de masă, calm, dar Emma simțea încordarea care alerga prin el ca un curent electric în timp ce șirurile vânătorilor de umbre au început să pătrundă în Sanctuar.

Julie Beauvale și Beatriz Mendoza, cu runele de *parabatai* strălucind pe brațe. Marisol Garza, îmbrăcată în alb, în memoria lui Jon Cartwright. Magnus și Alec abia sosiseră împreună cu Maryse și cu copiii, și stăteau lângă ușă, vizavi de Helen și de Aline, întâmpinându-i pe vânătorii de umbre. Kadir Safar, de la Conclavul din New York, a înclinat sobru capul către Diana, apoi s-a dus să vorbească cu Maryse, care îl legăna pe genunchi pe micul și albastrul Max, în timp ce Rafe alerga în jurul lor.

Familia Romero venise din Argentina, familia Pederoso din Brazilia, familia Keo din Cambodgia, iar familia Rosewain din nordul Angliei. O femeie minionă, brunetă, s-a repezit la Cristina și a strâns-o tare în brațe. Mama Cristinei! Emma a simțit nevoia să facă o plecăciune în fața celei care crease porecla „Diego cel Perfect”.

— Ce grozav e să vezi alianța în acțiune, a spus Mark, care îi ajutase pe ceilalți să așeze rândurile de scaune.

Își pusese un sacou negru și sobru, în încercarea de a părea mai serios. La fel ca gestul de ieri, când aranjase cu grijă masa, gestul mărunț de azi o umplea pe Emma de înduioșare. Sunt multe feluri încare îți poți ajuta familia, s-a gândit ea. Julian făcea gesturi mari și pasionale; Mark făcea gesturi mai mărunte și mai discrete, dar la fel de semnificative.

— Alec pare să-i cunoască pe toți repudiații de aici.

Era adevărat — Alee întâmpina o fată-vârcolac care sporovăia în franceză, întrebându-și ceva despre Rafael; un vampir înalt și brunet, care purta un tricou pe care scria ceva în chineză, l-a bătut ușor pe spate, iar Lily și Maia s-au repezit la el să stea de vorbă în șoaptă.

Brusc, Mark și-a îndreptat spatele. Emma i-a urmărit privirea și a văzut câțiva elfi care intrau în sală. I-a pus mâna pe braț, întrebându-se dacă el își mai amintește de ultima oară când fusese aici, în Sanctuar, atunci când Vânătoarea Sălbatică îl înapoiase familiei.

Kieran se întorsese și el — până atunci vorbise cu Julian, încet — și se uita la elfi: era Gwyn, evident, toată lumea se aștepta să-l vadă, dar după el veneau mulți alții. Printre driade și spiriduși și trolî, Emma a recunoscut și câțiva gnomi pe care ea și Julian îi întâlneră în Cornwall. În spatele lor venea un puca înalt, îmbrăcat într-un tricou pe care scria DREPTATE PENTRU KAELIE, iar după el era o femeie cu o pelerină lungă și verde, a cărei glugă îi ascundea fața, deși câteva bucle blonde erau vizibile.

Emma s-a întors spre Mark.

— E Nene.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Mark a bătut-o ușor pe umăr și a traversat sala să-și întâmpine mătușa. Emma a văzut cum Kieran și Cristina se uită după el, deși Cristina fusese capturată ferm de mama ei și era limpede că nu avea să plece de acolo.

Emma s-a uitat iar la Julian. Trecuse în spatele mesei și stătea în picioare, cu mâinile pe lângă corp. Helen și Aline veniseră și ele lângă el. Ceilalți din familie se așezaseră pe scaune, în stânga sălii, Kit lângă Ty, iar Dru, cu mâna pe umărul lui Tavvy, tocmai se întorcea să se uite atent la cineva care intrase în Sanctuar.

Era Cameron. Era singur și mergea puțin gârbovit, ca și cum ar fi sperat să nu-î vadă nimeni, cu toate că părul lui roșu-aprins strălucea ca un far. Emma nu s-a putut stăpâni; s-a dus repede la el. Cameron a părut surprins când ea s-a apropiat și l-a luat de mână.

— îți mulțumesc că ai venit, Cameron, a spus ea. îți mulțumesc pentru tot.

— Familia mea nu știe, a răspuns el. Ei sunt cam...

— De partea Cohortei, știu, a spus Emma. Dar tu ești altfel. Ești băiat bun. Acum știu sigur asta, și îmi pare rău că te-am făcut să suferi în trecut.

Cameron a părut și mai alarmat.

— Nu cred că ar fi bine să ne împăcăm, a spus el.

— A, sigur că nu, a zâmbit Emma. Mă bucur doar că ești OK.

S-a uitat la Julian, care i-a făcut cu mâna lui Cameron, după care a ridicat degetul mare în sus. Cu un aer îngrozit, Cameron a plecat grăbit să se refugieze pe un scaun.

Poate că într-o zi Emma o să-i povestească și lui despre Thule.

Poate.

A fluturat mâna spre Simon și Isabelle care au intrat ținându-se de mână. Isabelle s-a dus imediat spre mama ei și spre Max.

Simon s-a uitat la Kieran surprins, recunoscându-l, apoi a traversat sala și s-a dus să vorbească cu Vivianne Penhallow, decan la Academia Vânătorilor de Umbre. Uneori, Emma se întreba dacă lui Simon îi plăcuse la Academie. Se întreba dacă *ei* i-ar plăcea acolo. Dar n-avea niciun rost să se gândească acum la viitor.

S-a uitat la Julian. Ușile largi erau încă deschise, iar prin ele intra

1. briză, și, pentru o clipă, Emma a văzut-o pe Livvy — nu pe acea Liwy din Thule, ci pe Livvy cea din lumea lor — ca într-o viziune sau ca într-o halucinație, a văzut-o stând în spatele lui Julian, cu mâna pe umărul lui și cu părul eteric fluturând în vânt.

Emma a închis ochii, iar când i-a deschis, Julian era singur. De parcă i-ar fi simțit privirea, Julian s-a uitat la ea. în prima clipă, Julian

2. s-a părut incredibil de tânăr, ca și cum ar fi fost același băiat de doisprezece ani care alerga săptămânal cu bicicleta câte doi kilometri de la autostradă, dus-întors, cărând sacoșe grele, ca să fie sigur că frații și surorile lui au de toate.

Dacă mi-aifi spus, s-a gândit ea. Dacă aș fi știut că aveai nevoie de ajutor. Acum nu mai putea fi *parabatai*-ul lui Julian, sau partenera lui. Nu putea să-i zâmbească, așa cum îi zâmbea Clary lui Jace, nu putea să-i pună mâna pe umăr, liniștitor, așa cum facea Alee cu Magnus, și nu putea nici să-l ia de mână, cum o lua Aline de mână pe Helen.

Dar putea fi aliata lui. Putea măcar să stea alături de ceilalți, în fața sălii, în fața mulțimii. A traversat încăperea, îndreptându-se spre masă.

Mark a ajuns la Nene în același timp cu Helen. Mătușa lor părea agitată, și degetele ei lungi și palide frământau întruna materialul verde-smarald al pelerinei. Când i-a

văzut apropiindu-se, s-a uitat de la unul la altul și a înclinat capul ușor și cam țeapăn.

- Miach, a spus ea. Alessa. îmi pare bine să vă văd sănătoși.
- Mătușă Nene, a spus Mark. îmi pare bine că ai venit și... totul e în regulă?
- Am primit ordin să rămân la Curte după ce Regina s-a întors de la Curtea întunericului. De atunci e mereu furioasă și neîncrezătoare.

Venirea mea aici înseamnă încălcarea poruncii date de monarhul meu.

Nene a oftat. E posibil să nu mai pot reveni la Curte.

- Nene! Helen părea îngrozită. Nu trebuia să vii.
- Am vrut să vin. Am trăit toată viața cu frica de Regină. Am trăit fiindu-mi frică de ce îmi doream — să plec de la Curte și să trăiesc ca un elf sălbatic. Dar voi, nepoata și nepotul meu, ați trăit între două lumi, și vouă nu vă e frică. Le-a zâmbit, și Mark ar fi vrut să-i spună că lui îi era frică tot tim-

pul de ceva. Nu i-a spus-o.

- O să fac tot ce pot să vă ajut aici, a spus ea. Cauza voastră e dreaptă. E timpul ca Pacea Rece să ia sfârșit.

Mark, care până atunci nu știuse că Julian le promisese sfârșitul Păcii Reci, a scos un sunet sugrumat, de parcă s-ar fi înecat.

- Adaon, a spus el. Știu că Helen ți-a scris despre el. Ne-a salvat viața...
 - Am dorit să vă dau vestea personal. Adaon e bine, a răspuns Nene. A devenit un fel de favorit al Reginei și a urcat rapid în ierarhia Curții.
 - Mark a clipit din ochi. Nu se așteptase la asta. *Favorit* al Reginei Luminii?
 - Cred că Mark vrea să știe dacă Adaon este amantul Reginei, a explicat Helen, directă ca de obicei.
 - Ah, cel mai probabil da. E chiar uimitor, a spus Nene. Fergus e foarte supărat, pentru că el a fost favoritul ei odinioară.
 - Salutări, Nene! a zis Kieran, apropiindu-se de ei.
- Se schimbase de blugi și acum arăta exact ca un prinț elf, așa cum îl văzuse prima oară Mark, într-o cămașă albă și pantaloni crem. Părul era negru ca albastrul oceanului în noapte.
- Mă bucur să văd că ești bine. Ce face fratele meu, Adaon? Nu e apăsător prea tare de papucul Reginei, sper.
 - Numai dacă vrea el, a spus Nene cu voioșie.
- Kieran părea nedumerit. Mark și-a pus palmele pe față.

— Emma!

Emma s-a întors la jumătatea drumului și l-a văzut pe Jem apropiindu-se de ea, cu un zâmbet timid pe față. Îl văzuse mai devreme, când intrase cu Tessa, care se așezase acum lângă Catarina Loss. Emma a clipit des din ochi când s-a apropiat de ea; avea impresia că trecuseră câteva secole de când nu-î mai văzuse, din ziua aceea oribilă, la funeraliile lui Liwy.

- Emma. Jem i-a luat mâna în mâinile lui. Te simți bine?

Vede cât arăt de obosită, și-a spus ea. Ochii umflați, bainele boțite, cine știe câte altele. A încercat să zâmbească.

- Mă bucur tare mult să te văd, Jem!

În lumina candelabrului din plafon, cicatricele de pe pomeții lui se vedeau clar.

— Nu e propriu-zis un răspuns la întrebarea mea, a replicat el. Tessa mi-a povestit despre Thule. Ai făcut o călătorie grea.

— Cred că toți am făcut, a spus ea încet. A fost groaznic... dar acum ne-am întors.

El i-a strâns mâinile, apoi i-a dat drumul.

— Voiam să-ți mulțumesc, a spus el. Pentru tot ajutorul pe care tu și prietenii tăi ni l-ați dat pentru a vindeca magicienii. Ai fost o prietenă mai bună decât ți-am fost eu, *mei mei*. Nu... tu m-ai ajutat de-atâtea ori! a protestat Emma. A șovăit. De fapt, voiam să te întreb ceva.

Jem și-a pus mâinile în buzunare.

— Sigur, despre ce e vorba?

— Știi să smulgi Pecițile unui vânător de umbre?

Jem a părut șocat.

— Poftim?

S-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se uită nimeni la ei; majoritatea celor veniți se așezaseră pe scaune și acum priveau spre masa din capătul sălii, așteptând.

— Emma, de ce mă întrebi ceva așa de groaznic?

Ea s-a gândit repede.

— Păi... Cohorta. Poate că am reuși să-i îndepărtăm de la putere nu... facându-le rău, ci facându-i să nu mai fie vânători de umbre. Și tu ai fost Frate Tăcut, și ai putea s-o faci, sau...

S-a oprit când a văzut chipul lui îngrozit.

— Emma, nu toate deciziile stau pe umerii tăi. Conclavul va fi refăcut și atunci se va ocupa de cei din Cohortă.

Vocea lui Jem s-a îmblânzit puțin.

— Știu că ești îngrijorată. Dar, ca Frate Tăcut, am luat parte la ceremoniile prin care un vânător de umbre era deposedat de Peciți. E ceva atât de oribil, că nu aș mai repeta vreodată experiența. *Niciodată*

n-aș mai face-o. În nicio situație.

Emma a simțit că se sufocă.

— Desigur. îmi pare rău că am deschis discuția.

— Nu-i nimic.

Era atâta înțelegere în vocea lui, încât ei i se rupea inima.

— Știu că ți-e teamă, Emma. Tuturor ne e teamă.

S-a uitat după el cum pleacă. Disperarea îi îngreuna respirația. *Mi-e teamă*, și-a spus ea. *Dar nu de Cohortă.*

De mine.

Emma și-a luat locul la masă, în fața sălii; Mark se alăturase și el micului grup, și Emma se așezase lângă el, ceva mai departe de Julian. Ușile fuseseră închise și torțele se aprinseseră, și, rând după rând, oamenii se uitau la ei de pe scaunele așezate în mijlocul sălii. De fapt, nuavuseseră suficiente scaune, și destul de mulți repudiați și vânători de umbre stăteau rezemați de perete și îi priveau.

— Vă mulțumesc tuturor că ați răspuns chemării mele, a spus Julian.

Emma îi simțea agitația și încordarea care îi accelerau și ei pulsul.

Dar Julian nu arăta nimic din toate astea. Vocea lui avea ceva autoritar, și toată sala a

tăcut, iar el a vorbit fără să fie nevoit să ridice glasul.

— Nu mai pierd timpul cu explicații sau prezentări. Știți cine sunt. Ii cunoașteți pe sora și pe fratele meu; le cunoașteți pe Aline Penhallow și pe Emma Carstairs. Știți că mama lui Aline, Consulul nostru, a fost arestată ilegal. Știți că Horace Dearborn a luat puterea în Idris...

— A fost votat, a spus Kwasi Bediako, magicianul cu pânda albă de păianjen pe obraz, pe care Emma îl remarcase mai devreme; Cristina îi spusese în șoaptă că Bediako era înaltul Magician de la Accra. Nu putem pretinde că nu a fost așa.

— Nu a *votat* nimeni s-o arunce pe mama mea în închisoare, a spus Aline. Nimeni nu a *votat* să îndeparteze Consulul de la putere, ca Dearborn să conducă singur.

— Mai sunt și alții în închisoare, a spus mama Cristinei.

Cristina, care stătea lângă ea, s-a făcut roșie ca focul.

— Diego Rocio Rosales a fost închis! Pentru nimic!

Kieran s-a uitat la ea cu un mic zâmbet în colțul gurii.

— La fel și verișoara mea, Divya, a spus Anush Joshi, un tânăr cu părul negru, tuns prost, și cu un aer neliniștit. Ce plănuieți să faceți în legătură cu asta? Să interveniți pe lângă cei din Consiliu?

Julian s-a uitat puțin la mâinile lui, ca și cum ar fi încercat să se adune.

— Toată lumea... noi toți cei de aici... am acceptat întotdeauna ca normală un pic de prejudecată din partea Conclavului, în funcție de caz sau de necesitate.

Sala a rămas mută. Nimeni nu a protestat, dar mulți au lăsat ochii în jos, ca și cum ar fi fost rușinați.

— Acum Cohorta a schimbat ceea ce consideram noi că e normal, a spus Julian. Niciodată până acum repudiații nu au fost izgoniți din Idris. Niciodată până acum vânătorii de umbre n-au închis alți vânători de umbre, fără să facă măcar un proces de ochii lumii. Ce ne interesează pe noi ce-și fac vânătorii de umbre între ei? a întrebat acel puca în tricoul cu Kaelie.

— Pentru că acesta este doar primul pas, și ceea ce vor păți repudiații va fi mai rău, a spus Emma, spre propria ei surprindere; nu avusese de gând să ia cuvântul, voia doar să îl susțină pe Julian. Deja mulți dintre voi au fost înregistrați.

— Deci spuneți că trebuie să ne luptăm cu ei? a întrebat Gywn, cu o voce bubuitoare. E o chemare la arme?

Julie Beauvale s-a ridicat în picioare.

— Poate că nu e un Conclav bun, dar membrii lui sunt, totuși, vânători de umbre. Mulți dintre cei care urmează Cohorta sunt speriați. Eu nu vreau să le fac rău acelora, și frica lor e reală, mai ales acum, că Jace și Clary sunt morți. Ei erau eroii noștri, eu i-am cunoscut și...

— Julie, a șuierat Beatriz. Stai jos!

— Jace și cu mine eram foarte apropiați, a continuat Julie. N-aș ezita să spun că era cel mai bun prieten al meu, și eu...

— *Julie!* Beatriz a apucat-o de marginea cămășii și a tras-o pe scaun, apoi și-a dres vocea. Cred că Julie a *vrut să spună* că voi afirmați că cei din Cohortă vor să distrugă guvernul, dar bănuiala mea, judecând după întâlnirea asta secretă, e că și voi vreți să distrugeți guvernul, iar eu... nu știu cum putem face asta fără să afectăm niște oameni nevinovați.

S-au auzit murmure. În umbre, Emma i-a văzut — nu știa când intraseră, dar în capătul celălalt al camerei stăteau în picioare o Soră de Fier și un Frate Tăcut, nemișcați, cu chipurile ascunse de întuneric.

A simțit un mic frison. Știa că Surorile de Fier sunt împotriva Cohortei. Nu știa de Frații Tăcuți. Amândoi păreau niște emisari ai Legii, cum stăteau acolo așa, în tăcere.

Noi nu sugerăm că ar trebui să distrugem guvernul, a răspuns Julian. Noi spunem că guvernul este distrus chiar acum, din interior. Conclavul a fost conceput astfel încât să fie vocea tuturor vânătorilor de umbre. Dacă vocea noastră nu se mai aude, înseamnă că nu mai e guvernul nostru. Legea a fost creată pentru a ne proteja și pentru a ne permite să-i protejăm pe ceilalți. Când Legea este încălcată, sau interpretată în așa fel încât nevinovații să fie în pericol, atunci nu mai este Legea noastră. Valentine a vrut să conducă Conclavul. Sebastian a vrut să-l distrugă. Noi nu vrem decât să revină la putere Consulul nostru de drept, și să-i permitem guvernului vânătorilor de umbre să fie ceea ce trebuie: nu o tiranie, ci o adunare reprezentativă pentru noi și pentru ceea ce dorim noi.

— Astea sunt niște cuvinte frumoșele, a spus fata-vârcolac din Franța, care vorbise mai devreme cu Alee. Dar Jace și Clary au fost iubiți de oamenii voștri. Aceștia vor vrea să pornească un război împotriva celor care i-au ucis.

— Da, a spus Julian. Am luat asta în calcul.

Nu a fost niciun gest, niciun semnal care să fie văzut de Emma, dar ușile Sanctuarului s-au deschis și Jace a intrat împreună cu Clary, ca la un semn.

La început, mulțimea n-a avut nicio reacție. Lumina care venea de la torțe era puternică, și niciunul dintre ei nu era îmbrăcat în uniformă: Jace era în blugi și Clary avea o rochie simplă, albastră. În timp ce treceau prin mulțime, oamenii s-au uitat la ei, clipind din ochi, până când, în sfârșit, Lily Chen, cu un aer iritat, s-a ridicat în picioare și a spus tare, cu o voce plictisită:

— Nu pot să-mi cred ochilor. Sunteți cu adevărat Jace Herondale și Clary Fairchild, întorși din MORȚI?

Reacția mulțumii a fost electrizantă. Clary s-a uitat în jur puțin îngrijorată când a auzit vacarmul care se stârnea; Jace s-a mulțumit doar să rânjească, în timp ce se îndrepta cu Clary spre Emma și spre ceilalți, la masa cea lungă. Lily se așezase pe scaun și acum își examina unghiile.

Julian le striga să facă liniște, dar vocea lui era acoperită de gălăgia din sală. Simțind că e un domeniu la care ea excelează, Emma a sărit pe masă și a strigat:

— TOATĂ LUMEA. LINIȘTE!

Nivelul de decibeli a scăzut imediat. Emma a văzut-o pe Cristina râzând, cu mâna la gură. Lângă ea, Jace a întins două degete spre Julie Beauvale, ca și cum ar fi împușcat-o, iar ea s-a îmbujorat.

— Mă bucur să te văd, pretenaro, i-a spus el.

Umerii lui Simon se zguduiau. Isabelle, care privise scena cu un mic zâmbet, l-a bătut pe spate.

— Clary a strâmbat din nas spre Jace, apoi s-a întors cu fața spre sală. Vă mulțumim, a spus ea cu voce scăzută, dar pătrunzătoare. Ne bucurăm să fim aici.

În sală era o liniște de se putea auzi și un ac care cade pe jos.

Emma a sărit jos de pe masă. Julian se uita la oameni, cu mâinile la spate, ca și

cum s-ar fi gândit la situația pe care o crease. Toți se uitau fascinați și muți la Clary și la Jace. *Deci așa e când ești erou, s-a gândit Emma, privind fețele oamenilor. Să ai sânge de înger și să fii la propriu cel care a salvat lumea. Lumea se uită la tine de parcă... de parcă nu ești real.*

— Inchizitorul Lightwood ne-a trimis pe Tărâmul Elfilor, a spus Clary. Să căutăm o armă aflată în posesia Regelui întunericului, o armă care pentru vânătorii de umbre ar fi mortală. Am descoperit că Regele întunericului deschisese un Portal către o altă lume, o lume fără magie angelică. Folosea pământul din cealaltă lume ca să creeze mana de care ați auzit cu toții... cea care a măcinat Pădurea Brocelind.

— Mana a fost eradicată alaltăseară, a spus Jace. De o echipă alcătuită din nefilimi și elfi, care au lucrat împreună.

Acum tăcerea a fost sfâșiată: se auzea un zumzet de voci uimite.

— Dar nu suntem singurii nefilimi care colaborează cu elfii, a spus Clary. Actualul Rege al Întunericului, Oban, colaborează cu cei din Cohortă. Ei au și aranjat ca acesta să ajungă pe tron.

— De unde știm că toate astea sunt adevărate? a strigat Joaquin Acosta Romero, de la Institutul din Buenos Aires.

Stătea lângă fata-vârcolac din Franța și o ținea pe după umeri.

— Pentru că până acum nu au făcut altceva decât să vă mintă, a spus Mark. V-au spus că Jace și Clary sunt morți. V-au spus că elfii i-au ucis. Și iată-i acum în fața voastră, vii și nevătămați.

— De ce ar fi de acord Curtea întunericului să facă parte dintr-un plan în care elfii sunt acuzați de crimă? a întrebat Vivianne Penhallow.

Toată lumea s-a uitat la Julian, în așteptarea răspunsului.

Pentru că cei din Cohortă și Regele întunericului deja au stabilit ce câștigă fiecare din această înțelegere, a spus el. Negocierea care urmează să aibă loc e doar un spectacol. De aceea Horace vrea s-o Proiecteze, ca să fie văzută de toți vânătorii de umbre. Pentru că spectacolul e mai important decât negocierea. Dacă se va vedea că obține ceea ce vrea de la poporul elf, atunci încrederea în Cohortă va fi atât de mare, încât nu vom mai avea niciodată posibilitatea de a-i detrona.

Emma a încercat să-și ascundă zâmbetul. *Chiar ți-ai revenit, Julian, și-a spus ea.*

— Acesta este un guvern care e în stare să-și ucidă oamenii pentru a-i putea controla, a spus Jace.

Zâmbetul și veselia prefăcută i se șterseseră de pe față: expresia lui era neclintită și rece.

— Acum a fost vorba de noi. Printr-un noroc, am reușit să supraviețuim și să putem sta în fața voastră să ne spunem povestea. Rolul Inchizitorului este să respecte Legea. Nu să se ascundă în spatele ei, folosind-o ca alibi pentru a-și ucide semenii.

— Dar dacă îi ucide pe cei care nu sunt vânători de umbre? a strigat un naga care stătea lângă câteva persoane din familia Keo.

— Nici cu asta nu suntem de acord, a răspuns Jace.

— Am mai avut și până acum oameni răi în guvern, a spus Julian. Dar acum e altceva. Se distruge sistemul care ar putea remedia situația. Manipulează Conclavul, ne manipulează pe toți. Creează iluzia unei amenințări, ca să ne controleze pe toți prin frică. Pretind că Jace și Clary au fost uciși de elfi ca să poată declara un război

atât
>na.
ban,
-tru
i lui
p r a -
olul e
ei,
stri-
L:an.
rația,
■anei
ce și
2x . *
re ar
spui
entru
rtori.
rel ca
termal :
c pe
-;rupe
vom
ndere
iary.

nejustificat... și la adăpostul acestui haos îl aruncă în închisoare pe Consul. Cine ar mai fi acum împotriva unui război?

Un neflim blond a ridicat mâna.

— Sunt Oskar Lindquist. Institutul din Stockholm. Vrei să spui că n-ar trebui să ne ducem în Alicante? Întrunirea e stabilită pentru mâine. Dacă nu ajungem acolo diseară, vom fi considerați dezertori. Trădători.

— Nu, a spus Julian. De fapt, chiar trebuie să ne ducem, la fel ca ceilalți vânători de umbre, în Alicante, ca și cum ar fi totul normal. Nu faceți nimic care să alerteze Cohorta. Întrunirea va avea loc pe Câmpiile Nepieritoare. Noi — cei din rezistență — o vom întrerupe sub ochii tuturor. Vom prezenta toate dovezile, și după asta, vom avea nevoie de voi, să ne susțineți și să trageți Conclavul la răspundere pentru ce a făcut.

— Noi suntem dovada, a spus Jace, arătând spre el și spre Clary. Cred că și-au dat seama de asta, a mormăit Emma.

L-a văzut pe Jem în sală uitându-se la ea amuzat, și s-a încordat. E ceva atât de oribil nu as, ma 'repetă vreodată experiența. Niciodată n-aș mai face-o. In nicio situație.*

Și-a scos cu hotărâre cuvintele lui din cap. Nu putea să se gândească acum la asta.

— De ce s-o facem în timpul negocierii? a strigat Morena Pedroso, directoarea Institutului din Rio.

Lângă ea stătea o fată cu un aer plictisit, cam de vârsta lui Dru, cu un păr lung, castaniu.

— De ce să nu-i confruntăm mai devreme?

— Horace vrea... ba nu, *are nevoie* să-l vadă toată lumea triumfând în fața forțelor de la Curtea întunericului, a spus Julian. Toți vânătorii de umbre din Idris vor urmări negocierile prin intermediul Proiecției.

S-au auzit murmure de uimire din rândul repudiaților.

— Asta înseamnă că toți vor putea să-l vadă și să-l audă nu numai pe el, ci și pe noi, dacă ne ducem acolo. Aceasta este șansa noastră. Cohorta îi strânge pe toți la un loc așa cum noi nu avem puterea s-o facem. E ocazia noastră să arătăm tuturor vânătorilor de umbre ce e cu adevărat Cohorta.

— Și dacă se ajunge la luptă? O să luptăm împotriva altor vânători de umbre, a spus Oskar Lindquist. Sunt convins că nu sunt singurul care nu-și dorește asta.

— Să sperăm că putem face asta fără luptă, a spus Julian. Dar dacă se ajunge acolo, trebuie să fim pregătiți.

— Deci ai un plan pentru vânătorii de umbre! a strigat Hypatia Vex. S-a uitat la Kit și la Ty și le-a făcut cu ochiul; Emma s-a întrebat ce mai e și asta, dar n-a avut timp să analizeze prea mult. Dar pentru noi? a întrebat Hypatia. De ce ai adus aici repudiații?

Să fie martori, a spus Julian. Suntem aliați. Luptăm de aceeași parte împotriva Cohortei. Știm că suntem mai buni și mai puternici când luptăm împreună, vânători de umbre și repudiați. Și am vrut să vă mai spunem că, deși membrii Cohortei sunt vocali și plini de ură, ei reprezintă o minoritate. Aveți aliați. Julian s-a uitat prin sală. Câțiva dintre voi vor veni cu noi. Kieran, Fiu de Rege. Magnus Bane. Dar restul, după ce vânătorii de umbre vor trece prin Portal spre Idris, va trebui să vă întoarceți acasă, la ai voștri. Pentru că, dacă nu veți primi nicio veste de la noi după negocieri, înseamnă că am fost învinși. Iar dacă vom fi învinși, voi veți fi în pericol.

— Putem să facem față Cohortei, a spus Nene, și Mark s-a uitat la ea uimit. Sunt mai puțini decât repudiații.

— Dacă pierdem, nu numai de Cohortă va trebui să vă temeți, a spus Julian. După ce nu va mai fi niciun bun vânător de umbre care să le țină piept, vor începe să-i distrugă și să-i controleze pe repudiați. Iar în timpul acesta, nu va mai rămâne nimeni să țină în frâu răul care va veni în valuri din alte lumi. Sunt atât de preocupați de prejudecățile lor, de puritatea lor imaginată și de legile lor, încât au uitat care este datoria noastră: *să protejăm această lume de demoni.*

S-au auzit șoapte în sală; exclamații de groază. *Am văzut cum e lumea stăpânită de demoni, ar fi vrut Emma să le spună. Nu e loc acolo pentru repudiați.*

— Suntem o armată. O mișcare de rezistență, a spus ea. Vrem dreptate. N-o să fie plăcut, dar situația se va înrăutăți. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât mai mult rău vor face și cu atât mai mult sânge va curge în încercarea de a-i opri.

— Horace nu vrea război, a spus Diana. El vrea glorie. Dacă o să vadă că e în pericol, eu cred că va da înapoi.

— Dacă suntem o armată, ce nume avem? a întrebat Simon.

Julian s-a întors și a desfăcut bannerul de pânză atârnat de perete, care fusese prins în piuneze. Când s-a desfăcut, s-au auzit exclamații înăbușite de uimire.

Julian pictase un steag, genul acela de steag pe care o armată îl poartă în vreme de război. Obiectul central era o spadă îndreptată cu vârful în jos, pictată într-un auriu palid. În spatele ei se desfăceau niște aripi de înger, iar în jurul spadei erau mai multe simboluri ale Lumii de Jos — o stea, pentru vampiri, o carte de vrăji, pentru magicieni, o lună, pentru vârcolaci, și un trifoi cu patru foi, pentru elfi.

Agățat de mânerul spadei era un medalion care avea g

— Numele armatei noastre este Garda lui Livvy, a spus el, și Emma l-a văzut pe Ty îndreptându-și spatele pe scaun. Vom purta acest steag în onoarea surorii mele, ca toți cei uciși de Cohortă să nu fie uitați.

Jace s-a uitat prin sală.

— Dacă e cineva care nu vrea să lupte alături de noi, poate pleca acum. Fără supărare.

Sala era tăcută. Niciun scaun nu s-a mișcat. Nicio singură persoană nu s-a ridicat. Rezemați și acum de peretele din spate, Sora de Fier și Fratele Tăcut care veniseră să observe stăteau nemișcați.

Doar Emma a auzit cum Julian a răsuflat ușurat.

Acum, a spus el, haideți să finalizăm planul. Dru, care se așezase pe o movilă acoperită cu iarbă, se uita cum vreo zece magicieni creau Portaluri pe peluza din fața Institutului.

În mod sigur nu se gândise vreodată că va asista la așa ceva. Un magician care făcea ocazional vreun Portal, sigur, dar nu atât de mulți în același timp.

Prin Portaluri putea vedea câmpul care se întindea în fața zidurilor din Alicante: era imposibil să treci prin Portal direct în orașul vânătorilor de umbre dacă nu aveai permisiunea obținută înainte; cel mai apropiat loc de oraș era poarta principală. Ceea ce, oricum, era bine, fiindcă vânătorii de umbre trebuiau să ia legătura cu Cohorta, ca să fie siguri că Dearborn știa că au venit. Dru era puțin dezamăgită — ea sperase că vor da năvală în oraș, cu săbiile sclipind în soare, dar nu era stilul lui Julian.

Dacă putea să obțină ceea ce voia fără luptă, așa facea.

La un metru de ea, Tawy lălăia, plimbând o mașinuță veche de jucărie pe suprafața netedă a unei pietre.

Dru stătuse singură în timpul ședinței, deși la un moment dat Kit îi zâmbise încurajator. Și îl văzuse pe Julian uitându-se la ea când spusese „Garda lui Livvy”. Se uitase la ei toți, așa cum erau împrăștiați prin sală: la Mark, la Helen, la Dru, la Tavvy și, în final, la Ty.

Dru era îngrijorată de noaptea trecută, când Ty ieșise din peștera aceea ciudată de pe plajă. Kit venise după el și nu fusese acolo să vadă, ca ea, expresia lui Ty când ieșise afară. Era greu să te uiți la expresia aceea. Pe de o parte, ziceai că ar fi fost gata să plângă, și, pe de altă parte, ca și cum ar fi fost în pragul unei căderi nervoase, așa cum se întâmpla uneori când situația îl copleșea. Livvy reușea întotdeauna să-l calmeze, dar Dru nu știa dacă ar putea s-o facă. Nu putea s-o înlocuiască pe Livvy.

Apoi ieșise și Kit, și expresia lui Ty se schimbase, de parcă și-ar fi dat seama de ceva. Iar Kit părea ușurat, așa că și Dru a vrut să se simtă ușurată.

Își făcuse griji pentru Ty când Julian desfășurase bannerul și se văzuse acolo, înfășurat în jurul spadei, medalionul lui Livvy, cel pe care îl purta el acum la gât. Și când Julian rostise cuvintele „Garda lui Livvy”, Dru simțise că îi ard ochii de lacrimi. Simțise mândrie, dar și un loc gol în ea, locul acela unde fusese Livvy, cea care se pierduse în întuneric.

Julian stătea lângă ușile Sanctuarului și vorbea cu Sora de Fier cu părul negru care venise la ședință. Ultimii vânători de umbre treceau acum prin Portaluri. Unii dintre repudiați rămăseseră în Sanctuar, evitând soarele; alții stăteau afară și se uitau la ocean, stând de vorbă. Mary se Lightwood stătea lângă Portalul creat de Magnus și zâmbea cu ochii la Max și la Rafe, care alergau în jurul lui Alee.

Pietricelele și nisipul au scrâșnit; Dru a ridicat capul și l-a văzut pe Julian lângă ea, cu silueta conturată de soare.

— Salut, puștoaico!

— Ce e cu Surorile de Fier și cu Frații Tăcuți? l-a întrebat ea. Sunt de partea noastră?

— Surorile de Fier au respins deja Cohorta, a răspuns Julian. Sunt alături de noi. Sora Emilia chiar a avut o idee bună referitoare la Sabia Mortală. Frații Tăcuți sunt... în fine, neutri. Nici lor nu le place Cohorta. Dar orice declarație de susținere făcută de ei ar sări în ochi și ne-ar îngreuna acțiunile. Vor rămâne în Alicante să vadă care e situația și să nu devină bănuitori cei din Cohortă.

Asta era unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Dru la Julian. Niciodată nu-i vorbea de sus, nici măcar despre strategii.

— Apropo de Alicante, a spus ea. Ar fi timpul să plecăm, nu?

Știa că asta urmează. Julian îi spusese înainte de ședință. La început i se păruse în regulă, având în vedere că își *dorea* să meargă în Alicante și asta era cam singura ocazie pe care o avea.

Nu că Julian ar fi știut asta. Și-a strâmbat fața într-o expresie nefericită.

— Nu înțeleg de ce trebuie să ne lași în urmă.

— Nu vă las în urmă, a spus Julian. Vă trimit înainte. Faceți parte din Garda lui

Livvy. Nu uita asta.

Dru continua să se strâmbe. Tavvy încă se mai juca cu mașinuța lui, dar se uita la ei cu coada ochiului.

Semantica nu place nimănui, a comentat ea. Julian a îngenuncheat în fața ei. Dru a fost surprinsă; nu s-ar fi gândit că o să vrea să se murdărească, mai ales când era îmbrăcat așa frumos, dar lui nu părea să-i pese.

— Dru, a spus el. Nu pot să vă las aici. Nu e sigur. Și nu pot să vă iau acolo unde ne ducem noi. S-ar putea să fie o luptă. O luptă mare.

— Și eu pot să lupt, a replicat Dm.

Julian și-a pus degetele sub bărbia ei și i-a ridicat capul, ca ea să se uite direct în ochii lui. Ea s-a întrebat dacă așa era și la copiii care trebuiau să se uite la părinții lor. Fața aceea ea o asocia cu laudele și cu mustărările, cu ajutorul din noaptea cu coșmamri și cu ciocolata caldă, atunci când era cazul, sau cu plasturii, tot atunci când era cazul. Julian o ținuse de mână când i se aplicaseră primele Peceți. El era cel care fixa cu magneti pe frigider desenele ei oribile. Și nu uita niciodată vreoa aniversare.

Și totuși, el însuși era un copil. Era prima oară când se uita la el și vedea asta. Era tânăr, mai tânăr decât Jace și Clary sau decât Alee și Magnus. Și totuși stătuse acolo, în fața Sanctuamului plin de oameni, și le spusese ce să facă, iar ei îl ascultaseră.

— Știu că poți să lupți, a spus el. Dar dacă aș ști că ești în pericol, nu știu dacă aș mai putea *eu* să lupt.

— Dar Kit și Ty?

El i-a zâmbit.

— Nu le spune, dar Magnus mi-a promis că o să aibă grijă să nu se apropie de câmpul de luptă.

Dm i-a zâmbit, ezitant.

— O să fie nașpa că n-o să știm dacă sunteți OK.

— Vom avea toți mne Familias, a spus Julian. Inclusiv Tavvy. Deci e ceva. Dacă veți vrea să știți unde suntem, vi le puteți activa.

Ochii lui s-au întunecat.

— Dm, știi că te-aș apăra până la ultima suflare, nu? Mi-aș da ultimul strop de sânge pentru tine. La fel și Emma.

— Știu, a spus ea. Și eu te iubesc.

A tras-o spre el și a îmbrățișat-o lung, apoi s-a ridicat și i-a întins mâna. Ea l-a lăsat să-o tragă în picioare și s-a scuturat de praf, în timp ce el s-a aplecat să-l ia în brațe pe Tavvy. A mers târșindu-și picioarele în urma lor, îndreptându-se spre Maryse, Max și Rafe. Nu voia să pară prea bucuroasă că merge în Alicante. Se simțea puțin cam prost pentru că îl păcălea pe Julian, dar dacă învățase ceva de la Kit și de la Ty în ultimele săptămâni, era că uneori trebuie să înșeli pe cineva la propriul lui joc.

— Dar de ce merg și cei mici? a întrebat Gwyn, în timp ce Diana stătea și se uita cum trec prin Portalul spre Alicante, pe rând, Max, apoi Rafe și apoi Tavvy. Înțelesesem că Julian vrea să-i țină pe toți împreună.

Diana a oftat și și-a strecurat mâna în palma lui Gwyn.

— Tocmai fiindcă îi iubește îi trimite acolo. Un câmp de bătălie nu e locul potrivit pentru un copil.

— Noi avem copii la Vânătoarea Sălbatică. Unii au chiar opt ani, a spus Gwyn.

- Da, dar am mai discutat de ce asta nu e bine, Gwyn.
- Uneori uit tot ce m-ai învățat, a spus el, dar părea amuzat.

Dru tocmai trecea prin Portalul spre Alicante: în ultima clipă a întors capul și s-a uitat la Julian. Diana l-a văzut cum dă din cap încurajator, apoi Dru a pășit în vârtej și a dispărut.

- Nici măcar nu știm sigur dacă va fi o luptă, a adăugat Gwyn.
- Dar nu știm nici că nu va fi, a replicat Diana.

Julian s-a îndepărtat de Portal; expresia încurajatoare cu care se uitase la Tavvy și la Dru dispăruse acum, iar el părea pustiu și trist. S-a îndreptat spre ușa Institutului.

Ce măști false ne punem pentru cei dragi, s-a gândit Diana. Julian ar fi în stare să sângereze până la moarte pentru acești copii, și nu le-ar cere nici măcar un bandaj, de teamă să nu-i tulbure.

- Copiii vor fi în siguranță cu Maryse. Iar faptul că Julian nu își va face griji pentru ei îi vor da libertatea lui, și nouă, să facem ce trebuie, a spus Diana.
- Și ce trebuie să facem?

Diana și-a dat capul pe spate să se uite la Gwyn.

- Să fim luptători.
- Gwyn i-a atins o buclă. Tu ești o luptătoare în fiecare zi.

Diana a zâmbit. Julian ajunsese la poarta Sanctuarului și acolo se întorsese să se uite la grupul aflat în fața Institutului: o adunătură pestriță de magicieni, vânători de umbre și un grup de vârcolaci care se jucau cu o minge umplută cu grăunțe.

- E timpul să intrăm, a spus el, și vocea lui a acoperit vuietul oceanului. Adevărata ședință trebuie să înceapă.

De la fereastra din clădirea Citadelei, Manuel îi vedea pe vânătorii de umbre care treceau în număr mare prin Poarta Principală, cea mai importantă cale de acces în Alicante. Acum toate ieșirile din oraș erau păzite de gardieni și ferecate cu vrăji împotriva elfilor de la Curtea întunericului, împotriva amenințării imaginare prezentate de aceștia.

- întrunirea de la familia Blackthorn nu pare să fi avut succes, a spus Horace.

Putea să vadă ce se întâmplă pe fereastră de la masa cea mare din biroul Inchizitorului. Era ciudat, și-a spus Manuel; încă nu se gândea la Horace ca la un Inchizitor. Poate pentru că de fapt nu-i interesase niciodată cine e Inchizitor, sau cine e Consul. Erau niște poziții de putere, așadar dezirabile, dar pentru el nu aveau un sens în sine.

- Familiile invitate la întrunire continuă să apară.

Zara a intrat fără să bată la ușă, în stilul ei obișnuit. Era îmbrăcată în uniformă de Centurion, ca întotdeauna. Lui Manuel i se părea prea afectată.

- Au venit familiile Rosewain, Keo și Rosales. Zara era furioasă. Au venit toți odată, prin Portaluri. Ca și cum nici n-ar încerca să se ascundă.

— Ei, nu știu ce să zic, a spus Manuel. Dacă n-am fi primit pontul cu întrunirea, nici n-am fi observat. Sunt prea mulți care vin și pleacă.

- Să nu cumva să-i faci *complimente* lui Julian Blackthorn, s-a strâmbat Zara. E un trădător.

- A, clar, a spus Manuel. Dar acum o să-i pedepsim, ceea ce o să-mi facă plăcere. Sunt sigură. Zara s-a uitat la el cu o privire superioară, dar Manuel știa că și ei îi va

face plăcere să-i pedepsească pe cei din familia Blackthorn la fel de mult ca lui. Amândoi o urau pe Emma. Bine, Manuel avea motive întemeiate — nu îl tratase cu respect la ultima ședință de Consiliu —, în timp ce Zara era doar geloasă.

— O să-i pedepsim exemplar, a spus Horace. După negociere. Nu pe cei mici: nimănui nu-i place să vadă că moare un copil, chiar dacă poartă în el sămânța răului. Dar pe Julian cu siguranță, și pe frații ăia corciți ai lui. Și pe fata aia, Carstairs, evident. Cu Aline Penhallow e mai complicat...

Ușa s-a deschis. Manuel s-a întors curios; era un singur vizitator care, ca și Zara, nu se obosea să bată la ușa biroului lui Horace.

În cameră a intrat un vânător de umbre înalt și blond. Manuel îl văzuse mai devreme intrând pe Poarta Principală. Oskar Lindquist, care se despărțise de restul familiei lui la fel de blonde.

Horace a ridicat capul. Ochii i-au sclipit.

— Închide ușa după tine.

Oskar a scos un sunet care era ceva între un mormăit și un hohot de râs, apoi a închis ușa și a încuiat-o. Când s-a întors și a început să se transforme, aerul parcă a început să pâlpâie. Era ca și cum te-ai fi uitat cum se scurge apa pe o pictură, întinzând și alterând liniile.

Zara a scos o mică exclamație dezgustată când a văzut cum capul lui Oskar a căzut pe spate și corpul i-a fost cuprins de spasme; părul a devenit castaniu-închis, revărsat pe umeri, șira spinării s-a compactat, micșorându-i trupul, și liniile obrazului au căpătat un contur nou, familiar.

Annabel Blackthorn i-a privit drept, cu ochii ei albaștri-verzui.

— Deci, cum a fost întâlnirea? a întrebat-o Horace. Noi am presupus că nu a decurs prea bine, având în vedere numărul mare de vânători de umbre care au revenit în Idris.

— Cred că a decurs așa cum s-a anticipat.

Horace a ridicat o sprânceană când Annabel s-a așezat țeapănă pe un fotoliu din fața biroului.

— Zara s-a uitat la ea cu precauție; Horace tot spunea că Annabel e un cadou de la Regele întunericului, dar probabil că ea nu o considera așa. Cu excepția faptului că am fost și eu acolo.

— N-a bănuț nimeni că nu ești Oskar? a întrebat-o Zara.

— Evident că nu. Annabel își studia mâinile, de parcă nu le-ar mai fi văzut. Planul lor e atât de simplu, că devine rudimentar. Ceea ce poate fi considerat un avantaj... dacă nu va merge prost.

Horace s-a aplecat în față, rezemându-și brațele de birou.

— Vrei să spui că ar trebui să fim îngrijorați?

— Nu, a spus Annabel, atingându-și mica fiolă atârnată la gât, cu un aer meditativ.

Lichidul roșu din sticlă făcea vârtejuri.

— Singurul lor avantaj era elementul surpriză. A fost o prostie din partea lor să creadă că nu vor fi trădați. Annabel s-a rezemat de spătarul fotoliului. Haideți să începem cu elementele mai importante. Jace Herondale și Clary Fairchild trăiesc...

Emma stătea în ușa Institutului. Plecase și ultimul repudiat, și în curând urmau să plece toți în Pădurea Brocelind. Fratele Shadrach îl asigurase pe Julian și pe ceilalți că toți gardienii din Idris aveau să fie convocați în oraș, pentru negocieri. Pădurea avea să fie goală.

Soarele după-amiezii se reflecta în valuri și, cumva de departe, Emma s-a întrebat dacă va mai vedea vreodată Oceanul Pacific după ziua de azi. Cu mult timp în urmă, tatăl ei îi spusese că luminile care dansează la suprafața apei provin de la nestematele strălucitoare din ea, și că, dacă bagi mâna în apă, o să găsești o piatră prețioasă.

Acum a întins mâna, cu palma în sus, și s-a gândit la cuvintele lui Jem, apoi la cuvintele Dianei.

Runde lor au început să ardă ca focul, de parcă aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele celor care se luptau cu ei se sfărâmau în mână. Liniile negre s-au întins pe tot corpul și au devenit monstruoși — fizic.

Pe interiorul antebrațului ei, unde pielea fusese albă și fină, erau acum niște linii negre, ca o pânză de păianjen, ca niște crăpături apărute în marmură, pe o suprafață mare cât palma. PARTEA A TREIA

Doamna Răzbunării

*Puternicele. A vrăji spulberâniu-se,
Se prăbușiră ale ei turnuri ie spaimă,
Alambicurile secară ie otrăvuri
Și, iucâniu-și la gât a pummalului lamă,*

*Regina aerului și a întunericului
Să țipe și să plângă se porni:
„Ab, tinere, ab, ucigaș al meu,
Mâine tu viu nu vei mai fi.”*

*Ab, Reg ină a aerului și a întunericului,
Ce spui, eu erei că e aievărat,
Și eu muri-voi mâine,
Dar tu pierPvei azi, îniat’.*

A.E. Housman, Puternicele~i vrăji spulberâniu-se

28

TURNURI ȘI UMBRE

ERA RĂCOARE ÎN PĂDUREA BROCELIND; TOAMNA CARE ÎNCEPEA SĂ SE instaleze dădea aerului un iz de metal rece, pe care Emma îl simțea pe limbă.

După călătoria prin Portal se așternuse brusc liniștea, și toată lumea se ocupa cu instalarea corturilor în luminișuri, pe pământul verde, printre copacii bătrâni. Erau departe de zonele mânate, le spusese Diana — în depărtare, peste vârful copacilor, Emma vedea strălucirea

turnurilor demonice din Alicante.

Stătea în picioare pe o colină de unde se vedea locul în care își așezaseră tabăra. Erau o duzină de corturi ridicate unul lângă celălalt,

A

și fiecare dintre ele avea în fața ușii câte două torțe. Înăuntru era confortabil, pentru că pe jos fuseseră așternute covoare groase sau chiar pături. Alee i-a aruncat lui Magnus o privire scurtă și iritată când au apărut de nicăieri.

— *Nu* le-am furat, a spus Magnus, studiindu-și atent unghiile. Le-am împrumutat.

— Deci o să le returnezi magazinului de camping? I-a întrebat Alee, cu mâinile în șolduri.

— ⁶⁴³ De fapt, le-am luat dintr-un depozit care deține recuzită pentru filme, a spus Magnus. O să treacă secole până va observa cineva lipsa lor. Asta nu înseamnă că n-o să le returnez, desigur, a adăugat el grăbit. Toată lumea să aibă grijă să nu dea foc corturilor! Nu sunt ale noastre!

— În mod normal se dă foc corturilor? a întrebat Kieran, care avea propriul lui cort — Mark și Julian aveau altul, iar Emma împărțea unul cu Cristina. E o tradiție?

Mark și Cristina i-au zâmbit amândoi. Ciudățenia asta cu ei trei era tot mai mare, și-a spus Emma, decisă s-o întrebe pe Cristina ce se întâmplă.

Oportunitatea s-a ivit mai repede decât crezuse. Era prea agitată să stea singură în cort — Cristina îi ajuta pe Julian și pe Aline, care își asumaseră sarcina de a pregăti cina. Toată lumea sușotea deasupra hărților și a planurilor, mai puțin Jace, care adormise cu capul în poala lui Clary.

Emma nu se putea concentra. Corpul și mintea îi zumzăiau de energie. Nu voia decât să vorbească cu Julian. Știa că nu se poate, dar nevoia de a-i povesti totul era dureroasă. Niciodată nu luase o decizie atât de importantă fără să-i spună și lui.

Până la urmă, și-a pus un pulover și s-a dus să se plimbe prin tabără. Aerul de aici mirosea altfel decât acasă — a pin, a pădure verde, a fum de la focurile de tabără. Erau departe de apă, nu mirosea a sare și a ocean. S-a urcat pe o colină mică, stâncoasă, de lângă tabără și s-a uitat în jos.

Mâine vor porni să-l înfrunte pe Horace, cu Cohorta lui. Foarte posibil să existe o ciocnire. Iar *parabatai*-ul ei, cel care întotdeauna îi luptase alături, va fi pierdut pentru ea. Într-un fel sau altul.

Soarele apunea, intensificând strălucirea îndepărtată a turnurilor demonice. Emma auzea sunetele scoase de păsările de noapte în pădurea din apropiere și încerca să nu se gândească la ce altceva mai era în pădure. A avut un frison — nu, chiar tremura. S-a simțit dezorientată, aproape amețită, și întreg procesul ei cognitiv părea difuz, ca și cum mintea ei funcționa prea repede pentru a se putea concentra.

— Emma!

— Cristina urca pe stânci spre ea, cu ochii ei negri plini de îngrijorare. Te-am căutat în cort, și nu erai acolo. Te simți bine? Sau vrei să stai de veghe?

Aăună~te, Emma!

— M-am gândit că cineva trebuie să supravegheze locul, știi, în cazul în care Cohorta trimite vreo echipă să verifice Pădurea Brocelind.

— Deci stai de veghe, a spus Cristina.

— Poate. Ce e cu tine, cu Mark și cu Kieran?

— *Ay ay!* Cristina s-a așezat pe o stâncă și s-a lovit ușor cu fruntea de mână. Pe bune?

Acum?

Emma s-a așezat lângă prietena ei.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, dacă nu vrei. A întins degetul arătător spre ea. Dar dacă mâine murim amândouă în luptă, n-o să mai putem vorbi niciodată despre asta, și nu vei mai avea ocazia să profiți de înțelepciunea mea imensă.

— Ia uitați-vă ce fată nebună! a spus Cristina, gesticulând în fața unui public invizibil. Bine, bine. Ce te face să crezi că s-a schimbat ceva, în fond?

— Văd și eu cum vă uitați unul la altul. N-am mai văzut până acum așa ceva.

Cristina a devenit imediat serioasă, și mâna ei s-a dus la medalionul cu înger de la gât, așa cum se întâmpla adesea când era nervoasă.

— Nu știu ce să fac, a spus ea. Îi iubesc pe amândoi. Îi iubesc pe Mark și îl iubesc pe Kieran. Îi iubesc în moduri diferite, dar nu cu mai puțină intensitate.

Emma și-a ales cuvintele cu grijă.

— Îți cer cumva să alegi între ei?

Cristina s-a uitat spre apus, spre fâșiile aurii și roșii de lumină de deasupra copacilor.

— Nu, nu îmi cer să aleg.

— Înțeleg, a zis Emma, care nu era prea sigură ce anume înțelegea. Atunci...

— Am hotărât că e imposibil, a spus Cristina. Kieran, Mark și cu mine... toți ne temem.

Dacă am fi împreună, așa cum am vrea noi, am aduce suferință celor dragi.

Suferință? De ce? Emmei îi tremurau iar mâinile; le-a strâns între genunchi, ca să nu vadă Cristina.

— Kieran se teme pentru Tărâmul Elfilor. După atâția Regi îngrozitori, după atât de multă cruzime, își dorește să se întoarcă și să ocupe un loc la Curte, ca să poată contribui la bunăstarea poporului său. Nu poate să stea deoparte, și nici eu, nici Mark nu vrem asta. Dar pentru noi... nu știm ce va fi în viitor. Chiar dacă nu va mai fi Cohorta, nu înseamnă că nu va mai fi Pacea Rece. Mark se teme pentru Helen, pentru toți frații lui, se teme că dacă ar avea o relație cu un prinț al elfilor și toată lumea ar ști asta, familia lui ar fi pedepsită. La fel mă tem și eu pentru familia mea. Așa că n-ar putea să meargă. Înțelegi?

Emma a răsucit un fir de iarbă între degete.

— Eu nu te-aș judeca niciodată, a răspuns ea. Mai întâi pentru că ești tu, și apoi pentru că nici nu am dreptul să judec pe cineva. Dar eu cred că tu lași frica să stea în calea dorinței tale reale, fiindcă de fapt dorința ta te sperie cu adevărat.

Cristina a clipit mărunț.

— Ce vrei să spui?

— De afară, eu văd așa, a spus Emma. Când Mark și Kieran sunt singuri, își aduc aminte de trecutul lor tulbure. Lucrul ăsta îi consumă. Când Mark e cu tine, își face griji că nu e destul de bun, indiferent ce îi spui tu. Iar când tu ești cu Kieran, uneori nu poți sări peste prăpastia dintre mentalitatea vânătorilor de umbre și mentalitatea elfilor. Mark te ajută să treci peste ea.

Soarele aproape dispăruse, cerul se făcuse albastru-închis și expresia Cristinei se pierdea în umbră.

— Nu e așa?

— Ba da, a spus Cristina după un lung moment de pauză. Dar asta nu...
Vă temeți de ce se teme toată lumea, a continuat Emma. Ca veți sfârși cu inimile sfâșiate, ca veți suferi din cauza dragostei. Dar ce spui tu este exact ce vor cei din Cohorta. Ei vor ca oamenii să se teamă, vor să-l oblige să stea deoparte, unul de cel altu, fiindcă au creat un mediu de încredere și de suspiciune, în care ai putea fi pedepsit pentru că ești cu persoana iubită. Dacă ar fi după ei, l-ar pedepsi pe Magnus și pe Alea

fiindcă sunt împreună, dar asta nu înseamnă că Magnus și Alee ar trebui să se despartă. E ceva logic în ce am spus?

— Cam prea multă logică, a spus Cristina, smulgând un fir scos din mâneca tricoului.

— Un lucru știu sigur, a adăugat Emma. Cristina, dintre toți oamenii pe care îi cunosc eu, tu ești cea mai generoasă, și mai tot timpul te gândești cum să-i faci fericiți pe alții. Cred că ar trebui să faci totul și pentru fericirea ta. O meriți.

— Mersi. Cristina i-a zâmbit cu buzele tremurătoare. Dar tu și Julian? Ce mai faceți?

Stomacul Emmei s-a strâns, și asta a surprins-o. Era ca și cum cuvintele „tu și Julian” declanșaseră în trupul ei o schimbare. A încercat să-și reprime senzația, să se controleze.

— E foarte greu, a șoptit ea. Nici nu mai putem vorbi. Și cel mai bun lucru la care am putea spera după toate astea ar fi un fel de exil.

— Știu.

Cristina i-a luat mâna în palmele ei; Emma a încercat să-și stăpânească tremuratul. Atingerea liniștitoare a Cristinei îi făcea bine. Pentru a mia oară, Emma a regretat că nu o întâlnise mai devreme — ar fi putut fi *parabatai*-ul ei.

— După ce veți fi exilați, dacă se va întâmpla, să veniți să stați cu mine, oriunde voi fi. în Mexic, oriunde. O să am eu grijă de voi.

Emma a scos un sunet, ceva între râs și plâns.

— La asta mă refeream. întotdeauna faci ceva pentru ceilalți, Tina.

— OK, bine, atunci o să te rog să faci și tu ceva pentru mine.

— Ce? Fac orice. Dacă lucrul ăla nu o înfurie pe mama ta. Mama ta mă sperie.

— Tu vrei s-o ucizi pe Zara în luptă, dacă va fi o luptă, nu?

— Mi-a trecut prin cap. OK. Da. Dacă o omoară altcineva, o să mă supăr rău de tot.

Emma a făcut în glumă o strâmbătură urâtă.

Cristina a oftat.

— Nici măcar nu știm dacă va fi o luptă, Emma. Dacă Zara scapă cu viață, dacă intră la închisoare, sau fuge, sau dacă o ucide altcineva, nu vreau să-ți bați capul cu asta.

Concentrează-te asupra vieții tale de *după* ziua de mâine.

După ziua de mâine voi fi exilată' s-a gândit Emma. Te voi mai vedea vreodată, Cristina? îmi vei lipsi mereu?

Cristina și-a îngustat ochii, îngrijorată.

— Emma? îmi promiți?

Dar înainte ca Emma să-i poată promite, înainte să apuce să spună ceva, vocile lui Helen și Aline au străbătut aerul serii, chemându-i pe toți la masă.

— A încercat cineva s'more cu ketchup? a întrebat Isabelle.

— *De-asta* gătești tu prost, a spus Alee.

Simon, care stătea rezemat de copac îmbrăcat cu un pulover, s-a lăsat în jos, de parcă ar fi vrut să devină invizibil.

— Pentru că ție chiar îți plac mâncărurile dezgustătoare. Adică nu e o întâmplare.

— Mie îmi place ketchup cu s'more, a comentat Simon, loial, spunându-i lui Clary pe mutește: *Nu-mi place.*

— Știu, a spus Clary. îmi dau seama datorită legăturii noastre de *parabatai* cât de mult îți displace.

— Julian gătește excelent, a declarat Emma, înfrângând o beza într-o țepușă.

Magnus făcuse rost și de câteva pungi de bezele, în afară de ciocolata și biscuiții graham necesari pentru s'more. S-a uitat la Emma cu o privire întunecată, care părea că spune: *Ține-te departe de Julian și de mâncarea lui.*

— Și eu gătesc excelent, a spus Mark, punându-și o ghindă pe s'more.

Toată lumea a rămas cu ochii la el.

— Nu e vina lui, l-a scuzat Cristina cu loialitate. A stat la Vânătoarea Sălbatică atât de mult timp!

— Eu nu fac asta, a spus Kieran, mâncându-și s'more-ul în manieră corectă. Mark nu are nicio scuză.

— Nu mi-am imaginat niciodată un grup de vânători de umbre care mănâncă s'more, a remarcat Kit, uitându-se la cei din jurul focului.

s-648Era ca o scenă din visele lui din copilărie — focul de tabără, copacii, toată lumea înfăolită cu pulovere, stând pe bușteni, cu fum în ochi și în păr.

— Pe de altă parte, e prima oară când mănânc un s'more care nu provine dintr-o cutie.

— Atunci, ăla nu e s'more, a declarat Ty. E o prăjitură. Sau un soi de cereale.

Kit a zâmbit, și Ty i-a întors zâmbetul. S-a rezemat de Julian, care stătea lângă el; Julian l-a luat absent după umeri și i-a ciufulit părul.

— Ești nerăbdător să lupți pentru prima oară? l-a întrebat Jace pe Kit.

Jace stătea cu picioarele încrucișate, ținând-o de mijloc pe Clary, care crea un s'more uriaș din mai multe batoane de ciocolată.

— Nu vine și el! a protestat Clary. E prea mic, Jace. S-a uitat la Kit. Nu-ı asculta pe el.

— Mie mi se pare destul de mare, a spus Jace. Eu luptam la zece ani.

— Nu te apropia de copiii mei, a spus Magnus. Sunt cu ochii pe tine, Herondale.

Kit a simțit o undă de surpriză, înainte să-și dea seama că Magnus nu vorbea cu el. Apoi o altă undă de surpriză, când și-a dat seama că reacționase inconștient la numele Herondale.

— Ce frumos e! a spus Helen, căscând. N-am mai mers cu cortul de mult timp. Pe Insula Wrangel nu poți face asta. Degetele ți se transformă în țurțuri și se sparg imediat.

Emma s-a încruntat.

— Unde e Cristina?

Kit s-a uitat în jur: Emma avea dreptate. Cristina plecase de lângă ei pe nesimțite.

— N-ar trebui să se plimbe la marginea pădurii, a spus Magnus, încruntat. Pe acolo sunt capcane. Foarte bine ascunse, și asta o spun chiar eu. A dat să se ridice. Mă duc după ea.

Mark și Kieran erau deja în picioare.

— O găsim noi, a spus Mark repede. La Vânătoarea Sălbatică am învățat multe despre capcane.

Și puțini cunosc mai bine pădurea ca elfii,

a adăugat Kieran. I 1

CASSANDRA CLARE

Magnus a ridicat din umeri, dar a avut o sclipire în ochi pe care Kit nu prea a priceput-o, ca și cum ar fi știut ceva.

— Bine. Duceți-vă!

În timp ce ei dispăreau în umbre, Emma a zâmbit și a mai înfipt o beza pe băț.

— Hai să toastăm! a propus Aline și și-a ridicat paharul de plastic cu apă.

Fie ca niciodată să nu ne mai despărțim de familiile noastre.

S-a uitat la foc. Începând de mâine, n-o să mai permitem Conclavului să facă asta vreunui dintre noi.

— Să nu fim despărțiți nici de familie, nici de prieteni, a spus și Helen, ridicând paharul.

— Și nici de *parabatai*, a completat Simon, făcându-i cu ochiul lui Clary.

Alec și Jace au ovaționat, dar Julian și Emma au tăcut. Emma arăta extrem de tristă, și se uita fix în paharul cu apă. Nu a părut să-l vadă pe Julian, care s-a uitat la ea o singură dată, lung, după care și-a întors privirea.

— Să nu ne despărțim niciodată, a spus Kit, uitându-se peste focul de tabără la Ty.

Fața lui Ty era scăldată de lumina care venea de la flăcări.

— Să nu ne despărțim niciodată, a spus el, cu un ton atât de solemn, încât lui Kit i-a dat fiori, din motive pe care nu le înțelegea.

Maryse nu se mai putea întoarce în casa Inchizitorului, pentru că acolo se mutaseră Horace și Zara. I-a dus pe Dru și pe ceilalți copii la casa Graymark, casa în care Clary spunea că stătuse prima oară când venise în Idris.

Dru se dusese la culcare cât putuse de repede fără să pară nepoliticoasă. Stătea întinsă pe pat, cu pătura trasă până la bărbie, și se uita la ultimele raze de lumină care mai intrau pe ferestrele circulare. Partea aceea a casei avea în față o grădină plină de trandafiri de culoarea dantelei vechi. În jurul ferestrelor erau spaliere: probabil că în toiul verii semănau cu niște coliere de trandafiri. Din vârful dealului se înșirau case vechi din piatră până la zidurile orașului Alicante — zidurile de-a lungul cărora mâine se vor alinia vânătorii de umbre, stând cu fața spre Câmpiile Nepieritoare.

&650<

Dru s-a acoperit și mai bine cu pătura. O auzea pe Maryse în camera de alături, cântându-le lui Max, Rafe și Tavvy un cântec de leagăn în franceză. Era ciudat să fii prea mare ca să îți se cânte cântece de leagăn, dar prea mică pentru a participa la pregătirile de luptă. A început să le rostească numele în gând, ca și cum acest lucru le-ar putea aduce noroc: *Jules și Emma. Mark și Helen. Ty și Li...*

Nu. Livvy, nu.

Cântecul se opri. Dru a auzit pași pe hol și ușa s-a deschis, iar Maryse a băgat capul înăuntru.

— E totul în ordine, Drusilla? Ai nevoie de ceva?

Dru ar fi vrut un pahar cu apă, dar nu știa prea bine cum ar trebui să vorbească cu impunătoarea bunică brunetă a lui Max și Rafe. Mai devreme o auzise jucându-se cu Tavvy, și se bucurase că această femeie, care era, practic, o străină, se poartă așa frumos cu ei. Și-ar fi dorit doar să știe cum să i-o spună.

— Nu, e OK, a răspuns. N-am nevoie de nimic.

Maryse s-a rezezat de cadrul ușii.

— Știi că e greu, a spus ea. Când eram mică, părinții mei îl luau întotdeauna pe fratele meu, Max, la vânătoare de demoni, și pe mine mă lăsau acasă. Spuneau că o să mă sperii dacă vin cu ei. Mereu încercam să le spun că mai mult mă sperie grija că ei nu se vor mai întoarce.

Dru a încercat să-și imagineze cum era Maryse copil, dar nu prea a reușit. Lui Dru i se părea prea bătrână și ca mamă, deși știa că nu era. De fapt, era o bunică destul de tânără, dar Dru se obișnuise cu ideea că mamele și tații trebuie să arate ca Emma și ca Julian.

— Dar întotdeauna se întorceau. Așa va fi și cu familia ta. Știu că îți se pare că e riscant ce face Julian, dar Julian e un băiat inteligent. Horace nu va încerca să facă ceva periculos în fața atâtor oameni.

— Ar trebui să mă culc, a spus Dru încet, iar Maryse a oftat, a dat din cap cu înțelegere și a închis ușa.

Dacă ar fi fost acasă, a spus o voce mică din mintea lui Dru, n-ar fi trebuit să ceară nimic — Helen, care știa că îi place ceaiul, dar teina din el o ținea trează, ar fi venit cu o cană de ceai special, pe care îl cumpăraseră din Anglia, amestecat cu lapte și cu miere, așa cum îi plăcea ei. Îi era dor de Helen, și-a dat ea seama. Era un sentiment ciudat — la un moment dat, în ultima perioadă, resentimentele față de ea dispăruseră. Acum își dorea să-și fi luat un altfel de rămas-bun de la sora ei mai mare, înainte de a pleca de la Institut.

Poate că era bine că nu-și luase un altfel de rămas-bun de la familia ei. Poate că asta însemna că o să-i vadă sigur înapoi.

Poate că asta însemna că vor fi mai dispuși s-o ierte când vor afla ce a plănuțit.

Lumina s-a stins pe hol; Maryse, probabil, se dusese la culcare. Dru a aruncat pătura de pe ea; era complet îmbrăcată, avea pe ea și jacheta de la uniformă, și ghetetele. S-a dat jos din pat și s-a dus la fereastra circulară; era fixată, dar se așteptase la asta. A scos din buzunar un mic pumnal cu lamă de

adamas și a început să o forțeze.

Kit stătea întins în întuneric și număra stelele care se vedeau prin ușa ridicată a cortului.

Emma și Julian spuneau că pe Tărâmul Elfilor stelele sunt diferite, dar aici, în Idris, erau la fel. Aceleași constelații pe care le privise toată viața, chinuindu-se să le zărească prin smogul care plutea deasupra orașului Los Angeles, aceleași străluceau și peste Pădurea Brocelind. Aerul era aici limpede, limpede ca un cristal șlefuit, iar stelele păreau oarecum alarmant de aproape, ca și cum ar fi putut întinde mâna să ia una.

Ty nu se întorsese cu el de la foc. Kit nu știa unde e. Se dusesse să vorbească cu Jules sau cu Helen? Se plimba oare prin pădure? Nu, Simon și Isabelle sigur l-ar fi oprit. Dar poate Ty găsisse vreun animal din acelea care îi plăceau lui. Mentea lui Kit lucra febril. *Unde t? De ce nu l-am luat cu mine? Dacă nu poate îmblânzi veverițele de aici cumjace cu cele de acasă? Dacă îl atacă veverițele?*

Cu un geamăt, Kit a aruncat pătura de pe el și a întins mâna după o jachetă.

Ty a băgat capul în cort, acoperind o clipă stelele.

— A, bun, deja te pregătești.

Kit a vorbit încet:

— Cum adică, mă pregătesc? Pentru ce să mă pregătesc?

— Ty s-a lăsat pe vine și a încercat să vadă în cort. Să mergem la lac.

— Ty, a spus Kit. Trebuie să-mi explici. Nu presupune că știi despre ce vorbești.

Ty a expirat cu destulă forță ca părul negru de pe frunte să-i fluture.

— Am adus cu mine textul vrăjii și ingredientele necesare, a răspuns el. Cel mai bun loc pentru a aduce pe cineva din morți este lângă apă. Mă gândeam că o s-o facem lângă ocean, dar lângă Lacul Lyn e și mai bine. Deja e un loc magic.

Kit a clipit, amețit; avea senzația că s-a trezit dintr-un coșmar doar ca să descopere că încă visează.

— Dar nu avem ce ne trebuie pentru vrajă. Shade nu ne-a dat catalizatorul.

— M-am gândit că e posibil să nu ne dea, a spus Ty. De aceea am luat o sursă alternativă de energie ultima oară când am fost în Piața Umbrelor.

A băgat mâna în buzunar și a scos de acolo un glob de sticlă transparentă, de dimensiunea unei piersici. Înăuntru ardeau niște flăcări roșii-portocalii, ca și cum globul acela era o mică planetă agitată, deși în mod limpede era rece la atingere.

Kit s-a dat repede înapoi.

— De unde mai e și *ăstai*

— Ți-am spus, din Piața Umbrelor.

Kit a simțit un val de panică.

— Cine ți l-a vândut? Și de unde știm dacă funcționează?

— Trebuie să funcționeze. Ty a băgat globul de cristal la loc, în buzunar. Kit, eu trebuie să fac asta. Dacă mâine va fi o luptă, tu știi că noi n-o să

luăm parte la ea. Ei cred că suntem prea mici ca să luptăm. Așa pot eu să ajut, dacă nu prin luptă. Dacă o aduc înapoi pe Livvy, familia noastră va fi completă pentru bătălie. Și toată lumea va fi iar fericită.

Dar fericirea nu e ceva așa de simplu, ar fi vrut să strige Kit; nu poți să o ruși și apoi să o coși la loc, fără să se vadă cusătura.

Vocea lui Kit suna răgușit.

— E periculos, Ty. E prea periculos. Nu cred că e o idee bună să ne jucăm cu genul ăsta de magie și cu o sursă de energie necunoscută.

— Ty s-a întunecat la față. Era ca și cum s-ar fi închis o ușă. Am verificat deja capcanele. Știu cum putem ajunge acolo. Am crezut că vrei să vii cu mine, dar, dacă nu vii, mă duc singur.

Kit simțea că i se învârteste capul. Aș putea să-i trezesc pe cei din tabără, să fac probleme lui Ty, și-a spus el. Julian Tar opri. Știu sigur că Tar opri.

Dar toată mintea lui se revolta la gândul ăsta; dacă tatăl lui reușise să-l facă să înțeleagă un lucru, lucrul acela era că nimănui nu-i plac turnătorii.

Și, în plus, nu putea suporta să vadă expresia de pe fața lui Ty.

— Bine, a spus Kit, simțind cum groaza i se instalează în stomac ca o piatră. Vin cu tine.

în inima focului dansau tot felul de forme. Emma stătea pe un buștean din apropiere, cu mâinile băgate în mânecile tricoului mare, ca să le încălzească. Grupul se risipise după ce terminaseră de mâncat, și fiecare se retrăsese în cortul lui. Emma rămăsese pe loc, uitându-se la focul care începea să se stingă; presupunea că s-ar putea duce în cortul ei, să doarmă, dar Cristina nu era acolo și Emma nu avea chef să stea singură pe întuneric.

A ridicat capul, simțind o umbră care se apropie. Era Julian. L-a recunoscut după mers, înainte ca flăcările să-i lumineze fața — mergea cu o mână în buzunar, cu umerii relaxați și cu capul ușor înclinat. Fals degajat. Umezeala din aerul rece îi încrețise părul de pe lângă obraji și tâmpile.

Julian ascundea foarte multe lucruri, de foarte mulți oameni. Acum, pentru prima dată, ea ascundea ceva de el. Oare așa simțise el întotdeauna? Greutatea aceea din piept, durerea ascuțită din inimă?

într-un fel, se aștepta să treacă pe lângă ea fără să-i vorbească, dar el s-a oprit, jucându-se cu sticla de mare de la brățară.

— Te simți bine? a întrebat el, încet.

Emma a dat din cap.

Scânteile focului se reflectau în ochii lui albaștri.

— Știu că n-ar trebui să ne vorbim, a spus el. Dar trebuie să discutăm ceva cu cineva. Nu e vorba despre noi.

Nu pot să ofac, și-a spus Emma în gând. Tu nu înțelegi. Tu crezi și acum că mai putem să rezolvăm problema prin scoaterea Pecetilor mele dacă ceva nu merge bine. Dar, pe de altă parte, runa nu o mai arse de când plecaseră din Los Angeles. Pânza neagră de păianjen de pe antebrațul ei nu se mărise. Era ca și cum suferința ei ținea blestemul pe loc. Poate așa și era.

— Despre ce e vorba?

— Este vorba despre unul dintre lucrurile pe care le-am aflat în Thule, a spus Julian. Despre Diana.

Diana s-a trezit din visul în care zbura, auzind un hârșăit în ușa cortului. A ieșit din pături, a luat un pumnal și s-a ridicat pe vine.

A auzit două voci, una mai puternică decât cealaltă:

— Caracatiță!

Și-a amintit vag că aceasta era parola pe care o stabiliseră mai devreme. A pus pumnalul deoparte și s-a dus să tragă fermoarul de la ușă. De partea cealaltă erau Emma și Julian, clipind des în întuneric, palizi și cu ochii mari ca niște suricate speriate.

Diana a ridicat din sprâncene.

— Ei, dacă vreți să intrați, intrați! Nu stați acolo să vină toată răceala!

Corturile erau înalte cât să poți sta în picioare, și nu aveau înăuntru altceva în afară de covoare și așternuturi. Diana s-a așezat în culcușul pe care și-l făcuse, Julian s-a rezemat de sacul ei, iar Emma s-a așezat turcește pe jos.

— Scuze că te-am trezit, a spus Julian, diplomat ca întotdeauna. Nu știam când am mai putea avea ocazia să-ți vorbim.

Diana nu-și putea stăpâni căscatul. Întotdeauna dormea surprinzător de bine înaintea unei bătălii. Știa mulți vânători de umbre care nu puteau să doarmă, care stăteau treji, cu inima bubuind, dar ea nu era așa.

— Să-mi vorbești despre ce?

— Vreau să-mi cer scuze, a spus Julian, în timp ce Emma își facea de lucru cu ruptura din genunchiul jeanșilor ei.

Emma nu părea să fie în apele ei — cam de multă vreme, s-a gândit Diana. Nu mai era ea însăși de când se întorsese din lumea cealaltă, dar o astfel de experiență ar putea schimba pe oricine.

— Fiindcă am tot insistat să fii director al Institutului.

— Diana și-a mijit ochii. Ce v-a venit cu asta?

— Versiunea ta din Thule ne-a povestit despre perioada petrecută în Bangkok, a spus Emma și și-a mușcat buzele. Dar tu nu trebuie să ne spui nouă nimic, dacă nu vrei.

Prima reacție a Dianei a fost un reflex. Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu acum.

Nu în ajunul bătăliei, nu când avea atâtea pe cap, nu când era îngrijorată pentru Gwyn și încerca să nu se gândească unde era acum sau ce ar putea să facă mâine.

Și totuși. Plecase spre Emma și Julian, ca să le vorbească exact despre subiectul deschis de ei acum, și nu reușise atunci să ajungă la ei. Și-a amintit ce dezamăgită fusese. Atunci era hotărâtă.

Nu era datoare să le spună lor povestea, dar își datora ei însăși asta.

Amândoi stăteau liniștiți, uitându-se la ea. Era noaptea de dinaintea bătăliei, și ei veniseră la ea pentru asta — nu pentru a o liniști, ci pentru a-i spune că era alegerea ei dacă va lupta sau nu.

Și-a dres glasul.

— Deci știți că sunt transsexuală. Vreți să știți ce înseamnă asta?

Julian a răspuns:

— Știm că atunci când te-ai născut ai primit un sex care nu se potrivește cu persoana care ești tu în realitate.

Diana a simțit în ea o ușurare; a râs.

— Cineva a intrat pe internet, a spus. Da, așa e, mai mult sau mai puțin.

— Și când ai fost în Bangkok ai folosit medicina mundană, a adăugat Emma. Ca să devii cine ești tu în realitate.

— Fetițo, întotdeauna am fost eu însămi, a spus Diana. În Bangkok, Catarina Loss m-a ajutat să găsesc doctori care să-mi schimbe trupul, astfel încât acesta să mă reprezinte, și să întâlnesc oameni asemenea mie, ca să mă ajute să înțeleg că nu sunt singură. Diana s-a rezemat de jacheta făcută sul, pe care o folosea pe post de pernă. Hai să vă spun povestea.

Și, cu voce calmă, le-a povestit. N-a variat prea mult povestea față de cea pe care i-o spusese lui Gwyn, pentru că povestea aceea îi ușurase inima. Le-a urmărit chipurile în timp ce povestea: Julian era calm și tăcut, iar Emma reacționa la fiecare cuvânt făcând ochii mari sau muș- cându-și buzele. Întotdeauna fuseseră așa: Emma exprima ceea ce Julian nu putea sau nu voia. Atât de asemănători, și totuși atât de diferiți.

Dar Julian a fost primul care a vorbit după ce a terminat.

— Îmi pare rău de sora ta, a spus el. Îmi pare tare rău.

Ea s-a uitat la el puțin surprinsă, dar, evident — ce alt detaliu ar fi putut atinge la Jules corda sensibilă, nu?

— Într-un fel, cel mai greu lucru din toată povestea asta a fost să nu vorbesc despre Aria, a spus ea.

— Gwyn știe, nu? a întrebat-o Emma. Și a reacționat bine? Se poartă frumos cu tine, da?

Părea mai aprigă decât o văzuse vreodată Diana.

— Da, crede-mă, a răspuns ea. Pentru cineva care jefuiește morții, este surprinzător de empatic.

— Noi n-o să spunem nimănui, dacă nu vrei să se știe, a spus Emma. E treaba ta.

— Mi-a fost teamă că vor afla de tratamentul meu medical dacă aș fi devenit director de Institut. Mi-a fost teamă că mă vor lua de lângă voi, copii. Că mă vor pedepsi cu exilul. Diana și-a strâns mâinile în poală. Dar Inchizitorul tot a aflat.

Emma și-a îndreptat spatele.

— A aflat? Când?

— Înainte să fug din Idris. M-a amenințat că mă va demasca în fața tuturor ca trădător.

— E atât de javră! a spus Julian.

Avea fața crispată.

— Sunteți supărați pe mine? i-a întrebat Diana. Că nu v-am spus până acum?

— Nu, a răspuns Julian, cu vocea liniștită și fermă. Nu aveai nicio obligație să ne spui. Nicio clipă.

Emma s-a aplecat spre Diana, și părul ei blond era ca un halou în lumina lunii care se strecura prin ușa transparentă a cortului.

Diana, în acești cinci ani, tu ai fost pentru mine ca o soră mai mare. Și de când te-am întâlnit, mi-ai arătat ce fel de femeie vreau săfiu. Emma s-a întins și a luat-o de mână. Mi simt recunoscătoare și privilegiată că ai vrut să ne spui povestea ta.

— Așa e, a aprobat Julian și a înclinat capul, ca un cavaler dintr-un vechi tablou salutând o domniță. îmi pare rău că te-am presat. Nu înțelegeam. Noi... eu... mă gândeam la tine ca la un adult, ca la o persoană care e imposibil să aibă probleme sau să fie în pericol. Eram atât de preocupat de copii, că nu mi-am dat seama că și tu ești vulnerabilă.

Diana i-a atins ușor părul, așa cum facea deseori când era mai mic.

— Asta înseamnă să te maturizezi, nu? Să-ți dai seama că adulții sunt oameni care au și ei problemele și secretele lor.

A zâmbit, obosită, exact când Helen a băgat capul pe ușa deschisă.

— A, bun, sunteți trei, a spus ea. Voiam să stabilim pentru mâine cine rămâne aici...

— Am o listă, a spus Julian, strecurându-și mâna în buzunarul jachetei.

Emma s-a ridicat în picioare, murmurând că trebuie să se ducă s-o caute pe Cristina. A ieșit pe ușa cortului, oprindu-se doar să se mai uite o dată la Julian, dar el era prins în discuția cu Helen și nu a părut să observe.

Ceva se întâmplă cu fata asta, s-a gândit Diana. După ce trece și ziua de mâine, va trebui să afle despre ce e vorba.

NU ATRAG APELE

— CRISTINA! CRISTINA!

Vocile răsunau în pădurea de la poalele colinei. Surprinsă, Cristina s-a ridicat și a încercat să vadă ceva în întuneric.

Fusese prea dureros pentru ea să stea lângă focul de tabără, ui- tându-se la Mark și la Kieran, când știa că numără orele până când unul dintre ei va pleca pentru totdeauna din viața ei. Se ridicase pe nesimțite, ca să stea printre copacii și iarba și umbrele din Brocelind. Erau acolo niște flori albe, printre cele verzi, specifice Idrisului. Le mai văzuse până atunci doar în fotografii, iar atingerea acelor petale îi dădea un sentiment de liniște, deși sub această liniște durerea rămânea.

Apoi auzise vocile. Mark și Kieran, care o strigau. Până atunci stătuse pe colina cea mică și verde dintre copaci; s-a ridicat și a coborât repede panta, când s-a auzit strigată.

— *Estcy aqui!* a strigat ea, gata să se împiedice în fuga ei. Sunt chiar aici!

Au apărut brusc din umbre, amândoi albi la față. Mark a ajuns primul la ea și a ridicat-o în brațe, strângând-o cu putere. După o clipă i-a dat drumul, ca s-o îmbrățișeze și Kieran, în timp ce încercau să-i explice: ceva cu Magnus și niște capcane și că le-a fost frică să nu fi căzut în vreo groapă plină cu pumnale.

— N-aș fi făcut asta niciodată, a protestat ea, în timp ce Kieran îi dădea ușor părul de pe față. Mark... Kieran... cred că ne-am înșelat.

Kieran a lăsat-o în pace imediat.

— Ne-am înșelat în legătură cu ce?

Mark stătea lângă el, umăr lângă umăr. *Băieții mei*, și-a spus Cristina. Băieții pe care îi iubea. Nu putea să aleagă între ei, cum nu putea alege între noapte și zi. Nici nu voia s-o facă.

— Ne-am înșelat crezând că e imposibil, a spus ea. Trebuia să o spun mai devreme. Mi-a fost teamă. N-am vrut să sufăr. Nu de asta ne temem cu toții? Că vom suferi? Ne ținem inimile închise, de groază că, dacă le-am da drumul în lume, ar putea să fie rănite. Dar eu nu vreau să fiu închisă. Și cred că nici voi nu vreți asta, dar dacă nu e așa...

Mark a spus, cu vocea lui caldă și răgușită:

— Vă iubesc pe amândoi, și nu aș putea să spun că îl iubesc mai mult pe unul decât pe celălalt. Dar mi-e teamă. Pierderea voastră m-ar ucide, și am senzația că risc să-mi frâng inima nu o dată, ci de două ori.

— Nu toate iubirile se termină cu inima frântă, a replicat Cristina.
— Voi știți ce doresc eu, a zis Kieran. Eu v-am spus de la început. Vă iubesc și vă doresc pe amândoi. Mulți sunt fericiți așa pe Tărâmul Elfilor. Căsătoriile acestea sunt obișnuite...

— Ne ceri cumva în căsătorie? a spus Mark cu un zâmbet puțin viclean, iar Kieran s-a făcut roșu.

— E o problemă, totuși, a spus el. Un Rege al elfilor nu poate avea o consoartă om. Știți și voi asta.

— Nu contează acum, a spus Cristina, înverșunată. Încă nu ești Rege. Iar când o să fii, o să găsim o soluție.

Mark a înclinat capul, un gest specific elfilor.

— Așa cum spune Cristina. Cuvintele ei au ecou în inima mea, Kieran.

— Eu vreau să fiu cu amândoi, a spus Cristina. Vreau să vă sărut și să vă îmbrățișez pe amândoi. Vreau să vă ating pe amândoi, uneori în același timp, alteori când suntem doar doi. Vreau ca voi să vă sărutați și să vă atingeți pentru că asta vă face fericiți, iar eu vreau să fiți fericiți. Vreau să fim împreună, toți trei.

— -660-Eu mă gândesc la voi tot timpul. Tânjesc după voi când nu sunteți aici.

Cuvintele țâșniseră din gura lui Kieran ca apa scăpată dintr-un zăgaz. I-a atins fața lui Mark cu degetele lui lungi, într-o dezmierdare ușoară ca adierea vântului prin iarbă. Apoi s-a întors spre Cristina și, cu cealaltă mână, i-a mângâiat obrazul. Ea a simțit că tremură; și-a pus palma peste mâna lui și i-a lipit-o de obraz.

— Niciodată nu am dorit cu atâta disperare ceva, a murmurat Kieran, Mark și-a pus și el palma peste mâna lui.

— Nici eu, a spus. Cred în asta, cred în noi. Iubirea trezește iubire, credința trezește credință. I-a zâmbit Cristinei. În tot acest timp noi te-am așteptat pe tine. Ne-am iubit, și a fost frumos, dar cu tine, e și mai frumos.

— Sărutați-mă, atunci, a șoptit Cristina, și Mark a tras-o spre el și a sărutat-o mai întâi cald, și apoi fierbinte.

Măinile lui Kieran erau pe spatele ei, în părul ei; s-a rezemat cu capul de el și cei doi s-au sărutat peste umărul ei, și i-au prins trupul între trupurile lor, ținându-se strâns de mâini.

Kieran zâmbea așa de larg, încât aveai impresia că o să-i plesnească pielea; se sărutau unii pe alții, râdeau fericiți și își atingeau fețele cu degete uimite.

— Te iubesc, li s-a adresat Cristina amândurora, iar ei au răspuns la fel, în același timp, și vocile lor erau atât de amestecate, încât nu știa cine a spus primul și cine a spus ultimul:

— *Te iubesc.*

— *Te iubesc.*

— *Te iubesc.*

Kit mai văzuse Lacul Lyn în fotografii, în nenumăratele imagini cu îngerul care se ridică din el cu Instrumentele Mortale, imagini care se găseau în toate

clădirile vânătorilor de umbre, pe toți pereții și în toate tapiseriile.

Era cu totul altfel în realitate. Apa lui se mișca precum un ulei gros sub lumina lunii: suprafața era neagră-argintie, brăzdată însă de dungi de culori splendide, violet-albastru și roșu aprins, verde ca gheața sau vânăț. Pentru prima oară, când Kit și l-a imaginat pe îngerul Raziei, masiv, cu chipul ca de piatră, ridicându-se din apă, a simțit un fior, de admirație și de teamă.

Ty își aranjase cercul ceremonial la marginea lacului, acolo unde apele se spărgeau în valuri mici pe nisip. De fapt, erau două cercuri, un cerc mai mic așezat într-unul mai mare, iar între cele două cercuri Ty desenase în nisip, cu un bețișor ascuțit, o mulțime de rune.

Kit mai văzuse cercuri ceremoniale și înainte, de cele mai multe ori în propria sufragerie. Dar cum devenise Ty așa de expert la făcut cercuri? Erau mai precise decât fuseseră vreodată cele făcute de Johnny, și runele erau desenate mult mai frumos. Nu erau rune de vânători de umbre, ci niște litere runice care arătau neplăcut, ca niște păianjeni.

Oare asta facea Ty atunci când Kit se întorcea și vedea că a dispărut?

A

învăța cum să devină un magician întunecat?

Ty înșirase frumos lângă el și ingredientele necesare: mirul, cenușa, dintele de lapte al lui Livvy, scrisoarea din Thule.

După ce a așezat cu grijă între celelalte obiecte punguța de catifea cu şuvița ei de păr, Ty a ridicat capul spre Kit, care stătea în picioare pe malul lacului.

— Fac bine?

Kit s-a simțit cuprins de un val de ezitare; ultimul lucru pe care și-l dorea era să se apropie de cercul magic.

— De unde să știu eu?

— Păi, tatăl tău a fost magician; am crezut că te-a învățat niște chestii, i-a spus Ty.

Kit a lovit ușor apa cu piciorul; au sărit scântei luminoase.

— De fapt, tata nu prea mă lăsa să învăț să fac vrăji adevărate. Dar știu câte ceva.

A pornit pe plajă spre Ty, care stătea pe nisip, așezat turcește. Kit se gândise de multe ori că noaptea și întunericul erau mediul natural pentru Ty. îi displăcea lumina directă a soarelui și pielea lui albă părea să nu fi fost niciodată bronzată. În lumina lunii, strălucea ca o stea.

Oftând, Kit a arătat spre globul cu flacără roșie, strălucitoare, cumpărat de Ty din Piața Umbrelor.

— Catalizatorul trebuie să stea în mijlocul cercului.

— Ty deja îl luase în mână. Vino și stai lângă mine, a spus el.

Kit s-a lăsat în genunchi lângă el, iar Ty a început să așeze obiectele în cercul ceremonial, murmurând în timpul acesta ceva. A dus mâna la gât, și-a desfăcut lăntișorul și i l-a dat lui Kit. Cu o groază profundă, Kit a așezat medalionul la marginea cercului.

Ty a început să incanteze mai tare.

— *Abyssus abyssum invocat in voce cataractarum tuarum; omnia excelsa tua et fluctus tui super me transierunt.* Adâncul cheamă adâncurile cu vocea cascadelor tale; toate

vâltorile și valurile tale au trecut peste mine.

În timpul incantației, obiectele din interiorul cercului au început să se aprindă ca niște artificii care pornesc succesiv. Ardeau cu o flacără curată, albă, fără să se deterioreze.

Un vânt puternic a început să bată dinspre lac: mirosea a pământ și a mormânt. Kit a început să audă o hărmălaie de voci și s-a întors să se uite — era cineva acolo? Fuseseră urmăriți? Dar nu a văzut pe nimeni. Plaja era pustie.

— Auzi și tu? a întrebat el în șoaptă.

Ty a clătinat numai din cap, continuându-și incantațiile. Lacul sclipea și se mișca. Din apa întunecată au ieșit la suprafață niște siluete albe. Multe erau în uniformă, dar altele aveau niște armuri mai demodate. Părul le flutura în toate părțile, părând translucid în lumina lunii. Au întins brațele spre el și spre Ty, care nu putea să-i vadă. Buzele lor se mișcau fără cuvinte.

Asta chiar se întâmplă, și-a spus Kit, răcit până în măduva oaselor. Orice fărâmă de speranță pe care o avusese că vraja nu va merge se spulberase acum. S-a întors spre Ty, care continua să incanteze, scuipând cuvintele învățate pe dinafară ca o mitralieră. *Hic mortui vivunt \ hic mortui vivunt...*

— Ty, oprește-te!

A întins repede mâinile și l-a apucat de umeri. Știa că n-ar fi trebuit s-o facă — lui Ty nu-i plăcea să fie luat prin surprindere —, dar groaza sfârâia în sângele lui ca o otravă.

— Ty, nu face asta!

— Fraza latinească s-a oprit la mijloc: Ty s-a uitat la Kit, confuz, și ochii lui cenușii treceau de la clavicula lui Kit la fața lui și iar înapoi. Ce vrei să spui? Nu înțeleg.

— Nu face asta! Nu o aduce din morți!

— Dar trebuie, a spus el.

Vocea îi era încordată ca un cablu întins la maximum.

— Nu pot să trăiesc fără Livvy.

— Ba da, poți, i-a șoptit Kit. Poți. Tu crezi că așa familia ta va fi mai puternică, dar de fapt o vei distruge dacă o aduci înapoi. Crezi că nu poți supraviețui fără Livvy, dar o să poți. O să trecem împreună peste toate.

Fața lui Kit era rece; și-a dat seama că plângea.

— Te iubesc, Ty. Te iubesc.

Chipul lui Ty a înlemnit de uimire. Kit a continuat totuși să turuie, fără să știe prea bine ce spune.

— S-a dus, Ty. S-a dus pentru totdeauna. Trebuie să treci peste asta. Familia ta te va ajuta. Eu te voi ajuta. Dar nu dacă faci asta, nu dacă faci asta, Ty.

Împietrirea de pe fața lui Ty dispăruse. Gura i s-a strâmbat, de parcă ar fi încercat să-și rețină lacrimile; Kit cunoștea sentimentul acela. Detesta să vadă asta pe fața lui Ty. Detesta tot ce se întâmpla.

— Trebuie s-o aduc înapoi, Kit, a șoptit el. *Trebuie.*

S-a smuls din mâinile lui, s-a întors din nou spre cerc, acolo unde obiectele încă ardeau. Aerul se umpluse de miros de arsură.

— Ty! a strigat Kit, dar Ty deja începuse să rostească cuvinte în latină, cu

măinile întinse spre cerc.

— *Igni ferroque, ex silentio, ex animo...*

— *Kit s-a aruncat pe el, trântindu-l în nisip. Ty a căzut pe spate fără un gest, prea uimit ca să se apere; s-au rostogolit amândoi pe panta lină, spre lac. Au ajuns în apă și Ty a părut că revine la viață; l-a împins pe Kit, lovindu-l puternic cu cotul în gât. Kit a început să tușească și i-a dat drumul; s-a întins iar după el, dar Ty l-a lovit cu piciorul. Kit vedea că plânge, dar și așa, plângând, era un luptător mai bun decât el. Cu toate că părea fragil ca o rază de lună, era un vânător de umbre înnăscut și antrenat. S-a eliberat și a pornit rapid spre cerc, cu mâinile întinse spre foc. Ex silentio, ex animo! striga el, gâfâind. Livia Blackthorn! Resurget! Re~ surget! Resurget!*

Flacăra din mijlocul cercului s-a făcut neagră. Kit s-a lăsat pe călcâie, simțind gustul sângelui în gură.

Se terminase. Vraja era făcută.

Flăcările întunecate s-au înălțat spre cer. Ty a făcut un pas în spate, cu ochii la ele, în timp ce acestea se transformau în vâlvății. Kit, care mai văzuse magie neagră, s-a clătinat puțin. Orice se putea întâmpla acum, s-a gândit el, sumbru. Dacă vor fi nevoiți să fugă, o să-i dea cu o piatră în cap lui Ty și o să-l târască după el.

Suprafața apei a început să se încrețească. Amândoi s-au întors să se uite, și Kit și-a dat seama că morții aceia translucizi dispăruseră. Acum era o singură siluetă transparentă care se ridica din apă, cu părul lung, ca de argint. Conturul feței și ochii au devenit mai clare, părul care flutura, medalionul de la gât, rochia aceea diafană și albă, care nu părea o piesă de vestimentație pe care și-ar fi ales-o Livvy.

— Livvy, a șoptit Kit.

Ty a fugit pe malul lacului. S-a împiedicat și a căzut în genunchi la marginea apei, în timp ce fantoma lui Livvy se apropia de ei, stârnind scânteii luminoase la suprafața apei.

A ajuns la mal. Picioarele ei goale călcau pe apa strălucitoare. S-a uitat în jos la Ty, cu trupul transparent ca un nor, cu o expresie teribil de tristă.

— De ce mi-ai tulburat liniștea? a întrebat ea cu o voce posomorâtă ca vântul de iarnă.

— Livvy, a murmurat Ty.

A întins mâna spre ea, de parcă ar fi putut s-o atingă. Degetele lui au trecut prin poalele rochiei.

— Nu e ea cu-adevărat. Kit și-a șters sângele de pe față. E o fantomă.

În sufletul lui se dădea o luptă între sentimentul de ușurare și suferință; nu era un strigoi, dar în mod sigur nu era o idee bună nici să aduci din morți o stafie împotriva voinței ei.

— De ce nu ești aici? a întrebat Ty, cu voce ridicată. Am făcut totul așa cum trebuia. Am făcut *totul* așa cum trebuia.

— ^665Catalizatorul pe care l-ai folosit a fost alterat. Nu a fost destul de puternic pentru a mă aduce înapoi complet, a spus Livvy. S-ar putea să mai fie și alte consecințe. Ty..

— Dar poți să stai cu mine, nu? Poți să stai cu mine și așa? a întrerupt-o Ty.

Conturul trupului lui Livvy s-a tulburat când a plutit spre fratele ei.

— Asta îți dorești?

— Da. De-aceea am făcut toate astea, a spus Ty. Vreau să fii lângă mine oricum ai putea. Tu ai fost lângă mine încă dinainte de a mă naște, Livvy. Fără tine, eu, pur și simplu... nu mai există *nimic* dacă nu ești tu.

Nu mai există nimic dacă nu ești tu. Mila și disperarea îl sfâșiau pe Kit. Nu putea să-l urască pe Ty pentru asta. Dar niciodată el nu va însemna nimic pentru Ty, niciodată nu însemnase nimic: măcar asta era clar.

— Te-am iubit, Ty, te-am iubit și când am fost moartă, a spus fantoma lui Livvy. Dar tu ai răsturnat universul, și noi toți vom plăti pentru asta. Ai făcut o gaură în țesătura din care sunt făcute viața și moartea. Nici nu îți dai seama ce ai făcut.

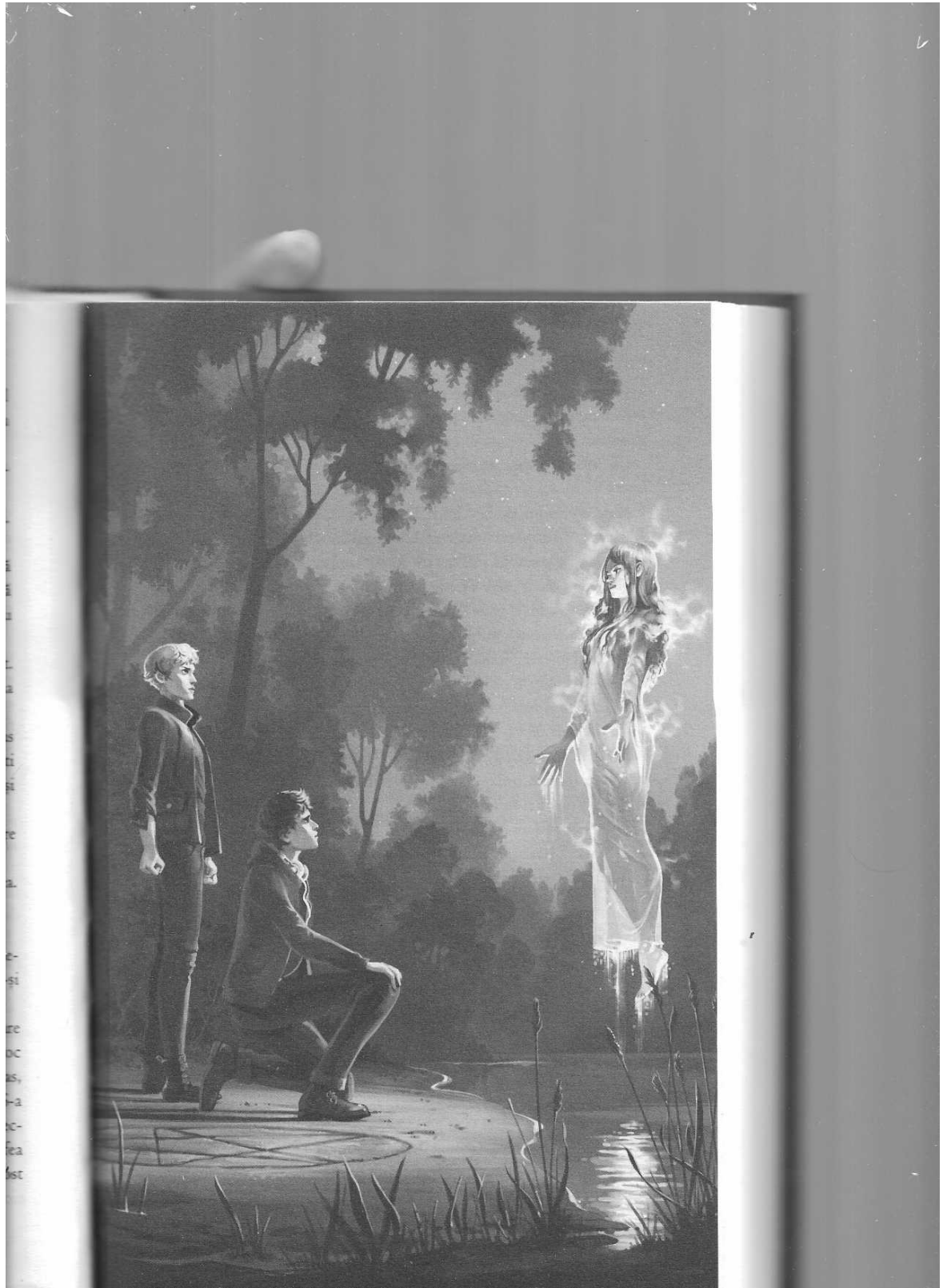
Lacrimile curgeau pe fața lui Livvy și cădeau în apă, fiecare dintre ele ca o picătură strălucitoare care semăna cu o scânteie.

— Nu poți împrumuta de la moarte. Poți doar să plătești pentru ea.

Livvy!

A dispărut.

Nu a părut un țipăt, ci un cuvânt care a fost smuls din el; s-a ghemuit și s-a strâns în brațe, ca și cum ar fi încercat cu disperare să-și împiedice trupul să se dezintegreze.

în timp ce Kit se uita,
scrisoarea din Thule a luat și ea
foc, iar cuvintele de pe pagină s-
au aprins cu o lumină neagră,
înainte de a dispărea:

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Kit îl auzea plângând cu hohotele acelea groaznice de

La ușa închisorii de la Citadelă, Dru s-a oprit cu agrafele în mână. Respira greu după ce urcase dealul. Nu o luase pe drumul obișnuit, ci se strecurase prin tufișuri, ca să nu fie văzută. Încheieturile mâinilor și gleznelor îi erau pline de zgârieturi de la crengile și spinii de care se lovise.

Abia dacă simțea durerea. Acum era momentul să fie calculată. Era momentul în care nu mai putea da înapoi. Indiferent de vârsta ei, dacă Horace și ceilalți ar descoperi-o și ar afla ce vrea să facă, ar fi pedepsită.

Vocea lui Julian îi răsuna în urechi.

Tu faci parte din Garda lui Tivvy. Nu uita asta.

Livvy nu ar fi ezitat, Dru știa.

S-ar fi repezit cu capul înainte, disperată să corecteze orice nedreptate. Niciodată nu s-ar fi dat înapoi. Niciodată nu ar fi ezitat.

Livvy, asta e pentru tine, surioara mea.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

S-a apucat să lucreze la încuietore.

Intrarea în Orașul Tăcut era exact cum și-o amintea Emma. O cărare abia vizibilă tăia un colț al Pădurii Brocelind, înconjurată de tufe dese. Era limpede că puțini treceau pe aici, și rar — lampa-vrăjitoarei din mâna ei dădea la iveală un drum care părea necălcat.

Auzea ciripitul păsărilor de noapte și mișcarea unor mici animale printre copaci. Dar ceva lipsea din Brocelind. Pădurea fusese întotdeauna locul în care trebuia să te aștepți să vezi

sclipirea vreunui felinar printre frunze, sau să auzi pârâitul focului de tabără în jurul căruia se adunau vârcolacii. Era ceva însă în liniștea de acum, ceva care o făcea pe Emma să înainteze cu multă precauție.

Copacii erau și mai deși când s-a apropiat de coasta muntelui și a găsit în stâncă o ușă. Arăta la fel ca în urmă cu trei ani: ascuțită în partea de sus și având pe ea basorelieful unui înger. De lemnul ușii era prins un inel greu de aramă.

Mai mult din instinct, Emma a dus mâna la spate și a scos din teacă Sabia Mortală. Avea o greutate în mâna ei cum nu mai avea altă sabie, nici măcar Cortana, și lucea în întuneric de parcă ar fi iradiat ea însăși lumină.

O luase din cortul lui Julian, unde fusese ascunsă în spatele sacului de dormit, înfășurată într-o bucată de catifea. O înlocuise cu o altă sabie. Nu ar fi trecut la o examinare mai atentă, dar Julian nu avea niciun motiv să dea fuga în cort din cinci în cinci minute s-o verifice. La urma urmei, tabăra era păzită.

Și-a lipit mâna de ușă. Mesajul fratelui Shadrach spunea că în noaptea aceea Orașul Tăcut va fi gol, pentru că Frații Tăcuți fuseseră programați să facă de pază la zidurile orașului în noaptea de dinaintea negocierilor. Și totuși ușa părea că pulsează sub palma ei, ca o inimă.

— Sunt Emma Carstairs și port Sabia Mortală, a spus ea.

Deschide, în numele lui
Maellartach!

Câteva momente lungi și chinuitoare nu s-a întâmplat nimic. Emma a început să intre în panică. Poate că Sabia Mortală din Thule era cumva diferită, poate atomii ei erau alterați, poate magia ei era străină.

Ușa s-a deschis brusc, fără sunet, ca o gură care cascadează. Emma s-a strecurat înăuntru, uitându-se peste umăr spre pădurea tăcută.

Ușa s-a închis în urma ei tot fără zgomot, și Emma s-a trezit într-un coridor îngust, cu ziduri netede, care ducea spre o scară ce cobora. Lumina lămpii-vrăjitoarei părea că ricoșează din zidurile de marmură pe când cobora, și avea senzația că merge prin amintiri. Orașul Tăcut din Thule, pustiu și abandonat. Cercurile de foc din încăperile făcute din oase, de la încheierea ritualului de *parabatai*. Cea mai mare greșală a ei. Greșala care o condusese până aici.

S-a cutremurat când a ieșit în partea centrală din oraș, acolo unde de-a lungul pereților se aliniau craniile și femururi, și unde atârnau din tavan candelabre făcute din oase delicate. Măcar în Thule nu fusese singură.

În sfârșit, a intrat în sala Stelelor Vorbitoare. Era la fel ca în visul ei. Podeaua scâlpea ca un cer plin de stele coborât pe pământ, iar stelele

jurul mesei de bazalt la care Frații Tăcuți stăteau la întruniri. Masa era goală, și Sabia nu era în locul ei obișnuit.

Emma a pășit pe stele, și ghetetele ei au zăngănit ușor pe marmură. În visul ei, podeaua se deschisese, pur și simplu. Acum nu s-a întâmplat nimic. Și-a frecat ochii obosiți cu dosul palmei, încercând să simtă în ea instinctul care o ajutase să deschidă ușa Orașului Tăcut.

Sunt parabatai, s-a gândit ea. Magia care mă leagă pe mine de Julian s-a țesut în acest loc, în materia din care sunt făcuți nefilimii. A atins șovăitoare cu un deget lama Săbiei Mortale. L-a trecut ușor de-a lungul lamei, lăsându-se purtată de valul amintirilor până la momentul în care stătuse lângă foc cu Julian — poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu...

În vârful degetului s-a format o picătură de sânge care a căzut pe marmura de la picioarele ei. S-a auzit un declic și placa de marmură, care părea intactă, s-a desfăcut și s-a retras, dând la iveală un spațiu întunecat.

În spațiul acela era o placă de piatră. O vedea mult mai clar decât o văzuse în vis. Era făcută din bazalt alb, și pe ea era pictată runa de *parabatai* cu un sânge atât de vechi, încât sângele în sine dispăruse, lăsând în urmă doar o pată maroniu-roșiatică în forma runei.

Emmei i s-a tăiat respirația. În ciuda tuturor celor întâmplate, faptul că se afla în prezența unui obiect atât de

vechi și de puternic o impresiona. Simțind că se sufocă, a ridicat sabia în mâini, cu vârful îndreptat în jos.

Se și vedea facând-o, se vedea coborând sabia și sfărâmând placa, își imagina sunetul pe care l-ar fi făcut, spărgându-se. Acela ar fi fost sunetul inimilor care se sparg, peste tot în lume, în clipa în care *para- batai-i* ar fi separați. Și-i imagina întinzându-și mâna cu groază, fără să înțeleagă ce se întâmplă — Jace și Alec, Clary și Simon.

Durerea pe care ar simți-o Julian.

A început să plângă fără zgomot. Ar fi o exilată, un paria, o izgonită, precum Cain. Și-i imagina pe Clary și pe ceilalți întorcându-i spatele cu dispreț. Nu puteai să rănești așa oamenii, și apoi să fii iertat.

Dar și-a adus aminte iar de Diana din Thule. Runele lor au început să ardă ca focul, depână aveau flăcări în vene, nu sânge. Oamenii spuneau că pumnalele

REGINA AERULUI SI A ÎNTUNERICULUI

celor care se luptau cu ei se sfărâmau în mână. Liniile negre s-au întins pe tot corpul și au devenit monstruoși — fizic. Mă rog nu am văzut cu ochii mei, am auzit la a treia mână. Povești despre creaturi masive, strălucitoare, nemiloase, care distrug orașe. Sebastian a trebuit să trimită

mii de demoni să-i distrugă. O mulțime de vânători de umbre și de mundani au murit.

Nu se putea ca ea și Julian să devină monștri. Nu se putea să ajungă să-i distrugă pe cei pe care îi cunoșteau și îi iubeau. Era mai bine să nimicească legăturile de *parabatai*, decât să fie responsabilă pentru moarte și distrugere. I se părea că trecuse o veșnicie de când Jem îi vorbise despre blestem. încercaseră tot ce se putea să scape de el.

In cele din urmă puterea îi va face să-și piardă mințile și vor deveni monștri. își vor distruge familiile, îi vor distruge pe cei pe care îi iubesc. Vor fi înconjurați doar de moarte.

Nu era altă scăpare, în afară de asta. Mâinile ei s-au strâns mai tare pe mânerul săbiei. L-a ridicat pe Maellartach.

lartă-mă, Julian!

— Oprește-te! a răsunat o voce prin Orașul Oaselor. Emma! Ce faci?

S-a întors, fără să se îndepărteze de Stelele Vorbitoare și fără să lase jos Sabia. Julian stătea la intrarea în sală. Era alb la față și se uita la ea complet șocat. Se vedea bine că alergase: respira precipitat, avea frunze în păr și noroi pe ghete.

— Nu încerca să mă oprești, Julian!

Vocea ei abia dacă era o șoaptă.

El a întins mâinile, ca și cum ar fi vrut să-i arate că nu era înarmat, și a făcut un pas spre ea. Ea a clătinat din cap și el s-a oprit.

— întotdeauna am crezut că

eu o s-o fac, a spus el. Nu m-am gândit niciodată că o vei face tu.

— Pleacă de aici, Julian! Nu vreau să fii aici când fac asta.

Dacă mă găsești aici, vreau să mă găsească singură.

— *Știu*, a spus el. Te sacrifici. Știi că vor da vina pe cineva, cineva care are acces la Sabia Mortală... și vrei să fii tu aceea. Te *cunosc*, Emma. Știu perfect ce vrei să faci. A mai înaintat un pas spre ea. Nu voi încerca să te opresc. Dar nici nu mă poți convinge să plec. Dar trebuie! Emma a ridicat vocea. Mă vor exila, Julian, în cel mai bun caz, chiar dacă Horace va fi înlăturat; nici măcar Jia nu ar trece peste asta, nimeni nu ar face-o și nici n-ar putea... nu ar înțelege. .. iar dacă vor crede că am fost amândoi, că am făcut asta împreună, îi vei pierde pe copii. Nu pot permite să se întâmple asta, nu după tot ce s-a întâmplat...

— Emma!

Julian a întins mâinile spre ea. Brățara din sticlă de mare de la mâna lui a sclipit, culori strălucitoare în acest loc al oaselor și al cenușiului.

— Nu plec de lângă tine. N-am să plec niciodată de lângă tine. Nici dacă spargi runa aceea n-am să plec.

Emma a fost zguduită de un hohot de plâns. Apoi de un altul. Emma a căzut în genunchi, cu Sabia în mână. Era copleșită de o disperare atât de mare, că părea ușurare. Poate era ușurare. Nu-și dădea seama, dar l-a simțit pe Julian cum se apropie și cum îngenunchează în fața ei

pe piatra rece.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el. Cum rămâne cu perioada aceea de timp pe care Magnus spunea că o mai avem...

— Runa mea a început să ardă. ..și a ta, știu. Și mai e asta. Și-a ridicat mânăca hanoracului și a întors antebrațul spre el, ca să vadă semnul acela — o pânză neagră de păianjen, care era mică, dar creștea. Nu cred că mai avem timp.

— Atunci am putea să cerem să ni se ia Pecețile, a zis Julian.

Vocea lui era blândă, liniștitoare — o voce pe care o păstra pentru oamenii pe care îi iubea cel mai mult.

— Și mie, și ție. M-am gândit că...

Am vorbit cu Jem la ședință, l-a întrerupt ea. Mi-a spus că el n-ar face asta niciodată, iar Magnus nu o poate face singur... Emma a încercat să-și recapete respirația. În Thule, Diana mi-a spus că atunci când Sebastian a preluat controlul, *parabatai-i* din lumea aceea s-au transformat în monștri. Runele lor au început să ardă, li s-a acoperit pielea de peceti negre și au devenit monștri. Asta se întâmplă acum cu noi, Julian. Știi sigur că asta e. Toate lucrurile acelea despre blestemul care ne va transforma în monștri. E ca și cum în inima acestei legături e ascunsă o monstruozitate. Ca un... ca un cancer. A urmat o pauză lungă.

— De ce nu mi-ai spus asta?

— La început nu am crezut, a șoptit ea. Sau, cel puțin, am crezut că e ceva care se poate întâmpla numai în Thule. Dar apoi runele noastre au început să ardă. Și când mi-au apărut pe piele semnele negre... mi-am dat seama...

— Dar nu știm sigur, a spus el încet. Știi cum te simți. Tremuri, nu? Ți se învârte capul. Și inima bate cu putere.

Ea a dat din cap.

— Cum de...

— Și eu simt toate astea, a spus el. Nu cred că e blestemul.

Jem a spus că blestemul ne-ar da putere. Iar eu mă simt de parcă... de parcă m-aș fi încărcat cu electricitate, și nu-mi pot stăpâni tremuratul.

— Dar pari în regulă, a protestat Emma.

— Cred că recuperarea după vraja aceea este pentru mine ca și cum aș ieși dintr-o prăpastie. încă nu am ajuns acolo, sus, unde ești tu. Sunt puțin mai protejat. Julian și-a strâns genunchii în brațe. Știu de ce ești speriată. Oricine ar fi, în locul tău. Totuși, vreau să te rog ceva. Vreau să te rog să ai încredere.

— încredere? a întrebat ea. In ce să am încredere?

— In noi, a răspuns el. Chiar și atunci când mi-ai spus de ce ne e interzis să ne iubim... chiar și atunci când mi-am dat seama că n-ar fi trebuit niciodată să devenim *parabatai*... tot mi-au rămas amintiri minunate, că ți-am fost partener de luptă, că prietenia noastră a căpătat ceva sfânt. Eu și acum mai cred în legătura noastră, Emma. Eu încă mai cred în legătura de *parabatai*, în importanța ei, în legătura aceea frumoasă pe care o au Alee sau Jace, sau Jem, odinioară.

— Dar dacă se va întoarce totul împotriva noastră? Dacă marea noastră putere va deveni marea noastră slăbiciune?

— De aceea te-am rugat să ai încredere. Să crezi în noi, dacă nu poți crede în legătura de *parabatai*. Mâine s-ar putea să luptăm. Noi, împotriva lor. Avem nevoie de Jace, de Alee, de Clary și de Simon, avem nevoie de noi înșine... să fim

compleți și de neînvinși pe câmpul de luptă. Trebuie să fim în deplinătatea forțelor. Încă o zi, Emma. Am ajuns până aici. Mai putem rezista o zi. Dar am nevoie de Sabia Mortală, a spus Emma, strângând-o la piept. Nu pot face asta fără ea.

— Dacă mâine învingem, vom primi ajutor de la Conclav, a replicat Julian. Dacă nu învingem, Horace va fi fericit să ne smulgă runele. Știu sigur că așa va fi.

— M-am gândit și eu la asta, a spus Emma. Dar nu putem fi siguri, nu-i așa?

— Poate da, poate nu. Dar dacă faci asta, dacă vei tăia legăturile, atunci voi rămâne lângă tine și îmi voi asuma responsabilitatea alături de tine. Nu mă poți opri.

— Dar copiii..., a șoptit ea.

Nu putea suporta gândul că Julian ar putea fi separat de ei, gândul că familia Blackthorn va avea parte de alte dureri și alte suferințe.

— Copiii le au acum pe Helen și pe Aline. Nu sunt singurul care poate păstra unită familia. Când mi-a fost rău, tu ai fost bună și pentru mine. Nu pot să nu fac și eu asta.

— Bine, a spus ea. Bine, mai aștept o zi.

Ca și cum ar fi auzit-o, podeaua s-a închis la picioarele ei, ascunzând piatra cu runa de *parabatai* sub marmura protectoare. Emma ar fi vrut să întindă brațul spre Julian, să-i atingă mâinile, să-i spună cât e de recunoscătoare. Ar fi vrut să-i spună mai multe, toate acele cuvinte pe care nu aveau voie să

le spună, dar nu a făcut-o — s-a uitat doar la el în tăcere și a gândit cuvintele, întrebându-se dacă mai rostise vreodată cineva acele cuvinte în gând, în Orașul Tăcut. Dacă le rostise în gând așa, cu speranță și disperare în aceeași măsură.

— Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Dar am nevoie de Sabia Mortală, a spus Emma, strângând-o la piept. Nu pot face asta fără ea.

— Dacă mâine învingem, vom primi ajutor de la Conclav, a replicat Julian. Dacă nu învingem, Horace va fi fericit să ne smulgă runele. Știu sigur că așa va fi.

— M-am gândit și eu la asta, a spus Emma. Dar nu putem fi siguri, nu-i așa?

— Poate da, poate nu. Dar dacă faci asta, dacă vei tăia legăturile, atunci voi rămâne lângă tine și îmi voi asuma responsabilitatea alături de tine. Nu mă poți opri.

— Dar copiii..., a șoptit ea.

Nu putea suporta gândul că Julian ar putea fi separat de ei, gândul că familia Blackthorn va avea parte de alte dureri și alte suferințe.

— Copiii le au acum pe Helen și pe Aline. Nu sunt singurul care poate păstra unită familia. Când mi-a fost rău, tu ai fost bună și pentru mine. Nu pot să nu fac și eu asta.

— Bine, a spus ea. Bine, mai aștept o zi.

Ca și cum ar fi auzit-o, podeaua s-a închis la picioarele ei, ascunzând piatra cu runa de *pambatai* sub marmura protectoare. Emma ar fi vrut să întindă brațul spre Julian, să-i

atingă mâinile, să-i spună cât e de recunoscătoare. Ar fi vrut să-i spună mai multe, toate acele cuvinte pe care nu aveau voie să le spună, dar nu a făcut-o — s-a uitat doar la el în tăcere și a gândit cuvintele, întrebându-se dacă mai rostise vreodată cineva acele cuvinte în gând, în Orașul Tăcut. Dacă le rostise în gând așa, cu speranță și disperare în aceeași măsură.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

674-s

30

NICI DIAMANTELE ÎNCHISE

PE EMMA A TREZIT-O UN ZGOMOT CA UN RĂCÂIT ÎN UȘA CORTULUI. Dormise fără vise toată noaptea, se trezise doar târziu, când intrase Cristina și se înfașurase și ea în păturile ei. Acum se străduia să se

trezească, simțindu-se mahmură; printr-o gaură din țesătura cortului vedea afară lumina cenușie, de la cerul acoperit de nori de ploaie.

Helen era în fața cortului lor.

— Mai aveți treizeci de minute, le-a anunțat ea, după care pașii ei nu s-au mai auzit când s-a îndepărtat ca să-i trezească și pe ceilalți.

Cristina a scos un geamăt și a ieșit de sub pătură. Amândouă dor- miseră îmbrăcate.

— Stela mea, a spus ea. Ar trebui — a căscat — să ne facem rune. Și sper să fie cafea.

Emma și-a scos bluza, tremurând, la fel și Cristina. Și-au făcut rune una celeilalte — pentru Emma runele Agilității și a Stabilității, pentru Cristina runele Blocării și a Parării, și pentru amândouă, runele Loviturii Sigure și a Vederii la Distanță. Cristina nu a întrebat-o de ce nu îi făcea Julian runele. Știau amândouă.

Și-au încheiat cataramele și fermoarele de la echipament și de la ghete, apoi au ieșit din cort și și-au întins bine mușchii înțepeniți. Cerul era greu de nori negri și pământul era ud de rouă. Se părea că ceilalți se treziseră deja și toată lumea alerga grăbită prin tabără — Simon își trăgea fermoarul de la uniformă, Isabelle lustruia o sabie lungă. Magnus, îmbrăcat sobru cu haine închise la culoare, îl ajuta pe Alee, echipat din cap până în picioare, să-și lege tolba cu săgeți. Aline desena runa Curajului pe ceafa

lui Aline. Mark, cu centura plină de pumnale, era la foc, amestecând în niște porridge.

Cristina a scâncit.

— Nu văd nici strop de cafea. Doar porridge.

— Cafeaua e o chestie malefică, mereu ți-am spus asta, drogato, a spus Emma. Dă-mi mâna... îți fac o rună pentru Energie.

Cristina a bombănit, dar i-a întins mâna; o rună bună de Energie avea cam același efect precum cafeina. Emma s-a uitat cu afecțiune la Cristina, în timp ce desena cu stela pe pielea ei. Bănuia unde fusese Cristina în noaptea trecută, dar nu era acum momentul s-o întrebe.

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă într-adevăr, a spus Cristina, după ce Emma a terminat.

— Știi, a răspuns Emma. I-a strâns ușor mâna, apoi și-a pus stela la centură. Sunt lângă tine dacă se întâmplă ceva. Știi asta.

Cristina a dus mâna la medalion, apoi a atins ușor obrazul Emmei, cu o privire gravă.

— îngerul să te binecuvânteze și să te aibă în pază, sora mea.

înainte ca Emma să poată spune ceva, a fost distrasă de niște voci ridicate. S-a întors și l-a văzut pe Julian cu Ty și cu Kit; Ty vorbea tare, vizibil supărat, iar Kit stătea deoparte, cu mâinile în buzunare. Când s-a apropiat, a văzut mai bine expresia lui Kit. A șocat-o. Părea, efectiv,

terminat, disperat.

— Vrem să venim cu voi, spunea Ty.

Mark se apropia și el, abandonând porridge-ul. Helen, Aline și Kieran stăteau în apropiere, iar ceilalți, politicoși, se prefăceau că nu observă nimic.

— Vrem să luptăm alături de voi.

- Ty. Noile rune, negre și lucioase, erau vizibile pe mâinile și claviculele lui Julian. Emma se întreba cine le-o fi făcut. Mark? Helen? Nu avea importanță. Ea ar fi trebuit să i le facă.

— Nu e o luptă. Este o negociere. O conferință de pace. Nu pot să-mi aduc toată familia.

— Nu e ca și cum tu ai fi fost invitat și noi nu, a spus Ty.

Era îmbrăcat în uniformă; la fel și Kit. La centura lui Ty atârna o sabie scurtă.

— Niciunul dintre noi n-a fost invitat.

Emma și-a ascuns zâmbetul. întotdeauna era greu să te certai cu Ty când îți aducea argumente așa de bune.

— Dacă ne ducem toți, o să fie un haos, a spus Julian. Am nevoie de tine aici, Ty. Știi care e misiunea ta.

Ty a spus, fără tragere de inimă:

— Să vă avertizez. Să am grijă de mine.

— Exact, a spus Julian. I-a luat mâna în palmele lui; băiatul era încă puțin mai scund ca el. Să ai grijă de tine, Tiberius.

Mark părea ușurat. Kit încă nu rostise vreun cuvânt. Peste Ty, Julian a dat din cap spre Magnus, care stătea lângă Alee sub un copac din apropiere. Magnus a înclinat și el capul. *Interesant*, și-a spus Emma.

Ceilalți au început să se

apropie acum, când părea că discuția se încheiase: Cristina și Kieran, Diana, Isabelle și Simon, Clary și Jace. Jace s-a dus la Kit și l-a atins pe umăr cu toată delicatețea de care Emma știa că era capabil, dar pe care o arăta rareori. Uitându-se la ei, Emma a văzut că Jace îi întinde lui Kit un pumnal subțire de argint, pe al cărui mâner erau gravați niște bătlani în zbor. Kit l-a luat cu grijă și a dat din cap. Emma nu auzea ce-și spuneau, dar Kit arăta acum mai puțin jalnic.

Kieran și Cristina își vorbiseră în șoaptă. Acum Kieran plecase de lângă ea, apropiindu-se de Julian și de ceilalți care urmau să plece pe Câmpiile Nepieritoare — Emma și Cristina, Alec și Mark. Părul lui negru se umezise și se încrețise în jurul feței.

— Este și timpul meu să plec, cred.

îmi pare rău că nu poți rămâne cu noi în această etapă, a spus Julian. Ne-ai fost de mare ajutor, Kieran. Ai fost ca unul de-ai noștri. Kieran s-a uitat la Julian, măsurându-l cu privirea.

— Nu te-am văzut destul de limpede în trecut, Julian Atticus. Tu ai o inimă cumplită. Dar ai și una bună.

Julian a părut ușor surprins, dar apoi a venit rândul celorlalți să fie și mai surprinși, când Kieran s-a dus la Mark să-l sărute, luându-și rămas-bun — după care s-a întors spre Cristina și a sărutat-o și pe ea. Amândoi i-au zâmbit, în timp ce ceilalți îi priveau uimiți. *Presupun că am avut dreptate*, și-a spus Emma, și a ridicat o sprânceană la Cristina, care a roșit.

Kieran le-a spus celor doi ceva în șoaptă, ceva ce Emma nu a putut auzi, apoi s-a pierdut în pădure, evaporându-se ca ceața.

— Cei care nu rămân în tabără trebuie să plece, a spus Diana. Nu mai e mult până începe întrunirea, și ne ia cel puțin o oră să ajungem pe Câmpiile Nepieritoare.

Clary vorbea cu Simon; l-a bătut ușor pe umeri, apoi s-a întors repede spre Isabelle, care a îmbrățișat-o. Alee plecase să vorbească cu Jace. Peste tot erau *parabatai* care se pregăteau acum să se despartă, chiar dacă pentru puțin timp. Emma avea senzația că se întâmplă ceva ireal. Crezuse că la momentul acesta legăturile de *parabatai* vor fi rupte. Era ciudat să stea așa acolo — să nu fugă, să nu fie detestată, să nu fie exilată.

Alee i-a strâns mâna lui Jace.

— Ai grijă de tine!

Jace s-a uitat la el lung, apoi i-a dat drumul. Clary a plecat de lângă Simon și s-a dus lângă Jace. S-au uitat cu toții la Magnus, care a înaintat prin iarba udă spre Alec, a înclinat capul și l-a sărutat delicat.

— Mi-ar fi plăcut să vii și tu, i-a spus Alee, cu ochi strălucitori.

— Știi cum ne-am înțeles.

Fără repudiați care să-l sperie pe Horace, a spus Magnus. Ai grijă, arcașul meu. Să te întorci la mine.

S-a dus apoi lângă Jace și Clary. Helen și Aline s-au apropiat și ele, urmate de Kit și de Ty. Alcătuiau împreună un mic grup tăcut, care a rămas

uitându-se cum ceilalți se întorc
și pătrund în Pădurea Brocelind.

*

-678 — O să mai vorbești vreodată cu mine? a întreat Ty.

El și Kit stăteau într-o poieniță verde din pădure, în apropierea taberei. În spatele lor era un bolovan mare, acoperit cu mușchi verde-marونی; Ty stătea rezemat cu spatele de el, cu pleoapele lăsate pe jumătate, de oboseală.

Kit abia dacă își mai amintea cum se întorseseră de la Lacul Lyn noaptea trecută. Ty aproape că nu putea să meargă. Se rezemase de Kit mai tot drumul, dar Kit nici atunci nu vorbise cu el. Nici măcar când începuse să plouă și înaintau împreună prin bălțile acelea mizerabile. Nici când Ty se oprise să vomite pe marginea drumului. Nici când se chircise și suspinase după Julian, ca și cum Julian ar fi putut să apară din senin și să îndrepte lucrurile.

Era ca și cum emoțiile lui Kit erau închise undeva, într-un borcan vidat. Ty nu îl voia — nici ca prieten, nici ca nimic. Fiecare gură de aer era dureroasă, dar mintea lui nu îndrăznea să recunoască de ce; să recunoască cine era cu adevărat vinovat de ceea ce se întâmplase.

— Trebuie să păstrăm liniștea, a fost tot ce a spus el acum.

Ty s-a uitat la el, neîncrezător.

— Nu e asta, a spus el. Ești supărat pe mine, cred.

Kit știa că ar fi trebuit să-i spună lui Ty ce simte; era mai mult decât incorect să aștepte să ghicească el. Singura problemă

era că nici el nu știa sigur ce simte.

Își amintea cum se întorseseră în tabără, își amintea cum se băgaseră amândoi în cort, își amintea cum se culcase Ty, ghemuit. Kit ar fi vrut să se ducă după Julian, dar Ty clătinase din cap și își înfundase fața în pătură, îngânând ceva în șoaptă, până când mușchii i se relaxaseră și căzuse într-un somn greu.

Kit nu dormise.

— Uite... A băgat mâna în buzunar. Azi-noapte, după... în fine, înainte să plecăm de la lac, m-am întors la foc.

Găsise acolo doar cenușă și jar, în afară de ceva lucios. Lănțișorul ei de aur, care strălucea în cenușă precum comoara piraților.

Acum Kit i l-a întins, și a văzut cum pielea de la coada ochilor lui Ty se încrețește, așa cum se întâmpla când era foarte surprins.

L-ai luat pentru mine? a întrebat el. Kit ținea în continuare întinsă mâna cu lănțișorul. Medalionul se legăna între ei ca un pendul strălucitor. Ty a întins încet mâna să-l ia. Sângele de pe el arsese. Acum medalionul a strălucit curat când Ty l-a agățat la gât.

— Kit, a început el șovăitor. Am crezut că tu... am crezut că tu o să fi...

Frunzele au foșnit; o creangă a trosnit. Kit și Ty au tăcut instantaneu. După un moment, Ty s-a ridicat pe vine, cu mâna pe medalion, și a început să fluiera.

Emma și ceilalți au înaintat într-o tăcere aproape totală printre copacii uzi și verzi, plini de frunze și de apă. Din când în când, picăturile reci de ploaie treceau de coronament și se prelingeau pe sub gulerul Emmei, înfiorând-o.

După un timp, ajunseseră la o răscruce. Diana, Isabelle și Simon au luat-o spre dreapta. Ceilalți au luat-o spre stânga. Nu și-au spus la revedere, deși Alee și-a sărutat sora pe obraz, fără un cuvânt.

Acum erau cinci: primul era Julian, apoi Mark și Cristina — nu se țineau de mână, dar umerii lor se atingeau în mers — și în ariergardă, Alee și Emma. Alec era foarte atent, cu arcul întotdeauna pregătit, și scormonea cu ochii lui albaștri umbrele care înconjurau cărarea.

— Ți-ai dorit vreodată o tapiserie mare de tot cu tine? l-a întrebat Emma.

Alec nu era genul de om care să fie luat ușor prin surprindere.

— De ce? a întrebat el. Ai tu una?

— De fapt, chiar am, a spus Emma. Am salvat-o din biroul Inchizitorului și am cărat-o în brațe pe străzile din Alicante. M-am ales cu niște priviri ciudate.

Alec a avut o tresărire a buzelor.

— Sunt convins.

— N-am vrut s-o arunce Inchizitorul, a spus Emma. El vrea să spună că Bătălia de la Burren n-a fost prea importantă. Dar eu am fost în Thule. Știu ce ar fi însemnat dacă nu ar fi existat Clary. Sau Jace. Sau tu.

— Alec a lăsat arcul puțin

mai jos. Și imaginează-ți unde am fi acum, a spus el, dacă nu ar fi fost Julian, sau tu, sau Cristina, sau Mark. Cred că sunt momente când fiecare dintre noi e chemat. Când putem alege dacă facem sau nu o mișcare. Ce ați făcut voi pe Tărâmul Elfilor... S-a întrerupt, apoi: Știi ce, cred că ar trebui să-i dai tapiseria aia lui Magnus. Dacă s-ar bucura cineva s-o aibă, el e acela.

Lumina a pătruns brusc printre copaci. Emma a ridicat capul, crezând că s-au împrăștiat norii, dar și-a dat seama că ajunseseră la marginea pădurii. Copacii erau mai rari, iar cerul se arcuia desupra lor în nuanțe sidefii de gri și bleumarin.

Au ieșit din pădure. În fața lor se întindea câmpul verde până spre zidurile din Alicante. În depărtare, Emma vedea niște siluete negre, mici ca niște gândaci, care se apropiau de mijlocul Câmpiilor Nepieritoare. Cohorta? Elfii de la Curtea întunericului? Chiar și cu runa care o ajuta să vadă la distanță, erau prea departe ca să-și dea seama.

— Emma, a spus Julian. Ești gata?

S-a uitat la el. Pentru o clipă, a fost ca și cum nu mai era nimeni acolo în afară de ei, ca și cum se aflau în Orașul Tăcut, pe podeaua de marmură, uitându-se unul la altul, și conexiunea dintre ei strălucea de atâta forță. Deasupra uniformei negre, fața lui Julian era palidă; ochii lui albaștri-verzi ardeau când s-a uitat la ea. Știa la ce se gândește. Ajunsesese aici, într-un punct de unde nu mai era cale de

întoarcere. Avea nevoie de ea ca să facă ultimul pas.

A ridicat bărbia.

— Noi am ales să facem asta, a spus ea, apoi au pășit cu toții pe iarba Câmpiilor Nepieritoare și au pornit spre zidurile din Alicante.

Iar cerul era plin de îngeri.

Dru stătea pe malul canalului, în fața casei Graymark, ținându-și de mână pe Tavy. Peste tot în Alicante, vânătorii de umbre, tineri și bătrâni, umpluseră străzile și se uitau la cer.

Dru trebuia să admită că Horace făcuse o chestie impresionantă. Era ca și cum te-ai fi uitat la un ecran imens, un IMAX, sau ceva mai mare. Când au ieșit prima oară din casă, Maryse îmboldindu-i pe Rafe și pe Max să meargă în fața ei, s-au oprit brusc să se uite uluiți lapătratul enorm de pe cer. Atunci nu se vedeau pe ecran decât verdele câmpului și o bucată de cer albastru-cenușiu.

Apoi au intrat în cadru Horace și Zara, care mergeau pe iarbă cu pași mari și, din cauza dimensiunii și a unghiului în care se făcea Proiecția, păreau niște îngeri care merg pe cer. Horace arăta ca întotdeauna, cu o singură mare diferență: mâneca stângă era goală de la cot în jos.

Zara își lăsase părul despletit, ceea ce, pentru luptă, nu era practic, dar avea un efect vizual dramatic. Avea și Cortana la brâu, și lucrul ăsta îi întorcea

stomacul pe dos lui Dru.

— Aia e sabia Emmei, a spus Tavvy, supărat.

Dru nu i-a făcut nicio observație. Nici ea nu era mai puțin iritată.

Horace și Zara erau urmați de un mic grup de gardieni — printre care Vanessa Ashdown și Martin Gladstone — și de un contingent de Centurioni. Dru i-a recunoscut pe unii dintre ei de pe vremea când au stat la Institut — Mallory Bridgestock, Jessica Beausejours și Timothy Rockford. Manuel nu era însă printre ei, ceea ce pe Dru a surprins-o. Mereu avusese impresia că e un tip căruia îi place să fie în mijlocul acțiunii. În timp ce toți își ocupau locurile pe câmp, Maryse a clătinat din cap și a mormăit ceva de Gladstone. încercase până atunci să-i țină aproape pe Max și pe Rafe, niciunul dintre ei interesat de imaginile plicticoase de pe cer, dar acum s-a uitat și ea la Horace și s-a încruntat.

— Parcă e din nou Cercul, a spus ea. La fel era și Valentine, așa de sigur de dreptatea lui. Așa de sigur că are dreptul de a hotărî și pentru alții ce trebuie să creadă.

Din mulțimea vânătorilor de umbre care priveau s-a auzit o exclamație de uimire. Nu o reacție la cuvintele lui Maryse — toți se uitau în sus. Dru a dat capul pe spate și a văzut, șocată, cum armata de la Curtea întunericului înainta în marș către Cohortă.

Părea o armată imensă, erau șiruri nesfârșite de elfi îmbrăcați în uniformă întunecată a Regelui întunericului. Cavaleri călări, cu sulite de argint și de bronz, care sclipeau în lumina dimineții. Goblini îndesați, cu niște topoare sinistre; driade cu bâte de lemn și spirite de apă care rânjeau cu dinții lor ascuțiți precum niște

pumnale. În fața lor mărșăluiau Căștile Roșii, cu uniformele lor înmuiate în sânge,

REGINA AERULUI ȘI A ÎNTUNERICULUI

—rdele

bocănind cu ghetele de fier în pământ. Gărzile înconjurau un bărbat încoronat care mergea călare — noul Rege de la Curtea întunericului.

își purta corona într-o parte, cu nepăsare.

p tactic,
ttul ăsta

Când s-a apropiat, Dru a văzut că seamănă un pic cu Kieran. Aceeași linie dreaptă a gurii, aceleași trăsături inuman de frumoase, deși părul Regelui era negru-cărbune și avea șuvițe violet. S-a apropiat de Inchizitor și de ceilalți membri ai Cohortei și s-a uitat în jos la ei cu o privire rece.

Maryse a scos o exclamație de surpriză. Și ceilalți vânători de umbre erau uimiți, ba chiar unii de pe Podul Cistern au început să aplaude. Oricât de mult îl ura Dru pe Horace, trebuia să admită că era un spectacol reușit: mica bandă a Cohortei, față în față cu imensa armată a elfilor.

Dar era bucuroasă că plănuse și ea un spectacol.

—Salutări, nobile Obanî a spus Horace, înclinând capul. Îți mulțumim că ai acceptat să vii să negociezi cu noi în această dimineață.

— Minte, a spus Tavvy. Uită-te la fața lui.

—Știu, a șoptit Dru. Dar nu mai spune asta când poate să te audă cineva.

. așa de
centru

Oban a descălecat cu grație. A făcut o plecăciune în fața lui Horace. Alte exclamații colective de uimire s-au auzit pe străzile din Alicante. Elfi nu fac plecăciuni în fața vânătorilor de umbre.

— Plăcerea e a mea.

Horace a zâmbit larg.

:
exclam
e uitau
Ca de

—înțelegi gravitatea situației noastre, a spus el. Moartea a doi dintre noi, mai ales a unor vânători de umbre așa de faimoși precum Jace Herondale și Clary Fairchild, lasă un gol în inima comunității noastre. O astfel de rană nu poate fi tolerată într-o societate civilizată. Trebuie să fie compensată.

Adică răzbumată, și-a spus Dru. Știa că era o diferență între cele două, cu toate că se îndoia că ar putea explica în ce consta diferența.

—Noi, cei de pe Tărâmul întunericului, nu avem o altă părere, a spus Oban, pompos. Noi credem că s-a demonstrat că repudiații și vânătorii de umbre nu pot ocupa același spațiu în siguranță. Mai bine

— Exact, a răspuns Horace.

Respectul de la distanță mi se pare un lucru bun.

— Pe bune? a mormăit Maryse. Nimeni nu poate să creadă rahaturile astea, nu?

Dru s-a uitat la ea dintr-o parte.

— Uneori chiar vorbești ca o newyorkeză, i-a spus ea.

Maryse a zâmbit strâmb.

— O s-o iau ca pe un compliment.

Pe neașteptate, s-a stârnit agitație. Dru a ridicat privirea și a văzut că Horace, care dădea din cap aprobator spre Oban, se uita acum undeva, în depărtare, cu gura căscată de uimire.

Oban s-a întors, și pe fața lui a apărut o strâmbătură urâtă — singura expresie sinceră pe care o arătase până atunci.

— Ce înseamnă intruziunea asta?

Fără să se poată abține, Dru a bătut din palme. În vizorul Proiecției apăruseră Julian, Emma și restul grupului lor, înaintând cu pași mari spre Cohortă. Contrar tuturor așteptărilor, veniseră.

Vântul se întese și bătea puternic peste Câmpii, neoprit de ziduri sau de copaci. Iarba se culca la pământ în fața Emmei și a celorlalți, iar roba de Inchizitor a lui Horace flutura în jurul lui. Zara și-a dat părul de pe față și s-a uitat furioasă la Julian, apoi și-a întors la Emma privirea încărcată de dezgust.

— Tu, a șuierat ea.

Emma a rânjit la ea, și toată rezerva ei de ură s-a trezit la viață când a văzut Cortana atârând la centura Zarei.

— Mereu mi-am dorit să știere cineva la mine așa, a spus ea. Mă face să mă simt ca într-un film.

Horace a avut un rictus.

— Ce căutați aici, bastarzilor? Cum îndrăzniți să întrerupeți această întrunire? Aici e o chestiune serioasă, nu e o joacă de copii.

— N-a spus nimeni că e o joacă, Dearborn. Julian s-a oprit între Horace și mulțimea agitată de cavaleri elfi și soldați de la Căștile Roșii, flancat de Mark și de Alee, într-o parte, și de Emma și Cristina în cealaltă parte. Și nici copii nu suntem. Eu, sigur nu, a intervenit Alee, pe un ton degajat.

Un bărbat care stătea în picioare în mijlocul Căștilor Roșii a arătat spre Mark. Semăna puțin cu Kieran, cu părul lui negru-violet, înfoiat, și cu o coroniță subțire pe cap.

— Te cunosc.

Mark s-a uitat urât la el.

— Din păcate, e adevărat. S-a întors la ceilalți. Acesta este prințul Oban.

— *Regele* Oban, s-a răstit el. Horace... Inchizitorule, ai grijă să-mi arate respect.

— Nici nu ar trebui să fie aici, a spus Horace. îmi cer scuze pentru această intruziune. A făcut un gest arogant cu mâna, în direcția lor. Ashdown, Gladstone, scăpați de gunoaietele astea!

— L-ați auzit, a zis Vanessa și a făcut un pas în față, cu mâna pe sabia de la centură.

— E chiar greu să-mi

închipui ce rău a putut face Cameron ca să merite o rudă ca tine, a spus Emma, și a avut satisfacția să vadă petele roșii de furie care au acoperit fața Vanessei.

Alec a ridicat arcul. La fel și Mark.

— Dacă nu predați armele acum, vom fi nevoiți să..., a început Horace.

— Ești sigur că asta vrei să vadă toată lumea? l-a întrerupt Julian. După tot ce ai spus despre tinerii vânători de umbre care au murit, tu vrei să mai omori și alții? S-a întors cu spatele la Horace, spre zidurile din Alicante, și a vorbit cu o voce puternică și dură. Aceste negocieri sunt aranjate. Sunt doar de spectacol. Inchizitorul nu doar că s-a aliat cu cei de la Curtea întunericului, el l-a și pus pe tron pe Oban, ca pe o marionetă.

Zara a scos o exclamație de uimire. Dacă până atunci Horace avea un aer arogant, acum părea șocat.

— Minciuni! Sunt doar niște minciuni scandaloase! a urlat el.

Presupun că o să spui acum că tot el i-a omorât pe Jace și pe Clary, a spus Zara. Julian nu s-a obosit să se uite la ea. Se uita drept spre Alicante. Emma încerca să și-i imagineze pe vânătorii de umbre din oraș. Oare îl vedeau, îl auzeau? înțelegeau?

— Nu aveam de gând să spun asta, a răspuns Julian. Pentru că nu sunt morți.

Nu sunt morți.

În jurul lui Dru s-a stârnit un vacarm. Era haos pe străzi. Îi auzea pe oameni exclamând, unii de bucurie, alții de uimire sau de furie; auzea peste tot rostindu-se numele lui Clary și Jace. Tawny a ridicat pumnul spre cer, unde era, mare, imaginea lui Julian, cu Emma și ceilalți lângă el.

Asta~i fratele meu, și-a spus Dru cu mândrie. Fratele meu, Julian.

— E de prost gust să faci astfel de glume, s-a stropșit Gladstone. Lumea nefil iniilor încă îi mai plânge pe Jace și pe Clary..

— Și noi le-am găsit hainele pline de sânge, a spus Zara. Știm că sunt morți.

— Oamenii mai pierd câte o haină, Zara, a replicat Alee. Jace este *parabatai*-ul meu. Dacă era mort, aș fi știut.

— Ah, *sentimente*, a spus Horace, batjocoritor. Totul e legat de sentimente, nu-i așa, Lightwood? Noi, la Cohortă, discutăm despre realitate! Despre realitatea *noastră!*

— Nimeni nu deține realitatea, a spus Cristina încet. Realitatea este una singură.

Horace s-a uitat la ea cu o privire dezgustată, apoi s-a întors la Oban.

— Jace Herondale și Clary Fairchild sunt morți, nu-i așa?

Pe fața lui Oban era un amestec de furie și neliniște.

— Unul dintre soldații de la Căștile Roșii mi-a spus asta, și, după cum știi, supușii mei nu mint.

— Poftim, a spus Horace.

Mi-am pierdut răbdarea cu tine,
Blackthorn! Soldați, veniți și
duceți-i la Citadelă. Pedepsa
lor va fi stabilită mai târziu.

Ii ducem noi. Zara s-a
apropiat, cu Timothy Rockford
lângă ea. A scos Cortana din
teacă și a ridicat-o, arătând cu ea
spre intruși.

— Emma Carstairs, te arestez în numele...

Emma a întins mâna. A întins
mâna, așa cum ridicase mâna în
toți acești ani de când Julian îi
dăduse Cortana, la începutul
Războiului întunecat. A întins
mâna, așa cum făcuse pe
Tărâmul Elfilor, în mijlocul
zidului de spini, ca și cum ar fi
întins mâna spre trecut, pentru
a atinge mâinile tuturor
femeilor din familia Carstairs
care deținuseră Cortana de-a
lungul timpului.

Mâna Zarei a tresărit violent.
Cortana s-a desprins dintre
degetele ei și a zburat prin aer.

Mânerul a aterizat cu forță în
mâna Emmei. L-a strâns, cu un
gest reflex, și a ridicat sabia sus.
Cortana era din nou a ei.

Stăteau pe buștenii de lângă foc
și vorbeau, deși Helen era mult
prea nervoasă ca să fie atentă la
conversație. Nu-și putea lua
gândul de la Jules și Mark și de
la pericolul pe care îl înfruntau.

— O să fie bine, i-a spus
Magnus, după ce o întrebase de
două ori același lucru și ea nu
răspunsese.

Se uita fix în adâncul pădurii, încordată toată.

— Horace nu le va face
niciun rău în fața atâtor oameni.
E politician.

— Oricine poate ceda

nervos, a spus Helen. Am văzut oameni care ajung să facă lucruri tare ciudate.

Ochii lui de pisică au strălucit.

— Cred că da.

— Tmi pare bine să te văd, a spus Aline. N-am mai petrecut așa mult timp împreună de când eram la Roma.

Aline i-a zâmbit lui Helen; Roma era locul unde se văzuseră prima oară, cu mulți ani în urmă.

— Tot îmi spun că de acum o să evit războaiele și luptele, a zis Magnus. Nu știu cum se face că mereu vin la mine. Fața mea cred că are ceva.

Fluierătura le-a ridicat în picioare pe Helen și pe Aline. Semnalul de alarmă nu le-a dat prea mult timp. Copacii din jur au început săse miște; Helen abia reușise să scoată spada, când un grup de cinci- zeci- șaiszeci de soldați ai Cohortei au dat năvală din pădure, în frunte cu Manuel Villalobos, venind direct spre tabără.

Magnus nu s-a deranjat să se ridice de pe bușteanul lui.

— Vai, dragă, a spus el pe un ton plictisit. Un atac înfricoșător și neașteptat.

Aline l-a plesnit peste umăr. Soldații Cohortei au coborât în goană panta dealului și au umplut tabăra, încercuindu-i pe Magnus, Helen și Aline. Manuel purta uniformă completă de Centurion; pelerina roșu cu cenușiu a fluturat impresionant când a prins-o pe Aline și a lipit-o de pieptul lui, cu pumnalul în mână.

— Care e cortul lui Jace și

Clary? a întrebat el. A gesticulat cu pumnalul. Voi doi! Milo, Amelia! Prindeți-i mâinile magicianului. Nu poate face nimic fără ele. S-a uitat la Magnus cu o privire încărcată de ură. Trebuia să fi mort.

— Ah, da, într-adevăr, dar chestia e că sunt *nemuritor*, a spus Magnus vesel, în timp ce un vânător de umbre solid — Milo, aparent — i-a tras mâinile în spate. Trebuia să-ți fi spus cineva.

Helen nu putea să fie așa veselă ca el. Aline s-a uitat la ea cu o privire liniștitoare, dar s-o vadă pe soția ei în mâinile lui Manuel era mai mult decât putea suporta.

— Dă-i *drumull* i-a strigat ea.

— Imediat ce-mi spuneți unde sunt Jace și Clary, a spus Manuel. De fapt, dă-mi voie să folosesc niște cuvinte mai pe înțelesul tău. Spune-mi unde sunt, altfel îi tai gâtul soției tale.

Helen și Aline au schimbat o privire.

— Sunt în cortul ăla albastru, a spus Helen, și a arătat spre cort cu un gest care spera să pară șovăitor.

Manuel a îmbrâncit-o pe Aline. Helen a prins-o și a strâns-o în brațe.

— Nu mi-a plăcut *deloc*, a murmurat ea cu gura pe gâtul lui Aline, în timp ce soldații Cohortei au trecut în fugă pe lângă ele, cu săbiile sclipitoare scoase din teacă.

Nici mie, a răspuns Aline.
Duhnește a parfum. Ca un con de brad. Hai! S-au uitat înapoi la Magnus, care fluiera vesel, ignorându-și gardienii ce păreau

transpirați și îngrijați. Magnus a dat din cap spre ei, și aceștia au luat-o la fugă după Manuel și ceilalți, care tocmai se apropiau de cortul albastru.

— Scoateți-le! a spus Manuel, arătând spre bețele cortului. Smulgeți cortul!

Au apucat pânza cortului, au ridicat-o și au aruncat-o, iar pânza a căzut grămadă la pământ.

Dedesubt erau Jace și Clary, stând turcește pe iarbă, față în față. Jucău X și o, desenând pe pământ cu niște bețișoare. Clary avea părul prins într-o coadă și părea de cincisprezece ani.

Manuel a pufnit, furios.

— Omorâți-i! a spus el, întorcându-se spre soldați. Dați-i drumul! Omorâți-i!

Soldații păreau că se blocaseră. Amelia a făcut un pas în față, a ridicat sabia, apoi a avut un frison vizibil.

Copacii din jurul taberei au început să fremete cu zgomot. Soldații care rămăseseră la marginea pădurii, cu săbiile scoase, s-au uitat în jur uimiți și înfricoșați.

Jace a completat linia de X-uri de pe pământ și a aruncat bețișorul.

— Șah-mat, a spus el.

— Șah-mat se spune la *sab*, a precizat Clary, ignorându-i complet pe soldații din Cohortă care îi înconjurau.

Jace a zâmbit. Era un zâmbet luminos, frumos, genul acela de zâmbet care o făcuse pe Helen să înțeleagă de ce, cu mulți ani în urmă, Aline îl sărutase doar ca să vadă cum e.

- Nu mă refeream la jocul nostru, a spus el.
- Am zis să-i omorâți! a țipat Manuel.
- Dar, Mânu, a spus

Amelia, arătând cu un deget
tremurător. Copacii... copacii se
mișcă...

Aline și Helen s-au ținut strâns de mână când pădurea a
explodat.

A urmat un moment de liniște
totală. Pe toate fețele se citea o
uimire sinceră, chiar și pe fața
lui Oban. Ca elf, probabil că
înțelegea ce semnificație avea
alegerea făcută de Cortana,
indiferent dacă îi plăcea sau nu.

Emma a întâlnit privirea lui
Julian. El i-a zâmbit cu ochii.
Julian înțelegea ce însemna
lucrul acesta pentru ea.
întotdeauna înțelesese.

Zara a scos un țipăt ascuțit.

— Dă-mi-o *înapoi!*

S-a apropiat de Emma, care
ridicase Cortana, triumfătoare.
Sângele cânta în venele ei un
cântec de aur și de luptă.

— *Escrocilor* ce sunteți!
Hoților! Să veniți aici și să
încercați să distrugeți tot, să
încercați să distrugeți tot ce am
construit noi!

— Cortana nu te vrea,
Zara, a spus Julian, calm. O
sabie făcută de Wayland Fierarul
își poate alege singură stăpânul,
iar Cortana nu a vrut să aleagă
niște mincinoși.

— Nu suntem mincinoși...

— Serios? Unde e Manuel?
a întrebat Mark. Era pe Tărâmul
Elfilor când am fost eu acolo. L-
am văzut cum unelțește
împreună cu Oban. Când vorbea
de alianța cu Cohorta.

— Atunci discuta despre

întrunirea asta! a tunat Horace.
Am făcut o alianță, nu e niciun
secret...

— Asta s-a întâmplat cu
mult înainte ca tu să le spui
celor din Conclav că Jace și
Clary au murit, a spus Cristina.
Manuel poate prevedea viitorul?

Horace a bătut din picior, efectiv.

— *Vanessa! Martin! Scăpați de intrușii ăștia!*

— Ar putea să-i ia Căștile
Roșii, a spus Oban. Sângele
vânătorilor de umbre dă o
vopsea frumoasă.

Soldații din Cohortă au înghețat. Julian a zâmbit
scurt, rece.

— Serios, prințe? a întrebat Mark. Dar de unde
știi?

Oban s-a răsucit spre el.

— Ai să mi te adresezi ca
unui Rege! Eu stăpânesc
Tărâmul întunericului! Am luat
titlul de la tatăl meu...

— Dar nu tu l-ai ucis, a
spus Cristina. Kieran a făcut
asta. Kieran, Fiu de Rege.

— Soldații din armata
elfilor au început să murmure.
Căștile Roșii priveau drept
înainte, nemișcați. Pune punct
acestei farse, Dearborn, a spus
Julian. Trimite armata elfilor
acasă. Vino și stai în fața
oamenilor în Sala de Consiliu.

— Să stau în fața
oamenilor? a făcut Horace, cu o
strâmbătură dezgustată. Și cum
propui să fac asta, când încă nu
am încheiat un acord care să
facă dreptate? Oare ai uitat, pur
și simplu, de acei bravi vânători
de umbre, despre care pretinzi
că ți-au fost prieteni, și care au
murit de mâna repudiaților? Eu
nu îi voi abandona! Voi vorbi în
numele lor...

— Sau ar putea să vorbească ei singuri, a spus Alee, la fel de calm. Știi, dacă tot sunt aici.

— A, ia uitați-vă, Manuel! a exclamat Emma. Ne părea așa de rău că nu e aici, dar acum văd că a fost...

— Nu o spune, a avertizat-o Julian.

— ... cam prins. Emma a zâmbit. Scuze. Nu pot să ratez un joc prost de cuvinte.

Și prins era: Manuel, împreună cu un grup de vreo cincizeci de soldați din Cohortă, sau mai mulți, erau aduși în marș forțat peste Câmpii, din Pădurea Brocelind. Aveau mâinile legate la spate. În urma lor veneau câțiva vânători de umbre — Aline și Helen, Isabelle, Diana și Simon.

Pe lângă ei veneau Jace și Clary, cu pas lejer, ca și cum erau la plimbarea de dimineață. Deasupra lor flutura steagul Gărzii lui Livvy; Clary purta drapelul. Emma a simțit că o înțepă ochii — medalionul și spada lui Livvy fluturau sus, deasupra Câmpiilor Nepieritoare.

Iar în spatele lor... în spatele lor veneau o mulțime de repudiați, care așteptaseră în pădure pe timpul nopții: magicieni și vârcolaci, și elfi de toate felurile, care ieșeau dintre copaci țopăind sau mergând cu pași mai mici sau mai mari. Pădurea Brocelind era din nou plină de repudiați.

Horace rămăsese împietrit. Zara se făcuse mică lângă el, și se uita cu ură prin părul ei încurcat.

— Ce se *întâmplă*? a întrebat ea, buimacă.

Emmei aproape că i se făcea milă de ea.

Julian a ridicat mâna și a desfăcut clema cu care i se închidea pelerina. Ea a alunecat de pe umerii lui, dând la iveală mânerul Săbiei Mortale — aripile deschise de înger, făcute din argint ușor înnegrit. Horace s-a uitat fix la el, cu o respirație cam șuierătoare. Emma nu-și dădea seama dacă recunoscuse sau nu Sabia Mortală; părea extrem de șocat.

— Ce-ai făcut, prostule? a șuierat el. Habar n-ai cât de bine am plănuit... tot ce am făcut în numele nefilimilor...

— Ei, salut, Dearborn!

Horace s-a dat repede înapoi, ca și cum ar fi simțit o arsură văzându-i atât de aproape pe Jace și pe Clary. Jace îl ținea pe Manuel în fața lor de spatele uniformei, iar Centurionul era posac și iritat.

— Am impresia că zvonurile legate de moartea noastră au fost mult exagerate. De tine.

Clary a înfipt bățul steagului în pământ, și pânza a început să fluture sus.

— De mult voiai să spui asta, nu-i așa? l-a întrebat ea pe Jace.

Alee s-a uitat la amândoi și a clătinat din cap. Vânătorii de umbre și repudiații umpluseră acum câmpia, între zona în care se desfășurau negocierile și zidurile orașului Alicante. În mulțime se vedeau chipuri cunoscute. Simon și Isabelle stăteau undeva, aproape, iar lângă ei Emma i-a văzut pe Catarina, pe Diana, pe Maia și pe Bat; s-a uitat după Magnus și, până la

urmă, l-a văzut în apropierea Pădurii Brocelind. De ce stătea așa de departe?

— Dearborn, a spus Alec. E ultima ta șansă. Anulează această întâlnire și întoarce-te cu noi în Sala de Consiliu.

— Nu, a spus Horace.

Ii revenise în obraji ceva culoare.

— Dar toată lumea vede că ai mințit, a spus Emma. I-ai mințit pe toți vânătorii de umbre... ai încercat să ne sperii pe toți, ca să ne supui...

— Țștia nu sunt Jace și Clary. Horace a arătat spre ei cu degete tremurătoare. Sunt niște... niște impostori... e o vrajă făcută de vreun magician ca să ne păcălească, să ne înșele...

— Surorile de Fier au bănuț că vei spune asta, a spus Julian. De aceea mi-au dat acest obiect.

A întins mâna în spate și a scos din teacă Sabia Mortală. Metalul părea să cânte când lama a descris un arc prin aer, împrăștiind scânteii. S-au auzit exclamații de uimire în rândul soldaților din Cohortă și din armata elfilor; Emma putea doar să-și imagineze ce agitație putea fi în oraș.

— Sabia Mortală, refăcută.

Horace își mișca buzele, uluit.

— Un fals... o imitație...

— Atunci nu te deranjează dacă o ține Manuel, a spus Julian. Or- donă-i să o ia.

Horace a înghețat. Ochii lui treceau repede de la sabia la Manuel și înapoi; în mod curios, Oban a rupt tăcerea.

— Păi, dacă e o imitație,

lasă băiatul s-o ia, a spus el. Nu mai lungi prea mult această farsă.

Ochii lui argintii s-au îndreptat spre Manuel.

— Ia sabia, Centurionule!

Cu buzele strânse, Manuel a întins mâinile și Julian i-a pus în palme Sabia Mortală. Emma l-a văzut pe Manuel tresărind ca de durere, și a simțit o ușurare rece. Deci puterea Săbiei Mortale era întreagă. Era dureros să fii forțat să spui adevărul. Puterea Săbiei provoca durere nu numai celui care mințea, ci și celor care voiau să le protejeze secretele.

Julian și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat la Manuel. Era o privire dură, rece, o privită moștenită din familie, de la cei care fuseseră ei înșiși Inchizitori.

— Ați încercat, tu și Cohorta, să-i ucideți pe Jace și Clary chiar în dimineața asta?

Pe fața lui Manuel apăruseră pete roșii și albe, și părul lui, de obicei aranjat cu grijă, acum era ciufulit.

— Da, a șuierat el. Da, am încercat. I-a aruncat lui Horace o privire veninoasă. Am făcut-o la ordinul Inchizitorului. Când a aflat că sunt încă în viață și că în noaptea care a trecut vor fi în Pădurea Brocelind, ne-a ordonat să-i ucidem în dimineața asta.

— Dar nu s-a întâmplat așa, a spus Julian.

— Nu. Probabil au fost avertizați. Ne așteptau, iar pădurea era plină de repudiați. Ne-au atacat. N-am avut nicio șansă.

— Deci erai dispus să ucizi niște semeni de-ai tăi, niște nefilimi, și să dai vina pe repudiați. De ce? De ce ai

fi vrut să stârnești un război? Am făcut ce mi-a ordonat Horace.

— Acum, pe Tărâmul Elfilor... Când l-ai ajutat pe Oban să devină Rege. Când ai încheiat o alianță între Curtea întunericului și Cohortă. Tot Horace ți-a cerut să faci asta?

Manuel își mușca atât de tare buzele, încât sângele începuse să i se scurgă pe bărbie. Dar Sabia era mai puternică decât voința lui.

— A fost ideea mea, a gâfâit el. Dar Horace a fost de acord... i-a plăcut ideea că poate să uneltească sub nasul celor din Conclav... L-am pus pe Oban pe tron pentru că el era un prost care ar fi făcut ce vrem noi... ar fi fost de acord să înscezeze cu noi negocierea asta, iar noi am fi pretins că am ajuns la o înțelegere, o înțelegere prin care ambele părți au obținut ce și-au dorit. Curtea Elfilor întunericului ar fi beneficiat de sprijinul vânătorilor de umbre, în războiul cu cei de la Curtea Elfilor Luminii și cu ceilalți repudiați, iar Cohorta ar fi putut să spună că a forțat Curtea întunericului să încheie un tratat de pace prin care acceptă să nu mai vină niciodată în Idris. Ambele părți ar fi părut puternice în fața oamenilor...

— Destul! a țipat Oban. S-a întins să ia Sabia Mortală din mâinile lui Manuel, dar Mark i-a ieșit în față, blocându-i drumul. Închideți-i gura mucosului!

— Bine, a spus Julian pe neașteptate și a luat Sabia din

măinile lui Manuel. De ajuns cu
liga mică. Dearborn, ia Sabia!

S-a apropiat de Horace cu
Sabia în mână. În jurul lui
Horace, membrii Cohortei
păreau șocați sau furioși. Nu era
prea greu să-ți dai seama cine
era surprins de revelațiile lui
Manuel și cine nu.

— E timpul să le vorbești
semenilor tăi, Dearborn, a spus
Julian. Te pot vedea. Te pot auzi.
Le datorezi o explicație. Julian
ținea Sabia dreaptă, pregătită.
Lasă-te testat.

— Vom fi testați în luptă! a
urlat Horace. Voi arăta cine
sunt! Eu sunt conducătorul lor!
Sunt Consulul legitim!

— Un Consul nu îi minte pe membrii Consiliului, a
spus Julian.

A înclinat Sabia Mortală, astfel încât lama ei s-a așezat
pe palma lui

— stângă, apoi a strâns
puțin din ochi când a simțit
impulsul necontrolabil de a
spune adevărul, indus de ea. I-ai
învinuit pe elfi de moartea lui
Dane Larksphear. Eu l-am ucis pe
Dane Larksphear.

Emma a simțit cum face
ochii mari. Nu se așteptase ca
Julian să spună asta.

— Poate puțin prea multă onestitate radicală, a mormăit Simon.

— L-am ucis, pentru că tu l-
ai trimis pe Tărâmul Elfilor ca să
mă omoare pe mine și pe
parabatai-ul meu, a spus Julian.
Țin Sabia Mortală în mână. Nu
mint. Vezi și tu! Julian vorbea ca
și cum i s-ar fi adresat lui
Horace, dar Emma știa că se
adresa vânătorilor de umbre și
repudiaților care îl auzeau.

Samantha Larkspear a fost rănită când a vrut să-l tortureze pe Kieran, Fiu de Rege, la Școala de Solomonie. Posibil tot la ordinul tău... A scos un mic geamăt; era limpede că sabia îi provoca durere, dar a continuat. I-ai asmuțit pe vânătorii de umbre împotriva vânătorilor de umbre și a repudiaților nevinovați, totul pentru a păcăli Consiliul, ca să adopte reformele tale fanatice, totul pentru a instaura teama...

— *Da, așa am făcut!* a urlat Horace.

Zara s-a repezit la tatăl ei și l-a tras de mâneca goală; el nici nu părea s-o observe.

— Pentru că nefilimii sunt niște *proștii* Din cauza unora ca tine, care le spun că repudiații sunt prietenii noștri, că putem trăi în pace alături de ei! Ați fi vrut să ne întindem gâturile de bunăvoie, ca să ni le taie ei! Ați fi vrut să murim întinși la pământ, nu luptând! Horace a fluturat brațul drept spre Oban. N-aș fi fost nevoit să accept o alianță cu bețivul ăsta idiot dacă cei din Conclav n-ar fi fost atât de proști și de încăpățânați! Trebuia să le arăt... să le arăt cum putem să ne apărăm în mod onorabil de repudiați...

— Onorabil? a repetat Julian, ridicând Sabia Mortală, astfel încât să nu-i mai atingă palma.

Acum era din nou o armă, nu un instrument de testare a sincerității purtătorului.

— I-ai izgonit pe repudiați din Brocelind. Ai știut că Regele Elfilor întunericului împrăștie

mana care îi ucidea pe magicieni și n-ai făcut nimic. Ce e aici onorabil? Măcar dacă n-ar fi făcut nimic! a izbucnit Mark. L-a încurajat pe Rege să-și împrăștie otrava aici... să-i ucidă pe Copiii lui Lilith...

— Cred că am terminat aici, a spus Alee, rece. E timpul ca cei de la Curtea Întunericului să plece, Horace. Loialitatea ta e îndoielnică și nu mai poți negocia în numele repudiaților sau al neflimilor,

— Nu ai tu puterea să ne trimiți acasă, băiete! s-a răstit Oban. Nu ești tu Consul, și noi am făcut aranjamentul numai cu Horace Dearborn.

— Nu știu ce v-a promis Horace, a spus Jace, cu o satisfacție rece în voce. Dar nu vă poate ajuta, prințe.

— Eu sunt *Regele*.

Oban a ridicat arcul.

Din mulțimea elfilor, o femeie a pășit în față. Era Nene, mătușa lui Helen și a lui Mark. L-a înfruntat pe Oban, mândră.

— Nu ești Regele *nostru*, a spus ea.

— Fiindcă voi sunteți de la Curtea Luminii, a mârâit Oban.

— Unii suntem de la Curtea Luminii, alții, de la Curtea întunericului și alții sunt elfi liberi, a spus Nene. Noi nu te recunoaștem ca Rege al Tărâmului întunericului. Noi îl recunoaștem pe Kieran, Fiu de Rege, cel care l-a ucis cu mâinile lui pe Arawn, bătrânul Rege. El are dreptul la tron prin sângele care îi curge în vene și prin sângele pe care l-a vărsat.

S-a dat la o parte, și din mijlocul elfilor a ieșit Kieran. Se

îmbrăcase în hainele de pe Tărâmul Elfilor: tunică de bumbac nealbit, pantaloni și ghete din piele moale de căprioară. Mergea cu capul sus, cu spatele drept și cu privirea neclintită.

— Salutare, frate Oban! a spus el.

Fața lui Oban s-a strâmbat și el a mârâit.

— Ultima oară când te-am văzut, *frate* Kieran, erai târât în lanțuri în urma cailor mei.

Adevărat, a răspuns Kieran. Dar asta spune ceva rău despre tine, mai mult decât despre mine. S-a uitat spre șirurile lungi de soldați elfi care tăceau și a rostit: Am venit să-l provoc pe fratele meu pentru tronul Curții întunericului. Metoda obișnuită este un duel pe viață și pe moarte. Cel ce supraviețuiește ia tronul. Oban a râs, nevenindu-i să creadă.

— Ce? Un duel, *acum*?

— Și de ce nu? a spus Nene.

Mark și Cristina se uitau unul la altul, îngroziți; era limpede că niciunul dintre ei nu știa de această parte a planului. Emma se îndoia că în afară de Kieran și câțiva elfi mai știuse cineva.

— Sau îți este teamă, nobile Oban?

Cu o mișcare rapidă, neașteptată, Oban a ridicat arcul și a tras spre el. Săgeata a zburat; Kieran s-a ferit rapid și a evitat în ultima clipă lovitura în braț. Săgeata s-a dus mai departe, peste câmp, și s-a înfipt în Julie Beauvale; aceasta s-a prăbușit la pământ ca un copac retezat, scăpând biciul din mână.

Emma și-a înăbușit o exclamație de uimire. Beatriz Mendoza a scos un țipăt și s-a așezat în genunchi lângă Julie; Alec s-a răsucit și a trimis o ploaie de săgeți spre Oban, dar Căștile Roșii deja se așezaseră în

fața lui. Mulți dintre ei au căzut loviți de săgețile pe care le trăgea una după alta înspre războinicii elfi.

— După el! După Alec! a strigat Maia.

Vârcolacii au sărit în patru labe, arătându-și imediat blana și colții. Cu un strigăt, soldații Cohortei din jurul lui Horace au pus mâinile pe arme și au atacat; Julian a parat o lovitură de la Timothy cu Sabia Mortală, în timp ce Jessica Beausejours s-a repezit la Emma, învârtind sabia deasupra capului.

Nene a fugit la Kieran să-i dea o sabie de argint; sabia a strălucit ca un fulger când el a luat-o în mână. Elfi de la Curtea întunericului, loiali Regelui, s-au repezit să-l apere, într-un val de sulițe și săbii strălucitoare. Mark și Cristina au dat fuga la Kieran, Cristina înarmată cu o sabie cu două tăişuri, iar Mark trăgând cu săgeți de elf. Soldații de la Căștile Roșii cădeau la picioarele lor. Simon, Jace și Clary își scosese deja săbiile și intraseră în luptă.

Timothy a țipat când sabia lui s-a rupt în două după ce s-a lovit de Maellartach. A scâncit și s-a evaporat în spatele lui Horace, care urla înnebunit la toată lumea să se oprească, să înceteze lupta, însă nimeni nu îl asculta. Vacarmul bătăliei era incredibil: săbiile care se izbeau desăbii, vârcolacii care urlau, țipetele de agonie. Mirosul de sânge și de metal. Emma a dezarmat-o pe Jessica și a trântit-o la pământ, lovind-o peste picioare; Jessica s-a prăbușit cu un țipăt de

durere, iar Emma s-a răsucit și a văzut apropiindu-se doi goblini războinici, cu dinți de sticlă spartă și fețe din piele groasă. A ridicat Cortana când unul dintre ei s-a repezit la ea. Celălalt a căzut brusc la pământ, cu picioarele prinse într-un laț.

Emma l-a nimicit pe primul goblin cu o lovitură în inimă, apoi s-a întors și a văzut-o pe Isabelle, care îl prinsese pe cel de-al doilea cu biciul ei aurit.

Goblinul prins a urlat și Simon, cu fața întunecată, a avut grijă de el cu o lovitură de sabie. Julian a strigat-o pe Emma și ea s-a întors ca să vadă un cavaler elf care se pregătea să o atace; înainte să apuce să ridice Cortana, elful s-a împleticit câțiva pași înapoi, cu unul dintre pumnalele lui Julian înfipt în gât.

Emma s-a răsucit; Julian era în spatele ei, cu Sabia Mortală în mână. Avea sânge pe el și o rană pe obraz, dar, cu Maellartach în mână, semăna cu un înger răzbunător.

Inima Emmei bătea tare, cu putere; era așa de bine să aibă din nou Cortana în mână, era așa de bine să lupte alături de Julian! Simțea magia *parabatai-lor* războinici dintre ei, o vedea ca pe o coardă sclipitoare care îi lega, mișcându-se odată cu ei, îi lega, dar niciodată nu îi împiedica. Julian i-a făcut semn să vină după el și au pătruns împreună în mijlocul luptei.

Proiecția din cer s-a destrămat printr-o explozie ca un foc de artificii, și frânturile de imagini

au căzut spre oraș ca niște cioburi. Dar Dru văzuse destul. Toți văzuseră.

S-a întors și a văzut-o pe Mary se în spatele ei, uitându-se fix la cer, de parcă ar fi fost orbită de o eclipsă.

— Biata Julie... Ai văzut...?

Dru s-a uitat la Max și la Rafe, care stăteau lipiți unul de altul, vizibil înspăimântați.

— Trebuie să-i duci pe copii în casă. Te rog. Ia-ı și pe Tavvy.Nu! s-a văitat Tavvy, când Dru l-a împins spre Maryse și spre ușa roșie a casei Graymark.

— Nu, Silla, vreau să vin cu tine! *NU!* a țipat el, și cuvântul acela parcă i-a sfâșiat inima când i-a dat drumul și s-a îndepărtat, mergând cu spatele.

Maryse se uita la ea, cu aceeași expresie șocată.

— Drusilla... stai acasă...

în spatele lui Maryse, străzile erau pline de oameni. își luaseră armele și își îmbrăcaseră uniforme. începuse o luptă, și orașul Alicante nu stătea pe gânduri.

— îmi pare rău, a șoptit Dru. Nu pot.

A luat-o la fugă, cu țipetele lui Tavvy în urechi mult timp după ce, probabil, nu se mai auzeau. Și-a făcut loc prin mulțimea de vânători de umbre în uniforme, cu arcurile sau săbiile lor atârinate în spate, cu runele lor proaspete care luceau pe piele. Era iar Războiul întunecat, când alergau înnebuniți pe străzile pietruite, prm haosul care îi înconjura. Și-a tras puțin respirația când a tăiat-o prm Piața Cistern, a pornit în fugă pe o alee îngustă și a ieșit în Piața Hausos, vizavi

de Poarta de Vest.

Marile uși ale porții erau închise. Dru se așteptase la asta. Câteva șiruri de soldați ai Cohortei blocau mulțimile de vânători de umbre, și nu îi lăsau să iasă — pe mulți dintre ei Dru îi cunoștea de la consiliul de război. Piața s-a umplut rapid de nefilimi, care ridicau vocea, furioși.

— Nu puteți să ne țineți aici! a strigat Kadir Safar, de la Conclavul din New York.

Lazlo Balogh s-a uitat urât la el.

— Inchizitorul a decretat că niciun vânător de umbre nu va părăsi orașul! a strigat și el. Pentru siguranța voastră!

Cineva a prins-o de mânecă pe Dru. Ea a sărit în sus și a fost gata să țipe; era Tavvy, murdar și răvășit.

— Frații Tăcuți... de ce nu fac ceva? a întrebat el, cu o mare tulburare pe fețișoara lui.

Frații Tăcuți încă stăteau la posturile de pază stabilite, nemișcați ca niște statui. Dru trecuse pe lângă mulți dintre ei noaptea trecută, însă niciunul nu încercase s-o oprească sau s-o întrebe ce caută acolo. Dar nu avea timp să se gândească acum la Frații Tăcuți. L-a prins de braț pe Tavvy și aproape l-a zguduit.

— Ce faci aici? E periculos, Tavvy!

El s-a îmbufnat.

— Vreau să fiu cu tine! Nu mai vreau să mă lăsați acasă!

Din mulțime s-au auzit iar strigăte furioase. Soldații Cohortei, care păzeau poarta, începeau să pară agitați, dar

niciunul dintre ei nu s-a mișcat de la locul lui.

Nu era timp să-l trimită pe Tavvy acasă. În orice clipă, situația se putea preface într-o baie de sânge, și, mai mult decât asta, familia și prietenii lui Dru erau pe Câmpiile Nepieritoare. Aveau nevoie de ajutor.

L-a luat pe Tavvy de mână.

— Atunci ține pasul! s-a răstit ea și au luat-o la fugă, împingându-se prin mulțime ca să ajungă în cealaltă parte a pieței.

Au alergat de-a lungul canalului Princewater, apoi peste pod, și au ajuns pe strada Flintstock în doar câteva minute. Era pustie — unele case fuseseră părăsite cu atâta grabă, încât ușile rămăseseră deschise. Pe la jumătatea străzii era magazinul care avea o mică firmă. SĂGEATA DIANEI. Dru s-a repezit la ușă și a bătut în ea cu putere — de trei ori repede, apoi de trei ori mai rar. *Deschide!* s-a rugat ea. *Deschide, deschide, deschide...*

Ușa s-a dat de perete. Jaime Rocio Rosales era de partea cealaltă a ușii, îmbrăcat în uniformă neagră de luptă. Avea un arc de argint sclipitor, pe care îl ținea îndreptat spre ea.

— Sunt *eu*, a spus Dru, indignată. Mai știi, aia care te-a scos din închisoare?

— Niciodată nu poți fi prea prudent, prințesă, a spus el, făcându-i cu ochiul, apoi a lăsat arcul jos și i-a strigat peste umăr pe Diego și pe ceilalți.

Au început să curgă în

stradă, toți în uniformă, dotați
cu arme nou-nouțe: săbii,
florete, arcuri și macete,
toporiști și *boia*.

Până la urmă, cine te-a
învățat să spargi uși? N-am avut
ocazia să te întreb aseară. *Kit
Herondale*, s-a gândit Dm.
Gândul la Kit i-a amintit și de
altcineva. Tavvy se uita cu ochii
mare la toate armele acelea
lucioase: Diego avea o toporișca,
Divya un *bidenhänder* cu două
mânere, Rayan o *bob* spaniolă.
Până și Jia își găsisese sabia
favorită, o *dao* cu lama curbată.

— OK, ascultați, a spus
Dm. Armele astea sunt ale
Diane, și după ziua de azi ele
trebuie returnate la magazin.

— Nicio grijă! a spus Jaime. Am făcut o chitanță.

— N-a făcut chitanță, a spus Diego.

— Dar m-am gândit să fac.

— Uneori nu gândul
contează, frățioare, a replicat
Diego, și era atâta căldură în
vocea lui, cum Dm nu mai
auzise niciodată.

L-a compătimit imediat —
știa și ea cum e să pierzi un frate
și apoi să-l recapeți.

— Trebuie să plecăm, a
spus Tavvy. Toată lume țipă la
poartă și soldații Cohortei nu-i
lasă să iasă.

Jia a pășit în față.

— Nu ne pot ține închiși în oraș, a zis ea. Veniți după mine.

Jia părea că are o hartă mentală a orașului. A tăiat mai multe
străzi

importante, a trecut pe niște
alei înguste și prin spatele unor
case. În numai câteva minute au
ieșit în Piața Hausos.

— Cineva a eliberat

prizonierii! s-a auzit o voce, apoi altele, și multe dintre ele strigau numele Jiei.

— La o parte! a strigat Rayan.

Se așezase alături de Jia, lângă Diego. Divya și Jaime stăteau în partea cealaltă. Dm venea grăbită din spate, cu Tavvy de mână, împreună cu ceilalți deținuți eliberați.

— Faceți-i loc Consulului!

Cuvintele acestea au făcut strigătele să înceteze. Mulțimea a tăcut, iar Jia a înaintat printre oameni ca o navă de război care taie valurile agitate de furtună. Avea un aer mândru, și soarele palid făcea să-i lucească părul cămînt. A ajuns în fața porții ferecate, unde stătea Lazlo Balogh cu sulita lângă el.

Deschide poarta, Lazlo! a spus ea încet, dar pătrunzător. Oamenii aceștia au dreptul să se alătore prietenilor și familiilor lor în luptă. Buzele lui Lazio s-au strâmbat.

— Nu ești tu șeful Conclavului, a spus el. Tu ești cercetată. Eu acționez la ordinele lui Horace Dearborn, Inchizitor și Consul temporar.

— Cercetarea s-a încheiat, a spus Jia, calmă. Horace Dearborn a venit la putere ilegal. Ne-a mințit și ne-a trădat. Toți cei de aici au auzit asta din gura lui. M-a închis pe nedrept, așa cum vrea să ne închidă acum în propriul nostru oraș, în timp ce pe Câmpiile Nepieritoare oamenii își riscă viața. Deschide porțile!

— Deschide porțile! a strigat un băiat brunet — Dm a văzut că Divya zâmbește.

Era Anush, vărul ei.

— Deschide porțile! a strigat și Divya, ridicând sabia în aer. Deschide porțile în numele lui Raziei!

Jaime a fluierat, zâmbind molipsitor.

— *Abre las puertas!*

Strigătul s-a ridicat în aer. Din ce în ce mai mulți nefilimi au început să strige — Kadir Safar și Viviane Penhallow, după care strigătul „Deschide porțile” s-a ridicat în aer ca un cor. Au strigat și Tavvy cu Dru, iar Dru chiar s-a pierdut o clipă în strigătele acelea, cu sentimentul că face parte din ceva mai mare și mai puternic decât ea singură. S-a suit pe o bancă și l-a tras pe Tavvy după ea, ca să poată vedea toată scena: soldații Cohortei, vizibil neliniștiți, nefilimii care strigau și cei câțiva vânători de umbre care tăceau, nesiguri.

— Nu vom încălca ordinele adevăratului Consul! a strigat Lazlo, cu fața tot mai întunecată. Vom muri aici, înainte să ne obligați să încălcăm Legea!

Strigătele s-au făcut mai slabe; nimeni nu se așteptase la asta. Tavvy a făcut ochii mari.

— Ce înseamnă asta?

Mulțimea înghețase. Niciun nefilim nu voia să fie forțat să facă rău unui semen de-al lui, mai ales după coșmarul care fusese Războiul

^A
întunecat. Jia părea că șovăie.

Un Frate Tăcut a făcut un pas
înainte. Apoi altul și altul, iar
robele lor pergamentoase
foșneau ca frunzele în vânt.
Mulțimea a strânsrândurile, să le

facă loc. Dru nu putea decât să privească. Ultima oară când văzuse un grup de Frați Tăcuți fusese la funeraliile surorii ei.

O voce mută a răsunat în piață. Dru vedea după expresiile celor din mulțime că toată lumea o auzea ca un ecou în minte.

Sunt Fratele Shadrach. Am purtat discuții pentru a stabili ce ne spune Legea să jecem. Am ajuns la concluzia că adevăratul Consul este Jia Penballow. Fratele Shadrach a făcut o pauză. împreună cu ceilalți Frați, alcătuiau un tablou mut înaintea soldaților Cohortei. Deschideți porțile!

A urmat un moment de tăcere. Lui Balogh îi tresăreau mușchii feței.

— Nu!

Era Paige Ashdown. Avea o notă înaltă de furie în voce — același ton ascuțit și răutăcios pe care îl avea când inventa porecle pentru Ty, sau când râdea de hainele sau de greutatea lui Dru.

— Nu poți să ne spui tu ce să facem...

Fratele Shadrach a ridicat mâna dreaptă. La fel au făcut și ceilalți Frați. S-a auzit un zgomot, de parcă ceva enorm s-ar fi rupt în două, și porțile s-au deschis, izbindu-i pe soldații Cohortei ca o palmă uriașă. Aerul s-a umplut de țipetele lor când au fost trântiți la pământ; porțile s-au deschis larg și, în spatele lor, Dru a văzut Câmpiile Nepieritoare, verzi sub cerul cenușiu, și pline de luptători.

— Nefimili! Jia a scos sabia *dao*; a arătat cu ea înainte, spre câmpul de luptă. înainte, nefilimi!

încărcați de dorința de a lupta, vânătorii de umbre au năvălit pe porțile deschise ale orașului. Cei mai mulți dintre ei au călcat peste soldații căzuți ai Cohortei, care s-au rostogolit pe pământ, gemând de durere. Doar Cameron Ashdown, vizibil datorită părului lui roșu, s-a oprit ca s-o ajute pe Paige să se ridice.

Diego și ceilalți au pornit spre poartă. Dru l-a văzut pe Jaime cum întinde mâna și îl bate pe umăr pe fratele lui; Diego a dat din cap, iar Jaime s-a desprins de grup și a alergat la Dru. Ea a rămas împietrită de uimire pe banca ei, în timp ce el se apropia în fugă. Era grațios ca un pumnal în zbor, și zâmbetul lui lumina ca lama spadei sale strălucitoare. A ajuns la ea; așa, stând pe bancă, erau la aceeași înălțime.

— N-am fi putut face asta fără tine, i-a spus el. Tu ai fost cea care ne-a eliberat. A sărutat-o pe frunte, repede, cu buze ușoare. Pe câmpul de luptă mă voi gândi la tine.

Și a plecat în fugă spre fratele lui, așa cum ar fi vrut și Dru să alerge spre al ei. Visase că ar fi putut lupta și ea cu ceilalți. Dar nu putea să-l lase singur pe Tavvy. S-a așezat pe bancă și l-a luat pe picioarele ei, apoi l-a strâns în brațe și s-au uitat împreună cum Diego și Jaime, Rayan și Divya, ba chiar și Cameron Ashdown dispar în mulțimea care se revărsa pe porți către Câmpiile Nepieritoare.

O MAI ROȘIE FAȚĂ

— **Nu** POT SĂ CRED CĂ MAGNUS NE-A FĂCUT AȘA CEVA, A SPUS **TY**.

El și Kit stăteau în groapa de lângă un stejar, în apropierea taberei pe jumătate distruse. Pe Kit îl luase frigul de când ședeau cu fundul pe pământ, dar nu putea pleca de acolo. Înainte să o pornească pe câmpul de luptă cu ceilalți, Magnus îi legase pe amândoi de rădăcinile stejarului cu niște lanțuri de lumină intermitentă.

— Scuze, băieți! le spusese el, în timp ce scânteile albastre țâșneau din *degetele* lui. Dar i-am promis lui Julian că o să fiți în siguranță, și cea mai sigură metodă e să mă asigur că rămâneți aici.

— Dacă n-ar fi făcut asta, te-ai fi dus după Julian și după ceilalți pe Câmpiile Nepieritoare, a zis acum Kit. Ar trebui să înțelegi logica lui.

A lovit lanțul care îi înfășură glezna. Era făcut din luminițe — nu avea o substanță concretă, doar niște inele de lumină, dar îi ținea atât de strâns, de parcă ar fi fost făcut din *aiamas*. Când a atins lumina aceea, a simțit un mic șoc, asemănător șocului dat de electricitatea statică.

— Nu te mai zbate, a spus

Ty. N-am reușit să-l rupem până acum, n-o să reușim nici de acum încolo. Va trebui să găsim o altă soluție.

— Sau am putea să acceptăm ideea că trebuie să-i așteptăm să se întoarcă, a replicat Kit, rezemându-se de rădăcinile copacului.

Se simțea dintr-odată foarte obosit — nu fizic, ci așa, în interior.

— Eu nu accept asta, a spus Ty, lovind lanțul sclipitor de la gleznă cu un bețișor.

— Poate ar trebui să înveți că trebuie să accepți lucrurile care nu pot fi schimbate.

Ty a ridicat capul, și ochii lui cenușii au sclipit pe fața lui îngustă.

— Știu la ce te referi în realitate, a spus el. Chiar *ești* supărat pe mine.

— Mda, a răspuns Kit. Sunt supărat pe tine.

Ty a aruncat bețișorul; Kit a tresărit.

— Ai știut că vreau s-o aduc înapoi pe Livvy, a spus Ty. Ai știut de la început și mi-ai spus că e OK. Ai fost alături de mine până în ultima clipă și atunci mi-ai spus să n-o fac. Am crezut că ții la mine, dar m-ai mințit. La fel ca toți ceilalți.

Kit și-a înăbușit un strigăt de indignare, auzind ceva atât de nedrept. *Am crezut că ții la mine?* îi spusese lui Ty cât de mult ținea la el, și nu îl interesase deloc. Umilința pe care o simțise cu o noapte înainte l-a inundat ca un val fierbinte, stârnindu-i o furie amară.

— Pe tine nu te interesează decât ce vrei tu, a rostit el printre dinți. Ai adus-o pe Livvy din morți pentru tine, nu pentru ea sau pentru altcineva. Ai știut cât rău poți face. Nu te gândești

decât la tine. îmi doresc... îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată...

Ochii lui Ty s-au umplut brusc de lacrimi. Șocat, Kit a tăcut. Ty era Ty; nu era un plângăcios, dar acum își ștergea lacrimile de pe față cu mâinile tremurânde. Luria lui Kit s-a risipit; a vrut să se târască prin groapă până la Ty, care spunea ceva în șoaptă...

— Sunt aici.

Expresia lui Ty s-a schimbat complet. încă mai avea lacrimi pe obraz, dar gura lui era întredeschisă de surprindere. De uimire.

Ea a îngenuncheat la marginea gropii, semitransparentă. Vântul nu îi ridica părul șaten, și nici nu îi mișca rochia lungă și albă. Rochia de care se mirase Kit noaptea trecută, pe care credea că ea nu ar fi ales-o vreodată.

— Numai că acum Kit își dădea seama că nici n-o alesese ea: era rochia cu care fusese arsă pe rug, veșmântul funerar tradițional al vânătorilor de umbre. Livvy, a șoptit Ty.

A încercat să se ridice, dar lanțul de lumină din jurul gleznei l-a tras înapoi violent. A căzut pe o grămadă de mușchi.

Fantoma lui Livvy Blackthorn a zâmbit. A venit jos, în groapă — nu a coborât, și nu a căzut, ci a plutit ca un fulg în vânt.

— Ce faci? a întrebat-o Ty, când ea a îngenuncheat lângă el.

— Nu trebuia să mă supăr așa de tare pe tine noaptea trecută, a spus ea. Tu ai avut intenții bune.

— Ai venit să-ți *ceri scuze*? a întrebat-o Kit.

Medalionul de aur licărea la gâtul ei. Era ciudat să vadă două

medalioane — cel pe care îl purta Ty, real și strălucitor, și cel care lucea la gâtul lui Livvy. Era șoapta amintirilor ei? Modalitatea prin care moartea proiecta o imagine așa cum se așteptau oamenii să fie Livvy?

— Am uitat, a spus ea. Poți vedea fantome, Herondale.

Vorbise ca Livvy. Dar nu ca Livvy. Era un fel de distanță rece în tonul ei, iar Livvy cea reală i-ar fi spus Kit.

Totuși, ea s-a aplecat și i-a atins delicat glezna lui Ty, iar la atingerea ei, lanțul de lumină făcut de Magnus a pâlپăit puțin și a dispărut. Ty s-a ridicat repede în genunchi.

— De ce ai făcut asta? Fiindcă îți pare rău?

— Nu, a spus Livvy.

Fantomele nu prea fac lucruri pentru că le pare rău.

A atins obrazul lui Ty, sau cel puțin a încercat: degetele ei au trecut prin trupul lui. Ty s-a cutremurat, dar i-a susținut în continuare privirea.

— Julian și Mark și Helen și Emma sunt pe Câmpiile Nepieritoare, a spus Livvy, cu ochii în gol, ca și cum ar fi văzut ceva ce se întâmpla în altă parte. Trebuie să vă duceți să-i ajutați. Trebuie să intrați în luptă. Au nevoie de voi.

Ca și cum și-ar fi adus abia atunci aminte, s-a întors și a atins și lanțul lui Kit. Lanțul a dispărut — la fel și Livvy. A aplecat capul și s-a dus, și nu a rămas nici măcar o urmă de abur care să arate că fusese acolo vreodată.

Ty a părut devastat, iar Kit a simțit că îl cuprinde mila. Cum o să fie pentru el, chiar dacă Livvy ar veni și ar pleca precum o fantomă? Niciodată nu va sta

prea mult, și nici nu avea cum să știe sigur că, odată plecată, se va mai întoarce. Ar fi ca și cum ar pierde-o iar și iar.

Ty s-a ridicat în picioare. Kit știa că nu va spune nimic despre Liwy.

— Nu trebuie să vii la luptă, a spus el. Poți să stai aici.

A început să se cațăre pe marginea gropii. Kit l-a urmat, fără să spună un cuvânt.

Cristina cunoștea istoria vânătorilor de umbre mai bine ca mulți dintre ei. În timp ce alerga pe iarba verde, s-a gândit la trecut: aici, pe Câmpiile Nepieritoare, Jonathan Vânătorul de Umbre se luptase cu o legiune de demoni. Alergând așa, lovind cu sabia în toate părțile, călca pe urmele lui.

Mark era lângă ea. Era înarmat cu un arc mai ușor și mai mic decât al lui Alee, dar care era capabil să tragă cu mare viteză și precizie. Armata elfilor se repezise la ei în timp ce se apropiau de Kieran, iar Mark trăgea încontinuu cu arcul, doborând troli și căpcăuni cu săgeți de elf aruncate în gât și în piept. Cristina îi ataca pe soldații din Căștile Roșii, mai mici și mai rapizi, îi lovea și îi plesnea, observând cu oripilare distantă că sângele lor nu se mai vedea pe uniformele deja însângerate.

În spatele lor s-a auzit un vuiet.

— Ce-i asta? a întrebat Mark, ștergându-și ochii de transpirație și de sânge.

— întăriri pentru Horace și ai lui, a spus Cristina, cu un aer

sombri. Au fost de pază în jurul oraşului.

Mark a tras o înjurătură în surdină.

— Trebuie să ajungem la Kieran.

Cristina își imagina că Mark simțea aceeași groază ca și ea — Kieran era unul singur, față în față cu o mulțime de soldați din Căștile Roșii și de infanteriști elfi, de la spirite de apă la goblini, care îi juraseră credință lui Oban. În orice parte se uita, îi vedea pe elfi lup- tându-se cu repudiați sau cu vânători de umbre: Simon și Isabelle îi țineau la distanță pe niște spiriduși, cu biciul și cu sabia, Alee doboră căpcăunii unul după altul cu arcul lui, iar Maia și Bat îi sfâșiau pe trolicu ghearele și cu colții. În depărtare, i-a văzut pe Emma și pe Julian luptând spate în spate, și pe Jace, care era prins în luptă cu Timothy Rockford — dar de ce folosea Jace *latul* săbiei?

— Uite-ți acolo, a spus Mark.

Ajunseseră în vârful unei coline; la poalele ei era Kieran. Avea spada pe care i-o dăduse Nene și se lupta cu un soldat solid din Căștile Roșii, care avea niște ghetete masive din her. Mark a înjurat.

— E Winter. I se spune așa, generalul Iarnă, pentru că poate nimici un sat întreg mai repede decât un ger năprasnic.

— îmi amintesc de el.

Cristina s-a înfiorat — își amintea lupta înverșunată a Căștilor Roșii în sala tronului de la Curtea Elfilor întunericului.

— Dar... o să-l omoare pe Kieran. Am citit despre Căștile Roșii. Mark, e de rău.

Mark nu a contrazis-o. Se uita la Kieran cu privirea îngrijorată.

— Haide!

Au coborât panta, trecând în fugă pe lângă mai mulți soldați elfi care alergau spre locul bătăliei. Oban era și acum înconjurat de un cerc de goblini care îl protejau: câțiva soldați de la Căștile Roșii formaseră un grup în jurul generalului și al lui Kieran. Se pare că se adunaseră acolo ca să admire lupta.

Soldații au izbucnit în urale când Winter a atacat cu lancea, reușind să-l lovească pe Kieran în umăr. Cămașa lui albă era deja stropită cu sânge. Părul era alb, de culoarea zăpezii sau a cenușii, iar pomeții obrazilor erau aprinși. A parat următoarea lovitură de lance și a repezit sabia spre trunchiul generalului Căștilor Roșii, care abia a reușit să se ferească, evitând lovitura.

Winter a râs.

— Ce păcat! Lupti ca un Rege, a spus el. Intr-o sută de ani, ai putea fi destul de bun ca să mă înfrunți.

— *Nemernicul*, a șuierat Mark. Cristina...

Ea deja clătina din cap.

Dacă ne ducem acum la Winter, ceilalți soldați vor sări pe noi, a spus ea. Repede, trimite-i semn lui Gwyn. Să-l atace pe Oban. Așa am putea avea o șansă. Ochii lui Mark au strălucit când a înțeles planul. Și-a strâns mâna în jurul gurii și a fluierat, fluierătura aceea joasă, vibrantă, specifică Vânătorii Sălbatice, care părea să răsună în oasele Cristinei.

Pe cer a trecut o umbră. A făcut un ocol și a revenit: Gwyn, călare pe Orion. A zburat jos,

peste câmpie; Cristina a văzut-o pe Diana că se întoarce și ridică mâinile. În clipa următoare, Gwyn o luase lângă el pe Orion. Apoi căpetenia de la Vânătoarea Sălbatică și Diana s-au înălțat spre cer. Au zburat împreună pe jos, peste goblinii care îl înconjurau pe Oban. Diana, cu părul negru fluturându-i în spate, s-a aplecat de pe cal și, cu o lovitură de sabie, a sfâșiat pieptul unuia dintre ei. Ceilalți au țipat și au început să se împrăștie, în timp ce Diana îi amenința din cer, iar Gwyn zâmbea de sub casca lui.

Dar situația lui Kieran era tot disperată. Abia reușea să-i țină piept lui Winter, care izbea iar și iar cu lancea în sabia lui. Pe când Cristina privea îngrozită, una dintre loviturile generalului l-au doborât pe Kieran la pământ; el s-a rostogolit pe o parte și a sărit în picioare, evitând în ultima clipă o a doua lovitură mortală.

Mark și Cristina au pornit în fugă spre el, dar un soldat de la Căștile Roșii, care urmărea lupta, s-a întors și le-a blocat drumul. De la o distanță atât de mică, arcul lui Mark nu prea era de folos; a scos de la centură o sabie scurtă și s-a repezit la soldat, atacându-l cu furie și încercând în același timp să ajungă la Kieran. Un alt soldat a apărut în fața Cristinei; ea a reușit să scape de el cu o lovitură nimicitoare, după care s-a rostogolit, ca să iasă din calea unei sulițe. Un gheată de fier a izbit-o într-o parte și ea a țipat, simțind cum i se rup

coastele. A fost cuprinsă de o durere înfiorătoare și s-a prăbușit la pământ.

Intre timp, goblinii care asigurau garda lui Oban se săturaseră. După ce și-au aruncat armele în grabă, au fugit de lângă Oban spre locul unde era lupta mai grea, cu Gwyn și Diana după ei. Oban, rămas deodată singur în câmp, s-a uitat în jur, furios și panicat, apoi a luat de jos sabia unui goblin.

— Veniți înapoi, nemernicilor! a strigat el. Veniți înapoi aici! Vă poruncesc!

Cu gemete de durere, Cristina a încercat să se ridice în picioare. Durerea chinuitoare provocată de oasele rupte o făcea să se chircescăpe pământ; a văzut deasupra ei doi soldați de la Căștile Roșii și și-a spus: *Acum s-a terminat.*

Au căzut amândoi morți, de o parte și de alta a ei. Mark, plin de sânge, s-a aplecat spre ea cu fața albă.

— Cristina! Cristina!

Cristina s-a agățat de el, gemând de durere.

— *Iratze.*

Mark a băjbăit la centură să scoată stela, când Winter a strigat cu glas puternic:

— Rege Oban!

Cristina a întors capul. Winter stătea deasupra lui Kieran, care era întins la pământ, cu sabia sfărâmată lângă el. Cristina a simțit că i se rupe inima, chiar în clipa în care Mark desena repede o *iratze* pe pielea ei.

Abia dacă a simțit că durerea îi dispare. *Ab, Kieran!*

— Generale Winter! a

strigat Oban, fluturându-și mâinile ca și cum ar fi gonit o muscă spre soldatul care stătea deasupra lui Kieran.

Din mânecile lui se desprindeau fâșii de dantelă pătată și nădragii lui de catifea erau distruși.

— îți poruncesc să-l ucizi pe trădător!

Winter a clătinat încet din cap. Era un om masiv, și cusătura uniformei lui pătate de sânge părea gata să plesnească pe umerii lui.

— Tu trebuie să faci asta, Sire, a spus el. Numai așa poți pretinde dreptul la tron.

Oban s-a încruntat, enervat, și a pornit spre el, cu sabia la brâu, traversând porțiunea de iarbă care îl despărțea de Kieran. Mark s-a uitat în jos la Cristina. Ea a dat din cap, *da*, și Mark i-a întins mâna, ajutând-o să se ridice. S-au uitat unul la celălalt o singură dată. Apoi Mark a luat-o la fugă spre dreapta, spre Winter și Kieran.

Cristina a luat-o spre stânga și a ajuns direct în fața lui Oban.

— N-ai să-l atingi pe Kieran, a spus ea. Nu mai faci niciun pas.

A auzit cum Winter scoate un strigăt surprins. Mark se aruncase în spatele generalului. Winter a reușit să îl dea jos, dar nu înainte ca și Kieran să se ridice în picioare.

— Oban s-a uitat la Cristina, exasperat. Tu știi cine sunt eu, fată vânător de umbre? Îndrăznești să tai calea Regelui întunericului? Tu ești un nimeni și nimic important.

Cristina a ridicat sabia între ea și Oban.

— Sunt Cristina Mendoza Rosales, și dacă îl rănești sau îl

ucizi pe Kieran, o să ai de-a face cu mine.

A văzut sclipirea din ochii lui argintii și s-a întrebat cum de se gândise că seamănă cu Kieran. Nu semănau deloc.

— Nu ai stofa de Rege, a spus ea încet. Acum fugi! Lasă totul în urmă, și vei trăi.

Oban a aruncat o privire spre Winter, care acum se lupta și cu Mark, și cu Kieran; amândoi îl forțau să dea înapoi tot mai mult. Pe câmp erau o mulțime de cadavre ale soldaților de la Căștile Roșii; iarba devenise alunecoasă din cauza sângelui. În depărtare, Gwyn și Diana zburau în cerc cu Orion.

Cristina a văzut în ochii lui Oban groază, nu din cauza morții care îl înconjura, ci din cauza gândului la toate câte ar putea pierde — tronul, bogăția, puterea.

— Nu! a țipat el și s-a repezit la Cristina cu sabia.

Cristina a parat lovitura, învârtind sabia cu repeziciune. În ochii lui s-a văzut uimirea când săbiile lor s-au ciocnit. S-a dat puțin înapoi, dar și-a revenit repede. Era un bețiv și un pierde-vară, dar tot prinț elf. Când a atacat-o iar, cu dinții încleștați, sabia lui s-a lovit cu atâta forță de a ei, încât Cristina a simțit un cutremur în oase. S-a dezechilibrat, și-a revenit, după care l-a lovit iar — și iar. El i-a parat loviturile cu mișcări rapide și furioase. Vârful săbiei lui i-a atins umărul și Cristina a simțit că începe să-i curgă sânge.

A început să se roage.

*Binecuvântat fie îngerul, puterea
mea, care îmi învață mâinile să
lovească și degetele să lupte.*

Toată viața își dorise să facă ceva pentru a ușura chinurile pe care le provoca Pacea Rece. Acum era șansa ei. Raziei i-o adusese. Avea să facă asta pentru Emma, pentru frații Blackthorn, pentru Diego și Jaime, pentru Mark și Kieran, pentru toată familia Rosales. Pentru toți cei care suferiseră din cauza unei păci care, de fapt, era un război. Inima ei s-a umplut de o liniște calmă. A ridicat sabia de parcă ar fi fost sabia Glorious, de parcă ar fi fost o sabie strălucitoare din paradis. A văzut frica din ochii lui Oban, chiar când a atacat-o din nou, învârtind sabia dintr-o parte. Ea a făcut o piruetă, evitând lovitura, și când s-a întors i-a înfipt sabia între coaste.

Parcă toată lumea a suspinat. A simțit metalul săbiei frecându-se de os, a simțit sângele fierbinte care i-a stropit pumnul. A tras sabia, Oban s-a împleticit, uitându-se uluit la sângele care începea să se întindă pe haină.

— *Tu*, a șoptit el, tot uluit. Cine ești tu?

Nimeni important.

Dar nu mai avea rost să vorbească. Oban se prăbușise la pământ, cu mâinile întinse pe lângă el și cu ochii tulburi. Era mort.

Mark și Kieran se luptau cu disperare și cu îndârjire. Cristina știa că niciunul nu luptă pentru viața lui, ci pentru a celuilalt.

— Prințul Oban e mort! a strigat ea. Oban e *morți*

A înaintat pe iarba plină de sânge, strigând la Winter, la Mark și la Kieran, la toată lumea care putea s-o audă.

Generalul Winter a fost cel care i-a auzit strigătul. Stătea ca un zid, înalt și amenințător, între Cristina și băieții pe care ea îi iubea. A întors capul cu casca lui roșie. Ochii lui roșii au privit-o întâi pe Cristina, apoi trupul care zăcea în spatele ei, ca o grămadă de sânge și de catifea.

Nodurile mâinii cu care ținea sabia s-au albit. O clipă, Cristina s-a gândit că va vrea să răzbune moartea Regelui, ucigându-i pe Kieran și pe Mark. Respirația i se oprise în gât.

Greoi și înfricoșător ca o avalanșă, Winter a căzut încet în genunchi. Și-a înclinat capul înnegrit de sânge. Vocea lui a fost ca un tunet când a spus:

— Suzeranul meu, Rege Kieran.

Kieran și Mark stăteau unul lângă celălalt, cu săbiile încă ridicate și cu aceeași respirație precipitată. Cristina a pornit pe pământul scaldat de sânge și s-a dus lângă ei, așezându-se de cealaltă parte a lui Kieran.

Fața lui avea o paloare mortală. Avea un aer rătăcit, pierdut, dar ochii lui cercetau atent fața Cristinei, de parcă s-ar fi putut regăsi acolo. Ea l-a luat de mână. Privirea lui Kieran s-a mutat de la Cristinala Mark, și a ridicat bărbia. Stătea cu spatele drept ca o spadă. Cristina a văzut cum își încordează umerii înguști, ca și cum s-ar fi pregătit să poarte

o povară grea.

Ea a făcut în gând un jurământ: împreună cu Mark, îl va ajuta să poarte această povară.

— Prințul Oban e mort, a spus Mark.

Vocea lui s-a ridicat la cer, spre Gwyn și Diana, care se roteau deasupra lor.

— Kieran, Fiu de Rege, este acum noul Rege al întunericului! Trăiască Regele!

Reușiseră să iasă la marginea pădurii, după ce alergaseră mai tot drumul, împiedicându-se de rădăcinile copacilor în graba lor de a ajunge pe Câmpiile Nepieritoare. Nu exista o graniță bine definită între pădure și Câmpii: copacii se răreau din ce în ce mai mult, iar Ty s-a oprit brusc, să-și tragă respirația. Kit s-a oprit lângă el, cu ochii la Câmpii.

Semăna cu un film. Nu-și putea reprima gândul acesta, deși se simțea puțin jenat de el — era ca un film cu efecte incredibile, un film care acorda atenție fiecărui detaliu. El își imaginase bătăliile ca niște acțiuni organizate, două șiruri de soldați care înaintază unii spre ceilalți. Aici, în schimb, era un haos — mai puțin un joc de șah, mai degrabă un turn din piese de domino prăbușit. Soldații luptau în grupuri, se rostogoleau în șanțuri și se risipeau la întâmplare pe Câmpii. Aerul duhnea de sânge și te asurzea de vacarm — zăngănit de metal, strigăte de soldați, urlete de lupi, țipetele

celor răniți.

Zgomotul. Kit s-a întors la Ty, care se albise la față.

— Nu pot... nu mi-am adus căștile, a spus Ty.

Nici Kit nu se gândise la ele, dar el nici nu se așteptase să ajungă în mijlocul luptelor. Nici măcare nu-și imaginase că va fi o luptă de o asemenea amploare. Era imensă. Porțile orașului Alicante erau deschise, și pe ele ieșeau alți vânători de umbre, sporind vacarmul și haosul.

Ty nu putea face asta. Nu putea să reziste în mijlocul acestei nebunii, fără nimic care să-i protejeze urechile și ochii.

II vezi pe Julian? a întrebat Kit. Poate dacă Julian ar fi fost pe undeva, pe aproape, dacă ar fi putut ajunge la el...

Chipul lui Ty s-a mai limpezit puțin.

— Stai un pic.

A băgat mâna în interiorul hainei, unde îndesase mai multe pumnale și o praștie. Avea și un buzunar plin cu pietre; Kit le văzuse ceva mai devreme.

Ty a alergat la cel mai apropiat copac — un stejar mare, cu ramuri bogate — și a început să se cațere în el.

— Stai!

Kit a fugit până la copac și s-a uitat în sus. Ty deja dispărea printre frunze.

— Ce faci?

— Aș putea să-i văd pe ceilalți dintr-un punct mai înalt, a strigat Ty la el.

Una dintre crengi s-a zguduit.

— Uite-i acolo... îl văd pe Alee. Și Jace; se luptă cu unul din Cohortă. Mark și Cristina

sunt lângă Căștile Roșii. Uite-o pe Helen... vine spre ea un trol din spate...

S-a auzit un șuierat și un foșnet de frunze.

— Nu mai vine, a continuat Ty cu o voce încântată, și Kit și-a dat seama că, probabil, își folosise praștia.

— Kit, vino sus... se vede tot de aici.

N-a primit niciun răspuns.

Ty s-a aplecat peste crengi, uitându-se jos, la baza stejarului. Nu era nimeni. Kit dispăruse.

Alee găsisse o stâncă, una dintre puținele stânci care se aflau pe Câmpii. Era perfect, pentru că el trăgea cel mai bine urcat pe ceva — în timpul acesta Jace alerga spre el, trecând deopotrivă printre soldații elfi și repudiați; l-a privit cu admirație fraternă pe Alee, care lansa săgeată după săgeată cu viteză mortală și precizie și mai mortală.

— Alee.

Jace ajunsese la el. Un trol venea în fugă spre ei, cu colții pătați de sânge și cu toporișca ridicată. Ochii îi sclipeau de ură. Jace a scos un pumnal de la centură, l-a aruncat, și trolul s-a prăbușit la pământ, cu sângele gâlgâind și cu pumnalul în gât.

— Ce e?

Alee nu s-a uitat la el. A mai pus o săgeată în arc, a tras și a doborât un goblin cu dinți de sticlă, care se îndrepta spre Simon. Simon l-a salutat cu o fluturare a mâinii și s-a întors la lupta lui cu o chestie plină de mușchi, despre care Jace bănuia că e o driadă prost concepută.

— Porțile orașului sunt deschise...

— Am observat.

Alec a săgetat driada, care a luat-o la fugă spre pădure.

— Vin mai mulți soldați din Cohortă.

— Și mai mulți aliați. Jia e aici, a spus Alec.

— Adevărat.

Un căpcăun s-a apropiat de Jace din stânga. L-a doborât cu sabia, rapid și eficient.

— Unde e Magnus?

Alec s-a uitat la Simon cu ochii îngustați; se dusese lângă Clary, să lupte cu Căștile Roșii. Căștile Roșii erau soldații cei mai puternici pe câmpul de luptă, dar Jace era încântat s-o vadă pe Clary luptându-se cu al ei cu mare aplomb. L-a lovit peste genunchi și, când a căzut, Simon i-a tăiat capul. Treabă de *parabatai* bună, zdravănă.

— De ce te interesează unde e Magnus? l-a întrebat Alec.

— Fiindcă toți soldații din Cohortă sunt vânători de umbre, a spus Jace, sincer. Am încercat să nu-iucid. Am dat cu latul săbiei și i-am pocnit în cap când au căzut, sau am lăsat-o pe Clary să-și folosească runele ei de doborâre, dar e mult mai greu să nu ucizi pe cineva decât să-l ucizi. Jace a oftat și a aruncat un pumnal spre un spiriduș care se pregătea de atac, adăugând: Ne-ar prinde bine ajutorul lui Magnus.

— Știi, vampirii se pricep de minune să doboare pe cineva fără să-l omoare. Iei unul, bei destul sânge de la el ca să leșine... *et voilà!*

— Nu mă ajută, a spus Jace.

Un alt trol alerger spre ei. Jace și Alec și-au pregătit armele în același timp. Trolul s-a uitat la

ei, apoi s-a întors și a luat-o la fugă.

Alec a răs.

Ai noroc, *parabatai*-ule, a spus el, arătând spre marginea pădurii. Jace s-a uitat într-acolo. Copacii din margine erau umbroși, dar Clary îi făcuse înaintea runa Vederii Clare. A văzut chiar și o mică siluetă cocoțată la jumătatea unui stejar, care trăgea cu praștia în soldații elfi. Interesant. L-a văzut și pe Magnus, care tocmai ieșise din umbra pădurii.

Era îmbrăcat cu toată pompa magicienilor — o pelerină neagră, pe care erau cusute stele argintii, lanțuri de argint la gât și la mâini, părul ridicat la înălțime maximă. Din mâinile lui se împrăștia un foc albastru. Flăcările s-au ridicat spre cer, și norii, deja groși, au început să se adune.

Clary a alergat spre ei, printre cadavre de troli și căpcăuni. Era radioasă.

— Știam că e îngrijorat că n-o va putea face! a exclamat ea. Arată așa de mișto!

— Stai să vezi, a spus Alec, facându-i cu ochiul. Și chiar arată mișto!

A tras o săgeată într-un trol care se apropia, în caz că cineva credea că se lenevise.

Jace nu crezuse asta. Pe toată câmpia se instalase haosul, vârcolacii și magicienii, elfii și vânătorii de umbre, toți se întorceau să se uite la Magnus, la magia albastră-neagră care țâșnea din degetele lui și se ridica spre cer.

Cerul însuși a început să se

înnegrească. Era ca și cum cineva trăsesse peste el o cortină: lumina venea ca printr-un filtru, dar nu era chiar lumină — un fel de strălucire palidă, albăstruie, ca lumina stelelor și a lunii. Gwyn și Diana zburau în cerc pe cerul tot mai întunecat.

Magnus a început să se clatine. Jace a simțit cum Alee se încordează. Era o magie imensă — genul de magie care poate secătui forțele unui magician.

O altă siluetă a apărut din pădure. Un bărbat cu pielea verde și cu coarne răsucite, cu părul alb ca al Catarinei. Era îmbrăcat în blugi și cu un tricou negru pe care scria ceva cu litere albe.

I-a pus lui Magnus mâna pe umăr.

— Ți-a pus tricoul pe care scrie RAGNOR TRĂIEȘTE e cumva Ragnor Fell? a întrebat Clary, uimită. Ragnor era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Magnus, și ani de zile pretinsese că e mort, după care ani de zile pretinsese că e un magician pe nume Shade. Jace și Clary aveau motive să-l cunoască bine.

— Eu n-aș purta într-o luptă un tricou pe care scrie SIMON TRĂIEȘTE, a spus Simon, care stătea aproape de ei. E ca și cum ai căuta-o cu lumânarea.

Alec a râs.

— Cred că o să fie OK, a spus el, în timp ce Ragnor s-a prins cu mâinile de Magnus, iar acesta a ridicat brațele, aruncând și mai multă lumină albastră-neagră. îi dă lui Magnus ceva din puterea lui.

Cerul s-a întunecat ca la

apus, fără să aibă însă strălucirea soarelui. Magnus a lăsat mâinile în jos, și din pădurea din spatele lui, protejați de noua întunecime, au explodat vampirii și, cu Lily în frunte, au pornit și ei la luptă.

— Știu ce mi-ai spus, a zis Jace, uitându-se cum vampirii umpleau locul gol dintre ei și soldații Cohortei, dar vampirii au primit vreo notă prin care să li se spună să nu ucidă vânători de umbre?

Alec a zâmbit.

— Pentru numele îngerului! a exclamat Aline, cu gura căscată.

Helen s-a întors repede, cu sabia ridicată. Întotdeauna era înspăimântător să lupți alături de cei dragi. Nu te bați doar ca să te aperi pe tine; te bați ca să-i aperi și pe ei. S-ar fi bătut și cu un Demon Căpetenie, cu mâinile goale, ca s-o salveze pe Aline.

Aline i-a prins mâna în care ținea sabia.

— Mama mea! Aline era aproape incoerentă. Vin din oraș... și mama e cu ei!

Porțile din Alicante fuseseră date la o parte și vânătorii de umbre ieșeau pe ele în valuri. În fruntea cavalcadei Helen a văzut-o pe Jia, îmbrăcată în uniformă de luptă, cu un *dao* masiv în mână, și flancată de Centurioni — Diego, Rayan, Divya și ceilalți. *Cea mai înfricoșătoare soacră din lume*, și-a spus Helen.

A alergat împreună cu Aline spre nou-sosiți. Când s-au apropiat, Aline a mărit viteza și s-a dus să-și îmbrățișeze mama.

Jia a lăsat sabia jos și a strâns-o tare cu brațul liber, lipindu-și capul de al ei.— Unde e tata? a întrebat Aline, dându-se un pas înapoi ca să-i studieze fața.

— A rămas în oraș. Colaborează cu Carmen Rosales Delgado și Frații Tăcuți ca oamenii din oraș să fie în siguranță.

— Dar cum ai ieșit din închisoarea de la Citadelă? a întrebat-o Aline.

Jia aproape a zâmbit.

— Drusilla ne-a eliberat azi-noapte. E un copil foarte descurcăreț! Apropo de Blackthorn, Helen, vino aici!

Puțin șovăitoare, Helen s-a apropiat de ea. întotdeauna i se păruse că soacra ei e impresionantă, dar niciodată nu fusese mai intimidată de ea ca acum.

Jia a strâns-o cu brațul liber atât de tare, încât Helen și-a amintit de mama ei, Eleanor, și de forța îmbrățișării ei.

— Draga mea, ai făcut o treabă minunată la Institut, a spus Jia. Sunt așa de mândră de tine!

Divya și-a tras nasul.

— Ce drăguț!

Jia a sfârșit îmbrățișarea, gata de treabă.

— Bine, toată lumea, destul cu vorba! Intrăm într-o luptă în care ne vom bate cu alți vânători de umbre. Cu niște oameni pe care am prefera să nu-i ucidem. Trebuie să facem Configurația Malachi.

Helen și-a amintit ca prin ceață ce era o configurație Malachi — o închisoare temporară magică, creată cu *aiamas* și cu rune. Era folosită

uneori de Inchizitor sau de Frații Tăcuți, atunci când nu aveau altă modalitate de a închide pe cineva.

Diego a răspuns primul.

— La treabă! A luat pumnalul serafic și s-a dus într-o margine a câmpului, unde a îngenuncheat și a înfipt pumnalul în pământ. Eu fac nordul, a spus el; Divya, tu te duci în sud; Rayan, în est. Trebuie să marcăm cele patru puncte cardinale.

— Faci pe șeful, a comentat Divya, dar zâmbea.

Aline s-a dus și ea să-i ajute, marcând vestul. Ceilalți nou-veniți și-au scos armele. Jaime avea arcul în mână și se vedea limpede că abia aștepta să intre în luptă.

— Jia a spus: Nu uitați ce ne-a spus DrusiUa în legătură cu planul pe care îl are Garda lui Livvy. încercați să nu-i ucideți pe membrii Cohortei, dacă e posibil. îi mânați de la spate spre configurație. Sunt tot vânători de umbre, chiar dacă au fost îndrumați greșit.

Vânătorii de umbre au năvălit pe câmp cu chiote și strigăte și au intrat în luptă exact când s-a auzit un sunet dulce de clopoțel și Configurația Malachi s-a ridicat. Lumina țâșnea din cele patru pumnale angelice, formând un fel de cușcă ale cărei ziduri erau făcute din luminițe mișcătoare. Erau delicate ca aripile unor fluturi și prismatice precum sticla. Helen s-a uitat la configurație și a sperat să nu eșueze planul lor de a cruța

viața celor din Cohortă. Pereții luminoși ai închisorii păreau mult prea fragili pentru a ține înăuntru atâta ură.

— Dă-mi drumul! a țipat Kit.

Știa că nu rezolva nimic cu asta. Emma îl ținea strâns de spatele tricoului și îl împingea pe lângă copacii din marginea pădurii, în umbră. Părea absolut furioasă.

— Ce cauți aici? l-a întrebat ea. În mâna liberă avea sabia ei de aur, și se uita în jur atentă, dar și supărată. Când te-am văzut, am crezut că fac infarct! Trebuia să fi în tabără!

— Dar Ty? a întrebat Kit, încercând să scape din strânsoarea ei. A rămas acolo! S-a urcat *într-un copac*. Nu putem să-l lăsăm singur.

Ceva a şuierat deasupra capetelor lor, și un căpcăun care se apropia a căzut grămadă la pământ, cu urma unui cerc perfect în mijlocul frunții.

— Se pare că se descurcă foarte bine, a spus Emma, sec. Pe urmă, i-am promis Tessei că nu te voi lăsa să te apropii de vreo bătălie sau de vreun elf, iar asta e o bătălie plină de elfi. Tessa o să mă *omoare*.

Kit s-a simțit jignit.

— De ce să nu mă apropii de bătălii și de elfi? Nu sunt un luptător chiar așa de prost!

Emma l-a răsucit ca să se uite la ea, dându-i drumul, din fericire, pentru a face asta.

re u

trei,

auri a:

că

au

niA

no-
tri-
dru
cu
vâ
vâ

— Nu e vorba de asta! a spus ea supărată.

Uniforma ei era murdară și pătată de sânge, iar fața îi era zgâriată și tăiată. Kit se întreba unde e Julian — *parabatai-i* luptă de obicei împreună, nu?

— Nu văd ce am eu așa de important, a spus el.

— Ești mai important decât crezi, a răspuns Emma. A făcut brusc ochii mari. O, *nu!*

— Ce e?

Kit s-a uitat în jur, îngrozit. La început, nu a văzut nimic ieșit din comun — sau, cel puțin, nimic ieșit din comun pentru o încăierare uriașă între elfi și vânători de umbre.

Apoi a căzut o umbră peste ei și a înțeles.

Ultima oară îi văzuse pe Călăreții lui Mannan la Londra. Acum erau șase, străluceau de bronz și aur; caii lor erau acoperiți cu aur și cu argint, și ochii lor erau negri ca cerneala. Călăreții aveau niște armuri fără nicio îmbinare sau vreun nit care să le țină — era doar un bronz neted, cumva lichid, care îi acoperea de la gât până la picioare precum carapacea lucioasă a unei insecte.

— Treci în spatele meu, Kit! Emma pălise. A pășit în fața lui și a ridicat Cortana. Stai ascuns! Probabil vin după mine, nu după tine.

Călăreții au venit spre ei hurducându-se, ca o ploaie de stele căzătoare. Erau frumoși și groaznici. Kit nu luase la el decât pumnalul Herondale pe care i-l dăduse Jace. își dădea seama acum cât de nepregătit era. Cât de prost.

Unul dintre călăreți a tresărit și a țipat, ducându-și mâna la braț. Praștia lui Ty, și-a dat seama Kit, și a simțit un val de căldură puțin sovăitoare și un junghi neașteptat de frică — dacă n-o să-l mai vadă niciodată pe Ty?

Călărețul lovit a tras o înjurătură; erau aproape deasupra capului lor, și Kit le-a văzut fețele — părul de bronz, trăsăturile aspre și reci.

— Șase contra unu? ^{Se pare că nu știi să} a strigat Emma, și vântul făcea părul să-i fluture. ^{numeri, mică ucigașă vânător de} Așa de jenanți sunteți? Coborâți pe rând să vă luptați cu mine! ^{umbre, a spus Ethna, singura} Vă provoc! ^{femeie dintre călăreți. Sunteți} doi.

— Kit e un copil, a spus Emma, ceea ce l-a iritat pe Kit, deși probabil că ea avea dreptate să spună asta.

Vocea lui Kieran îi răsuna în minte: Copiii lui Mannan nu au fost niciodată învinși.

Julian venea în fugă spre ei, de pe câmp. Lângă el alergau

Helen și Aline. Dar nu aveau cum să ajungă la Emma la timp.

— Kit este *copilul*, a corectat-o Ethna, cu un rânjel.

Urmașul întâiului Moștenitor.

— Dă-ni-l! a spus Karn. Dă-ni-ı nouă, și poate te cruțăm.

Lui Kit i se uscaser gâtul.

— Nu e așa, a zis el. Eu nu am sânge de elf. Sunt vânător de umbre.

— Poți să fii amândouă, a replicat Ethna. Am bănuțit asta când te-am văzut în orașul cel murdar.

Se referea la Londra, s-a gândit Kit, amețit. își amintea cum se uitase la el Eochaid și îi spusese: *Te cunosc. Îți cunosc fața.*

— Arăți exact ca ea, a zis Eochaid, acum rânjind. Exact ca Auriline. Și exact ca mama ta.

— Noi am ucis-o, a spus Ethna. Și acum te vom ucide și pe tine, și vom șterge orice urmă a familiei tale pătate din lumea asta și din lumea noastră.

— Ce? Kit a uitat de frică, a uitat de sfatul Emmei, care îi spusese să stea în spatele ei. A uitat că nu venea nimeni să-i ajute. A uitat tot, în afară de cuvintele Ethnei. Voi ați ucis-o pe mama? Pe mama *meat*

— Dar ce credeai că s-a întâmplat cu ea, copile? a întrebat Ethna. Da, i-am vărsat sângele la porunca Regelui. A murit țipând după tine, deși nici când am torturat-o n-a vrut să ne spună cum te cheamă sau unde ești. Poate asta te va alina, în aceste ultime clipe!

A izbucnit în răs și, într-o clipă, râdeau toți, cu caii ridicați pe picioarele din spate.

Prin venele lui Kit a început

să curgă un foc rece; s-a apropiat de Călăreți, de parcă ar fi putut să întindă mâna după ei, să-i tragă din cer.

A simțit cum începe să-i ardă pe braț rana Talentului, pe care i-o desenase Ty.Emma a înjurat, încercând să-l tragă înapoi și să-l împingă la spatele ei.

— Nu se poate, spunea ea. Nu se poate, nu pot fi învinși, *Kit...*

Călăreții au scos săbiile. Metalul a strălucit pe cer. Au blocat soarele când s-au repezit în jos, spre Emma și spre Kit. Emma a ridicat sabia și Ethna, aplecându-se pe cal cu ochii aprinși, a lovit în ea, lamă peste lamă. Emma a fost zburată de la pământ și aruncată în spate. A căzut pe iarbă cu un bufnet puternic. S-a ridicat în picioare, în timp ce Ethna a întors calul, râzând, și a pornit în viteză spre Kit, dar veneau spre ei și ceilalți — se apropiau de Kit cu așa o viteză, că iarba de sub ei se turtea; Kit a întins mâinile, de parcă ar fi putut să-i țină la distanță cu gestul acela, și l-a auzit pe Eochaid râzând...

Ceva în el a părut că se crapă, inundându-i corpul cu putere. S-a scurs prin el ca un curent electric și i-a explodat prin palme cu atâta forță, încât l-a împins în genunchi.

Emma s-a uitat la el uluită, văzând cum din mâinile lui a țâșnit o lumină albă care i-a înconjurat pe Călăreți ca într-o plasă. Kit îi auzea țipând de groază și de uimire; și-au îmboldit caii să urce mai sus, spre cer...

A strâns mâinile în pumni, și caii au dispărut. S-au făcut

nevăzuți într-o clipită. Călăreții, care deja ajunseseră sus, încercând să plece, au căzut urlând spre pământ; s-au prăbușit pe câmp, în mijlocul luptătorilor, și nu s-au mai văzut.

Kit s-a întins pe spate, în iarbă. Abia respira. *Mor*, și-a spus el. *Mor. Și nu se poate să fie cine spun ei. E imposibil.*

— Kit! Emma se lăsase pe vine lângă el și acum îi dădea gulerul tricoului la o parte, să-i facă o *iratze*. Kit, pentru numele îngerului, ce-ai făcut?

— Nu... nu știu.

Simțea că nu mai are deloc aer în el. Degetele lui scormoneau încet praful. *Ajută-mă, Emma! Ajută-mă! Spunem lui Ty...*

— E în ordine.

— Altcineva se apleca acum deasupra lui, cineva cu o față cunoscută și cu o voce liniștitoare. Christopher. Christopher, respiră!

Era Jem. Kit a închis ochii și s-a lăsat ridicat de jos de brațele lui blânde, și întunericul s-a lăsat precum cortina la sfârșitul unui spectacol.

— *Emma!*

Amețită, Emma s-a dezechilibrat puțin după ce s-a ridicat. Era aplecată peste Kit, după care venise Jem — și acum Kit nu mai era. Era și acum amețită din cauza șocului pe care i-l provocase atacul Călăreților, dar și din cauza ciudățeniilor care urmaseră.

Kit făcuse să dispară armăsarii Călăreților și aceștia căzuseră în mijlocul luptelor,

stârnind panică. Iar acum era aici Julian, care părea îngrijorat și preocupat.

— Emma, a spus iar Julian, apoi i-a pus mâinile pe umeri și a în-tors-o cu fața la el. Te simți bine?

— Aline și Helen, a găfâit ea, cu respirația tăiată. Erau cu tine...

— S-au întors să-i ajute pe ceilalți, a răspuns el. Călăreții au creat haos pe câmpul de luptă...

— îmi pare rău, a spus Emma. Nu știam că Kit...

— Mie nu-mi pare rău, a spus Julian, și era ceva sălbatic în tonul lui, ceva care a făcut-o să se uite la el și să i se limpezească mintea.

Uniforma lui era sfâșiată la umăr, și ghetele erau pline de noroi și de sânge. Era frumos.

— Indiferent ce a fost, indiferent ce a făcut Kit, ți-a salvat viața. Călăreții te-ar fi ucis.

I se tăiase respirația de frică, nu pentru ea, ci pentru Julian. Călăreții îi urau pe amândoi. Gwyn și Diana se roteau deasupra câmpului de luptă, strigând că Oban era mort și că acum Kieran era Rege. Poate Kieran ar fi putut să îi cheme la ordin pe Călăreți, poate nu. În momentul acela, nu exista niciun jurământ de credință față de el. Nu aveau stăpân, veniseră pentru sânge și răzbunare și erau foarte periculoși.

— Ai nevoie de o *ir at zel*

— Julian o ținea și acum de umeri. Ar fi vrut să-l ia în brațe, ar fi vrut să-i atingă fața, să se asigure că e întreg și nevătămat. Știa că nu poate face asta. Nu, a spus Emma.

Runele pe care și le făceau unul altuia erau prea periculoase.

— Sunt bine.

El a aplecat încet capul și și-a lipit fruntea de fruntea ei. Au rămas așa o clipă, nemișcați. Emma simțea energia de *parabatai* din amândoi, vibrând sub pielea lor ca un curent electric. Nu era nimeni în jur; se aflau chiar la marginea câmpului de luptă, aproape în pădure.

A simțit că zâmbește puțin.

— Ty e într-un copac, cu praștia, a spus ea, aproape în șoaptă.

Julian s-a retras, cu o umbră de amuzament pe față.

— Știu. E cel mai sigur loc pentru el, presupun, deși, după ce o să aflu cum a scăpat din vraja lui Magnus, nu știu pe care dintre ei am să-l omor.

S-a stârnit brusc rumoare; Emma s-a uitat spre câmpul de luptă și a văzut niște străluciri de bronz. Călăreții se regrupaseră; acum loveau în toate părțile cu săbiile, făcându-și loc printre vânătorii de umbre. Multe trupuri zăceau pe pământ: a simțit o strângere de inimă când a recunoscut părul blond-rozaliu al lui Vivianne Penhallow, acum stropit de sânge.

Emma și-a luat Cortana.

— Julian... unde e Sabia Mortală?

— I-arn dat-o lui Jace, a spus el, în timp ce porneau grăbiți pe iarba strivită în picioare. Nu-mi plăcea să o car după mine. Lui o să-i placă.

— Probabil, a răspuns Emma.

S-a uitat în jur; cerul era plin de nori negri-albaștri. Cadavrele vânătorilor de umbre și ale repudiaților erau risipite peste tot; în timp ce înaintau în grabă, Emma era gata să calce peste un cadavru în uniformă de Centurion, ce rămăsese cu ochii

fixați la cer. Era Timothy Rockford. Și-a stăpânit valul de greață și s-a întors. În spatele ei alerga un soldat de la Căștile Roșii.

A ridicat Cortana, și lama a sfâșiat aerul.

— Emma! Julian a prins-o de umăr. E în ordine, i-a spus el, în timp ce soldatul s-a întors și a dispărut în mulțime. Soldații elfi nu știu ce să facă. Unii încă îi sunt loiali lui Oban. Alții se retrag la ordinul lui Kieran. E haos. Deci ar putea să se termine? a întrebat ea, cu respirația tăiată. Am putea să învingem?

El și-a trecut peste față dosul palmei, murdărindu-se și mai mult de noroi pe obraz. Ochii lui albaștri-verzui străluceau ca niște nestemate în lumina aceea ciudată a norilor; privirea lui s-a plimbat în sus și-n jos pe ea, iar Emma a recunoscut în privirea aceea îmbrățișarea pe care nu i-o putea da, cuvintele pe care nu le putea spune.

— Cohorta nu vrea să cedeze, a spus el în schimb. încă mai luptă, încercăm să nu le facem rău, dar nu e ușor cu ei.

— Unde e Horace? a întrebat Emma, întinzând gâtul să vadă ce se întâmpla pe câmpul de luptă.

— E înconjurat de susținătorii lui, a spus Julian, sărind peste cadavrul unui trol. Jace și ceilalți încearcă să ajungă la el, dar soldații Cohortei sunt dispuși să-și dea viața pentru el, iar noi nu vrem să-i ucidem.

Cum ți-am spus, nu e ușor cu ei.

— Trebuie să ne întoarcem să-i ajutăm.

A luat-o la fugă peste câmp, cu Julian alături. Repudiații treceau ca fulgerul pe lângă ei, repezindu-se la elfii întunericului și la nefilimii din Cohortă. Jessica Beausejours se chinuia să țină la distanță un vampir brunet cu un pumnal serafic, în timp ce în apropiere un vârcolac se rostogolea pe jos într-o încăierare cu un trol masiv, două rânduri de colți care clănțăneau.

Emma a auzit un strigăt. Era Mark — o vedea și pe Cristina, nu prea departe, sabie în sabie cu Vanessa Ashdown. Cristina lupta cu grijă, încercând să n-o rănească pe Vanessa; Vanessa nu arăta prea multă grijă — avea în mână o sulită și o forța pe Cristina să dea înapoi cu lovituri puternice.

Mark, însă — Mark era față în față cu Eochaid. Unul dintre Călăreți îl găsise.

Ea și Julian au început imediat să fugă spre el. Mark se retrăgea cu arcul în mână, lua ținta cu grijă, dar fiecare săgeată care îl atinge pe Eochaid nu părea decât să-l încetinească, nu să-l oprească. Nimeni nu a ucis vreun Călăreț al lui Mannan în toată istoria pe care o cunosc.

Emma ucisese unul. Dar Emma avea Cortana. Mark avea doar un arc obișnuit, iar Cristina și Kieran erau undeva, în mulțime. Niciodată n-ar fi putut să ajungă la timp la el.

Emma l-a auzit pe Julian rostind în șoaptă numele fratelui său. Mark. Alergau cu toată viteza pe terenul denivelat — Emma simțea energia de *parabatai* care îi propulsa —, când a fost lovită de ceva din spate. A zburat prin aer, a căzut pe pământ și s-a rostogolit.

În fața ei stătea Zara.

Era plină de tăieturi și murdară, iar în părul ei lung se vedeau stropi de sânge și noroi. Uniforma colorată de Centurion era numai fâșii. Pe fața ei murdară se vedeau urme de lacrimi, dar mâinile ei, cu care ținea o sabie lungă, erau ferme. Ca și privirea, fixată pe Cortana.

— Dă-mi înapoi sabia, *jigodiei* a mârâit ea.

Oprit de căderea Emmei, Julian s-a întors și și-a văzut *parabatai*-ul față în față cu Zara Dearborn. Zara mișca sabia înainte și înapoi, în timp ce Emma se uita la ea cu un aer nedumerit: Zara nu era un luptător prea bun, dar nici așa de rău nu era.

Emma a întâlnit privirea lui Julian când a ridicat Cortana: *Du-te, du-te la Mark!* spunea expresia ei. Julian a șovăit o clipă — dar Emma era capabilă de mult mai mult decât să-i facă față Zarei. S-a răsucit și a fugit la fratele lui.

Mark încă lupta, deși era palid și sângea de la o rană din piept. Eochaid părea că se joacă cu el, asemenea unei pisici cu un șoarece, întindea sabia, după care o întorcea, vrând mai degrabă să-l cresteze decât să-l înjunghie. Asta ar fi dus la o moarte mai lentă, provocată de

sângerare. Julian a simțit în gât amăreala furiei. A văzut-o pe Cristina lovind-o în cap pe Vanessa cu mânerul săbiei; verișoara lui Cameron a căzut cu un bufnet la pământ, și Cristina s-a întors și a pornit în goană spre Mark.

Un alt Călăreț i-a tăiat calea. Julian a simțit că i se strânge inima; nu era prea aproape, dar a recunoscut-o pe Ethna, cu coada ei lungă și împletită de bronz și cu răutatea care i se citea pe față. Avea o sabie într-o mână și o sulică în cealaltă, o sulică pe care a repezit-o spre Cristina, trântind-o la pământ.

— Stai!

Cuvântul fusese rostit cu sunet grav de clopot. Cristina și Mark erau amândoi la pământ; adversarii lor s-au întors să se uite. Kieran stătea în fața lor, cu umărul bandajat. Winter era cel care vorbește: generalul Căștilor Roșii stătea drept, cu sulica în mână. A întins spre Eochaid vârful ei ascuțit.

— Stai! a spus el din nou. Regele îți poruncește să stai pe loc.

Eochaid și Ethna au schimbat o privire. Ochii lor metalici sclipeau de furie. Nu aveau să uite prea curând cum au fost doborâți din cer și umiliți.

— Nu vom sta, a spus Eochaid. Regele nostru a fost Arawn cel Bătrân. El ne-a poruncit să-i ucidem pe toți din familia Blackthorn și pe aliații lor. Vom îndeplini porunca lui și niciun cuvânt de la tine nu va schimba asta.

— Nu ți-am jurat până acum credință, a spus Ethna. Nu

ești tu Regele nostru.

Julian se întreba dacă Kieran va tresări. Nu a făcut-o.

— Eu sunt Regele vostru, a spus el. Îi veți lăsa în pace și vă veți întoarce pe Tărâmul Elfilor, altfel veți fi considerați trădători.

— Atunci, vom fi trădători, a spus Ethna, și a izbit cu sabia în jos.

Nu și-a atins ținta niciodată. Aerul a părut că pâlpaie și, pe neașteptate, Suliță de Vânt a plonjat spre Ethna, după care s-a ridicat pe picioarele din spate: a lovit-o pe Ethna în piept cu copitele din față. S-a auzit un zângănit când Ethna a căzut pe spate. O clipă mai târziu, Cristina a fost în picioare; avea mâna însângerată, dar ținea strâns sabia.

— Du-te la Mark! a strigat ea, și Kieran a sărit în spatele lui Suliță de Vânt și s-a repezit spre Eochaid.

Călărețul era ca o ploaie de stele, grațios și inevitabil. A zburat în aer, învârtindu-și sabia, care s-a izbit cu zgomot de sabia lui Kieran.

Mark a sărit în aer — o săritură răsucită, elegantă — și l-a prins pe Eochaid de gât, de la spate. S-au rostogolit împreună pe pământ; Eochaid a sărit în picioare. Julian a alergat spre Mark și s-a aruncat între el și Călăreț, ridicând sabia să-i pareze lovitura nimicitoare. Eochaid a râs. Julian abia a avut timp să-l ajute pe Mark să se ridice, când cineva l-a lovit din spate — era Karn, Călărețul, ca un turn de bronz urlător. Julian s-a răsucit și l-a lovit cu toată forța. Karn s-a dat

câțiva pași înapoi, părând uimit.

— Frumoasă lovitură! a remarcat Mark.

Datorită Emmei. Simt legătura de parabatai cum arde în mine.

— Mersi, a spus el, ridicând sabia să pareze o altă lovitură a lui Karn.

Kieran și Cristina se luptau cu Eochaid; Ethna încerca să-l îngenuncheze pe Winter. Nici măcar forța *parabatai*-lor nu era de ajuns, Julian știa asta. Călăreții erau mult prea puternici. Era doar o chestiune de timp.

S-a văzut o altă străfulgerare de bronz. Mark a murmurat o înjurătură: era Delan, Călărețul cu o singură mână, care venise la frații lui.

Acum erau patru: doar Etarlam și Airmed lipseau, prinși undeva în luptă.

Delan avea o mască de bronz care îi acoperea jumătate de față și era înarmat cu un bici de luptă de aur; alerga spre Kieran, cu biciul fluturând...

O toporișcă l-a lovit în spate, aruncându-l la pământ. Era rândul lui Eochaid să înjure. Ethna a țipat, exact când Delan s-a ridicat greoi în picioare și s-a întors să-și înfrunte atacatorul.

Era Diego Rosales. I-a făcut cu ochiul lui Kieran chiar în clipa în care Delan a repezit biciul spre capul lui; Diego l-a oprit cu latul to-

r

poriștii. Kieran, uimit, dar și încântat de apariția lui Diego, a sărit de pe Suliță de Vânt și a fugit spre Delan. Winter s-a repezit după el, în timp ce Cristina a întins sabia spre Ethna...

S-a auzit un scrâșnet când

sabia Cristinei s-a sfărâmat.
Cristina și-a înăbușit un strigăt
de uimire, a sărit în spate —
Mark și Kieran s-au întors spre
ea, îngroziți —, Ethna a ridicat
sabia...

— Și a fost dărâmată la
pământ. Linii aurii de energie
împânzeau câmpul de luptă, i-au
ridicat în aer pe Călăreți și apoi
i-au trântit la pământ,
rostogolindu-i ca pe niște jucării
aruncate. Julian s-a întors uluit
și a văzut-o pe Hypatia Vex
stând în apropiere, cu mâinile
ridicate, și cu o cascadă de
lumină care îi țâșnea din
degete. Magnus m-a trimis, a
spus ea, când războinicul nefilim
a privit-o cu uimire.

Până și Winter se uita fix la
ea; ai fi zis că se îndrăgostise.
Julian bănuia că nu are prea
multe șanse cu Hypatia.

— Am câștigat ceva timp,
dar se vor întoarce. Călăreții lui
Man- nan... Hypatia a oftat, cu
dramatism. Vânători de umbre.
Cum ajung eu băgată în
treburile lor mereu?

Zara se bătea cu sălbăticie.
Emma își amintea de Zara ca de
un luptător mediocru, și chiar
așa era, dar din clipa în care
săbiile lor s-au atins, Zara a
părut electrificată. Lovea cu
sabia de parcă ar fi vrut să taie
în două un copac; se arunca la
Emma iar și iar, ignorându-și
neglijent apărarea. Ca și cum nu
i-ar fi pasat dacă trăiește sau
moare.

Și, cumva pervers, asta o

forța pe Emma să se rețină. Știa că avea toate motivele s-o doboare pe Zara. Dar Zara avea ceva sălbatic, ceva ce Emma considera că se datora doar suferinței — *pierduse* într-adevăr niște prieteni, Emma știa asta, prieteni care zăceau morți pe câmpul de luptă, precum Timothy. Dar Emma bănuia că suferința ei era cauzată mai degrabă de amărăciunea înfrângerii și de ghimpele rușinii. Orice s-ar fi întâmplat, Cohorta nu mai putea să-și recapete vreodată gloria. Minciunile pe care le spusese nu aveau să fie uitate.

Julian avusese grijă de asta.

— N-ați putut să plecați bine-mersi, *singuri*, a șuierat Zara, repezin- du-se la Emma cu sabia ținută strâns.

Emma a evitat lovitura cu ușurință, fără să fie nevoită să pareze.

— Trebuia să faceți voi pe moraliștii. Trebuia să vă băgați nasul *peste tot*.

— Zara, voi ați preluat controlul guvernului, a subliniat Emma, făcând un pas în lateral, când aceasta s-a repezit din nou la ea. Tatăl tău a încercat să ne omoare.

— Fiindcă ați vrut să ne faceți rău, a șuierat ea. Pentru că suntem noi și ei, Emma, întotdeauna e așa. Sunt oameni care vor să te protejeze, și oameni care vor să-ți facă rău. Nu e adevărat...

— Pe bune? Zara și-a dat pe spate părul murdar de sânge. Ai fi prietena mea? Dacă ți-aș cere asta?

Zara s-a gândit la ceea ce spusese Zara despre repudiați. Despre Mark. Despre *corciturii* și

perverși și registre și cruzimi mai mici sau mai mari.

— Așa mă gândeam și eu, a mârâit Zara. Și tu te crezi mai bună ca mine, Emma Carstairs. Am *râs* când Livvy a murit, cu toții am râs, numai când v-am văzut fețele arogante și stupide...

Emma a fost inundată de o furie albă și fierbinte. A atacat cu Cortana, întorcând lama în ultima clipă, astfel încât a lovit-o cu latul pe Zara, trântind-o jos. A căzut pe spate, tușind cu stropi de sânge, și a scuipat-o pe Emma când aceasta s-a aplecat deasupra ei, punându-i vârful săbiei la gât.

— Hai! a șuierat Zara. Hai, jigodie ce ești, fă-o, fă-o...

Din cauza Zarei erau aici cu toții, și-a spus Emma, din cauza ei au fost cu toții în pericol: din cauza Cohortei fuseseră nevoiți să lupte și să se zbată pentru viața lor, din cauza lor murise Livvy acolo, pe podiumul din Sala de Consiliu. Dorința de răzbunare era fierbinte în venele ei, îi ardea pielea și o implora să înfigă sabia în gâtul Zarei.

Și totuși Emma ezita. O voce stranie i-a răsunat în minte — și-a amintit de Arthur Blackthorn, dintre toți oamenii. Cortana. Făcută de Wayland Fieraru\, legendarul făuritor al lui Excalibur și Durendal. Se spune că își alege purtătorul. Când Ogier s-a ridicat să-lucidă pe fiul lui Carol cel Mare pe câmpul de luptă, a venit un înger, Fa frânt sabia, și i-a spus: „Mila e mai bună decât răzbunarea.”

Dăduse jos fotografiile din camera ei, pentru că terminase

cu răzbunarea. Cristina avea dreptate. Trebuia să termine. În clipa aceea, a știut că niciodată nu va sfârâma placa de piatră cu rana de *parabatai*, indiferent ce s-ar întâmpla. Văzuse prea mulți *parabatai* azi, pe câmpul de luptă. Poate că legătura de *parabatai* era o slăbiciune care te ținea prins ca într-o capcană. Dar la fel erau toate felurile de iubire, și, dacă iubirea era o slăbiciune, era și o putere în același timp.

— A ridicat sabia. N-am să te omor.

Lacrimile curgeau din ochii Zarei și se scurgeau pe fața ei murdară când Emma s-a îndepărtat de ea. În clipa următoare, Emma l-a auzit pe Julian strigând-o; venise acolo, o apucase pe Zara de braț și o ridica în picioare, spunându-i ceva despre locul în care se aflau prizonierii. Zara se uita când la el, când la Emma, și nu încerca să scape; stătea pasivă în mâna lui Julian, dar ochii ei... erau ațintiți în spatele lui Julian, iar Emmei nu i-a plăcut deloc privirea ei.

Zara a scos un sunet înfundat, aproape ca un hohot de râs.

— Poate nu cu mine trebuie să vă bateți capul, a spus ea, și a arătat cu mâna liberă.

Julian s-a făcut alb ca varul.

Într-un spațiu liber de pe câmpul de luptă, sub cerul albastru-negru, stătea Annabel Blackthorn.

A fost ca și cum imaginea ei s-a transformat într-un pumn care a lovit-o pe Emma drept în stomac. Și-a înăbușit un strigăt. Annabel purta o rochie albastră, care părea complet nepotrivită

pe câmpul de luptă. La gât îi strălucea o sticlură cu un lichid roșu. Părul ei castaniu-închis se ridicase și îi flutura în jurul feței. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

Ceva nu era în regulă, s-a gândit Emma. Ceva nu era deloc, dar deloc în regulă, și nu numai faptul că Annabel nu avea cum să se afle aici. Că Annabel era moartă.

Ceva era și mai în neregulă.

— Sper că nu ați crezut cu adevărat că m-ați ucis, nu? a spus Annabel, și Emma a văzut că picioarele ei erau goale și albe ca niște pietre pe pământul însângerat. Știți că sunt făcută din altceva. Din ceva mai bun decât sora ta. N-aveți cum să-mi luați viața golindu-mă de sânge, în vreme ce vă cer îndurare...

Julian i-a dat drumul Zarei și a luat-o la fugă spre ea. A gonit peste câmp și s-a repezit la Annabel exact în clipa în care Emma l-a strigat pe nume, spunându-i că ceva nu e în regulă, că trebuie să se oprească. A dat să plece după el, dar a simțit o lovitură puternică în spate.

Durerea a venit în secunda următoare, fierbinte și roșie. Emma s-a întors, uimită, și a văzut-o pe Zara cu un mic pumnal în mână. Probabil îl avusese la centură. Mânerul pumnalului era roșu și din el picura sânge. O înjunghiase pe Emma în spate.

Emma a încercat să ridice Cortana, dar brațul i-a căzut, ca și cum ar fi fost mort. Și capul i se învârtea, încercând să

conștientizeze faptul că era rănită. În timp ce Emma încerca să-l strige pe Julian, înecată de sânge, Zara a înfipt cuțitul în pieptul ei.

Emmei i s-au înmuiat picioar ele. A căzut. 32

NIȚIO RAZĂ NU
PĂTRUNDE

SE ÎNTÂMPLA DIN NOU.

Annabel era în fața lui și se uita la el cu un rânjet disprețuitor. Vedeți în ochii ei reflexia lui, atunci, pe podiumul din Sala de Consiliu, plin de sângele lui Livvy. A văzut-o în Thule, când îl striga pe Ash. Și-a amintit arcuirea săbiei lui și sângele împrăștiat în jurul trupului ei.

Nimic din toate astea nu conta. Ea ar fi ucis-o pe Emma

dacă ar fi putut. I-ar fi ucis pe Mark și pe Helen; i-ar fi tăiat gâtul lui Ty, și lui Dru, și lui Tavvy. Era fantoma fricii pe care o simțise întotdeauna, a fricii că familia lui va fi luată de lângă el. Era coșmarul care îi chinuia somnul și pe care nu reușise să-l distrugă.

S-a apropiat de ea în fugă și, fără să încetinească, i-a înfipt sabia în trup. Sabia a trecut prin ea fără să întâmpine vreo rezistență — ca și cum nu ar fi avut oase și nici mușchi. Ca un cuțit printr-o foaie de hârtie. S-a înfundat în ea până la mâner, și el s-a trezit uitându-se în ochii ei roșii ca sângele, la doar câțiva centimetri de el.

Buzele i-au dezvelit dinții într-un șuierat. Dar ochii ei nu sunt roșii. Sunt albaștri, ochii familiei Blackthorn.

S-a tras înapoi, smulgându-și sabia. Mânerul era înnegrit de o limfă întunecată. Duhoarea de demon era peste tot. Undeva, într-un colț alminții, o auzea pe Emma strigându-1, spunându-i că ceva nu era deloc în regulă.

— Nu ești Annabel, a spus el. *Ești un demon.*

Annabel a început să se schimbe. Trăsăturile ei păreau că se topesc ca ceara unei lumânări. în spatele pielii ei albe și a părului negru, Julian a văzut conturul încă neformat al unui demon Eidolon — unsuros și alb, ca o bucată de săpun murdar, ciuruit de găurele cenușii. Recipientul lucios din sticlă jivrată atârna și acum la gâtul lui.

— *L-ai cunoscut pe fratele meu, a șuierat demonul. Sabnock. Din Thule.* Julian și-a amintit sângele. O biserică din Cornwall. Emma.

A dus mâna la pumnalul serafic de la centură și i-a rostit numele repede: *Sariel*.

Demonul rânjea. S-a repezit la Julian, iar Julian a înfipt în el pumnalul serafic.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nu se poate. Pumnalele serafice erau mortale pentru demoni. întotdeauna, dar întotdeauna funcționau. Demonul a scos pumnalul din trup, în timp ce Julian se uita la el uluit. S-a repezit la el, cu pumnalul Sariel întins. Nepregătit pentru atac, Julian a ridicat un braț, ferindu-se de lovitură...

O umbră întunecată a apărut între ei. Un spirit de apă, ascuțit tot, copite, colți și dinți de sticlă. Calul elf s-a ridicat în două picioare între Julian și Eidolon, și Julian l-a recunoscut: era spiritul pe care îl salvase de Dane Larkspear.

L-a lovit cu copita în piept pe Eidolon, și demonul a zburat în spate, scăpând pumnalul serafic din mână. Spiritul de apă s-a uitat peste umăr la Julian și i-a făcut cu ochiul, apoi a pornit în urmărirea demonului, care între timp se ridicase în picioare și o luase la fugă.

Julian a vrut să se ducă după el. Făcuse câțiva pași, când a simțit brusc o durere îngrozitoare.

S-a îndoit de mijloc. II dureau tot. Spatele, pieptul. Durerea aceea nu avea nicio motivație, cu excepția...

Emma.

S-a întors.

Se întâmpla din nou.

^{S^w-735-^c3} Emma se prăbușise la pământ, cumva, cu pieptul uniformei plin de sânge. Zara era aplecată deasupra ei — păreau că se luptă. Julian deja alerga, încercând să-și reprime durerea, și fiecare pas părea un kilometru, fiecare respirație părea o oră. Tot ce conta era să ajungă la Emma.

Când s-a apropiat, a văzut că Zara stătea pe vine lângă Emma, încercând să-i smulgă Cortana din mâna plină de sânge, numai că Emma o ținea prea strâns. Gâtul și părul îi erau pline de sânge, dar strânsoarea ei era de neclintit.

Zara a înălțat capul și l-a văzut pe Julian. Probabil că arăta ca moartea întrupată în om, pentru că Zara s-a ridicat repede în picioare și a luat-o la fugă, dispărând în mulțime.

Părea că nimeni nu observase încă ce se întâmplase. În pieptul lui Julian se aduna un urlet. A căzut în genunchi lângă Emma și a ridicat-o în brațe.

Era moale în brațele lui, și grea, așa cum fusese și Livvy. Așa cum sunt grei oamenii când încetează să se mai susțină. A strâns-o mai aproape de el, și capul ei i-a căzut pe piept.

Toată iarba din jur era udă de sânge. Era îngrozitor de mult sânge.

Se întâmpla din nou.

„Livvy, Livvy, Livvy a mea”, a șoptit el legănând-o, și i-a dat părul plin de sânge de pe față cu mișcări febrile. Era așa de mult sânge. În câteva secunde s-a umplut de sânge și el; hainele lui Livvy erau îmbibate în el, până și pantofii erau plini de sânge. „Livvia.” li tremurau mâinile;

a bâjbâit după stelă, i-a atins brațul cu ea.

Sabia i-a căzut la pământ. Stela era în mâna lui; desenarea de *iratze* a fost un fel de memorie a mușchilor, corpul lui acționa fără ca mintea lui să poată pricepe ce se întâmplă.

Emma a deschis ochii. Lui Julian i s-a oprit inima. Oare avea efect? Poate avea. Livvy nici măcar nu se uitase la el. Era deja moartă când el o ridicase în brațe.

Privirea Emmei era fixată în privirea lui. Ochii ei căprui-închis i-o susțineau ca pe o mângâiere.

— E OK, a șoptit ea.

El s-a apucat să facă o altă *iratze*. Prima dispăruse fără urmă.

— Ajută-mă, a spus el răgușit. Emma, trebuie să o folosim. Legătura de *parabatai*. Putem să te vindecăm...Nu, a spus ea.

S-a întins să-i atingă obrazul.

A simțit pe piele sângele ei. Era caldă încă, încă mai respira în brațele lui.

— Mai bine mor așa decât să fiu despărțită de tine pentru totdeauna.

— Te rog, nu mă lăsa, Emma!

I s-a tăiat vocea.

— Te rog, nu mă lăsa în lumea asta fără tine!

Ea a reușit să-i zâmbească.

— Ai fost cea mai bună parte din viața mea, a spus ea.

Mâna ei a căzut inertă pe picioare, și ochii i s-au închis încet.

Julian vedea acum niște oameni alergând spre ei din mulțime. Păreau să se miște cu încetinitorul, ca într-un vis. Helen, care îl striga pe nume; Mark, alergând disperat; Cristina lângă el, strigând-o pe Emma — dar niciunul dintre ei nu avea cum să ajungă la timp, și, pe urmă, nu puteau face nimic.

I-a luat mâna Emmei și a strâns-

o tare, atât de tare, încât simțea oasele ei mici pârâind în mâna lui. Emma, Emma, întoarcere! Emma, putem face asta. Am topit împreună piatra. Mi-ai salvat viața. Putem face orice.

S-a scufundat adânc în amintirile lui: Emma pe plajă, uitându-se peste umăr la el, râzând. Emma, ținându-se de bara metalică a roții Ferris din Parcul Pacific. Emma, întinzându-i un buchet de flori ofilite, pe care le culesese în ziua funeraliilor mamei lui. Brațele lui pe mijlocul ei, când mergeau cu motocicleta în Thule. Emma, în rochia ei albă, la Teatrul de la Miezul Noptii. Emma, întinsă lângă foc, în căsuța lui Malcolm.

Emma.

Ea a deschis ochii. Erau plini de flăcări de aur, de bronz și de cupru. Buzele ei s-au mișcat.

— îmi amintesc, a spus ea.

Vocea ei suna îndepărtat, aproape inuman, ca sunetul unui clopot. Ceva în adâncul lui Julian s-a făcut rece de frică și de exultare.

— Să mă opresc? a întrebat el.

— Nu.

Emma a început să zâmbească. Ochii ei erau doar foc.

Să ardem! El a luat-o în brațe, și legătura de *parabatai* ardea între ei, cu flăcări aurii și albe. Vârfurile părului ei s-au aprins, ca și vârfurile degetelor lui. Nu era căldură și nici durere. Doar foc. S-a ridicat, înalt, să-i consume într-o cascadă de flăcări imense.

Diego a aruncat-o pe Zara în Configurația Malachi. Erau destul de mulți membri ai

Cohortei când a fost împinsă acolo și era gata să cadă, încercând să evite ciocnirea cu ei. Cei mai mulți se uitau la ea cu o antipatie profundă. Diego nu-și închipuia că fata lui Horace va fi acum prea populară.

S-a răsucit repede să se uite la el. Nu era nevoie să trântescă ușa în urma ei — Configurația îi ținea oricum închiși pe cei dinăuntru, cu sau fără ușă —, dar ar fi vrut s-o poată face.

— Eu consider asta un anunț că logodna noastră s-a încheiat, a spus el.

Fața ei s-a schimonosit de furie. Înainte să poată răspunde, în partea de est a apărut o coloană de foc alb care se ridica vijelios spre cer. Câmpul de luptă a răsunat de țipete.

Diego s-a răsucit și a luat-o la fugă. În fața lui a apărut un soldat de la Căștile Roșii, care a descris un arc pe cer cu sulița sa cu vârf de oțel. Diego a simțit cum îi explodează în cap o durere sfâșietoare, apoi s-a prăbușit în întuneric.

Mark a prins-o pe Cristina de mână și a tras-o înapoi exact când flacăra albă s-a înălțat ca o coloană spre cer în locul în care fuseseră Julian și Emma cu câteva clipe în urmă.

Cristina își dădea seama că o striga pe Emma. Mark o trăgea în spate, spre el; îl simțea cum se chinuie să respire. *Julian*, și-a spus ea. *O, Doamne, nu, nu Julian!*

Și apoi: Trebuie săjje blestemul. Să~i ardă ie vii... este mult prea crud...

Mark a șoptit:

— Uite!

Din foc au apărut niște siluete luminoase. Nu Julian și Emma, sau cel puțin, nu Julian și Emma așa cum fuseseră înainte.

————▶ 738. —

Flăcările se ridicaseră la cel

puțin zece metri în aer, iar siluetele care ieșeau din ele erau cel puțin la fel de înalte. Era ca și cum Julian și Emma fuseseră sculptați dintr-o lumină strălucitoare... Toate detaliile erau acolo, trăsăturile și expresiile lor, ba chiar și Cortana în mâna Emrnei, o sabie din foc ceresc, de mărimea unui copac.

— Sunt uriași, a auzit Cristina pe cineva.

Era Aline, care se uita în sus, uluită. Helen își acoperise gura cu mâna.

— Nu uriași, a spus Cristina. Nefilimi.

Erau uriași pe pământ în zilele acelea, și mai apoi, când îngerii au venit la fetele oamenilor și acestea le-au purtat copiii în pântece.

A respirat întretăiat.

— Ei au fost... primii.

Tot mai mulți oameni se înghesuiau în față, din toate taberele. Când flăcările care îi

înconjurau pe Julian și pe Emma au început să scadă, cerul s-a învârtit și a trosnit — era ca și cum focul ceresc arsese întunericul adus de Magnus. Norii fumurii au început să se rupă și să se destrame.

Îngroziți, vampirii au părăsit în fugă câmpul de luptă, alergând spre pădure. Au trecut în goană pe lângă Magnus, care era în genunchi, cu Ragnor alături, și cu mâinile pline de scânteii albastre, ca și cum ar fi fost înfășurate în cabluri electrice rupte. Cristina l-a văzut pe Alee traversând în fugă câmpia; a ajuns la Magnus exact când magicianul s-a prăbușit, sfârșit, pe spate, în brațele lui.

Emma — sau ființa în care se transformase Emma, creatura aceea mare și luminoasă — a făcut șovăitoare un pas în față. Cristina abia mai putea să respire. Nu mai văzuse niciodată un înger, dar așa își imagina că trebuia să arate. Îngerii trebuiau să fie minunați, teribili și îngrozitori, așa cum și Paradisul era îngrozitor: o lumină mult prea puternică pentru ochii muritorilor.

Nimeni n-ar putea supraviețui așa, și-a spus ea. Nici măcar Emma.

Julian era lângă ea; păreau să fie tot mai siguri pe ei pe măsură ce se mișcau mai mult. Nu călcau greu, așa cum ar face un uriaș: păreau să plutească, și mișcările lor erau urmărite de fășii de lumină. Cristina i-a auzit pe cei din Cohortă urlând când Julian s-a aplecat și l-a ridicat de jos pe Horace, ca un copil gigantic care ia de jos o păpușă.

Horace, care scăpase în tot timpul acesta ascunzându-se în spatele susținătorilor lui, dădea din picioare și se zbătea, țipând cu voce subțire. Cristina nu a avut decât o secundă să-i pară aproape rău de el, înainte ca Julian să-l prindă pe Horace cu ambele mâini și să-i rupă în două coloana vertebrală.

L-a aruncat pe jos ca pe o jucărie stricată. Tăcerea care cuprinsese câmpul de luptă a fost sfâșiată de țipetele oamenilor.

Trupul lui Horace Dearborn s-a izbit de pământ cu o bufnitură oribilă, la numai câțiva metri de Manuel.

Nu se întâmplă asta. Nu se poate întâmpla asta. Manuel, care era deja la pământ, a început să se târască înapoi. Membrii Cohortei, prinși în Configurația Malachi, urlau. Ar fi vrut să tacă din gură. Manuel avea o nevoie disperată să gândească.

Educația religioasă primită în copilărie, acum complet ignorată, a început să se trezească în el. Ceea ce strălucea deasupra lui era puterea îngerilor — nu a îngerilor cu aripi albe și pufoase, ci a îngerilor răzbunării, a îngerilor cu sânge întunecat, care le dăduse lor puterea să creeze vânătorii de umbre.

Și a venit o noapte când îngerul Domnului a ieșit și a ucis o sută optzeci și cinci de mii din tabăra asirilor; și când oamenii s-au trezit dis-de-dimineată, le-au văzut trupurile — toți erau morți.

Dar nu avea logică. Ce se

întâmpla era imposibil. Oamenii nu se transformă în uriași enormi, luminoși, care o iau pe câmpul de luptă să-și distrugă adversarii. Era imposibil ca asta să fie ceva plănuț de frații Blackthorn și de aliații lor. Niciun muritor nu avea acces la o astfel de putere.

Ființa aceea mare și luminoasă care fusese Emma Carstairs a întins o mână spre pământ. Manuel s-a făcut mic, dar nu pe el îl căuta. L-a prins pe demonul Eidolon, care stătea chircit, marea capcană pusă la cale de Horace, și l-a strâns în pumn.

Demonul Eidolon a urlat, un urlet care părea că vine din abisurile dintre lumi. Atingerea mâinii Emmei era ca un acid. Pielea demonului a început să ardă și să se topească; s-a micșorat, s-a dizolvat și s-a scurs printre degetele ei ca o supă subțire.

Și când oamenii s-au trezit dis-dimineață, le-au văzut trupurile — toți erau morți.

îngrozit, Manuel s-a târât spre cadavrul lui Horace, din care încă se mai scurgea sângele, și l-a tras peste el. Horace nu reușise să protejeze pe nimeni cât fusese în viață. Poate că acum, că era mort, lucrurile vor fi altfel.

Dar cum e posibil ca ei să mai trăiască după toate astea?

Mark încă o mai ținea pe Cristina în brațe; niciunul dintre ei nu părea că e capabil să se miște. Aline și Helen erau în apropiere; mulți alți vânători de umbre erau și acum pe câmpul

de luptă. Mark nu-și putea lua ochii de la Julian și de la Emma.

Era îngrozit. Nu de ei. Era îngrozit pentru ei. Erau uriași și strălucitori și magnifici, și aveau ochii goi, ca de statuie. Emma și-a îndreptat spatele după ce l-a distrus pe Eidolon, și Mark a văzut de-a lungul brațului ei o fisură mare, în locul în care fusese cicatricea lăsată de Cortana. Înăuntrul ei se vedeau flăcări, ca și cum ar fi fost umplută cu foc.

Emma a ridicat capul. Părul îi flutura în aer ca niște fulgere de aur.

— CĂLĂREȚI AI LUI MANNAN! a strigat ea, și vocea ei nu avea nimic uman.

Era sunetul de trompete și de trăsnete care răsună în văi pustii.

— CĂLĂREȚI AI LUI MANNAN! VENIȚI SĂ NE ÎNFRUNTAȚI.”

— Pot să vorbească, a șoptit Cristina.

E bine. Poate ascultă de glasul rațiunii.

Poate.

— Emma! a strigat Mark. Julian! Suntem aici! Ascultați-ne, suntem aici!

Emma nu a părut să-l audă. Julian s-a uitat în jos, fără să recunoască ceva. Ca un mundan care se uită la un mușuroi de furnici. Deși nu aveau nimic mundan.

Mark se întreba dacă așa fusese pentru Clary și Simon ridicarea îngerului.

— *-msES>* 741 -

S-a produs o vânzoleală în mulțime. Călăreții, care traversau câmpul cu pași mari. Strălucirea bronzului îi înconjura, și Mark și-a amintit cum îi spunea Kieran în șoaptă povești despre Călăreții care

dorm sub un deal, până când Regele întunericului îi cheamă la vânătoare.

Mulțimea s-a desfăcut și i-a lăsat să treacă. Bătălia se încheiase, oricum ar fi fost: acum, câmpul era plin de spectatori, care au privit în tăcere cum Călăreții s-au oprit să se uite în sus, la Emma și la Julian.

Ethna a lăsat capul pe spate, și părul de bronz i s-a revărsat pe umeri.

— Noi suntem Călăreții lui Mannan! a strigat ea. Noi l-am ucis pe Firbolg! Nu ne temem de uriași!

S-a repezit în aer, și Delan a urmat-o. Au zburau pe cer ca niște păsări de bronz, cu săbiile îndreptate în față.

Emma a întins mâna cu o mișcare aproape leneșă și a prins-o pe Ethna din aer. A rupt-o ca pe un șervețel de hârtie, făcând ferfeniță armura ei de bronz și rupându-i sabia. Julian l-a prins pe Delan și l-a azvârlit jos cu o forță care a săpat un șanț adânc în pământ: Delan a alunecat câțiva metri și a rămas nemișcat.

Ceilalți călăreți nu au fugit. Nu le stătea în fire să fugă, Mark știa asta. Nu s-au retras. Nu aveau abilitatea aceasta. Fiecare dintre ei a încercat să lupte, și fiecare dintre ei a fost prins, strivit, sfâșiat sau sfârâmat de pământ. Pământul devenise vâscos de la sângele lor.

Julian s-a întors primul cu spatele la ei. A întins o mână strălucitoare spre Configurația

Malachi și a distrus-o, împrăștiind în aer gratiile de lumină. Țipetele celor din Cohortă au sfâșiat aerul. Cristina s-a dezlipit de Mark și a alergat spre Emma și spre Julian.

— Nu! a strigat ea. Emma! Jules! Sunt prizonieri! Nu ne pot face niciun rău!

Helen a alergat și ea spre ei, cu brațele întinse.

— Lupta s-a terminat! a strigat ea. Am învins — acum puteți să vă opriți! I-ați ucis pe Călăreți! Puteți să vă opriți!

Nici Julian, și nici Emma nu au părut să audă. Cu un gest grațios, Emma a ridicat un membru al Cohortei din grămada celor care țipau și l-a aruncat într-o parte. El a urlat și a zburat prin aer, dar urletele lui au încetat brusc în clipa în care s-a izbit de pământ cu o bufnitură zgomotoasă.

Mark nu mai era acum îngrijorat dacă Emma și Julian vor supraviețui. Începuse să se întrebe dacă vor supraviețui ei.

Dru stătea chiar sub poartă și se uita pe Câmpiile Nepieritoare.

Nu mai văzuse niciodată o astfel de luptă. Fusesse în Sala Acordurilor în timpul Războiului întunecat, văzuse moarte și sânge, dar dimensiunea la care se purta această bătălie — haosul acela care era greu de urmărit, viteza amețitoare a luptei — era aproape imposibil de privit. Nu o ajuta cu nimic că era prea departe ca să poată desluși detaliile: i-a văzut venind pe Călăreți și a simțit groază; i-a

văzut cum se prăbușesc în mijlocul luptătorilor, dar nu a văzut ce s-a întâmplat cu ei ulterior. Din când în când, vedea câte o siluetă neclară, un bărbat sau o femeie care se prăbușea pe câmp și se întreba: O fi Mark? O fi Emma? Frica se instalase bine în stomacul ei și nu se mișca de acolo.

În ultima oră tot veniseră pe poartă răniți, unii pe picioarele lor, alții aduși pe targă. Frații Tăcuți mișunau peste tot, cu robele lor de culoarea oaselor, ducându-i pe membrii Cohortei și pe vânătorii de umbre deopotrivă la Basilius, ca să-i vindece. La un moment dat intrase pe poartă și Jem Carstairs, ducând în brațe trupul inconștient al lui Kit.

A vrut să alerge la ei, dar s-a oprit când a văzut-o pe Tessa Gray ieșind în fugă din mulțimea Fraților Tăcuți, cu Catarina Loss după ea. Amândouă aveau deja hainele murdare de sânge și era limpede că se ocupaseră de tratarea răniților.

Dru voia să se ducă la Kit. Era prietenul ei, și însemna atât de mult pentru Ty. Dar a stat deoparte, de teamă că niște adulți ca Tessa și Jem o vor trimite înapoi în casa lui Amatis, și va fi luată de lângă porțile acestea care pentru ea erau unica fereastră pe care își putea privi familia. A rămas în umbră, în timp ce Tessa a ajutat-o pe Catarina să îl așeze pe Kit pe o targă.

Jem și Catarina au ridicat targa.

înainte să se pună în mișcare, ca să urce dealul spre Basilias, Tessa s-a aplecat și l-a sărutat pe frunte pe Kit. Apăsarea pe care o simțea Dru în piept s-a mai atenuat — deși Kit fusese rănit, măcar avea să fie îngrijit de oameni care țineau la el.

Apăreau tot mai mulți răniți, și rănile lor erau tot mai grave pe măsură ce bătălia devenea mai înverșunată. Beatriz Mendoza a fost adusă pe targă, și plângea în hohote. Nu avea vreo rană vizibilă, dar Dru știa că *parabatai*-ul ei, Julie, fusese primul vânător de umbre ucis în luptă. Dru ar fi vrut să-i întoarcă fața lui Tavvy de la toate astea. Vânătorii de umbre nu aveau obiceiul să le ascundă copiilor consecințele unei lupte, dar nu putea să nu se gândească la coșmarurile lui, la toți anii aceia când îl auzise țipând în noapte.

— Tavvy, a spus ea în cele din urmă. Nu te uita!

El a luat-o de mână, dar nu a întors capul. Se uita la câmpul de luptă, atent, dar nu înfricoșat.

Tavvy a fost cel care i-a văzut prima oară pe uriași și i-a arătat și ei.

Primul ei instinct a fost să se întrebe dacă asta făcea parte din planul lui Julian. A văzut flacăra albă ridicându-se și apoi siluetele acelea mari și luminoase care mergeau pe câmp. A simțit uimire și un fel de șoc la vederea frumuseții lor, așa cum simțea când era mică și se uita la ilustrațiile cu Raziei.

A scrutat câmpul de luptă cu neliniște — lumina albă a focului părea că străpunge cerul.

Norii se spargeau și dispăreau. Auzit țipete, și siluetele întunecate ale vampirilor au început să fugă spre umbrele Pădurii Brocelind.

Majoritatea au reușit să ajungă. Dar când norii s-au retras, și lumina cenușie a soarelui a trecut printre ei ca un pumnal, Dm a văzut un vampir, mai lent decât ceilalți, chiar la marginea pădurii, l-a văzut cum începe să se împleticească pe un petic de lumină. A urmat un țipăt și un incendiu.

Și-a întors privirea de la flăcări. Asta nu poate să fie planul lui Julian.

Tavvy a tras-o de mână.

— Trebuie să plecăm, a spus el. Trebuie să ne ducem la Emma și la Julian.

Ea l-a strâns mai tare.

— E o luptă., nu ne putem duce acolo.

— Trebuie.

>744 -Era ceva presant în tonul lui.

— Jules și Emma. *Au nevoie* de noi.

— Dru!

Strigătul a făcut-o să ridice capul. Doi oameni intrau pe poartă. Unul dintre ei era Jaime. Când l-a văzut, i-a sărit inima din piept: era viu. Plin de praf, zgâriat, cu uniforma murdară, dar viu, cu ochii aprinși și cu obrajii îmbujorați de efort. II sprijinea pe Cameron Ashdown, care se ținea de umerii lui. Cameron părea să sângereze dintr-o rană la coaste.

— Cameron! Dru s-a apropiat repede de ei, trăgându-ı pe Tavvy după ea. Ești bine?

Cameron a fluturat puțin mâna spre Dru.

— Vanessa m-a înjunghiat. A avut o chestie demonică pe pumnal.

A strâns din ochi.

— *Verișoara* ta te-a înjunghiat? s-a mirat ea.

Știa că familia Ashdown era dezbinată din punct de vedere politic, dar, după ea, familia era familie.

— Cinele festive vor fi foarte aiurea de acum, a spus Jaime.

L-a bătut pe spate pe Cameron după ce un Frate Tăcut l-a luat să-l ducă spre Basilias.

Jaime și-a sters fruntea cu mâna murdară.

— Voi doi ar trebui să stați mai departe de câmpul de luptă. Nu v-a spus nimeni până acum să nu mai stați în poartă?

— Dacă nu stăm aici, nu vedem nimic, a argumentat Dru. Aceia... pe câmp... sunt chiar Emma și Jules?

Jaime a dat din cap. Dru a simțit că i se rupe inima. O parte din ea sperase că nu e decât o iluzie teribilă.

— Nu pricep ce se întâmplă. Dru a ridicat vocea. Așa era planul lui Julian? Știi ceva despre asta?

— Nu cred că a fost un plan, a spus Jaime. Par să fie complet scăpați de sub control.

— Nu pot fi *opriți*

Jaime a vorbit cam fără tragere de inimă.

I-au ucis pe Călăreții lui Mannan. Acum soldații încearcă să formeze un zid cu trupurile lor, ca să protejeze orașul de ei. Toți copiii sunt aici. A arătat spre Alicante. Dru s-a gândit la Max și la Rafe, care erau cu Maryse. Parcă i s-a oprit inima.

— Nu știu ce se va întâmpla. Jaime s-a uitat de la ea la Tavvy. Veniți cu mine! le-a spus el brusc. Pot să vă duc în pădure.

Dru a șovăit.

— Nu putem pleca de lângă ei. Trebuie să ajungem la Jules și la Emma, a spus Tavvy, ferm.

— E periculos..., a început Jaime.

— Tavvy are dreptate.

Trebuie să ne ducem, a aprobat Dru și s-a uitat în jos, la runa incompletă care i se întindea pe antebraț. Și-a amintit cum i-o făcuse Julian, ieri; i se părea că trecuse o veșnicie. Nu ești obligat să ne ajuți.

Jaime a oftat și și-a dat jos arbaleta din spate.

— Vă acopăr eu.

Dru se pregătea să-l urmeze pe Jaime, pe sub poartă, când Tavvy a bătut-o ușurel cu palma. S-a întors și a văzut că îi întinde stela ei.

— Nu uita, i-a spus el.

Ea a expirat — aproape uitase. A pus vârful stelei pe antebraț și a finalizat runa Familias.

Kieran era înconjurat de armata elfilor, așezați pe treizeci de rânduri. Asta era destul de rău, pentru că nu avea cum s-o vadă pe Cristina sau pe Mark peste masa aceea agitată de supuși, și abia putea să-l stăpânească pe Suliță de Vânt, care se ridica în două picioare și necheza sub el. Lui Suliță de Vânt nu-i plăceau nici mulțimile, nici uriașii, iar în clipa aceea ambele erau mult prea aproape.

Lângă Kieran stătea Winter. Se lipise, efectiv, de el în timpul luptei, lucru pe care Kieran îl găsea admirabil, dar și curios. Nu era obișnuit cu astfel de

loialitate.

— Oamenii au venit la tine, nobile suzeran, a spus Winter. Ce le poruncești?

Ce le poruncesti? s-a gândit Kieran, panicat. Nu avea idee ce trebuiau ei să facă. De aceea ar fi vrut să fie Rege Adaon, dar acesta era prizonier la Curtea Elfilor Luminii. Ce ar spune Adaon unei armate de elfiblocate pe un câmp de luptă cu niște uriași pe jumătate îngeri, care făceau ravagii?

— De ce nu fug în pădure? l-a întrebat Kieran.

Pădurea era locul în care elfii se simțeau ca acasă, erau acolo numai lucruri naturale, apă și copaci. De multă vreme erau elfi în Pădurea Brocelind.

— Din păcate, pădurea e plină de vampiri, a spus Winter, posomorât.

— Vampirii sunt aliații noștri! a strigat Kieran, apucându-1 de coamă pe Suliță de Vânt când s-a ridicat pe picioarele din spate.

— Nimeni nu crede asta cu adevărat, a spus Winter.

Pe toți Zeii întunericului și ai Luminii! Lui Kieran îi venea să urle sau să spargă ceva. Suliță de Vânt s-a ridicat iar pe picioarele din spate și, de data asta, Kieran a apucat să vadă o figură cunoscută. Mark. L-ar fi recunoscut oriunde — și Cristina era lângă el. A rostit în gând o mulțumire. *Oare ce mi-ar spune ei să jac?* S-a gândit la generozitatea lui Mark, la blândețea Cristinei. Primul lucru la care s-ar gândi ei ar fi soldații.

— Trebuie să scoatem oamenii de aici, a spus Kieran. Nu se pot bate cu îngerii.

Nimeni nu poate. Cum ați ajuns aici?

— Oban a creat o poartă, a spus Winter. Ai putea face și tu asta, Sire. Deschide o poartă spre Tărâmul Elfilor. Ca Rege o poți face. Intră în legătură cu pământul tău, și el îți va răspunde.

Dacă un bețiv nenorocit ca Oban a putut s-o facă pot s-o fac și eu, s-a gândit Kieran. Dar gândul acesta nu îl ajuta prea mult. Trebuia să intre în contact cu pământul lui, pământul pe care mult timp îl blestemase, și trebuia să spera că el îi va răspunde.

A coborât de pe Suliță de Vânt când calul s-a potolit. Și-a amintit cum îi spunea Mark; Eu nu voi uitajrumusețea Tărâmului Elfilor și nici tu n-o vei uita. Dar nu se va ajunge la asta.

Și s-a gândit la ce spusese el însuși, la ce își amintise el însuși, atunci când crezuse că patria îi era amenințată.

Cum se prăvălesc apele albastre cagheța în cascada lui Bram. Ce gust are muzica și ce sunet are vinul. Părul de miere al sirenelor din râuri, strălucirea jelinarelor în umbra pădurilor adânci.

Kieran a inspirat adânc. Lasă-mă să trec, a spus el în gând. Lasă-mă să trec, Pământ al meu, pentru că eu îți aparțin: mă voi dărui ție, așa cum regii elfilor de mult se dăruiesc, și vei înflori, atunc: când eu voi înflori. Nu voi aduce pârjol pe malurile tale, și nici sânge care să-ți ofilească florile din câmpuri, ci numai pace și drumuri line care urcă spre munții cu verdeață.

— Sire..., a spus Winter.

Kieran a deschis ochii și a văzut că micul deal din fața lui a început să se deschidă. Prin crăpătura aceea a văzut în depărtare marele turn de pe Tărâmul întunericului și câmpurile liniștite de la poalele lui.

Câțiva dintre elfii care erau mai aproape au ovaționat. Au început să alerge prin deschizătura aceea, după ce s-a făcut mai mare. Kieran îi vedea trecând în partea cealaltă, și unii dintre ei chiar cădeau în genunchi de mulțumire și ușurare.

— Winter, a spus el cu voce nesigură. Winter, trece-i pe toți prin poartă. Du-i la loc sigur.

— Pe toți elfii? a întrebat Winter.

— Pe toată lumea, a spus Kieran, uitându-se la generalul lui cu asprime. Pe vânătorii de umbre. Pe magicieni. Pe toată lumea care caută adăpost.

— Și tu, Sire?

— Trebuie să mă duc la Mark și la Cristina.

Winter a părut pentru prima oară răzvrătit.

— Trebuie să-i lași pe prietenii tăi muritori, stăpâne.

Winter era soldat al Căștilor Roșii, și jurase cu sânge să-l apere pe Rege și stirpea regală. Kieran nu se putea supăra pe el, dar trebuia să-l facă să înțeleagă. Și-a căutat cuvintele potrivite.

— Tu ești paznicul meu loial, Winter. Dar așa cum mă păzești pe mine, trebuie să-i păzești și pe cei pe care îi iubesc mai mult, iar eu cel mai mult în această lume și în toate celelalte

îi iubesc pe Mark Blackthorn și
pe Cristina Rosales.

— Dar *viața* ta..., a început Winter.

— Winter, a spus Kieran,
sec. Știu că nu pot fi consorții
mei. Dar mor fără ei.

Tot mai mulți elfi treceau pe poarta spre Tărâmurile Nepieritoare.
Acum mai erau câțiva cu ei — niște magicieni, ba chiar și câțiva
pricolici. Winter și-a încleștat fălcile.

— Atunci o să-ți apăr spatele.

Helen se simțea ca și cum ar fi
fost prinsă în mijlocul unui râu
ale cărui ape mergeau în două
direcții în același timp.

Elfi alergau într-o direcție,
spre o colină care se ridica spre
marginea de est a câmpiei.
Vânătorii de umbre alergau în
direcția opusă, spre orașul
Alicante, probabil ca să se
ascundă în spatele zidurilor lui.
Aline fugise să vadă despre ce e
vorba, cu promisiunea că se va
întoarce imediat.

Unii încă mai mișunau în
mijlocul câmpului — soldații
Cohortei păreau mai mici acum
și alergau în cerc, nevoind să se
alătore nici exodului de elfi și
nici exodului de vânători de
umbre. Helen rămăsese în locul
în care știa că vor veni și ceilalți
— Kadir și Jia îi ajutau pe răniții
de pe câmpul de luptă, Simon și
Isabelle discutau cu Hypatia Vex
și cu Kwasi Bediako, iar Jace și
Clary pleaseră cu un grup din
care făceau parte Rayan și
Divya, să se interpună între
Emma și Julian și prizonierii din
Cohortă.

— Helen! Aline alerga spre ea pe iarbă. Nu fug.

— Ce vrei să spui?

— Vânătorii de umbre. Se
duc să protejeze orașul, în cazul
în care uriașii... în cazul în care

Emma și Julian vor să se ducă într-acolo. Sunt o mulțime de copii și de bătrâni. Pe urmă, a adăugat ea, vânătorii de umbre protejează orașul. Asta e datoria noastră.

Vorbise ca o fică de Consul.

— Dar Emma și Julian niciodată... nu ar..., a protestat Helen.

— Nu știm ce vor face, a spus Aline cu blândețe, exact când Hypatia Vex și Kwasi Bediako au trecut în fugă pe lângă ele.

Au alergat spre locul cu iarba călcată în picioare, unde se aflau Emma și Julian, iar Kwasi și-a aruncat brațele în sus, în timp ce Hypatia și-a pus palmele pe umerii lui. O plasă pâlپătoare s-a ridicat brusc în aer peste Emma și Jules: s-a așezat peste ei ca o pânză de păianjen fină, dar Helen simțea că e făcută dintr-o substanță mai puternică.

Emma a întins mâna mare și strălucitoare spre plasă, încercând s-o împingă. Plasa a rezistat. Kwasi respira precipitat, dar Hypatia îl susținea.

»749-sMartin Gladstone a scos un țipăt.

— Fă-o acum! Prinde-i pe Blackthomi! Arată-le monștrilor ăloră ce se va întâmpla cu familia lor dacă nu se vor opri!

Cei din Cohortă au ovaționat. Helen a auzit-o pe Zara țipând că așa trebuie să facă, că au dreptul să se apere.

Aline a pășit în fața lui Helen.

— *Nemernica asta!*

Era furioasă.

Julian s-a agățat cu degetele de fibrele plasei sclipitoare și a rupt-o. Plasa a căzut, iar Julian s-

a aplecat să-l ia de jos pe Gladstone.

Cu o mișcare a degetelor, i-a frânt gâtul.

Julian și Emma s-au îndreptat spre ceilalți membri ai Cohortei, care au început să se risipească. Emma s-a întins spre Zara...

Și Jace s-a strecurat între ele, între mâna sclipitoare a Emmei și Zara, care o luase la fugă. Sabia Mortală era în teacă, la spatele lui; nu avea alte arme. Și-a dat pe spate capul auriu și a strigat:

— Opriți-vă! Emma și

Julian! Lupta s-a terminat!

Opriți-vă! Inexpresivă ca statuia unui înger răzbunător,

Emma s-a aplecat și

l-a dat pe Jace la o parte. A zburat câțiva metri și a aterizat pe pământ cu o bufnitură urâtă. Clary a țipat și a luat-o la fugă prin iarbă, alergând spre Jace cu părul ei roșu fluturând în spate ca un foc.

Ridică-te, ridică-te! a spus Helen în gând.

Ridică-te, Jace!

Dar el nu s-a ridicat.

Dru nu mai folosise niciodată runa Familias, și experiența i se părea ciudată.

Se simțea trasă spre frații ei într-un fel pe care nu l-ar fi putut preciza. Avea senzația că era ceva legat de coloana ei vertebrală — ceea ce era greșos, dar interesant — și acel ceva o trăgea spre destinație. Auzise din descrieri cum funcționează runa Urmăririi, și bănuia că și aceasta funcționează cam la fel.

S-a lăsat trasă așa, alergând după acel ceva, ținându-1 ferm de mână pe Tavvy. Înaintau spre marginea câmpului de luptă, cu

Jaime alături, care avea arbaleta
pregătită pentru oricine s-ar fi
apropiat.

Au lăsat adăpostul zidurilor
orașului și s-au dus spre
marginea pădurii, urmând încă
atracția runei. A încercat să nu
se uite pe câmp, la Emma și la
Julian. Era ca și cum în prima
clipă te-ai fi uitat la niște
coloane de foc, și în clipa
următoare la niște monștri
teribili.

Au auzit un foșnet deasupra
capului, și Ty a sărit în fața lor
dintr-un stejar. Dm a scos o
mică exclamație de uimire, apoi
încă una, când a văzut că Ty vine
drept spre ea și o îmbrățișează
strâns.

Apoi Ty i-a dat drumul și s-a încruntat.

— De ce ești pe câmpul de
luptă? Trebuia să fi în oraș. Și
Tavvy la fel. Ty s-a întors spre
Jaime. E periculos.

— Da, a spus Jaime. Sunt conștient de asta.

— Și *tu* ești aici, a subliniat Dru.

— Eu am stat în copac, a spus Ty, de parcă așa era mai bine.

înainte ca Dru să intre într-o
controversă plăcută între frați
legată de subiectul acela, Helen
s-a apropiat de ei în fugă, cu
buclele ei blonde fluturând.
Aline era chiar în spatele ei.

— Dru! *Tavvy!*

Helen s-a repezit cu ochii în
lacrimi la amândoi, apoi s-a
aplecat să-l ia în brațe pe Tavvy;
Dru a observat că Tavvy a întins
brațele imediat spre ea, un gest
pe care până atunci nu-1 făcuse
decât cu Julian. Helen l-a ridicat
și l-a strâns tare în brațe.

— *Ce faceți voi aici?* Dru, ai folosit intenționat runa Familias?

— Normal că da! a spus Dru. Trebuia să ajungem aici, pe câmp. Trebuie să-i oprim pe Emma și pe Jules. Trebuie să-i facem să-și revină. .. să-și revină cum au fost.

— Am încercat, a spus Helen, punându-1 jos pe Tavvy. Nu crezi că am încercat?

Lui Dru îi venea să scrâșnească din dinți. De ce nu voia Helen s-o *asculte*? Dru crezuse că lucrurile stăteau mai bine, dar avea atâta nevoie ca sora ei s-o asculte, încât simțea asta ca pe un nod în gât.

Știa ce aveau de făcut. I se părea așa de clar. Cum să-i facă și pe ceilalți să înțeleagă?

A simțit o înțepătură în braț, acolo unde era runa, după care și-a făcut apariția Mark, alergând alături de Cristina.

— Dru! Ne-ai chemat... L-a văzut pe Ty și a zâmbit încântat. Te-am văzut cu praștia ta. Ai țintă faină, frățioare! Nu-1 încuraja, Mark, a spus Helen. Ar fi trebuit să rămână în tabără.

— Ascultați, a zis Dru. Știu că nu pare să aibă prea mult sens. Dar dacă ne ducem cu toții la Emma și la Jules, dacă ne ducem chiar în fața lor și vorbim cu ei, o să-i facem să înțeleagă. Trebuie să încercăm. Dacă noi nu putem face asta, nimeni n-o să poată, și atunci toată lumea va fi în pericol.

Helen a clătinat din cap.

— Dar de ce se întâmplă asta?

Cristina și Mark au schimbat o privire pe care Dru nu a putut s-o descifreze.

— Eu cred că e din cauza legăturii de

parabatai, a spus Cristina.

— Pentru că Emma era gata să moară? a întrebat Aline, uluită.

— Nu știu, a răspuns Cristina. Pot doar să bănuiesc. Dar în ei arde foc ceresc. Și nicio ființă umană nu ar putea supraviețui așa prea mult timp.

— E prea periculos pentru noi să ne apropiem de ei, a spus Mark. Trebuie să avem încredere în Emma și în Julian. Să avem încredere că vor pune singuri punct.

A urmat o pauză lungă. Jaime se uita impasibil cum frații Blackthorn și familia lor lărgită stăteau nemișcați, într-o tăcere grea.

— Nu, a spus Helen în cele din urmă, și Dru a simțit că i se oprește inima. Helen a ridicat ochii ei Blackthorn, strălucitor de albaștri pe fața brăzdată de dăre de praf. Dru are dreptate, trebuie să mergem, a spus și s-a uitat la Dru. Ai dreptate, scumpo.

— Vin și eu cu tine pe câmp, i-a spus Jaime lui Dru.

Ea a fost bucuroasă că o însoțește, și au pornit cu toții, toți frații Blackthorn. Dar nu la Jaime se gândea când s-au întors să plece spre mijlocul câmpului de luptă. Se gândea la sora ei.

Helen m-a crezut. Helen a înțeles.

în tot întunericul acela al luptei, inima ei s-a simțit puțințel mai ușoară.

Jaime a tresărit brusc.

— Diego, a spus el, apoi a urmat un torent în spaniolă.

Dru și Helen s-au întors repede, iar Dru și-a ținut respirația.

Nu departe, un soldat de la Căștile Roșii țara trupul inert al lui Diego pe câmp. Cel puțin, Dru bănuia că era Diego: hainele lui îi păreau cunoscute, ca și clăia de păr negru. Dar fața lui era acoperită în totalitate de sânge. Helen i-a atins umărul lui Jaime.

— Du-te la fratele tău! a spus ea. Repede. Noi ne descurcăm.

Jaime a luat-o la goană.

Jace își revenise. începuse să clipească și încerca să se ridice când Clary a ajuns la el, și nu știa ce să facă, să se arunce în brațele lui, sau să-l pocnească fiindcă o speriasse atât de tare.

Acum îi desena o *iratzze* pe braț. Părea să-și facă treaba — zgârietura lungă și însângărată care îi străbătea jumătate de față deja se vindecase. Aproape se ridicase în fund, rezemându-se de Clary ca să-și recapete respirația, când Alee a venit în fugă și a îngenuncheat lângă el.

— Ești bine, *par abataj* l-a întrebat el, cercetându-i chipul, îngrijorat.

— Te rog, promite-mi că n-ai să mai faci asta niciodată, a spus Clary.

— Promit că n-o să mai stau niciodată între Zara și un uriaș distrugător, a răspuns Jace. Alee, ce se întâmplă? Tu ai fost pe câmpul de luptă...

— Julian și Emma tocmai au aruncat-o pe Vanessa Ashdown la ■ reo șase metri, a

spus Alee. Cred că sunt furioși că l-a înjunghiat pe Cameron, deși n-aș putea să spun de ce.

Clary s-a uitat spre Emma și spre Julian. Stăteau în picioare, perfect remișcați, și se uitau la cei din Cohortă, de parcă s-ar fi gândit ce să facă cu ei. Din când în când, câte unul se desprindea de grup și o lua la fugă, iar Emma sau Julian îl luau și îl puneau la loc.

Era aproape ca un joc, dar îngerii nu se joacă. Clary nu putea să se amintească de Raziei, când s-a ridicat din Lacul Lyn. Nu multă lume se uitase la un înger. Nu multă lume se uitase în ochii reci ai Paradisului, cu indiferența lui față de grijile meschine ale muritorilor. Oare Emma și Julian simțeau măcar o părțică din indiferența aceea, indiferență care nu era cruzime, era ceva mai straniu și, în același timp, mai important — ceva care nu avea nimic uman? Emma s-a clătinat brusc și s-a lăsat într-un genunchi. Clary a privit șocată cum cei din Cohortă încep să urle și o iau la fugă, dar Emma nu a făcut nicio mișcare spre ei.

Julian, lângă ea, a întins o mână strălucitoare și o ridică de jos.

— Sunt pe moarte, a spus Jace încet.

Alee părea uimit.

— Cum?

— Simt nefilimi — nefilimi autentici, a spus Jace. Monștrii din vechime care populau odinioară pământul. Au în ei foc

ceresc, care le dă putere în tot ce fac. Dar e prea mult. Trupurile lor muritoare vor arde. Probabil sunt în agonie. Jace s-a ridicat în picioare. Trebuie să-i oprim. Dacă ajung să fie înnebuniți de durere, cine știe ce vor face.

Emma a pornit spre oraș. Clary i-a văzut pe Isabelle și pe Simon alergând spre blocada vânătorilor de umbre, care stăteau ca un zid între Emma și Julian și orașul Alicante.

— Să-i oprim, cum? a întrebat Alee.

Cu un aer sumbru, Jace a scos din teacă Sabia Mortală. Înainte să facă o mișcare, Clary i-a pus mâna pe umăr.

— Stai! a spus ea. Uitați-vă!

Acum, nu departe, un mic grup înainta hotărât spre siluetele monstruoase și strălucitoare ale Emmei și a lui Julian. Helen Blackthorn, cu toți frații lângă ea — Mark și Tiberius, Drusilla și Octavian. Înaintau cu toții într-o linie puternică și fermă.

— Ce vor să facă? a întrebat Alee.

— Singurul lucru pe care îl pot face, a spus Clary.

Încet, Jace a lăsat jos Sabia Mortală.

— Pentru numele Îngerului! a spus el, inspirând adânc. Copiii ăștia...

— Diego. Trezește-te, frățioare! Te rog, trezește-te!

Fusese numai întuneric, sfâșiat din când în când de scânteii luminoase de durere. Acum era vocea lui Jaime. Diego voia să rămână în întuneric și

liniște. Să se odihnească acolo
unde durerea era ținută departe,
în lumea aceea tăcută.

754-c Dar vocea fratelui lui
era insistentă, și din copilărie
Diego fusese învățat să răspundă
la ea. Să se ridice din pat când
fratele lui plângea, să alerge să-l
ridice atunci când cădea.

A deschis încet ochii. își
simțea pleoapele lipicioase. îl
ardea fața. Deasupra lui era un
cer involburat și negru și Jaime,
cu fața îndurerată. Stătea în
genunchi, cu arbaleta lângă el;
ceva mai departe zăcea un soldat
de la Căștile Roșii, cu o săgeată
înfiptă în piept.

Jaime strângea stela în palmă.
A întins cealaltă mână și i-a dat
părul de pe față lui Diego; când
și-a retras-o, era roșie de sânge.

— Nu te mișca, i-a spus el. Ți-am făcut mai multe *iratzze*.

— Trebuie să mă ridic, a spus Diego. Trebuie să lupt.

Ochii lui Jaime au strălucit.

— Ai o rană deschisă pe
față, Diego. Ai pierdut sânge.
Nu poți să te ridici. Nu-ți dau
voie.

— Jaime...

— Până acum, tu ai fost
întotdeauna cel care m-a
vindecat, a spus Jaime. Dă-mi
voie să fiu eu acum cel care te
vindecă.

Diego a tușit. Gura și gâtul îi erau pline de sânge.

— Cât de... cât de urâte vor fi cicatricile?

Jaime i-a luat mâna, și atunci
Diego și-a dat seama că era într-
adevăr grav. L-a implorat în
gând pe Jaime să nu îl mintă și
să nu îl compătimească.

Zâmbetul lui Jaime a apărut încet și strâmb.

— Cred că de-acum eu voi

fi frumosul familiei, a spus el.
Dar cel puțin ești tot foarte musculos.

Diego a tușit, încercând să râdă, de gustul de sânge, de ciudățenia întregii situații. Și-a împletit degetele cu ale fratelui său și l-a ținut strâns.

Traversarea câmpului avea ceva ireal.

În timp ce frații se apropiau de Emma și de Julian, alți vânători de umbre au venit mai aproape de ei, unii cu priviri uimite, alții părând aproape rușinați. Dru știa că oamenii erau convinși că frații se duceau la moarte sigură. Cineva a strigat la ei să-l lase pe Tavvy în urmă, dar el s-a lipit mai tare de frații și surorile lui și a clătinat din cap. Era evident că Emma și Julian se îndreptau spre oraș. Se mișcau ca niște umbre strălucitoare, și distanța dintre ei și baricada vânătorilor de umbre care stăteau în fața orașului Alicante se micșora.

— Trebuie să ne ducem la ei, a murmurat Dru, dar mulțimea din fața lor forma un alt fel de baricadă.

A văzut în mulțime vânători de umbre cunoscuți — Anush și Divya Joshi, Luana Carvalho, Kadir Safar —, ba chiar și câțiva repudiați — Bat Velasquez și Kwasi Bediako, printre ei — care strigau la ei să nu se apropie de Emma și de Julian, pentru că era periculos.

S-a uitat panicată la ceilalți.

—Ce facem?

—Nu pot să-i străpung cu săgeți de elf, a spus Mark. Ne vor binele.

—Sigur că nu! Helen părea îngrozită. Vă rugăm!
a strigat ea. Lăsați-ne să trecem!

Dar vocea ei s-a pierdut în vacarmul mulțimii, care îi împingea înapoi, departe de oraș, departe de Emma și de Julian. Dru a intrat în panică auzind bubuituri de copite.

Vânătorii de umbre s-au dat fără să vrea la o parte când Suliță de Vânt, cu Kieran în spate, și-a făcut loc în mulțime. Calul era plin de sudoare; era limpede că traversase câmpul la trap. Kieran s-a uitat cu o privire speriată la grupul lor, până când l-a găsit pe Mark și apoi pe Cristina.

Cei trei au schimbat o privire scurtă și grăitoare. Mark a ridicat brațul, de parcă ar fi vrut să ajungă la noul Rege al întunericului.

— Kieran! a strigat el. Ajută-ne! Trebuie să ajungem la Emma și la Julian!

Dru aștepta ca el să spună că era periculos. Imposibil. În loc de asta, Kieran s-a aplecat mult pe grumazul calului; părea că-i șoptește ceva.

O clipă mai târziu, cerul s-a înnegrit de siluete zburătoare. Venise Vânătoarea Sălbatică. Vânătorii de umbre și repudiații deopotrivă s-au risipit când Vânătoarea Sălbatică a început să zboare deasupra lor. Dintr-odată, frații

Blackthorn puteau să înainteze, ceea ce au și făcut, mergând cât puteau de repede spre Emma și spre Julian, care aproape că ajunseseră la linia vânătorilor de umbre ce apărau orașul.

— s» 756 -*

Din mers, Dru le-a făcut cu mâna Dianei și lui Gwyn, care se desprinsesem de grup și se pregăteau să aterizeze lângă frații Blackthorn. Diana i-a zâmbit și și-a lipit mâna de inimă.

Dru și-a fixat privirea spre țintă. Erau aproape acolo. Kieran venise cu ei. Coroana întunericului lucea pe fruntea lui, dar el era atent să-i protejeze pe frați. Cu Suliță de Vânt, care se ridica pe picioarele din spate, îi ținea la distanță pe oameni, într-o parte a grupului, în timp ce Gwyn și Diana făceau același lucru în partea cealaltă.

Câmpia se apropia de capăt. Erau aproape acum, atât de aproape, încât Emma și Julian se vedeau ca o ceață strălucitoare. Era ca și cum te-ai fi uitat într-o pădure la niște copaci cărora nu le vedeai vârful.

Dru a inspirat adânc.

—OK, a spus ea. Acum, numai noi. Numai frații Blackthorn.

Toată lumea a împietrit.

Mark și-a lipit fruntea de fruntea Cristinei, cu ochii închiși, apoi a ajutat-o să încalce pe Suliță de Vânt, lângă Kieran. Regele i-a strâns cu putere mâna lui Mark, după care a prins-o de mijloc pe Cristina, ca și cum ar fi vrut să-i spună lui Mark că o să aibă grijă de ea. Aline a sărutat-o ușor pe Helen și s-a dus lângă mama ei, în mulțime. Toți cei din micul grup s-au uitat cu îngrijorare cum frații Blackthorn parcurg distanța care îi mai despărțea de Emma și de Jules.

S-au oprit la vreun metru de siluetele lor uriașe. Preț de o clipă, siguranța care o adusese pe Dru până aici s-a pierdut. Nu se gândise decât la cum să ajungă la ei. Nu la ce să facă sau să spună când vor ajunge.

Tavy a fost primul care a ieșit în față.

— Jules! a strigat el. Emma! Suntem aici!

Și, în sfârșit, Emma și Julian au reacționat.

S-au întors cu spatele la oraș și s-au uitat în jos la Blackthorni. Dru a dat capul pe spate. Le vedea bine expresia. Era goală. Nu era niciun semn de recunoaștere în ochii lor strălucitori.

— Nu putem să le spunem, pur și simplu, să se oprească, a zis Mark. Deja a încercat asta toată lumea.

Tavvy s-a apropiat puțin mai mult. Ochii uriașilor îl urmăreau ca niște felinare imense, strălucitoare și inumane.

— Dru a vrut să se întindă după el, să-l tragă înapoi. Jules? a spus el întrebător, atât de timid și de încet, încât Dru a simțit un junghi în inimă.

A inspirat adânc. Dacă Tavvy putea să se apropie de ei, și ea putea. S-a dus în spatele lui și și-a dat umerii înapoi până când a putut să se uite direct în ochii Emmei și ai lui Julian. Era ca și cum s-ar fi uitat în soare; o înțepau ochii, dar trebuia să-i țină deschiși.

— Emma! a strigat ea. Julian! Sunt Dru... Drusilla. Uite, toată lumea spune că trebuie să vă opriți, fiindcă bătălia e câștigată, dar eu nu am venit să vă spun asta. Am venit să vă spun să vă opriți pentru că vă iubim. Avem nevoie de voi. Intoarceți-vă la noi!

Nici Emma și nici Julian nu s-au mișcat și nu și-au schimbat expresia. Dru a continuat să turuie, cu obraji în flăcări.

— Nu ne lăsați! a spus ea. Cine o să se mai uite cu mine la filme de groază, Julian, dacă tu pleci? Cine o să se mai antreneze cu mine, Emma, și cine o să-mi mai arate ce fac prost, și cum să fac mai bine?

Ceva s-a mișcat în spatele lui Dru. Helen venise lângă ea. A întins mâinile, de parcă ar fi putut atinge siluetele luminoase din fața ei.

— Julian, a spus ea. Ți-ai crescut frații și surorile atunci când eu nu am putut s-o fac. Ți-ai sacrificat copilăria să-ți ții familia aproape. Și tu, Emma. Ai apărat familia asta, când ai fi putut să nu o faci. Dacă mă părăsești acum, cum să mai am șansa de a mă revanșa față de voi?

Julian și Emma erau tot inexpressivi, dar Emma a înclinat puțin capul, ca și cum ar fi ascultat.

Mark a înaintat și el, punându-și mâna îngustă pe umărul lui Dru.

— Julian! a strigat el. M-ai învățat cum să fac din nou parte din familie. Emma, tu m-ai învățat cum să fiu prieten, când eu uitasem ce e prietenia. Mi-ați dat speranță când am fost pierdut. Mark stătea drept ca o săgeată de elf, uitându-se în sus. Intoarceți-vă la noi!

Julian s-a mișcat. A fost o mișcare abia perceptibilă, dar Dru a simțit că-i sare inima. Poate... poate...

Țy a făcut un pas în față, cu uniforma prăfuită și sfâșiată în crengile copacului. Părul negru îi cădea în șuvițe întunecate pe față. Le-a dat la o parte și a spus: Am pierdut-o pe Liwy. Noi... noi am pierdut-o.

Lacrimile îi înțepau ochii lui Dru. Era ceva în vocea lui Ty care o făcea să creadă că era prima oară când conștientiza caracterul definitiv și irevocabil al morții lui Livvy.

Genele lui sclipeau de lacrimi când a ridicat privirea.

— Nu putem să te pierdem și pe tine. O să fim... o să fim distruși. Julian, tu m-ai învățat ce înseamnă fiecare cuvânt pe care nu îl înțelegeam... și, Emma, tu ai pus întotdeauna pe fugă pe oricine se purta urât cu mine. Cine mă va mai învăța și cine mă va mai apăra, dacă voi nu vă reveniți?

S-a auzit o bubuitură mare, ca de tunet. Julian căzuse în genunchi. Dru și-a înăbușit o exclamație de uimire — părea mai mic acum, dar tot era imens. Vedea pe pielea lui strălucitoare niște fisuri negre prin care scânteile roșii țâșneau ca sângele.

E un foc ceresc ce arde în ei. Și nicio ființă muritoare nu poate supraviețui prea mult.

— Emma! a șoptit Dru. Julian!

Nu mai erau lipsiți de expresie. Dru văzuse statui cu îngeri care jelesc, cu îngeri care lovesc cu săbii cumplite și care varsă lacrimi de agonie. Nu era simplu să mânuiești o sabie pentru Dumnezeu.

Vedea din nou toate statuile acelea în expresia de pe chipurile lor.

— Emma!

Strigătul era al Cristinei; se desprinsese de ceilalți și se apropia în fugă de frații Blackthorn.

— Emma! Cine o să mai fie prietena mea cea mai bună dacă tu nu mai ești, Emma? Plângea, și lacrimile se amestecau cu sângele și cu noroiul de pe fața ei. Cine o să mai aibă grijă de cea mai bună prietenă a mea când eu nu pot s-o fac, Julian, dacă tu nu ești acolo?

Emma a căzut în genunchi lângă Julian. Amândoi plângeau — lacrimi de foc, roșii-aurii. Dru spera cu disperare că asta însemna că ei simțeau ceva, și nu că erau pe moarte și că se vor dezintegra ca două flăcări gemene.

— Cine mă va mai înnebuni cu întrebări în clasă, dacă nu tu? a strigat Diana.

Venea și ea spre ei, așa cum veneau Aline și Kieran; Gwyn îl ținea de căpăstru pe Suliță de Vânt, uimit ca în fața unei minuni.

— Aline și-a dres vocea. Emma și Julian, a spus ea. Eu nu vă știu așa de bine, iar chestia asta cu gigantismul e o surpriză uriașă. Și nu e un joc de cuvinte. M-am exprimat literal. S-a uitat într-o parte la Helen. Dar când e lângă voi, soția mea e extrem de fericită, și asta fiindcă vă iubește pe amândoi. Aline a făcut o pauză, apoi: Și eu vă plac, și o să fim o familie, la naiba, așa că dați-vă jos aici și veniți în familie!

Helen a bătut-o pe umăr.

— A fost bine, scumpo.

— Julian, a spus Kieran. Aș putea să-ți vorbesc despre felul în care te iubește Mark, și, Emma, aș putea să-ți vorbesc despre prietenia pe care ți-o poartă Cristina. Dar adevărul e că trebuie să fiu Rege la Curtea

Elfilor întunericului, și fără inteligența ta, Julian, și fără bravura ta, Emma, mă tem că domnia mea va fi scurtă.

în depărtare, Dru îi vedea apropiindu-se pe Isabelle și Simon. Era și Alee cu ei, îl ținea pe Magnus pe după umeri, iar Clary și Jace mergeau lângă ei, mână în mână.

Tawy a ridicat mâinile.

— Jules, a spus el, cu vocea lui mică limpede și răsunătoare. Ia-mă în brațe! Am obosit. Vreau acasă.

încet — atât de încet precum trecerea eonilor —, Julian a întins mâinile strălucitoare, cu fisurile întunecate din care focul ceresc curgea ca sângele. S-a întins spre Tavvy.

A urmat o explozie de lumină care i-a ars ochii lui Dru. După ce a clipit de mai multe ori, a văzut că Julian și Emma nu mai erau acolo — nu, se prăbușiseră la pământ; niște siluete întunecate cu o aură de lumină care se făcea tot mai mică, înconjurați de o lumină puternică de culoarea aurului sângeri.

**Preț de o
clipă
îngrozitoare,
Dru a fost
convinsă că
vor muri.
După ce
lumina
aceea
însăimântat
oare s-a
stins, i-a
văzut pe
Emma și pe
Julian — din
nou de
dimensiuni
umane —**

**culcați unul
lângă altul
pe pământ.
Stăteau
întinși, mână
în mână, cu
ochii închiși,
ca doi îngeri
care au
căzut din
ceruri și
acum dorm
din nou
liniștiți pe
pământ.33**

O REVERENȚĂ

— TREZEȘTE-TE, EMMA! E TIMPUL SĂ TE TREZEȘTI.

Era o mână caldă pe fruntea ei, și o voce blândă, care o chema din lungul întuneric.

Multă vreme nu fuseseră decât umbre. Umbre și frig, după o lungă perioadă de arsură. Lumea se ghemuise undeva, în depărtare. Văzuse un loc mult prea strălucitor să și-l amintească și niște siluete care sclipeau ca niște săbii în soare. Auzise voci care o strigau pe nume. *Emma. Emma.*

Emma înseamnă univers, îi spusese Julian.

Dar nu se trezise. Auzise iar vocea lui Julian, de data asta amestecată cu vocea lui Jem.

— A fost o mișcare inteligentă, spunea Jem, să faceți nu o singură întrunire, ci două. Știai care sunt vânătorii de umbre care ar fi putut să fie devotați Cohortei, așa că i-ai lăsat să participe doar la prima ședință. În felul acesta, când i-au raportat lui Horace care sunt planurile tale, nu au putut să-i spună decât de întreruperea negocierilor. Nu și de atacul repudiațiilor.

— Jace și Clary au acceptat să fie momeală, a spus Julian.

Vocea lui suna obosită, chiar și în visul ei.

— 762-cNoi știam că Horace ar face orice să pună mâna pe ei. Așa, puteam să ieșim în fața tuturor ca să arătăm nu doar că Horace s-a înșelat spunând că sunt morți, ci și că încearcă să-iucidă.

A urmat o pauză lungă. Emma plutea iar în întuneric, deși de data asta vedea forme în el, forme și umbre.

— Am știut că vor fi spioni la ședință, a spus Julian. Recunosc că m-au surprins trimițând un demon. Nici măcar nu mi-am dat seama, până nu l-am văzut pe Eidolon pe câmpul de luptă. Cum crezi că a pătruns în Sanctuar? Simplul fapt că a pozat în Oskar Lindquist n-ar fi trebuit să-l protejeze.

— E știut că demonii folosesc sângele vânătorilor de umbre pentru a pătrunde în Institute. Oskar Lindquist a fost găsit mort ieri. E posibil să se fi folosit de sângele lui.

— Dar asta îi conferă unui demon și puterea *de a fi* invulnerabil în rata unui pumnal serafic? a întrebat Julian.

A urmat o pauză lungă.

— Nu am auzit de vreo magie atât de puternică pentru asta. Jem rirea tulburat. Frații Tăcuți vor vrea să știe...

Emma a deschis ochii încet, fără tragere de inimă, fiindcă nu voia să : : ce din moliciunea întunericului.

— Jem? a șoptit ea.

Gâtul și gura îi erau incredibil de uscate.

— Emma!

A fost trasă într-o îmbrățișare. Brațele lui Jem erau puternice. - :-a lipit capul de umărul lui. Avea impresia că e îmbrățișată de tatăl

— o amintire pe care o păstra undeva, în străfundul minții, prețioasă și niciodată uitată.

A înghițit în sec, încercând să scape de uscăciunea gâtului.

— Julian? a șoptit ea.

Jem s-a retras. A reușit să vadă unde era — într-o cameră mică, cu două paturi albe și o fereastră în perete, prin care intra lumina soarelui. Julian stătea pe patul de alături, îmbrăcat cu un tricou curat și cu pantaloni largi, ca de trening. Cineva o îmbrăcase și pe ea cu același fel de haine; părul îi era încurcat și o durea tot corpul, ca o vânătaie gigantică. Julian părea nevătămat. Privirile li s-au întâlnit și chipul lui s-a îmblânzit; spatele era drept și încordat, umerii alcătuiau o linie dură.

Ar fi vrut să se ducă la el și să-l strângă în brațe. Măcar să-l ia de mână. S-a forțat să nu se miște. Se simțea fragilă în interior, și inima îi bubuia de iubire și de frică. Nu credea că-și poate controla emoțiile.

— Sunteți în Basiliias, a spus Jem. Eu te-am trezit, Emma, după ce și-a revenit Julian. Am crezut că vreți să vă vedeți.

Emma s-a uitat în jur. Pe o fereastră din perete, Emma vedea o încăpere mai mare cu paturi de campanie acoperite cu cearșafuri albe, și cam jumătate dintre ele erau ocupate. Frații Tăcuți se mișcau printre paturi și aerul mirosea a leacuri — ierburi și flori, medicamentele obișnuite în Orașul Tăcut.

Camera lor avea un tavan scund, boltit, pictat cu rune tămăduitoare, aurii, roșii și negre. Pe alte ferestre se vedeau clădirile din Alicante: case cu acoperiș roșu, turnurile demonice, subțiri ca niște ace.

— Copiii sunt bine? a întrebat Emma. Helen...?

— Am întrebat deja, a spus Julian.

Era greu pentru ea să nu se uite la el, dar totodată era dureros să se uite — arăta cumva altfel. Schimbat. Și-a desprins ochii de la el și l-a privit pe Jem, care se ridicase și se dusesse lângă fereastră.

— Toată lumea e bine, Emma.

— Și Kit? Mi-a salvat viața...

— A fost foarte slăbit și bolnav, a spus Jem. Dar și-a revenit bine. E în Orașul Tăcut. Am pierdut mulți războinici buni în luptă, dar prietenii tăi sunt bine. Ai fost inconștientă timp de trei zile, așa că ai pierdut funeraliile. Pe de altă parte, ai fost la destule funeralii în ultimul timp.

Emma s-a încruntat.

— Dar Kit de ce e în Orașul Tăcut? În Basiliias.. s

Emma, a spus Jem. Nu am venit să vorbim despre Kit. Am venit să vorbim despre tine și despre Julian. Și-a dat părul la o parte de pe față; părea obosit, și şuvița albă din părul lui părea mai pronunțată. M-ai întrebat mai demult despre blestemul *parabatai*-lor. Ce se întâmplă dacă doi *parabatai* se îndrăgostesc. Ți-am spus atunci ce știam, dar nici nu visam că pentru tine mă întrebi. Emma a simțit că înțepenește. S-a uitat la Julian, care a dat din cap.

— Știe, a spus Julian, cu o voce cumva plată.

Emma se întreba ce simte Julian. Nu prea putea să-l citească, așa cum era obișnuită, dar probabil că amândoi erau încă șocați.

— Toată lumea știe acum.

Emma s-a strâns în brațe.

— Dar cum...

— Aș fi vrut să-mi spuneți, deși înțeleg de ce nu ați făcut-o, a spus Jem. Am vorbit cu Magnus. Știu tot ce ați încercat să faceți pentru a combate blestemul. Nimeni nu s-ar fi putut strădui mai mult. Dar acesta nu e un blestem care să poată fi evitat în alt mod, decât prin distrugerea legăturilor de țarabatai din toată lumea. Jem s-a uitat la Emma atent, iar ea s-a simțit brusc apăsată de cât de bătrân era el și de cât de multe știa despre oameni. Sau cel puțin, așa s-a crezut, a continuat Jem, și nicio încercare de studiere a blestemului nu s-a soldat cu vreun document din care să reiasă ce s-ar întâmpla dacă el s-ar împlini. Cunoaștem doar simptomele: putere sporită a runelor, abilitatea de a face lucruri pe care alți nefilimi nu le pot face. Faptul că ai sfârșit Sabia Mortală, Emma, sunt convins că s-a datorat în parte puterii pe care o are Cortana, dar și puterii blestemului. Dar toate acestea sunt lucruri pe care noi doar le-am bănuțit în toți acești ani. Apoi a venit lupta de acum trei zile. Cât de mult vă amintiți din ce s-a întâmplat?

— Emma murea în brațele mele, a spus Julian.

— îi tremura vocea. Dar era ciudat — în mod normal, Emma simțea un junghi în coaste, un licăr al durerii lui. Acum nu simțise.

— A fost o lumină albă... și noi eram niște uriași care se uitau în jos. Nu *simt* acum ce simțeam, dar îmi amintesc că oamenii păreau niște furnici care alergau pe la picioarele noastre. Și senzația că eram în misiune, ca și cum am fi fost ghidați. Nu știu cum să explic. Ca și cum cineva ne-ar fi spus ce să facem, iar noi nu aveam altă soluție, decât să facem așa.

— Ca și cum altcineva lucra prin tine, a spus Jem. O voință mai puternică decât a ta?

— Emma și-a dus mâinile la piept. Îmi amintesc acum... Zara m-a înjunghiat... sângeram... Emma și-a amintit din nou senzația că arde și că lumea se învârtă în jurul ei și cade. Eram *uriași* }

— Trebuie să vă povestesc o bucată din istoria nefilimilor, a spus Jem, deși Emma și-ar fi dorit să mai rămână la subiectul cu uriașii: Emma și Julian se transformaseră în uriași? Acum mult, mult timp, la începutul istoriei vânătorilor de umbre, erau niște demoni uriași care amenințau pământul. Mult mai mari decât orice demoni avem noi acum, în afară de Demonii Căpetenie, care uneori pot deveni uriași. Pe vremea aceea, era posibil ca vânătorii de umbre să devină nefilimi autentici. Uriași pe pământ. Avem gravuri și desene cu ei, precum și scrierile celor care i-au văzut bătându-se cu demonii. Jem a scos o bucată de hârtie din buzunar și a început să citească cu glas tare: „Pământul prin care am trecut ca iscoade este un pământ care își devorează locuitorii; și toți oamenii pe care i-am văzut erau foarte mari. Acolo i-am văzut pe nefilimi; iar nouă ni se părea că suntem niște lăcuste, și așa le părea și lor.”

— Dar asta e istorie, a spus Julian. Oamenii nu se transformă în uriași acum.

Un pământ care își devorează locuitorii. Emma nu putea să nu se gândească la Thule și la poveștile cu uriași de acolo.

— Cei mai mulți dintre ei nu au supraviețuit transformării, a răspuns Jem. Sacrificiul lor suprem a fost să se transforme în foc ceresc și să moară distrugând demoni. Dar s-a observat că mulți dintre cei care au supraviețuit erau *parabatai*. Un vânător de umbre avea mai multe șanse de a supraviețui transformării dacă avea un *parabatai* care nu se transforma și îl ținea ancorat de pământ.

— Dar noi ne-am transformat amândoi, a spus Emma.

— Trebuie să înțelegeți că de ani de zile am tot încercat să înțelegem blestemul de *parabatai* și în ce constă, dar în mod sigur nu am încercat niciodată să facem legătura cu era nefilimilor. Sfârșitul erei lor a venit când demonii uriași au încetat să mai vină pe pământ. Nu știm de ce au dispărut; pur și simplu, n-au mai fost. Poate au fost uciși toți. Poate și-au pierdut interesul pentru lumea asta. Poate că se temeau de nefilimi. Asta s-a întâmplat cu opt sute de ani în urmă, și multe documente s-au pierdut. Deci când ne-am transformat în uriași, a spus Julian, părând că acele cuvinte îi fac rău, ți-ai dat seama că blestemul *parabatai-lov* e legat cumva de nefilimi?

— După bătălie, ne-am dus imediat să căutăm toate documentele legate de nefilimii autentici. Când cercetam documentele, am descoperit relatarea unui eveniment teribil. Un vânător de umbre devenise un nefilim adevărat, ca să se bată cu demonii. *Parabatai*-ul lui trebuia să rămână neschimbat, ca o ancoră, dar, în schimb, s-a transformat și el, necontrolat. Amândoi au înnebunit. L-au ucis pe demon, după care și-au ucis familiile și pe toți cei care au încercat să-i oprească, până când au fost arși de vii de focul ceresc. Jem a tăcut un moment, apoi a reluat: Erau căsătoriți. În vremurile acelea, nu era nicio lege care să interzică iubirea între *parabatai*. Peste câteva luni s-a întâmplat iar, de data aceasta cu doi îndrăgostiți.

— Și lumea n-a știut povestea asta? a întrebat Emma.

— S-au făcut multe să nu se știe. Practica *parabatai*-lor este una dintre cele mai puternice instrumente pe care le posedă vânătorii de umbre. Nimeni nu voia să o piardă. Și cum marii demoni dispăruseră, nimeni nu s-a gândit că va mai fi nevoie vreodată ca cineva să devină un nefilim autentic. Într-adevăr, nimeni nu a mai făcut asta, iar metoda prin care poți ajunge nefilim adevărat s-a pierdut. Totul se putea termina aici, și, într-adevăr, în Orașul Tăcut nu există documente referitoare la lucrurile astea, dar Tessa a reușit să găsească o arhivă în Labirintul Spiralat. Acolo era o poveste cu doi vânători de umbre care ajunseseră ca niște magicieni, niște magicieni puternici, ale căror rune erau complet diferite de ale celorlalți. Au ras de pe fața pământului un orașel liniștit, după care au fost arși. Dar eu bănuiesc că nu au fost arși de locuitorii orașului. Eu bănuiesc că au fost arși de focul ceresc. Jem a făcut o pauză, apoi a spus: La scurtă vreme după povestea asta, s-a votat legea conform căreia *parabatai-i* nu au voie să se iubească.

— Dubios, a mormăit Emma.

Deci tu spui, a zis Julian, că vânătorii de umbre și-au distrus propriile arhive care puteau aduce argumente în sprijinul Legii care interzice iubirea *parabatai*-lor? Le era teamă că oamenii vor profita de putere, dar prețuiau prea mult beneficiile instituției *parabatai-lor* ca să renunțe la ritual?

— Asta bănuiesc eu, a răspuns Jem, dar nu cred că am putea să o demonstrăm.

— Nu se poate să se întâmple asta iar și iar, a spus Emma. Trebuie să le spunem tuturor adevărul.

— Adevărul nu va împiedica să se întâmple asta în continuare, a zis Julian. S-a uitat la ea cu o privire neclintită. Eu m-aș fi îndrăgostit de tine chiar dacă aș fi știut exact care era pericolul.

Emma a avut impresia că inima ei a sărit peste o bătaie. A încercat să-și păstreze vocea calmă.

— Dar dacă dispar pedepsele oribile, dacă oamenii nu vor mai crede că-și vor pierde familiile, vor recunoaște. Mila e mai bună decât răzbunarea, nu?

— Frații Tăcuți au discutat despre asta și sunt de acord cu tine, a spus Jem. Vor face o recomandare Consului și noului Inchizitor, când va fi numit el sau ea.

— Dar Jia... Jia e și acum Consul? a întrebat Emma.

— Da, deși e foarte bolnavă. A fost bolnavă de ceva vreme. Sper că acum va avea timp și spațiu să se odihnească și să se însănătoșească.

— Ah!

Emma era uimită — ei i se păruse că Jia e invulnerabilă.

— Membrii Cohortei care au supraviețuit sunt deținuți în închisoarea de la Citadelă. Până la urmă, voi ați câștigat lupta pentru noi. Deși nu v-aș recomanda să mai abordați tactica asta.

— Ce o să se întâmple cu noi? a întrebat Julian. Vom fi pedepsiți?

— Pentru ce s-a întâmplat pe câmpul de luptă? Nu cred, a răspuns Jem. A fost război. I-ați ucis pe Călăreții lui Mannan, lucru pentru care toată lumea vă e recunoscătoare, și ați mai ucis și alți câțiva membri ai Cohortei, ceea ce probabil că ați fi făcut oricum. Cred că acum veți fi niște curiozități, căci nu s-au mai văzut nefilimi adevărați de secole. În plus, s-ar putea să prestați ceva muncă în folosul comunității.

— Serios? a întrebat Emma.

— Nu chiar, a spus Jem și i-a făcut cu ochiul. Mă refeream la chestia cu *parabatai-i*, a spus Julian. Și acum încălcăm Legea prin sentimentele pe care le avem unul față de celălalt. Chiar dacă vor mai îmblânzi Legea, tot vom fi despărțiți, sau chiar exilați, ca să nu se mai întâmple asta.

— Ah, a spus Jem, rezemându-se de perete, cu brațele încrucișate. Când au tăiat hainele de pe voi ca să fiți tratați aici, la Basilius, s-a observat că runele voastre de *parabatai* au dispărut.

Emma și Julian s-au uitat la el uimiți.

— Acum, o rună de *parabatai* ar putea fi tăiată de pe pielea ta, dar nu ai

pierde legătura, a spus Jem. Runa este un simbol, nu este legătura în sine. Dar curios a fost că nu existau peceți și nici cicatrice în locul unde erau runele voastre de *parabatai*; ca și cum nu ar fi fost niciodată trasate. Frații Tăcuți au privit în mintea voastră și au văzut că legătura a fost ruptă. Jem a făcut o pauză, după care a zis: În majoritatea cazurilor, așa avea senzația că dau o veste proastă, dar în cazul acesta, poate nu. Nu mai sunteți *parabatai*.

Niciunul dintre ei nu a mișcat și n-a respirat. În pieptul Emmei, inima părea să bată ca un clopot într-un spațiu vast, cu ecoul profund al cavernelor care au un plafon atât de înalt, încât toate sunetele dispar în tăcere și vis. Fața lui Julian era albă ca turnurile demonice.

— Nu mai suntem *parabatai*? a spus el într-un târziu, cu vocea unui străin.

— O să vă dau vreo două clipe să digerați noutatea, a spus Jem, cu un zâmbet în colțul gurii. Mă duc să vorbesc cu familia ta. Și-au făcut griji pentru tine.

A ieșit din cameră și, cu toate că era îmbrăcat în blugi și pulover, umbra robei de Frate Tăcut părea să se miște odată cu el.

Ușa s-a închis în spatele lui Jem, dar Emma tot nu s-a putut mișca. Groaza că își va permite să creadă că oroarea s-a terminat, că o să fie bine, o ținea pe loc. Trăise atâta timp cu această greutate pe umeri. Atâta timp acesta fusese primul gând cu care se trezea dimineața și ultimul gând înainte de a se culca; hrana coșmarurilor ei și cheia fricii ei ascunse: *II voi pierde pe Julian. îmi voi pierde familia. Mă voi pierde pe mine.*

— Chiar și în clipele cele mai frumoase, se gândea că putea pierde unul dintre aceste lucruri. Niciodată nu visase că le va putea păstra pe toate. Emma, a spus Julian.

Se ridicase în picioare, șchiopătând ușor, și Emma a simțit că i se sfâșie inima: știa că nici pentru el nu era mai ușor. S-a ridicat și ea, cu picioarele tremurând. Au stat unul în fața celuilalt în spațiul acela dintre paturi.

Nu știa cine a spart gheața și cine a făcut prima mișcare. Poate a fost ea, sau el; poate s-au mișcat la unison, așa cum făcuseră atâta timp, încă legați între ei, deși conexiunea de *parabatai* nu mai exista. S-au ciocnit la mijlocul camerei; s-a aruncat de gâtul lui, și și-a înfipt degetele bandajate în spatele cămășii lui.

Era acolo, chiar era acolo, era solid în brațele ei. El i-a sărutat fața febril și și-a trecut mâinile prin părul ei. Emma își dădea seama că îi curg lacrimile pe obraji; s-a strâns în el cât a putut de tare, simțindu-și cum tremură în brațele ei.

— Emma, spunea el întruna, cu vocea întretăiată, cutremurat la fiecare cuvânt. Emma, Emma, Emma mea.

Ea nu putea vorbi. În schimb, și-a trecut stângaci degetele pe spatele lui, scriind acolo ceea ce nu putea spune cu glas tare, așa cum făceau de mult timp. *FNS~F~Á~Ra scris ea. Î~N~S~F~Á~R~Ș~I~T.*

Ușa s-a dat de perete. Și, pentru prima oară, n-au mai sărit să se despartă: au rămas ținându-se de mână, chiar și când familia și prietenii au

năvălit în cameră, înlăcrimați și radioși de fericire și de ușurare.

— Chiar se tem de tine, Cristina, a spus Kieran. Spun că ești ucigaș de regi și de prinți. Un vânător de umbre terifiant.

Cei trei — Mark, Cristina și Kieran — stăteau lângă o fântână secată din Piața Ingerului, lângă Basilius. Cristina stătea între picioarele lui Mark, care o ținea în brațe. Kieran se rezema de el.

— Nu sunt terifiantă, a protestat Cristina.

— Pe *mine* mă terifiezi, a spus Mark, și ea s-a întors să se strâmbe la el.

Kieran a zâmbit, dar nu a râs: părea că a acumulat multă tensiune. Poate deoarece era dificil pentru el să fie în Alicante. Orașul fusese securizat la maximum împotriva elfilor, în timpul Războiului întunecat, și pe aproape toate străzile fuseseră depozitate strategic fier, sare și sorb. La Basilius erau o mulțime de nituri de fier, așa că Mark și Cristina au așteptat veștile despre Emma și Julian în piață, cu Kieran, încălzindu-se la soare și odihnindu-se.

După Războiul întunecat, Mark știa asta, piața fusese plină de cadavre. Erau așezate în șiruri, legate la ochi cu mătase albă, pregătite de incinerare și înmormântare. Acum era liniște și pace. În bătălia de acum trei zile muriseră mulți oameni, și a doua zi se organizase o mare ceremonie funerară. Acolo luase cuvântul Jia și vorbise despre suferințele îndurate, despre necesitatea de a construi din nou și despre faptul că era important să nu existe acte de răzbunare împotriva membrilor Cohortei; cincizeci dintre aceștia erau acum în închisoarea de la Citadelă.

— Mama mea e cea terifiantă, a spus Cristina, clătinând din cap.

Se încălzise în brațele lui Mark, iar greutatea lui Kieran, care stătea rezemat de el, i se părea confortabilă. Dacă nu ar fi fost grija pentru Emma și Jules, ar fi fost absolut fericită.

— I-am spus despre noi aseară.

— I-ai spus?

Mark era șocat. Mama Cristinei chiar era terifiantă — aflase că, după ce porțile orașului fuseseră deschise de Frații Tăcuți, ea se urcase pe unul dintre ziduri și aruncase de acolo zeci de sulițe spre elfii întunericului, cu precizie mortală, și astfel soldații de la Căștile Roșii se îndepărtaseră în fugă de oraș. Se mai zvonea că îi dăduse un pumn în nas lui Lazlo Balogh, dar se gândise că ar fi mai bine să nu creadă asta.

— Ce-a spus?

Ochii negru și argintiu ai lui Kieran erau îngrijorați.

— A spus că probabil nu asta ar fi ales ea pentru mine, dar că ceea ce contează e că sunt fericită. A mai spus că nu se miră că a fost nevoie de doi bărbați ca să poarte pantofii lui Diego.

A zâmbit.

— Pentru că Diego mi-a salvat viața, o să înghit asta fără ripostă, a spus Kieran.

— Iar eu o să-i leg șireturile de la pantofi între ele, data viitoare când

am să-l văd, a spus și Mark. Vă vine să credeți că pe Manuel l-au găsit ascuns sub cadavrul lui Horace? Eu sunt surprins doar că nu a despicat cadavrul lui Horace, ca să se ascundă acolo înăuntru, a replicat Kieran cu asprime.

Mark l-a lovit în glumă cu pumnul în umăr.

— De ce mă lovești? a protestat Kieran. S-a mai făcut asta pe Tărâmul Elfilor. Odată, un luptător laș a stat ascuns într-un spirit de apă timp de o săptămână.

Ceva alb a fluturat în jos, dinspre cer. O molie, care a aruncat în poala lui Kieran o ghindă, după care s-a îndepărtat.

— Un mesaj? a întrebat Mark.

Kieran a desfăcut capacul ghindei. Părea extrem de serios, poate pentru că acum purta veșmintele unui Rege al întunericului. Mark avea și acum o tresărire când îl vedea din cap până-n picioare în negru — ghetă negre, pantaloni negri și o tunică neagră, scurtă, brodată cu valuri aurii și verzi, care simbolizau apartenența lui Kieran la stirpea spiridușilor.

— De la Winter, a spus Kieran. Toți vânătorii de umbre și toți repudiații de pe Tărâmul Elfilor s-au întors acum la casele lor.

Kieran deschisese cu ospitalitate porțile Curții întunericului pentru cei care fugeau de pe Câmpiile Nepieritoare. Alee spunea că gestul acesta va cântări mult pentru abrogarea Legilor prevăzute de Pacea Rece. Era fixată o ședință a Conclavului pentru a doua zi, unde urmau să se discute pașii următori, iar Mark abia o aștepta.

Kieran nu rămăsese mult la Curtea întunericului. Se întorsese la Mark și la Cristina după bătălie, iar ei se bucuraseră mult.

— Uite! a strigat Cristina.

S-a ridicat în picioare și le-a arătat: una dintre ferestrele de la Basilias se deschisese și Dru scosese capul pe ea. Le făcea semn cu mâna, să intre.

— Emma și Julian s-au trezit! a strigat ea. Haideți sus!

Cristina s-a ridicat repede în picioare, și cei doi au urmat-o. *Julian și Emma*. Și Dru zâmbea. Acum, și-a spus Mark, *acum* era cu adevărat fericit.

A pornit spre Basilias, cu Cristina alături. Aproape ajunseseră, când și-au dat seama că Kieran nu a venit după ei.

— Mark s-a întors. Kieran... S-a încruntat. Fierul e prea greu de suportat?

— Nu e vorba de asta, a spus Kieran. Ar trebui să mă întorc pe Tărâmul Elfilor.

— Acum? a întrebat Cristina.

— Acum și pentru totdeauna, a spus el. Nu voi mai veni de acolo.

— *Cum?*

Mark s-a întors la el cu pași mari. Scrisoarea albă de la Winter flutura în mâna lui Kieran ca aripa unei păsări.

— Vorbește cu înțeleș, Kieran.

— Vorbesc cu înțeleș, a spus el încet. Acum, că știm că Emma și Julian vor trăi, trebuie să mă întorc pe Tărâmul Elfilor. E o înțelegeră pe

care am facut-o cu Winter.

A aruncat o privire spre scrisoare.

— Generalul meu mă cheamă. Fără un Rege, Tărâmul Elfilor riscă să cadă în haos.

— Dar au un Rege! Cristina alergase și ea lângă Kieran. Avea un șal subțire, albastru; și l-a strâns mai tare în jurul ei, agitată, și a clătinat din cap. Tu ești Regele lor, indiferent dacă te afli aici sau acolo.

— Nu. Kieran a închis ochii. Regele este legat de Tărâm. Orice clipă petrecută de Rege în lumea muritorilor slăbește Tărâmul. Nu am vrut să fiu rege... nu am cerut să fiu Rege... dar *sunt*, și nu pot fi un Rege rău. Nu ar fi drept.

— Atunci, am putea veni noi cu tine, a spus Mark. Nu putem să stăm tot timpul pe Tărâmul Elfilor, dar putem veni în vizită...

— Și eu m-am gândit la asta. Dar chiar și după puținul timp pe care l-am avut ca Rege, știu că nu se poate.

Părul lui devenise complet negru sub cercul subțire de aur pe care acum îl avea pe frunte.

— Regelui nu îi e permis să aibă un consort muritor...

— Știm asta, a spus Cristina, amintindu-și ce spusese ea însăși în Brocelind.

Chiar și atunci crezuse că el nu va fi, poate, Rege. Că avea să găsească o soluție.

— Dar tatăl tău a avut un consort muritor, nu-i așa? Nu există nicio modalitate de a ocoli legea? Nu. El a avut *amante* muritoare.

Cuvântul suna urât.

— Un consort e o poziție oficială. Companionii muritori sunt persoane cu care te joci, și apoi le lași. Pe el nu îl interesa cum sunt tratați aceștia, dar pe mine mă interesează. Dacă v-aș aduce la Curte cu acest statut, ați fi tratați cu dispreț și cruzime, iar eu n-aș putea suporta asta.

— Tu ești Regele, a spus Cristina. Ei sunt supușii tăi. Nu le poți porunci să nu fie cruzi?

— Ani de zile au avut parte de regimuri crude, a răspuns Kieran. Nu pot să-i învăț peste noapte. Nici eu nu am știut asta. A trebuit să învăț blândețea de la voi doi.

Ochii îi sclipeau.

— Inima mea se frânge și nu văd o cale de ieșire. Voi sunteți tot ce îmi doresc, dar trebuie să fac ce e mai bine pentru poporul meu. Nu pot să aduc slăbiciune Tărâmului meu venind aici, și nu pot să vă fac vouă rău, aducându-vă acolo. Nu am avea pace nicăieri.

— Te rog, Kieran! a spus Mark.

L-a prins de încheietura mâinii: *îl țin de braț pe Regele întunericului*, s-a gândit el. Poate că era prima oară când se gândea la el ca Rege, nu pur și simplu ca la Kieran al lui.

— Putem găsi o soluție.

Kieran l-a tras spre el și l-a sărutat apăsat, înfigându-și pe neașteptate

degetele în brațul lui. Când i-a dat drumul era palid, dar obraji îi erau aprinși.

— Nu am dormit de trei zile. De aceea am vrut ca Adaon să fie Rege. Alții doresc tronul. Eu, nu. Eu nu vă vreau decât pe voi.

— Și vei fi un mare Rege pentru asta, a spus Cristina, cu ochii strălucind de lacrimile nevărsate. Dar dacă ai fi doar cu Mark? Mark este pe jumătate elf... cu siguranță asta înseamnă ceva...

— Pentru ei este vânător de umbre, a spus Kieran, lăsând mâna lui Mark.

S-a dus la Cristina. Ochii îi erau umbriți de oboseală.

Iar eu vă iubesc pe amândoi, brava mea Cristina. Nimic nu poate schimba asta. Niciodată nu se va schimba. Lacrimile pe care încercase să le stăpânească au început să curgă pe obraji ei când Kieran i-a luat delicat fața în mâini.

— Chiar pleci? Trebuie să existe o altă soluție!

— Nu există o altă soluție.

Kieran a sărutat-o, scurt și apăsat, la fel cum îl sărutase pe Mark; Cristina a închis ochii.

— Știu că întotdeauna vă voi iubi, oricât aș fi de departe.

I-a dat drumul. Mark ar fi vrut să protesteze, dar el cunoștea, mai mult decât Cristina, cruda realitate de pe Tărâmul Elfilor. Spinii dintre trandafiri. Ce ar însemna să fii considerat jucăria unui Rege elf; el ar fi putut să se apere, dar n-ar fi putut să o apere pe Cristina.

Kieran a sărit pe spinarea lui Suliță de Vânt.

— Să fiți fericiți unul cu altul, a spus el, privind în altă parte, ca și cum nu ar fi putut să se uite la ei. E dorința mea ca Rege.

— Kieran..., a murmurat Mark.

Dar Kieran deja se îndepărtase cu viteza fulgerului. S-au cutremurat lespezile din piață de avântul pe care și-l luase Suliță de Vânt, lovind cu copitele în piatră; în câteva secunde, Kieran nu s-a mai văzut.

Kit detesta șederea în Orașul Tăcut, deși camera lui era destul de confortabilă, cel puțin comparativ cu restul orașului, unde se aflau numai obiecte cu muchii ascuțite, făcute din oase umane. După ce luai în mână trei-patru cranii și spuneai „Vai, sărmane Yorick”, totul devenea plictisitor.

Bănuia că încăperile în care stătea îi aparțineau unui Frate Tăcut. Erau o grămadă de cărți pe niște rafturi de lemn, toate despre istorie și bătălii glorioase. Mai jos pe hol erau un pat confortabil și o baie. Nu că ar fi vrut să se gândească la condițiile din băile Orașului Tăcut. Spera să uite de ele cât mai curând.

Nu avea prea multe de făcut, decât să se vindece și să se gândească la ce se întâmplase pe câmpul de luptă. își amintea iar și iar impulsul acela de putere care trecuse prin el când îi lovise pe călăreți și făcuse să le dispară caii. Să fi fost magie neagră? Din cauza asta îl țineau acum închis? Și cum era posibil să aibă sânge de elf? Atingea fără probleme fierul sau sorbul. Toată viața trăise înconjurat de tehnologie. Nu semăna deloc cu un elf, și

nimeni din Piața Umbrelor nu-i șoptise ceva despre posibilitatea asta.

Era mai mult decât suficient să-și țină mintea ocupată și să nu se mai gândească la Ty. Cel puțin, așa ar fi trebuit să fie.

Stătea întins în pat și se uita la tavanul de piatră, când a auzit pe holul din fața camerei pași care se apropiau. Primul lui gând a fost la mâncare — un Frate Tăcut îi aducea de trei ori pe zi o tavă cu mâncare simplă, nutritivă și anostă.

Dar pașii *pocneau* pe piatră. Tocuri. S-a încruntat. Consulul? Diana, eventual? O să fie calm și o să explice că nu a făcut nimic rău. S-a ridicat în fund, și-a trecut degetele prin păr și s-a întrebat cum se descurcau Frații Tăcuți fără oglindă? Cum își dădeau seama că nu și-au pus roba pe dos?

Ușa s-a deschis și a intrat Tessa Gray. Avea o rochie verde și o bentiță ca Alice în Țara Minunilor. I-a zâmbit cu afecțiune.

— Te rog, scoate-mă de aici! a spus Kit. Nu vreau să stau închis aici pentru totdeauna. N-am făcut nimic, mai ales vreo necromanție.

Zâmbetul Tessei s-a șters. S-a apropiat și s-a așezat la marginea patului, cu ochii ei cenușii îngrijorați. *Cam asta a fost cu calmul*, s-a gândit Kit.

— Christopher, a început ea. Îmi pare rău că te-am lăsat aici așa de mult.

— E-n regulă, a spus el, deși nu era prea sigur că era în regulă. Dar nu-mi mai spune Christopher. Nimeni nu-mi spune așa.

— Kit. Îmi pare rău că te-am lăsat aici. A trebuit să avem grijă de Julian și de Emma, și nu am putut părăsi orașul. Starea lor a fost un timp foarte rea, dar acum și-au revenit. Tessa a zâmbit. Mă gândeam că vrei să știi.

Kit se bucura să audă asta. Și totuși...

— Dar ceilalți sunt OK? Ce face Ty?

— Ty și ceilalți sunt bine. Iar Emma este bine, în parte, și datorită ție. I-ai salvat viața.

Kit s-a trântit pe speteaza de metal a patului, simțindu-se ușurat.

— Deci n-o să am probleme pentru ce s-a întâmplat pe câmpul de luptă? Nu, a răspuns Tessa, încet. Dar trebuie să știi ce înseamnă asta. E o poveste. O poveste înconjurată de mister și de informații false. O poveste pe care puțini oameni dintre cei care mai trăiesc o știu.

— Ceva cu sângele de elf, a spus Kit. Călărețul... el a zis: „Kit este copilul. Descendentul întâiului Moștenitor.” Dar nu văd cum e posibil așa ceva.

Tessa și-a netezit rochia pe genunchi.

— Cu mult, mult timp în urmă, Regele întunericului și Regina Luminii au format o alianță, prin care voiau să unifice cele două Curți ale elfilor. Au adus magicieni de pe tot tărâmul, pentru a face vrăji, astfel încât copilul lor să fie urmașul perfect. Nu toată magia a fost magie bună. Unele magii au fost negre. Regele visa la un fiu care să unifice cele două regate, să inspire loialitate și iubire perfecte, și care să fie mai brav decât a fost vreodată un cavaler elf.

— E clar că seamănă cu mine, a mormăit Kit.

Tessa i-a zâmbit cu simpatie.

— Dar când s-a născut, copilul a fost, de fapt, o fetiță, Auraline.

— Răsturnare de situație, a comentat Kit.

— Regele așteptase un băiat, și a fost... supărat. În ochii lui, copilul avea un defect, și până la urmă i-a încredințat unui cavaler elf sarcina de a-l ucide, dar a inventat o poveste, spunând că, de fapt, copilul a fost răpit, și povestea aceasta o consideră adevărată cei mai mulți.

— Regele a plănuit să-și ucidă propria fiică?

— Chiar așa, și, de atunci, și-a ucis toate ficele pe care le-a avut, pentru că era furios din cauza lui Auraline. Pentru că ea l-a sfidat — și încă era întâiul Moștenitor. A câștigat loialitatea cavalerului, iar el i-a dat drumul. Regele a încercat să ascundă acest lucru. A pretins că moartea lui Auraline nu a fost vina lui, chiar și după ce ea a fugit în lumea muritorilor. Acolo a întâlnit un magician care i-a devenit soț, un magician care era urmașul unei familii de vânători de umbre care părăsise Conclavul.

— Pierduții Herondale, a ghicit Kit.

Corect. Ei au fost strămoșii tăi; linia lor ducea spre mama ta. În toate aceste ultime decenii, Regele întunericului i-a vânat pe toți cei care credea că sunt urmașii ficei lui, și din această cauză cei din familia Herondale s-au ascuns sub nume false sau cu ajutorul unor vrăji puternice.

— Dar de ce făcea Regele asta?

— Auraline a moștenit foarte multă magie. Vrajile care i s-au făcut încă dinainte de a se naște erau foarte puternice. A fost numită întâiul

Moștenitor, pentru că era primul elf care moștenește atât Curtea întunericului, cât și Curtea Luminii. La fel și urmașii ei. Sângele tău îți dă dreptul să fu Regele Regilor pe Tărâmul Elfilor.

— *Ce?* a făcut Kit. Dar... nu vreau. Nu vreau să fiu Regele Regilor pe Tărâmul Elfilor!

— Nu contează ce vrei tu, cel puțin, nu pentru ei, a spus Tessa cu tristețe. Chiar dacă nu te-ai apropia niciodată de tronul elfilor, există facțiuni de luptători care abia ar aștepta să pună mâna pe tine, ca să te folosească drept pion. O armată care te-ar avea pe tine în frunte ar putea să-l detroneze pe Rege, pe Regină, sau pe amândoi.

Kit a simțit că i se face pielea de găină pe brațe.

— Dar acum nu știe toată lumea cine sunt? După ce s-a întâmplat cu Călăreții? Acum mă urmăresc?

Tessa i-a pus mâna pe braț. Era o atingere blândă, maternă. Kit nu-și amintea să fi avut parte de o astfel de atingere în viața lui. Își amintea doar de un păr blond și de sunetul unei voci calde, care îi cânta. *Povestea că te iubesc efără de sfârșit.*

— În parte, motivul pentru care te-am ținut aici în ultimele zile a fost să luăm legătura cu cei din Lumea de Jos, ca să aflăm ce se vorbește despre tine, a spus Tessa. Avem multe legături acolo, multe modalități de a urmări

ce se bârfește prin Piețele Umbrelor. Dar cu haosul ăsta al luptei, nu se vorbește decât de moartea Călăreților, de ce s-a întâmplat cu Emma și cu Julian și de ascensiunea lui Kieran la tron. S-a zvonit că a fost un vrăjitor care a făcut să dispară caii cei mari ai Călăreților, iar noi am lansat povestea că vrăjitorul ar fi Ragnor Fell.

— Și-a dat ochii peste cap.

— Parcă îl chema Ragnor Shade.

Ragnor Fell, a spus ea, și a zâmbit într-un fel care o făcea să pară de nouăsprezece ani. E un năstrușnic, și se ascunde de câțiva ani. Și-a făcut apariția în mod spectaculos în timpul bătăliei, și acum știu toți că Ragnor Fell s-a întors... și că i-a învins pe Călăreți, pe lângă asta. Tessa a chicotit. Acum o să fie insuportabil.

— Dar nu a făcut-o el, de fapt.

— Pentru Ragnor n-o să aibă importanță, a spus Tessa cu gravitate.

— Deci... sunt în siguranță? a întrebat Kit. Pot să mă întorc la Institutul din Los Angeles?

— Nu știu.

O linie de îngrijorare a apărut între sprâncenele Tessei.

— Am fost destul de neliniștiți până acum să te lăsăm așa, chiar dacă erai la Institut și Ragnor era în apropiere, ca să te protejeze. Ba chiar v-a urmărit când v-ați dus în Piața Umbrelor.

— A spus de ce ne-am dus în Piața Umbrelor? a întrebat Kit, uitând, în frica lui pentru Ty, că nu trebuie să trezească suspiciuni.

— Sigur că nu, a spus Tessa. N-a fost acolo să vă pârască, doar ca să vă protejeze. L-a bătut pe umăr, absentă, în timp ce Kit se minuna de loialitatea ciudată a unor persoane pe care abia dacă le cunoștea. Problema e că... până acum, nu ne-am dat seama că tu te vei manifesta prin puterile pe care le-a avut întâiul Moștenitor. Puțini dintre strămoșii tăi au făcut asta, cu excepția lui Auraline. Am crezut că dacă te vom ține departe de anumite lucruri care ar putea să declanșeze acele puteri...

— Fără elfi. Fără bătălii, a spus Kit.

— Exact. Dacă se mai întâmplă o dată, s-ar putea afla. Pe urmă, elfii au memorie lungă, și noi vrem să fim în siguranță.

— Asta înseamnă că o să mă lăsați în Orașul Tăcut? Fiindcă nu-mi place aici. Nu sunt bun la tăcut. Și nu vreau să vorbesc despre condițiile de la baie.

— Nu, a răspuns Tessa. A inspirat adânc, și Kit și-a dat seama că era, de fapt, agitată. Ce vreau să spun este că ar fi bine să vii să stai cu mine, cu Jem, și cu copilul pe care îl vom avea. După ce am rătăcit atâta timp, ne-am hotărât să ne liniștim și să ne facem o casă. Am vrea ca tu... s-o contruiești împreună cu noi. Să faci parte din familia noastră.

Kit era prea șocat ca să vorbească, chiar și de ideea că Tessa e însărcinată.

— Dar... de ce?

— Tessa s-a uitat la el deschis. Deoarece, cu multă vreme în urmă,

familia Herondale ne-a oferit mie și lui Jem o casă, și vrem să facem și noi asta pentru tine.

— Dar, de fapt, chiar sunt un Herondale? Credeam că tata a fost Herondale și mama mundană, dar se pare că amândoi au fost vânători de umbre. Deci nici măcar nu știu care e numele meu.

— Numele de familie adevărat al tatălui tău nu e cunoscut, a spus Tessa. Avea, într-adevăr, ceva sânge de vânător de umbre. Asta îi permitea să aibă Darul Viziunii.

— Credeam că sângele de vânător de umbre e întotdeauna pur.

— Așa este, dar, după multe generații, calitatea aceasta poate dispărea. Totuși, tatăl tău ar fi putut să se antreneze și să se înalțe, dacă ar fi vrut. Dar nu a vrut. Mama ta era cea care purta runele. Mama ta a făcut din tine acel Herondale Pierdut pe care noi îl căutam de atâta timp. Este alegerea ta, desigur. Poți purta ce nume vrei. Noi tot te vom primi cu brațele deschise în familia noastră, indiferent dacă vrei să te cheme Kit Herondale sau nu.

Kit s-a gândit la Jace și la mama pe care nu o cunoscuse niciodată, de care își amintea doar prin cântecele pe care i le cântase odinioară. La mama care renunțase la viață pentru viața lui.

— O să fiu Herondale, a spus Kit. îmi place inelul de familie. E elegant.

Tessa i-a zâmbit.

— În fine, a spus Kit. Și unde aveți de gând să locuiți?

— Jem are o casă în Devon. O casă mare, dărăpănată. Acolo ne ducem. Știm că ții la frații Blackthorn, așa că înțelegem dacă vrei să rămâi cu ei, a adăugat ea repede. Ne-ar întrista, dar am face tot ce putem să te protejăm. Ne vor ajuta și Ragnor, și Catarina... va trebui să le spunem și fraților Blackthorn de ce ai nevoie de protecție, desigur..

încă mai vorbea, dar Kit nu o mai asculta. Cuvintele se revărsau în jurul lui într-un șuvoi lipsit de sens, pentru că toate amintirile pe care până atunci încercase să le uite se repezeau la el ca niște păsări care îl ciupeau. Institutul, plaja, frații Blackthorn, întotdeauna drăguți cu el; Emma, salvându-i viața, Julian, ducându-1 cu mașina în Piața Umbrelor și ascultându-1 vorbind despre Ty — chiar și atunci voia să vorbească despre Ty. Toată energia lui se dusese înspre Ty, tot devotamentul și toate speranțele lui pentru viitor. îi plăcea și pe ceilalți frați, dar nu îi cunoștea prea bine. Probabil pe Dru o cunoștea cel mai bine, și o plăcea așa, ca prietenă, dar asta era puțin în comparație cu durerea arzătoare și umilința pe care le simțea când se gândea la Ty.

Nu îl condamna pe Ty pentru ce se întâmplase. Se condamna pe sine: el fusese atât de obsedat de ideea că ar putea să-l piardă pe Ty, încât îi spusese ceea ce voia el să audă. Fiecare om trebuie să fie oprit câteodată, ca să nu facă o alegere greșită, dar el nu-1 oprise pe Ty. Și căpătase ceea ce merita, de fapt. Acum, că știa că pentru Ty nu însemna prea mult, cum ar putea locui din nou acolo? Să-l vadă în fiecare zi. Să se simtă tot timpul ca un idiot, să simtă compasiunea familiei lui, să-i audă cum îi spun că ar trebui

să-și facă și alți prieteni, să supraviețuiască în aceeași casă cu Ty, când Ty l-ar evita. De fapt, nu se putea pune problema. *N-aș putea să mă întorc acolo să stau cu ei. Asta e șansa mea, s-o iau de la început și să învăț ce înseamnă să fiu eu însumi.*

— O să vin cu voi. Mi-ar plăcea să stau cu voi, a spus Kit.

— Oh! Tessa a clipit mărunț. Oh! I-a luat mâna și i-a strâns-o, zâmbind cu toată fața ei blândă. Ce bine, Kit, e *minunați* Și Jem o să se bucure. Și o să fie nemaipomenit pentru copil să aibă companie. Adică, sper să-ți placă și ție de el.

A roșit. Kit s-a gândit că ar fi oarecum drăguț să aibă un frate mai mic, dar nu a spus nimic.

— Bat câmpii, a zis Tessa. Dar sunt foarte bucuroasă. Diseară plecăm. .. să te facem bine cât mai repede, ca să te liniștești. O să aranjăm să ai un tutore... să facă Frații Tăcuți toate vrăjile de protecție necesare...

— Sună bine, a spus Kit, deja cam obosit la gândul că erau atât de multe de făcut. Nu am decât geanta asta, n-am alt bagaj.

Era adevărat, și nici în geantă nu avea prea multe chestii importante, în afară de pumnalul Herondale și de lampa-vrăjitoarei pe care i-o dăduse Ty.

— *îmi imaginez că vrei să-ți iei rămas-bun de la frații Blackthorn înainte să plecăm...*

— Nu, a spus Kit. Nu vreau să-i văd.

— Tessa a clipit nedumerită. E mai bine să nu știe de toată chestia asta cu întâiul Moștenitor, a spus Kit. E mai sigur pentru ei. Poate să le spună Jem că am decis că Los Angelesul nu e pentru mine. Toți sunt mult mai avansați cu antrenamentele față de mine, și eu trebuie s-o iau de la zero dacă vreau să fiu vânător de umbre.

Tessa a dat din cap. Kit știa că nu a înghițit în întregime scuza lui, dar și ea își dădea seama că nu trebuia să insiste. Asta îl liniștea mult.

— Am totuși o întrebare înainte să plecăm, a spus Kit, și Tessa s-a uitat la el, curioasă. O să-mi crească urechi ascuțite? Eventual vreo coadă? Am văzut în Piața Umbrelor niște elfi tare ciudați.

Tessa a zâmbit veselă.

— Presupun că vom afla.

Toată lumea voia să vină la casa de pe canal ca să-i salute pe Emma și pe Julian acum, că plecaseră din Basiliis. Oameni pe care Dru îi cunoștea, dar și oameni pe care nu îi cunoștea umpluseră parterul casei, aducând flori și mici cadouri: apăraătoare de braț pentru Emma, o jachetă de uniformă pentru Julian.

Unii erau extrem de veseli și de senini, și îi salutau pe Emma și pe Julian ca și cum nu li se întâmplase nimic ciudat. Alții îi felicitau, de parcă ar fi fost convinși că toată povestea aia când „au devenit enormi și erau gata să moară” ar fi făcut parte dintr-un plan bine gândit, care s-a încheiat frumos. Alții se purtau mai ciudat — cei care fuseseră puțin cam prea apropiați de

Cohortă, bănuia Dru —, ca și cum le-ar fi fost teamă că Emma și cu Julian s-ar putea transforma în orice clipă în uriași, ca să-i strivească pe ei chiar acolo, în bucătărie. O doamnă drăguță, în vârstă, l-a complimentat pe Julian, spunându-i că e foarte înalt, și după aceea s-a așternut o liniște teribilă; Tavvy întrebă: „Ce se întâmplă?”, și Dru a trebuit să-l tragă după ea în sufragerie.

Alții păreau să fi trăit experiențe de viață esențiale.

— Când eram pe câmpul de luptă, am înțeles că ar trebui să petrec mai mult timp cu familia mea, spunea Trini Castel. Momentele de liniște sunt momente prețioase. Nu se vor mai întoarce.

Foarte adevărat, a spus Julian. Părea că abia se abținea să nu râdă. Toți ceilalți au dat din cap, gânditori. Era foarte ciudat — zile la rând, Dru fusese îngrijorată că Emma și Julian vor fi pedepsiți cumva după ce își vor reveni: fie oficial, de Conclav, fie de ignoranța vânătorilor de umbre. Dar nu părea să se întâmple asta.

Dru s-a apropiat de Magnus, care stătea lângă foc și mânca bomboane de ciocolată dintr-o cutie pe care cineva o adusese pentru Emma. Venise cu Maryse, ca să se joace Max și Rafe cu Tavvy. Alee, Jace și Clary urmau să vină mai târziu, după câte se părea, cu un fel de surpriză. Isabelle și Simon deja se întorseseră la Institutul din New York, să pună la punct lucrurile.

— Cum de nu e supărată lumea? a întreat ea în șoaptă. Pe Emma și pe Julian?

Magnus a mișcat din sprâncene. Magnus avea niște sprâncene foarte amuzante; lui Dru i se păruse întotdeauna o persoană amuzantă, fiindcă era așa de înalt și fiindcă refuza să ia ceva în serios.

— Păi, a spus Magnus, dacă nu ar fi fost consiliul de război organizat de Julian și strategia lui de a-1 demasca pe Dearborn, probabil că cei din Cohortă ar fi avut câștig de cauză. Drumul pe care mergea Cohorta ducea spre război civil și vărsare de sânge. Toată lumea e fericită că s-a evitat asta.

— E adevărat, a răspuns Dru, dar asta a fost înainte ca ei să devină îngeri monstruoși și uriași.

— îngerii sunt mesageri. Magnus și-a scuturat praful de cacao de pe mâini, cu un aer gânditor. Ei vorbesc într-un mod ciudat, chiar și cu voi, copiii lor. Horace și cei din Cohortă spuneau că ei îndeplinesc dorința îngerilor, și de aceea oamenii se temeau de ei. Pe câmpul de luptă, când ardeau de foc ceresc, Julian și Emma au demonstrat că nu era cazul. îngerii au vorbit prin *ei*.

— Deci, practic, toată lumea care nu îl plăcea pe Horace își dorea un înger mare care să-i strivească pe cei din Cohortă, a spus Dru.

Magnus a zâmbit larg.

Ei nu vor să spună asta, dar, crede-mă, a fost o imensă satisfacție pentru ei. În clipa aceea au venit Jace și Clary, împreună cu Alee și cu un tort enorm, pe care îl decoraseră singuri. Cei mai mulți dintre străini deja plecaseră, și Ty i-a ajutat să pună tortul pe un dulap, apoi au deschis cutia, ca să se vadă ce era scris pe tort: FELICITĂRI CĂ NU MAI SUNTEȚI URIAȘI!

Toată lumea a început să râdă și s-au adunat în jurul tortului de lămâie cu ciocolată, să taie câte o felie. Julian și Emma se rezemau unul de celălalt, atingându-și umerii. De când se întorseseră de la Basilias, părea că lui Julian i se luase o mare greutate de pe umeri. Părea mai ușor și mai fericit decât fusese vreodată de la Războiul întunecat. Dru știa că el și Emma nu mai erau *parabatai*: magia angelică arsesse cumva legătura lor. Nu trebuia să fi un geniu ca să-ți dai seama că erau foarte încântați de asta, probabil, dacă te uitai la toate zâmbetele și atingerile alea ale lor.

Pe de altă parte, Mark și Cristina păreau triști. Erau tăcuți în mijlocul hărmălaiei vesele din cameră. La un moment dat, Dru a văzut că Emma o ia pe Cristina la bucătărie și o îmbrățișează, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva rău.

Dru nu știa despre ce era vorba, dar a observat că nu era acolo și Kieran.

Și Ty era tăcut. De câte ori trecea pe lângă Julian, acesta îl trăgea spre el, îl îmbrățișa și îi ciufulea părul, așa cum îi plăcea lui când era mic. Ty zâmbea, dar părea neobișnuit de apatic și nu era interesat nici măcar să tragă cu urechea la conversațiile musafirilor sau să își noteze ceva pentru manualurile lui de detectiv, așa cum facea de obicei.

Până la urmă, Ty s-a dus la Magnus, care stătea într-un fotoliu adânc, albastru, lângă foc, ținându-și copilul de un albastru intens pe picioare și gâdilându-l. Dru s-a apropiat cât de mult a putut, întrebându-se ce voia el să-i spună magicianului.

— Unde e Kit, de fapt? l-a întrebat Ty, și Dru s-a gândit: *Trebuia să-mi dau seama.*

— Jem le spusese că Kit o să stea cu el și cu Tessa în Devon, dar nu le spusese din ce motiv, și nici de ce trebuia să plece așa de repede. Julian și ceilalți păreau să creadă că le va face în curând o vizită, dar Dru nu era așa de convinsă. Tot întreb, dar nimeni nu îmi spune.

Magnus a ridicat capul, cu pleoapele lăsate pe jumătate peste ochii lui de pisică.

— Kit e bine. E cu Tessa și cu Jem. O să locuiască cu ei.

— Știu, a spus Ty.

Îi tremura vocea.

— Știu, dar... nu pot să-i spun la revedere? Dacă aș putea să mai vorbesc cu el măcar o dată...

— Deja a plecat, a spus Magnus. Nu a dorit să-ți spună la revedere. Nu a dorit să spună nimănui la revedere, dar bănuiesc că în special ție.

Dru și-a înăbușit o exclamație. De ce i-ar spune Magnus ceva atât de neplăcut?

— Nu înțeleg, a spus Ty, și mâna lui stângă a început să-i tremure.

Și-a prins-o cu mâna dreaptă, ca și cum ar fi vrut să oprească mișcarea.

Julian mereu spusese despre mâinile lui Ty că erau niște fluturi, frumoși, grațioși și folositori — de ce să nu-i lase să zboare? Dar Dru își făcea griji.

Ei i se părea că flutură ca niște inimi agitate, semn că Ty era neliniștit.

Expresia lui Magnus era gravă.

— Vino cu mine.

Magnus i l-a dat pe băiat lui Maryse, să-l ducă în sufragerie, apoi s-a dus spre scări, cu Ty după el. Dru nu a șovăit. Dacă Magnus era supărat pe Ty, ea trebuia să afle de ce, și să-l apere, dacă era nevoie. Chiar dacă Magnus ar fi transformat-o într-o broască râioasă. S-a dus după ei.

în capătul scării era un dormitor gol. Magnus și Ty au intrat acolo, Magnus și-a rezemat trupul înalt de un perete, Ty s-a așezat pe marginea patului, iar Dru s-a poziționat lângă crăpătura destul de largă a ușii.

— Nu înțeleg, a spus Ty din nou.

Dru știa că probabil răsucise problema în minte tot timpul cât urcase scările: Ce a vrut să spună Magnus? De ce nu și-a luat Kit ră-mas-bun de la el?

Ty, a spus Magnus. Știu ce ai făcut. Mi-a spus Ragnor. Aș fi vrut să-mi fi spus mai devreme, dar pe atunci eram pe moarte, așa că înțeleg de ce nu mi-a spus. În plus, a crezut că te-a făcut să renunți. Dar nu a reușit, nu? Ai luat o sursă de energie din Piața Umbrelor și tot ai făcut vraja.

Vraja? Cea prin care trebuia s-o aducă pe Livvy ca fantomă?

Ty s-a uitat la el cu ochii mari.

— De unde știi?

— Am sursele mele în Piață. Mai sunt și magician, și fiu de Demon Căpetenie. Pot vedea magia neagră pe tine, Ty. E ca un nor în jurul tău, și eu îl văd. Magnus s-a așezat pe pervazul ferestrei. Ai încercat s-o aduci din morți pe sora ta.

A încercat, ce? Revelația parcă a explodat în mintea lui Dru, odată cu șocul: nu te apuci așa, să aduci pe cineva din morți. Uite ce s-a întâmplat cu Malcolm. Să încerci să comunici cu un spirit e una, necromanția e cu totul altceva.

Dar Ty nu a protestat. A rămas pe marginea patului, strângând degetele și desfăcându-le.

— Ai avut noroc, mare noroc, că vraja nu s-a înfăptuit, a spus Magnus. E rău ce ai făcut, dar ceea ce *ai fi putut* să faci ar fi fost mult mai rău.

Cum ai putut, Ty? Cum ai putut, Kit?

— Clary l-a adus pe Jace din morți, a spus Ty.

— Clary l-a rugat pe *Raziei* să-l aducă pe Jace din morți. Gândește-te... pe însuși Raziei! Tu te joci cu o magie care este rezervată zeilor, Ty. Nu întâmplător urăște lumea necromanția. Dacă aduci înapoi o viață, trebuie să plătești cu ceva care are consecințe egale. Dacă ar fi fost vorba de o altă viață? Ți-ai fi dorit să ucizi pe cineva ca s-o ții pe Livvy cu tine?

Ty a ridicat capul.

— Și dacă ar fi fost Horace? Dacă ar fi fost cineva rău? Noi ucidem oameni în luptă. Nu văd care e diferența.

Magnus s-a uitat mult timp la Ty; lui Dru i-a fost teamă că o să-i spună ceva dur, dar expresia lui Magnus s-a îmblânzit.

Tiberius, a spus el în cele din urmă. Sora ta a murit, și nu merita asta. Viața și moartea nu sunt împărțite de un judecător care decide cee drept, și chiar

dacă ar fi așa, ai vrea să fi tu acel judecător? Să ai la degetul mic toate viețile și toate morțile?

Ty a strâns tare din ochi.

— Nu, a șoptit el. Eu o vreau doar pe sora mea. Mi-e dor de ea tot timpul. Am senzația că în mine e un gol care nu se va umple niciodată.

Ab, și-a spus Dru. Ce ciudat era că tocmai Ty era cel care putea descrie așa de bine cum se simțea pierderea lui Livvy. Și-a lipit mâna pe piept. *Un loc gol, unde ar trebui să fie sora mea.*

— Știu, a spus Magnus cu blândețe. Și știi că o bună parte din viața ta ai știut că ești diferit, și asta e adevărat. Ești. Și eu sunt.

Ty a ridicat capul spre el.

— Deci tu crezi că senzația asta pe care o ai tu, că ai pierdut jumătate din tine, trebuie să fie reparată. Că nu poate toată lumea să aibă senzația asta când pierde pe cineva. Dar *așa* e. Suferința poate să fie atât de mare, că te împiedică să respiri, dar asta înseamnă să fi om. Pierdem, suferim, dar trebuie să continuăm să respirăm.

— O să le spui și celorlalți? a întrebat Ty, în șoaptă.

— Nu, a spus Magnus. Dacă îmi promiți că nu vei mai face nimic de felul acesta vreodată.

Ty părea că se simte rău.

— Nu mai fac.

— Te cred. Dar, Ty, mai vreau să faci ceva. Nu pot să te oblig s-o faci. Doar îți sugerez.

Ty a luat o pernă în brațe; își trecea întruna palma peste materialul aspru, zgrunțuros, din lateral, ca și cum ar fi citit cu palma mesaje scrise acolo.

— Știu că ți-ai dorit întotdeauna să mergi la Școala de Solomonie, a spus Magnus.

Ty a încercat să protesteze. Magnus a ridicat o mână.

Lasă-mă doar să termin, și pe urmă spui ce vrei tu. La Institutul din L.A., Aline și Helen pot să aibă grijă de tine și să te iubească, și știu că nu vrei să-ți lași familia. Dar tu ai *nevoie* de mistere pe care să le rezolvi, ca mintea ta să fie ocupată și sufletul să-ți fie plin. Am cunoscut oameni ca tine... nu se pot odihni dacă mintea lor nu zboară liberă și nu rezolvă probleme. L-am cunoscut pe Conan Doyle pe timpuri.ii plăcea să călătorească. Al treilea an de medicină l-a petrecut pe o balenieră.

Ty se uita lung la el.

Magnus a părut să-și dea seama că deviasse de la subiect.

— Ce vreau să spun eu este că tu ai o minte curioasă. Vrei să dezlegi mistere, să fi detectivul vieții... de asta ți-ai dorit mereu să mergi la Școala de Solomonie. Dar ai crezut că nu poți s-o faci. Sora ta geamănă voia să fiți *parabatai*, și nu le puteai face pe amândouă.

— Aș fi renunțat la Școala de Solomonie pentru ea. Pe urmă, toți cei care erau la Școala de Solomonie... Zara și ceilalți... erau groaznici.

— Școala de Solomonie o să fie altfel acum, a spus Magnus. Cei din Cohortă o otrăviseră, dar ei nu mai sunt acolo. Cred că ar fi un loc minunat

pentru tine.

Vocea lui s-a împlânzit.

— Suferința e grea. Schimbarea poate fi sigurul lucru care ajută.

— Mersi, a spus Ty. Pot să mă mai gândesc?

— Sigur că da.

Magnus părea obosit și parcă îi părea rău. Ca și cum și-ar fi dorit ca lucrurile să fie altfel; ca și cum și-ar fi dorit să mai fie ceva de spus în afară de asta. S-a întors spre ușă — Dru s-a tras înapoi — și s-a oprit.

— Trebuie să înțelegi că de-acum înainte vei fi legat de fantoma surorii tale, a spus el.

Legat de fantoma surorii tale?

De fantoma lui Livvy?

— înțeleg, a răspuns Ty.

Magnus s-a uitat fix în ușa dormitorului, de parcă ar fi văzut ceva în trecut.

— Crezi că înțelegi, a spus el. Dar nu pricepi *cu adevărat*. Știu că ea te-a eliberat în pădure. În momentul ăsta, ți se pare că asta e ceva mai bun decât nimic, decât să fii fără ea. Nu înțelegi care e prețul. Și sper să nu fii nevoit vreodată să-l plătești.

I-a atins ușor umărul, fără să se uite la el, și a plecat. Dru s-a strecurat repede în dormitorul de alături, până când pașii lui Magnus s-au pierdut pe scări. Apoi a tras aer adânc în piept și a intrat să vorbească cu Ty.

Nu se mișcase de pe marginea patului, în camera aceea goală. Privea fără țintă, în umbrele care începeau să se adune, și avea fața palidă când a ridicat capul spre Dru.

— Dru? a spus el, poticnit.

— Trebuia să-mi fi spus.

El a ridicat din sprâncene.

— Ai ascultat la ușă?

Ea a dat din cap.

— Știu, a spus el. N-am vrut să mă oprești. Și nu mă pricep la minciuni. E mai simplu pentru mine să nu spun deloc.

— Kit m-a mințit, a spus ea.

Era furioasă pe Kit, deși încerca să n-o arate. Poate era mai bine dacă nu se mai întorcea să stea cu ei. Chiar dacă îi arătase cum se sparg încuietorile.

— Fantoma lui Livvy... chiar e pe aici? l-a întrebat.

— Azi am văzut-o. Era la Basilius când Emma și Julian și-au revenit. Stătea pe un birou. Niciodată nu știu dacă o să fie sau nu undeva. Magnus a spus că e legată de mine, așa că...

— Poate mă înveți și pe mine cum s-o văd. Dru a îngenuncheat și l-a luat în brațe. Simțea vibrațiile ușoare care îi străbăteau trupul; Ty tremura. Poate o vedem împreună.

— Nu putem să spunem nimănui, a zis el, dar o luase și el în brațe; o îmbrățișa, și părul lui pe obrazul ei era la fel de fin ca părul lui Tavvy. Nu trebuie să știe nimeni.

— Nu spun nimănui. L-a ținut în brațe pe fratele ei, l-a ținut strâns, ca și cum așa l-ar fi putut ține ancorat pe pământ. N-o să spun niciodată.

Emma stătea întinsă pe cuvertura patului ei, și unica lumină din cameră era reflexia turnurilor demonice pe fereastră.

Se gândea că nu era prea surprinzător că nu reușea să doarmă. Dormise trei zile și când se trezise, avusese parte de mai multe șocuri: înțelegerea a ce se întâmplase, explicațiile lui Jem, casa plină de oameni. Și ciudata senzație care o urmărea permanent, că uitase ceva, că lăsase ceva în camera cealaltă și trebuia să-și amintească să ia acel ceva de acolo.

Era legătura de *parabatai*, știa asta. Corpul și creierul ei încă nu conștientizau că nu mai există. Ii lipsea, așa cum oamenii care și-au pierdut un membru simt uneori că este în continuare acolo.

Îi lipsea Julian. Fuseseră împreună toată ziua, dar tot timpul fuseseră înconjurați de oameni. Când casa se golise, în sfârșit, de musafiri, Julian îl luase pe Tavvy să-l ducă la culcare, urându-i Emmei noapte bună cumva stângaci, în fața celorlalți.

Nu mult timp după aceea se dusesse și ea la culcare, și stătea întinsă în pat de ore bune, frământându-se. De ce să fie așa aiurea, când nu mai erau *parabatai*? Acum, când pluteau într-un spațiu nou și necunoscut, între prietenie și iubire? Niciodată nu-și spusese până atunci „iubit” și „iubită”, pentru că aceste cuvinte păreau banale în fața blestemelor și a monștrilor uriași. Dar dacă ceea ce se întâmplase fusese atât de devastator, încât nu vor mai reuși niciodată să ajungă la normalitate?

Nu mai putea suporta. S-a dat jos din pat, s-a ridicat și și-a netezit cămașa de noapte. A deschis hotărâtă ușa de la dormitor, gata s-o pornească spre camera lui Julian, să-l facă să vorbească cu ea, oricât de aiurea ar fi.

Chiar în fața ușii era Julian, cu mâna întinsă, părând la fel de surprins s-o vadă.

A lăsat mâna jos, încet, și lumina îndepărtată a lunii s-a reflectat în brățara lui cu sticlă de mare. Pe hol era întuneric și liniște, și fața lui Julian era în umbră.

— Nu știam dacă vrei să intru, a spus el.

De ușurare, Emma s-a rezemat de cadrul ușii.

— Vreau să intri.

A intrat înapoi în cameră, și el a închis ușa în urma lui. Acum amândoi erau în întuneric, doar cu lumina turnurilor demonice. Julian, îmbrăcat tot în negru, era o umbră între umbre, care se uita în jos la ea; și părul părea negru, contrastând puternic cu pielea lui albă.

Nu știam dacă vrei să te sărut. Ea nu s-a mișcat. Mai mult decât orice își dorea ca el să vină la ea și s-o atingă. Voia să-l simtă lângă ea, acum, când spațiul dintre ei nu mai era acel spațiu de blesteme și de interdicții.

— Vreau să mă săruți, a șoptit ea.

El a străbătut distanța dintre ei cu un singur pas. I-a prins ceafa în palme și și-a lipit buzele de gura ei, fierbinți și dulci ca ceaiul cu miere. Emma și-a

trecut ușor dinții peste buza lui de jos, iar el a scos un sunet gutural, care i-a ridicat Emmei părul de pe brațe.

Buzele lui calde s-au mutat pe obraz și pe maxilar.

— Nu știam dacă vrei să te ating, a murmurat el, cu gura pe pielea ei.

Era o plăcere doar să ridice încet privirea spre el. Să știe că nimic din toate astea nu trebuia să fie zorit. Emma și-a scos cămașa de noapte peste cap și s-a uitat cum fața lui se crispează de dorință și ochii îi devin întunecați precum adâncul mării.

— Vreau să mă atingi, a spus ea. Nu e nimic din ce ai putea să faci ce eu nu aș vrea, fiindcă ești tu.

A luat-o în brațe și pentru o clipă a fost ciudat, pielea ei goală lipită de hainele lui, bumbac și denim și bumbi de metal, când el a ridicat-o în brațe și a dus-o spre pat. S-au trântit împreună pe el, și Julian și-a scos repede tricoul și blugii; Emma s-a suit pe el, s-a aplecat și l-a sărutat pe gât, a lins și a supt punctul acela în care i se simțea pulsul, unde îi simțea bătăile inimii.

— Vreau să o facem încet, a șoptit ea. Vreau să simt totul.

El a prins-o de coapse și a schimbat poziția, rostogolindu-se ca să fie deasupra ei. I-a zâmbit cu un zâmbet pervers.

— încet să fie, a spus el.

A început cu degetele, sărutându-i-le pe rând; i-a sărutat palmele și încheietura mâinilor, umerii și claviculele. A trasat o cărare de săruturi pe abdomenul ei, până când ea a început să se zvârcolească, să suspine și să-l amenințe, ceea ce pe el l-a făcut doar să râdă încet și să-și îndrepte atenția spre locuri și mai sensibile.

După ce lumea devenise albă de mai multe ori în spatele pleoapelor ei, el s-a ridicat deasupra ei și i-a dat de pe față părul transpirat.

Acum, a șoptit el și i-a acoperit gura cu buzele lui, unindu-și trupurile. A fost lent, așa cum i-a spus că o să fie, așa cum nu mai fusese până atunci; nu mai era disperare în spatele dorinței. Au rămas întinși de-a curmezișul patului, flămânzi, cuprinși de dorință, atingându-se. Emma i-a mângâiat fața ușor, cu afecțiune: curbură gurii, genele care fluturau pe obraz, și cu fiecare atingere respirația lui devenea mai precipitată, mâna lui strângea mai tare cearșaful. Spatele ei s-a arcuit ca să-i întâlnească trupul, și capul i s-a umplut de scânteii: s-au ridicat și s-au contopit, până când totul a fost foc. Și când în cele din urmă amândoi s-au aprins, niciunul dintre ei n-a mai putut aștepta și au devenit o singură ființă. Erau incandescenti ca îngerii.

Din camera lui, Mark vedea luna, și asta îl tulbura.

Atâtea nopți călare, cu luna călărind alături de ei, ca și cum și ea ar fi vânat cerul. Auzea și acum râsul lui Kieran, râsul limpede, neatins de durere.

Spera ca el să mai poată râde așa într-o zi.

Putea doar să și-l imagineze stând în întuneric, în sala înnegrită unde era tronul Regelui întunericului, un loc sumbru și singuratic. Un Rege al inimilor sfâșiate și al sufletelor rănite, solitar pe tronul lui de granit,

îmbătrânind încet odată cu secolele lumii.

Era mai mult decât putea suporta. A fost peste măsură de fericit când Cristina s-a strecurat în camera lui și s-a urcat în pat lângă el. Avea o pijama albă, și părul negru era despletit. S-a ghemuit lângă el, lipindu-și fața de gâtul lui. Obrajii îi erau uzi de lacrimi.

— Oare chiar așa se termină? Să fim toți trei nefericiți? a întrebat el.

Ea i-a pus mâna pe inimă.

— Te iubesc, Mark, a spus ea cu voce caldă. Detest să mă gândesc că inima ta e la fel de chinuită ca a mea.

— Sunt mai fericit când ești aici, a spus el, punându-și palma peste mâna ei. Și totuși...

— Și totuși, a spus ea. Mark, am o idee. Poate e o idee nebunească. Dar s-ar putea să meargă, și atunci e posibil să-l vedem din nou.

Ochii ei negri se uitau direct în ochii lui.

O să am nevoie de ajutorul tău. El a tras-o peste trupul lui și a sărutat-o; ea s-a înmuiat și s-a lipit de el. Era aromată și dulce ca mierea și moale ca un strat de flori sălbatice. Era singura femeie pe care avea s-o iubească vreodată.

I-a șters cu degetul mare lacrimile de pe obraji și i-a șoptit:

— Mâna mea, inima mea și spada mea sunt ale tale. Spune-mi ce trebuie să fac.

Emma stătea culcată cu capul pe pieptul lui Julian, simțind cum bătăile inimii ei revin încet la normal. Cumva, aproape toate așternuturile de pe pat erau pe podea; erau înfășurați pe jumătate în cearșaf, și Julian se juca încet cu părul ei.

— Deci presupun că ești destul de mândru de tine, a spus ea.

El a clipit spre ea, somnoros.

— De ce să Eu mândru?

Ea a râs, și suflul respirației ei a făcut să se miște ușor bucelele lui fine și negre.

— Dacă nu știi, n-o să-ți spun.

El a zâmbit.

— Cum te simți *tu!*

Ea și-a încrucișat brațele pe pieptul lui și s-a uitat la el.

— Fericită. Atât de fericită, dar, în același timp, ca și cum n-aș merita să fiu atât de fericită.

Mâna lui a rămas nemișcată în părul ei.

— De ce? Meriți să fi fericită mai mult ca oricine.

— Dacă nu erai tu, aș fi făcut un lucru groaznic, a spus Emma. Aș fi distrus toate legăturile de *parabatai*. Aș fi provocat atâta suferință!

— Erai pe jumătate înnebunită din cauza blestemului, a replicat Julian. Nu judecai limpede.

— Totuși, m-am lăsat manipulată de Regină. Chiar dacă știam că nu-i pasă decât de ea însăși. Am știut, dar am lăsat-o să intre în mintea mea.

Trebuia să am încredere.

Dar ai avut. Încrederea nu înseamnă să nu ai niciodată îndoieli, înseamnă să poți trece peste ele. Julian i-a mângâiat ușor obrazul. Toți am făcut ceva ce regretăm. Eu regret că l-am rugat pe Magnus să-mifacă vraja aceea. Regret că nu am putut să-l ajutăm pe Ash. Era doar un copil.

— Știu, a spus ea. Urăsc faptul că l-am lăsat acolo. Dar dacă ar fi fost aici... tot timpul ar fi existat cineva care să-l caute. N-ar fi fost nevoie decât de niște vrăji din Cartea Neagră ca să devină atât de puternic, încât toată lumea ar fi vrut să se folosească de el.

— Bine că nu mai e nicio Carte Neagră, a zis Julian. O vreme a fost ca un joc de-a baba-oarba. Cred că am contribuit și eu la asta. A zâmbit strâmb. Ah, și regret că l-am ucis pe Dane Larksphear.

— Voia să ne omoare, a replicat Emma. Ai făcut ce trebuia.

— A, iat-o pe fata sângeroasă pe care o cunosc și o iubesc! Nu știu cum voi putea vreodată să-mi răscumpăr greșeala față de Dane. Dar am încredere că mă vei ajuta.

— Eu cred că meriți să fii fericit, a spus Emma. Ești cel mai curajos și cel mai iubitor om pe care îl cunosc.

— Și eu cred că meriți să fii fericită, a răspuns Julian. Deci ce zici de asta, eu cred pentru tine și tu crezi pentru mine? Putem să credem unul pentru celălalt.

Emma și-a întors privirea spre fereastră. Se vedeau primele semne ale razelor de soare. Venea dimineața.

S-a uitat la Julian. Lumina zorilor îi picta vârfulurile genelor și ale părului cu aur.

— Trebuie să te întorci în camera ta? a șoptit ea.

El i-a zâmbit.

— Nu, a spus el. Acum nu mai trebuie să mințim sau să ne prefacem. Nu va mai trebui să mințim și să ne prefacem niciodată.

Livvy

Era prima oară când Emma intra în Sala de Consiliu după moartea lui

Nu era singurul motiv pentru care își dorea cu disperare să se termine ședința, dar cu siguranță era unul dintre ele. Sângele o fi fost șters de pe podium, dar ea mereu îl va vedea acolo. Știa că și pentru Julian era la fel; s-a crispat lângă ea când au intrat pe ușă cu ceilalți frați Blackthorn. Toată familia tăcea, chiar și Tavvy. Sala era plină ochi. Emma n-o văzuse niciodată atât de plină: vânătorii de umbre se înghesuiau pe scaunele așezate în rând, și printre rânduri stăteau alții în picioare; unii participau prin Proiecții, de la Institute mai îndepărtate, și siluetele lor semitransparente străluceau pâlپând pe pereți. Printre ei, Emma i-a recunoscut pe Isabelle și pe Simon, și le-a făcut cu mâna.

Din fericire, Jaime și Diego păstrasera locuri pentru frații Blackthorn. Jaime ținuse ocupat un rând întreg, întinzându-se pe scaune; a sărit în picioare când i-a văzut și i-a lăsat pe toți să se strecoare, făcându-le cu

ochiul unor vânători de umbre care se uitau urât la el, fiindcă speraseră să stea ei acolo.

După ce s-au așezat, lumea a început să se uite la toți frații Blackthorn, dar mai ales la Emma și la Julian. Așa fusese și cu o zi înainte, acasă: niște străini care se uitau la ei cu gura căscată și cu ochii mari. Emma și-a adus aminte cum se gândise la Jace și la Clary, la ultimul consiliu de război: *Deci așa e când ești erou. Să ai sânge de înger și săjii la propriu cel care a salvat lumea. Lumea se uită la tine de parcă... de parcă nu ești real.*

După cum se vedea, asta o făcea să se întrebe cât era ea de reală.

Emma a ajuns să stea între Julian și Cristina, și degetele ei le atingeau discret pe ale lui între scaune. Acum, că ea și Julian nu mai erau *parabatai*, tot ce-și dorea era să plece acasă și să-și înceapă noua lor viață. Să discute ce vor face în anul de călătorie și să stabilească toate locurile unde se vor duce. O vor vizita pe Cristina în Mexic, pe Jace și Clary la New York, și pe mătușa Marjorie în Anglia. Vor merge la Paris și vor sta în fața Turnului Eiffel ținându-se de mână, și nu va fi nimic în neregulă cu asta, nimic interzis.

Poate va fi o ședință scurtă? S-a uitat prin sală și a observat ce expresii serioase aveau toți. Câteva grupulețe ale celor care simpatizaseră cu Cohorta, dar nu luptaseră alături de ei, stăteau înghesuiți pe scaune, șușotind. Simpatizanții lui Dearborn, precum Lazlo Balogh, care rămăseseră în oraș în timpul bătăliei, nu fuseseră arestați — doar cei care ridicaseră armele împotriva celorlalți nefilimi urmau să fie judecați.

— Lumea are un aer cam sumbru, i-a șoptit ea lui Julian. CASSANDRA CLARE

— Nimeni nu-și dorește să-i pedepsească pe cei din Cohortă, a spus el. Mulți dintre ei sunt tineri. Cred că pare brutal.

— Zara merită să fie pedepsită, a mormăit Emma. M-a înjunghiat și a supărat-o rău de tot pe Cristina cu pretinsa ei logodnă.

Julian s-a uitat la Cristina, care își culcase capul pe umărul lui Mark.

— Cred că ea a trecut peste asta, a spus el. Și Diego la fel.

Emma a aruncat o privire spre locul unde Diego — cu obrazul bandajat — stătea și vorbea însuflețit cu o Divya radioasă, care fusese fericită că Anush luptase de partea lor. *Interesant.*

S-au auzit foșnete și agitație după ce gardienii au închis ușile laterale și Jia a intrat pe ușa din spatele sălii. Cei din sală au făcut liniște când ea s-a îndreptat spre podium, cu poalele robei măturând scările, în spatele ei, îmbrăcați în uniforme de deținuți, de culoarea flăcărilor, veneau membrii Cohortei care fuseseră capturați. Erau, poate, cincizeci-șaizeci de oameni, mulți dintre ei tineri, exact cum spusese Julian. Atât de mulți fuseseră recrutați prin Școala de Solomonie și conexiunile ei. Vanessa Ashdown, Manuel Villalobos, Amelia Overbeck și Zara însăși, care avea o expresie sfidătoare.

Au umplut podiumul în spatele Jiei, gardienii așezându-i pe rânduri. Unii încă mai purtau bandaje, după bătălie. Toți aveau desenate pe ei *iratzę*.

Tunicile erau imprimate cu rune menite să-i țină închiși în oraș. Nu puteau trece de porțile orașului Alicante.

Flăcări care să ne șteargă păcatele, și-a spus Emma. Era ciudat să vezi niște prizonieri nelegați la mâini, dar chiar și dacă fiecare dintre ei ar fi fost liber să poarte câte două săbii, nu aveau nicio șansă în fața sutelor de vânători de umbre din Sala de Consiliu.

L-a văzut pe Diego aplecându-se să-i șoptească ceva lui Jaime, care a clătinat din cap, cu un aer tulburat.

Ne-am adunat într-o vreme de suferință și de vindecare, a anunțat Jia, și vocea ei reverbera din pereți. Mulțumită bravurii arătate de atât de mulți vânători de umbre, am luptat cu noblețe, ne-am găsit noi aliați, am păstrat relațiile pe care le aveam cu repudiații și am deschis un nou drum spre înainte. Zara a făcut o strâmbătură oribilă când a auzit cuvintele „am păstrat relațiile”. Emma spera să fie condamnată la curățarea toaletelor până la sfârșitul veacurilor.

— Inșă, a spus Jia, nu eu sunt liderul care să ne conducă pe acest drum.

S-au auzit murmure în toată sala; Jia chiar spunea asta? Emma și-a îndreptat brusc spatele pe scaun și s-a uitat la Aline, dar și ea părea la fel de șocată ca ceilalți din sală. Patrick Penhallow, totuși, care stătea în primul rând, nu părea surprins.

— Voi prezida procesul de judecare a celor din Cohortă, a spus Jia, netulburată. Va fi ultima mea activitate în calitate de Consul. După aceea vor avea loc alegeri deschise pentru funcțiile de Inchizitor și de Consul.

Helen i-a șoptit ceva lui Aline, care a luat-o de mână. Emma a simțit un fior în tot corpul. Era o surpriză, și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era o surpriză. Știa că e egoistă — își amintea că Jem spusese că Jia era bolnavă —, și totuși Jia era o cunoscută în ecuație. Urma să apară acum o necunoscută.

— Și când spun alegeri libere, a continuat Jia, vreau să spun *alegeri libere*. Toată lumea din sala aceasta va avea un vot. Toată lumea va avea o voce. Indiferent de vârstă; indiferent dacă sunt prezenți prin Proiecții de la Institutul lor. Nu contează, a adăugat ea, dacă sunt membri ai Cohortei.

în sală s-a făcut gălăgie.

— Dar ei sunt criminali! a strigat Joaquin Acosta Romero, directorul Institutului din Buenos Aires. Criminalii nu pot vota!

Jia a așteptat cu răbdare să se stingă rumoarea. Până și cei din Cohortă se uitau la ea uimiți.

— Ia uitați-vă cât de plină este sala aceasta, a spus Jia.

Oamenii s-au răsucit pe scaune să se uite la rândurile înghesuite și la sutele de Proiecții din spatele încăperii.

Sunteți cu toții aici pentru că în ultima săptămână, și mai ales de la bătălie încoace, v-ați dat seama cât de gravă a fost dintotdeauna această situație. Conclavul a fost gata să fie preluat de niște extremiști care ne-ar fi condus spre izolare și autodistrugere. Și toată lumea a stat deoparte și a permis să se întâmple asta... cu intenție, din apatie sau din prea multă încredere...

Vocea i-a tremurat.

— Ei bine, cu toții suntem vinovați. Și de aceea cu toții vom vota, ca să

ne amintim că fiecare voce contează, și că atunci când alegi să nu te folosești de vocea ta, accepți să fii redus la tăcere.

— Dar tot nu văd de ce ar trebui să voteze și criminalii! a țipat Jaime, care, aparent, se simțea de îmboldit de cuvintele „indiferent de vârstă”.

— Pentru că dacă nu votează, a spus Diana, ridicându-se în picioare și adresându-se sălii, indiferent cine va fi ales Consul, ei vor putea spune întotdeauna că acesta a fost ales deoarece majoritatea nu are o voce. Cei din Cohortă au avut succes deoarece întotdeauna au mințit că vorbesc în numele tuturor vânătorilor de umbre... că spun lucrurile pe care le-ar spune oricine, dacă ar putea. Acum vom verifica minciuna aceea. Toți vânătorii de umbre *vor vorbi*. Inclusiv ei.

Jia a aprobat cu gravitate.

— Domnișoara Wrayburn are dreptate.

— Și atunci, ce se va face cu prizonierii? a strigat Kadir. Vor umbla liberi printre noi?

— Cohorta trebuie pedepsită! *Trebuie să fie pedepsiți!*

Era un adevărat urlet. Emma s-a întors și a tresărit; a simțit cum se strânge mâna lui Julian pe mâna ei. Era Elena Larksphear. Era singură, soțul ei nu venise la ședință. Arăta așa de rău, de parcă în ultima săptămână îmbătrânise cu cincizeci de ani.

— S-aufolosit de copiii noștri... de parcă ar fi fost niște gunoaie... să facă lucrurile care erau prea murdare și prea periculoase pentru ei! Mi-au ucis fiica și fiul! Cer o despăgubire!

S-a trântit pe scaun cu un hohot de plâns și și-a acoperit fața cu mâinile.

Emma se uita la cei din Cohortă, simțind că o doare în gât: până și Zara abia reușea să-și steargă de pe față proarea,

Nu vor rămâne nepedepsiți, a spus Jia cu blândete. Au fost testați cu Sabia Mortală și si-au mânușit tapetele. L-au trimis pe Dane Larksphear să ucidă alți vânători de umbre, asadar sunt responsabili de moartea lui. Jia a înclinat capul spre Elena. L-au ucis pe Oskar

Lindquist, pentru ca un demon să poată intra în locul lui la o ședință care s-a ținut la Institutul din Los Angeles. Sub conducerea lui Horace Dearborn, acest grup s-a folosit de minciuni și de intimidare pentru a împinge Conclavul către o falsă alianță cu Tărâmul Elfilor...

— Și acum oamenii tăi vor să împingă Conclavul către o alianță cu noul Rege... care-i diferența? a țipat Zara.

Emma a întors capul repede, să vadă reacția sălii. Mulți vânători de umbre păreau furioși sau iritați, dar erau și alții care în mod vizibil erau de acord cu Zara. *Uf!*

A răsunat o voce clară, dură și rece. Vocea lui Alee Lightwood.

— Pentru că un angajament politic deschis e cu totul altceva decât negarea oricăror relații cu repudiații în public, în timp ce pe la spatele oamenilor pe care ar trebui să-i guvernezi faci conspirații cu repudiații pentru a comite crime.

— Cohorta a trimis nefilimi loiali la închisoare, și pe unii la moarte, a spus Jia, după ce i-a aruncat o privire aspră Zarei. Am fost aduși în pragul războiului civil. S-a uitat la Conclav. Poate vă gândiți că vreau să-i pedepsesc cu severitate, să le smulg Pecețile și să-i trimit în lumea

mundană pe care ei o disprețuiesc atât de mult. Dar trebuie să avem și *milă*. Foarte mulți din Cohortă sunt tineri, și au fost influențați prin informații greșite și prin minciuni fățișe. Noi putem să le oferim o șansă, să revină la Conclav și să se redefinească. Să se întoarcă de pe drumul minciunii și urii și să pășească din nou sub lumina lui Raziei.

Alte murmure. Membrii Cohortei se uitau unii la alții, confuzi. Unii păreau ușurați, alții păreau mai furioși ca niciodată.

— După această ședință, a continuat Jia, membrii Cohortei vor fi separați și trimiși la Institute diferite. Mai multe Institute dintre cele care au participat la consiliul de război inițiat de Julian Blackthorn s-au oferit să ia un fost membru al Cohortei, pentru a-î îndruma pe calea cea bună. Aceștia vor avea ocazia să arate că s-au îndreptat, înainte de a reveni pe pământul natal.

De data asta a fost o explozie de țipete. Unii strigau că pedeapsa e prea blândă. Alții strigau că este o cruzime să-i „exilezi din Alicante”. Jia a oprit vacarmul cu un gest.

CASSANDRA CLARE

— Cine nu este în favoarea acestei pedepse, să ridice mâna sau să ia cuvântul. Manuel Villalobos, în chestiunea aceasta nu ai drept de vot.

Cu o strâmbătură, Zara l-a făcut să înțepenească pe Manuel, care ridicase pe jumătate mâna.

S-au mai ridicat câteva mâini. Emma mai că ar fi vrut și ea să ridice mâna și să spună că meritau o pedeapsă mai grea. Pe de altă parte, ea crușase viața Zarei pe câmpul de luptă, și gestul ei condusese la toate astea: la sfârșitul luptei, la libertatea ei și a lui Julian.

Poate că Arthur avusese dreptate. Poate că mila e mai bună decât răzbunarea.

Și-a ținut mâna jos, așa cum au făcut și frații Blackthorn. Niciunul dintre cei pe care îi cunoștea mai bine nu a ridicat mâna, nici măcar Diego sau Jaime, care aveau motive întemeiate să-i urască pe Zara și pe prietenii ei.

Jia a părut ușurată.

— Și acum, a spus ea, să trecem la alegerea noului Consul.

Jace a fost în picioare înainte să termine ea de vorbit.

— II propun pe Alee Lightwood.

Frații Blackthorn au început să aplaude frenetic. Alee părea uluit, dar și impresionat. Clary a ovaționat, și apoi ovațiile s-au înmulțit — mulți din sală au fluturat mâinile în semn de sprijin, și inima Emmei s-a umplut de bucurie. Jace ar fi putut obține funcția de Consul dacă ar fi vrut; el și Clary erau foarte iubiți; oricare dintre ei ar fi câștigat lejer. Dar el îl băgase pe Alee în față, pentru că Alee își dorea asta — și pentru că Jace știa că Alec era potrivit pentru funcția asta.

Delaney Scarsbury s-a ridicat în picioare, cu fața roșie.

— Obiectez! Alee Lightwood e mult prea tânăr. Nu are experiență și se știe că și conviețuiește cu repudiați.

— Te referi la faptul că este șeful Alianței Repudiaților și a Vânătorilor de Umbre și *trebuie* să conviețuiești cu ei? a strigat Julian.

— Face asta și în timpul liber, Blackthorn, a spus Scarsbury cu un zâmbet urât.

Emma parcă și-ar fi dorit ca Magnus să fie acolo, să-l transforme într-o broască râioasă, dar repudiații nu veniseră la ședință. Refuzaseră să stea în aceeași cameră cu membrii Cohortei, iar Emma nu putea să-i condamne.

— Știi bine la ce se referă! a strigat Zara. E un pervers nenorocit. Ar trebui să candideze Jace în locul lui.

— Și *eu* sunt un pervers nenorocit, a spus Jace, sau cel puțin aspir la asta. Nu ai idee ce fac în timpul meu liber. Chiar săptămâna trecută am rugat-o pe Clary să-mi cumpere un...

Clary l-a tras jos lângă ea și i-a dat câțiva pumni. El a zâmbit.

— Dar Patrick Penhallow? a strigat cineva. El știe ce face!

Patrick, care stătea în primul rând, s-a ridicat în picioare cu o expresie indiferentă.

— Eu nu voi candida la funcția de Consul. Soția mea a dat deja destul. Fiica mea a dat destul. Este timpul ca familiei mele să i se permită puțină liniște și odihnă.

S-a așezat într-o tăcere mormântală.

Delaney Scarsbury a spus:

— îl propun pe Lazlo Balogh.

Pentru prima oară în ziua aceea, Emma a simțit o împunsătură de frică adevărată. Ea și Julian s-au uitat unul la altul, amintindu-și amândoi același moment — cum s-a ridicat Lazlo în Sala Acordurilor, pentru a rosti cuvintele care au trimis-o pe Helen în exil și pe Mark la Vânătoarea Sălbatică. *Și Mark, și Helen Blackthorn au sânge de elf în ei. Știm că băiatul a ajuns deja la Vânătoarea Sălbatică, deci nu ne mai ocupăm de el, dar fata n-are trebui să stea printre vânătorii de umbre. E lipsit de decentă.*

Cei care nu salutaseră nominalizarea lui Alee Lightwood păreau mulțumiți, ca și cei din Cohortă.

— Ar fi un Consul oribil, i-a spus Emma lui Julian. Ar face totul așa cum a fost.

— De fapt, nu avem un sistem mai bun, a răspuns Julian. Tot ce putem face e să-i întrebăm pe oameni ce vor.

— Și să sperăm că aleg ce e bine, a adăugat Cristina.

— Alec ar arăta mai bine pe bancnote, a remarcat Mark.

— Nu se pune Consulul pe bancnote, a spus Julian. Și nici nu avem bancnote.

— Am putea să facem și una, și alta, a sugerat Mark. Alec Lightwood nici măcar n-a locuit vreodată în Idris, a spus Lazlo, ridicându-se în picioare. Ce știe el despre guvernarea pământului natal?

Alee s-a ridicat în picioare.

— Părinții mei au fost exilați, a spus el. Și majoritatea vânătorilor de umbre nu locuiesc în Idris. Cum îi vei governa pe ei, dacă tu ai impresia că toți vânătorii de umbre care contează trăiesc în Alicante?

— Părinții tăi au fost exilați pentru că făceau parte din Cerc! s-a răstit Balogh.

— Și a învățat din greșelile părinților lui! s-a răstit și Maryse. Fiul meu știe mai bine ca oricine la ce orori pot duce fanatismul și prejudecățile.

Alec a dat din cap spre ea, apoi a vorbit calm:

— L-ai votat pe tatăl meu ca Inchizitor, Balogh, deci atunci nu te-a deranjat. Tatăl meu și-a dat viața în această sală pentru Conclav. Tu ce ai făcut, altceva decât să exilezi copii de vânători de umbre fiindcă ți-era frică de sângele lor de elf?

— Frate, a spus cineva din spate. E bun!

— Lightwood ar pune punct înregistrării repudiaților, a spus Lazlo. Și ar renunța la Pacea Rece.

— Ai dreptate, așa așa face, a spus Alee. Nu putem trăi cu frica de repudiați. Ei ne-au dat Portaluri. Ne-au dat victoria asupra lui Valentine. Ne-au dat acum, recent, victoria de pe Câmpiile Nepieritoare. Nu putem continua să pretindem că nu avem nevoie de ei, la fel cum nici ei nu pot pretinde că nu au nevoie de noi. Viitorul nostru depinde de mandatul nostru: noi suntem vânătorii demonilor, nu vânătorii propriilor noștri aliați. Dacă prejudecățile ne deviază de la drumul nostru, am putea pieri cu toții.

Lazlo s-a întunecat la față. S-au auzit aplauze în sală, dar nu toți aplaudau. Mulți stăteau cu mâinile bine înfipite pe genunchi.

— Cred că e timpul să votăm, a spus Jia.

A luat un vas de sticlă mată de pe un stand aflat pe podium și i l-a dat lui

Patrick, din primul rând. Acesta a aplecat capul și a șoptit în vas, Emma urmărirea cu interes — auzise care e procedura de votare a Consulului, dar nu văzuse niciodată cum se face. Vasul a trecut din

mână în mână la fiecare vânător de umbre, care șoptea acolo de parcă ar fi mărturisit vreun secret. Cei care erau prezenți prin Proiecții primeau vasul în față de la o persoană săritoare, pentru că din Proiecție aveau voie să vorbească, dar nu să atingă vreun obiect.

Când vasul a ajuns la ea, Emma l-a ridicat la gură și a spus „Alee Lightwood”, tare și hotărât. L-a auzit pe Julian chicotind când ea i-a întins vasul Cristinei.

Până la urmă, vasul a trecut pe la toți vânătorii de umbre, în afară de cei din Cohortă. Vasul a revenit la Jia, care i l-a înmânat Zarei.

— Votați cu înțelepciune, le-a spus ea. Libertatea de a vă alege propriul Consul presupune o mare responsabilitate.

O clipă, Zara a părut că voia să scuipe în vas. L-a smuls din mâna Jiei, a rostit numele în el, după care l-a dat mai departe, în dreapta, lui Manuel. El a rânjit, a șoptit în vas, și umerii Emmei s-au încordat, știind că fiecare vot de la Cohortă era un vot împotriva lui Alee.

În sfârșit, votarea s-a încheiat și vasul s-a întors la Jia, care și-a scos stela și a desenat o rună pe pereții lui. Vasul s-a cutremurat în mâinile ei și pe gura deschisă s-a ridicat un abur — aerul expirat de sute de nefilimi. În aer, aburul s-a alcătuit în cuvinte.

ALEXANDER GIDEON LIGHTWOOD.

Clary și Jace s-au aruncat peste Alec, râzând, și sala a izbucnit în ovații.

Aline și Helen au ridicat amândouă spre el degetul mare. Proiecțiile lui Isabelle și Simon au făcut cu mâna din spatele sălii. Frații Blackthorn chiuiău și aplaudau; Emma fluiera. Maryse Lightwood și-a șters lacrimile de bucurie, în timp ce Kadir o bătea ușor pe umăr.

— Alee Lightwood, a strigat Jia. Te rog să te ridici. Tu ești noul Consul al Conclavului.

Emma se aștepta la o răbufnire din partea lui Lazlo, sau cel puțin la o față neagră de furie. În schimb, el s-a mulțumit să zâmbescă cu răceală când Alee s-a ridicat în mijlocul ovațiilor și al ropotelor de aplauze.

— Votul ăsta nu contează! Nu contează! a strigat Zara. Dacă cei care au murit pe câmpul de luptă ar fi votat, Alee Lightwood n-ar fi câștigat niciodată!

— Mă voi ocupa de reabilitarea ta, Zara, a spus Alee, calm.

CASSANDRA CLARE

O sclipire argintie. Zara a smuls un pumnal de la un gardian care stătea chiar lângă ea; el nu a făcut nicio mișcare s-o oprească. În sală s-au auzit strigăte de uimire când ceilalți gardieni le-au aruncat arme tuturor membrilor Cohortei, și oțelul lamelor a strălucit în lumina care intra pe ferestrele mari.

— Refuzăm să-l recunoaștem drept Consul pe Alec Lightwood! a strigat Manuel. Noi susținem vechile tradiții, vrem ca lucrurile să fie cum au fost și cum trebuie să fie întotdeauna!

— Gardieni! a strigat Jia, dar cei douăzeci de gardieni de acolo nu faceau niciun efort să-i oprească pe membrii Cohortei — de fapt, li se alăturaseră în agitația aceea de pumnale ridicate.

Emma s-a uitat la Lazlo Balogh, care privea scena cu brațele încrucișate la piept și care în mod clar nu era surprins. Cumva, și-a dat seama Emma, aliații Cohortei reușiseră să planteze numai gardieni care le susțineau cauza. Dar ce Dumnezeu aveau de gând? Erau tot puțini, comparativ cu numărul copleșitor de vânători de umbre care votaseră cu Alee.

Jia a sărit de pe podium și și-a scos sabia *dao*. În toată sala, vânătorii de umbre se ridicau și își scoteau armele. Alee și-a luat arcul, Jace și-a luat sabia. Dru l-a prins de mână pe Tavvy, palidă la față, în timp ce ceilalți și-au pregătit armele.

Atunci Zara a ridicat pumnalul și l-a dus la gât.

Mișcările din sală au încetat. Emma încă mai ținea strâns Cortana, privind uluită cum Manuel o urmează pe Zara și duce și el pumnalul la gât. Amelia Overbeck a făcut la fel... apoi Vanessa Ashdown și Milo Coldridge... până când toți membrii Cohortei erau cu pumnalul la gât.

— Puteți lăsa armele jos, a spus Zara, apăsând așa de tare cuțitul, încât sângele îi picura pe mână. Nu suntem aici să le facem rău semenilor noștri vânători de umbre. Singuri v-ați făcut rău, cu votul vostru prostesc și obtuz. Acțiunile noastre urmăresc să salveze orașul Alicante de corupție și turnurile de sticlă de la ruină.

Ochii îi sclipneau nebunește.

Ați vorbit mai devreme despre valoarea ținuturilor din afara orașului Alicante, de

parcă Alicante n-ar fi inima poporului nostru.

Foarte bine, atunci, plecați de aici și mutați-vă în lumea mundană, departe de lumina îngerului.

— Ne ceri să plecăm din Alicante? a întrebat Diana, uluită. Nouă, care suntem nefilimi ca tine?

— Consoarta unui elf nu e nefilim ca mine, s-a stropșit ea. Da. Vă cerem... vă ordonăm să plecați. Clary Fairchild poate crea Portaluri; lăsați-o să facă unul acum. Treceți prin el și faceți ce vreți. Oriunde, în afară de Alicante.

— Sunteți o mână de oameni, a spus Emma. N-aveți cum să ne scoateți pe noi toți din Alicante. Nu-i căsuța voastră din copac.

— îmi pare rău că s-a ajuns la asta, a rostit Lazlo, dar nu suntem o mână de oameni. Suntem mult mai mulți. Poate ați reușit să-i intimidați pe oameni ca să-l voteze pe Alee Lightwood, dar inima lor e cu noi.

— Propui să facem un război civil? Aici, în Sala de Consiliu? a întrebat Diana.

— Nu un război civil, a spus Zara. Știm că nu putem câștiga o luptă împotriva voastră. Aveți prea multe trucuri murdare. Aveți magicieni de partea voastră. S-a uitat urât la Alee. Dar noi suntem dispuși să murim pentru convingerile noastre și pentru Alicante. Nu vom pleca. Vom vărsa sânge de vânător de umbre, da. Sângele nostru. Ne vom tăia gâturile și vom muri aici, la picioarele voastre. Fie plecați, fie vom curăța sala asta cu sângele nostru.

Jaime s-a ridicat în picioare.

— Joacă la cacealma, a spus el. Nu au cum să ne țină ostatici...

Zara i-a făcut semn din cap Ameliei, care și-a înfipt pumnalul în burtă și l-a răsucit violent. A căzut în genunchi, improșcând sânge, și sala a izbucnit în țipete de groază.

— Poți să-ți construiești noul Conclav peste sânge de copii morți? a urlat Zara la Alee. Ați spus că veți arăta milă. Dacă ne lăsați să murim, de fiecare dată când veți intra în sala asta de acum înainte, veți călca pe cadavrele noastre.

Toată lumea s-a uitat la Jia, dar Jia se uita la Alee. La Alee, noul Consul. CASSANDRA CLARE

El studia nu fața Zarei, ci fețele celorlalți din sală — cei care se uitau la ea de parcă le-ar fi promis libertatea. Nu era niciun pic de milă pe fețele celor din Cohortă. Niciunul dintre ei nu s-a dus la Amelia când sângele ei a început să se scurgă pe podea.

— Foarte bine, a spus Alee, cu un calm ucigător. Vom pleca.

Zara a făcut ochii mari. Emma bănuia că nu se așteptase ca planul ei să meargă, dar sperase să moară ca un martir, distrugându-i în același timp pe Alee și pe ceilalți.

— Tu înțelege, a spus Lazlo Balogh, că odată plecat, Lightwood, nu te mai poți întoarce? Vom pecetlui Idrisul ca să nu mai intri, vom sfâșia Portalul de pe pereții de la Citadelă și vom zidi intrările din Orașul Tăcut.

Nu te vei mai putea întoarce.

— Să zidiți intrările spre Orașul Tăcut? a întrebat Diego. Vreți să vă tăiați accesul la Frații Tăcuți? La Pocal și la Sabie?

— Cine are Idrisul are Oglinda Mortală, a răspuns Lazlo. In ce-i privește pe Frații Tăcuți, aceștia au fost corupți, la fel ca Surorile de Fier. Le vom tăia toate punțile de acces spre Alicante, până când vor vedea ce greșală au făcut. Până când vor înțelege cine sunt adevărații vânători de umbre.

— Lumea e mai mare decât Idrisul, a spus Jace, stând înalt și mândru lângă Alee. Tu crezi că ne iei nouă pământul natal, dar, de fapt, faci din el o închisoare pentru voi. Așa cum noi nu ne vom putea întoarce, nici voi nu veți putea pleca.

— în afara lacătelor magice puse pe Idris, noi vom lupta în continuare să apărăm lumea, a spus Alee. Aici, veți puteți jucându-vă de-a soldații, neavând cu cine să vă luptați, poate doar între voi. Alee s-a întors cu spatele la Balogh și s-a dus în fața Conclavului. Să deschidem acum Portalul, a spus el. Cei care nu locuiesc în Alicante, treceți prin el spre casele voastre. Cei care locuiesc aici au de ales. Vă luați familiile și veniți cu noi, sau rămâneți închiși aici, pentru totdeauna, conduși de Cohortă. Este alegerea fiecărui vânător de umbre, dacă își dorește să fie întemnițat sau liber.

Clary s-a ridicat în picioare și s-a dus la ușa din spatele sălii, scoțându-și stela din buzunar. Cei din Conclav au privit în tăcere stela care sclipea în mâna ei și vârtejul gri-argintiu care a început să crească puțin, deschizându-se în afară și pâlând pe pereți până când a devenit un Portal imens.

S-a întors și s-a uitat la cei din sală.

— O să-l țin deschis atâta timp cât e nevoie ca oricine vrea să poată pleca din Idris, a spus ea, cu vocea fermă și clară. Eu voi fi ultima care trece. Cine vrea să fie primul?

Emma s-a ridicat în picioare, Julian după ea, acționând împreună ca întotdeauna.

— Noi ne vom urma Consulul, a spus Emma.

— Primii trec frații Blackthorn, a spus Julian. Păstrează-ți închisoarea, Zara. Vom fi liberi fără tine.

Ceilalți frați s-au ridicat și ei. Aline s-a dus la Jia și a luat-o de braț. Emma s-ar fi gândit că în sală o să fie țipete și haos, certuri și bătăi. Dar se părea că vânătorii de umbre fuseseră acoperiți cu o mantie de consimțire împietrită, și cei care plecau, și cei care rămâneau. Cei din Cohortă și aliații lor se uitau în tăcere cum majoritatea vânătorilor de umbre se îndreptau fie spre Portal, fie spre casele lor din Alicante, să-și ia lucrurile.

Alicante avea să fie un oraș-fantomă, o așezare-fantomă într-un ținut-fantomă, s-a gândit Emma. S-a uitat după Diana și a găsit-o în apropiere, în mulțime.

— Magazinul tatălui tău, a spus Emma, apartamentul tău...

Diana doar a zâmbit.

— Nu mă deranjează, a răspuns ea. Oricum veneam cu voi la Los Angeles, scumpo. Sunt profesoară. Nu proprietar de magazin în Idris. Și de

ce aş vrea să trăiesc într-un loc în care Gwyn nu poate veni?

Cristina i-a îmbrăţişat pe Diego și pe Jaime, care erau gata să plece la Ciudad de Mexico. Divya și Rayan se pregăteau și ei. La fel și Cameron și Paige Ashdown, deși Vanessa era încă pe podium și se uita la ei urât, cu ochii mijiți. Cadavrul Ameliei zăcea la picioarele ei. Emma s-a simțit cuprinsă de milă. Să sacrifici atât de mult pentru o cauză în fața căreia nu ești nimic, și apoi să mori fără să fii plânsă de cineva. I se părea prea crud.

Cameron i-a întors spatele Vanesei și s-a îndreptat spre scări, ducându-se lângă frații Blackthorn și prietenii lor, în timp ce Clary direcționa Portalul spre Los Angeles. Nu s-a uitat înapoi, la verișoara lui. Emma spera că a văzut că i-a zâmbit încurajator.

Familia Ashdown nu era singura familie destrămată după povestea asta. Dar cu fiecare pas spre Portal, Emma era mai sigură că făceau ce trebuia. Nicio lume nouă și frumoasă nu poate fi construită pe sânge și pe oase.

Portalul se ridica în fața Emmei, aprins și palpăitor. Prin el vedea oceanul și țărnul și silueta impunătoare a Institutului. În sfârșit, familia Blackthorn se ducea acasă. Trecuseră prin sânge, prin dezastre, și acum prin exil, dar se duceau acasă, în sfârșit.

L-a luat de mână pe Julian și au pășit împreună prin Portal.

34

CETATEA DIN MARE

KIERAN AȘTEPTA PE PAJIȘTE DE CEVA TIMP. NIMENI NU I-A SPUS, S-A GÂNDIT el, că, atunci când deveneai Rege la o Curte a Elfilor, trebuia să porți aproape tot timpul catifeluri și mătăsuri care îți provoacă mâncărimi. Cizmele erau frumoase — Regele avea propriul lui cizmar, care modela pielea după piciorul lui —, dar într-o zi însoțită de vară s-ar fi descurcat și fără centura cu pietre prețioase, fără inelele grele și fără tunica aceea care avea două kilograme de broderie pe ea.

Un foșnet în iarbă a anunțat sosirea generalului Winter, care a făcut o plecăciune adâncă în fața lui. Kieran îi spusese de multe ori să nu mai facă asta, dar Winter persista.

— Adaon, Fiu de Rege, fratele tău, a anunțat el și s-a dat la o parte, lăsându-l pe Adaon să se apropie de Kieran.

Cei doi frați s-au uitat unul la altul. Adaon era îmbrăcat cu livrea verde a pajilor de la Curtea Luminii. Ii stătea bine. Părea odihnit și calm, și ochii lui negri păreau gânditori când s-a uitat la Kieran.

- Ai dorit să stai de vorbă cu mine, suzeranule? a întrebat el.
- Winter, întoarce-te cu spatele, a spus Kieran.

De fapt, nu îi păsa dacă Winter aude: nu se deranjase să păstreze secrete față de șeful gardei. După părerea lui, era mai bine pentru un Rege să nu aibă secrete, dacă se poate. Secretele le dau inamicilor material pentru șantaj.

Winter a făcut câțiva pași și s-a întors cu spatele. S-au auzit iar foșnete, când soldații de la Căștile Roșii, care veniseră cu el, au făcut la fel. Adaon a ridicat o sprânceană, dar cu siguranță nu putea fi surprins: soldații din gardă se pricepeau să devină invizibili, dar Regii nu stau așa, pe pajiști, singuri și neprotejați.

— Ai venit atâta drum până la porțile unei Curți inamice să mă vezi, a spus Adaon. Presupun că trebuie să fiu flatat.

— Ești singurul frate în care am avut vreodată încredere, a răspuns Kieran. Și am venit să te întreb dacă ai dori... dacă ai vrea să Ei Rege în locul meu.

Sprâncenele lui Adaon s-au mișcat precum aripile unei păsări.

— Nu îți place să fi Rege?

— Nu e vorba dacă îmi place sau nu-mi place. Nu are importanță. I-am părăsit pe Mark și pe Cristina, pe care îi iubesc, ca să fiu Rege, dar nu pot suporta. Nu pot trăi așa. Kieran s-a jucat puțin cu inelele lui grele. Nu pot trăi fără ei.

— Iar ei nu pot trăi la Curte. Adaon și-a frecat bărbia, gânditor. Kieran, eu nu voi deveni Rege, din două motive. Unul este că așa, cu tine pe tron și cu mine alături de Regină, am putea construi o pace între Curtea Elfilor Luminii și Curtea Elfilor întunericului. Regina îl ura pe Arawn, dar pe tine nu te urăște.

— Adaon...

Vocea lui Kieran era răgușită.

— Nu, a spus Adaon, ferm. Deja am făcut-o pe Regină să vadă cât de înțeleaptă ar fi o pace între Curți, dar dacă voi pleca de lângă ea să devin Rege al Elfilor întunericului, atunci mă va urî și vom fi iar inamici.

Kieran a inspirat adânc. Pajiștea mirosea a flori de câmp, dar el se simțea îngreșat, bolnav și disperat. Cum putea să trăiască fără să mai audă vreodată vocea Cristinei? Fără să vadă chipul lui Mark?

— Și care e al doilea motiv?

Ai fost un Rege bun, a răspuns Adaon. Deși nu stai pe tron decât de câteva săptămâni, Kieran, ai făcut deja multe lucruri frumoase: ai eliberat prizonieri, ai împărțit pământurile mai drept, ai schimbat legile în bine. Oamenii noștri îți sunt loiali.

— Deci, dacă aș fi fost un Rege nepriceput, ca Oban, aș fi putut avea viața pe care o doresc? a spus Kieran cu amărăciune. Ciudată răsplată pentru o treabă bine făcută!

— îmi pare rău, Kieran, a spus Adaon, și Kieran a știut că era sincer.

Dar altcineva nu poate fi.

La început, Kieran nu a putut să vorbească. A văzut în fața ochilor cum aveau să se întindă zilele lungi, fără iubire sau încredere. S-a gândit la Mark, cum râdea și îl răsuca pe Suliță de Vânt, la trupul lui puternic și la părul lui auriu. S-a gândit la Cristina dansând, flacăra și fum în noapte, la moliciunea ei și la nesfârșita generozitate a spiritului ei. Nu va mai găsi aceste lucruri niciodată; nu va mai găsi niciodată așa inimi.

— Înțeleg, a spus Kieran, de departe.

Acesta era sfârșitul, deci. Va avea o viață de serviciu conștiincios — o viață care se va întinde pe mulți ani — și doar plăcerea de a face bine, care nu era chiar nimic, să-l susțină. Dacă cei de la Vânătoarea Sălbatică ar fi știut că asta va fi soarta celui mai sălbatic vânător al lor, ar fi râs.

— Trebuie să-mi fac datoria. Regret că te-am întrebât.

Chipul lui Adaon s-a îmblânzit.

— Eu nu pun datoria deasupra iubirii, Kieran. Trebuie să-ți spun... am primit vești de la Cristina.

Kieran a ridicat repede capul.

— Cum?

— Mi-a sugerat să-ți dăruiesc căsuța mea. Ea se află undeva pe Tărâmurile de Graniță, unde nu e nici Tărâmul Elfilor, nici lumea muritorilor. Locul acela nu te-ar face slab, precum lumea muritorilor, iar Cristina și Mark nu ar fi amenințați, așa cum s-ar întâmpla la Curte. Adaon a pus mâna pe umărul de catifea și mătase al lui Kieran și a adăugat: Ai putea fi cu ei acolo.

Din cauza emoției puternice, Kieran era gata să se prăbușească din picioare.

Si vrei să faci asta, Adaon? Vrei să-mi dai căsuța ta? Adaon a zâmbit.

— Desigur. La ce e bun un frate?

Emma stătea pe valiză, sperând că așa o putea închide. S-a gândit cu regret la toate lucrurile pe care deja le strecurase în geanta lui Julian. Era un împachetator minimalist și organizat, și geanta lui avea fermoarul tras și era gata de plecare pe hol de o săptămână. Începea să arate cam umflată după obiectele suplimentare pe care le strecurase acolo fără s-o vadă el — o perie de păr, o pungă cu elastice de păr, șlapi și câteva perechi de ochelari de soare. Și o pernă pentru gât. Nu știi niciodată când o să ai nevoie de o pernă pentru gât, mai ales când pleci pentru un an întreg să hălăduiești pe tot globul.

— Ești gata de petrecere?

Era Cristina, într-o rochie albastră, diafană, cu o margaretă în părul ei negru. Cristina și-a încrețit nasul.

— Ce faci acolo?

— Sar în sus și-n jos pe geanta asta.

Emma s-a ridicat și și-a scos pantofii din picioare.

— Supune-te! i-a spus ea valizei, după care s-a urcat pe ea. OK. O să sar.

Cristina părea oripilată.

— N-ai auzit niciodată de cuburi de împachetat?
— Ce e ăla cub de împachetat? Un soi de spațiu extra-dimensional?
A început să sară pe valiză, ca și cum ar fi fost pe o trambulină.
Cristina s-a rezemat de ușă.

— Mă bucur să te văd așa de fericită.
Valiza a scos un sunet oribil. Emma s-a oprit din sărit.
— Repede! Închide-o!

Pocnind din limbă, Cristina s-a lăsat în genunchi și a tras fermoarul. Emma a sărit pe podea și amândouă s-au uitat la valiza burtoasă, Cristina cu neliniște, iar Emma cu mândrie.

— Data viitoare când va trebui s-o închizi, ce-o să faci?
— Nu mă gândesc atât de departe.

Emma se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să se îmbrace și ea mai frumos
— petrecerea trebuia să fie una fără pretenții, doar un micgrup care sărbătorea numirea oficială a lui Helen și Aline la conducerea Institutului.

Sau cel puțin așa se spunea.

Găsise o rochie de mătase midi, din anii '60, legată cu șireturi la spate, și s-a gândit că era jucăușă și retro, dar Cristina arăta atât de elegantă și de calmă, încât Emma s-a întrebat dacă n-ar fi trebuit să se îmbrace cu ceva mai stilat. S-a decis să caute pe undeva clama ei mare aurie și să-și ridice părul. Spera numai să nu fie în valiză, fiindcă acolo era clar o zonă interzisă.

— Chiar par fericită?

Cristina i-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Mai fericită decât te-am văzut vreodată, a spus ea și, fiindcă era Cristina, fiecare cuvânt rostit de ea suna plin de sinceritate. Mă bucur tare, tare mult pentru tine.

Emma s-a trântit pe pat. Ceva a înțepat-o în spate. Era clama ei de păr. A luat-o, ușurată.

— Dar tu, Tina? Mă tem că tu nu ești fericită.

Cristina a ridicat din umeri.

— Sunt OK. Supraviețuiesc.

— Cristina, te iubesc, ești cea mai bună prietenă a mea, a spus Emma.

Și era mai simplu acum să-i spună asta, fiindcă Julian era și el prietenul ei cel mai bun, dar era și altceva decât asta și, în fine, toată lumea știa.

— Nu e de-ajuns să supraviețuiești. Ce-ar fi să fii fericită?

Cristina a oftat și s-a așezat lângă Emma.

— O să ajungem și acolo, Mark și cu mine. Suntem fericiți, dar știm că există o fericire și mai mare pe care am putea s-o avem. Și ne facem griji pentru Kieran în fiecare zi.

— L-ai contactat pe Adaon?

— Da, dar încă nu am primit răspuns. Poate nu vrea Kieran asta.

Emma s-a încruntat. Toată afacerea asta i se părea încurcată, dar de un lucru era sigură — Kieran nu-și dorea altceva decât să fie cu Mark și cu Cristina.

Cristina! S-a auzit slab o voce din fața Institutului; Emma a sărit peste pat până la fereastră și a deschis-o. În clipa următoare, Cristina era lângă ea. Au

scos amândouă capetele afară ca să-i vadă pe Diego și pe Jaime stând pe peluza din față și dând energie din mâini.

— Cristina! Vino jos!

Cristina a început să râdă și, pentru o clipă, pe sub tristețea ei tăcută, Emma a văzut-o pe fata care trebuie să fi fost ea în Ciudad de Mexico, când era copil și facea prostii cu frații Rosales.

Nu și-a putut stăpâni zâmbetul. Mi-ar fi plăcut să te cunosc atunci, Tina. Sper să fim prietene toată viața.

Dar Cristina zâmbea și Emma nu voia să-i strice fragila bună dispoziție cu aerul ei melancolic.

— Hai! a spus ea, luând o pereche de sandale. Să mergem pe plajă!

Cu ajutor primit de la Ragnor și Catarina, fâșia de nisip de lângă Institut fusese îngrădită pentru uzul lor privat — zona era încercuită de panouri vrăjite, pe care scria că plaja e închisă din cauza unei infestări teribile cu crabi de nisip.

Magnus făcuse și niște vrăji de înăbușire, care făceau să nu se mai audă zgomotul mașinilor de pe autostradă. Emma știa că nu se implicase și în vreme, dar era ca și cum ar fi făcut-o: o zi perfectă, un cer albastru și adânc, niște valuri de satin albastru cu fire de aur.

Vânătorii de umbre și repudiații umpleau plaja, de la un capăt la altul, de-a lungul arcului de nisip înconjurat de stânci. Alee, înalt și frumos, într-o bluză alburie și pantaloni negri, îi ajuta pe Catarina și pe Ragnor să pună masa. Emma a observat că i-au tremurat ușor mâinile când a pus farfuriile și bețișoarele. Magnus adunase colțunași din toată lumea — colțunași chinezești *jiaozi*, colțunași japonezi *gyoza*, *pierogi* polonezi cu brânză, *pelmeni* rusești cu unt, *mandu* coreeni. Ragnor adusese sticle de vin ridicol de scumpe de la producătorul lui preferat din Argentina, dar și apă minerală franțuzească și suc de mere pentru copii. Catarina făcuse o fântână de ciocolată elvețiană, care deja le *atrăsese atenția lui Max și Rafe*.

— Afară cu degetele murdare de nisip din ciocolată, le spunea Magnus, sau vă transform în bureți-de-mare. Cristina a pornit pe plajă cu frații Rosales după Mark, care stătea singur pe o movilă de nisip, privind în depărtare. Emma s-a aplecat să-și desfacă sandalele. Când s-a ridicat, a apărut Julian, cu blugii suflecați până la genunchi și cu picioarele pline de nisip, pentru că se jucase la marginea apei cu Tavvy și cu Helen. Arăta așa de dezinvolt, cum nu prea îl mai văzuse: ochii lui albaștri-verzi străluceau ca sticla de mare de la brățara lui, iar zâmbetul lui a fost calm și senin când a venit la ea s-o ia de mijloc.

— Arăți superb.

— Și tu, a spus ea, sincer, iar el a râs și a sărutat-o.

S-a mirat puțin — Julian, care întotdeauna fusese atât de atent, era acum cel căruia nu îi păsa cine afla de relația lor. Știa că familia lui a înțeles totul, pentru că Jem le explicase când erau la Alicante. Dar era îngrijorată — oare ceilalți nu se vor întreba de cât timp se iubesc și cât timp s-a suprapus iubirea lor cu relația de *parabatap*

Dar nimănui nu părea să-i pese, și lui Julian mai puțin decât oricui, îi zâmbea de câte ori o vedea, o lua în brațe și o săruta, o ținea mândru de mână. Ba chiar părea că îi facea plăcere când se întâmpla ca frații mai mici să-i vadă pe holuri sărutându-se și se văicăreau în glumă.

Era uimitor să nu ai secrete, să nu te ascunzi. Emma nu se obișnuise încă, dar răspundea și ea la sărutul lui Julian, fără să-i pese cine îi vedea.

El avea gust de sare și de ocean. De acasă. Julian și-a frecat ușor bărbia de fruntea ei.

— Mă bucur că a venit toată lumea.

Era chiar aglomerat. În capătul plajei, Maia, Simon și Bat jucau volei cu Anush. Vampirii încă nu se arătaseră, fiindcă soarele era tot pe cer, dar Lily îi tot trimitea mesaje lui Alee, ca să se asigure că vor avea zero negativ cu gheață pentru mai târziu. Isabelle decora tortul făcut de Aline cu glazură fondantă, iar Marisol și Beatriz făceau un castel de nisip. Amândouă purtau haine albe de doliu și păreau că împărtășesc o tristețe meditativă, fără cuvinte. Emma spera să se potrivească: amândouă pierduseră o persoană iubită.

Jace și Clary se avântaseră în apă și se stropeau, în timp ce Ragnor plutea pe o saltea imensă și bea limonadă. Jocelyn Fairchild și Luke Garroway stăteau cu Jia, Patrick și Maryse ceva mai departe, iar Diana și Gwyn se cuibăriseră pe o pătură, aproape de țârm.

— Avem o mulțime de aliați, a spus Julian.

Privirea Emmei a alunecat pe plajă spre Magnus și Alee.

— Asta o să fie o noapte importantă, a spus ea. Pe care o s-o petrecem împreună. Asta nu înseamnă că avem aliați. Înseamnă că avem prieteni. O mulțime de *prieteni*.

Se gândea că Julian îi va da o replică glumeață, dar chipul lui s-a împlânzit.

— Ai dreptate, a spus el. Cred că avem.

Îi intrase în obișnuință să supravegheze copiii. Chiar și când se juca la marginea apei, când săpa după crabii și îi lăsa să se plimbe pe mâinile ei, Dru trăgea cu ochiul la Tavvy, Max și Rafe. Știa că sunt bine supravegheați de o armată de magicieni și vânători de umbre, dar nu se putea abține.

— Drusilla?

Jaime venea pe plajă spre ea, exact ca atunci când venise la chemarea Cristinei. Părea mai sănătos decât atunci — mai puțin slăbănog și cu mai multă culoare în obraji. Același păr negru și sălbatic bătut de vânt, aceeași ochi căprui strălucitori. I-a zâmbit, și ea s-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-și pună ceva mai colorat și mai drăguț, ca celelalte fete. Purta peste tot rochii negre de atâta timp, că nici nu se mai gândea să se îmbrace cu altceva, dar poate că lui i se părea ciudat.

— Deci, ce ți se pregătește după toate astea? a întrebat-o Jaime. Te duci la noua Academie?

Alianța Repudiaților și a Vânătorilor de Umbre se decisese să construiască o nouă școală pentru vânătorii de umbre, într-o locație care deja era sigură, păzită prin magie — ferma lui Luke Garroway, aflată undeva în nordul statului New York. Potrivit rapoartelor, școala era aproape terminată — iar

potrivit lui Simon, era cam de o mie de ori mai frumoasă decât vechea Academie, unde găsise odată șobolani în sertarul lui cu șosete.

Încă nu, a spus Dru, și a văzut în ochii lui că și-a amintit: era prea mică să se ducă la noua Academie, unde intrai la cincisprezece ani. Poate peste câțiva ani, a adăugat ea și a lovit cu piciorul o cochilie. O să ne mai vedem?

El avea o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată. Un fel de seriozitate îndurerată.

— Nu prea cred. Cristina pleacă, așa că nu mai am niciun motiv să vin aici.

Dm a simțit un gol în inimă.

— Trebuie să mă întorc acasă și să-mi rezolv problemele cu tata și cu restul familiei. Știi cum e. Familia e cel mai important lucru.

Ea și-a înghițit cuvintele pe care ar fi vrut să le spună.

— Dar poate o să ne vedem la Academie într-o zi, a continuat el. Mai ai pumnalul pe care ți l-am dat?

— Da, a răspuns Dru, puțin neliniștită.

Spusese că e un cadou — cu siguranță n-o să i-1 ceară înapoi, nu?

— Bravo! a spus Jaime.

I-a ciufulit părul și a plecat. Ar fi vrut să fugă după el și să-l tragă de mânecă. Să-l roage să fie din nou prietenul ei. Dar nu dacă avea de gând s-o trateze ca pe un copil, și-a amintit ea. Ii plăcuse de el pentru că se comporta ca și cum ea ar fi avut un creier complet funcțional. Dacă nu mai credea asta...

— Dru!

Era Ty, desculț și plin de nisip, cu un crab-eremit pe care voia să i-1 arate. Avea o carapace delicată, pestriță. Ea și-a aplecat capul deasupra mâinilor lui făcute căuș, bucuroasă că îi distrăgea atenția.

A lăsat vocea lui să treacă pe lângă ea, în timp ce el întorcea crabul în mâinile lui grijulii și delicate. Lucrurile erau altfel acum cu ea și cu Ty, în afară de Kit și de Magnus, era singura care știa ce se întâmplase după tentativa lui de a o învia pe Livvy.

Era limpede că Ty avea un alt fel de încredere în ea. Își păstrau secretele. Ea era singura care știa că uneori, când Ty se uita într-o parte și zâmbea, de fapt îi zâmbea fantomei lui Livvy, iar el era singurul care știa că ea putea deschide o încuietorie în mai puțin de treizeci de secunde.

În capătul celălalt al plajei este o bioluminiscentă, a spus Ty, punând crabul înapoi pe nisip. Crabul s-a grăbit să ajungă la gaura lui.

— Vrei s-o vezi?

Îi vedea încă pe Jaime, care se dusese lângă Diego și Maia și vorbea cu însufletire. Presupunea că ar putea să se ducă la ei și să intre în conversația lor, să încerce să pară mai matură, cineva cu care ei puteau să vorbească. *Dar chiar am treisprezece ani, s-a gândit ea. Am treisprezece ani și cineva poate să vorbească cu mine și fără să mă prefac că sunt altcineva. Și n-o să-mi bat capul cu cineva care nu observă asta.*

Și-a ridicat poalele lungi ale rochiei negre și a luat-o la fugă după Ty pe plajă, iar în urmele pașilor ei se reflecta lumina.

— OK, aici, a spus Helen, așezându-se chiar la marginea țărmlui. A întins mâna s-a tragă pe Aline lângă ea. Putem vedea refluxul.

Aline s-a așezat, dar apoi s-a strâmbat.

— Acum mi s-a udat fundul. Nimeni nu m-a avertizat.

Helen s-a gândit la multe lucruri nerușinate pe care ar fi putut să i le spună, dar s-a reținut. Aline arăta superbă în clipa aceea, și-a spus ea, cu fusta ei și cu maioul înflorat, și cu umerii goi și maronii în lumina soarelui. Avea niște cercei mici de aur de forma runelor care simbolizau dragostea și devotamentul.

— N-ai stat niciodată pe plajă pe Insula Wrangel?

— Nici vorbă. Era ger. Aline și-a mișcat degetele goale în nisip. Aici e mult mai bine.

— E mult mai bine, nu? Helen i-a zâmbit soției ei, și Aline s-a îmbujorat, pentru că, după ce fuseseră atâta timp împreună, privirea ei atentă încă o mai facea să roșească și să se joace cu părul. Vom conduce Institutul.

— Nu-mi aminti! Atâta hârțogărie, a bombănit Aline.

— Credeam că *vrei* să conduci Institutul! a râs Helen.

— Cred că e bine să avem un serviciu stabil. Și mai trebuie să fim cu ochii pe copii, să nu devină huligani.

— Cred că e prea târziu.

Helen s-a uitat spre frații ei pe plajă, cu afecțiune.

— Și cred că ar trebui să avem un copil. Pe *bunel* Helen a deschis gura. A închis-o la loc. A deschis-o. Dar... iubito... cum? Fără medicina mundană...

— Nu știi, dar ar trebui să-i întrebăm pe Magnus și pe Alee, fiindcă am impresia că un copil nu cade, pur și simplu, din cer. Ca o ploaie de copii.

— Aline! a zis Helen cu vocea ei care spunea „Fii serioasă!”.

Aline a tras-o ușor de fustă.

— Tu... vrei un copil?

Helen a venit mai aproape de Aline și a luat mâinile reci ale soției sale în poala ei.

— Iubirea mea, a spus ea. Vreau! Evident! Doar că... încă mă mai gândesc la noi ca și cum am fi în exil, puțin. Ca și cum așteptăm ca viața noastră adevărată să înceapă din nou. Știi că nu are logică...

Aline a ridicat mâinile lor împreunate și i-a sărutat degetele.

— Fiecare minut pe care l-am petrecut cu tine a fost viața mea reală, a spus ea. Și chiar și pe Insula Wrangel am avut o viață mai bună decât a fost când nu erai tu.

Helen a simțit că i se umezesc ochii.

— Un copil ar fi ca un frățior sau o surioară pentru Ty și Dru și Tavvy. Ar fi așa de frumos!

— Dacă e fată, am putea să-i spunem Eunice, a spus Aline. Așa o chema pe mătușa mea.

— In *nirium* caz.

Aline a zâmbit năstrușnic.

— Mai vedem...

Când Alec a venit să vorbească cu Mark, acesta făcea animale din baloane pentru Tavvy, Rafe și Max. Max părea mulțumit, dar Rafe și Tavvy se plictiseră de repertoriul lui Mark.

— E o manticoră, a spus Mark, ridicând un balon galben.

— E un șarpe, a replicat Tavvy. Toți sunt șerpi.

— Prostii! a spus Mark, arătându-le un balon verde. Asta e un dragon fără aripi și fără cap. Și asta e un crocodil care stă în două labe.

Rafe s-a întristat.

— Dar de ce nu are dragonul cap? Scuză-mă, a spus Alec, bătându-1 pe umăr pe Mark. Pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Ah, slavă îngerului! a exclamat Mark, aruncând baloanele și ridicându-se în picioare.

L-a urmat pe Alee spre stânci, iar Magnus i-a luat locul să amuze copiii. Mark l-a auzit cum îi spunea lui Rafe că dragonul și-a pierdut capul la un joc de poker.

Mark și Alec s-au oprit la umbra unei stânci, nu departe de linia țărmului. Alee avea un pulover subțire cu o gaură în mânecă și părea calm și liniștit — surprinzător pentru un Consul care încearcă să reconstruiască un guvern sfărâmat.

— Sper că nu e vorba despre baloane, a spus Mark. N-am prea mult antrenament.

— Nu e vorba despre baloane, a spus Alee. A ridicat mâna și a început să se frece pe ceafa. Știu că nu prea am avut ocazia să stăm de vorbă, dar am auzit multe despre tine de la Helen și Aline. Și mi-am amintit mult timp de tine după ce ne-am întâlnit pe Tărâmul Elfilor. Când te-ai dus la Vânătoarea Sălbatică.

— Mi-ai spus că dacă vin cu tine în Edom, o să mor, și-a amintit Mark.

Alec părea puțin stânjenit.

— încercam să te protejez. Dar m-am gândit la tine mult timp după asta. Cât de tare ești. Și cât de nedrept a fost felul în care te-a tratat Conclavul, doar pentru că erai diferit. Mereu mi-am dorit să fi fost aici și să intri și tu în Alianța Repudiaților și a Vânătorilor de Umbre. O să-mi lipsească activitatea de acolo.

Mark era uimit.

— N-o să mai lucrezi cu Alianța?

— Nu pot, a spus Alee. Nu pot să fac asta, și să fiu și Consul... e prea mult pentru oricine. Nu știu cât de multe ai auzit, dar guvernul urmează să se stabilească la New York. Parțial din cauza mea... nu pot să fiu prea departe de Magnus și de copii. Și trebuie să se stabilească undeva.

— Nu e nevoie să te scuzi, a spus Mark, întrebându-se unde voia să ajungă cu toate astea. Avem atât de multe lucruri de făcut. Avem legături în toată lumea, cu toate organizațiile religioase, cu societățile secrete care știu de existența demonilor. Toți trebuie să decidă acum cui vor să plătească impozite: nouă, sau guvernului din Alicante. Trebuie să ne împăcăm cu ideea că vom pierde cel puțin o parte dintre aliații noștri. Că va fi o luptă, pentru fonduri, pentru credibilitate. Pentru multe.

Mark știa că vânătorii de umbre supraviețuiau din banii primiți de la organizații — religioase, spirituale, mistice — care știau de existența demonilor și puneau preț pe apărarea lumii. Niciodată nu se gândise ce s-ar întâmpla fără acele fonduri. Nu îl invidia pe Alee.

— Mă întrebam dacă nu ai vrea să te înscrii în Alianță, a spus Alee. Nu doar să te înscrii, să ne ajuți să o conducem. Ai putea fi ambasador pe Tărâmul Elfilor acum, că Pacea Rece a fost dizolvată. N-o să fie un proces de scurtă durată. Avem multe relații de refăcut cu elfii, și trebuie să-i facem să înțeleagă că guvernul din Idris nu mai e reprezentativ pentru vânătorii de umbre. Alec a ezitat puțin. Știu că a fost o nebunie pentru familia ta, dar ai fi o achiziție foarte valoroasă pentru noi.

— Și unde ar trebui să locuiesc? a întrebat Mark. Nu vreau să fiu prea departe de familia mea sau de Cristina.

— O s-o rugăm pe Cristina să se înscrie și ea. Cunoștințele sale despre ei ne pot ajuta, ca și conexiunile pe care le are familia ei. Ați putea să stați amândoi în Institutul din New York, și poți să treci prin Portal când vrei să-ți vezi familia.

Mark a încercat să cântărească propunerea. New Yorkul i se părea departe, dar pe de altă parte, el nu a stat deloc să se gândească ce o să facă atunci când criza se va încheia. Nu era deloc interesat de ceva gen Școala de Solomonie. Ar fi putut rămâne în Los Angeles, desigur, dar, dacă ar fi rămas, ar fi fost departe de Cristina. Deja îi era dor de Kieran, ca și ei; n-ar fi suportat să-i fie dor și de ea. Dar ce ar face el în Mexic, dacă s-ar duce după ea? Ce voia Mark Blackthorn să facă cu viața lui?

— Trebuie să mă gândesc la asta, a răspuns el, spre propria lui uimire. Bine, a spus Alee. gândește-te în voie. S-a uitat la ceas. Am ceva important de făcut. Cristina stătea cu picioarele strânse sub ea și privea oceanul. Știa că ar trebui să se ducă la ceilalți invitați — mama ei mereu o certa că se retrage în camera ei la reuniunile sociale —, dar oceanul avea ceva liniștitor. O să-i lipsească după ce se va întoarce acasă: ritmul constant al valurilor, suprafața apei, tot timpul schimbătoare. Mereu același, și totuși mereu altul.

Dacă întorcea puțin capul, putea să-i vadă pe Emma și pe Julian și pe Mark, stând de vorbă cu Alee. Deocamdată era de ajuns.

O umbră i-a obturat priveliștea.

— Salut, prietena mea!

Era Diego. S-a așezat lângă ea pe stânca mare și plată pe care o descoperise. Părea mai dezinvolt decât îl văzuse de multă vreme, într-un tricou și cu pantaloni cargo, suflecați. Rana urâtă și dură de pe fața lui se vindeca repede, așa cum se vindecă rănilor vânătorilor de umbre, dar cicatricea nu se va estompa complet. Nu va mai fi chiar acel Diego perfect, pe dinafară. Dar se schimbase foarte mult în bine și pe dinăuntru, s-a gândit ea. Și asta conta cu adevărat.

— *En que piensas?*

Era aceeași întrebare pe care i-o puneă întotdeauna, atât de frecventă, încât devenise o glumă a lor. *La ce te gândești?*

— Lumea mi se pare așa ciudată acum, a răspuns ea, privindu-și degetele

de la picioare, care se vedeau prin sandale. Aproape că nu-mi vine să cred că Alicante e pierdut pentru noi. Pământul natal al vânătorilor de umbre nu mai e casa lor. Cristina a șovăit puțin. Mark și cu mine suntem fericiți împreună, dar și triști; cu Kieran plecat, avem senzația că cineva a tăiat o bucată din relația noastră. E la fel ca tăierea Idrisului din lumea vânătorilor de umbre. O parte care lipsește. Putem fi fericiți, dar nu ne simțim întregi.

Era prima oară când îi vorbea lui Diego despre natura ciudată a relației ei. Se întrebase cum ar reacționa. El a dat numai din cap.

Nu există lume perfectă. Noi avem acum o rană, dar tot e mai bine decât a fost cu Pacea Rece, și mai bine decât a fost cu Cohorta. Foarte puțini oameni au ocazia să schimbe nedreptățile văzute în lume, dar tu ai făcut-o, Cristina. Întotdeauna ți-ai dorit să sfârșești cu Pacea Rece, și acum s-a sfârșit. Înduioșată într-un mod ciudat, Cristina i-a zâmbit.

- Crezi că vom mai auzi vreodată ceva de Idris?
- Vreodată e o perioadă lungă de timp.

Și-a strâns genunchii în brațe. Până acum, nu existase nicio comunicare. Alec — Consulul — trimisese în Idris un mesaj de foc în ziua în care Pacea Rece fusese oficial dizolvată, dar nu primise niciun răspuns. Nici măcar nu erau siguri că mesajul fusese primit; runele care protejau acum Idrisul alcătuiau un zid mai gros și mai puternic decât se văzuse până atunci. Pământul natal al vânătorilor de umbre devenise în același timp închisoare și fortăreață.

— Zara e foarte încăpățânată. Ar putea dura foarte mult. Diego a făcut o pauză, apoi a zis: Alec mi-a oferit funcția de Inchizitor. Sigur că mai întâi trebuie să se voteze...

Cristina i-a îmbrățișat umerii largi.

- Felicitări! E minunat!

Dar Diego nu părea pe deplin fericit.

— Am senzația că nu merit să fiu Inchizitor. Știam că gardienii Consiliului, cei care lucrau la Citadelă, erau sub influența Cohortei. I-am spus lui Jaime când au intrat escortându-i pe Zara și pe ceilalți prizonieri. Dar nu am ridicat nicio obiecție. Am crezut că nu era posibil ca doar eu să văd o potențială problemă.

— Nimeni n-ar fi putut să prevadă ceea ce s-a întâmplat, a spus Cristina. Nimeni nu s-ar fi gândit la stratagema aceea cu sinuciderea, și altă variantă nu ar fi mers, chiar dacă i-ar fi avut pe gardieni de partea lor. Pe urmă, a fi Inchizitor nu e o favoare sau o răsplată. Este un serviciu pe care îl faci. E o modalitate de a da ceva înapoi lumii.

El a început să zâmbească.

- Cred că da.

Cristina i-a făcut cu ochiul.

— În plus, sunt bucuroasă să știu că, dacă o să am nevoie de cineva care să întoarcă Legea în favoarea mea, am un prieten puternic.

— Văd că ai învățat cam prea multe de la familia Blackthorn, a spus el încruntat.

O umbră a trecut pe deasupra lor — mai întunecată ca norii, și prea mare ca să fie un pescăruș. Îndepărtându-se de Diego, Cristina adăptă capul pe spate. O

siluetă înaripată plutea pe cer, sclipind albă pe cerul albastru-închis. A făcut un ocol, apoi a început să coboare, pre- gătindu-se să aterizeze pe nisip.

Cristina a sărit în picioare și a coborât în fugă pe stâncile care duceau spre plajă.

Soarele coborâse și atingea linia orizontului. Acum era un glob imens, portocaliu și roșu, care lumina oceanul cu benzi aurii.

Julian stătea pe plajă, acolo unde ajungea apa în timpul fluxului, pe fâșia mai întunecată a nisipului. Emma era lângă el, și părul ei palid-auriu îi scăpase din clama în care îl avusese prins; în secret, el era încântat. Ii plăcea la nebunie părul ei. Ii plăcea să poată sta lângă ea așa, să o ia de mână și nimeni să nu clipească. De fapt, aproape toată lumea părea că e așa de OK cu asta, încât se întreba dacă nu cumva mulți dintre ei deja bănuiseră ceva.

Poate bănuiseră. Nu-^A deranja.

începuse din nou să picteze — pe Emma, atunci când reușea s-o convingă să stea nemișcată, să-i fie model. O pictase atâta timp în secret, picturile fiind singurul debușeu pentru sentimentele lui, încât picturile în care încerca s-o surprindă mișcându-se, râzând și zâmbind, în nuanțe estompate de auriu, de albastru și ambră, erau aproape mai mult decât putea suporta inima lui.

II pictase pe Ty, la malul oceanului, și pe Dru, părând meditativă sau strâmbându-se, pe Helen și Aline împreună, și pe Mark cu ochii la cer, ca și cum ar căuta întruna stelele.

Și o pictase pe Liwy. O pictase pe Livvy așa cum o știuse și cum o iubise el întotdeauna, și uneori o picta pe Livvy din Thule, cea care îl ajutase să-și vindece inima după pierderea surorii lui.

Nu va fi niciodată vindecată complet. II va dura întotdeauna, așa cum îl duruse moartea mamei, așa cum îl duruse moartea tatălui. Așa cum îl duruse moartea lui Arthur. Avea să fie ca toată lumea, și în special ca vânătorii de umbre: o țesătură alcătuită din petice, din iubire, din suferință, din câștiguri și din pierderi. Iubirea te ajută să accepți suferința. Trebuie să le simți pe toate.

— Știa asta acum. Pot să vorbesc cu tine, Jules?

Julian s-a întors, încă ținând-o de mână pe Emma; era Mark. Lumina aurie a soarelui facea ca ochiul lui auriu să strălucească și mai tare; Julian știa că încă mai suferea pentru pierderea lui Kieran, dar cel puțin acum, pe plajă, cu familia lui, zâmbea.

— Nicio problemă, a spus Emma zâmbind.

L-a sărutat pe Julian pe obraz și s-a îndreptat spre plajă să vorbească cu Clary, care era cu Jace.

Mark și-a îndesat mâinile în buzunarele blugilor.

— Jules, a spus el iar. Alee mi-a oferit o slujbă, să-l ajut să conducă Alianța, și nu știu sigur dacă ar trebui să accept. Eu cred că ar trebui să stau aici, să le ajut pe Helen și pe Aline cât timp ești tu plecat în anul de călătorie, ca să nu fii îngrijorat. Tu ai avut grijă de toate atâta timp. Acum ar trebui să am eu grijă.

Julian a simțit un val de iubire pentru fratele lui — dacă fusese vreodată vreun pic de gelozie, acum nu mai era. Era doar bucuros că Mark se întorsese acasă.

Și-a pus mâinile pe umerii lui.

— Acceptă slujba! i-a spus el.

Mark părea surprins.

— S-o accept?

— Nu trebuie să-ți faci griji. Lucrurile nu mai sunt ca înainte, a spus Julian și, pentru prima oară, când i-a spus acele cuvinte cu glas tare fratelui său, chiar le-a crezut. În trecut, a trebuit să am grijă de toate lucrurile fiindcă nu avea cine s-o facă. Dar acum Helen și Aline sunt acasă. Ele chiar vor să aibă grijă de Institut și de copii... asta și-au dorit toată viața. Julian și-a coborât vocea. Tu ai făcut întotdeauna parte din două lumi. Ai fost elf și neflim. Slujba asta mi se pare că îți oferă șansa ca această caracteristică a ta să fie un punct forte. Așa că fa-o! Vreau să fii fericit.

Mark l-a tras spre el și l-a îmbrățișat cu putere. Julian l-a strâns și el, în valurile care se spărgeau peste picioarele lor, l-a ținut atât de strâns cât își imaginase că îl va îmbrățișa atâția ani.

Mark! *Mark!* Cei doi frați s-au desprins din îmbrățișare; Julian s-a întors și a văzut-o surprins pe Cristina alergând spre ei pe plajă în zigzag, printre petrecăreții speriați. Obrajii ei erau aprinși de bucurie.

A ajuns la ei și l-a prins pe Mark de mână.

— Mark, *mirai* a spus ea, cu vocea ridicată de bucurie. Uite!

Julian a dat capul pe spate — toată lumea dăduse capul pe spate, toți oaspeții erau fascinați la vederea calului de elf care zbura în cerc deasupra lor. Un cal alb cu ochi roșii, cu două copite de aur și două de argint. Era Suliță de Vânt, și călare pe el era Kieran.

Soarele apunea cu o ultimă strălucire când Suliță de Vânt a aterizat pe plajă, stârnind nisipul cu copitele. Max a țipat de încântare la vederea calului, și Magnus l-a tras repede înapoi când Kieran a sărit de pe cal. Era îmbrăcat tot în bleumarin, genul acela de costum sofisticat pe care Julian abia dacă îl înțelegea — sigur era ceva cu catifea și mătase, și un soi de piele bleumarin, și inele pe toate degetele, și chiar și părul îi era bleumarin. Părea eteric și șocant și din altă lume.

Arăta ca un Rege al elfilor.

Ochii lui s-au plimbat nerăbdători peste grupul petrecăreților și s-au oprit asupra Cristinei și a lui Mark. încet, a început să zâmbească.

— *Nu uita*, a spus Mark, ținând-o de mână pe Cristina, șoptind atât de încet, încât Julian s-a întrebat dacă ar fi trebuit să audă și el. *Nu uita că toate acestea sunt reale.*

A început să fugă împreună cu Cristina. Suliță de Vânt și-a luat zborul și a început să zboare fericit în cerc. Julian a văzut-o pe Emma, lângă fântâna de ciocolată, lipindu-și palmele încântată când Mark, Kieran și Cristina s-au aruncat unul în brațele celuilalt.

— Deci, a spus Alee.

El și Magnus își găsiseră adăpost sub o stâncă mare, cu suprafața erodată în ani de zile de sare și de vânt. Magnus, rezemat de ea, părea tânăr, într-un fel care îi frângea inima lui Alee, cu un amestec de iubire și nostalgie.

— Din moment ce eu sunt Consul acum, eu fac regulile.

Magnus a ridicat o sprânceană. În depărtare, Alee auzea sunetele petrecerii: oameni care râdeau, muzică, Isabelle, care îi striga pe Maxși pe Rafe. Promise sarcina să aibă grijă de ei cât timp Magnus și Alee stăteau puțin singuri. Alee știa că atunci când se vor întoarce, ambii copii vor fi plini de dermatograf sidefat, dar anumite sacrificii meritau un demachiant.

— A fost cumva un flirt? a întrebat Magnus. Fiindcă trebuie să-ți spun că sunt mai dispus decât credeam.

— Da, a spus Alee și a făcut o pauză. Nu. Doar un pic. A pus palma pe inima lui Magnus, care s-a uitat la el atent, cu ochii lui verzi-aurii, ca și cum ar fi simțit că Alec era serios. Adică eu fac toate regulile acum. Eu sunt șeful.

— Ți-am spus deja că sunt dispus.

Alee și-a strecurat mâna sub bărbia iubitului lui și i-a prins obrazul în palmă. Ii crescuse puțin barba, și lui Alee îi plăcea întotdeauna momentul ăsta. Îl făcea să se gândească la cum arăta Magnus dimineața, înainte ca restul lumii să-l vadă, înainte să-și pună hainele acelea ca o armură — atunci când era numai al lui.

— Am putea să ne căsătorim, a spus el. În albastrul magicienilor și în auriul vânătorilor de umbre. Așa cum ne-am dorit mereu.

Un zâmbet uluit s-a așternut pe fața lui Magnus.

— Chiar mă ceri...

Alec a inspirat adânc și a îngenuncheat în nisip. S-a uitat în sus, la Magnus, uitându-se cum expresia lui se transforma din amuzată în altceva. Ceva cald și serios și vulnerabil până la tremurat.

— Am fost gata să te pierd. Mă obișnuisem așa de mult cu gândul că ești nemuritor. Dar niciunul dintre noi nu e. Alee încerca să-și stăpânească tremurul mâinilor; era mai emoționat decât ar fi crezut că o să fie. Niciunul dintre noi nu va trăi veșnic. Dar cel puțin pot face tot ce-mi stă în putință să te fac să înțelegi că te iubesc mai mult cu fiecare zi pe care o avem. A inspirat adânc. Aș vrea să-ți promit o viață liniștită și complet lipsită de evenimente alături de mine. Dar am senzația că întotdeauna vom fi înconjurați de aventură și de haos.

— Nici nu mi-ar plăcea altfel, a spus Magnus.

Când te-am întâlnit, nu mi-am dat seama ce am găsit. Mie nu-mi vin prea ușor cuvintele despre lucrurile care sunt frumoase și prețioase pentru mine. Tu știi asta. Mă știi mai bine ca oricine. Alec și-a umezit buzele uscate. Și într-o bună zi, când lumea se va uita înapoi la mine și la viața mea, nu vreau să spună: „Alee Lightwood a luptat în Războiul întunecat”, nici măcar că „Alee Lightwood a fost Consul odată”. Vreau să spună: „Alee Lightwood a iubit atât de mult un om, încât a schimbat lumea pentru el.”

Ochii lui Magnus sclipeau ca niște stele strălucitoare. S-a uitat la el cu ochii aceia plini de bucurie, plini de un sentiment atât de profund, încât Alee se simțea umil că facea parte din el.

— Știi că deja ai schimbat lumea pentru mine.

— Vrei să te căsătorești cu mine? a șoptit Alee.

Inima îi flutura ca niște băți disperate de aripi.

— Acum? In seara asta? l-a întrebat el.

Magnus a dat din cap fără un cuvânt și l-a tras în picioare. S-au îmbrățișat, și Alee s-a rezemat ușor de el, fiindcă Magnus era doar puțin mai înalt ca el, lucru care lui îi plăcuse întotdeauna.

Și apoi s-au sărutat mult timp.

Pe plajă era activitate ca într-un stup de albine. Soarele apusese, dar cerul încă mai lucea într-un albastru opalin. Simon și Jace aranjau pe nisip o platformă de lemn, în locul din care coasta se vedea cel mai frumos. Julian și Emma aprindeau lumânări în jurul platformei, Clary, care se schimbase într-o rochie albastră, împrăștia flori, Ragnor și Catarina se ciondăneau, în timp ce platourile cu mâncare apetisantă aduse de ei se așezau pe mesele care scârțâiau sub greutatea lor. Isabelle îi gătea pe Max și pe Rafe cu niște hăinuțe adorabile, tivite cu auriu și albastru, și, dacă Max se văicărea, Rafe părea resemnat.

— Helen și Aline îi ajutau pe frații mai mici să își facă rune de devotament și iubire, credință și grație. Cristina, care avea rune la încheieturile mâinilor și pe gât, se oferise să pună torțe de-a lungul plajei. Fredona în timp ce lucra, înconjurată de vânători de umbre și de repudiați care râdeau împreună. Știa că vor veni vremuri grele, că acest Conclav din exil nu va avea o viață ușoară. Alee va avea de luat decizii complicate; toți vor avea. Dar în acest unic moment, pregătirile acestea i se păreau o clipă de fericire închisă într-un glob de sticlă, la adăpost de toate asprimile realității. Ia asta.

Zâmbind, Kieran i-a pus în mână o torță; se apucase de treabă cu toți ceilalți, ca și cum nu ar fi fost Regele Elfilor Întunericului. In lumina amurgului, părul lui părea negru, ca și hainele.

— Și eu mai am.

Mark, desculț, cu părul ca lumina stelelor, a înfipt alte torțe în nisip, paralel cu cele puse de Cristina. Odată fixate, torțele începeau să ardă cu o lumină palidă, care în scurt timp devenea mai puternică: erau ca un drum de foc ce traversa plaja, spre mare.

— Kieran, a spus Cristina, iar el s-a uitat la ea printre torțe, curios. Nu era sigură dacă ar fi trebuit să-l întrebe, dar nu se putea abține. I-am trimis un mesaj din partea noastră lui Adaon cu mult timp în urmă, dar nu am primit niciun răspuns de la tine. A durat mult până să te decizi ce să faci?

— Nu, a spus el, ferm. Adaon nu mi-a spus imediat că i-ați trimis un mesaj. Nu am știut că l-ați contactat. Am încercat să uit de voi... am încercat să fiu un Rege bun și să învăț să duc o viață încărcată de sens fără voi.

O șuviță de păr s-a făcut albastră-argintie.

— A fost îngrozitor. Detestam fiecare clipă din viața mea. Până la urmă, nu am mai putut suporta, m-am dus la Adaon și l-am întrebat dacă nu ar vrea să vină în locul meu. A refuzat, dar atunci mi-a oferit căsuța.

Cristina era indignată.

— Nu-mi vine să cred că a făcut asta! Trebuia să te contacteze imediat!

Kieran i-a zâmbit. Ea se întreba dacă văzuse vreodată la el ceva aspru sau distant. S-au apropiat unul de altul, un grup liniștit printre focuri și râsete, cu capetele aplecate.

— Oare chiar o să meargă? Mark părea tulburat. A întins mâna să scuture câteva fire de nisip de pe mâneca de catifea a Regelui. Chiar e un loc în care putem să fim împreună?

Kieran le-a arătat o cheie care atârna de un lanț la gâtul lui — părea foarte veche, din argint înnegrit de vreme.

— Casa e acum a noastră. Vă voi oferi un loc unde nu există Regi, nici Regine, nici muritori și nici elfi. Doar noi trei. Nu vom fi acolo tot timpul, dar va fi destul. Pentru moment, mă mulțumesc cu oricât de puțin timp cu voi doi, a spus Cristina, și Kieran s-a aplecat s-o sărute ușor.

Când s-a retras, Mark le zâmbea amândurora.

— Cristina și cu mine vom fi foarte ocupați, cred, a spus el. Vom fi prinși între familiile noastre din diferite Institute și munca noastră în cadrul Alianței. Și tu vei fi ocupat cu noul tău regat. Timpul pe care îl vom petrece împreună va fi într-adevăr prețios.

Cristina a bătut cu palma peste buzunarul ei.

— Diego și Jaime au spus că mi-ar fi recunoscători să am grijă de Eternidad. Așa că tot ce trebuie să faci, Kieran, este să ne trimiți un mesaj, și noi vom veni.

Kieran părea că se gândește.

— îmi veți aduce un calendar dintr-acelea cu pisici, pe care am ajuns să le iubesc? Mi-ar plăcea să decorez căsuța.

— Sunt și alte feluri de calendare. Sunt unele cu vidre, cu iepuri și cu căței, a spus Mark, zâmbind.

Cu un aer extaziat, Kieran a lăsat capul pe spate, să se uite la stele.

— Acesta este într-adevăr un tărâm al minunilor.

Cristina s-a uitat la amândoi, cu inima atât de plină de iubire, încât o durea.

— Intr-adevăr!

Când Alee și Magnus s-au întors, plaja era complet transformată.

— Tu ai *plănuțit* asta? l-a întrebat Magnus, uitându-se uimit în jur.

Nu bănuise nimic — absolut nimic, dar era clar. Magnus și Alee petrecuseră atâtea nopți întinși în pat, în apartamentul lor din Brooklyn, în timp ce ventilatorul din tavan se învârtea încet deasupra capului, povestindu-și în șoaptă gândurile și planurile pe care le aveau pentru acea zi îndepărtată, când își vor rosti jurămintele, îmbrăcați în auriu și albastru. Amândoi știau ce vor.

Prietenii lor lucraseră repede. Vânătorii de umbre își desenaseră runele de nuntă, proclamându-și astfel statutul de martori la o ceremonie de dragoste și devotament. Repudiații își legaseră la încheietura stângă panglici de mătase albastru-cobalt, așa cum aveau în mod tradițional invitații la nunta unui magician. Trecuse atâta timp, s-a gândit Magnus, de când nu mai fusese la o nuntă de magician. Niciodată nu s-ar fi gândit că va fi nunta lui.

Torțele strălucitoare, cu flăcările neatînse de vânt, indicau drumuri pe plajă care duceau spre o platformă de lemn, așezată în fața mării. Magnus crescuse într-o casă de unde se vedea oceanul, și o dată — doar o dată — îi spusese lui Alee că i-ar plăcea să se căsătorească pe fundalul zgomotului de valuri. Acum

simțea că inima i se sfărâmasese într-o mie de bucățele zglobii, fiindcă Alee își amintise asta.

— Mă bucur că ai spus da, a spus Alee. Nu mi-ar fi plăcut deloc să le explic tuturor că trebuie să pună la loc toate decorațiunile. Și deja le-am spus copiilor că am o surpriză pentru tine.

Magnus nu s-a putut abține; l-a sărutat pe obraz.

— Mă uimești în fiecare zi, Alexander, i-a spus el. Tu și fața ta afurisită, lipsită de expresie.

Alec a râs. În timp ce prietenii lor le făceau semn cu mâna să vină, nerăbdători, Magnus a auzit urările și ovațiile lor, purtate de vânt. Runele sclipeau ca aerul la lumina torțelor, și mătasea albastră foșnea în vânt.

Jace a făcut primul un pas în față, îmbrăcat cu o jachetă de uniformă imprimată cu rune aurii, și i-a întins mâna lui Alee.

— Eu voi fi *suggenes* pentru Alexander Lightwood, a spus el cu mândrie.

Magnus avea pentru Jace aceleași sentimente pe care le mai avusese pentru alți vânători de umbre de-a lungul anilor, precum cei din familiile Fairchild, Herondale, Carstairs sau altele: afecțiune și o ușoară exasperare. Dar în momente ca acestea, când iubirea lui Jace pentru Alee strălucea, sinceră și deschisă, nu simțea decât gratitudine și afecțiune.

Alec a luat mâna lui Jace și au pornit împreună pe cărarea de lumină. Magnus a vrut să-i urmeze, la magicienii neexistând tradiția cu *suggenes* — cel care te duce la altar —, dar Catarina a ieșit în față, zâmbind, și l-a luat de braț.

— M-am luptat cu pri-namicul nostru comun și verde pentru privilegiul de a te conduce, a spus ea, arătând cu capul spre furiosul Ragnor. Ei, hai, doar nu credeați că-o să te las să te duci singur la altar? Dacă te trec răcorile în ultima clipă și fugi?

Magnus a râs, și au trecut pe lângă chipuri familiare: Maia și Bat, Lily, care purta o coroaniță de flori cam smotocită, Helen și Aline, care fluierau și aplaudau. Helen avea o panglică albastră la mână și rune aurii pe haine, la fel ca Mark.

— Mă simt mai încins ca niciodată, a spus Magnus.

Ea i-a zâmbit.

— Nicio îndoială?

Au ajuns la capătul aleii luminate. Alee aștepta în picioare, pe platformă, cu Jace alături. În spatele lor era oceanul, care se întindea albastru-argintiu, ca magia lui Magnus, până la orizont. Prietenii cei mai apropiați înconjurau platforma — Clary, cu brațele pline de flori albastre și galbene, Isabelle, încercând să-și rețină lacrimile, cu Max în brațe, Simon, luminos și zâmbitor, Maryse cu Rafe alături: Rafe avea un aer solemn, de parcă ar fi fost conștient de semnificația momentului. Jia Penhallow stătea acolo unde stă preotul la o ceremonie mundană, cu Codexul în mână. Toți aveau șaluri sau jachete subțiri de mătase, cu rune de aur; steagurile fluturau pe cer, imprimate cu rune de iubire și credință, devotament și familie.

Magnus s-a uitat la Catarina.

— Nicio îndoială, a spus el.

Ea i-a strâns mâna și s-a dus să stea lângă Jia. Mai era un rând de oameni în

jurul platformei: frații Blackthorn și prietenii lor erau acolo, strânși unul în altul. Julian i-a zâmbit lui Magnus cu zâmbetul lui încet și liniștit; Emma radia de fericire când Magnus a traversat platforma de lemn și și-a luat locul în fața lui Alee.

Alec a întins mâinile, și Magnus i le-a luat. S-a uitat în ochii lui albaștri, exact culoarea magiei lui, și a simțit cum o mare liniște se revarsă peste el, o pace mai profundă decât simțise vreodată.

Nicio îndoială. Magnus nu avea nevoie să-și cerceteze sufletul. 11 cercetase de o mie de ori, de zece mii de ori, în anii în care îl cunoscuse pe Alee. Nu pentru că s-ar fi îndoit, ci pentru că îl șoca atât de mult că nu se îndoia. În toată viața lui nu mai simțise o astfel de siguranță. Trăise fericit și nu avea regrete, făcuse poezie din mirările și peregrinările lui, trăise descătușat și se bucurase de libertatea lui.

Apoi Magnus îl întâlnise pe Alee. Se simțise atras de el într-un fel pe care nu l-ar fi putut explica sau anticipa: voia să-l vadă pe Alee zâmbind, voia să-l facă fericit. 11 privise cum se transformă dintr-untânăr timid, cu secrete, într-un bărbat care înfruntă lumea deschis și neînfricat. Alee îi dăruise darul credinței, o credință care îl făcea pe Magnus suficient de puternic nu doar să-l facă fericit pe Alee, ci și pe o familie întreagă. Iar în fericirea lor, Magnus se simțise nu numai liber, dar și înconjurat de o glorie inimaginabilă.

Unii ar fi numit-o prezența lui Dumnezeu.

Magnus considera că e doar Alexander Gideon Lightwood.

— Să începem, a spus Jia.

Emma se ridicase pe vârfuri din cauza surescitării, Știuseră cu toții că va fi o nuntă-surpriză pe plajă — surpriză pentru Magnus, în orice caz. Dacă Alee avusese emoții, reușise să le ascundă bine. Nimeni nu își imaginase că Magnus ar putea spune „nu”, dar Emma își amintea că lui Alee îi tremurau ușor mâinile mai devreme, și acum inima ei dansa de bucurie că totul ieșise bine.

Jace a pășit în față ca să-l ajute pe Alee să-și pună o jachetă bleumarin cu rune aurii, iar Catarina a așezat pe umerii lui Magnus o haină de mătase albastru-cobalt cu auriu.

Amândoi s-au dat înapoi, și prin mulțime s-au auzit sâsâituri când Jia a început să vorbească.

— De-a lungul secolelor, a spus ea, au fost puține uniuni între vânători de umbre și repudiați care au fost recunoscute ca atare. Dar au venit zorii unei alte ere, și odată cu noua eră vin și noile tradiții. În seara aceasta, când Magnus Bane și Alee Lightwood își împletesc viețile și inimile, noi suntem aici, pregătiți să recunoaștem această uniune. Să fim martori la adevărata legătură dintre două suflete care s-au lipit unul de celălalt.

Și-a dres vocea. Părea cam trasă la față, așa cum fusese și în Sala de Consiliu, dar mai puțin obosită. Pe fața ei se citeau mulțumire și mândrie când se uita la grupul adunat.

— Alexander Gideon Lightwood. Găsit-ai tu pe cel pe care sufletul tău îl iubește?

Era o întrebare care se punea la orice nuntă: făcea parte din ceremonialul

vânătorilor de umbre de o mie de ani. Mulțimea a făcut liniște, liniște pentru sfințenie, pentru ritualul sacru respectat și împărtășit. Emma nu s-a putut stăpâni și l-a luat de mână pe Julian; el a tras-o mai aproape. Era ceva în felul în care Magnus și Alee se uitau unul la celălalt. Emma crezuse că vor zâmbi, dar amândoi erau serioși: amândoi se priveau de parcă celălalt ar fi fost strălucitor ca o lună plină care face să pălească toate stelele.

— L-am găsit, a spus Alee. Și nu îl voi mai lăsa să plece.

— Magnus Bane, a spus Jia, și Emma se întreba dacă era abia a doua oară în istorie când i se punea această întrebare unui magician. Te-ai dus tu printre pândari și prin orașele lumii? Găsit-ai tu pe cel pe care sufletul tău îl iubește?

— L-am găsit, a spus Magnus, uitându-se la Alee. Și nu îl voi mai lăsa să plece.

Jia a înclinat capul.

— Acum e timpul să faceți schimb de tune.

Era un moment când, în ceremonia tradițională a vânătorilor de umbre, mirii se marcau unul pe celălalt cu runa căsătoriei și își rosteau jurămintele. Dar Magnus nu putea purta rune. I-ar fi ars pielea. Nedumerită, Emma a privit-o pe Jia cum îi înmânează lui Alee un obiect auriu.

Alee s-a apropiat de Magnus și Emma a văzut că era o broșă de aur în forma runei Uniunea prin Căsătorie. În timp ce se apropia de Magnus, Alec a rostit cuvintele jurământului de nefilim:

— *Iubirea strălucește ca focul, e cea mai luminoasă dintre flăcări. Mai multe ape nu pot stinge iubirea, și nici puhoaietele nu o pot îneca. A prins broșa deasupra inimii lui Magnus, fără să-și dezlipească ochii albaștri de la fața lui. Acum așașă-mă pe mine ca o pecete peste inima ta, ca o pecete pe brațul tău: căci iubirea e puternică precum moartea. Și așa suntem noi uniți: mai puternici ca flacăra, mai puternici ca apa, mai puternici decât însăși moartea.*

Magnus, cu ochii în ochii lui Alee, și-a pus palma peste broșă. Acum era rândul lui: Alee și-a scos jacheta și și-a sumetecat mâneca, dezvelindu-și brațul. A pus o stelă în palma lui Magnus. A strâns în mâna lui mâna cu stela. Cu mâinile îngemănate, Alec a trasat runa Uniunii prin Căsătorie pe propriul braț. Emma a presupus că cea de-a doua rună, deasupra inimii, avea să fie desenată mai târziu, în intimitate, așa cum se facea de obicei.

Când au terminat, rana a strălucit neagră pe pielea lui Alee. Niciodată nu avea să se șteargă. Niciodată nu avea să dispară de pe pielea lui, semn al iubirii pentru Magnus pentru totdeauna. Emma a simțit un junghi în adâncul sufletului, acolo unde trăiesc speranțele nerostite și visurile. Să aibă ceea ce aveau Alee și Magnus — pentru oricine ar fi un noroc.

Magnus a lăsat încet mâna jos, strânsă și acum în mâna lui Alee. S-a uitat la rana de pe brațul lui Alee cu un fel de uimire, iar Alee s-a uitat la el, ca și cum niciunul dintre ei nu se putea uita în altă parte.

— Acum, inelele, a spus Jia, și Alec a părut că se trezește dintr-un vis.

Jace s-a apropiat și a pus un inel în palma lui Alee, și unul în palma lui Magnus, după care le-a spus ceva în șoaptă și amândoi au râs. Simon îi masa spatele lui Isabelle, care plângea și mai zgomotos, iar Clary zâmbea în florile ei.

Emma era bucuroasă că avea rana Vederii Nocturne. Cu ajutorul ei, a văzut că inelele erau inelele familiei Lightwood, gravate cu tradiționalele flăcări pe dinafară și cu deviza familiei pe interior.

— „*Aku cinta Kamu*”, a citit Magnus cu glas tare, uitându-se în interiorul inelului, și i-a zâmbit lui Alee cu un zâmbet luminos, mare cât lumea. Iubirea mea pentru a ta, inima mea pentru a ta, sufletul meu pentru al tău, Alexander. Acum și pentru totdeauna.

Catarina a zâmbit auzind cuvintele probabil cunoscute. Magnus și Alee și-au pus unul altuia inelele și Jia a închis cartea.

— Alexander Lightwood-Bane. Magnus Lightwood-Bane. Acum sunteți căsătoriți, a spus ea. Să ne bucurăm!

Cei doi s-au luat în brațe, și au izbucnit ovațiile: toată lumea țipa, se îmbrățișa și dansa, iar pe cer a apărut o lumină aurie când Ragnor, care reușise să treacă peste criza de furie, a început să umple aerul cu artificii care explodau în forma runelor de căsătorie. În mijlocul tuturor, Magnus și Alee se îmbrățișau strâns, iar inelele străluceau pe degetele lor ca niște fășii dintr-un nou soare apărut la orizont.

Ceremonia de căsătorie a continuat cu o petrecere, și oaspeții exuberanți s-au împrăștiat pe plajă. Ragnor făcuse rost de undeva, prin magie, de un pian și acum Jace cânta, cu jacheta atârnată pe umăr, ca un cântăreț de blues de demult. Clary stătea pe aripa pianului și arunca în aer flori. Dansatorii se învârteau cu picioarele goale în nisip, repudiați și vânători de umbre deopotrivă, pierduți în muzică. Magnus și Alee dansau cu copiii între ei, într-o încurcătură fericită de familie.

Diana și Gwyn stăteau ceva mai departe. Gwyn își pusese pe jos pelerina, și Diana se așezase pe ea. Era mișcată de gestul lui: pelerina căpeteniei de la Vânătoarea Sălbatică era un instrument puternic, dar el n-a părut să stea pe gânduri înainte să o folosească pe post de cearșaf de plajă.

Diana era plină de exuberanță și se simțea ușoară de fericire. I-a atins brațul lui Gwyn și el i-a zâmbit.

— E plăcut să vezi atâta lume fericită. Merită. Nu numai Magnus și Alee, ci și Mark, și Kieran și Cristina.

— Și Emma, și Julian. întotdeauna m-am întrebat...

Diana s-a întrerupt. Privind în urmă, iubirea lor părea destul de limpede, desigur.

— Bănuiam, a spus Gwyn. Se uitau unul la celălalt așa cum mă uit eu la tine. Și-a lăsat capul într-o parte. Mă bucur că acum sunt fericiți. Toate inimile sincere merită asta.

— Dar căpetenia Vânătorii Sălbatică? Cum e cu fericirea lui? a întrebat Diana.

El a venit mai aproape. Vântul dinspre ocean era rece, și el i-a strâns mai tare șalul la gât, să o încălzească.

— Fericirea ta e și a mea, a spus el. Pari gânditoare. Vrei să-mi spui ce gândești?

Ea și-a înfundat degetele în nisipul rece.

— Atâta vreme am fost plină de griji. Am ținut totul secret... că sunt transsexuală, că am folosit medicina mundană... pentru că mi-a fost frică. Dar acum le-am spus tuturor. Toată lumea știe, și nu s-a întâmplat nimic groaznic. Diana a zâmbit cu un zâmbet dulce-amar.

Toată lumea noastră s-a întors cu susul în jos, și secretul meu pare acum un lucru atât de mic.

La două zile după ce se întorseseră din Idris, Diana îi adunase pe toți locatarii Institutului din Los Angeles și le spusese povestea sa oamenilor care erau importanți pentru ea. Le-a spus clar că nici pentru

836 <s==os===--REGINA AERULUI SI A ÎNTUNERICULUI

Consul nu era un secret. Deja vorbise cu Alee, care recunoscuse imediat că știa mai puțin decât își imagina despre vânătorii de umbre transsexuali (sau mundani, de fapt), dar că era dornic să afle.

Procedase bine, i-a spus Alee; păstrase secretul lor față de medicii mundani și nu îi pusese

I

în pericol pe vânătorii de umbre. Ii părea rău doar pentru faptul că trăise în frică, așa cum și el trăise odinioară. „Dar nu și acum”, i-a spus el, cu o convingere care se citea în tonul lui. „Conclavul s-a preocupat întotdeauna de forța vânătorilor de umbre, nu și de fericirea lor. Dacă putem schimba asta...”

Ea îi promisese că va colabora cu el. Frații Blackthorn răspunseseră la povestea ei cu iubire și simpatie, iar în ceea ce-i privea pe ceilalți... puteau să afle sau nu. Nu datora nimic nimănui.

— Zâmbești, a observat Gwyn.

— Am avut două secrete. Acum nu mai am niciunul. Sunt liberă ca vântul, a spus Diana.

El i-a luat fața în mâinile lui mari.

— Domnița mea, dragostea mea, a spus el. Vom zbura împreună pe aripile vântului.

La muzica pianului se adăugase acum muzica de flaut, cântată, destul de surprinzător, de Kieran. Nu cânta deloc rău, s-a gândit Julian, când celor doi li s-a alăturat și Simon cu chitara. Poate toți trei ar putea pune bazele celei mai ciudate formații din lume.

Emma și Cristina dansau împreună, și râdeau așa de tare, că se în- doiau de mijloc. Julian nu voia să le întrerupă: știa că timpul petrecut de ele împreună era prețios, înainte de plecarea lor. A mai stat s-o privească pe Emma doar o clipă — era frumoasă în lumina argintie a torțelor, părul și pielea ei aveau o strălucire aurie, ca a runei de căsătorie —, apoi a ocolit dansatorii și s-a dus la țărmul oceanului.

Ty și Dru stăteau acolo unul lângă altul, și băiatul se apleca spre Dru, încercând să-i explice surorii lui de ce sclipesc așa valurile.

— Bioluminiscentă, spunea el. Animale vii minuscule din ocean. Strălucesc ca niște licurici subacvatici.

Dru a scrutat apa cu îndoială.

— Eu nu văd niciun animal.Sunt microscopice, a spus Ty.

A luat în căușul palmei apă din ocean; lucea în mâna lui, ca și cum ar fi fost diamante.

— Nu poți să le vezi. Poți să vezi doar lumina pe care o fac.

— Voiam să vorbesc cu tine, Ty, a spus Julian.

Ty a ridicat capul, fixându-și privirea într-un punct aflat la stânga feței lui Julian. Medalionul lui Livvy strălucea la gâtul lui. începea să pară mai matur, și-a spus Julian, simțind o înțepătură în inimă. Ultimele rotunjimi copilărești de pe fața și de pe mâinile lui dispăruseră.

Dru i-a salutat pe amândoi.

— Voi stați de vorbă. Eu mă duc să văd dacă Lily vrea să mă învețe charleston.

IUS

ti.

i-a

A luat-o la fugă pe plajă, împrăștiind scânteii luminoase.

— E în regulă cu plecarea mea? l-a întrebat Julian. Eu și Emma nu trebuie neapărat să plecăm.

Ty știa, desigur, că Julian urma să plece în anul de călătorie. Nu era un secret. Dar Ty detesta schimbările mai mult decât oricare alt membru al familiei, și Julian nu avea cum să nu fie îngrijorat.

Ty s-a uitat spre Magnus și spre Alee, care îl legănau între ei pe Max și el râdea de se prăpădea.

— Vreau să mă duc la Școala de Solomonie, a spus Ty pe neașteptate.

Julian a tresărit. Era adevărat că se redeschidea acum Școala de Solomonie, cu alți instructori și alte clase. Nu avea să mai fie ca înainte. Și totuși.

— Școala de Solomonie? N-ar fi mai bine la Academie? N-ai decât cincisprezece ani.

— întotdeauna mi-am dorit să pot dezlega mistere, a spus Ty. Dar oamenii care rezolvă mistere știu o mulțime de lucruri. Academia nu mă va învăța lucrurile pe care vreau să le știu, dar Școala de Solomonie mă lasă să aleg eu ce vreau să învăț. E cel mai bun loc pentru mine. Dacă nu pot fi *parabatai*-ul lui Livvy, atunci asta trebuie să fac.

Julian a încercat să se gândească ce să spună. Ty nu mai era copilul pe care el își dorise cu atâta disperare să-l protejeze. Trecuse peste moartea surorii lui, și trecuse peste o bătălie enormă. Se luptase cu Călăreții lui Mannan. Toată viața lui Ty, Julian încercase să-l ajute să dobândească abilități care îi vor fi necesare pentru a avea o viață fericită. Știa că până la urmă va fi nevoit să-i dea drumul și să-l lase să trăiască.

Dar pur și simplu nu-și dăduse seama că momentul acela va veni așa de repede.

Julian i-a pus palma pe piept.

— În adâncul inimii tale, asta îți dorești?

— Da. Asta vreau. Ragnor Fell o să predea acolo, și Catarina Loss. O să vin acasă tot timpul. M-ai făcut suficient de puternic, Julian, și pot face asta. Ty și-a așezat palma pe mâna fratelui lui. După tot ce s-a întâmplat, asta merit.

— Doar să nu uiți că te vom aștepta întotdeauna acasă, a spus Julian.

Ochii lui Ty erau cenușii ca oceanul.

— Știu.

Cerul era plin de scânteii — aurii, albastre și roșii, care străluceau ca niște licurici în flăcări înainte ca focul de artificii să se stingă. Au pornit plutind de pe plajă și au ajuns la nivelul falezei unde era Kit, cu Tessa și cu Jem de-o parte și de alta.

Era o imagine familiară și, în același timp, nefamiliară. Ii implorase să facă asta: o mică oprire prin Portal, ca să vadă pentru ultima oară Institutul din Los Angeles. Se întrebuse cum o să fie; a fost surprins să își dea seama că era gata să meargă în mijlocul petrecerii de nuntă și să-și ia locul lângă Julian, Emma, Cristina și ceilalți. Dru l-ar fi primit cu brațele deschise. Toți l-ar fi primit așa.

Dar locul lui nu era acolo. Nu, după ce se întâmplase. Gândul că ar putea numai să dea ochii cu Ty îl durea prea tare.

1. Nu că nu îl *vedea* acum. Ii vedea pe toți: Dru, cu rochia ei neagră, dansa cu Simon, Mark și Cristina stăteau de vorbă cu Jaime, Kieran îl învăța pe Diego un soi de dans ciudat de elfi, Emma, cu părul ei ca o cascadă de lumină chihlimbarie, și Julian, care se apropia de ea pe nisip. Țștia doi întotdeauna se vor îndrepta unul spre altul, ca niște magneti. Auzise de la Jem că acum erau iubiți, și cum tot nu pricepuse regula aia nebuloasă cu „*parabatai-i* nu se

pot iubi”, le dorea numai bine. Le vedea și pe Helen și Aline; Aline avea în mână o sticlă de șampanie și râdea, iar Helen îl strângea în brațe pe Tavvy și se învârtea cu el. Vedea pe Diana cu Gwyn, iar căpetenia de la Vânătoarea Sălbatică o ținea protector pe după umeri pe domnița lui. îl vedea pe Alee, întins pe nisip lângă Jace, adânciți într-o conversație, pe Clary, care vorbea cu Isabelle, și pe Magnus, care dansa cu cei doi fii ai lui în lumina lunii.

Îi vedea pe toți și, evident, îl vedea pe Ty.

Stătea pe țărmul apei. Nu voia să se apropie de zgomotele, de luminile și de țipetele acelea, și Kit era enervat că până și acum simțea nevoia să se ducă la Ty și să-l ia de acolo, să-l protejeze de tot și toate care l-ar putea tulbura. Dar nu părea tulburat. Privea la valurile strălucitoare. Cine s-ar fi uitat la el, ar fi zis că împrășcă singur apa bioluminiscentă, dar Kit vedea că nu era singur.

O fată cu o rochie lungă, albă, cu părul șaten al familiei Blackthorn, plutea descolțată deasupra apei. Dansa, invizibilă pentru toți, în afară de Ty — și de Kit, care o vedea, chiar dacă nu voia.

Ty a aruncat ceva în ocean — telefonul, și-a spus Kit. Să scape pentru totdeauna de Cartea Neagră și de imaginile din ea. Măcar era ceva. Kit s-a uitat la Ty cum se mișcă încet, cum își dă capul pe spate și îi zâmbește acelei Livvy pe care numai el o putea vedea.

Aminteste-te de el așa, și-a spus Kit, fericit și zămbind. Mâna lui s-a dus pe brațul stâng să atingă cicatricea albă, care începea să dispară, locul unde Ty îi desenase runa Talentului acum așa de mult timp, după cum

2. se părea lui.

Jem i-a pus mâna pe umăr. Tessa se uita la el cu profundă compasiune, ca și cum ar fi înțeles mai mult decât credea el.

— Trebuie să plecăm, a spus Jem, cu vocea blândă ca întotdeauna. Nimănui nu-i face bine să privească prea multă vreme înapoi și să uite de viitorul care îi stă înaintea.

Kit s-a întors și a pornit după ei în noua lui viață.

Se lumina de ziuă.

Petrecerea de nuntă durase toată noaptea. Deși mulți dintre invitați plecaseră să se culce în Institut (sau fuseseră duși în brațe, protestând, de părinți sau de frații mai mari), câțiva mai rămăseseră pe plajă, îngrămădiți sub pături, ca să vadă soarele răsărind din spatele munților. Emma nu-și amintea de vreo petrecere mai frumoasă. Se ghemuise cu Julian sub o pătură vărgată, la adăpostul unor stânci prăbușite. Nisipul de sub ei era rece și argintiu în lumina dimineții, iar apa abia începea să danseze în scântei aurii. S-a rezemat de pieptul lui Julian, cu brațele lui în jurul ei.

Mâna lui Julian s-a mișcat delicat pe brațul ei, dansând cu degetele pe piele.
L~A~C~E~T~E~G~A~N~D~E~S~T~I?

— Pur și simplu sunt fericită pentru Magnus și Alec, a spus ea. Sunt așa de fericiți, și simt că într-o zi... am putea fi și noi la fel de fericiți.

El a sărutat-o pe creștetul capului.

— Sigur că vom fi.

Siguranța lui absolută i-a încălzit tot corpul, ca o pătură confortabilă. A ridicat capul spre el.

— Ți-aduci aminte când erai sub influența vrăjii? Și eu te-am întrebat de ce am dat jos toate chestiile alea despre părinții mei pe care le aveam în șifonier. Și tu ai spus că le-am

dat jos fiindcă acum știu cine i-a ucis, și omul acela e mort. Fiindcă mi-am obținut răzbunarea.

— Și m-am înșelat, a spus el.

Ea i-a luat mâna în mâinile ei. Mâna aceea îi era la fel de cunoscută ca propria ei mână — știa fiecare cicatrice, fiecare bătătură; se bucura de fiecare strop de vopsea de pe ea.

— Acum știi?

— Ai făcut-o ca să-ți cinstești părinții. Să le arăți că renunți, că nu ai de gând să lași răzbunarea să-ți controleze viața. Pentru că ei nu ar fi vrut asta.

Emma i-a sărutat degetele. El s-a înfiorat și a tras-o mai aproape.

— Exact.

S-a uitat în sus la el. Lumina zorilor îi transforma părul bățut de vânt într-un halou.

— Dar tot îmi fac griji, a spus ea. Poate n-ar fi trebuit s-o las pe Zara să scape. Poate că Jia și cei din Consiliu ar fi trebuit să-i aresteze pe toți simpatizanții Cohortei, cum e Balogh, nu numai pe cei care au luptat.

Julian se uita cum oceanul începea să se lumineze încet.

Putem să-i arestăm pe oameni doar pentru ceea ce fac, nu pentru ce gândesc. Oricare altă variantă ne-ar apropia de Dearborn. Și nee mai bine acum, cu ce avem, decât dacă am fi devenit ca ei. În plus, a adăugat el, fiecare decizie are un șir întreg de consecințe. Nimeni nu poate să știe care sunt consecințele finale. Tot ce putem face e să luăm decizia cea mai bună la momentul respectiv.

Emma și-a culcat din nou capul pe umărul lui.

— Îți amintești cum veneam aici când eram copii? Și făceam castele de nisip?

El a dat din cap.

— La începutul verii, când ai fost plecat, veneam aici tot timpul. Mă gândeam la tine, la cât de mult îmi lipseai.

— Aveai gânduri sexy? Julian a zâmbit și ea l-a plesnit ușor pe braț. Nu contează, știu că aveai.

— De ce îți spun eu tot? s-a plâns ea, dar amândoi își zâmbeau atât de prostește, încât Emma era sigură că cine i-ar fi văzut ar fi considerat asta intolerabil.

— Pentru că mă iubești, a spus el.

— Adevărat. Acum chiar mai mult decât înainte.

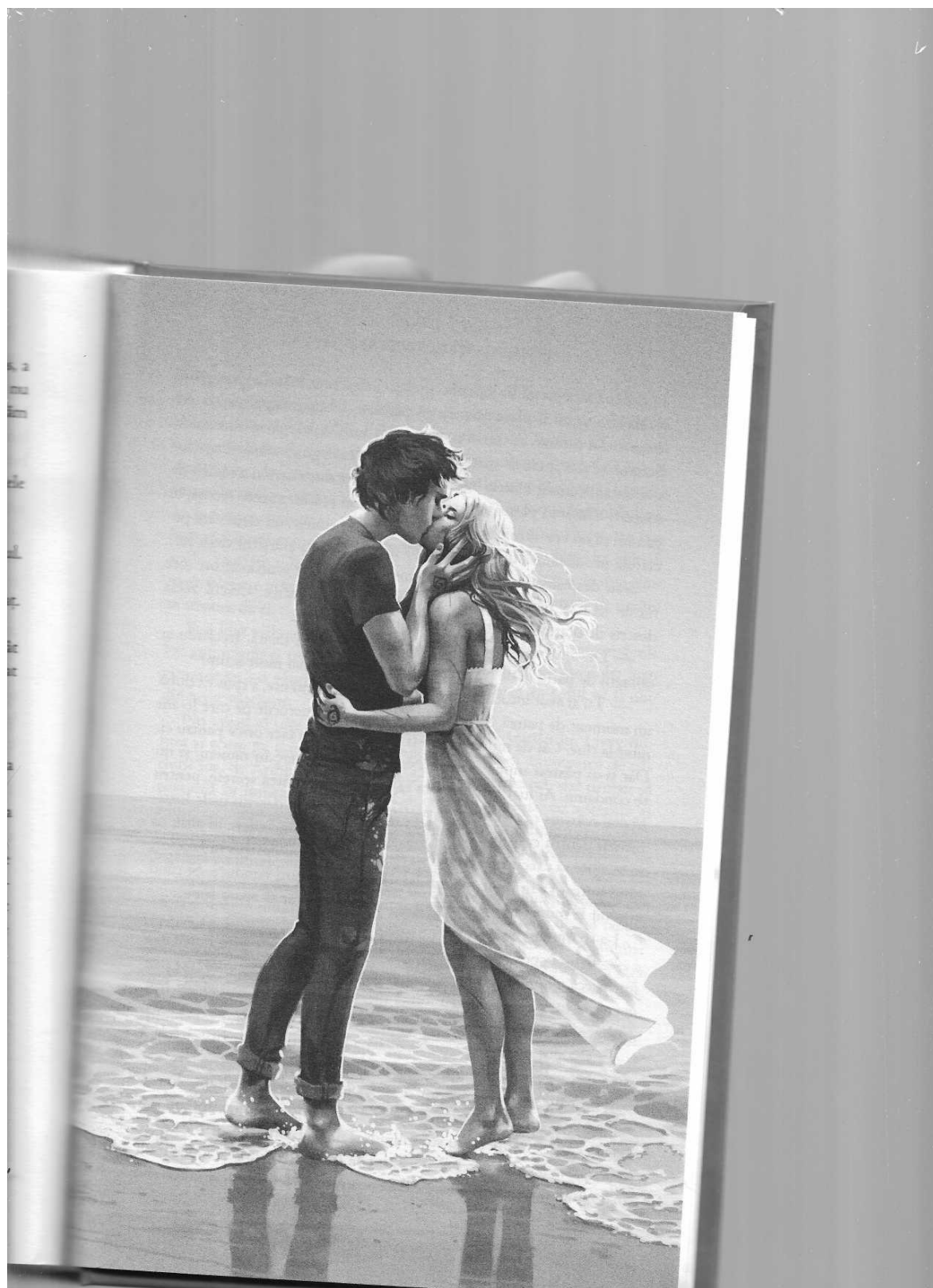
El a strâns-o mai tare. Emma s-a uitat la el; fața lui era crispată ca de durere.

— Ce e? a întrebat ea, nedumerită; nu intenționase să spună ceva care să-l rănească.

— Doar ideea, a spus el, răgușit și încet, că pot să vorbesc despre asta cu tine. E o libertate pe care nu mi-am imaginat că o vom avea vreodată, că eu o voi avea vreodată. Mereu am crezut că ceea ce îmi doresc e imposibil. Că singurul lucru la care pot să sper e o viață de disperare tăcută ca prieten al tău, pentru că așa cel puțin pot fi aproape de tine, în timp ce tu îți trăiești viața, iar eu fac parte tot mai puțin din ea...

— Julian.

Era durere în ochii lui, și chiar dacă era o durere din amintire, detesta s-o vadă acolo.

S-a înălțat spre el să-l sărute, și el și-a strecurat mâinile prin părul ei. Ea știa că lui îi place să-i atingă părul, la fel cum îi plăcuse întotdeauna să-l picteze. A tras-o pe picioarele lui și a mângâiat-o pe spate. Brățara lui

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Te-am iubit întotdeauna.

din sticlă de mare era rece pe pielea ei goală când buzele lor s-au întâlnit încet; buzele lui erau moi și miroseau a sare și a răsărit de soare. S-a lăsat să plutească în sărutul acela, în plăcerea aceea eternă, în gândul că nu era ultimul sărut, ci unul dintre primele, un sărut care pecetluia promisiunea unei iubiri ce va dăinui până la sfârșitul vieții lor.

S-au desprins din îmbrățișare șovăitori, ca niște scufundători care nu ar vrea să părăsească frumusețea lumii subacvatice. Cercul acela descris de brațul lor, cetatea lor personală din mare.

— De ce ai spus asta? a șoptit el cu respirația tăiată, frecându-și obrazul de părul ei de pe tâmplă. Că mă iubești mai mult acum?

— Tu ai avut întotdeauna sentimente foarte intense, a spus ea după un moment de pauză. Și asta a fost unul dintre lucrurile pe care le-am iubit la tine. Cât de mult îți iubești familia, cum ai face orice pentru ei. Dar ți-ai păstrat inima închisă. Nu ai avut încredere în nimeni, și nu te condamni. Ai luat totul asupra ta, și ai păstrat atâtea secrete, pentru că erai convins că trebuie să le păstrezi. Dar când ai deschis ușile Institutului pentru consiliul de război, a trebuit să ai încredere în alții, ca să te ajute să execuți un plan. Nu te-ai ascuns; te-ai deschis în fața lor, când puteai să fii rănit, sau trădat, doar ca să-i poți conduce. Și când ai venit la mine în Orașul Tăcut și

m-ai împiedicat să sparg runa....

I-a tremurat vocea.

— Mi-ai spus să am încredere, nu doar în tine, ci și în bunătatea intrinsecă a lumii. A fost cel mai greu moment din viața mea, cel mai negru, și tu ai fost acolo cu inima deschisă, în ciuda situației. Ai fost acolo ca să mă aduci acasă.

El și-a pus degetele pe pielea goală a brațului ei, unde fusese odată runa de țarabatai.

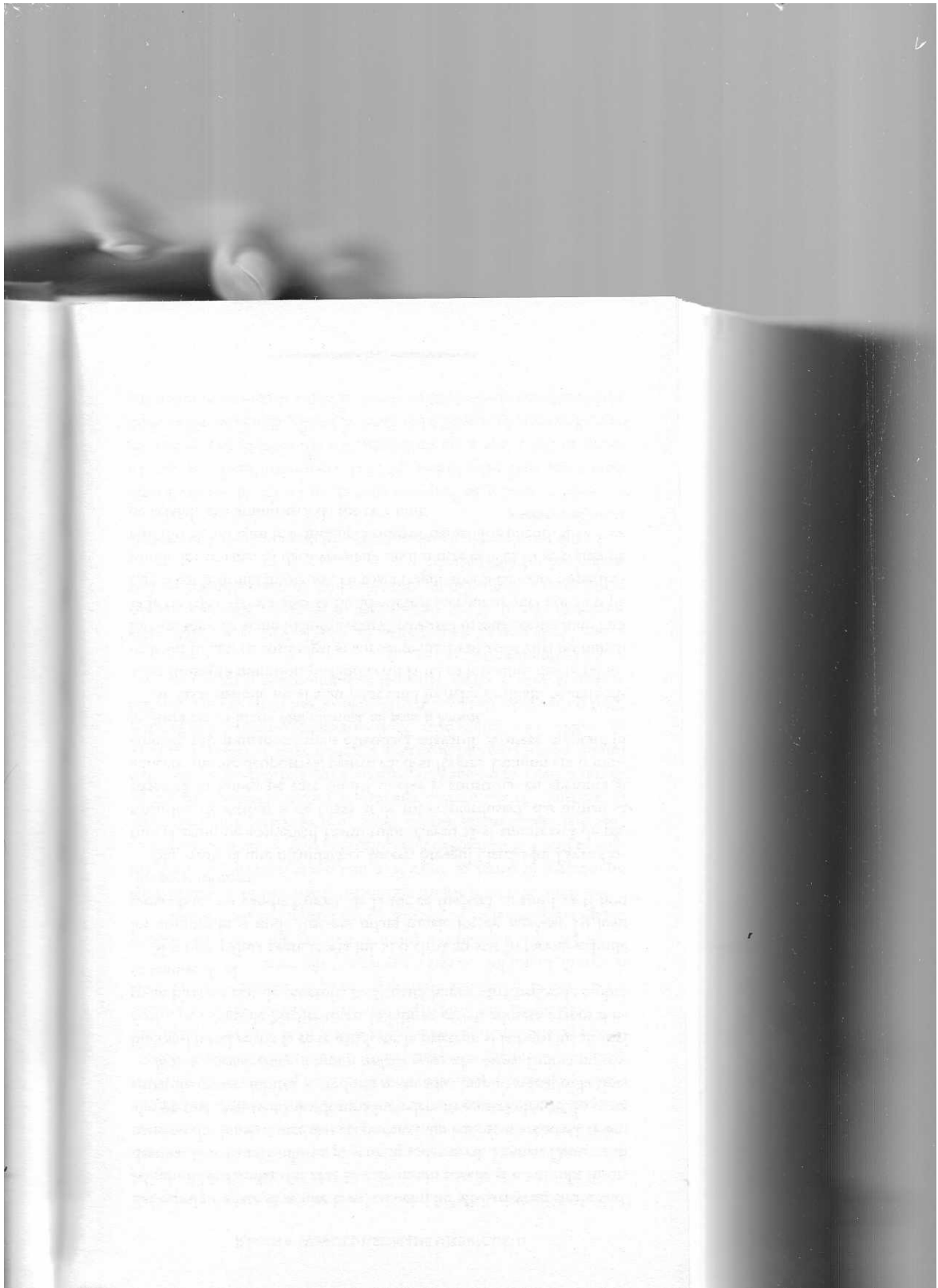
Și tu m-ai adus înapoi, a spus el, cu un fel de mirare. Te-am iubit toată viața mea, Emma. Și când nu simțeam nimic, mi-am dat seama că fără iubire *eu nu sunt nimic. Tu ești motivul pentru care am vrut să evadez din cușcă. M-ai făcut să înțeleg că iubirea aduce mult mai multă bucurie decât orice durere ar putea să provoace. Julian și-adat capul pe spate să se uite la ea, cu ochii lui albaștri-verzi strălucind. Mi-am iubit familia din ziua în care m-am născut și o voi iubi întotdeauna. Dar tu ești iubirea pe care am ales-o eu, Emma. Dintre toți oamenii din lume, dintre toți cei pe care i-am cunoscut vreodată, te-am ales pe tine. Am avut întotdeauna încredere în această alegere. În toate situațiile critice, iubirea și credința m-au adus înapoi, și înapoi la tine.*

În toate situațiile critice, iubirea și credința m-au adus înapoi. Emma nu trebuia să-l întrebe; știa la ce se gândește: la prietenii și la frații lui aliniați acolo, pe Câmpiile Nepieritoare, la iubirea care îi adusese înapoi dintr-un blestem atât de puternic, încât toată lumea

vânătorilor de umbre se temuse de el.

Și-a lipit palma peste inima lui, și o clipă au stat în tăcere, mâinile lor amintindu-și unde fuseseră odată runele lor de *parabatai*. își luau rămas-bun, s-a gândit Emma, de la tot ce fuseseră ei: totul va fi nou din acest moment.

Nu aveau să uite niciodată ce fusese. Steagul Gardei lui Livvy flutura și acum pe acoperișul Institutului. Aveau să-și amintească de părinții lor, de Arthur și de Livvy și de tot ce pierduseră, dar urmau să pășească în lumea pe care noul Conclav o construia, cu speranță și aducere-aminte deopotrivă, pentru că, deși Regina Luminii era o mincinoasă, toți mincinoșii spun câteodată adevărul. Avusese dreptate în legătură cu un lucru: *fără suferință \ nu poate fi bucurie.*

Au lăsat mâinile jos și s-au uitat unul în ochii celuilalt. S

EPILOG

REGINA STĂTEA PE TRONUL EI,
ÎN TIMP CE LUCRĂTORII ELFI
INTRAU ȘI IEȘEAU DIN CAMERĂ.

Totul se schimbase. Culoarea triumfului era auriu, iar Regele Elfilor întunericului era mort. Fiul lui favorit devenise cel mai apropiat sfătuitor al Reginei și cel mai devotat prieten. După ce stătuse atâta timp încleștată în gheața suferinței provocate de pierderea lui Ash, Regina începuse să se simtă iar vie.

Lucrătorii lustruiau podelele de marmură, îndepărtând urmele de arsură. Pe pereți, acolo unde erau găuri, fuseseră plasate nestemate: sclipeau acum de parcă făceau cu ochiul, roșii, albastre și verzi. Fluturi cu aripi strălucitoare zburau în cercuri sub tavan, desenând modele schimbătoare, prismatice, pe tronul drapat cu mătase și pe canapelele joase care fuseseră aduse aici pentru curtenii ei.

În curând, noul Rege al Elfilor întunericului, Kieran, va veni în vizită, și nu va găsi sala tronului altfel decât amețitoare. Era curioasă să-l vadă pe băiatul-Rege. II mai întâlnise, era unul din haita de copii sălbatici pe care îi avea Regele Elfilor întunericului, era rănit și se sprijinea de vânători de umbre. O uimise că se ridicase așa de

sus. Poate avea calități ascunse. Noua apropiere dintre vânătorii de umbre și Curtea Elfilor întunericului era neplăcută, desigur. Pierduse mulți curteni buni din cauza vicleșugurilor folosite de vânătorii de umbre, printre ei, și pe Nene. Poate că ar fi trebuit să facă mai multe eforturi pentru a-i convinge pe băiatul Blackthorn și pe fata Carstairs să distrugă runa de *parabatai*, ca să le slăbească armata. Dar nu poți decât să sădești sămânța discordiei; nu ai cum să fii sigur ce va crește. Jocul era lung, și nerăbdarea nu era de niciun folos.

Fusese tulburată și de pierderea fiului ei. II căutase de atunci, dar fără mare speranță. Celelalte lumi aveau o magie pe care elfii nu o înțelegeau prea bine.

Draperia de catifea aurie agățată la intrarea în sala tronului a foșnit, și a intrat Fergus. Avea permanent un aer supărat de când locul lui, de favorit al Reginei, fusese luat de Adaon. Totuși, acum era mai mult decât supărare. Era mai mult decât o mică îngrijorare.

— Maiestate, a spus el. Ai oaspeți.

Regina și-a îndreptat umerii pe scaun, ca rochia ei albă de mătase, mulată și diafană, s-o avantajeze mai mult.

— E cumva Regele Elfilor întunericului?

— Nu, a spus el. Un vânător de umbre. Jace Herondale.

Ea s-a uitat cu ochii îngustați la Fergus.

— Jace Herondale are interdicție să intre în sala tronului meu.

Ultima oară când fusese aici, era cât pe ce s-o

înjunghie. Fergus era
iresponsabil dacă uita acest lucru.

— Nu ești zdravăn, Fergus? De ce nu l-ai gonit?

— Fiindcă eu cred că ați
vrea să-l vedeți, Maiestate. Mi-a
predat armele de bunăvoie și...
nu e singur.

— Ar fi bine să merite
timpul meu pierdut, Fergus,
altfel vei plăti cu cel de-al doilea
dormitor. A fluturat mâna spre
el. Fasă-ı să intre, dar întoarce-
te și tu și stai de pază.

Fergus a ieșit. Regina a
contemplat posibilitatea de a
pune spiri- dușii să-l ciupească
pe Jace, dar era prea multă
bătaie de cap și asta ar irita în
mod inutil noul guvern al
vânătorilor de umbre. Se auzise
că îl puseseră în frunte pe Alee
Fightwood — din nefericire,
pentru că îl antipatiza de când îl
ucisese pe Meliorn, ultimul ei
campion — și el probabil că nu
ar fi dispus să ierte necazurile
avute de prietenul lui cel mai
bun în această vizită.

Poate de aceea venise Jace
aici? Să facă o alianță? Tocmai îi
venise gândul acesta, când
draperia a foșnit din nou și a
intrat Fergus, escortând două
persoane, una dintre ele având o
pelerină cu glugă.

Cealaltă era Jace Herondale,
dar nu era acel Jace Herondale
pe care îl știa. Cel pe care îl știa
ea era frumos, așa cum sunt
frumoși îngerii: acest Jace era
mai bătrân și mai tras la față.
Tot frumos, dar frumos așa cum
e o stâncă de granit crăpată de
fulger. Nu era niciun pic de
blândețe în ochii lui, și era

musculos ca un adult, nu avea nimic copilăros în el. Avea un fel de lumină întunecată — ca și cum ar fi purtat cu el peste tot miasma unei magii rele.

— Am săbiile lui, a spus Fergus. Poate dorești să le vezi.

Le-a așezat la picioarele Reginei. O spadă mai mare, cu stele gravate pe lama de argint înnegrit, și cu mânerul de aur. O sabie mai mică, de aur negru și *adamas*, cu stele gravate pe mijloc.

— Heosphorus și Phaosphorus, a spus Regina. Dar au fost distruse.

— Nu și în lumea mea, a replicat Jace. În Thule, multe dintre cele moarte aici trăiesc, și multe din cele ce trăiesc în lumea ta sunt moarte, Regină.

— Vorbești în cimilituri, a spus Regina, deși inima ei străveche începuse să bată cu o repeziciune rară.

Ținutul Thule este moartea, și de acolo va ploua aici moarte.

— Ești din lumea pe care Regele întunericului o numea Thule?

El a făcut o plecăciune, în batjocură. Hainele îi erau pline de praf și nu semănau cu nicio uniformă de vânător de umbre văzută de ea.

— Eu nu sunt acel Jace Herondale pe care îl știi sau pe care l-ai întâlnit. Eu sunt oglinda lui întunecată. Într-adevăr, am venit din acea lume. Dar prietenul meu s-a născut aici, la Curțile voastre.

— Prietenul tău? a șoptit Regina.

Jace a dat din cap.

— Ash, dă-ți gluga jos.

Companionul lui a ridicat mâinile și și-a dat pe spate gluga pelerinei, deși Regina știa deja ce o să vadă. Bucle alb-argintii îi cădeau pe sprânceană. Era cu câțiva ani mai mare decât fusese când trecuse prin Portal, în sala tronului de la Curtea Elfilor

întunericului. Arăta ca un muritor adolescent, dar pe chipul lui începeau deja să se vadă semnele propriei ei frumuseți. Ochii îi erau verzi ca iarba, așa cum fuseseră ochii adevărați ai tatălui său. S-a uitat direct în ochii ei cu o privire calmă.

— Ash, a șoptit ea, ridicându-se în picioare.

Ar fi vrut să-și arunce brațele în jurul lui, dar s-a stăpânit. La Curțile elfilor, nimeni nu oferă ceva pe nimic.

— Mi l-ai adus pe fiul meu, a spus ea. Și pentru asta îți mulțumesc. Dar ce dorești în schimb?

— Un loc sigur în care Ash să trăiască. Și să rămân cu el până se face mare.

— Ambele dorințe îți vor fi îndeplinite cu ușurință, a răspuns Regina. Mai e ceva?

Mai e un lucru, a spus Jace care nu era Jace, cu ochii lui de aur duri. Vreau să mi-o aduci pe Clary Fairchild.

Pentru cei care îndrăgesc lumea vânătorilor de umbre

O iubire ce nu sfârșește niciodată

POVESTIRE BONUS CU CLARY ȘI JACE

Bucle alb-argintii îi cădeau pe sprânceană. Era cu câțiva ani mai mare decât fusese când trecuse prin Portal, în sala tronului de la Curtea Elfilor întunericului. Arăta ca un muritor adolescent, dar pe chipul lui începeau deja să se vadă semnele propriei ei frumuseți. Ochii îi erau verzi ca iarba, așa cum fuseseră ochii adevărați ai tatălui său. S-a uitat direct în ochii ei cu o privire calmă.

— Ash, a șoptit ea, ridicându-se în picioare.

Ar fi vrut să-și arunce brațele în jurul lui, dar s-a stăpânit. La Curțile elfilor, nimeni nu oferă ceva pe nimic.

— Mi l-ai adus pe fiul meu, a spus ea. Și pentru asta îți mulțumesc. Dar ce dorești în schimb?

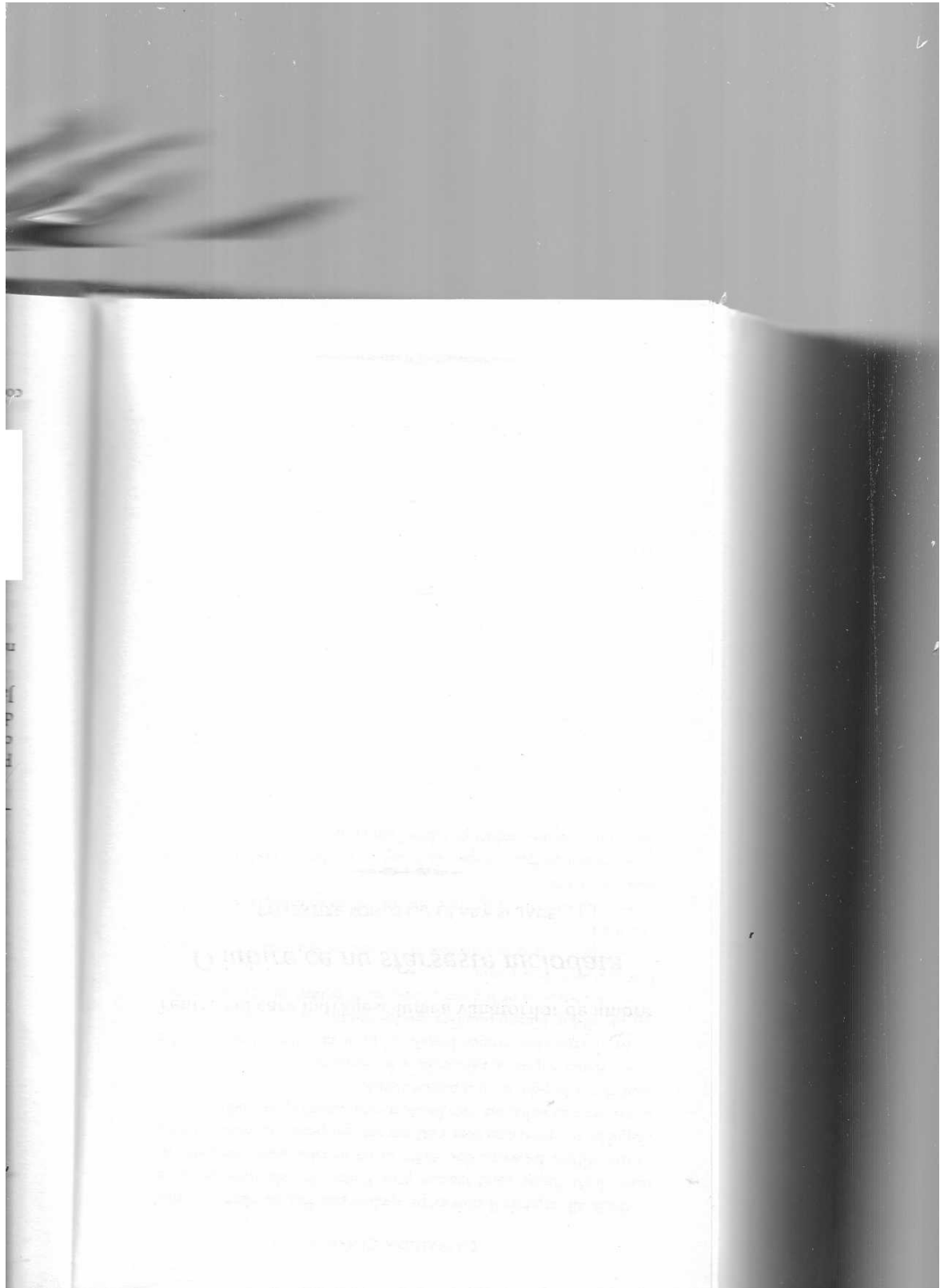
— Un loc sigur în care Ash să trăiască. Și să rămân cu el până se face mare.

— Ambele dorințe îți vor fi îndeplinite cu ușurință, a răspuns Regina. Mai e ceva?

Mai e un lucru, a spus Jace care nu era Jace, cu ochii lui de aur duri. Vreau să mi-o aduci pe Clary Fairchild. Pentru cei care îndrăgesc lumea vânătorilor de umbre

O iubire ce nu sfârșeste niciodată

yy

*Inimă, ești tu iestul ie mare
Pentru o iubire ce nu sfârșește niciodată?*

tn
n
■ '1
"

POVESTIRE BONUS CU CLARY ȘI JACE

O, inimă, ești tu iestul ie mare pentru iubire?
Am auzit ie spini și mărăcini.

Alfred Tennyson, *Dimineața cununiei*

— ÎNTR-O ALTĂ VIAȚĂ AȘ FI PUTUT FI SURFER, A SPUS JACE.

Stătea întins pe nisipul încălzit de soare, lângă Alee. Amândoi își puseseră mâinile sub cap, ca să vadă mai bine artificiile lui Ragnor, care explodau pe cer. Cele mai multe dintre ele aveau forma runelor de iubire și de căsătorie, dar câteva păreau niște imagini fruste, pe care Jace spera ca Max și Rafe să nu le observe.

— Ți-ai fi petrecut toată ziua sărind de pe placă și pocnind rechinii în nas, a spus Alee.

Noul inel scilipea pe degetul lui în lumina lunii.

— Asta nu e chiar *surfing*.

Avea un aer de fericire calmă și pace. Jace nu ar fi putut fi gelos. Era bucuros pentru el, dar în același timp știa foarte bine tot ce avea de înfruntat Alee acum. În cele trei săptămâni care trecuseră de la destrămarea Conclavului și exilarea lor din Alicante, se formase o echipă de criză la New York. Sanctuarul Institutului — unde toți repudiații puteau intra și ieși în deplină siguranță — devenise cartierul lor general.

Jace și Clary apucau să doarmă câteva ore în dormitorul lor, și, când coborau, îl găseau pe Alee deja la treabă, înconjurat de ceilalți membri

Simon, Maryse și Kadir. Luke și Jocelyn treceau și ei pe acolo, iar Bat, Maia și Lily le stăteau întotdeauna la dispoziție — ca și Magnus, atunci când avea altcineva grijă de copii.

Erau multe lucruri de făcut. Trebuia să se găsească un nou spațiu de ședințe, în locul Sălii de Consiliu. Se alcătuiseră liste cu vânătorii de umbre care rămăseseră în Alicante și cu cei care făceau parte din Conclavul acum exilat. Multe Institute rămăseseră fără directori, și trebuiau să se organizeze o mulțime de alegeri, inclusiv una pentru funcția de Inchizitor (deși lui Alee i se părea că Diego era cea mai bună alegere). Simon îi ajuta pe Luke, Marisol și pe Beatriz să pregătească noua Academie pentru primirea studenților.

Basilias trebuia să fie reconstruit într-o altă locație, dar cum? Alicante fusese locul lor: un loc secret, unde puteau face planuri, puteau locui și puteau construi. Vânătorii de umbre din afara Idrisului trăiau în locuri abandonate sau uitate de mundani. Nu își făceau propriile lor săli de ședință sau spitale. Nu își ridicau propriile lor turnuri amețitoare, sau cel puțin nu făcuseră asta de multe generații înapoi.

Dar generația aceasta, bănuia Jace, avea să fie unică din multe puncte de vedere.

— Ai adormit?

Alee, sprijinit într-un cot, a privit în jos la Jace, curios.

Jace s-a uitat atent la *parabatai-ul* lui. Uneori îi era greu

să își aducă aminte că Alec era adult, sau că el însuși era adult, de fapt. Sigur că Alec era și acum băiatul acela pe care îl întâlnise în clipa în care debarcase la New York. Acel Alee de unsprezece ani, slăbuț și neliniștit, cu părul negru mereu ciufulit. Jace își dorise instantaneu să-l protejeze și să învețe de la el. Pe Isabelle o plăcuse de la început, dar abia mai târziu o iubise. Cu Alee fusese așa, ca o cheie care se potrivește într-o încuietoare, ca un declic de recunoaștere. Ceva care îi șoptise: *Uite o persoană pe care ieja o cunoști.*

Jace nu se gândise niciodată prea mult la reîncarnare, deși Jem îi vorbea despre asta tot timpul. Dar uneori chiar se întreba dacă nu cumva îl cunoștea pe Alee dintr-o altă viață.

— N-am adormit, i-a răspuns el. Mă gândesc.

— A, a făcut Alee. Greu, nu? Căsătoria te face enervant și rânjit, a spus Jace.

— Posibil, a răspuns Alee netulburat și s-a trântit iar pe nisip. Izzy și Simon s-au logodit, eu și Magnus ne-am căsătorit, cine s-ar fi gândit că tu o să fii ultimul?

Jace a strâns din ochi, doar un pic. Cererea în căsătorie pe care i-o făcuse lui Clary, și pe care ea o refuzase, era secretul lui. Nu pentru că ar fi fost umilitor sau pentru că l-ar fi îndurerat, deși chiar îl îndurerase. Ci pentru că ea părea înnebunită de durere fiindcă îl refuza. Se așezase în genunchi, își sprijinise capul pe genunchii lui și plânsese în

hohote, în timp ce el îi mângâia părul, uluit, fără să-și dea seama ce se întâmplase, cu ce greșise.

Cu nimic, îi repeta ea mereu. Nu greșise cu nimic. Greșeala era a ei, era ceva de care se temea, ceva care o înspăimânta. Ii jurase că îl iubește. Ii ceruse să-i dea mai mult timp.

O iubea mult prea mult ca să nu-i acorde acel timp. Avea prea multă încredere în ea ca să n-o creadă că cere timpul acesta fiindcă are nevoie de el. încercase să nu se gândească la cum ar fi fost să fie logodiți, cum ar fi fost să facă planuri de nuntă, ca Izzy și Simon. Dar când stătuse atunci cu Alee pe marginea patului lui Magnus, și Alec era speriat că Magnus ar putea să moară fără să știe cât de mult îl iubește, simțise și el aceeași teamă. Viața lor fusese pusă în pericol de Conclav. Dacă unul dintre ei ar fi murit, și chestiunea asta ar fi rămas tot nelămurită?

Și apoi Clary îi spusese. În cortul lor din Brocelind, când se țineau de mână, îi povestise despre coșmarurile ei și despre convingerea ei că va muri. Că nu voia să-l lase văduv. Că își dăduse seama, până la urmă, că avusese viziunea tărâmului Thule, și îi ceruse iertare iar și iar că îl facea să sufere, iar el îi spusese că singurul lucru de care îi pare rău este că ea purtase singură această povară. Se consolaseră unul pe altul.

Iar dimineața, când se pregătiseră de luptă, își dăduseră amândoi seama: niciun moment nu discutaseră despre ce vor

face de atunci înainte. Cererea în căsătorie avea statut permanent? Expira după o perioadă de timp, ca o ofertă pentru o slujbă? De un lucru era sigur: nici acum nu erau logodiți.

Era totul foarte aiurea.

Unchiule Jace, a spus Max, pe un ton dezaprobat. Jace a clipit din ochi și și-a dat seama că cineva — Magnus, din câte se părea — i-l așezase pe Max pe piept. Acum Max se uita în jos la el, încruntat.

— Unchiul Jace nu se mișcă.

— Unchiul Jace pare să fie preocupat, a spus Alee, luându-l în brațe pe Max.

Acum stătea în fund, cu Max pe genunchi. Magnus era în apropiere, cu Rafe în brațe, și vorbea încet cu Catarina.

— Unchiul Jace nu e mort! a anunțat Max zâmbind, după care a adormit instantaneu cu capul pe umărul lui Alee.

— E totul în regulă? l-a întrebat Alee.

Privirea lui era albastră și directă.

Jace s-a ridicat și el, scuturându-și nisipul de pe eleganta haină de *suges*. S-a întrebat dacă avea s-o mai poarte vreodată. Isabelle probabil îl va vrea pe Alee, iar Simon o va vrea pe Clary. Păcat; îi stătea bine în auriu și albastru.

— Trebuie să iau niște decizii, a spus el.

Alec a dat din cap.

— Voi fi întotdeauna lângă tine. întotdeauna o să-ți țin spatele.

Jace știa că e adevărat.

— Iți aduci aminte când am fost în Edom? l-a întrebat Alee. Ai găsit o strategie prin care să putem intra în fortul lui

Sebastian. întotdeauna ai fost un bun strateg. Alee și-a ridicat fața în bătaia vântului de pe mare. Am nevoie de strategiile tale acum. Să ne ajuți să reconstruim.

— întotdeauna îți sunt alături, și întotdeauna te ajut cu ce pot, a răspuns Jace. Unde mergi tu, merg și eu.

Alec a zâmbit. Jace s-a uitat spre plajă. Clary stătea de vorbă cu

Izzy. își pusese flori în păr: flori albastre, violet și galbene, care contrastau cu părul ei roșu-închis. Era îmbrăcată cu una dintre rochiile ei preferate: o rochie albastră, cu decolteu en-coeur. Era întuneric, dar nu avea importanță: îi știa forma feței la fel de bine ca pe a lui, știa felul în care zâmbea.

Și de fiecare dată când se uita la ea, era la fel ca atunci când o văzuse la șaisprezece ani. încă mai simțea o lovitură în plex, ca și cum n-ar fi avut destul aer. Alee i-a urmărit privirea și a zâmbit cu un colț al gurii.

— Clary! a strigat el. Vino să-ți iei bărbatul! Cred că e gata să adoarmă.

Jace a scos un sunet de protest, dar era prea târziu. Clary deja se îndrepta spre ei, într-o fluturare de sifon albastru, cu privirea amuzată. A întins mâna să-l ajute pe Jace să se ridice.

— Ora de culcare? a întrebat ea.

El s-a uitat în jos la ea. Părea atât de mică, atât de delicată. Pielea ei avea strălucirea perlelor și era plină de pistrui ca obrajii unei păpuși. Dar el știa cât e de puternică în realitate. Știa că sub delicatețea aceea este oțel.

— N-am fost niciodată mai treaz, a spus el încet.

își amintea de o noapte petrecută cu mult timp în urmă, de o seră și de o plantă care înflorește numai la miezul nopții.

Ea a roșit. Jace știa că și ea își amintea de asta. Clary a privit în jur, dar nimeni nu se uita la ei. Zgomotele înăbușite ale petrecerii care era pe sfârșite se răspândeau de-a lungul plajei.

Ea l-a tras de mână.

— Hai să ne plimbăm!

Am atâta nevoie ie tine! Acum amintirea care îi revenise era mai sumbră. Un conac ce se prăbușea, Jace ținându-se de Clary în mijlocul norilor de praf și de cenușă. Nu își dădea seama de ce se pierde așa în amintiri în seara aceea, s-a gândit el, urmând-o pe Clary pe țărmul oceanului, ținând-o de mână. Poate doar din cauza căsătoriei — căsătoriile te pot face nostalgic. Nu că i-ar fi fost dor de vremea aceea când credea că el și Clary nu vor putea fi vreodată împreună. Dar uneori te gândești cât de multe au trecut pe lângă tine, fără să-ți dai seama.

Clary l-a tras în spatele unei dune de nisip, care îi ascundea în fața celor de pe plajă. Iarba aspră a pârâit sub picioarele lui când s-a apropiat de ea. întotdeauna simțea aceeași anticipație când era vorba s-o sărute pe Clary. Se uita la el cu niște ochi așa de mari, pe jumătate dornici și pe jumătate malițioși.

Ea i-a pus palma pe piept.

— Nu încă, l-a oprit ea și a

scos stela. Și acum vine partea cu adevărat perversă, a spus el. Trebuia să-mi dau seama că va veni și ziua asta.

Clary s-a strâmbat la el.

— Ai răbdare, cowboy, a spus ea, și a început să deseneze în aer cu mișcări familiare.

A apărut un Portal albastru-verde, strălucitor.

— E foarte urât să furi de la nuntă, a remarcat Jace, uitându-se prin Portal.

Ce era asta?

— O să le cumpăr lui Alec și lui Magnus niște prosoape cu monogramă, a spus ea, apoi l-a luat pe Jace de mână și au pășit prin Portal.

Clary intra rareori în seră, nu pentru că nu i-ar fi plăcut, ci pentru că era un loc special pentru ea. Era locul în care își dăduse seama pentru prima oară că îl iubește pe Jace. Locul în care *simțea* cu adevărat magia — nu doar că știa de existența ei, ci chiar o simțea într-un fel care părea să-i deschidă un adevărat univers de posibilități incredibile.

Se schimbaseră foarte puțin de atunci. După ce au trecut prin Portal, mirosul florilor nocturne a umplut aerul. Când văzuse pentru prima oară sera, avusese impresia că nu avea o configurație anume. Acum își dădea seama că acele cărări șerpuitoare din ea formau runa Norocului.

A inspirat adânc, cu speranța că norocul va fi de partea ei în seara aceea.

Jace se uita în jur amuzat, în

timp ce ultimele sclipiri ale Portalului începeau să dispară. Toate plantele erau înflorite, o mulțime de flori din toată lumea: hibiscus roz-închis, datura cu flori albe, hortensii albastre, crăițe galbene.

Jace însuși erau auriu în lumina lunii care pătrundea pe ferestre, iar jacheta lui albastru cu auriu îi contura frumos trupul. Clary s-a cutremurat. Era atât de frumos!

— Pot să fiu sigur că Magnus și Alee au deja prosoape cu monogramă, a spus Jace.

— O paletă de bucătărie? Un bătător de șnițele?

Spui niște chestii așa de sexy.S-a lăsat condus de ea pe alee, printre imortele, trecând pe lângă băncile de granit. După câteva clipe au găsit un spațiu mai gol, sub un copac verde-argintiu, unde lucea apa într-un bazin de piatră.

Nu era nimeni în seră, și ea l-a auzit pe Jace cum respiră mai precipitat. Luminișul de sub copac fusese amenajat. Clary acoperise pământul cu cuverturi de mătase viu colorate: albastru-închis, verde-smarald, auriu intens. Peste tot ardeau lămpile-vrăjitoarei, care transformau ferestrele în foi opace de argint.

La rădăcina copacului era o frapieră argintie în care fusese pusă la răcit o sticlă cu vin. în mijlocul cuverturii era un obiect lung, dreptunghiular, înfășurat în satin auriu.

— Tu... ai făcut asta? a întrebat Jace, uluit. Pentru mine?

Clary și-a strâns palmele, încercând să le potolească tremuratul.

— Iți place?

El a ridicat ochii spre ea, și

ea a văzut în ei uimirea lui neascunsă. Era ceva rar la Jace să lase așa garda jos, chiar și în fața ei. Cumva, și-a dat ea seama, gestul ei îl șocase. Il vedea acum pe băiatul de demult, pe băiatul acela care ținea un scut în fața întregii lumi și în fața suferințelor provocate de ea. Pe băiatul acela care nu se aștepta la iubire, ci la o mână ridicată sau la un cuvânt aspru.

Sifonul rochiei a fâsâit când Clary s-a așezat în genunchi. După o clipă, s-a lăsat și el în genunchi în fața ei. încă mai avea în păr nisip de pe plajă. Clary ar fi vrut să-l scuture, ar fi vrut să-și treacă dosul palmei peste obrazul lui, să-i simtă moliciunea aspră a pielii.

A înghițit în sec și a arătat spre obiectul dreptunghiular dintre ei.

— Deschide-l! a spus ea.

El l-a pus pe genunchi, și Clary a văzut cum i se schimbă expresia. Se așteptase să ghicească ce e. Doar era Jace Herondale. Știa greutatea și senzația pe care ți-o dă în mână o sabie.

Mătasea a alunecat, iar el a ridicat sabia, fluierând încetșor.

Lama săbiei era făcută din oțel bătut, mânerul era de aur cu *adamas*. De-a lungul lamei erau gravați bătlani în zbor, iar mânerul avea forma unor aripi.

— E superbă! a spus el.

— Nu era pic de umor sau de prefăcătorie în vocea lui. Mulțumesc. Dar de ce...

— Intoarce-o! a șoptit ea.

Și-ar fi dorit să aibă niște apă. Nu i se părea o idee prea bună să desfacă sticla cu vin în clipa asta, indiferent cât își simțea gâtul de uscat.

El a întors sabia, și cuvintele gravate acolo au

sclipit.

Visne me in matrimonium ducere?

El a făcut ochii mari citind cu voce tare traducerea.

— „Vrei să te căsătorești cu mine?” A ridicat ochii de la sabia și s-a uitat la ea, alb la față. Vrei să te... căsătorești cu mine?

— Luke m-a ajutat să traduc, a spus Clary. Latina mea nu e prea grozavă...

El a lăsat sabia jos, cu un zângănit. Cuvintele continuau să strălucească pe lamă ca lumina unui neon.

— Vorbești serios? Chiar mă întrebi asta?

Ea era aproape convinsă că o să-și sfâșie poalele rochiei de atâta neliniște.

— Nu mă puteam aștepta să mă întrebi din nou, a spus ea. Știu că ai înțeles de ce am spus „nu” atunci. Dar m-am gândit la asta tot timpul. Aș fi vrut să-mi vină o idee mai bună, mai deșteaptă. Să găsesc o modalitate să-ți explic...

— Că te gândeai că o să mori?

Vocea lui era răgușită.

— Asta m-ar fi ucis. Aș fi înnebunit încercând să găsesc o modalitate de a împiedica asta.

— N-am vrut să crezi că nu te iubesc, a spus ea. Și chiar dacă acum nu mai vrei să te căsătorești cu mine, meriți să îți pun întrebarea. Pentru că întotdeauna, dar întotdeauna, mi-am dorit să mă căsătoresc cu tine, și asta e adevărul. Te iubesc, Jace Herondale. Te iubesc și am nevoie de tine ca de lumină și ca de aer, ca de cărbunele și de desenul meu, ca de toate lucrurile frumoase din

lume. în temnița aceea plină de spini de sub Turnul întunericului, m-am simțit foarte bine, pentru că erai cu mine.

Vocea îi tremura. L-a auzit cum expiră.

Clary...Un fior de spaimă adevărată a trecut prin ea. Că ar putea spune „nu”. Că ea, cu spaima și cu dorința ei de a-1 proteja, a distrus totul.

Gândul că ar putea trăi o viață fără el s-a profilat amenințător, ca o posibilitate reală, apărută pe neașteptate. Era ca și cum s-ar fi uitat într-o fântână a singurătății atât de adâncă, încât nu avea fund.

El s-a ridicat. Se auzea un zgomot slab în jur, și Clary și-a dat seama că era ploaia care se prelingea pe ferestre ca niște dăre de argint. Cădea lin peste geamurile de deasupra lor, și avea impresia că ei doi stau într-un alcov uscat aflat sub o cascadă.

El i-a întins mâna. S-a lăsat ridicată de el în picioare; inima îi bătea cu putere.

— Ți se potrivește foarte bine să-mi faci cadou o sabie, a spus el.

— Ceva care să te protejeze, a răspuns ea. Un lucru pe care să-l porți întotdeauna...

— Așa cum port iubirea mea pentru tine, a spus el încet.

Ea a respirat întretăiat.

— Deci, mă ierți?

El a băgat mâna în buzunarul jachetei cu rune și a scos de acolo o cutiuță mică de lemn. I-a întins-o fără un cuvânt. Clary nu i-a putut descifra expresia

când a deschis-o.

înăuntru erau două inele de *adamas*. Sclipeau alb-argintiu în lumina difuză a orașului ploios. Pe fiecare dintre ele erau gravate niște cuvinte:

L'amor che muove il sole e l'altre stelle.

Iubirea care mișcă soarele și celelalte stele.

— Aveam de gând să te mai întreb o dată, în seara asta, a spus el.

M-am gândit mult timp la asta. N-am vrut să te presez. Dar m-am hotărât să am încredere în ce mi-ai spus... că ai spus „nu” doar din cauza acelei viziuni. Și nu e nimic de iertat. Jace a scos inelele din cutie și le-a ținut în palma lui, sclipind. întotdeauna am putut să lupt cu orice demoni, în afară de ai mei. De când te-am întâlnit, Clary, tu ai fost sabia din mâna mea, chiar și atunci când eram neînarmat. Tu ai fost sabia și scutul meu în fiecare clipă în care m-am simțit nedemn, în fiecare clipă în care m-am urât, de fiecare dată când am crezut că nu sunt destul de bun. Și-a strecurat pe deget unul dintre inele, și i l-a întins pe celălalt. Ea a dat din cap, simțind că ochii îi ard de lacrimi, și a întins mâna: el i-a pus inelul de *adamas* pe deget.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, a spus el. Tu vrei să te căsătorești cu mine?

— Da, a murmurat ea printre lacrimi. *Eu* trebuia să te întreb. Mereu o iei tu înainte, tu...

— Nu *mereu*, a spus el, cu o umbră a vechiului său zâmbet, apoi a luat-o în brațe.

Clary i-a simțit inima bătându-i cu putere.

— îmi place foarte mult sabia, i-a spus el, atingându-i ușor cu bucele părul și obrazul. Putem s-o atârnăm deasupra șemineului. Putem s-o dăruim copiilor noștri.

— *Copiilor?* Eu mă gândeam la unul...

— Șase, a spus el. Poate opt. Mă gândeam la familia Blackthorn. Mi-ar plăcea o familie mare.

— Sper că îți plac și dubițele.

— Nu știu ce-s alea, a spus el, sărutând-o pe gât, dar dacă ție îți plac, îmi plac și mie.

Ea a chicotit, simțindu-se amețită — cu doar o clipă în urmă își imagina un viitor oribil și pustiu fără el. Acum erau logodiți. Erau împreună, legați. *Agățați unul de celălalt*, cum spusese Jia.

— Sărută-mă! i-a spus ea. Sărută-mă de adevăratelea.

Ochii lui s-au întunecat — întunecarea aceea plăcută, arzătoare, a privirii, cea care o înflora din cap până în picioare. A tras-o mai aproape, și senzația familiară a trupului ei lipit de al lui a făcut-o să se cutremure. L-a prins cu mâinile de gât, în timp ce el a ridicat-o în brațe atât de ușor pe cât ridica sabia.

Atingerea mâinilor lui era delicată, dar sărutul nu era. Și-a lipit buzele de gura ei, și ea a scos un mic geamăt de uimire: era atât de fierbinte sărutul acela, de parcă era disperat. A lipit-o și mai tare de el — mâinile lui s-au lăsat pe spatele ei, cu degetele încurcate în bretelele înguste ale rochiei, iar ea a lăsat capul pe spate și i-a

răspuns V v S V x A . A avut impresia că aude în depărtare bătăile unui ceas și, preț de o clipă, a fost din nou fata de șaisprezece ani care experimenta primul ei sărut. Iureșul precipitat, senzația de vertij și de cădere. S-a prins de umerii lui Jace, iar el a gemut încet, cu gura pe buzele ei. Mâinile lui au mângâiat silueta ei subțire, de la linia prelungă a coapselor până la arcuirea de vioară a taliei. Ea și-a plimbat palmele pe pieptul lui, desfătându-se cu senzația acelei atingeri, cu mușchii lui duri și cu pielea lui catifelată.

Jace s-a retras.

— Ar fi bine să ne oprim, a spus el răgușit. Altfel situația va deveni cam sălbatică pentru o seră.

Ea i-a zâmbit, și-a scos un pantof, apoi pe celălalt.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus ea. Pe tine?

El a râs, numai fericire și bucurie, și a ridicat-o iar în brațe, sărutând-o și iar sărutând-o, în timp ce se lăsau pe grămada de satin și mătase așezată de ea cu o zi înainte. El s-a întins pe spate și i-a zâmbit, în timp ce îi scotea din păr florile.

— Tu m-ai învățat că ai nevoie de mai mult curaj să iubești total, decât să pleci la luptă neînarmat, a spus el. E o onoare să te iubesc și să fiu iubit de tine, Clary.

Ea i-a zâmbit.

— Și ce primesc în schimb pentru onoarea asta?

— Inteligența mea sclipitoare, a spus el, și a început să-i desfacă fermoarul. Compania mea fermecătoare. Frumusețea mea. Și... S-a uitat

în sus la ea, dintr-odată serios.
Inima mea, pentru tot restul
vieții mele.

Ea s-a aplecat și i-a atins ușor gura cu buzele.
Și tu o ai pe a mea, a spus ea, iar el a luat-o în brațe, în timp ce ceasul de la Institut a început să
bată de douăsprezece ori, iar floa- rea-de-la-miezul-noptii și-a desfăcut petalele alb-aurii
neobservată. Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector I, București, cod poștal 010517

Tel/Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

I S B N :
978-606-793-068-9
I S B N :
978-606-793-578-3

Format: 16/70x100

Coli tipo: 54

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours Advertising, www.4colours.ro

IT Radin print

Colours

